

Giới thiệu Ngô Gia Kiều Thê

Kiếp trước Khương Lệnh Uyển là một người phụ nữ bướng bỉnh, kết hôn năm năm vẫn chưa có con. Thế mà Lục Tông vẫn cứ sùng nàng đến đòi mạng, chỉ thiếu điều mang tim gan móc ra cho nàng. Sống lại lần nữa, Khương Lệnh Uyển quyết định làm một kiều thê, sau đó giúp Lục Tông chưng bánh bao, luộc bánh bao, rồi lại luộc bánh bao, chưng bánh bao...

Mục tiêu ba năm ôm hai!! Mười năm một đàn!!

Nhưng vấn đề là--- hiện tại bản thân nàng vẫn là một tiểu oa nhi mập mạp trắng trẻo.

“A, vú nương, ta đói” - Vẫn là ăn no rồi lại đi tìm Lục Tông đi.

Nội dung: trọng sinh, ngọt văn, hào môn thế gia.

Nhân vật chính: Khương Lệnh Uyển, Lục Tông.

Cái khác: Sủng ngọt, sạch, 1 VS 1

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xán Xán

Editor: Kye

Beta: Tiểu Huân

Khương Lệnh Uyển mở mắt ra, nặn nặn cánh tay trắng mịn như củ sen của mình, theo bản năng nhú nhú mày lại.

Nữ hài xinh xắn nhỏ, khoảng tầm bốn tuổi, mặc một thân váy hồng điểm thêm vài bông hoa anh đào trên áo, trên đầu là hai búi tóc nhỏ nhắn tinh xảo, dưới tóc mái là một đôi mắt to và sáng, trước ngực rũ xuống mấy bím tóc tinh tế, đuôi bím tóc có gắn thêm một ít châu hoa rực rỡ, ăn mặc tương đối xinh đẹp.

Nhìn liền có cảm giác phấn điều ngọc mài, trong sáng đáng yêu, thế nhưng giờ phút này nữ hài lại đang nhú chặt lông mày, thật sự là có chút không phù hợp với độ tuổi của nàng.

Đào ma ma cẩn thận bung một bát canh đi vào, nhìn thấy dáng vẻ ấy của Khương Lệnh Uyển, cười khanh khách nói: “Lục tiểu thư ăn đường chưng tô lạc”

*Đường chưng tô lạc: đường chưng phô mai (để vậy cho nó phù hợp với truyện thôi ạ)

Quả nhiên, sau khi nghe được bốn chữ “đường chưng tô lạc”, khuôn mặt nhỏ mập mạp trắng trẻo của Khương Lệnh Uyển nhất thời liền lộ ra nụ cười. Từ trên chiếc giường gỗ lê được khắc lên những Hán tự vô cùng tinh xảo, nàng lưu loát ngồi dậy, nhìn Đào ma ma đem cái bát có khảm hoa văn màu bạc đặt lên chiếc bàn ở giữa giường.

Trong chiếc bát tràn đầy màu trắng của đường chưng tô lạc.

Phía trên điểm xuyết một ít đậu đỏ, nho khô cùng hạch đào được nghiền nát, mềm mềm trắng trắng hồng hồng xanh xanh, nhìn cực kì hấp dẫn. Đường chưng tô lạc đông lại như mỡ, lạnh lạnh ngon miệng, thích hợp dùng nhất vào những ngày mùa hè.

Đào ma ma nhìn Khương Lệnh Uyển mới chỉ được có bốn tuổi, lập tức cảm lấy muỗng bạc chuẩn bị đút cho nàng. Khương Lệnh Uyển lại lắc đầu, cầm lấy cái muỗng từ trong tay Đào ma ma, tự mình bắt đầu ăn. Tuy rằng giờ đây nàng còn nhỏ, nhưng khí lực cầm nắm vẫn có. Đường chưng tô lạc hương vị ngọt thơm lan tràn trong miệng, cùng với đậu đỏ ngọt thanh và nho khô chua ngọt, vị ngọt mát lạnh, nhất thời làm Khương Lệnh Uyển thêm ăn nhỏ dãi.

Đào ma ma nhìn Khương Lệnh Uyển ăn đến vui vẻ, lúc này mới lộ ra tươi cười.

Hiện nay là giữa tháng sáu, bên ngoài nóng bức không chịu nổi, Khương Lệnh Uyển xưa nay được nuông chiều từ bé, ngày đông sợ lạnh, ngày hè sợ nóng, cả người được nâng niu yêu quý vô cùng. Ngoại trừ cảm giác thời tiết thay đổi bên ngoài thân thể nên Khương Lệnh Uyển không thích hai mùa đông hạ, thì còn bởi vì những nguyên nhân khác như----- ngày đông gió lạnh thấu xương, thổi qua mặt giống như dùng dao nhỏ cắt vào da thịt, cực kì tổn hại làn da; mùa hạ trời nắng chang chang, hơi không chú ý một chút cũng sẽ bị phơi đen, da đen lại, dung mạo dù cho có đẹp cũng đều vô dụng.

Cho nên mùa hè vẫn là không nên ra khỏi cửa, ngồi ở trong phòng ăn các loại trái cây và đồ ngọt mới là điều tuyệt vời nhất.

Cái miệng nhỏ nhắn của Khương Lệnh Uyển ăn từng miếng đường chung tô lạc, tuổi còn nhỏ đã có dáng vẻ như vậy không khỏi làm cho Đào ma ma có chút giật mình. Từ sau ba ngày trước không cẩn thận bị té một cái, cả người đều trở nên không giống xưa cho lắm, vốn là một tiểu oa oa hoạt bát đáng yêu, bây giờ lại trở nên ngoan ngoãn.

Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển là đích nữ của phủ Vệ Quốc Công, cha nàng Khương Bách Nghiêu là đích trưởng tử Vệ Quốc Công phủ, lão quốc công gia đã không còn, Khương Bách Nghiêu tất nhiên thuận lý thành chương kế thừa tước vị. Mười năm trước Khương Bách Nghiêu cưới An Vương phủ Xương Bình quận chúa, phu thê ân ái, hai người cùng có với nhau một trai một gái, trải qua tháng ngày ngọt ngào. Khương Bách Nghiêu là một người sùng thể tử đầu nhi nữ, đối với khuê nữ ngay từ nhỏ đã rất mực cưng chiều, thêm nữa Khương Lệnh Uyển có dáng vẻ xinh xắn, cho dù nàng có đi ngang toàn bộ Quốc Công phủ cũng không ai dám nói gì nàng.

”Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển đang vui đầu ăn, bỗng bên ngoài truyền tới một thanh âm dễ nghe.

Nàng nghiêng đầu, thấy nha hoàn đem rèm châu vén lên, nữ tử một thân váy áo ngọc ngà, trên ngực có thêu hoa lan bước vào, khuôn mặt đầy đặn, môi hồng răng trắng, gò má phềnh hồng, giữa hai đầu lông mày có chút yêu kiều, thật sự là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Cử chỉ của nàng lại càng khéo léo, không chút nào ý vào dung mạo xinh đẹp mà có vẻ tùy tiện.

Đây chính là mẫu thân Khương Lệnh Uyển, Chu thị.

“Xán Xán” trong miệng Chu thị là nhũ danh của Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh Uyển là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, tất nhiên là sáng đến lóa mắt, hơn nữa Chu thị cũng hi vọng nữ nhi ngày sau lớn càng trở nên xinh đẹp nên liền đặt cái nhũ danh này. Chu thị đi tới một bên giường, cúi đầu nhìn bát đường chung tô lạc đã ăn hơn một nửa, lúc này mới lệnh Đào ma ma tiến đến thu hồi. Nhất thời khuôn mặt mềm mại trắng nõn của Khương Lệnh Uyển lộ ra một chút bất mãn, dù biết mẫu thân tuy rằng thương nàng, nhưng cũng không thích nàng quá tham ăn lạnh, chỉ đành bất lực nhìn Đào ma ma đem non nửa chén đường chung tô lạc mang đi.

Khương Lệnh Uyển giường đôi mắt to tròn, người nhìn đến liền cảm giác tâm thật mềm mại.

Chu thị thấy nữ nhi không khóc nháo, quả thật rất vừa lòng, ním cười nói một tiếng: “Nếu Xán Xán ngoan ngoãn, lần tới nương nhất định sẽ làm cho con ăn, được không?” Nói rồi nàng đưa tay vén tóc mái của nữ nhi qua, nhìn vết sẹo bên thái dương, liền thu lại nụ cười, không nhìn được nói: “Đến cùng cũng chỉ là thứ xuất, không có giáo dưỡng, cũng may vết thương không sâu, nếu như sâu thêm một chút...” Nghĩ đến người kia, tuy rằng nhị phòng còn nhỏ tuổi nhưng không ngờ tâm địa lại độc ác như vậy, Chu thị lại càng thêm đau lòng nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển nhăn mày lại_____

Nàng tất nhiên hiểu được vết sẹo này từ đâu mà có.

Ba ngày trước nàng ở trong sân nhỏ đuổi theo mèo con, vừa vận tình cờ gặp phải tứ cô nương Khương Lệnh Đề của nhị phòng, Khương Lệnh Đề là thứ nữ, tính tình lại giống như mẫu thân nàng. Thôi di nương, vừa khúm núm vừa mềm yếu. Nàng một mình bắt không được mèo nhỏ, liền đề Khương Lệnh Đề giúp nàng, trong quá trình truy đuổi, Khương Lệnh Đề không cẩn thận đụng phải nàng, trực tiếp làm nàng bị ngã, cái trán đập xuống đất. Da thịt tiểu nữ oa vốn là rất non mịn, thời điểm đó tất nhiên là bị rách da chảy máu.

Cũng chính là lúc này, nàng quay trở lại thời điểm lúc mình mới bốn tuổi.

Khương Lệnh Uyển có chút không tương tượng nổi, trải qua ba ngày nay, nàng mới có thể chắc chắn.

Lại nói đến Khương Lệnh Đề, kiếp trước bởi vì chuyện này, nàng cùng Khương Lệnh Đề vẫn không hợp nhau. Mà Khương Lệnh Đề đích xác cũng không phải cố ý, tuy rằng vết sẹo đã sớm lành, nhưng nàng đối với mình vẫn tồn tại áy náy, vì thế để bồi thường cho bản thân, nàng ấy đã hi sinh rất lớn. Nghĩ tới kiếp trước, mỗi khi gặp Khương Lệnh Đề nàng luôn châm chọc mỉa mai, Khương Lệnh Uyển đột có cảm giác như mất mình bị mù---- ai đối xử với mình thật lòng cũng không biết.

Hiện giờ thấy Chu thị lại đề ý chuyện này như vậy, Khương Lệnh Uyển nghiêm túc nói: “Nương, chuyện này không thể trách Tứ tỷ tỷ, là con không cẩn thận.”

Chu thị ngắt người, nàng hiểu tính tình của nữ nhi, xưa nay thích nhất cái đẹp, bây giờ trán bị thương, mặc kệ có phải cố ý hay không, khẳng định là sẽ đổ lỗi cho Khương Lệnh Đề, không ngờ nữ nhi lại phản ứng như vậy. Chu thị nghe xong, chỉ cảm thấy nữ nhi tâm địa thiện lương, vui mừng nói: “Xán Xán, tuổi con còn nhỏ, có một số việc con không hiểu. Chờ sau này lớn lên rồi, sẽ biết lòng người còn cách một lớp da.” Coi như là tỷ muội của chính mình thì sao, đặt ở nơi này có mấy phần chân tình còn chưa biết được đâu.

Khương Lệnh Uyển nói thầm ở trong lòng: Nàng mới không nhỏ, kiếp trước nàng còn sống đến hai mươi tuổi đây.

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Con và Tứ tỷ tuy rằng không thường hay chơi cùng nhau, nhưng mỗi lần con cần hỗ trợ, tỷ ấy đều luôn giúp đỡ. Nương, con rất thích Tứ tỷ tỷ, con muốn cùng chơi với Tứ tỷ tỷ, người đáp ứng nữ nhi đi, có được hay không?” Nàng muốn gặp Khương Lệnh Đề, kiếp này, nàng phải cố gắng xây dựng tốt quan hệ tỷ muội, sẽ không để nàng bị người khác khi dễ.

Chu thị thật khó xử, nữ nhi của nàng vẫn luôn luôn không thích Khương Lệnh Đề, ngược lại quan hệ với hai nữ nhi khác của nhị phòng có chút gần. Ba ngày nay Xán Xán lại chỉ an tâm nghỉ ngơi, đúng là không nhắc đến hai người đó nữa, trái lại đối với vị đường tỷ thứ xuất kia bỗng nhiên lại có hảo cảm.

Lúc đầu nàng còn cho rằng nữ nhi oán hận Khương Lệnh Đề nên mới có ý muốn cùng tiếp xúc với Khương Lệnh Đề, sau đó tìm cơ hội khi dễ nàng, có thể là nữ nhi thông minh, thế nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, đôi mắt nàng không thể lừa gạt người khác.

Chuyện này... nữ nhi là thật sự yêu thích tứ nha đầu?

Chu thị có chút do dự, suy nghĩ một chút mới nói: “Chờ Xán Xán khỏe lại, nương liền dẫn người đi, được không?”

Nghe xong câu này, Khương Lệnh Uyển mới gạt đầu, hướng về Chu thị nở nụ cười tươi sáng: “Cảm ơn nương.”

Chu thị thụ sủng nhược kinh, nhìn nữ nhi nở nụ cười thiên chân vô tà, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nữ nhi té ngã một cái, đúng là trở nên ngoan ngoãn không ít, chẳng lẽ thật là trong họa có phúc?

Giữa thời điểm hai mẹ con đang nói chuyện, Khương Bách Nghiêu đi vào.

Chu thị nhìn phu quân mình, liền nhớ lại một phen hồ nháo ở thư phòng lúc này, mặt không nhìn được liền đỏ lên, lỗ tai lại càng đỏ đến sung huyết. Khương Bách Nghiêu nhìn dáng vẻ yếu đuối của thê tử, ánh mắt ôn nhu, càng ngày càng thêm yêu thích, có điều trên mặt vẫn là thần sắc nhàn nhạt, bộ dáng chính nhân quân tử.

Khương Lệnh Uyển trong lòng cười hắc hắc, hiểu được mẫu thân cùng phụ thân nhất định vừa mới làm xong chuyện xấu. Bây giờ tuy thân thể nàng đang ở bộ dạng tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng mà suy nghĩ lại không phải nha. Nàng nghĩ tình cảm phụ thân cùng mẫu thân tốt như vậy, đáy lòng thực vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Bách Nghiêu, lập tức ngọt ngào kêu một tiếng: “Cha.”

Khương Bách Nghiêu trời sinh khí chất nho nhã ngọc thụ lâm phong, bây giờ cũng đã thành thân được mấy năm, tất nhiên là càng hèm mấy phần trầm ổn, khuôn mặt ngày càng có mị lực, Khương Lệnh Uyển nghĩ, ngày sau mình trưởng thành, có thể trở mã thành một nữ tử dung mạo vô song như vậy, không thể không kể đến công của cha mẹ. Khương Bách Nghiêu ôm lấy nữ nhi, ngồi xuống bên cạnh thê tử, bàn tay to nắn nắn cánh tay nhỏ mềm mềm nộn nộn của nữ nhi, đánh giá tinh tế một phen nói: “Xán Xán của chúng ta thật xinh đẹp.”

Khương Lệnh Uyển trong lòng không ngừng kêu khổ, cánh tay nhỏ bị nắn đến gât gao.

Cũng bởi vì vị phụ thân này của nàng mà làm hại nữ quan tử nhỏ của nàng đã bị ảnh hưởng, cứ cho rằng cô nương gia phải béo trắng mới đẹp. Có điều may mắn là nàng hiểu ra không muộn, bằng không chắc nàng sẽ hối hận muốn chết. Có điều hiện nay nàng chỉ là một tiểu nữ oa thôi. Tiểu nữ oa phải béo trắng mới đáng yêu, ngược lại quá gầy nhìn rất xấu. Cho nên trở lại năm bốn tuổi, Khương Lệnh Uyển quyết định, ở tuổi này cứ ăn uống thật tốt, sau này trưởng thành sẽ không thể ăn uống tùy tiện như vậy nữa.

Khương Lệnh Uyển đuổi bàn tay nhỏ, cầm một khối bánh quế đường nhân củ sen ở trong đĩa lên bắt đầu ăn.

Chu thị nhìn quai hàm nữ nhi phình lên, đáng đáp nho nhỏ cực kì đáng yêu, lúc này mới nhớ đến điều gì, hỏi Khương Bách Nghiêu: “Quốc công gia vừa mới lúc sáng đã phải vội vã ra ngoài, chẳng lẽ có đại sự gì?”

Khương Bách Nghiêu thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Buổi sáng hôm nay, Vinh vương phi mất.”

Chu thị vừa nghe, liền than thở một tiếng, Vinh vương phi này xác thật là triền miên trên giường bệnh đã lâu. Tuy nói Vệ Quốc Công phủ cùng Vinh vương phủ lui tới không nhiều, nhưng bất kể nói như thế nào, Vinh vương phi cũng coi như biểu tẩu của nàng. Chu thị mấy lần cau lại, đau lòng nói: “Vinh thê tử thế nhưng mới có mười bốn tuổi, nhỏ như thế đã không còn nương, đúng là một hài tử đáng thương.”

Khương Lệnh Uyển đang ăn bánh quế đường nhân củ sen đột nhiên ngừng lại, một mặt bánh bao nhỏ cũng cứng đờ.

Nàng không thể không để ý đến sự tình của Vinh vương phủ.

Bởi vì Vinh vương phủ là nhà chồng kiếp trước của nàng.

Mà Vinh Vương thê tử đáng thương trong miệng mẫu thân nàng cũng không phải ai khác, chính là phu quân kiếp trước của nàng---Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Rể Hiền.

Editor: Kye

Beta: Tiểu Huân

Lại nói đến Lục Tông cũng xem như là biểu ca nàng, chỉ là không quá thân cận mà thôi.

Vinh vương phủ cho đến nay, theo lý thuyết thì cũng chỉ là thân phận vương hầu, ở Tấn thành cũng có địa vị cao nhất định. Chỉ là ở Tấn thành ai cũng biết, năm đó Vinh Vương được coi như là người có thể có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế nhất, chẳng qua sau này Tiên hoàng lại lập Tam hoàng tử, chính là Thừa Đức Đế bây giờ lên làm Thái tử. Sau này Thừa Đức Đế lên ngôi, mặt ngoài tuy rằng cũng không làm khó xử Vinh Vương, nhưng người có mắt đều nhận thấy---- hoàng thượng chính là không ưa Vinh Vương phủ.

Cho nên Vinh vương phủ cũng không đông đúc như các vương phủ khác trong Tấn thành, đúng ra, ngay cả với những gia đình bình thường cũng càng thêm quạnh quẽ, làm việc cũng biết điều hơn.

Mà kiếp trước, nàng căn bản là không thích Lục Tông.

Lục Tông so với nàng lớn hơn sáu tuổi, cũng ổn trọng hơn rất nhiều. Nhưng Khương Lệnh Uyển lại cảm thấy, Lục Tông người này lạnh như băng, quá mức ít nói, coi như là có phong thái thanh phong nhả nguyệt, nhưng cũng là một người không dễ thân cận.

Nếu không phải ngày ấy ma xui quỷ khiến, nàng bị hấn cứu, hai người có tiếp xúc da thịt, nàng cũng sẽ không nghĩ tới mình lại gả cho hắn.

Nếu như bình tĩnh lại mà xem xét, Lục Tông cũng là nam tử tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp, phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành cũng không tìm được ai tuấn tú như hắn. Khương Lệnh Uyển là một người nông cạn, lúc trước nếu không bởi vì khuôn mặt này của Lục Tông, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng đáp ứng cuộc hôn sự này.

Ngay cả sau khi thành thân, Lục Tông đối với nàng đúng là rất tốt.

Điều này khiến cho nàng có thêm nhận thức mới đối với Lục Tông. Mà hắn lại rất dung túng nàng, nàng tự nhiên cũng có chút thị sủng sinh kiều, thường hay làm một ít chuyện hồ đồ, bây giờ nghĩ lại, nếu như không phải bởi vì người kia là Lục Tông, e là nàng không biết đã bị hừ biết bao nhiêu lần. Thậm chí là trong năm năm nàng gả cho hắn, nàng lại không thể sinh cho hắn một đứa con.

Lục Tông tuy sủng nàng, nhưng nhớ tới một số việc, nàng vẫn là có chút oán Lục Tông.

Ở Đại Chu, nữ tử lấy thân thể tinh tế thướt tha làm chuẩn mực của cái đẹp, ở kiếp trước, sau khi nàng lớn lên, vẫn luôn kiểm chế ăn uống, hiểu được dù là bản thân trời sinh quyến rũ, gia tộc cũng rất là giàu có, bằng không sẽ lãng phí sự ban ân này của ông trời. Chỉ là nàng từ nhỏ đã rất thích ăn, thích ăn nhất là những thứ đồ ngọt dễ gây béo phì kia, nhưng vì để duy trì vóc dáng yêu kiều nên nàng không dám ăn nhiều. Mỗi lần ăn một chút bánh ngọt, đã cảm thấy vô cùng tội lỗi, chỉ có thể đi ra ngoài vận động một phen.

Sau khi gả cho Lục Tông, hai người tất nhiên sẽ cùng nhau dùng bữa.

Lục Tông ở trên giường là cái đồ xấu xa còn chưa tính, thời điểm dùng bữa còn cố ý chơi xấu giao cho đầu bếp làm những món điểm tâm ngọt mà nàng yêu thích nhất, nuôi dưỡng tâm tư muốn biến nàng thành một viên ngọc châu tròn tròn. Nàng sao có thể chịu a? Cho nên mới nói, khi đó nàng thật oán chết Lục Tông. Nhưng Lục Tông lại cứ thích dùng các loại bánh ngọt dễ mê hoặc nàng. Những loại bánh ngọt này lại còn là bí phương tổ truyền của đầu bếp Vinh vương phủ, dù là đầu bếp trong cung cũng không thể làm ra cùng một hương vị như vậy, mà nàng lại không chịu nổi dụ hoặc, đương nhiên là không thể nhịn được.

Sau khi ăn xong, nàng vô cùng là hối hận, nói muốn đi ra ngoài vận động. Nhưng Lục Tông không nói hai lời liền kéo nàng vào trong nhà vận động... Nhớ tới loại vận động này, Khương Lệnh Uyển hiện tại nghĩ đến vẫn là có chút đỏ mặt.

Nhưng ngoại trừ điểm này, Lục Tông đối tốt với nàng quả thực là tốt đến mức không cần phải nói.

Nàng từ nhỏ đã là một người tương đối phiền toái. Được nuông chiều từ bé, cả ngày luôn phải cân nhắc trang điểm như thế nào là đẹp, xiêm y phối màu như thế nào để cho phù hợp với từng kiểu quạt, đeo khuyên tai gì để hợp với dung mạo. Đến vật ngoài thân nàng cũng chưa từng qua loa chứ đừng nói là gương mặt và thân thể của mình. Mỗi ngày, sau khi rửa mặt xong nàng đều sử dụng khăn bông làm bằng vải mềm thượng hạng để lau mặt, sau đó dùng ngọc mài chuyên dưỡng nhan để thoa lên mặt, mỗi lần tắm rửa luôn phải pha nước hoa hồng đặc chế, ngay cả rửa tay cũng phải dùng ngọc tủy dưỡng da. Lại nói đến làn da mềm mại này của nàng, duy nhất chỉ có thể mặc vào xiêm y tinh xảo do Cẩm Tú phường chế tác...

Phu quân của nàng cũng ra tay vô cùng rộng rãi, chỉ cần nàng cao hứng, hắn sẽ ra sức tiêu bạc cho nàng, nháy cũng không nháy mắt lấy một cái. May mắn tính hắn hào sảng, nên cũng rất tùy tiện theo nàng cùng phá sản.

Nhưng Lục Tông thì sao?

Lục Tông tuy là Thế tử Vinh vương phủ, địa vị của hắn ở Vinh vương phủ vẫn còn đặt ở đó. Lục Tông hắn lại là một người vô cùng có tiền đồ, mười bốn tuổi đã xông pha chiến trường, có thể nói là xưa nay anh hùng xuất thiếu niên, vị thiếu niên như một con sói này đã lập được rất nhiều chiến công hiển hách. Ngay cả Thừa Đức đế xưa nay không ưa gì Vinh vương, cũng không nhìn được nhìn Vinh vương Thế tử Lục Tông với cặp mắt khác xưa, trực tiếp khen hắn là trụ cột Đại Chu. Lục Tông từ nhỏ tập võ, từ khi còn niên thiếu hắn đã đầu quân đánh trận, thời điểm trở về Tấn thành, mặc dù khi ấy cuộc sống không quá khó khăn như trong quân doanh, nhưng hắn cũng không có quá dễ ý, chỉ cần sạch sẽ và thuận tiện là được.

Vì vậy, nàng và Lục Tông là hai cá tính hoàn toàn khác nhau, một người thì bướng bỉnh phiền toái, một người lại cương nghị, kiên quyết.

Lúc đầu Lục Tông thật có chút buồn bực----- tại sao mỗi lần nàng xuất môn lại phiền toái lâu như vậy? Chẳng qua Khương Lệnh Uyển cảm thấy, duyên

có là do bên người hấn chưa bao giờ có một nữ nhân nào.

Còn nhớ một lần, buổi tối hai người âm ỹ vô cùng lợi hại, sáng sớm hôm sau đương nhiên là thức dậy trễ, nhưng hôm đó hai người còn phải đi thăm cữu cữu Lục Tông. Lục Tông thấy đã sắp qua thời gian hẹn gặp, liền thúc giục nàng. Nàng cảm thấy hấn thật phiền, thời gian cho dù gấp gáp nhưng ăn mặc trang điểm thì cũng phải cẩn thận một chút, ai cho phép Lục Tông giục a? Nàng dưới cơn bức tức liền tuyên bố không đi, Lục Tông thực sự có chút tức giận, trực tiếp bế nàng lên xe ngựa khi đang còn mặt mộc.

Nàng chưa bao giờ ra khỏi cửa hay đến nhà người khác làm khách mà lời thôi lếch thếch như vậy? Liền trực tiếp khóc nháo ở trên xe ngựa.

Đó là lần cãi nhau đầu tiên của nàng và Lục Tông sau khi thành thân.

Sau này hay người mặc dù có chút va chạm, nhưng nàng với Lục Tông chung quy vẫn tốt lắm.

Nói tóm lại, hấn là một phu quân tốt không sai, ngược lại là chính mình, chưa bao giờ làm chút xấu việc nào mà một thế tử nên làm. Nàng từ nhỏ đã không thích theo thừa, chỉ sợ kim châm đâm vào tay ngọc. Tuy Lục Tông mấy lần nói muốn nàng tự tay thêu túi tiền cho hấn, nàng ngoài miệng đồng ý nhưng lại chưa bao giờ động thủ qua. Sau này Lục Tông cũng rõ ràng suy nghĩ của nàng, liền không nhắc lại việc này nữa.

“Xán Xán, làm sao vậy?” Chu thị thấy nữ nhi đang ngăn người nhìn bánh quế đường trong tay, lúc này lo lắng hỏi “Bị ghen sao?” Nói rồi liền vỗ lưng Khương Lệnh Uyển, kêu Đào ma ma đến bên cạnh rót nước.

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, khuôn mặt bánh bao miễn cưỡng nở nụ cười: “Nữ nhi không có việc gì...” Nàng rừ rừ mắt, thanh âm so với bánh quế trong tay còn mềm mại hơn “Chẳng qua cảm thấy Vinh thế tử hấn thật đáng thương.”

Chu thị thở phào nhẹ nhõm, xác thực là đáng thương, nhưng nói đến cùng, sống chết có số. Nàng vuốt đầu nhỏ của nữ nhi, nói: “Nói đến lúc Xán Xán vừa ra đời, Vinh thế tử còn từng ôm con nữa.”

Còn có việc này?

Khương Lệnh Uyển lại không hề biết. Ở trong ấn tượng của nàng, kiếp trước nàng cùng biểu ca Lục Tông không có nhiều giao tình, chân chính cùng hấn tiếp xúc, là sự tình của Lục Bảo Thiên. Lục Bảo Thiên này là muội muội ruột của Lục Tông, tuổi còn nhỏ đã yêu thích đại ca của nàng, Khương Dự, nhưng đại ca nàng lại mến mộ Tần thành đệ nhất danh môn quý nữ Chu Lâm Lang. Chu Lâm Lang là biểu tỷ nàng, từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, nhất là rất hiểu chuyện làm vui lòng trưởng bối, sau khi lớn lên đương nhiên lại càng hào phóng, giàu tri thức, hiểu lễ nghĩa, mỗi lần chỉ cần Chu Lâm Lang ở cùng một chỗ với nàng, nàng liền giờ cái tính nuông chiều từ bé ra, bởi vì nàng không quá thích cái biểu tỷ này, chỉ cảm thấy nàng quá làm ra vẻ...

Nhưng nàng không thích thì làm sao?

Đến cuối cùng, Chu Lâm Lang này vẫn như lẽ thường trở thành tẩu tẩu của nàng, có điều nàng cũng rất nhanh liền xuất giá, cũng không làm ca ca phải khó xử. Ngược lại là Lục Bảo Thiên này... Haizz... đáng thương ca ca vẫn luôn một lòng say mê nàng ta.

Bây giờ nghe nói lúc vừa mới ra đời đã cùng Lục Tông từng có tiếp xúc, Khương Lệnh Uyển xác thực hơi kinh ngạc.

Nhớ tới Lục Tông, trong lòng Khương Lệnh Uyển có chút ngửa ngáy, nhưng vào lúc này nàng cũng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi mà thôi, có thể làm cái gì? Khương Lệnh Uyển nhú mày lại, cúi đầu ăn nốt cái bánh quế trong tay.

Cũng chỉ có thể ăn mà thôi.

Ánh trăng mờ lung như đang tán ra ánh bạc.

Bên trong phòng ngủ, những chiếc lư hương đúc hình hoa hải đường được đặc chế thượng đẳng đang tỏa ra mùi hoa đào thanh nhã động lòng người. Chiếc giường chế tác bằng gỗ lê vang lên từng tiếng cọt kẹt, màn giường được buông xuống đang mờ màng phấp phới, chiếc giường lúc này như trở thành một mảng thiên địa nho nhỏ.

Ở bên trong, Khương Bách Nghiêu đang nằm sóng vai với thế tử Chu thị, hai người thân mật ôm nhau. Chu thị vốn có được một bộ phong thái khuynh quốc khuynh thành, bây giờ lại càng thêm kiều diễm tuyệt luân, nhân nhi kiều nộn như vậy, càng ngày càng khiến cho Khương Bách Nghiêu trìu mến không thôi.

Mọi việc đã xong, Khương Bách Nghiêu muốn tắm rửa, hai vợ chồng sau khi tẩy rửa sạch sẽ, mới ôm nhau đi ngủ. Chu thị cả người mềm mại, mặt ửng đỏ rù rù rúc vào trong lồng ngực phu quân, lo lắng nói: “Xán Xán từ sau khi bị ngã, đúng là đã thay đổi rất nhiều, thiếp nhìn thấy... có chút không thích hợp lắm.” Vừa mở miệng nói chuyện, tiếng nói còn có chút khàn, lắng nghe liền biết vừa rồi huyền não có bao nhiêu lợi hại.

Khương Bách Nghiêu giữa hai chân mày là một mảng ôn hòa, nghĩ đến vẻ mặt bánh bao đáng yêu của khuê nữ nhà mình, hấn từ ái nói: “Trước kia nàng vẫn luôn nói Xán Xán không hiểu chuyện, bây giờ Xán Xán ngoan một chút, nàng lại không hài lòng?”

Chu thị nhú mày lại, nói: “Cũng không phải ý này. Xán Xán ngoan ngoãn, thiếp thân là mẫu thân của nàng tất nhiên là vui mừng, chỉ là lần này chuyển biến quá lớn.” Lại như nhớ ra cái gì đó, Chu thị nâng lên gương mặt xinh đẹp nói: “Hôm nay Xán Xán còn nói, muốn chơi đùa cùng Tứ nha đầu của nhị phòng... Nhất là một ngụm Tứ tỷ tỷ, hai ngụm tứ tỷ tỷ, gọi thực sự thân thiết, cũng không hiểu trong cái đầu nhỏ của nữ nhi chúng ta đang nghĩ cái gì.”

Tuổi còn nhỏ, đôi khi người lớn cũng nhìn không thấu.

Khương Bách Nghiêu đối với chất nữ Khương Lệnh Đề này cũng không có thành kiến gì. Khương Lệnh Đề này tuy là thứ nữ, nhưng lại cực kỳ thành thật an phận, nghĩ đến việc ngày ấy bất quá cũng là do tiểu hài tử trong lúc chơi đùa không cẩn thận thôi, dù sao Khương Lệnh Đề hại Xán Xán cũng không chiếm được tiện nghi gì. Khương Bách Nghiêu ôm lấy thân thể mềm mại của thê tử, hôn một cái lên đôi môi đỏ búng của nàng, trong lòng lại có chút ngứa, trầm giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vẫn là nên sớm nghỉ ngơi chút. Nếu nàng còn không mệt, vậy chúng ta...”

Thấy đôi mắt của Khương Bách Nghiêu càng trở nên sâu thẳm, mặt Chu thị đỏ lên, lúc này liền đánh lên ngực của hắn mấy cái, nhìn Khương Bách Nghiêu vừa thẹn thùng vừa giận, nũng nịu thầm nói: “Cả ngày đều không biết kiểm chế.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, cái đánh này của thê tử đối với mình là lời ca tụng.

Mắt phượng nhắm lại, bên ngoài bỗng truyền đến một trận ồn ào. Khương Bách Nghiêu đang chuẩn bị ôm tức phụ đi ngủ, nhất thời mặt mày nhũn lại, tay vén trướng màn, nhìn thấy nha hoàn gác đêm đang đứng bên ngoài liền hỏi: “Làm sao?”

“Quốc Công gia, là...là Lục tiểu thư đến đây.”

Xán Xán?

Lời này vừa dứt, Khương Bách Nghiêu liền nhìn thấy nữ nhi mặc một thân xiêm y tơ tằm màu hồng phấn điểm xuyết vài bông hoa lan, chân ngắn nhỏ hướng chạy về phía giường, khuê nữ trắng trẻo mũm mĩm, xinh đẹp như tuyết, tay nhỏ như ngọc. Khương Bách Nghiêu buông thê tử ra, đứng dậy vén màn lên tiến đến phía trước, đem khuê nữ nhỏ nhắn ôm lên đùi, hôn một cái ở lên trán khuê nữ. Sau mới cúi đầu nhìn đối diện vào đôi mắt lúng liếng của khuê nữ, ôn nhu nói: “Xán Xán gặp ác mộng sao?”

Khương Lệnh Uyển muộn như vậy cũng không muốn tới quấy rối cuộc sống phu thê về đêm của cha mẹ, nhưng nhìn thấy phụ thân mẫu thân y phục chỉnh tề, nhất thời thở phào nhẹ nhõm--- cuối cùng cũng coi như không đánh gãy chuyện tốt của hai người.

Nàng nhớ đến trước đây khi còn là Vinh Vương phi, ở trên giường nhỏ lăn qua lăn lại, thực sự khó mà dùng lại.

Nàng hiểu được cha xưa nay thương nàng, liền nỗ lực dụng khuôn mặt bánh bao đáng yêu của chính mình, tay thịt trắng trắng nộn nộn như ngó sen ôm lấy cổ cha, nhủ mảy, âm thanh mềm nhũn nói: “Cha, nữ nhi...Nữ nhi cảm thấy Vinh thế tử quá đáng thương. Thời điểm lần tới khi cha đến Vinh Vương phủ, mang theo nữ nhi đi cùng, có được hay không?”

Hôm nay mẫu thân Lục Tông không còn, Lục Tông mới chỉ là thiếu niên mười tuổi, trong lòng khẳng định rất khó vượt qua. Tuy rằng bây giờ nàng trở lại thời điểm lúc mình bốn tuổi, nhưng trong lòng của nàng, Lục Tông vẫn là phu quân của nàng, là người thân mật khắng khít với nàng nhất.

Phu quân này nàng dùng rất thuận tay, kiếp này đương nhiên cũng không có ý định thay đổi phu quân.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Quả Vải

Editor: Mira

Beta: Tiểu Huân

Khương Bách Nghiêu có một khuê nữ như vậy, tất nhiên là vô cùng yêu thương. Bây giờ nhìn vào đôi mắt to đầy nước của khuê nữ nhà mình, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, làm sao có thể cự tuyệt? Dễ được nữ nhi rồi, Khương Bách Nghiêu mới tự mình đưa nữ nhi về phòng để nàng tự ngủ, nhìn bé con ngoan ngoãn nằm ngủ, lúc này mới trở về phòng.

Bên trong Chu thị còn chưa ngủ, thấy gương mặt Khương Bách Nghiêu còn hơi chút bất mãn, liền hỏi: “Quốc Công gia sao lại đáp ứng Xán Xán?”

Vinh Vương phi không còn, Vệ Quốc Công phủ cũng là chỗ thân thiết, đương nhiên sẽ phải đến phúng viếng.

Khương Bách Nghiêu cời ngoại bào đang khoác bên ngoài ra, gác lên giá áo, sau đó trở về giường ôm thân thể mềm mại của thê tử, nói: “Dù sao Vinh vương phi cũng là biểu di của Xán Xán, Vinh thế tử cũng là biểu ca, nếu Xán Xán có lòng, ta làm cha nào có lý gì lại không đồng ý?”

Nói về đạo lý, Vệ Quốc Công phủ cùng Vinh vương phủ xưa nay chỉ là khách khí ngoài mặt, thực tế lại không có nửa điểm quan hệ. Lại nói Xán Xán còn nhỏ, việc tham gia tang lễ tóm lại là vụn vặt.

Khương Bách Nghiêu thấy thê tử mặt ủ mày chau, liền mỉm cười xoa mi tâm của nàng, ôn nhu nói: “Cũng không còn sớm, chúng ta vẫn nên đi ngủ đi”

Cha nếu đã đáp ứng nàng lần tới đi Vinh vương phủ sẽ mang nàng theo, vậy Khương Lệnh Uyển đương nhiên là yên tâm. Hôm sau, trời vừa sáng,

Khương Lệnh Uyển liền sai người chuẩn bị kĩ điểm tâm, dự định đến thăm Tứ tỷ tỷ Khương Lệnh Đề.

Hộp tử đàn tổng cộng có ba tầng.

Mở tầng đầu tiên ra, bên trong đặt bánh mứt quả màu vàng rực rỡ, màu sắc cực kỳ đẹp đẽ; tầng giữa đựng bánh kem gạo nếp, ngọt ngào hương thơm, một trong những món ăn mà Khương Lệnh Uyển thích ăn nhất trong mùa này; tầng thấp nhất đặt bánh mì bơ sữa hình hoa hồng, xốp giòn ngon miệng, nhìn thôi cũng đủ khiến người ta thấy thèm. Tuy biết Đào ma ma làm việc cẩn thận, nhưng Khương Lệnh Uyển vẫn tự mình liếc nhìn, vừa thấy đúng là những thứ nàng lựa chọn liền thỏa mãn cười.

Đào ma ma nhìn không thấu tâm tư của Lục tiểu thư, nhìn tiểu oa nhi trắng trẻo mịn màng ngồi trên ghế, gương mặt chất đầy nụ cười, liền hỏi: “Lục tiểu thư còn cần gì nữa không?”

Khương Lệnh Uyển chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó đôi bàn tay mũm mĩm chống cái cằm tròn trịa lên, nghiêng đầu nói nhỏ: “Hôm qua không phải cha đem về hai giỏ quả vải hay sao? Ta muốn đưa cho Tứ tỷ tỷ cùng đi nướng một giỏ đi?”

Quả vải a...

Đào ma ma lại nói: “Lục tiểu thư không phải thích ăn quả vải nhất sao?” Mấy ngày nay hơi nóng, Lục tiểu thư thích nhất là quả vải ướp lạnh, mà quả vải lại là thứ cỡ nào hiếm có? Dù là được nuông chiều từ bé như Lục tiểu thư, mỗi lần cũng không nỡ cho người khác ăn. Hôm nay muốn đến xem Tứ tiểu thư, ba đĩa bánh ngọt đã coi như là khách khí, không cần thiết đưa thêm một giỏ quả vải a.”

Khương Lệnh Uyển nghĩ trước đây mình thực ích kỷ, mọi việc chỉ lo chính mình thoải mái hưởng thụ, xưa nay không biết nghĩ cho người khác. Nàng hướng Đào ma ma cười, nói: “Đào ma ma, ta nghĩ muốn chia sẻ với Tứ tỷ tỷ.”

Kiếp trước Khương Lệnh Đề vì mình làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ một rổ vải nho nhỏ này lại đáng là gì?

Thấy nụ cười thiên chân vô tà của Lục tiểu thư, Đào ma ma cũng không nói gì nữa. Từ lúc Lục tiểu thư sinh ra nàng chính là người chăm sóc, tới giờ đã được bốn năm. Lục tiểu thư trắng trẻo đáng yêu, miệng nhỏ như được bôi mật, không chỉ Quốc Công gia coi nàng như bảo bối, nàng cũng không nỡ nhìn tiểu thư chịu nửa điểm oan ức.

Nàng còn nhỏ tuổi, vậy mà đã hiểu được biết chia sẻ cùng tỷ muội, xác thực là hiếm thấy.

Nghe lời này, Đào ma ma liền sai nha hoàn đi chuẩn bị quả vải.

Khương Lệnh Uyển hôm nay mặc một thân váy mềm, bộ y phục này tính chất mềm mại, đồ án tinh xảo, gia đình bình thường không ăn không uống một năm cũng không biết có mua nổi một bộ hay không, vậy mà đây lại là loại y phục thường thấy nhất trong tủ của nàng. Khương Lệnh Uyển tuy rằng trở lại lúc bốn tuổi, cũng hiểu chuyện hơn, nhưng lại không thể thay đổi tính tình mềm yếu này, đương nhiên là vì không nỡ làm khổ chính mình.

Sáng nay thời tiết vẫn còn mát mẻ.

Khương Lệnh Uyển đi bên cạnh Đào ma ma, phía sau là hai nha hoàn mang theo điểm tâm cùng rổ vải.

Chi thứ hai ở Tây viện, thê tử của Nhị thúc nàng, Từ thị, là một sư tử Hà Đông*, đem Thôi di nương an bài ở nơi hẻo lánh nhất trong Tây viện - Thanh Hà cư. Mà Thanh Hà cư này quá mức xa xôi, Khương Lệnh Uyển chưa bao giờ đi qua lần nào.

Khương Lệnh Uyển đi trên đường mòn lát đá, ngẩng đầu lên thấy có người đang chơi xích đu, mà phía sau là một tiểu cô nương mặc chiếc váy xanh biếc đang đẩy dây đu, nhất thời cả viện tràn đầy tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

Đào ma ma ở bên cạnh vội nói: “Lục tiểu thư, là Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư”

Khương Lệnh Đề không lên tiếng. Cái này đương nhiên nàng biết.

Ngồi ở trên bàn đu dây, mặc một bộ váy mềm màu tím là Tam đường tỷ của nàng Khương Lệnh Huệ, mà người đẩy ở phía sau lại là Nhị đường tỷ của nàng Khương Lệnh Dung.

Nàng không muốn gặp hai người này, thế nhưng Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ tinh mắt đã nhìn thấy nàng. Khương Lệnh Huệ lập tức nhảy xuống khỏi bàn đu, đi về phía nàng, Khương Lệnh Dung cũng theo đến.

Khương Lệnh Uyển làm mặt bánh bao, nhìn hai người nói: “Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Dung lớn hơn nàng hai tuổi, đã sáu tuổi, vóc dáng tất nhiên cũng cao hơn nàng rất nhiều. Dáng dấp nàng thuộc loại bình thường, chỉ là đôi mắt hơi lớn một chút, những nơi khác cũng chưa phát triển, có điều sau này khi lớn lên đúng là một giai nhân thanh lệ. Mà Khương Lệnh Huệ bây giờ tuy rằng chỉ mới năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, môi hồng răng trắng, da dẻ mềm mại, vừa mới chơi bàn đu nên gò má hơi ửng hồng, vô cùng xinh đẹp, từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, ngày sau xác thực đáng đáp không tệ.

Khương Lệnh Dung thân mật kêu một tiếng “Lục muội muội”, mà Khương Lệnh Huệ lại kinh ngạc nhìn rổ vải trong tay nha hoàn phía sau, một mặt vui vẻ hướng về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Đây là Lục muội muội cho chúng ta sao?”

Tiểu cô nương gia, tất nhiên thích ăn quả vải.

Khương Lệnh Huệ cho rằng như vậy cũng là có đạo lý, Lục muội muội này là tiểu tử tông của Vệ Quốc Công phủ, ngày thường qua lại cùng hai vị đường tỷ này cũng gần hơn một chút, thường cùng nhau chơi đùa. Bây giờ lại cầm quả vải đến Tây viện, không phải cho các nàng thì còn có thể cho ai?

Khương Lệnh Uyên lại nói thẳng: “Tam tỷ tỷ, đây là cho Tứ tỷ tỷ ăn.”

Khương Lệnh Đề? Khương Lệnh Huệ lúc này liền sững sốt, sau đó gương mặt liền dịu lại cười cười, đại khái đoán được ý nghĩ của Khương Lệnh Uyên - lần trước Khương Lệnh Đề làm hại Lục muội muội té lộn nhào một cái, còn chảy máu, bây giờ Lục muội muội tự nhiên muốn chinh Khương Lệnh Đề một chút.

Có điều....

Khương Lệnh Huệ liếc mắt nhìn quả vải trong tay nha hoàn, thầm nghĩ: Lục muội muội thực sự quá ngốc. Coi như muốn chinh Khương Lệnh Đề, cũng không cần phải dùng quả vải chứ? Quả vải này là thứ hiếm có như thế, thật sự là ngu ngốc đến không thể tả.

Khương Lệnh Huệ lại giương mắt liếc nhìn y phục trên người Lục muội muội, nhìn cây trâm cài trên đầu nàng quả là châu hoa xán lạn, trên cổ mang khóa trường mệnh tinh xảo đẹp đẽ, một thân quần áo trắng trẻo mũm mĩm, thêu hoa sen xinh đẹp, tay áo thêu đồ án tinh xảo, ánh mắt sáng lên, nhất thời có chút ước ao. Trong lòng bất mãn nói: cha của Lục muội muội là gia chủ, đương nhiên là muốn gì được nấy.

Còn Khương Lệnh Dung, gò má chỉ mỉm cười, cái gì cũng không nói. Tuổi còn nhỏ, vậy mà đã diễn xuất lão luyện, gương mặt hiện ra bộ dạng đoan trang.

Khương Lệnh Uyên trong lòng thầm rên một tiếng, sớm biết ý nghĩ trong lòng hai người.

Khương Lệnh Huệ ngoài mặt khách khí với nàng, nhưng lại là khẩu Phật tâm xà, trong đầu không biết mắng nàng đến thế nào đây?

Nhìn gương mặt nhỏ non nớt của hai người bây giờ, nhất thời Khương Lệnh Uyên nhớ tới một ít chuyện ——

Kiếp trước, thời điểm Khương Lệnh Huệ mười bốn tuổi đã có được một mối hôn sự tốt, lúc đó đặc ý không hết, lại không nghĩ rằng Khương Lệnh Uyên cuối cùng gả ra lại là Vinh Vương Thế tử Lục Tông, điều này đủ làm cho Khương Lệnh Huệ tức sầm mặt lại, bởi vì phu quân Khương Lệnh Huệ là thù hạp của Lục Tông. Cũng bởi vì điều này mà Khương Lệnh Huệ càng ngày càng bất mãn với nàng, nhưng lại kiêng kỵ trong lòng, không dám nói. Sau đó, nàng cùng Lục Tông kết hôn bốn năm nhưng lại không sinh ra được một mụn con nào, còn Khương Lệnh Huệ lại rất biết sinh, kết hôn không lâu liền sinh một trai một gái, sau lại mang thai, ôm cái bụng lớn đến trước mặt nàng khoe khoang. Có điều mang thai bốn tháng bụng đã lớn, cần phải dùng tay chống nạnh, bên người nha hoàn ma ma xoay quanh, chỉ sợ người khác không biết nàng sẽ sinh con.

Khương Lệnh Huệ lớn lối như thế, nàng đương nhiên không nhịn được, tức giận lên liền phát sinh mâu thuẫn. Nghĩ đến Khương Lệnh Huệ cũng do bị nàng ép quá mức gắt gao, bật thốt lên một câu: “Đẹp đẽ thì có ích lợi gì, cũng chỉ là một người không sinh được hài tử.”

Lời này làm Khương Lệnh Uyên tức điên, trực tiếp chi nàng một bạt tai, Khương Lệnh Huệ nhất thời sợ đến bối rối.

Sau đó Khương Lệnh Uyên hối phũ, tức giận đến bữa tối cũng không muốn ăn. Vẫn là Lục Tông kiên trì dụ dỗ nàng, ôm vào trong ngực từng miếng từng miếng dứt nàng. Đến cùng đây cũng là việc của nữ nhân với nhau, nàng sẽ không nói với Lục Tông, chỉ là hấn cũng không phải kẻ ngốc, dò hỏi nha hoàn bên người nàng là ra. Sau đó thì sao? Lục Tông lại dùng việc công trả thù riêng, chính phu quân Khương Lệnh Huệ không ngừng kêu khổ, cuối cùng vẫn là Khương Lệnh Huệ ôm cái bụng lớn đến nhà xin lỗi, mỗi câu đều là muội muội tốt, xin lỗi làm lạnh với nàng, khuôn mặt tươi cười đến muốn cứng lại.

Đêm đó nàng trực tiếp ôm cổ Lục Tông không chịu buông tay, trong lòng thoải mái vô cùng, ai bảo hấn thương nàng như thế chứ?

Hiện nay, nàng mặc dù chỉ là một nữ oa bốn tuổi, nhưng nàng rõ ràng Khương Lệnh Huệ nói câu kia cũng không phải không có đạo lý. Điều tốt là kiếp này của nàng còn rất dài, chỉ cần cố gắng dưỡng thân thể, ngày sau nhất định có thể sinh cho Lục Tông thật nhiều hài tử.

Đời này, nàng phải sinh được nhiều hơn Khương Lệnh Huệ, để không phải sinh khí với nàng.

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyên lại liếc mắt nhìn Nhị đường tỷ của nàng, Khương Lệnh Dung. Khương Lệnh Dung ngoài mặt nhìn đáng hoàng, làm hại nàng luôn cho rằng vị Nhị tỷ tỷ này là một cái bánh bao mềm, lại không biết Khương Lệnh Dung so với Khương Lệnh Huệ còn thông minh hơn nhiều. Tuy rằng nàng cả ngày ở cùng Khương Lệnh Huệ, nhưng mỗi lần có chuyện đều không đếm xỉa đến, xưa nay cũng không dính líu cái gì, cùng lắm là làm sứ giả hòa bình. Ngoan ngoãn hiểu chuyện, rất được lòng trưởng bối.

Nhìn Khương Lệnh Dung cũng chỉ có dung mạo cử chỉ thường thường, nhưng dù là một người như vậy, lại có thể gả cho đại tài tử vang dội khắp Tấn thành, Tạ Trí Thanh hay sao? Tạ Trí Thanh kia là người như thế nào? Từ nhỏ chính là một tiểu thần đồng, được không biết bao nhiêu cô nương Tấn thành ái mộ, lén lút thu gom truyền đọc tác phẩm thơ từ hội họa của hấn, còn có cả hai vị quận chúa vì hấn mà tranh giành tình nhân, huyền nào đến mức ai cũng biết.

Lúc nàng chưa lấy chồng, cũng là một nữ tử quyền quý ở Tấn thành.

Mà Tạ Trí Thanh này cũng từng đồ mặt lấy lòng nàng, nhưng hồi đó nàng cả ngày cân nhắc việc ăn uống làm đẹp, đối với chuyện nam nữ lại không chút hứng thú, tuy rằng Tạ Trí Thanh phi thường tuấn lãng, nhưng vẫn không hề nghĩ ngợi liền một tiếng cự tuyệt hấn. Sau đó Tạ Trí Thanh cũng không xuất

hiện trước mặt nàng, đại khái là người đọc sách nên da mặt mỏng. Về sau, Tạ Trí Thanh đồ trạng nguyên, được Thừa Đức đề thưởng thức, chức quan cũng không nhỏ, Tạ gia vốn là danh môn vọng tộc, lại có được một Tạ Trí Thanh, càng ngày càng vinh quang vô hạn.

Mà tại thời điểm nàng gặp lại Tạ Trí Thanh, chính là lúc hân cười đại mã, mặc một bộ hi bào đỏ thắm đến Vệ Quốc Công phủ nghênh cưới Khương Lệnh Dung.

Nàng vốn không để trong lòng, cũng đã quên hân từng động tâm với mình.

Thế nhưng có một lần, trong lúc vô tình nghe Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ cãi vã, Khương Lệnh Huệ buồn bực hướng Khương Lệnh Dung nói một câu —— “Gã được cho Tạ Trí Thanh thì có gì đặc biệt? Còn không phải là đi theo sau Khương Lệnh Uyển lượm được món hời lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tỷ Muội

Editor: Mira

Beta: Kye

Khương Lệnh Huệ nói: “Lục muội muội, vậy chúng ta cùng đi thôi.” Nàng cũng muốn nhìn xem Lục muội muội này chính Khương Lệnh Đề như thế nào.

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, không suy nghĩ thêm về những phiền lòng ở kiếp trước nữa, nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn êm dịu này của Khương Lệnh Huệ, tóm lại là không thể yêu thích nổi. Nếu là trước đây, nàng còn cố gắng châm chọc một phen, nhưng hôm nay nàng cũng không cần phải châm chọc nữa... Nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, có thể thị sùng sinh kiêu, tùy tiện nổi nóng. Khương Lệnh Uyển nói: “Ta muốn một mình đến xem Tứ tỷ tỷ.” Nói rồi nàng hướng Đào ma ma: “Đào ma ma, chúng ta đi thôi.”

Thanh âm này nghe chỉ là bi bô, nhưng lại quả quyết dứt khoát.

Khương Lệnh Huệ lập tức nhủ mảy, trên mặt có chút khó chịu, liền hướng bóng lưng Khương Lệnh Uyển uy hiếp: “Sau này chúng ta sẽ không cùng người chơi đùa nữa.”

Nghe âm thanh non nớt của Khương Lệnh Huệ ở phía sau, Khương Lệnh Uyển không khỏi dừng bước, sau đó cong môi cười.

Àn, như vậy cũng vừa vặn.

Ngược lại, nàng cũng không thích ở cùng hai người này.

Một bên Đào ma ma lại vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn tiểu cô nương đầy tức giận phía sau, hướng Khương Lệnh Uyển nói: “Lục tiểu thư không phải thích cùng Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư chơi đùa sao?” Bên trong Vệ Quốc Công phủ này, Lục tiểu thư cùng hai vị tiểu tư này xấp xỉ tuổi nhau, ở tuổi này, tất nhiên là ham chơi đến quên trời đất, bạn chơi cùng chắc chắn không thể thiếu.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, gương mặt thiên chân vô tà, vẻ mặt mê man nhìn Đào ma ma: “Có sao?” Sau đó nháy mắt một cái, cười dài nói, “Đào ma ma, ta mới là không thích Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ.”

Đào ma ma kỳ thực cũng không thích hai vị tiểu thư kia lắm. Đặc biệt Tam tiểu thư, thường giựt dây Lục tiểu thư bắt nạt Tứ tiểu thư, còn nhỏ tuổi lại gây xích mích ly gián.

Lục tiểu thư tránh xa Tam tiểu thư một chút, tự nhiên là chuyện tốt.

Đào ma ma cũng không hỏi thêm nữa.

Thanh Hà cư trước mặt có một cái ao sen, lần này hoa sen mập mạp còn chưa nở rộ, màu lục bích của lá sen phía dưới được tôn lên, có vẻ đặc biệt mềm mại xanh biếc. Khương Lệnh Uyển nghĩ, Thanh Hà cư tuy hẻo lánh, ngược lại cũng là nơi thanh tĩnh. Chỉ là nàng xưa nay yêu thích náo nhiệt, kiếp trước lại coi trọng mặt mũi, mọi thứ đều thích phô trương.

Ở phương diện này, Lục Tông đúng là vô cùng thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Cho nên đây đại khái cũng là một trong những nguyên nhân nàng không muốn đổi phu quân. Dù là trọng sinh, cũng không tìm được một người phu quân thứ hai làm nàng thỏa mãn như Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển tiến vào sân trong của Thanh Hà cư, nhìn thấy tiền viện trồng hai cây táo, bên cạnh một cây có một nha hoàn y phục màu xanh lục cầm chổi quét sân, tuổi không lớn lắm, cũng khoảng mười hai mười ba tuổi, cúi đầu chăm chú làm việc. Có lẽ là không nghĩ tới sẽ có người đến, nha hoàn

kia nhìn ma ma nha hoàn cùng một tiểu bánh bao, sững sốt một hồi mới phản ứng được, vội vàng hành lễ: “Lục...Lục tiểu thư.”

Lúc này Thôi di nương ở bên trong nghe được động tĩnh liền đi ra.

Thôi di nương mặc một thân màu trắng, vạt áo ngoài hình in lá trúc cùng hoa mai đỏ tươi, phía dưới là váy dài màu trắng ngà thêu bạch ngọc lan, trên đầu vấn kiểu uy đoạ kè* đơn giản, khuôn mặt hình trái trứng kiểu mỹ thanh lệ, nhu nhược đáng yêu. Nói đến Thôi di nương này, lúc trước là nha hoàn hầu hạ bên người Khương Nhị Gia, sau vì dung mạo xinh đẹp, mới bị Khương Nhị Gia thu làm thiếp. Bây giờ nhìn Thôi di nương, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, nghĩ kĩ lại thì Tứ tỷ tỷ nàng ngày sau lớn lên, cùng Thôi di nương có sáu, bảy phần giống nhau, đặc biệt thần thái nhu nhược giữa hai lông mày. Lúc này, Khương Lệnh Uyển nhất thời dấy lên cảm giác thân thiết.

*Uy đoạ kè: kiểu tóc búi lệch về một bên, rủ về một phía

Thôi di nương kinh ngạc nói: “Lục tiểu thư?”

Khương Lệnh Uyển bước từng bước nhỏ đi tới, có điều bây giờ vóc người nàng thấp bé, giống như một Tiểu Đậu Đĩnh*, đương nhiên phải ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện cùng Thôi di nương. Dáng người nho nhỏ nhưng lại cực kì lễ phép, khách khí nói: “Di nương, Tứ tỷ tỷ có ở đây không? Hôm qua cha mang về ít quả vải, ta muốn cho Tứ tỷ tỷ nếm thử.”

*Tiểu Đậu Đĩnh: cậu bé mọc lá mầm trên đầu ở bên trung ỷ ỷ))

Thôi di nương chợt sững sờ, bàn tay giấu trong tay áo cũng theo bản năng nắm lại.

Nàng làm sao không biết tình hình Lục tiểu thư này? Hôm nay sợ là đến làm khó Đề nhi. Phải biết rằng Lục tiểu thư này là hòn ngọc quý trên tay Quốc Công gia, tuy rất được người khác yêu thích, nhưng thời điểm bắt nạt người đều không hề nương tay, tất cả đều là những biện pháp tinh quái, khiến người bên ngoài cũng không làm gì được nàng.

Thôi di nương tưởng niệm nữ nhi, lúc này còn có chút thần trí không rõ, tâm trạng tê rần, vội nói: “Lục tiểu thư, sự tình lần trước, là do Đề nhi không đúng, thiếp thân hướng Lục tiểu thư xin lỗi.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được Thôi di nương đang hiểu lầm.

Nàng biết cái ngày mình ngã chồng vó kia, Thôi di nương cố ý dẫn theo Khương Lệnh Đề đến Đông viện cầu tình, thậm chí ở trước mặt nương quý xuống. Mẫu thân yêu thương nàng, đối với Tứ tỷ tỷ có chút thành kiến, tất nhiên thờ ơ không động lòng, chỉ ở bên trong chăm sóc không cho nàng đi ra ngoài. Chỉ là cha rộng lượng, nói chỉ là tiểu hài tử bất cần trong lúc chơi đùa, không cần lo lắng, rồi mới sai người đưa mẹ con Thôi di nương trở về, cũng nói với Khương Nhị Gia không làm khó dễ mẹ con bọn họ.

Hôm nay nàng đến Thanh Hà cư, tất nhiên Thôi di nương cho rằng nàng định đến tính sổ.

Khương Lệnh Uyển biết mình có một gương mặt bánh bao đáng yêu, tức khắc con ngươi hơi động liền có biện pháp, vội cười khanh khách lôi kéo ống tay áo Thôi di nương, nói: “Di nương, ta là tới tìm Tứ tỷ tỷ đi chơi. Ta là thật tình yêu thích Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương bán tín bán nghi, nhìn gương mặt quá giống Chu thị thu nhỏ, càng nhìn càng thấy trắng mịn đáng yêu, làm sao cũng không thể khiến người ta sinh chán ghét được. Thôi di nương cũng không có cách nào, chỉ đành đem người mang vào phòng.

Gian nhà đơn sơ, Thôi di nương cũng không có gì ngon để chiêu đãi, liền kêu người đem lên chút dưa lê.

Dưa lê cắt thành khối nhỏ, bên trên cắm tăm làm bằng trúc để tiện ăn uống. Khương Lệnh Uyển lại không ăn, chỉ cảm thấy Thanh Hà cư chi phí so với nàng tưởng tượng còn bết bát hơn, nàng liếc mắt nhìn đĩa dưa lên trên bàn, thần nghĩ dưa lê này có lẽ Thôi di nương còn không nở ăn.

Hơn nữa, nàng vừa vào phòng liền cảm thấy có chút oi bức. Bây giờ là buổi sáng, nếu oi bức như vậy, đến buổi trưa chẳng phải sẽ thành lồng hấp? Khương Lệnh Uyển nghĩ, một lát sai người mang chút băng khối đến. Lại nhìn vật trang trí trong phòng, đều là không cũ không mới. Phía trước cửa sổ đặt một bình hoa cũ vẽ hình hoa đào, bên trong cắm mấy đài sen mới, phía trên còn dính sương sớm, đại khái là mới vừa hái từ ao sen phía ngoài lên.

Còn may bố trí vẫn tính sạch sẽ, ấm áp thoải mái.

Chỉ là Thanh Hà cư này không chỉ đơn sơ, hạ nhân cũng ít, nàng nhìn thấy tổng cộng chỉ có một ma ma cùng hai nha hoàn.

Thôi di nương cũng không biết Khương Lệnh Uyển định làm gì, nhìn dáng người nhỏ nhỏ, trắng trẻo non nớt, cùng thân thể như ngọc, mặt mày tinh xảo, thật là xinh đẹp. Đáng tiếc tiểu cô nương đẹp thế như vậy, lúc nào cũng thích bắt nạt Đề nhi của nàng. Thôi di nương thầm nghĩ nàng thật sự không trêu chọc nổi Lục tiểu thư này, lúc nào cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nữ nhi bị oan ức. Cũng tốt là Lục tiểu thư này không tính quá được nuông chiều, chỉ đơn thuần là nghịch ngợm, nội tâm cũng không xấu.

Nhưng hôm nay nhìn kĩ, Thôi di nương cảm thấy Lục tiểu thư này có chút không giống. Rõ ràng là một tiểu oa nhi bốn tuổi, so với Đề nhi của nàng còn nhỏ hơn một tuổi, nhưng cử chỉ thần thái lại khéo léo hơn nhiều, khiến nàng có chút không dám coi nàng là tiểu oa nhi dễ đối xử.

Khương Lệnh Uyển không thấy người, mới hướng Thôi di nương hỏi: “Tứ tỷ tỷ đâu?”

Thôi di nương vẫn có chút không yên lòng, nhất thời trong lòng vô cùng do dự. Khương Lệnh Uyển lại hỏi: “Là ở bên trong sao?”

Nói xong liền để Đào ma ma vén rèm che lên, tự mình bước từng bước ngấn ngủ đi vào.

Khương Lệnh Uyển vừa vào bên trong, liền thấy Khương Lệnh Đề ngồi trên giường nhỏ.

Thấy nàng đi vào, Khương Lệnh Đề sững sờ mở to đôi mắt nhìn, có lẽ là thấy có chút khẩn trương, không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt non nớt này, nhất thời cũng có chút hoảng hốt, phảng phất hình ảnh trong ký ức cùng gương mặt đỏ gộp lại. Kiếp trước Tứ tỷ tỷ đối với mình mang trong lòng hồ thẹn, ba lần bốn lượt giúp đỡ mình. Thậm chí có một hồi nàng suýt chết, vẫn là Tứ tỷ tỷ liều mạng thay nàng cắn mũi tên. Thế nhưng thân thể Tứ tỷ tỷ từ nhỏ đã mềm yếu, liễu yếu đào tơ, một mũi tên kia suýt chút nữa đã lấy mạng nàng, vẫn là Lục Tổng vào cung mỗi ngày tới, bảo vệ cái mạng nhỏ của nàng, sau phải ở trên giường tĩnh dưỡng mấy tháng. Tuy là thân thể về sau không có gì đáng ngại, nhưng cả đời không thể làm mẫu thân, nhưng nàng không có nửa phần hối hận vì đã cứu mình. Bây giờ thấy Tứ tỷ tỷ, tuy rằng lớn hơn mình một tuổi, nhưng nhìn gầy gò, đôi mắt đặc biệt lớn, cùng cái chuông đồng có chút tương tự.

Khương Lệnh Uyển hoàn hồn, viên mắt có chút nóng, nhưng cong môi ngọt ngào cất tiếng gọi: “Tứ tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Đề một tay nâng khuôn mặt nhỏ có chút gầy gò, suy nhược tái nhợt không một tia huyết sắc, đôi mắt to nhìn Khương Lệnh Uyển, mập mạp mỗi nhưng lại không biết nên nói gì. Khương Lệnh Uyển ngồi vào bên cạnh nàng, để nha hoàn mở hộp cơm ra, đem ba đĩa bánh ngọt bày lên bàn, lại đem rửa vài trái, sau đó ôm cánh tay nhỏ bé của nàng nói: “Tứ tỷ tỷ, đây là ta đem qua cho ngươi ăn.”

Đào ma ma lại sững sờ, thầm nghĩ: Lục tiểu thư không phải xưa nay không thích người ngoài đụng chạm sao? Ngày thường dù là Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư đều không thân mật như vậy. Hôm nay là làm sao?

Khương Lệnh Đề lúc này tóc búi trái đào, trên búi tóc chỉ có hai sợi dây màu hồng nhạt cố định, không có bất kỳ trang sức nào khác. Váy màu xanh biếc thêu lá trúc trên người cũng là cực kỳ cũ, trang phục này nhìn nửa điểm cũng không giống tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, không giống Khương Lệnh Uyển, còn nhỏ tuổi liền thích chưng diện. Khương Lệnh Đề ánh mắt sững sờ nhìn Khương Lệnh Uyển thân mật ôm cánh tay nàng, hơi kinh ngạc, sau mới đưa mắt nhìn đến mấy đĩa bánh ngọt, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Thấy Khương Lệnh Đề không phản ứng, Khương Lệnh Uyển nói: “Tứ tỷ tỷ không thích ăn những thứ này sao?”

Lúc này Thôi di nương đứng một nơi mở miệng, nói: “Lục tiểu thư, Đề nhi hôm qua phát sốt, bây giờ...bây giờ sợ là còn chưa tỉnh táo lại.” Nói rồi Thôi di nương không nhìn được đỏ mặt. Nữ nhi nàng từ nhỏ cơ thể ốm yếu, thân thể suy nhược, lại còn có một mẫu thân thân phận thấp kém.

Lúc này ngược lại là Khương Lệnh Uyển lo lắng, trên dưới đánh giá một phen, sốt sáng nói: “Tứ tỷ tỷ có chỗ nào không thoải mái? Để ta nói cha thỉnh đại phu cho ngươi.”

Nhìn Khương Lệnh Uyển lo lắng cho mình như vậy, Khương Lệnh Đề này giờ không nói gì giờ mới mở miệng, nói: “Không...không cần, tỷ không có chuyện gì.” Âm thanh của Khương Lệnh Đề trầm thấp, nhược nhược, nghe như chú mèo nhỏ tội nghiệp.

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Lệnh Đề tuy gầy, nhưng sắc mặt cũng không tệ, đại khái là không có gì đáng ngại, liền động viên nói: “Không có việc gì là tốt rồi, ngày sau nếu Tứ tỷ tỷ có chuyện gì, cứ việc tìm muội.” Nói rồi nàng hướng Khương Lệnh Đề cười ngọt ngào.

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội trước mắt, chỉ cảm thấy hai người chưa bao giờ thân thiết tới vậy, Lục muội muội này của nàng ngọc tuyết đáng yêu, khuôn mặt mập mạp bánh bao thật là khiến người ta yêu thích, cho dù nàng có bị bắt nạt, cũng không cách nào chán ghét Lục muội muội đáng yêu như thế.

Khương Lệnh Uyển vẫn tiếp tục vô thức bán manh, lẩm bẩm nói: “Tứ tỷ tỷ làm sao?” Lại nghĩ tới điều gì đó, ngữ khí đầy chân thành, “Tứ tỷ tỷ, muội biết trước đây là muội không đúng, không nên bắt nạt tỷ. Tứ tỷ tỷ, tỷ có thể tha thứ cho Xán Xán không? Sau này chúng ta làm hảo tỷ muội, có được không?”

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội của mình trưng ra gương mặt bánh bao vô hại, chỉ cảm thấy tâm can mình đều mềm nhũn. Huống chi, nàng trước giờ vẫn chưa từng tức giận.

Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Đề còn chút kiêu dè, dù sao nàng bắt nạt người ta cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng hôm nay lúc trang điểm, nhìn khuôn mặt bánh bao mập mạp trắng trẻo trong gương, mắt to long lanh, khiến cho người khác không thể nổi lên cảm giác chán ghét, tạo ra cảm giác yếu đuối, Tứ tỷ nhất định sẽ mềm lòng, vô cùng đáng thương nói: “Tứ tỷ tỷ vẫn không chịu tha thứ cho Xán Xán sao?” Nói liền ừm khuất chu môi, hốc mắt ươn ướt, đầu nhỏ buông xuống, muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu.

Khương Lệnh Đề làm sao chống đỡ được?

Sợ rằng tiểu bánh bao sau một khắc sẽ khóc, vội nói: “Muội... Muội đừng như vậy... Lục muội muội, tỷ không có giận ngươi.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy ống tay áo Khương Lệnh Đề, chớp chớp đôi mắt to ướt nhẹp, cẩn thận hỏi: “Cái kia... Tứ tỷ tha thứ cho Xán Xán?”

Khương Lệnh Đề nhanh chóng gật đầu.

Khương Lệnh Uyển liền tươi cười rạng rỡ, nói: “Tứ tỷ tỷ ăn chút bánh ngọt đi, ăn rất ngon.” Khương Lệnh Uyển chỉ lo Tứ tỷ tỷ không tin nàng, vội cảm

lên một khối bánh mì bơ sữa hình hoa hồng nhét vào miệng mình, nhưng mà miệng nàng quá nhỏ, chỉ có thể nhét được một nửa. Nàng cắn một nửa, vừa ăn vừa nhìn Khương Lệnh Đề, “Tứ tỷ tỷ yên tâm rồi chứ?”

Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Uyển ăn đến mức quai hàm căng phình, nhìn như tiểu thanh oa*, vừa buồn cười vừa đáng yêu, nhất thời không nhịn được, “Phụt” một tiếng liền bật cười.

*Tiểu thanh oa: ếch xanh nhỏ)) chị tưởng tượng cũng thật phong phú

Nàng vốn có chút thèm ăn, lúc này lại thấy Lục muội muội ăn đến hải lòng như vậy, trong lòng có chút rục rịch, mà sau một khắc đã thấy Khương Lệnh Uyển cầm lấy một khối bánh gạo nếp nhân kem trực tiếp đưa đến bên miệng nàng.

Khương Lệnh Đề cúi đầu nhìn đôi bàn tay nhỏ, tâm tình có chút cảm động.

Trên mu bàn tay còn chút vụn bánh mì, nhưng một chút cũng không có vẻ dơ, có lẽ do bàn tay nàng mập mạp, đôi tay nhỏ này mềm mại nhiều thịt. Khương Lệnh Đề nhất thời đối với vị đường muội này có thêm vài phần hảo cảm, cười tủm tỉm cắn một miếng bánh gạo nếp trên tay nàng, sau đó cầm lấy nửa còn lại tiếp tục ăn.

Thấy nàng rót cuộc cũng tiếp nhận, Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười, nghiêng đầu nhỏ nhìn Khương Lệnh Đề nói: “Tứ tỷ tỷ, ăn ngon không?”

Khương Lệnh Đề cũng mỉm cười nói: “Ăn ngon.”

Thôi di nương nhìn hình ảnh hài hòa như vậy, nhất thời viên mắt cũng không nhịn được mà đỏ lên. Lúc trước nàng đối với Lục tiểu thư còn chút cảnh giác, lúc này mới thật sự tin nàng là thật tâm đối tốt với nữ nhi. Nữ nhi luôn đi theo bên người nàng, không có bạn chơi, lần nào cũng thiết tha mong chờ nhìn ba tiểu cô nương còn lại trong phủ một đường vui cười đùa giỡn, mà nàng thì chỉ có thể đứng nhìn xa xa mà ước ao.

Tuy rằng Lục tiểu thư có lúc thích bắt nạt Đề nhi, nhưng nàng hiểu được, kỳ thực Đề nhi một chút cũng không ghét Lục tiểu thư, trái lại vô cùng yêu thích đường muội này. Nàng luôn cảm thấy mình lớn hơn một tuổi, nên nhường muội muội, dù là bị nàng bắt nạt trêu đùa, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ —— tóm lại là có người chịu cùng nàng chơi đùa.

“Di nương, Tứ tỷ tỷ, mẫu thân chắc là đang tìm ta, ngày mai ta lại tới.” Khương Lệnh Uyển biết lúc này nếu không trở về, mẫu thân chắc chắn sẽ sốt ruột, liền tạm biệt Khương Lệnh Đề cùng Thôi di nương.

Giữa tiểu hải tử trong thời gian ngắn luôn có thể bồi dưỡng được tình cảm, Khương Lệnh Uyển lại còn quyết định kiếp này muốn che chở người đường tỷ này, tất nhiên sẽ đào tâm can ra để đối tốt với nàng. Khương Lệnh Đề tất nhiên có thể cảm giác được chân tâm cùng thành ý của tiểu đường muội này, hơn nữa tiểu đường muội lớn lên xinh đẹp đáng yêu như thế, nàng vốn là yêu thích còn không kịp.

Khương Lệnh Uyển xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nghĩ tới điều gì, bước chân ngắn cộp cộp đến trước mặt Khương Lệnh Đề, đôi tay ôm cổ của nàng, trên mặt nàng hôn “Bẹp” một cái.

Trước đây mặc kệ nàng làm sai sự tình gì, chỉ cần làm vậy với Lục Tông, Lục Tông sẽ ngay lập tức mặt mày hớn hở.

Quả nhiên, Khương Lệnh Đề ngậm nước miếng còn lưu lại trên mặt mình, vui vẻ cười cười.

Lục muội muội rót cục cũng chịu cùng nàng chơi đùa.

.

Khương Lệnh Uyển nhảy nhót chạy về.

Bây giờ nàng còn nhỏ tuổi, không cần dùng cử chỉ của đại gia khuê tú ràng buộc chính mình, thật sự là không thể tốt hơn. Trước đây nàng lúc nào cũng phải chú ý cử chỉ lời nói của chính mình, ngay cả dùng điểm tâm cũng chỉ có thể ăn từng miếng nhỏ, cất bước lại phải ung dung tao nhã, phải có phong phạm thực nữ.

Chỉ là nàng vừa ra ngoài sân, liền nhìn thấy mẫu thân mình lông mày nhíu chặt đang chờ nàng.

Khương Lệnh Uyển le le đầu lưỡi nhỏ, biết mình tránh không thoát, liền hướng Chu thị đi tới. Chu thị ôm lấy nữ nhi, im lặng không nói, chờ nàng tự mở miệng nói chuyện.

Nhưng Khương Lệnh Uyển lại vô cùng thông minh, biết Chu thị đang tức giận, vội ôm cổ Chu thị, hôn lên gương mặt kiều mỹ xinh đẹp của nàng một cái, mềm giọng nói: “Xán Xán thích mẫu thân nhất, để nương lo lắng, là Xán Xán không đứng, nương đừng tức giận.”

“Tiểu lấu cá, chỉ biết nói tốt nịnh mẫu thân.” Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt Chu thị đã nhiễm ý cười, chỉ duỗi tay nắn nắn gương mặt nhỏ mập mạp của nữ nhi, giả vờ hung ác nói, “Nếu còn có lần nữa, xem mẫu thân làm sao trừng trị ngươi.” Lời nói tuy dữ dằn, nhưng gương mặt lại quá kiều mỹ, một chút cũng không thấy hung ác.

Khương Lệnh Uyển cười hắc hắc, để mẫu thân tùy ý miết khuôn mặt nhỏ mập mạp của nàng, ngoan ngoãn như một chú mèo con.

.

Nháy mắt liền đến ngày phát tang của Vinh Vương phi.

Khương Lệnh Uyển cố ý mặc một thân váy mềm nhạt màu, trên đầu không đeo trâm hoa, chỉ dùng dải lụa đơn giản, nhìn cực kỳ giản dị. Đào ma ma cũng hơi kinh ngạc, Lục tiểu thư thích nhất là chưng diện, tuy nói hôm nay muốn đến dự tang lễ, vậy mà còn nhỏ tuổi lại hiểu được những điều này.

Khương Lệnh Uyển trong lòng lại nói: Bất kể thế nào, Vinh Vương phi cũng là mẹ chồng nàng.

Có điều...

Khương Lệnh Uyển cũng có chút thấp thòm, nhất thời ngơ ngác nhìn khuôn mặt bánh bao của mình trong gương.

—— cũng không biết Lục Tông lúc còn bé trông như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu Niên

Khương Bách Nghiêu ôm khuê nữ lên xe ngựa.

Ngày xưa khuê nữ luôn thích diện những trang phục xinh đẹp, tuổi nhỏ đã thích chưng diện, hôm nay thế nhưng lại ăn mặc sạch sẽ thỏa đáng. Khương Bách Nghiêu chỉ nghĩ là do Đào ma ma thận trọng, néo néo khuôn mặt đáng yêu của khuê nữ nói: “Chút nữa Xán Xán cần phải ngoan ngoãn, không được hồ nháo, biết không?”

Khương Lệnh Uyển một đôi mắt to đen lay láy nhìn Khương Bách Nghiêu, đôi lông mi cong vút như hai cây quạt nhỏ, miệng nhỏ trắng trẻo mập mập hé mở, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Xán Xán sẽ là bé ngoan.”

Khương Lệnh Uyển tâm trạng có chút sốt sắng, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên đùi cha mình, một khuôn mặt nhỏ non nớt trầm ổn không hợp với tuổi. Ở trong trí nhớ của nàng, Lục Tông đối với mẫu thân Vinh Vương phi Phùng thị vô cùng tôn trọng, nhưng đối với Vinh Vương lại tương đối nhạt nhẽo. Chỉ có điều sau khi Vinh Vương phi không còn, Vinh vương tuy rằng không lấy vợ nữa, nhưng lại sùng ái nhất trác phi Phan thị. Sau khi nàng gả cho Lục Tông, phía trên không có bà bà*, cũng tránh được một ít tranh chấp. Bằng không với tính tình của nàng, đổi lại là vị bà bà nào cũng sẽ không ưa.

*bà bà: mẹ chồng

“Xán Xán.”

Nghe được thanh âm non nớt lạnh lạnh, Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn tiểu thiếu niên đang đi tới--Khương Dự.

Khương Dự là ca ca ruột của Khương Lệnh Uyển, hiện giờ mới chín tuổi, chính là tuổi đến trường, nhưng phu tử dạy học lại thường xuyên đến Quốc Công phủ cáo trạng, không có biện pháp đối với thiếu niên này, thường xuyên chọc giận Khương Bách Nghiêu. Có điều Khương Dự từ nhỏ đã rất thông minh, hơn nữa sinh ra bộ dáng không tệ, xưa nay luôn che chở cho muội muội. Khương Dự nhìn tiểu muội của mình, tay không nhịn được nặn nặn khuôn mặt thịt thịt của Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt trẻ con của ca ca nhà mình, rất là bất đắc dĩ. Tuy rằng bây giờ nàng chỉ là một nữ oa bốn tuổi, nhưng cứ bị rà qua rà lại thật có chút không chịu nổi, liền giương đôi mắt to trong veo, có chút tức giận nói: “Ca ca, mặt sẽ bị nặn sưng lên.”

Nhìn muội muội đáng hoàng trịnh trọng, Khương Dự nhịn không được cười cười.

Ai bảo mặt nhỏ của muội muội lại mềm mềm như vậy? Mềm mềm mập mập, làm người ta nhìn mà chỉ muốn néo thêm mấy lần.

Chu thị cũng cười: “Dự nhi đừng khi dễ Xán Xán.”

Khi dễ chỗ nào a? Khương Dự buông lỏng tay, nói: “Xán Xán là muội muội con, con thương nàng còn không kịp. Có con ở đây, sau này sẽ không để bất kì ai bắt nạt Xán Xán, nếu có người khi dễ Xán Xán, con sẽ...” Vừa nói Khương Dự vừa múa máy quả đấm của chính mình, bày ra dáng vẻ hung ác.

Chu thị xụ mặt nói: “Chỉ cần làm bài tập chăm chỉ là được, lúc nào cũng nghĩ đánh nhau, y như con khi hoang.”

Nhưng Khương Lệnh Uyển lại biết, ca ca thật là rất yêu thương nàng, ngay cả kiếp trước sau khi gả cho Lục Tông, trở thành Vinh Vương Thế tử phu nhân, hẳn vẫn luôn coi mình là muội muội ruột, không hề có suy nghĩ “muội muội gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”. Trước khi nàng xuất giá một ngày, hẳn đã nói, sau này nếu Lục Tông dám khi dễ nàng, nhất định ca ca sẽ đánh cho hắn rã ròi đầy đất. Có điều ngoài ý muốn là Lục Tông rất sùng nàng. Hơn nữa ca ca nàng cũng không phải là người đọc sách, kiếp trước ca ca còn tập võ, theo Lục Tông một đường hành quân đánh trận, mỗi lần xuất chinh, làm hại nàng vừa phải lo lắng cho phu quân mình, lại vừa phải lo lắng cho ca ca.

Nói đến ca ca, nàng lại nghĩ đến Lục Tông.

Lục Tông rõ ràng nhất vị trí của ca ca trong lòng nàng, có một lần hành quân đánh trận bị trúng phải mai phục, ca ca đang ở trong hiểm cảnh, chính Lục Tông đã mạo hiểm để cứu ca ca. Có điều, cuối cùng ca ca chỉ bị thương nhẹ, mà Lục Tông thế nhưng suýt nữa vì vậy mà bỏ mạng. Lục Tông người này bách chiến bách thắng, trên chiến trường đao kiếm không có mất, đó là lần đầu tiên hắn bị thương nặng như vậy.

Nhìn ca ca mang theo Lục Tông còn thoi thóp trở về, lúc đó nàng còn cho rằng Lục Tông sẽ vì quốc vong thân, trước mắt tối sầm lại, suýt nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng Lục Tông tỉnh lại, câu đầu tiên mà nàng nói chính là: “Lục Tông, nếu chàng làm hại thiếp thành quả phụ, thiếp sẽ không để yên cho chàng.” Nhưng nội tâm vẫn sợ hãi cực kỳ.

Lục Tông chỉ mỉm cười nhìn nàng, giờ tay捏o mặt nàng, phảng phất như không có chuyện gì, chỉ là tiếng nói có chút khàn khàn: “Sẽ không.”

Bất tri bất giác xe ngựa đã đến bên ngoài Vinh vương phủ. Trong phủ làm tang sự, bầu không khí vô cùng bi thương. Khương Lệnh Uyển tuy rằng coi Vinh Vương phi là bà bà của nàng, nhưng tóm lại hai người cũng chưa từng ở chung, bất quá cũng chỉ là người xa lạ.

Nàng để Khương Dụ tùy ý nắm lấy bàn tay nhỏ, cùng cha mẹ tiến vào Vinh Vương phủ, được một nô bộc mặc một bộ đồ màu trắng dẫn tới linh đường thăm viếng.

Khương Lệnh Uyển thật sự khản trương. Vinh Vương phủ này nàng sinh hoạt rong rã năm năm, từng cọng cây ngọn cỏ nàng vô cùng quen thuộc, nhưng bây giờ không có lòng dạ nào mà thưởng thức, chỉ muốn chờ một lúc để nhìn thấy Lục Tông, nàng nên nói cái gì, làm những gì. Lục Tông người này, trước không muốn gả cho hắn, đều là do hắn luôn quá nghiêm túc cẩn trọng, cứ chỉ thô lỗ mắng phụ, sau khi thành thân mới hiểu được hắn cũng không đến nỗi như vậy. Chỉ là có một sự thật là, Lục Tông người này cực kỳ ít cười, bản mặt lạnh lẽo, thật là phí mất bộ dáng trời sinh phong hoa tuyết nguyệt.

Khương Dụ nhận thấy bàn tay mềm như bông của muội muội có chút lạnh, liền nghiêng đầu an ủi nàng: “Xán Xán đừng sợ.”

Nàng chỉ là căng thẳng mà thôi. Khương Lệnh Uyển nhìn ca ca mình với con mắt sáng ngời, nói thầm trong lòng.

Có điều khi tiến vào linh đường, thế nhưng lại khiến cho Khương Lệnh Uyển thất vọng rồi.

Bởi vì căn bản là không thấy Lục Tông.

Theo lý thuyết, Lục Tông là trưởng tử Vinh Vương phi, lại là con trai duy nhất, lần này đáng lẽ nên ở linh đường mới phải, nhưng Khương Lệnh Uyển sau khi cùng cha mẹ họynh trưởng đi vào, dùng ánh mắt nhìn quanh một lượt những người đang khóc trong phòng, phát hiện không có Lục Tông. Vinh Vương phủ con nối dõi không nhiều, chỉ có duy nhất một mình Lục Tông, nàng tuy chưa từng gặp Lục Tông lúc hắn mười tuổi, nhưng chỉ cần có một thiếu niên khoác áo tang đứng ở bên cạnh linh vị, vậy đó chính là Lục Tông không thể nghi ngờ.

Dù chưa nhìn thấy Lục Tông, nhưng Khương Lệnh Uyển lại nhìn thấy một người quen.

----- Vinh Vương trác phi Phan thị.

Khương Lệnh Uyển thấy Phan trác phi mặc một đồ màu trắng, búi tóc bằng trăm hoa màu trắng, trên người không một tùy tùng, nàng khóc vô cùng nhu nhược đáng yêu, một ngum lại một ngum gọi “tỷ tỷ”, người không biết thực sự còn cho rằng đây là muội muội ruột của Vinh Vương phi. Kiếp trước, sau khi Vinh Vương phi qua đời, Vinh Vương tuy rằng không có tái giá, nhưng đã đem hết tất cả việc bếp núc trong phủ giao cho Phan trác phi, ngoại trừ địa vị chính thể ra, Phan trác phi đã sớm coi như là nữ chủ nhân của Vinh Vương phủ. Sau khi nàng gả vào, nàng làm người vô cùng phá sản, chỉ là nháo một chút tranh chấp với Phan trác phi. Nàng vốn không thích tác phong kiêu ngạo của vị Phan trác phi này, thêm nữa là Lục Tông thường hay xuất chinh, trong phủ rất nhàm chán, thường hay đầu võ mồm qua ngày cùng Phan trác phi. Có điều vị Phan trác phi này mỗi lần đều bị nàng làm cho tức giận đến từng nấc, trong lòng thực sự rất bức mình, lại không có lá gan động đến bản thân nửa phần.

Nếu nàng dám động, Lục Tông còn không tìm nàng tính sổ sao.

Khoan hãy nói, Lục Tông người này bộ dáng cũng thật dọa người, rõ ràng dung mạo vô song, nhưng chỉ cần sắc mặt hắn trầm xuống, liền khiến cho Phan trác phi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vì thế mỗi khi hai người tuyên chiến, thắng thua không nói cũng đã rõ.

Hôm nay đến, Khương Lệnh Uyển cũng đã dự định không thể tay không mà về, thấy bên trong linh đường không có Lục Tông, trong lòng mất mát, liền cân nhắc biện pháp khác. Mà lúc này, nàng thấy một nha hoàn vội vã chạy đến bên cạnh Phan trác phi, hoảng mang rối loạn nói: “Phan trác phi, tiểu Quận chúa lại nôn mửa, lần này nôn ra rất nhiều.” Phan trác phi cũng có một nữ nhi, thế nhưng là con thứ nên không có khả năng được tôn làm Quận chúa, Quận chúa trong miệng nha hoàn, chính là nữ nhi do Vinh Vương phi sở sinh, Lục Bảo Thiên. Nhớ tới Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển theo bản năng giật mình nhìn về phía ca ca, sau đó liền có một cái chủ ý, nâng đầu nhỏ nhìn Chu thị nói: “Nương, Quận chúa biểu tỷ bị bệnh sao? Xán Xán muốn đi thăm nàng.”

Phan trác phi đang muốn đứng dậy đi qua, liền nghe thấy âm thanh mềm mại của Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy tiểu nữ oa này xinh đẹp như vậy, ánh mắt nàng dừng lại một chút.

Chu thị biết khuê nữ của mình xưa nay không thường lui tới với hai vị biểu ca biểu tỷ của Vinh Vương phủ, hiện nay nghe thấy nữ nhi quan tâm bọn họ như vậy, nàng đứng là rất kinh ngạc. Thấy Phan trác phi nhìn về phía bọn họ, biết nếu như từ chối nữ nhi, sợ là có chút không thỏa đáng cho lắm, hơn nữa

tiểu Quận chúa này cũng chỉ lớn hơn nữ nhi một tuổi, bây giờ đã không còn mẫu thân, đúng là đáng thương. Nhớ đến việc này, Chu thị liền nắm tay nữ nhi muốn cùng Phan trắc phi đi thăm tiểu Quận chúa.

Khương Lệnh Uyển liền vươn cánh tay mập mập ôm lấy cánh tay ca ca, nói: “Ca ca, chúng ta cùng đi đi.”

Khương Dự xưa nay sẽ chưa từng cự tuyệt muội muội của mình, liền đi theo.

Chu thị dẫn một đôi nữ đi thăm tiểu Quận chúa, Phan trắc phi biết vị này chính là Vệ Quốc công phu nhân, tất nhiên là không dám chậm trễ. Mấy người đi tới hành lang, Phan trắc phi liếc nhìn Khương Lệnh Uyển và Khương Dự, quay về phía Chu thị nói: “Phu nhân sinh một đôi nữ thật tốt, thật sự rất giống với Kim đồng Ngọc nữ bên cạnh Quan Âm.” Tuy là một lời khách sáo bình thường, nhưng hôm nay nói ra thật không hề trái với lương tâm.

Chu thị nhìn Phan trắc phi mới vừa khóc đến vô cùng thương tâm, hiện giờ đôi mắt còn phấp phồng, đối với nàng ta cũng có mấy phần hảo cảm, lại thấy nàng khen nữ nhi của mình như vậy, tất nhiên trong lòng cũng rất vui mừng. Bất quá vẫn là không thân, trên mặt chỉ khách sáo nói: “Làm gì có chứ? Ngày thường cũng thường xuyên gây chuyện, không thể quản được.”

Phan trắc phi đương nhiên cũng là người có nhãn lực, thấy Chu thị cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, khen vài câu liền không nhiều lời nữa. Nghĩ đến tiểu Quận chúa bắt đầu mấy ngày nay thân thể liền trở nên ốm yếu, Phan trắc phi tự coi là bản thân thật là xúi quẩy. Vương phi không còn, tiểu Quận chúa khóc đến thương tâm, còn không chịu ăn cơm, sau đó liền bị bệnh. Nếu ở thời điểm mấu chốt này mà lại xảy ra chuyện gì, Vương gia tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Thật vất vả đợi đến lúc Vương phi không còn, hiện tại không thể lại xảy ra sự cố gì thêm nữa. Sau này thì nàng mặc kệ, nhưng trước mắt tiểu Quận chúa này không thể xảy ra chuyện gì, Nghĩ tới đây, bàn tay nắm trong tay áo càng thêm khẩn trương.

Thời điểm mấy người tiến vào sân, liền nhìn thấy một đám ma ma nha hoàn nô bộc tất cả đều đang đứng ở bên sân.

Phan trắc phi nhíu mày tiến đến hỏi: “Sao đều đứng ở đây làm gì? Không phải đã phân phó các người đi vào chăm sóc Quận chúa sao?”

Một ma ma tiến lên, âm thanh run run nói: “Phan trắc phi, là... là Thế tử bảo chúng nô tỳ đi ra...”

Thế tử? Ánh mắt Phan trắc phi ngẩn ra, chợt có mấy phần cảnh giác.

Khương Lệnh Uyển nghe thấy hai chữ này, cuối cùng vẫn là kìm nén không được, vội tránh thoát khỏi cánh tay ca ca, nhấc lên váy lên, chân ngẩn chạy từng bước nhỏ tiến vào.

Lục Tông, Lục Tông...

Là Lục Tông ở bên trong.

Vậy mà nàng mới chạy đến cửa, một thứ gì đó cứng rắn liền xông tới, làm hại nàng lập tức đụng vào. Nàng vốn là chạy gấp, đột nhiên không chuẩn bị liền bị đụng vào, còn bị đẩy ra xa, sau đó thân hình mập mập bay lên, cái mông liền té xuống đất.

“A...” Đau!

Khương Lệnh Uyển biết bản thân sinh ra đã rất mượt mà, mông nhỏ cũng rất nhiều thịt, thế nhưng đám thịt mềm mại này lại bị ngã mạnh trên mặt đất, thực sự là vô cùng đau đớn, hơn nữa chóp mũi cũng đang rất đau. Khương Lệnh Uyển nhất thời không chế không được, nước mắt liền dâng lên đầy hốc mắt, hai mắt to hiện lên một lớp nước như sương mù.

“Xán Xán!” Chu thị kinh hô, lập tức đem nữ nhi ôm lấy.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày xoa xoa mông nhỏ của mình, giương mắt nhìn lên, đã thấy đầu sỏ gây tội bình tĩnh đứng trước mặt nàng.

Có thể thấy dáng dấp của thiếu niên này phá lệ tinh xảo, mặt mày sáng láng, môi hồng răng trắng, chỉ là ánh mắt lạnh lẽo không hợp với tuổi, làm người nhìn đến cũng phải hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Dấu Răng

“Xán Xán, còn đau không?” Trên xe ngựa, Chu thị ôm nữ nhi vào trong ngực, mày đẹp nhíu lại ôn nhu hỏi. Khương Bạch Nghiêu ở một bên mày cũng nhíu đến gần gao, còn có Khương Dự một ca ca vô cùng thương yêu muội muội, mới vừa rồi nhất thời kích động suýt chút nữa động tay động chân với đầu sỏ gây tội, cũng may là bị cản lại.

Chu thị xoa xoa mông nhỏ vừa mới bị té đau của nữ nhi, đau lòng vô cùng. Nữ nhi vừa sinh ra đã là bảo bối trên dưới cả nhà, hôm nay nếu đổi thành người khác, nàng há có thể giăng hòa?

Nhưng người nợ lại là Lục Tông.

Lục Tông nói thế nào cũng là Thế tử Vinh Vương phủ, bây giờ vừa mới mất đi mẫu thân, khó tránh khỏi bị thương cho nên mới hành sự có chút lỗ mãng, huống hồ... Trên thực tế rõ ràng là do Xán Xán tự mình đụng vào. Dù có nói nữa, cũng chẳng thể trách Lục Tông a.

Khương Lệnh Uyển mặt nhỏ thịt thịt không có nửa phần ý cười, lông mày nhỏ nhỏ nhíu lại chặt chẽ, miệng nhỏ nộn nộn dẩu lên, nhìn như có thể treo được một bình dầu.

Lần này mông ngã đau, cái mũi đau, tất cả đều không quan trọng, nhưng cái làm nàng không thoải mái nhất chính là thái độ của Lục Tông.

Kiếp trước trước khi thành thân, nàng cùng Lục Tông cũng không có gặp mặt nhau, ngoài chuyện của ca ca và Lục Bảo Thiên nàng có nói mấy câu ra thì căn bản liền không có tiếp xúc với những thứ khác. Người ngoài đều nói tính tình Lục Tông nhạt nhẽo, nhưng sau khi thành thân, Lục Tông đối với nàng cực kì tốt, nàng cũng cho rằng đây mới vốn là tính cách của Lục Tông. Nhưng sau đó mới biết, hẳn chỉ đối tốt với một mình nàng mà thôi.

Nàng là thế tử của hắn, hắn xem nàng như bảo bối; bây giờ nàng chưa gả cho hắn, hắn liền không xem nàng là bảo bối nữa sao?

Khương Lệnh Uyển biết rằng suy nghĩ của mình có chút mâu thuẫn, Lục Tông dù sao lúc này vẫn còn chưa quen biết nàng, nhưng nàng cố tình gây sự thì làm sao? Không cần hắn tới quản sao? Khương Lệnh Uyển bĩu môi, đầu nhỏ chui vào lồng ngực mẫu thân, nói lẩm bẩm: “Xán Xán không thích biểu ca.”

Nhìn nữ nhi nói chuyện, Chu thị cũng yên tâm. Nàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nữ nhi, nói: “Chuyện này cũng không thể trách biểu ca con. Vừa rồi nếu không phải do con chạy nhanh, cũng sẽ không té, huống hồ... Không phải là do con nháo chuyện sao?” Nữ nhi nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng không bao giờ cho phép bản thân chịu thiệt, không chịu nổi tí xú oan ức nào.

Nháo?

Khương Lệnh Uyển chớp chớp mắt

Coi như thế đi.

Tay Khương Lệnh Uyển sờ sờ miệng nhỏ chính mình, nghĩ tới chuyện vừa rồi, lông mày mới giãn ra, trong lòng thoải mái một chút.

Ngược lại hẳn cũng không sợ đau đi.

Giờ khắc này, tại chỗ ở của tiểu Quận chúa, Phan trắc phi rốt cục tiễn đại phu đi, trong lòng thở dài một tiếng. Bước đến bên giường, khuôn mặt nhỏ của Lục Bảo Thiên có hơi phiếm hồng, nhưng cánh môi lại tái nhợt. Nàng nhìn huynh trưởng, lúc này hai mắt mông lung đầm lệ khóc nháo nói: “Ca ca, muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...”

Lục Tông tuy mới chỉ là một tiểu thiếu niên mười tuổi, thấy muội muội gầy yếu khóc đến đáng thương, hẳn cũng chỉ lạnh nhạt mở miệng nói: “Mẫu thân đã chết rồi.” Những năm nay hắn nhìn mẫu thân bị đau ốm hành hạ đến không ra hình người, hắn tuy kính trọng mẫu thân, nhưng cảm thấy chết đi cũng là một loại giải thoát.

Vừa nghe lời này, Lục Bảo Thiên càng ngày càng không khống chế được “Oa” một tiếng khóc lên.

Phan trắc phi đứng ở một bên, trong lòng thầm nói: Thế tử quả nhiên không biết cách làm sao để an ủi một người. Đôi mắt hơi thoáng ý cười lướt qua, quay về phía Lục Bảo Thiên nhẹ nhàng nói: “Quận chúa yên tâm, ngày sau thiếp sẽ chăm sóc Quận chúa thật tốt.” Dung mạo Phan trắc phi tuy đẹp, nhưng lại đẹp một cách không quá lộ liễu, bây giờ thanh âm mềm mại, tất nhiên là bình dị gần gũi. Tuy Lục Bảo Thiên chỉ mới năm tuổi, nhưng cũng khá thông minh. Xưa nay nàng không thích Phan trắc phi, hiện tại bất luận Phan trắc phi có nói gì, nàng cũng đều cảm thấy căm ghét đến cực điểm.

Lục Bảo Thiên vội đẩy nàng, kích động nói: “Nữ nhân xấu xa! Ta không muốn người chăm sóc, người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người, người đi đi...”

“Thiên nhi.”

Phan trắc phi bị nàng làm cho tức giận đến nổi gân xanh trên trán như muốn nhảy lên, nói thẳng ra thì tiểu Quận chúa này cũng là một đứa trẻ phiền toái, ai ngờ một khắc sau lại nghe thấy âm thanh của Vinh vương. Phan trắc phi chợt hít sâu một hơi, nhìn về phía Vinh vương cung kính hành lễ.

Lục Bảo Thiên nâng đôi mắt ngập nước nhìn Vinh vương, thấy Vinh vương tiến đến ôm nàng, lập tức liền nói: “Cha, Thiên nhi không muốn thấy nàng, người cho nàng đi đi!”

Vinh vương ôm lấy nữ nhi, chỉ cảm thấy khuê nữ bây giờ thật nhu nhược nhỏ bé, như là một con mèo nhỏ, gầy yếu đến không chịu được. Nhìn khuôn mặt nữ nhi quá giống với thế tử đã mất, hẳn đến cùng vẫn là đau lòng, liền nghiêng mặt đối nói với Phan trắc phi: “Nàng đi lo việc trước đi.”

Phan trắc phi tức giận vô cùng, nhưng nàng lại rất rõ ràng địa vị của tiểu Quận chúa trong lòng Vinh vương. Ngày thường Xu nhi của nàng thường hay bị Quận chúa khi dễ, Vương gia nhất quán đều hướng về tiểu Quận chúa, thực sự rất thiên vị.

Vinh vương dung mạo không tầm thường, có được phong thái tuấn lãng vô song, chỉ là sau khi mất đi thể tứ hiển nhiên có chút sa sút, cả người giống như già đi vài tuổi. Hắn nhìn nữ nhi trong ngực, lúc này mới lộ ra vẻ mặt tràn đầy ôn nhu hòa ái. Thân thể nhỏ nhỏ gầy gò của Lục Bảo Thiên núp vào trong lồng ngực cha mình, thấy Phan trắc phi rời đi mới thoải mái một chút.

Bây giờ nương không còn, nàng chỉ còn cha và ca ca.

Lục Bảo Thiên nghiêng đầu nhìn ca ca vẫn không nói một lời nào, ánh mắt rơi trên cánh tay của ca ca, vội vàng nắm lấy tay ca ca, hồng mắt nói: “Ca ca, có chuyện gì vậy?”

Lục Tông cúi đầu nhìn dấu răng trên cánh tay trái của mình.

Dấu răng cũng rất chính tề.

Có thể thấy được hàm răng được chăm sóc rất tốt.

Có chuyện gì? Lục Tông thầm nghĩ: nữ oa lúc này thật lỗ mãng, rõ ràng là nàng không cẩn thận, nhưng lại tức giận nắm tay hắn lên cắn, một bộ dáng thật ủy khuất, người không biết còn tưởng mình bắt nạt nàng. Hiển nhiên là bị chiều hư. Hắn cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, coi như là bị nàng đụng cũng không sinh ra nửa phần chán ghét. Khuôn mặt nhỏ của nữ oa kia mềm mại như cái bánh bao, khiến người ta cảm thấy yếu ớt là điều đương nhiên.

Có điều lại nói, vết cắn này đúng là rất dùng sức a.

Lục Tông không thích đụng chạm, liền đem tay rút về, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không có chuyện gì.”

Lục Bảo Thiên ủy khuất nhìn ca ca nhà mình.

Vinh vương cũng có chút bất đắc dĩ. Con trai này của hắn rõ ràng cũng chỉ mới mười tuổi, nhưng tính tình so với hài tử bình thường còn thành thực hơn rất nhiều, ngày thường cũng không thích chơi đùa, thích nhất là vung đao múa kiếm, hoặc là ngồi trong thư phòng xem binh thư. Đối với chuyện vừa rồi, Vinh vương cũng có nghe thấy, liền nhìn Lục Tông nói: “Nữ oa vừa rồi là lục nha đầu của Vệ Quốc công phủ, cũng là biểu muội của con. Tuy là không có chuyện gì lớn, nhưng nói tóm lại con cũng lớn tuổi hơn một chút, ngày khác cha dẫn con đi Vệ Quốc công phủ thăm biểu muội của con một lần, cũng không phải là không quen biết.”

Hôm nay một nhà Khương Bách Nghiêu đến quý phủ của hắn, xem như là thể hiện thành ý, mà con trai hắn lại khiến tiểu cô nương nhà người ta khóc lóc trở về, đi qua thăm cũng xem như là hợp tình hợp lý. Lại nói, Khương Bách Nghiêu mang tiếng sủng nữ nhi, hắn cũng có nghe thấy.

Lục Tông mặt không cảm xúc gật đầu “Được.”

Vinh vương đúng là kinh ngạc.

Nguyên lai hắn tưởng con mình sẽ từ chối, không ngờ cư nhiên đồng ý. Có điều nghĩ đến tiểu nữ oa xinh xắn đáng yêu kia, lại liếc mắt nhìn đến nữ nhi trong ngực của mình, có vẻ hắn chưa chăm sóc chu toàn cho nàng.

Hắn cũng nên nuôi dưỡng Thiên nhi mập mập một chút, mới không làm thể tứ ở trên trời thất vọng.

Một ngum cắn kia tuy cắn vô cùng há giận, nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng có chút ghen ghen. Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tông, tuy hắn còn nhỏ tuổi, nhưng năng lực sao cũng đã sống cùng với Lục Tông năm năm, sao có thể không nhận ra thiếu niên ấy là Lục Tông. Lục Tông mười tuổi ngoại trừ có chút non nớt ra thì những biểu tình trên mặt hắn lại giống như trước không hề sai lệch, đều là một khuôn mặt than lạnh như băng.

Nàng biết Lục Tông sinh ra đã tuấn lãng, mà ngày hôm nay thấy Lục Tông da dẻ trắng nõn, đáng đáp chưa quá phát triển, đúng là làm nàng có chút không thể dời mắt.

Tuy mất mẫu thân từ nhỏ, nhưng ông trời đúng là không có bạc đãi hắn.

Kiếp trước, khi mười bốn tuổi Lục Tông đã vào quân doanh. Sau khi trải qua rèn luyện, thiếu niên thanh tú non nớt sau khi trở về đã có chút đen, nhưng cũng nhiều hơn mấy phần mị lực nam nhân. Lục Tông vào lúc ấy a, mỗi khi thắng trận trở về, không biết là phong quang đến mức nào.

Chu thị hiểu được nữ nhi hôm nay bị ủy khuất, ôm nữ nhi cho nàng uống một bát canh hạt sen bách hợp, lúc này mới dùng khăn xoa xoa miệng nàng nói: “Hôm nay nương mang Xán Xán đi chơi nửa canh giờ, có được hay không?” Nữ nhi chỉ mới bốn tuổi, là thời điểm ham chơi nhất, nhưng Chu thị quản giáo nữ nhi lại không cung chiêu quá độ giống như Khương Bách Nghiêu, mọi việc đều phải xác định rõ ràng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, vội xoay đầu mắt to lúng liếng, nói: “Con muốn tìm Tứ tỷ tỷ cùng chơi.”

Lại là Tứ tỷ tỷ? Chu thị chỉ tưởng rằng nữ nhi nhất thời có hứng, nhưng mấy ngày nay, nữ nhi có vật gì tốt liền đưa tới Thanh Hà cư, cũng biết nữ nhi cũng thật lòng yêu thích Tứ nha đầu kia. Chu thị căn bản không có hảo cảm gì đối với bộ dạng khúm núm của thứ nữ Khương Lệnh Đề, nhưng nữ nhi tuổi này cần có bạn chơi. Khương Lệnh Đề chỉ không cần làm bị thương nữ nhi, phương diện này nàng cũng không quản quá nghiêm.

“Nương...” đôi tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển nắm lấy ống tay áo Chu thị, tiếng nói non nớt, âm cuối ngân dài, làm ai nghe tâm cũng đều mềm nhũn.

Chu thị sao có thể là người không hiểu lý lẽ, chỉ sờ đầu nhỏ của nữ nhi, nói nàng sớm trở về một chút. Khương Lệnh Uyển nói một tiếng “Nương thật

tốt.”, sau đó linh hoạt rời khỏi sự ôm ấp của mẫu thân, chạy ra bên ngoài.

Chu thị nhìn bóng lưng nữ nhi, mỉm cười lắc đầu.

Mấy ngày nay Khương Lệnh Uyển vẫn chơi cùng một chỗ với Khương Lệnh Đề, hai tiểu cô nương xấp xỉ tuổi nhau cũng chơi đùa rất là vui vẻ. Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy vị Tử tỷ tỷ này của nàng tuy rằng hơi ốm yếu một chút, nhưng lại cởi mở hơn trước kia rất nhiều. Hai nàng một người bốn tuổi một người năm tuổi, đều là hài tử Vệ Quốc công phủ, nam hài bốn tuổi đã phải học vỡ lòng, sáu tuổi phải vào trường quý tộc để học tập, mà nữ hài cũng cực kì được chú trọng học thức, đến khi sáu tuổi, đã phải mời tiên sinh về dạy học, đến tám tuổi sẽ bắt đầu học tập cầm kì thi họa, nữ công gia chánh. Khương Lệnh Dung bây giờ đã sáu tuổi, trước đó vài ngày đã mời tiên sinh, Khương Lệnh Huệ suốt ngày chơi cùng Khương Lệnh Dung trong chốc lát đã không còn bạn.

Khương Lệnh Huệ thấy mấy ngày nay Khương Lệnh Uyển đi lại thân thiết với Khương Lệnh Đề, không hề có ý đùa cợt nàng ta, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nàng đứng ở phía xa nhìn hai người chơi vô cùng vui vẻ, nhưng bản thân thì lại lẻ loi một mình, nhìn mà thêm vô cùng. Dù sao cũng mới chỉ là một tiểu cô nương năm tuổi, tất nhiên là có chút không nhận được, muốn cùng chơi đùa với Khương Lệnh Uyển các nàng.

Nào biết khi Khương Lệnh Uyển thấy Khương Lệnh Huệ đi đến, một tay đem Khương Lệnh Đề che chắn phía sau, gương mặt trắng nõn hướng về phía Khương Lệnh Huệ làm mặt quỷ: “Lần trước là ai nói không muốn chơi với bọn muội? Tam —— tỷ —— tỷ?”

Khương Lệnh Huệ là người rất sĩ diện, bây giờ bị Khương Lệnh Uyển trêu chọc, lập tức liền giận dỗi quay đầu bước đi.

Phía sau, Khương Lệnh Uyển ôm tay cười như hoa nở.

Có điều mấy ngày sau, Khương Lệnh Huệ đã có bạn mới chơi cùng, chính là biểu muội Tô Lương Thần. Mẫu thân Tô Lương Thần là thứ nữ của Vệ Quốc công phủ, chính là cô của Khương Lệnh Uyển. Vì cô ruột này của Khương Lệnh Uyển sau khi thành thân lập tức cũng mang thai hài tử, tiếc rằng khi sinh Tô Lương Thần lại bị khó sinh, sau khi sinh hài tử liền qua đời. Tình cảm vợ chồng sâu đậm, thế nhưng cha của Tô Lương Thần lại đối với nữ nhi này rõ ràng cũng thật không thích, bởi vì cảm thấy nữ nhi đã hại chết mẹ từ của mình.

Khương Lệnh Uyển đương nhiên cũng nhớ tới Tô Lương Thần.

Kiếp trước, cũng là khoảng thời gian này Tô Lương Thần đến Vệ Quốc công phủ, bắt đầu ở lại đây một tháng, sau này cũng không có dự định rời đi. Cũng may thái độ của lão thái thái đối với Tô Lương Thần cũng vô cùng yêu thương, Tô Lương Thần lại có thể khiến cho các trưởng bối vui vẻ, những tháng ngày sống trong Vệ Quốc công phủ trải qua như cá gặp nước.

Có điều Tô Lương Thần này cũng không phải chỉ có một bộ dáng bạch liên hoa, sau này nghĩ đến việc Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cùng tính kẻ lẫn nhau, không ai nể mặt ai, Khương Lệnh Uyển có một loại kích động muốn kéo Tử tỷ tỷ ngồi ở một bên ăn bánh ngọt cắn hạt dưa để xem trò vui.

Ngày hôm đó, vào thời điểm Khương Lệnh Uyển trở về Đông viện, Chu thị ôm nàng lên, hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của nữ nhi một cái: “Biểu ca đến thăm con, nói là đến nhận lỗi. Xán Xán có muốn đi gặp người ta hay không?”

“Biểu ca?” Khương Lệnh Uyển giơ cánh tay mập mập đầy thịt lên chăm chú đếm. Nàng có nhiều biểu ca như vậy, mẫu thân là nói tới người nào a?

Đối diện với đôi mắt to đầy nghi hoặc của nữ nhi, Chu thị mỉm cười nói: “Là Tông biểu ca của con.”

Lục Tông? Khương Lệnh Uyển sững sờ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hán lòng dạ hẹp hòi, bị nàng cắn một miếng còn muốn cắn lại nàng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bánh Bao Thịt

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ Chu thị, bị đến đến tiền thính, đã thấy Vinh Vương ăn mặc một thân trường bào màu xanh nhạt có thêu hoa văn bằng chỉ bạc cùng với Khương Bách Nghiêu đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn, một tay vịn lên tay ghế. Vinh Vương mặt mày tuấn lãng, khí chất nho nhã, mười ngón tay thon dài, trên tay cầm một chén trà nhỏ màu xanh, thấy Chu thị đi đến, lúc này mới nhìn đến tiểu nữ oa trong lòng nàng.

*tiền thính: sảnh chính, phòng chính

Khương Lệnh Uyển chỉ liếc qua nhìn Vinh Vương, ánh mắt liền rơi vào người đang đứng bên cạnh Vinh Vương-----Lục Tông, mắt to đen lay láy tinh tế đánh giá cả người hán.

Lục Tông tuy lớn hơn ca ca của nàng một tuổi, nhưng lại cao hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển thầm nhủ trong lòng: Nhỏ tuổi đã cao như vậy, chẳng trách kiếp trước bản thân mình thấp hơn hán cả một đoạn.

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ Chu thị không chịu buông tay, nàng luôn luôn hoạt bát thế nhưng bây giờ lại không hề hé răng. Không ai hiểu nữ nhi bằng mẹ, Chu thị làm sao không

biết nữ nhi suy nghĩ cái gì, thăm nghĩ bản thân đối với khuê nữ thật không có biện pháp, quả nhiên là bị quốc công phủ chiều hư.

Chu thị cẩn thận từng li từng tí đem nữ nhi thả xuống, néo néo gương mặt thịt nham nhỏ của nữ nhi nói: “Xán Xán ngoan, đi qua hành lễ với Vinh vương đi con.”

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn Vinh vương.

Lại nói đến, kiếp trước vị công công* này đối xử với nàng cũng không tệ. Có điều vài năm sau nàng không sinh được con, đúng là có chút tức giận, vì thế cùng Lục Tông cãi nhau một trận, chỉ có điều Lục Tông quyết ý không chịu nạp thiếp. Khương Lệnh Uyển đi tới trước mặt Vinh vương, hành lễ với hắn, bĩu môi nói: “Xán Xán tham kiến Vương gia.”

*công công: cha chồng

“Hài tử ngoan.” Vinh Vương thấy nữ oa nhỏ xinh như ngọc này cũng gần bằng tuổi với nữ nhi nhà mình, xinh đẹp đáng yêu, cử chỉ cũng ra dáng, vừa nhìn liền biết được giáo dưỡng không tồi. Vinh Vương nghĩ như vậy, cũng bởi vì hắn không hiểu rõ Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh Uyển này những chuyện khác có thể không biết, nhưng công phu ứng phó với người ngoài và đầu cơ trục lợi cũng có chút thông minh ra, thì hoàn toàn là một cô nương ăn không ngồi rồi, khó trách sau này lớn lên, người ngoài vừa liếc mắt nhìn qua, liền cảm thấy nàng là một tiểu thư danh môn thế gia đoan trang khéo léo.

Vinh Vương mặt mày nhu hòa, hiển nhiên là rất yêu thích nữ oa này, hắn nhìn Khương Bách Nghiêu nói: “Chuyện lần trước, bản vương vẫn ghi tạc trong lòng, hôm nay cố ý mang Tông nhi đến chịu tội với Xán Xán.”

Khương Bách Nghiêu không ngờ Vinh Vương sẽ đem chuyện này để ở trong lòng, thấy Vinh Vương có thành ý như vậy, tâm trạng hắn cũng nhiều hơn mấy phần hào cảm, trên mặt khách khí nói: “Chuyện ngày ấy, là Xán Xán không hiểu chuyện xông về phía Thế tử, lẽ ra là do Xán Xán của chúng ta đến chịu tội mới đúng.”

Vinh Vương vội nâng tay nói: “Nguyên Trực huynh nói lời này là không đúng...”

Nguyên Trực là tên chữ của Khương Bách Nghiêu.

“...Xán Xán chỉ mới bốn tuổi, con trai bản vương nói thế nào cũng đã mười tuổi, nếu để cho Xán Xán xin lỗi Tông nhi, kể ra ngoài không phải sẽ khiến người ta cười rộ rỡ sao? Hơn nữa Xán Xán là biểu muội của Tông nhi. Biểu ca biểu muội chính là người một nhà, đương nhiên là nên che chở cho nhau mới phải.” Giải thích xong, Vinh vương liền nhìn nữ tử đứng bên cạnh nói: “Tông nhi, còn không xin lỗi biểu muội của con.”

Lục Tông cúi đầu, nhìn nhóc con trước mặt.

Thấy nàng sinh ra đã mượt mà như một viên ngọc, mặc một thân áo váy màu hồng phấn có vẻ mập mập mềm mềm, trên đầu có hai búi tóc nhỏ, dưới mái bằng là hai con mắt to ngập nước, mắt đen trong veo, như những trái nho vừa mới được rửa sạch. Khuôn mặt bánh bao trắng trẻo mũm mĩm giống như có thể véo ra nước. Có điều hình như tiểu biểu muội này cũng không thích hắn, mắt to đen lay láy chỉ liếc nhìn hắn một cái, liền lại cúi đầu, không có phản ứng gì tiếp.

Thấy Lục Tông không nói xin lỗi, Chu thị lại vội vàng cười một tiếng nói: “Vương gia đã nói là người một nhà, như vậy chuyện này liền bỏ qua đi, không có gì cần phải nhắc lại. Lại nói tiếp, Thế tử đã lâu không đến quý phủ của chúng ta, hôm nay đến rồi, vậy mọi người cùng ở lại dùng cơm đi.” Nói rồi Chu thị lại sờ đầu nhỏ của nữ nhi nhà mình: “Xán Xán, con mang thế tử biểu ca đi vào trong sân chơi có được hay không?”

Khương Lệnh Uyển cũng không biết phải làm gì khi ở chung với cái vị “biểu ca” này, càng không biết dẫn hắn đến sân để chơi cái gì.

Nàng tỉnh tể nhớ lại những lần trước đây hai người ở chung, âm thầm cân nhắc, nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nóng lên. Ai, Lục Tông chính là một kẻ không làm gì đúng đắn, làm hại đầu nàng lúc này chỉ nghĩ đến sự tình kia, cũng không suy nghĩ được gì khác nữa.

Có điều, đây là sự thật: Lục Tông khi ở cùng với nàng, ngoại trừ làm cái chuyện kia ra, cái khác hắn vẫn luôn tùy theo ý thích của nàng.

Đào ma ma đi theo phía sau Khương Lệnh Uyển, một tác cũng không rời. Nàng hiểu được tính khí của Lục tiểu thư, bây giờ đi cùng trong sân nhưng lại không nói một lời nào với Vinh Thế tử, hiển nhiên là không thích người này.

Nhưng mà ——

Vinh thế tử này cũng thật là tuần tú, chỉ là không thích cười.

Đào ma ma liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình, tuy chỉ mới có bốn tuổi, nàng đã bắt đầu suy nghĩ đến hôn sự cả đời của tiểu cô nương gia. Trong lòng ghi nhớ: Lục tiểu thư còn nhỏ cũng đã xinh đẹp như vậy, hơn nữa từ nhỏ lại thích chưng diện, mọi việc đều phải xinh đẹp, sau này tuyển phu quân, khẳng định cũng sẽ rất chú trọng dung mạo. Vinh Thế tử là thiếu niên tuần tú nhất mà nàng từng gặp qua, có điều chính là... tuổi tác có chút lớn hơn so với Lục tiểu thư.

Khương Lệnh Uyển không biết trong lòng Đào ma ma suy nghĩ cái gì, chỉ ngước đầu lên, thanh âm mềm mại nói: “Đào ma ma, ta có chút khát...Muốn uống nước ô mai chua.”

Đào ma ma vội trả lời: “Vâng.” Sau đó hướng về phía Lục Tông nói: “Vậy thì xin Thế tử chiếu cố Lục tiểu thư giúp nô tỳ một chút.”

Hôm nay Lục Tông cũng tốt tính, trên gương mặt tuy không hiện thần sắc, nhưng cũng gật đầu một cái.

Đào ma ma vừa đi, liền chỉ còn lại hai người Khương Lệnh Uyển cùng Lục Tông. Khương Lệnh Uyển trong lòng còn giận, tất nhiên là không chịu kéo mặt xuống trước, nhưng tính khí Lục Tông nàng cũng hiểu được, nếu hấn chú ý tới mình, sợ là đã sớm mở miệng, nhưng nếu hấn xem mình là người không liên quan, vậy thì dù để đối phương chờ lâu đến mấy hấn cũng sẽ không nói tiếng nào.

Gương mặt bánh bao nhỏ của Khương Lệnh Uyển nhăn nhó lại, trong lòng cũng thật căm tức, nắm đầm nhỏ hấn cũng nắm quá chặt lại.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng từ ‘người cùng chung gối’ lại trở thành ‘người không liên quan’ đối với hấn?

Khương Lệnh Uyển có chút buồn phiền, nhưng không biết được từ đâu lại có một đại hắc cầu chạy tới, hùng dũng oai vệ phách hiên ngang đứng trước mặt hai người, phe phẩy cái đuôi liên tiếp sủa lên. Khương Lệnh Uyển nhất thời liền bị dọa sợ, phản ứng theo thói quen chính là trốn sau lưng Lục Tông, một đôi bàn tay nhỏ nắm chặt hai ống tay áo của hấn, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trắng bệch, nhẹ nhàng đẩy hấn: “Lục tông, huynh mau đuổi nó đi...”

Nghe xưng hô của nữ oa phía sau, thân hình Lục Tông ngẩn ra, nhưng lại không có động tác.

Thân thể nhỏ nhỏ bụ bẫm của Khương Lệnh Uyển gấu gao dựa vào người Lục Tông, hoàn toàn coi Lục Tông thành tấm khiên thịt người. Dù sao trong lòng nàng sớm đã nhớ kỹ lời Lục Tông đã từng nói —— dù là gặp phải nguy hiểm gì, chỉ cần trốn phía sau lưng hấn là được.

“Ha ha, sợ chưa? Quý nhất gan.” Khương Lệnh Huệ từ trong bụi cỏ đi ra, nhìn về phía đáng sợ của Khương Lệnh Uyển, nhất thời cảm giác thật hả giận. Nàng vẫy tay với đại hắc cầu, đem nó gọi lại. Đại hắc cầu này rõ ràng là do Khương Lệnh Huệ nuôi dưỡng, thấy chủ nhân gọi đến, lập tức trở nên ngoan ngoãn, vẫy vẫy cái đuôi liên đi qua. Nằm bên cạnh Khương Lệnh Huệ để nàng tùy ý xoa đầu.

Khương Lệnh Uyển nhất thời tức giận đến không chịu được.

Tốt, nàng cư nhiên lại bị nha đầu năm tuổi như Khương Lệnh Huệ chinh một trận?

Khương Lệnh Uyển làm sao nuốt trôi cơn giận này? Trong lòng tức giận, nhưng lại thực sự ngại con chó lớn này, trong phút chốc không dám tiến về phía trước.

Đầu nhỏ từ phía sau lưng Lục Tông thò ra, thấy Khương Lệnh Huệ vẻ mặt đắc ý đứng bên đại hắc cầu, bên cạnh còn có một tiểu nữ oa thanh tú búi tóc trái đào. Tiểu nữ oa mặc một bộ váy xanh màu ngọc bích, vóc người gầy giống như Khương Lệnh Huệ, mặt mày non nớt, nhưng cử chỉ có chút thận trọng.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra vị tiểu nữ oa này chính là biểu tỷ nàng Tô Lương Thần.

Giờ phút này trong lòng Khương Lệnh Huệ thoải mái cực kì. Hôm nay biểu muội lại có thể nghĩ cho nàng một biện pháp thật tốt, rốt cục đem Khương Lệnh Uyển này chinh tốt. Nhìn xem ngày sau còn dám lại trêu đùa nàng nữa hay không.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy thật mất mặt. Ngoại trừ sợ sệt ra, điều làm nàng khó có thể chấp nhận đó là Lục Tông không giúp nàng. Nhất thời buồn bực vượt lên cả sợ hãi, Khương Lệnh Uyển buông ống tay của Lục Tông ra, đứng lên phía trước.

Có điều nàng vẫn chỉ là một nữ oa bốn tuổi, sợ đại cầu là điều rất bình thường. Bây giờ lăm lẹ đứng lên phía trước, đúng là làm người khác kinh ngạc bởi dũng khí của nàng.

Nhưng Khương Lệnh Huệ lại chơi đến nghiện.

Nàng xưa nay đều là bị Khương Lệnh Uyển đùa cợt, còn chưa có bao giờ đùa cợt qua Khương Lệnh Uyển đây, lần này đương nhiên phải cố gắng chơi đùa một phen mới tốt. Khương Lệnh Huệ sờ đầu đại hắc cầu, cười híp mắt: “Đi, dọa nàng.”

Con chó này nhìn có vẻ lớn, nhưng trên thực tế lại không hung hãn cho lắm, chỉ có thể dùng để dọa người. Dù sao Khương Lệnh Huệ vẫn chỉ là một nữ oa năm tuổi, nếu làm nàng bị thương tất nhiên là không tốt. Hôm nay nàng cố gắng hù dọa Khương Lệnh Uyển một chút, cũng diệt đi chút uy phong của nàng ta, tránh để sau này nàng ta thực sự tự coi mình là tiểu tử tông của Vệ Quốc Công phủ.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy đại hắc cầu kia tiến lên sủa inh ỏi, sợ đến nỗi cả gương mặt bánh bao kia đều trắng bệch đi.

Lúc này, Lục Tông đang đứng bên cạnh nàng lại có động tĩnh ——

Chỉ thấy Lục Tông không biết từ nơi nào kiếm được cây gậy gỗ, đột nhiên tiến lên vài bước đánh về phía chân của đại hắc cầu, động tác gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn không giống hành động nên có của một tiểu thiếu niên mười tuổi. Sau đó liền thấy đại hắc cầu kêu rên một cái, đang muốn phát tác, nhưng khi đối đầu với ánh mắt của Lục Tông, đại cầu vốn hung ác nhất thời liền lúng túng, như tiểu tử phụ áo nã ngoắt ngoắt cái đuôi chạy về phía sau Khương Lệnh Huệ kêu rên.

Khương Lệnh Huệ cũng là bị dọa sợ.

Nàng chưa từng thấy Lục Tông, nhưng lúc này quả thật bị điệu bộ của Lục Tông dọa sợ, cúi đầu nhìn gậy gỗ trong tay hắn, lại thấy mặt hắn không hề có cảm xúc, sợ đến muốn khóc, liền quay đầu bỏ chạy.

Tô Lương Thần đứng bên cạnh Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy cũng là hơi kinh ngạc một chút, sau đó liền xoay người đuổi theo Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Uyển còn chưa hoàn thần.

Chờ khi tỉnh táo lại, chân đều muốn mềm nhũn, thân thể bị bấm run cầm cập, trực tiếp ngã mông xuống mặt đất.

Lục Tông cũng biết tiểu nữ oa này là bị dọa sợ, liền thả gậy gỗ trong tay xuống, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, nghĩ rằng chắc hẳn nàng lúc này muốn khóc đi.

Khương Lệnh Uyển ngờ ngác ngồi trên mặt đất một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Tông. Đôi mắt nàng vốn lớn, hiện nay đỏ phừng phừng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, tội nghiệp, nhưng ngoài ý muốn lại không hề khóc ra.

Nàng nhìn Lục Tông, duỗi ra đôi bàn tay nhỏ ——

Lục Tông nhú mày, rốt cục mở miệng hỏi: “Làm sao?”

Lại nhìn thấy tiểu nữ oa đang chùng ra bộ mặt oan ức nhìn mình, âm thanh mềm mại nói: “Lục Tông, ôm một cái...”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ôm Một Cái

Đào ma ma cảm nước ô mai chua vội vã chạy tới, chỉ lo Lục tiểu thư chờ đợi suốt ruột.

Thế nhưng lại nhìn thấy Lục tiểu thư đang được Vinh Thế từ ôm vào trong ngực.

Đôi bàn tay nhỏ trắng mịn vững vàng ôm lấy cổ Vinh Thế tử, đầu nhỏ vùi vào gáy của hắn, làm gì giống điệu bộ không thích Vinh Thế tử như hồi nãy nữa.

Đào ma ma đi qua, thấy mắt Lục tiểu thư đỏ bừng bừng, thật là đáng thương, chỉ ôm Vinh Thế tử không nói lời nào, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng: “Vinh Thế tử, Lục tiểu thư đây là...”

Lục Tông bất quá mới mười tuổi, dù có cao to đến mấy, cũng chỉ là một tiểu thiếu niên. Khương Lệnh Uyển bốn tuổi, thân thể tròn tròn mập mập, với thiếu niên mới mười tuổi mà nói xem như trọng lượng không nhẹ. Có điều khí lực của Lục Tông so với hải tử cùng lứa lớn hơn rất nhiều, lúc này ôm tiểu bánh bao nhỏ nửa khắc đồng hồ, cũng chưa hề bị trụng xuống, càng đừng nói là đem thả xuống dưới. Kỳ thực Lục Tông cũng có chút bất đắc dĩ, vừa này tiểu bánh bao này hai con mắt đều đỏ, một bộ dáng rung rung muốn khóc, chờ thời điểm hắn phục hồi tinh thần, hai cánh tay nhỏ đều đã quấn lấy cổ hắn.

Lục Tông tính tình quái gở, không thích nhất là tiếp xúc với người khác, bên người cũng không có ai chơi cùng, tuy còn nhỏ nhưng nhân duyên lại rất kém.

Bây giờ ôm một tiểu nữ oa, vẫn là lần đầu tiên.

Đào ma ma cũng là người từng trải, biết xem mặt đoán ý, hiểu được Vinh Thế tử này sợ rằng không thích cùng người khác thân cận, liền đem nước ô mai chua đưa cho nha hoàn bên cạnh, thân mình hướng về phía Lục tiểu thư nhẹ nhàng nói: “Lục tiểu thư, để nô tỳ ôm tiểu thư đi.”

Đào ma ma là người chăm sóc Khương Lệnh Uyển từ lúc nàng mới sinh ra, tất nhiên là đặc biệt thân cận, ngày thường Khương Lệnh Uyển cũng thích để Đào ma ma ôm nàng.

Vậy mà lúc này, khuôn mặt nhỏ trắng mịn của Khương Lệnh Uyển nhất thời nghiêm túc, cánh tay ôm Lục Tông càng dùng sức, bộ dạng chính là dù nói cái gì cũng không chịu buông tay. Đào ma ma có chút khó khăn. Vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Lục tiểu thư bám người như vậy, ngày thường Quốc Công gia rất sủng Lục tiểu thư, Lục tiểu thư cùng Quốc Công gia thân cận cũng là điều bình thường, nhưng Vinh thế tử này... Lục tiểu thư cũng chưa thấy mặt được vài lần đi?

Đào ma ma mềm giọng khuyên bảo, hiểu rằng Lục tiểu thư thích nhất là ăn đồ ngọt, liền dùng đồ ăn dụ dỗ nói: “Nô tỳ mang Lục tiểu thư đi ăn đường chung tô lạc cùng với bánh đậu xanh, có được hay không? Đúng rồi, không phải hôm qua Lục tiểu thư nói muốn ăn sữa chua anh đào sao? Vậy chúng ta liền đi ăn, có được hay không?”

Nếu lời này nói cho Khương Lệnh Uyển bốn tuổi thực sự, thì trăm lời trăm linh, nhưng bây giờ thiếu thân thể này tuy là bốn tuổi, nhưng linh hồn bên trong

đã cách xa hơn bốn tuổi rồi. Kiếp trước lúc nàng chưa gả cho Lục Tông, sống trong Vệ Quốc công phủ chính là cảm y ngọc thực, hưởng thụ toàn những món sơn hào hải vị. Nhưng khi gả cho Lục Tông năm năm, nàng mới hiểu được bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng, trên đời này còn có rất nhiều món ngon--- có điều Lục Tông này đúng là có bản lĩnh, món ngon gì cũng kiếm được cho nàng.

Bây giờ chỉ cần một bát sữ chua anh đào liền muốn nàng buông tay sao?

Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển nắm thật chặt, gò má chạm vào cổ Lục Tông qua lớp áo, thầm nghĩ: Nàng mới không buông tay đâu. Nàng không phải người ngu.

Bên này Khương Lệnh Uyển ôm Lục Tông không buông, mà một bên khác, Khương Lệnh Huệ đúng là bị dọa cho kinh sợ.

Khương Lệnh Huệ khóc một đường, vô phòng liền nhào vào lồng ngực mẫu thân Từ thị.

Từ thị đang búi lại tóc, trên búi tóc được đính thêm vài hạt ngọc lục bảo, hoa tai hạt châu sáng lấp lánh, thật là xa hoa. Nhìn nàng dung mạo đoan chính, trông tương đối tốt, chỉ là mặt hơi dày, tính khí lại hơi nóng nảy làm cho bọn hạ nhân ai ai cũng không dám đắc tội. Từ thị có tiếng là sư tử hà đông, tuy hung hãn nhưng đối xử với nhi nữ lại vô cùng tốt, sự thương yêu này cùng mẫu thân bình thường cũng không kém bao nhiêu.

Từ thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nước mắt lưng tròng, trông thật tội nghiệp, nhất thời cả tâm đều đau, vội ôm nữ nhi tâm can bảo bồi lên hỏi: “Làm sao? Bị người khác bắt nạt?”

Khương Lệnh Huệ vừa khóc vừa níu lấy áo mẫu thân, thân thể cũng run cầm cập, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Từ thị nhíu mày, nhưng không nổi giận với Khương Lệnh Huệ, lúc này nhìn tiểu nữ oa đang lẳng lặng đứng một bên. Tiểu nữ oa này đến quý phù cách đây vài ngày chính là biểu tiểu thư Tô Lương Thần, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất thận trọng hiểu chuyện, rất được lòng của lão tổ tông. Nhưng Từ thị đối với Tô Lương Thần này thực sự không thích lắm, chỉ thấy nàng cả người trên dưới đều là một bộ dạng không phóng khoáng, nàng nghĩ nếu để Huệ nhi chơi cùng nàng, chỉ sợ nữ nhi bảo bối này của mình cũng sẽ học phải cái bộ dạng không phóng khoáng đó.

Từ thị cau mày, nói: “Huệ nhi không nói được, vậy thì con tới nói cho ta biết đi.”

Tô Lương Thần cũng hiểu được thái độ Từ thị đối với nàng rất bất mãn, hôm nay làm ra động tác này vốn là để lấy lòng Khương Lệnh Huệ, sao lại biết sẽ xảy ra sự cố này. Từ thị vừa hỏi, Tô Lương Thần nhất thời liền nghĩ đến tiêu thiếu niên lạnh lẽo nhưng lại rất dũng cảm quả quyết kia, liền đem mọi việc nhất thanh nhị sở nói cho Từ thị.

Từ thị thấy Tô Lương Thần tuổi còn nhỏ nhưng mồm miệng lại đâu vào đấy, đúng là xem trọng nàng vài phần, nhưng nghe nàng nói xong liền lên cơn giận dữ, bực tức đến không chịu được. Thường ngày, nàng cũng không so đo với Lục tiểu thư của Đại phòng kia, sinh ra đã ngạo mạn, thường xuyên đùa cợt hai nữ nhi của nàng. Có lần nàng tức đến không nhìn được, nhưng nhị gia lại muốn nàng nhường nhịn cho yên chuyện, dù sao người đứng đầu Vệ Quốc Công phủ vẫn là Khương Bách Nghiêu.

Từ thị nghe xong liền phun cho hắt một ngụm, trực tiếp mắng hắt không có tiền đồ.

Hôm nay nữ nhi có dũng khí đùa cợt một phen, Từ thị thật ra là không có nửa phần sinh khí. Là người a, có thù tất báo, sau này mới không bị khi dễ. Nếu muốn ôn nhu, nàng đã có Dung nhi, cũng không thể nuôi dưỡng Huệ nhi thành tính tình như vậy. Từ thị ôm nữ nhi an ủi một phen, dùng khăn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, lại đưa khăn cho nha hoàn thấm nước, sau khi tự tay đem khuôn mặt nhỏ của nữ nhi lau sạch sành sanh mới chọc chóp mũi nhỏ của Khương Lệnh Huệ một cái: “Nhìn con lúng túng như vậy, giống như cha con, đều cùng một đức hạnh.”

Khương Lệnh Huệ khịt khịt mũi, không lên tiếng, trong lòng oan ức vô cùng.

Từ thị lại an ủi một phen, ôn nhu nói: “Chuyện hôm nay, nương đi nói với lão tổ tông. Con không sai, tất cả đều là chủ ý của biểu tỷ Tô Lương Thần...”

Tô Lương Thần lúc này mới ý thức được cái gì, nguyên bản khuôn mặt hồ hững hờ bỗng chốc trắng bệch, vội vàng nói: “Mợ, con...”

Từ thị trừng nàng một chút, sau đó vỗ vỗ thân thể nữ nhi trong lồng ngực, nói: “Tuổi còn nhỏ đã ác độc như vậy, ngày thường Huệ nhi và Lục tiểu thư chơi đùa cũng rất vui vẻ, con ngược lại không giao hảo cho tốt lại còn có ý đồ gây xích mích quan hệ tỷ muội. Chờ lát nữa hãy tự đi giải thích cho lão tổ tông đi. Có điều--- lão tổ tông xưa nay rất thương con, tuổi con còn nhỏ, làm sai nhưng nếu như biết quay đầu hối cải, đến cùng vẫn là đứa trẻ ngoan. Có điều nếu con mà nói nhảm... Mợ đây sẽ tức giận.”

Tô Lương Thần nghe xong lời Từ thị nói, nắm đấm trong tay áo càng nắm thật chặt, hồi lâu mới ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng... Là Lương Thần không đúng, không có chút liên quan nà với Huệ biểu muội.”

Từ thị lúc này mới thỏa mãn gật gù: “Bé ngoan.”

Hôm nay Vinh Vương cùng Lục Tông đến thăm, tất nhiên là cùng ở lại dùng ngọc thiện*.

*Ngọc thiện: cơm trưa

Thời điểm Vệ Quốc Công phủ ăn cơm trưa cũng không quá cầu kỳ. Lão thái thái suốt ngày ăn chay niệm phật, không thích dùng bữa với nhi tử, chỉ thứ hai ở Tây viện cũng tự mình ăn, hôm nay cũng chỉ có bốn người một nhà Khương Bách Nghiêu cùng hai cha con Vinh Vương.

Nhìn thấy Khương Bách Nghiêu và thế tử cả nước tình thâm, mặc dù là công hầu phú quý, thời điểm dùng bữa lại thật hòa thuận vui vẻ. Ngày thường hai cha con Khương Lệnh Uyển và Khương Bách Nghiêu lại thân cận nhất, Khương Bách Nghiêu đối với nữ nhi mọi chuyện đều thuận theo nàng, coi nàng như quả tim trên đầu mà yêu thương. Khương Lệnh Uyển đương nhiên cũng thích ngồi bên cạnh Khương Bách Nghiêu nhất, có lúc ngồi thẳng trên bắp đùi của hắn. Chỉ có điều từ khi Chu thị bắt đầu dạy lễ nghi cho nàng, học xong quy củ liền cho phép nàng hồ đồ như vậy nữa.

Mà ngày hôm nay dùng bữa, Khương Lệnh Uyển lại thay đổi không giống thường ngày, bước chân ngăn chạy đến bên người Lục Tông, tay nhỏ chạm lấy ống tay áo của hắn, hướng về phía Chu thị âm thanh giòn giã nói: “Nương, con muốn ngồi cùng Lục Tông.”

Chu thị ngăn ra, thầm nghĩ: Xán Xán cũng Vinh Thế tử từ lúc nào lại thân cận như vậy? Có điều trên mặt cũng không hiện ra cái gì, chỉ nói: “Ngày thường nương dạy con như thế nào, làm sao lại gọi thẳng đại danh của Thế tử biểu ca như vậy? Xán Xán ngoan, gọi biểu ca, nha?”

Biểu ca a.

Khương Lệnh Uyển đang nắm tay áo Lục Tông bỗng dừng lại một chút, cảm thấy có chút bối rối. Nàng hiểu được bản thân và Lục Tông là quan hệ biểu huynh muội, nhưng mặc kệ kiếp này hay kiếp trước, số lần nàng gọi biểu ca cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Sau khi thành thân càng trực tiếp gọi tên Lục Tông. Kêu một phát chính là năm năm, vô cùng thuận miệng, trong phút chốc sợ là sửa không được. Khương Lệnh Uyển có chút khó khăn, hồi lâu gương mặt bánh bao nhỏ mới ngẩng lên, hướng về phía Lục Tông, âm thanh mềm mại nói: “Tông... Tông biểu ca.”

Lục Tông mặt mày lạnh lẽo, hơi gật đầu, xem như đáp lại.

Khương Lệnh Uyển có chút thất vọng. Có điều hiện nay, từ quan hệ và tính tình của Lục Tông, nếu hắn thân cận với mình, đó mới là điều không bình thường. Huống hồ... Lục Tông nhiệt tình như lửa cũng không phải nàng chưa từng thấy qua. Bây giờ nhìn khuôn mặt có phần non nớt của Lục Tông, đúng là có chút cảm giác mới mẻ, tóm lại hắn đối xử với mình cũng rất tốt, nếu không phải vậy thì lúc này hắn cũng sẽ không giúp nàng, ôm nàng.

Ánh mắt Vinh Vương lộ ra kinh ngạc.

Con trai hắn sinh ra tuy có khuôn mặt dễ nhìn, nhưng nhân duyên lại rất kém, không ngờ tiểu nữ oa đáng yêu lại rất thích con trai của hắn. Vinh Vương cười nói: “Tông nhi tính tình như vậy, bản vương nhìn cũng thấy sốt ruột, Xán Xán cũng khó mà chịu được.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong cũng cười cười: “Nam tử thận trọng chút mới tốt.”

Khương Lệnh Uyển là một người rất bình ịch người nhà, cái miệng nhỏ đang ăn bánh sữa cũng vênh lên, quay về phía Vinh Vương nói: “Xán Xán rất thích Tông biểu ca, hơn nữa Xán Xán cảm thấy Tông biểu ca tính tình rất tốt.” Lục Tông đối với mình vô cùng tốt, đối với người bên ngoài thường ngoảnh mặt làm ngơ, thân sơ rất rõ ràng.

Hơn nữa nàng là người hiểu rõ tính tình Lục Tông nhất, ngày sau đảm bảo Lục Tông cũng sẽ sủng nàng đến đời mạng. Khương Lệnh Uyển nghĩ thật tốt, cảm thấy vị bánh sữa trong miệng thật ngọt.

Chu thị liếc mắt nhìn nữ nhi đang cười xán lạn, âm thầm nghĩ: Cũng không biết mấy ngày trước ai ở trong lòng nàng oan ức, liên tục nói rằng không thích biểu ca đây, hôm nay ngược lại liền tốt, đi dạo trong sân một vòng, liền yêu thích người ta. Tâm tư của tiểu cô nương xoay chuyển cũng quá nhanh đi.

Khương Lệnh Uyển rất lùn, ghé đang ngồi được chuyên môn làm riêng cho nàng, thế nhưng dù là như vậy nàng vẫn không với tới được món ăn mình thích, nghiêng đầu liền dùng đôi mắt to to nhìn Lục Tông, nói: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn con tôm lớn...”

Lục Tông nhìn nàng, gấp cho nàng con tôm.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn bánh trôi.”

Lục Tông lại gấp cho nàng một cái bánh trôi.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn thịt bò câu.”

Lục Tông đem thịt bò câu bỏ trong bát của nàng.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca...”

Lục Tông: “Còn muốn cái gì?”

Khương Lệnh Uyển hắc hắc cười, dùng cái muỗng của mình múc bánh trôi vào trong bát Lục Tông, bộ dáng chín chắn nói: “Mẫu thân nói không thể lãng phí.”

Lục Tông: “...”

Khi dùng xong ngọc thiện, Vinh Vương cũng một nhà Khương Bách Nghiêu nói lời từ biệt, mang theo nhi tử rời khỏi Vệ Quốc Công phủ. Sau khi lên ngựa liền nói: “Xán Xán quả thật là một nữ oa đáng yêu.” Nói xong liền nghiêng đầu đánh giá Lục Tông, nhi tử mình bộ mặt vẫn là không hề có cảm xúc, phẳng phai như không nghe thấy hắn nói chuyện.

Vinh Vương cười cười, trong lòng thầm nói: Xem ra vô quyết dày có móng tay nhọn.

Khương Lệnh Uyển ban ngày bị kinh hách, giữa trưa lại không cẩn thận ăn nhiều, một buổi trưa đều là ỉu xiu uể oải, liền bị thổ tả rượt đến. Chu thị gấp gáp đến độ không chịu được, mời đại phu kê cho đơn thuốc mới thoáng an tâm chút, chỉ là khi nhìn cả khuôn mặt nhỏ đang nóng lên của khuê nữ, lại thật đau lòng.

Lúc này Chu thị nghe kể lại việc ban ngày, trong lòng cực kì oán giận hai tiểu nha đầu Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần. Nàng không ngờ, Tô Lương Thần mới đến quý phủ chưa được mấy ngày, làm sao nghĩ muốn đùa cợt Xán Xán? Nhất định là Khương Lệnh Huệ gây ra. Từ thị sợ nữ nhi bị phạt, nên mới đẩy thế mạng đi ra đi. Lớn tuổi như thế, lại đối phó với một tiểu nữ oa, thật là không biết xấu hổ.

Món nợ này nàng tự nhiên nhờ kĩ, nhưng điều quan trọng nhất hiện nay chính là thân thể của Xán Xán.

Khương Lệnh Uyển bị sốt đến hồ đồ, cả người như đang ở trong lò lửa, cực kì khó chịu. Mơ mơ màng màng, nàng chợt nhớ đến một vài chuyện của kiếp trước. Lục Tông mọc tim mọc phổi để đối đãi với nàng, chưa bao giờ tính kế với nàng, nhưng suy tính trong lòng lại giỏi hơn ai hết.

Hắn đem sủng nàng thành bộ dạng như vậy, nhìn qua giống như ngọc tử, nhưng trên thực tế lại là thông minh. Nhìn một cái, hiện giờ, coi như làm lại từ đầu, nàng cũng không có cách nào gả cho người khác... Bởi vì căn bản nàng sẽ không tìm được ai sủng nàng hơn hắn.

Hai vợ chồng ngồi bên cạnh nữ nhi một lúc lâu, Khương Bách Nghiêu thấy thê tử lo lắng, vội ôm lấy bà vai gầy yếu của nàng, trấn an nói: “Đừng lo lắng, ta đã kiểm tra qua, Xán Xán đã hạ sốt, ngày mai sẽ không sao nữa.”

Chu thị thở phào nhẹ nhõm, nhìn nữ nhi xong liền tựa đầu trước ngực Khương Bách Nghiêu, mảy liễu cau lại: “Bây giờ Xán Xán còn nhỏ, còn có thể đặt dưới mí mắt, chỉ là thiếp thân nghĩ tới sau này nàng lớn rồi, phải lập gia đình, trong lòng lại khẩn trương lo lắng.”

Một khuôn mặt đẹp của thê tử nhú lại, mũi ngọc tinh xảo, mắt ngọc mảy ngài, năm tháng vẫn chưa lưu lại trên mặt nàng bất cứ dấu vết gì, ngoại trừ nhiều hơn mấy phần thành thực kiều mị, ngược lại càng làm cho nàng càng ngày càng xinh đẹp hơn. Khương Bách Nghiêu nâng cằm thê tử lên, muốn cúi xuống hôn đôi môi đỏ au của nàng.

Chu thị khuôn mặt đỏ lên, hai tay chống trước ngực Khương Bách Nghiêu, sắc giọng: “Thiếp thân đang yên đang lành nói chuyện, Quốc Công gia chàng...”

Nữ nhi không sao rồi, nỗi lòng của hai vợ chồng cũng buông xuống. Khương Bách Nghiêu mặt mày ôn hòa, mỗ lên cánh môi như hoa của thê tử, nói: “Vị phu cũng đang im lặng lắng nghe.”

Chu thị cảm thấy lời này không thể nói tiếp.

Khương Lệnh Uyển rốt cục cũng thấy thoải mái một chút, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhìn thấy cảnh cha mẹ mình thân mật ôm nhau.

A phi lễ.

Khương Lệnh Uyển mau mau nhắm mắt.

Cha mẹ cũng thật là, coi như muốn ân ái, cũng nên chú ý chút a.

Khương Lệnh Uyển lại lặng lẽ mở mắt ra, thấy hai người liếc mắt đưa tình, căn bản liền không chú ý nàng đã tỉnh rồi đi. Nàng nhìn một lúc, mới thức thời nhắm mắt lại, giả vờ như cái gì cũng không thấy.

Chu thị hơi thờ dốt, thấp giọng nói: “Cả ngày hành vi đều không đút đấm, nếu bị Xán Xán nhìn thấy...”

Khương Bách Nghiêu thấy thê tử không thích, lúc này mới coi như thôi, cuối cùng chỉ hôn lên môi nàng một cái, nghiêm túc nói: “Ngày thường cũng không thấy Xán Xán đối với người ngoài thân cận như vậy, hôm nay Xán Xán đối với tiểu tử Lục Tông kia là thực lòng yêu thích, mới vừa rồi nàng không phải đang lo đến việc hôn sự của Xán Xán sao? Như vậy ngày sau lớn rồi, Xán Xán còn nguyện ý thân cận Lục Tông, hai người thành đôi cũng không tồi.”

Khương Bách Nghiêu rất có hảo cảm với Lục Tông, hắn nuông chiều nữ nhi, nhưng Lục Tông từ nhỏ đã rất thận trọng.

Huống hồ, Vinh Vương này có bị hoàng thượng đối đãi ra sao cũng không liên quan, cũng là bởi vì thân phận lũng túng này, hoàng thượng ngược sẽ càng không làm gì một nhà Vinh Vương, ngược lại sẽ tùy ý để bọn họ sinh sống an ổn. Chỉ là Lục Tông muốn có tiền đồ tốt, chỉ sợ khó khăn. Nhưng trong lòng Khương Bách Nghiêu cũng không cần nữ nhi gả cho một người con rể có tiền đồ tốt, chỉ cần thật tâm đối đãi nữ nhi, cùng nhau an ổn sống hết đời là được.

“Hôm nay ta cùng Vinh Vương nói chuyện với nhau, hiểu được lý lẽ của hắn. Nếu sau làm công công của Xán Xán, cũng sẽ không làm khó nàng. Lục Tông lớn lên tiền đồ như thế nào cũng không quan trọng, phủ Vệ Quốc công chúng ta ga nữ nhi, không cần kiếm người có tiền đồ đi, chỉ cần Xán Xán vui vẻ là được...”

Chu thị cũng không nói chuyện. Tuy rằng bây giờ nữ nhi còn nhỏ nhưng nàng cũng đã sớm nghĩ đến việc này.

Giờ khắc này nằm trên giường nhỏ Khương Lệnh Uyển đang giả vờ ngủ cũng thật vui sướng.

Khoan hãy nói ngày thường cha nàng suốt ngày cùng mẫu thân ân ái, nhân lực của cha thật tốt a.

Có điều ——

Cha, con rề rề này của ngài, ngày sau thể nhưng lại có tiền đồ thật lớn đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lương Thần

Lúc trước vì bị đau bụng, bây giờ thân thể đã thoải hơn một chút, bây giờ Khương Lệnh Uyển mới cảm thấy đói bụng, cau cau mi tâm, hấp háy đôi môi mềm mại nói: “Nương...”

“Xán Xán.” Chu thị nghe được âm thanh của nữ nhi, tâm tình lập tức trở nên khẩn trương, nhìn nữ nhi chậm rãi mở mắt, vội hỏi, “Xán Xán ngoan, nói cho mẫu thân biết, còn chỗ nào không thoải mái?”

Khương Lệnh Uyển dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mẫu thân, lại liếc nhìn Khương Bách Nghiêu một chút, đôi mắt long lanh nước, âm thanh suy yếu: “Xán Xán đói bụng.”

Thì ra là đói bụng.

Chu thị nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm, liền ôm nữ nhi lên, hôn một cái vào mặt nàng, rồi sai nha hoàn đem cháo đậu đỏ hạt sen đã sớm chuẩn bị kỹ vào phòng, để Khương Bách Nghiêu dứt từng miếng cho nữ nhi ăn. Chu thị biết nữ nhi thích ăn đồ ngọt, bây giờ làm ẩm ỉ một buổi trưa, e là bây giờ cũng không ném được vị gì, nên đã cố ý dặn dò nhà bếp bỏ nhiều đường hơn một chút, ném một miếng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Khương Lệnh Uyển mặc một thân tâm y hồng nhạt dựa vào lòng mẫu thân mình, giương miệng nhỏ để cho Khương Bách Nghiêu dứt từng thìa cháo, trước tiên thổi cho bớt nóng, sau đó đưa đến môi nàng, cái miệng nhỏ ăn đến vui vẻ.

Cháo đậu đỏ hạt sen ngọt mềm thơm nức tràn qua đầu lưỡi, trong nháy mắt liền lấp đầy khoang miệng, phảng phất không chỗ nào không thấy vị ngọt. Nàng hơi liếm môi, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Kiếp trước nàng chưa bao giờ để ý đến như vậy, mọi việc đều tùy hứng mà làm, bây giờ nhớ lại, ngoài việc ngọt miệng dỗ cha mẹ vui vẻ, nàng chưa từng làm được việc gì cho họ. Kiếp trước, ca ca cưới Chu Lâm Lang làm vợ, lúc đầu còn đỡ một chút, sau đó mẹ chồng nàng dâu thường xuyên xảy ra tranh chấp, năm lần bảy lượt khiến nương tức giận. Thế nhưng hồi đó nàng đã gả cho Lục Tông, dù sao cũng là Vinh Vương phủ Thế tử phu nhân, thường xuyên về nhà mẹ đẻ có chút kỳ cục, mà mỗi lần tán gẫu cùng mẫu thân, nương đều không nói với nàng những tâm sự này, chỉ dặn nàng thu liễm tính tình, làm thê tử tốt của Lục Tông, quan trọng nhất là mau chóng mang thai.

Lúc đầu nàng cũng không để trong lòng, chỉ cảm thấy ở Vinh Vương phủ không cần câu nệ, so với tưởng tượng của nàng còn tự tại hơn nhiều. Còn sinh con...

Nàng mỗi khi nhìn thấy những phụ nhân kia mang thai, cái bụng tròn vo như quả dưa hấu lớn, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ dịu dàng. Nghe nói qua nhiều tháng, đôi chân cũng sẽ xưng vù. Nàng xưa nay thích chưng diện, tất nhiên nhìn mà phát khiếp, Lục Tông lại nhớ rằng nàng còn nhỏ tuổi, tâm tính chưa định, cũng không vội muốn có hài tử.

Lại không biết rằng sau này, nàng muốn sinh cũng không sinh được...

Chu thị nói: “Ăn xong thì cố ngủ một giấc, mai nương lại sai người làm đồ ăn ngon cho con. Có điều mấy ngày nay không được ham ăn đồ lạnh, Xán Xán nhớ kỹ chưa?”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Hiện nay nàng chú ý nhất chính là thân thể mình. Nàng không tin, nàng từ nhỏ liền dưỡng thân thể khỏe mạnh, không ham ăn không bị lạnh, ngày sau còn có thể không sinh được hài tử?

.

Chuyện Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần đùa cợt Khương Lệnh Uyển này bị Từ thị nói cho lão thái thái trước.

Mà Khương Lệnh Uyển biết được Từ thị đem mọi việc đẩy lên đầu Tô Lương Thần, không khỏi có chút buồn cười.

Vị Nhị thẩm này của nàng trong lòng nghĩ gì, nàng làm sao có thể không biết?

Nhị thúc lúc nào cũng nhún nhường, nhưng vị Nhị thẩm Từ thị lại ước gì nữ nhi mình hung hăng ngang ngược chút, không để cho người khác bắt nạt, chỉ cho phép bắt nạt người khác.

Tô Lương Thần này, nghĩ đến cũng là đáng đời.

Lão thái thái bên này tất nhiên là đau lòng Khương Lệnh Uyển. Trong lòng nàng lại rõ như gương, tất nhiên biết chuyện không phải chủ ý của một mình ngoại tôn nữ Lương Thần. Hôm nay Từ thị đem hết trách nhiệm đẩy lên người Tô Lương Thần, lão thái thái càng khó chịu, nàng là người lớn lại nhúng tay vào chuyện giữa tiểu hài tử với nhau, còn bao che cho nữ nhi. Nhưng nghe Tô Lương Thần nghiêm túc nhận sai, lão thái thái cũng không muốn làm lớn chuyện, chỉ nói Tô Lương Thần qua xem Khương Lệnh Uyển một cái, tiện đường nhận sai.

Nói cho cùng, lão thái thái đối với ngoại tôn nữ Tô Lương Thần này ấn tượng vẫn rất tốt. Bây giờ nữ nhi mất rồi, để lại duy nhất một nữ nhi, nàng tất nhiên phải chăm sóc kỹ lưỡng. Mà nếu muốn tính toán kỹ thì trong lòng lão thái thái vẫn là nghiêng về phía Khương Lệnh Uyển nhiều hơn một chút.

Hai ngày liền Chu thị không cho Khương Lệnh Uyển ra ngoài, chỉ bắt nàng ở trong phòng nghỉ ngơi. Lúc Tô Lương Thần đến tìm Khương Lệnh Uyển, cũng bị Chu thị khéo léo từ chối.

Ngày thứ ba Khương Lệnh Uyển đi đến viện của lão thái thái thỉnh an, lão thái thái ôm tôn nữ bảo bồi đánh giá từ trên xuống dưới một lúc, lúc này mới nắn nắn khuôn mặt nhỏ của nàng, đôi mắt với đôi mắt to long lanh nước, nhíu mày nói: “Làm sao lại nhìn gầy đi một chút?”

Lão thái thái dù sao cũng đã có tuổi, hốc mắt hơi lún xuống, nhưng ánh mắt lại cực kỳ từ ái. Hôm nay trên đầu mang mi lặc* màu đen vẽ hoa văn phú quý, đeo khuyên tai vàng khảm ngọc lục bảo, tay ôm tôn nữ đeo một cái vòng tay phi thủy, đầy quý khí, vui vẻ, thân thiết lại hiền lành.

*mi lặc: hình minh họa ở cuối chương, một món trang sức trên đầu của phụ nữ ngày xưa, ban đầu dùng để che lông mày, ủ ấm tai, về sau tính trang trí tăng dần nên chỉ đeo cho đẹp))

Khương Lệnh Uyển ngược đầu nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên, bĩu bĩu môi nói: “Lão tổ tông nói không đúng. Ngài sờ thử, Xán Xán toàn thân đều là thịt, thành một tiểu bàn tử*, có nơi nào gầy nha?” Nàng nghỉ ngơi ba ngày, trên người tất nhiên vẫn là cục thịt tròn vo, giống như cái bánh bao, cùng với từ “gầy” nửa điểm đều không có quan hệ.

*tiểu bàn tử: đứa trẻ mập mạp

Nghe thanh âm non nớt của tôn nữ, lão thái thái cười đến vui vẻ, liền nói: “Mập chút mới tốt, mập chút mới có phúc khí.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong chỉ cười cười, tiếp tục cùng lão thái thái trò chuyện. Nàng là một đứa trẻ đeo miệng, lão thái thái lại thích tôn nữ này, nhất thời trong phòng đều là tiếng cười vui vẻ của hai người.

Từ thị ngồi bên trái lão thái thái hôm nay mặc một váy mềm bộ đồ màu xanh thẫm thêu hình hoa sen bằng chỉ vàng, chải lên uyển đọa kẻ, khuyên tai minh châu trên vành tai lác qua lác lại rất chói mắt, chỉ là nhìn sắc mặt không được tốt, hiển nhiên là không thích lão thái thái nặng bên này nhẹ bên kia.

Mà lúc này, Tô Lương Thần đi tới.

Khương Lệnh Uyển nghe thấy nàng gọi mình “Uyển biểu muội”, liền quay đầu lại nhìn nàng. Thấy Tô Lương Thần mặc một bộ váy mềm hơi cũ, trên người chỉ có phụ tùng đơn giản, lại không thể so sánh cùng Khương Lệnh Uyển. Hai người đứng chung một chỗ, tuy là hai nữ oa tuổi tác xấp xỉ, nhưng thân phận này liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Kỳ thực lão thái thái vẫn thương ngoại tôn nữ này, tất nhiên mua cho nàng không thiếu váy châu hoa đẹp đẽ, chỉ là Tô Lương Thần không quá chú trọng trang phục, chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được rồi. Nhưng đáng về ấy, rơi vào mắt người ngoài, không hiểu chuyện, lại nói Vệ Quốc Công phủ bạc đãi một tiểu cô nương.

Khương Lệnh Uyển không thích Tô Lương Thần, có điều bây giờ lão thái thái ở đây, Chu thị Từ thị cũng ở, còn có hai tiểu thư khác của Vệ Quốc Công phủ, nhiều người như vậy, nàng tất nhiên sẽ không so đo với vị biểu tỷ này, hướng về phía Tô Lương Thần cười cười.

Tô Lương Thần năm nay năm tuổi, đáng đáp thanh tú đáng yêu, so với Khương Lệnh Uyển thì hơi gầy một chút, còn nhỏ tuổi đã hào phóng tự nhiên, nghe nói còn là một kỳ tài nhận mặt chữ. Chỉ là thông tuệ thì làm sao? Thân phận vẫn là kẻ không được ưa thích.

Có điều ——

Khương Lệnh Uyển nhíu mày lại.

Kiếp trước Tô Lương Thần tuy rằng thông tuệ, nhưng cũng không phải quá xuất sắc, càng miễn bàn tới việc còn nhỏ tuổi đã có dáng vẻ cử chỉ như vậy.

Khuôn mặt Tô Lương Thần luôn tươi cười, nhìn khá là vô hại, thân thiện, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Uyển biểu muội, mấy ngày nay ta vẫn muốn xin lỗi ngươi...” Giọng nói nàng chân thành, đôi mắt to nhìn Khương Lệnh Uyển, nói, “Lần trước chuyện cùng Huệ biểu muội, vốn là chỉ muốn vui đùa một chút, không nghĩ đến dọa Uyển biểu muội sợ, là biểu tỷ sai, ngươi có thể tha thứ cho biểu tỷ không?”

Vui đùa một chút?

Mang một đại hắc cầu cao to như vậy đi hù dọa một tiểu nữ oa bốn tuổi, lại là vui đùa một chút?

Sợ là nếu như là chính mình lúc bốn tuổi, làm sao có thể không xảy ra chuyện? Khương Lệnh Uyển nhớ rõ kiếp trước Tô Lương Thần vẫn là một người an phận thủ thường, không có ngốc đến mức đi theo Khương Lệnh Huệ hù dọa mình. Bây giờ thì tốt rồi, trèo lên đầu nàng, nói một lời xin lỗi liền xong?

Khương Lệnh Uyển đối với vị biểu tỷ Tô Lương Thần càng ngày càng không thích, lần tới có cơ hội chắc chắn sẽ đòi lại. Nàng không phải là quả hồng mềm, không thể cứ để cho người ta tùy tiện bắt nạt.

Có điều nghĩ đến, Tô Lương Thần này so với tưởng tượng của nàng xác thực còn thông minh hơn nhiều, nàng biết rằng lão tổ tông thích nhất những hài tử biết sai, chịu sửa đổi, hơn nữa bây giờ ở trước mặt mọi người nói cùng nàng cái này, nàng còn không chịu tha thứ, như vậy chính là cố tình gây sự. Chắc chắn sẽ nói nàng thị sùng sinh kiều.

Khương Lệnh Uyển nhìn Tô Lương Thần trước mặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lão thái thái, ngập ngừng nói: “Lão tổ tông...”

Lão thái thái biết tôn nữ này cá tính vốn thẳng thắn, đối với ngoại tôn nữ Lương Thần còn có chút bất mãn. Chuyện này lão thái thái vẫn là thiên vị tôn nữ, nhưng hôm nay ngoại tôn nữ trịnh trọng xin lỗi như vậy, cũng coi như là có thành ý, hơn nữa...không phải đều là hài tử trong nhà sao?

Lão thái thái nói: “Xán Xán không thể tha thứ cho biểu tỷ sao?”

Khương Lệnh Uyển đối mặt với đôi mắt của lão thái thái, chợt nhớ tới kiếp trước —— lão thái thái lúc nàng gả cho Lục Tông bốn năm vì bị bệnh mà qua đời, vẫn là nhờ Lục Tông cưới ngựa mang theo nàng hồi phủ, vội vàng vàng, cuối cùng cũng có thể kịp thấy lão tổ tông một lần cuối. Có điều vẫn khiến nàng thương tâm khó chịu một thời gian dài. Hiện nay, nhìn lão tổ tông vẫn có tinh thần như vậy, sẽ còn sống thật lâu.

Khương Lệnh Uyển gật gù, tay ôm lão thái thái nắm thật chặt, đôi mắt sáng ngời, “Xán Xán tha thứ cho biểu tỷ.”

Lão tổ tông nghe xong, vui mừng nói: “Thực sự là tiểu tâm can của tổ mẫu.” Nàng hôn tôn nữ bảo bối, liếc nhìn Tô Lương Thần bên cạnh, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói, “Có điều...biểu tỷ con chỉ lớn hơn con một tuổi, nhưng lại dụng công đọc sách, nhận biết nhiều mặt chữ hơn con, thuộc được cả trăm bài thơ, Xán Xán vẫn phải học tập một chút.”

Lúc này lại khiến Khương Lệnh Uyển ngẩn người, thầm nghĩ: Tô Lương Thần khi nào lại có năng lực như vậy?

Đôi mắt nàng vừa chuyển liền nghĩ, mình muốn trở thành người đảm đương thông tuệ, cũng không phải là không thể. Nhưng nàng biết mình có khả năng ra sao, sớm muộn cũng quên sạch. Kiếp trước lúc lấy chồng, những thư tịch kia đều là nương buộc nàng học, mạnh mẽ ăn tươi nuốt sống từng chữ, trong lại không có được bao nhiêu chân tài thật học. Sau đó, nàng gả cho Lục Tông năm năm, bị Lục Tông cung chiều, trải qua những tháng ngày quá thoải mái, những thứ đó đã sớm quên gần hết. Cho nên, nàng vẫn là yên phận lớn lên thôi.

Khương Lệnh Uyển bỗng nghĩ đến vấn đề này, hướng lão thái thái nói: “Chờ thêm hai năm nữa, Xán Xán thành tiên sinh, nhất định cố gắng đọc sách, sẽ không làm lão tổ tông thất vọng.”

Lão thái thái làm sao lại không hiểu đây là dỗ dành người, coi như là thật muốn cố gắng học tập, làm sao lại cần đến hai năm sau? Nhưng lão thái thái yêu thích tôn nữ bảo bối, tôn nữ bảo bối miệng ngọt như bôi mật, nàng tất nhiên là thích nghe nàng, vội nói: “Được, tổ mẫu nhất định sẽ thành cho Xán Xán tiên sinh tốt nhất.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt một cái, nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Xán Xán có thể cùng học với Tứ tỷ tỷ không?”

“Đề nhi?” Lão thái thái đối với thứ xuất tôn nữ này không có nhiều ấn tượng, thêm vào ngày thường Khương Lệnh Đề ngoan ngoãn yên tĩnh, không giống Khương Lệnh Uyển dẻo mồm thích nói, tất nhiên dễ bị lơ là.

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Mỗi lúc Xán Xán đi tìm Tứ tỷ tỷ, đều thấy Tứ tỷ tỷ đọc sách viết chữ rất nghiêm túc. Tứ tỷ tỷ vẫn hay nói với Xán Xán, tiểu cô nương gia biết chữ, đọc sách nhiều, hiểu được nhiều đạo lý, sau này mới được người ta yêu thích... Lão tổ tông, lần tới lúc thành tiên sinh, để tiên sinh dạy ta cùng Tứ tỷ tỷ, có được hay không?”

Khương Lệnh Uyển nói lời này là có tư tâm. Nàng biết lão tổ tông thương nàng, nếu biết Tứ tỷ tỷ hiểu chuyện như vậy, còn nhỏ tuổi lại có thể dẫn dắt mình, chắc chắn sẽ thích mình chơi cùng Tứ tỷ tỷ. Tứ tỷ tỷ ở Vệ Quốc Công phủ không có cảm giác tồn tại, bây giờ việc nàng cần làm là khiến lão tổ tông từ từ chú ý Tứ tỷ tỷ. Nàng tin tưởng với tính tình Tứ tỷ tỷ, lão tổ tông chắc chắn sẽ yêu thích nàng.

Thân phận thứ nữ của Tứ tỷ tỷ không thể thay đổi được, nhưng địa vị ở Vệ Quốc Công phủ vẫn có thể thay đổi.

Lão thái thái yêu chiều tôn nữ, nhưng cũng lo lắng tôn nữ bị làm hư. Vốn nghĩ, ngoại tôn nữ cùng tôn nữ xấp xỉ tuổi nhau, lại là người hiểu chuyện, hai người ở cùng nhau sẽ trở thành bạn tốt. Bây giờ tôn nữ tuy rằng tha thứ cho ngoại tôn nữ, nhưng nàng cũng có thể nhận thấy tôn nữ không thích ngoại tôn nữ. Nếu không thích, nàng cũng không ép. Lúc này nghe tôn nữ nhắc đến Đề nhi, nàng dù chưa quá lưu ý, nhưng những năm này đúng là ngoan ngoãn, chưa bao giờ gây sự, hơn nữa lại lọt được vào mắt tôn nữ, đại khái là thực sự yêu thích.

Lão thái thái nói: “Nếu Xán Xán thích, qua hai năm Xán Xán có thể cùng Đề nhi đọc sách tập viết, để Đề nhi cố gắng đốc thúc con.”

Tô Lương Thần thấy ngoại tổ mẫu mình trong mắt chỉ có Khương Lệnh Uyển, tâm trạng cũng không dễ chịu, nhưng trên mặt lại không biểu lộ, yên lặng đứng một bên, chỉ là mặt mày thoáng rầu.

Chu thị ngồi trên ghế bành gỗ hoa lê khắc con ly*, nghe nữ nhi nói lời này, hơi cong khóe môi. Mấy ngày nay nữ nhi ở trước nàng vẫn luôn nhắc Tứ tỷ tỷ,

hơn nữa nàng cũng quan sát mấy lần, nữ nhi cùng Tứ nha đầu quả thực hợp ý. Tứ nha đầu mặc dù là thứ xuất, nhưng cực kỳ quan tâm nữ nhi, chỉ lớn hơn một tuổi, nhưng lại có dáng dấp Đại tỷ tỷ, so với nữ tử chín tuổi kia của nàng thì tốt hơn nhiều. Đưa con trai kia của nàng chỉ biết đánh nhau, thật là khiến người ta đau đầu.

*Con ly: con vật giống như rồng, sắc vàng, không có sừng hay đuôi để chạm khắc lên đầu cột nhà hoặc bàn ghế.

Chu thị nghe xong lời này, trong lòng cũng không có ý kiến gì. Nàng nhìn, dư quang lơ đãng liếc nhìn Tô Lương Thần bên cạnh lão thái thái, nàng còn nhỏ tuổi, trên người lại có một phần thận trọng không hợp tuổi...

Chu thị là người từng trải, biết Tô Lương Thần tuy mới năm tuổi, nhưng tâm tư lại phức tạp. Chu thị thầm nghĩ: Hải tử như vậy, Xán Xán vẫn là nên ít tiếp xúc mới tốt.

Sau khi lão thái thái đi rồi, Chu thị mới cúi đầu nhìn nữ nhi bảo bối của mình, ngón tay ngọc ngà vỗ về búi tóc tinh xảo của nữ nhi, nói: “Xán Xán không thích Lương Thần biểu tỷ?”

Khương Lệnh Uyển thành thực gật đầu: “Ân, Xán Xán không thích.”

Chu thị nghe xong khẽ vuốt cằm, sau đó nói: “Không thích, ngày sau liền ít tiếp xúc lại. Xán Xán yêu thích Tứ tỷ tỷ như thế, sau này muốn cùng Tứ tỷ tỷ chơi, nương cũng không ngăn cản con. Khi con nhớ nàng, liền để nha hoàn gọi Tứ tỷ tỷ đến sân trong chơi, có được hay không?”

Tây viện ngoại trừ Khương Lệnh Đề còn có hai tỷ muội là Khương Lệnh Dung cũng Khương Lệnh Huệ. Chơi một hồi nháo thành như thế này, cũng may có Lục Tông ở đây, đối với Khương Lệnh Huệ nàng vẫn không yên lòng. Ngã một lần khôn hơn một chút, nàng cũng không thể để nữ nhi dưới mí mắt của mình mà còn bị người ta bắt nạt.

Khương Lệnh Uyển hiểu được lo lắng của Chu thị, tất nhiên là gật đầu đáp lại.

Chu thị phát hiện ra nữ nhi ngày càng hiểu chuyện, một tay đem nữ nhi bế lên, nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng, tươi cười nói: “Lão tổ tông thực là nói bừa, toàn là thịt đây.”

Lại nhéo mũi nàng.

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ mẫu thân, then thùng uốn éo thân mình.

Chu thị thơm mặt nữ nhi một cái, hỏi: “Ngoại trừ Tứ tỷ tỷ, Xán Xán còn yêu thích ai?”

Khương Lệnh Uyển hiểu được suy nghĩ ấu trĩ của mẫu thân, liền bày ra bộ dáng ngây thơ làm thỏa mãn lòng hư vinh của nàng, cúi đầu vờ vờ ngón tay nghiêm túc cẩn thận đếm: “Xán Xán thích nhất cha cũng mẫu thân, ca ca, lão tổ tông, Đào ma ma, Thôi di nương...” Nàng vẫn luôn đếm, đếm đến ngón áp út bỗng nhiên dừng lại một chút.

“Không còn sao?”

“...Còn có.” Khương Lệnh Uyển loan môi cười, nhỏ giọng nói.

Từ tay trái đếm sang tay phải, tổng cộng sáu người, bây giờ đến phiên người thứ bảy.

Khoe miệng nàng cong lên, nhẹ nhàng cong cong ngón áp út tay phải, một mặt thỏa mãn nói: “Còn có Tông biểu ca.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngẫu Nhiên Gặp

Lấy tính tình của Khương Lệnh Uyển, tự nhiên không thể nào để mình bị một tiểu nữ oa năm tuổi bắt nạt. Bây giờ nàng trở thành một đứa trẻ bốn tuổi, ngày thường làm việc gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần được nuông chiều mà lớn lên là được. Nhưng cuộc sống này cũng thật quá an nhàn, kiểu gì cũng phải tìm cho mình một chút việc vui. Ngày ấy Tô Lương Thần trước mặt lão tổ tông và mọi người xin lỗi nàng, nàng tạm thời chấp nhận rồi, dù sao cũng phải cấp cho lão tổ tông mặt mũi.

Nhưng với Khương Lệnh Huệ, nàng lại không hào phóng như vậy.

Khương Lệnh Đề là một người không thích gây sự, nhưng trong lòng cũng rất buồn bực với Khương Lệnh Huệ, giận nàng lại có thể bắt nạt tiểu muội muội mới có bốn tuổi. Ngày ấy vào lúc nàng trở lại Tây viện, liền thấy hai gã sai vặt mặc thanh y đem con đại hắc cầu kia đi ra ngoài. Nàng chỉ đứng xa xa nhìn, liền cảm thấy có chút dọa người, hoảng chi là Lục muội muội mới bốn tuổi.

Nói tới việc này, Khương Lệnh Uyển lại không có một tia hoảng sợ. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ trắng mịn giờ lên nụ cười ngọt ngào, mặt bánh bao cười như hoa nở: “Muội có Tông biểu ca ở đây, mới không sợ.”

Khương Lệnh Đề có chút kì quái, vị Vinh thế tử này rất ít đến Vệ Quốc Công phủ, mà những biểu huynh muội Lục muội gặp qua ngày thường cũng chỉ là hai vị biểu tỷ, biểu ca của Trung dũng Hầu phủ là Tiết Tranh, Tiết Vành cùng hai vị biểu tỷ Tiết Cẩm Xu và Tiết Cẩm Dư, cái này không cần phải nói. Chỉ là, tuy nàng chưa từng gặp Vinh thế tử, người này có thể che chở Lục muội muội, hơn nữa chỉ mới mười tuổi liền uy dũng như vậy, trong lòng cũng nhiều hơn vài phần hảo cảm.

Khương Lệnh Đề nói: “Vậy cái kia Lục muội muội muốn làm thế nào?” Nàng là tỷ tỷ, coi như không thích Tam tỷ tỷ bắt nạt Lục muội muội, nhưng nếu Lục muội làm không được tốt, quan trọng hơn chính là, nàng sợ Lục muội muội lại chịu thiệt. Đại nương yên tâm cho nàng quan tâm chăm sóc muội muội, cũng như chăm sóc nàng cùng mẫu thân, chính là đối với nàng tín nhiệm, nàng tuyệt đối không thể cô phụ sự tín nhiệm này, nhất định phải cố gắng che chở Lục muội muội.

Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Huệ nhìn kiểu ngạo hung hăng, trên thực tế lại nhất gan uất ức. Tuy nói nàng bắt nạt một tiểu nữ oa năm tuổi có chút không từ tế, nhưng Khương Lệnh Uyển nàng chính là không muốn bản thân mình chịu thiệt.

Bây giờ làm sao để bắt nạt nàng ta, trong lòng nàng sớm đã có chủ ý.

Khương Lệnh Uyển tìm một ngày, cố ý đi Tây viện tìm Khương Lệnh Huệ. Khương Lệnh Huệ là một người không nhớ được giáo huấn, tuy rằng trước đó vài ngày bị dọa sợ, nhưng bởi vì Tô Lương Thần nhận tội thay nàng, nàng lại bị Từ thị truyền cho tư tưởng “Khuê nữ làm gì cũng đúng”, càng ngày càng không đem chuyện đó để trong lòng. Bây giờ nhìn thấy Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề đi chơi với nhau, tâm trạng có chút khó chịu--- -- mấy ngày nay Khương Lệnh Dung đi theo tiên sinh đọc sách nhận biết mặt chữ, mà Tô Lương Thần bởi vì chuyện kia vẫn làm bé ngoan bên người lão tổ tông, chỉ còn nàng lẻ loi một mình, mỗi ngày chỉ có thể cùng nha hoàn chơi đùa.

Hiện nay nhìn điệu bộ này của Khương Lệnh Uyển, Khương Lệnh Huệ liền biết nàng đến đây gây sự với mình.

Khương Lệnh Huệ nói: “Lục muội muội đây là muốn hai bắt nạt một?”

Khương Lệnh Huệ tuổi còn nhỏ nhưng cũng không tính là quá ngốc, nàng hiểu được tính tình của Khương Lệnh Uyển có chút kiêu ngạo, quan trọng mặt mũi nên đương nhiên sẽ không làm ra chuyện lấy nhiều bắt nạt ít.

Khương Lệnh Uyển cũng hiểu được nàng đang nghĩ gì, cũng thỏa mãn suy nghĩ của nàng, để nha hoàn đưa Khương Lệnh Đề trở về Thanh Hà cư. Nàng một mình tất nhiên là không có chuyện gì, nhưng Từ tỷ tỷ dù sao cũng là người của chi thứ hai, Từ thị không có cách nào dung mình, khó tránh khỏi đem oán khí đổ lên người Từ tỷ tỷ nên nàng không thể để Từ tỷ tỷ dính líu đến việc này.

Khương Lệnh Huệ vốn không đem Khương Lệnh Uyển để ở trong mắt, chỉ cảm thấy nàng tròn tròn mập mập, so với mình còn thấp hơn một đoạn, nàng không vô dụng đến nỗi bị một tiểu đoàn từ khi dễ.

Nhưng chuyện tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Uyển cố ý chọn một bãi cỏ, thừa dịp Khương Lệnh Huệ không chú ý, nhớ kĩ người nào đó đã từng nói muốn đánh phủ đầu phải đem người ta đẩy xuống đất, sau đó đưa toàn thân hình mập mạp ngồi lên. Phản ứng đầu tiên của Khương Lệnh Huệ chính là giãy giụa, nhưng thân thể mập mạp của Khương Lệnh Uyển cũng không quá dài. Cái mông nhỏ của Khương Lệnh Uyển gất gao ngồi trên người nàng (KLH), tiện tay trát một nắm bùn lên mặt nàng.

Khương Lệnh Huệ có chút sợ “Oa” một tiếng khóc lên: “Người, ô ô ô... Ta sẽ mét cha mẹ ta...”

Khương Lệnh Uyển cười đến ngây thơ, kéo một nắm tóc của nàng, khẽ vuốt cảm nói: “Ta chờ.”

Lén lén lút lút đùa cợt người khác thì có gì tài ba.

Nàng muốn bắt nạt một người, xưa nay đều quang minh chính đại bắt nạt.

Không phải vậy người ta liền coi nàng là một quả hồng mềm sao.

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Lệnh Huệ vừa kéo vừa khóc, trên khuôn mặt nhỏ dính đầy bùn đất, lại tiện tay nhỏ thêm mấy cọng cỏ cắm trên búi tóc của nàng (KLH), nhéo nhéo gương mặt nhỏ, lúc này mới thỏa mãn phì cười rồi đi.

Sau đó Từ thị quả nhiên dẫn nữ nhi đến chỗ lão thái thái cáo trạng.

Từ sự tình lần trước, lão thái thái đã có chút không ưa Từ thị, trong lòng nghĩ: Chỉ cho nữ nhi của mình bắt nạt người khác, lại không cho người khác bắt nạt trở về, đây là cái kiểu lý lẽ gì? Lão thái thái liền nói: “Xán Xán vốn chơi cùng với Huệ nhi, trong lúc chơi cùng trẻ nhỏ có đánh lộn cũng là chuyện bình thường, người là một người lớn lại đi so đo với một tiểu nữ oa bốn tuổi.

Từ thị nghe xong churóng khí mặt mũi, biết lão thái thái bên này không thể cho nàng một cái công đạo, chỉ có thể mang Khương Lệnh Huệ trở về Tây viện. Trở về Tây viện, Từ thị nhìn nữ nhi vẫn tiếp tục khóc, mặt đầy nước mắt nước mũi, không nhịn được chọc chọc đầu nàng: “Khóc khóc khóc, chi biết khóc, thật uất ức!”

Bị một tiểu nữ oa bốn tuổi khi dễ, cũng thật là vô dụng.

Chu thị tiến vào bên trong liền nhìn thấy khuê nữ của mình mặc một bộ áo váy mập mập tròn tròn, trên đầu có hai búi tóc, tay nâng bát cùi đầu yên tĩnh ăn cháo gạo nếp táo đỏ. Nàng đi tới gần, nữ nhi vừa ngẩng mặt lên, quai hàm phình phình hướng về phía nàng nở nụ cười ngọt ngào gọi “Nương.”

Nhìn nữ nhi mắt to long lanh, Chu thị liền mềm lòng.

Nàng ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, lấy khăn lụa lau đi vệt nước bên cạnh miệng nhỏ, xong xuôi mới đem nàng ôm vào lòng ngực, mảy liễu nhíu lại, hỏi: “Xán Xán hôm nay đi tìm Tam tỷ tỷ?”

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, cắn cắn môi mềm, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Nương muốn nắng Xán Xán sao?”

Chuyện này...

Chu thị sững sờ, nhìn đôi mắt trong suốt sáng ngời của nữ nhi, âm thanh hơi mềm một chút: “Cái kia là Xán Xán biết mình sai rồi?”

Khương Lệnh Uyển rũ mắt nghĩ nghĩ, sau mới nói: “Nhưng nương hi vọng Xán Xán bị người ta bắt nạt sao? Ngày đó nếu như không có Tông biểu ca, Xán Xán có lẽ liền mất mạng. Nương người cũng không biết, đại hắc cầu kia có bao nhiêu hung dữ. Nếu như Xán Xán không cẩn thận liền bị thương, cái kia cả đời liền không ai thêm lấy.”

Tuổi còn nhỏ, đã nghĩ chuyện lập gia đình.

Chu thị cảm thấy buồn cười, nhưng nghe nữ nhi nhắc đến việc này, trong lòng cũng thật là run sợ. Chuyện này cũng là Tam nha đầu đùa giỡn quá mức rồi, nếu thực sự có mệnh hệ gì, nàng bất luận thế nào cũng sẽ không giăng hòa, cũng may ngày ấy có Vinh thế tử ở đây, bảo vệ nữ nhi chu toàn. Chu thị không lên tiếng, đem tay nữ nhi nắm chặt chẽ, cầm dựa vào trán của nàng, ôm bảo bối thủ thi: “Xán Xán, Xán Xán của nương...”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực Chu thị, hiểu được mẫu thân đau lòng mình, tiếp tục nói: “Nương, ngày ấy trước mắt lão tổ tông, Xán Xán chỉ nói tha thứ cho Lương Thần biểu tỷ, nhưng không nói sẽ tha thứ cho Tam tỷ tỷ. Lúc này Xán Xán không đến tính sổ, sau này Tam tỷ tỷ sẽ lại bắt nạt Xán Xán. Nương, là Xán Xán không đúng sao?”

Tính tình Khương Lệnh Huệ, nàng lại quá rõ ràng, không phải là người có thể nhớ kỹ ân huệ của người khác. Cô nương gia tính tình thiện lương không sai, nhưng phần thiện lương này cũng phải dùng đúng địa phương. Lục Tông từng nói với nàng, làm thế tử của hân không cần thiện lương, chỉ cần chính mình sống thoải mái lại được. Đương nhiên nàng cũng sẽ không làm sự tình gì đó tội ác tày trời, có điều cũng không thể quá khoan dung mà để người khác ngồi trên đầu mình được.

Chu thị đối với chi thứ hai vốn đã có bất mãn, nhưng nhớ rằng nữ nhi tuổi nhỏ, tính tình phải được giáo không được quá mức dung túng, phải hảo hảo dạy dỗ một phen. Hiện nay, nữ nhi tuổi còn nhỏ, nói ra được lời này làm cho mẫu thân là nàng càng thêm thông suốt. Nàng nguyên bản muốn răn dạy nữ nhi, nhưng đã gỡ được điểm máu chốt, tất nhiên cũng sẽ không có cách nào răn dạy, chỉ cầm lấy tay nhỏ trắng nõn của nữ nhi, quan sát tỉ mỉ một phen hỏi: “Vậy có chỗ nào bị thương không?”

Khương Lệnh Uyển cong môi cười, hiểu được nương không tức giận, liền ngẩng đầu hôn lên mặt Chu thị một cái, ngoan ngoãn nói: “Xán Xán không có chuyện gì. Chỉ cần Nương không giận Xán Xán, Xán Xán liền vui về.”

Chu thị được nữ nhi làm nũng đến nhẹ cả người, làm gì mà trách cứ được a? Chỉ ôm lấy thân thể mập mập của nữ nhi, không nhịn được cười nói: “Tiểu quý lâu cá.”

Mấy ngày nay, Chu thị liền cảm thấy phảng phất trong một đêm nữ nhi đã lớn rồi, lúc đầu trong lòng còn hơi thấp thỏm, bây giờ còn lại hoàn toàn là vui mừng--- nữ nhi hiểu chuyện, có cái gì không tốt? Nàng nghĩ đến lâu rồi chưa có mang nữ nhi ra ngoài đi dạo, liền muốn tìm một ngày xuất môn mua vài món đồ. Khương Lệnh Uyển vừa nghe có thể xuất môn, vui không chịu được, vội vàng ôm cổ mẫu thân, cứ liên tục nói “Mẫu thân thật tốt.”

Ngày xuất môn, Chu thị cố ý trang điểm một phen.

Tắm rửa xong, thay một bộ xiêm y màu xanh lam nhạt cùng với quần lụa trắng, búi một kiểu tóc tinh xảo, cài cây trâm hoa mai màu đỏ, trên mặt chỉ đánh một lớp phấn mỏng. Ngày hè dễ chảy mồ hôi, trang dung chỉ cần thanh nhã là được, quan trọng nhất là phải chú ý bảo vệ làn da. Chu thị cố ý tán lên mặt thêm một chút phấn thơm, làm cho làn da trơn mềm càng thêm hoàn mỹ, như sương như tuyết, cộng thêm đôi chân mày cong được chăm chút một cách tỉ mỉ càng khiến cho cả người như trẻ đi mấy phần, toàn thân cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.

Không có nữ nhân nào mà không thích chưng diện, Chu thị trời sinh quyến rũ, thêm vào đó cũng am hiểu cách bảo dưỡng, từ lúc ba mươi tuổi nàng đã bắt đầu chú trọng những thứ như thế này, bây giờ tuy đã sinh hai hài tử, nhưng nhìn vẫn trẻ tuổi mỹ mạo, kiều diễm ướt át. Nàng biết quốc công gia thật tâm yêu thích nàng, cũng không phải bởi vì dung mạo, nhưng dù vậy, nàng càng muốn thể hiện ra những mặt tốt nhất của mình trước hân.

Chu thị thoa thêm một lớp son nhạt, mới thông thả đứng lên, đang chuẩn bị ra ngoài đã nghe thấy thanh âm dễ nghe như chuông bạc truyền bên tai, giòn tan gọi “Nương.”

Chu thị quay đầu, khuê nữ của nàng đang tiến đến.

Nữ nhi kế thừa dung mạo của nàng, tuổi còn nhỏ nhưng mặt mày đã xinh đẹp như họa, phấn điều ngọc mài. Bây giờ nữ nhi đang mặc một bộ y phục hồng nhạt thêu hoa sen, tóc cài một cây trâm nhỏ hình nụ hoa, trước ngực đeo một cái lục lạc tinh xảo. Tuy chân ngắn nhưng lại chạy rất nhanh, kéo theo

đó là những tiếng vang lên từ chiếc chuông bạc, càng khiến cho gương mặt nhỏ nhắn thêm phần đáng yêu.

Khương Lệnh Uyển bỏ nhào vào lòng Chu thị, sau đó giống như con cún con ngừi ngừi trên người mẫu thân, hai mắt óng ánh than thở: “Người nương thật thơm, Xán Xán cũng muốn.”

Chu thị tươi cười, nheo nheo cái mũi của nữ nhi, nói: “Trên người Xán Xán mới thơm nhất.”

“Thật sao?” Khương Lệnh Uyển có chút không tin.

Đời trước nàng thích nhất là trang điểm và thay đổi trang phục, cả ngày chỉ nghĩ đến nên mua loại phấn thơm nào, nên cũng ngửi ra được mùi phấn thơm trên người của nương là các loại hương liệu gồm bốn loại là thanh mộc hương, cam tùng hương, hoắc hương (*), và mùi của cỏ linh lăng. Bột phấn thơm được lấy từ túi phôi của hoa khi vào độ hoa nở rộ nhất, sau đó phải cân đo tỉ mỉ từng tỉ lệ của các loại bột phấn trên để tạo thành phấn thơm, loại phấn thơm này bôi lên da không những có thể điều tiết mồ hôi mà còn giúp dưỡng da nữa, khiến cho da thịt trở nên mát mẻ, thích hợp sử dụng vào mùa hè.

thanh mộc hương, cam tùng hương, hoắc hương (*) : mấy cái này là ba loại cây của trung quốc nha, mọi người thắc mắc thì GG nha!

Khương Lệnh Uyển ngửi ngửi thêm mấy lần trên người mẫu thân, thầm nói: Cho dù nàng không được dùng phấn thơm, nhưng cọ cọ một chút cũng sẽ lây dính được một chút.

Xem lại bản thân mình, trên người cũng chỉ có mùi ngòn ngọt của sữa. Ai bảo nàng bây giờ chỉ là một nữ oa đây. Chờ nàng hơi lớn lên một chút liền có thể ngày ngày mân mê những thứ này.

Nhân dịp buổi sáng, ánh mặt trời vẫn chưa lớn, Chu thị liền mang theo khuê nữ xuất môn, đầu tiên là đi cửa hàng bánh ngọt mua một chút đồ ăn, sau đó mới mang nữ nhi theo nàng đến cửa hàng son và hương liệu.

Khương Lệnh Uyển ôm trong tay bánh ngọt và phù dung cao, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bất đắc dĩ. Nàng biết mẫu thân ngoài miệng nói muốn dẫn nàng ra cửa, trên thực tế là muốn mua cho mình một chút phấn son. Nữ oa nhi bốn tuổi, đương nhiên là không có hứng thú với những món đồ này, sở dĩ nương nói muốn mua đồ ăn cho nàng trước cũng bởi vì muốn nàng yên tĩnh một chút.

Nhưng mà bây giờ, đối với Khương Lệnh Uyển, sự dụ hoặc của những hương liệu và son phấn này không hề nhỏ hơn đồ ăn ngon.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu thị đang thảo luận những mẫu son mới với lão bán nương, nàng chỉ đứng ở đây nhìn qua nhìn lại, còn duỗi ra cánh tay bụ bẫm quét một chút son, gương mặt trắng nõn hiện lên vẻ hưng phấn. Bọn nha hoàn trong cửa nàng thấy nữ oa nhi ngọc tuyết đáng yêu như vậy, lại biết được thân phận của nàng nên cũng không ngăn cản, tùy nàng đùa nghịch.

Chu thị và lão bán nương thương nghị nửa ngày, cuối cùng mới quyết định được nên chọn màu gì, chờ khi mua xong, vừa quay đầu lại nhưng không thấy bóng dáng nữ nhi đâu cả

Chu thị lập tức sợ hết hồn, mặt đều trắng bệch, hô lên vài tiếng cũng không tìm thấy người, trong lòng nóng nảy vô cùng, đúng lúc có nha hoàn tốt bụng lên tiếng nhắc nhở: “Quốc công phu nhân, Lục tiểu thư đang ở đối diện.”

Đối diện?

Chu thị vội quay người gương mặt nhìn, đã thấy được nữ oa mặc y phục màu hồng nhạt đứng ở trước cửa thư quán, bên cạnh là một tiểu thiếu niên, nàng duỗi ra bàn tay nhỏ ôm lấy cánh tay của tiểu thiếu niên, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn hân cười vô cùng xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngụm Nước Miếng

Lục Tông cúi đầu, nhìn gương mặt bánh bao thịt mềm mềm trắng trẻo hồng hồng mịn mịn của tiểu nữ oa, gương mặt giống như một con mèo mướp nhỏ, hai mắt to tròn đen kịt tỏa sáng, không chớp mắt nhìn hân. Mặt hân lạnh lạnh, thoáng gương mặt, thấy đối diện là một cửa hàng son, có lẽ là đi cùng mẫu thân của nàng.

Đôi cánh tay như ngó sen của Khương Lệnh Uyển ôm lấy cánh tay hân, ngẩng cái đầu nhỏ lên ngây thơ nở nụ cười: “Tông biểu ca.”

Lục Tông gật đầu “Ân” một tiếng, cũng không nói thêm lời nào, chỉ là giữa hai lông mày hân lại có vẻ nhu hòa đi một ít.

Đang lúc này, từ trong thư quán truyền ra âm thanh bước xuống cầu thang “Thịch thịch thịch”, Lục Bảo Thiên mặc một chiếc áo choàng nhỏ đi đến bên người ca ca của mình, phía sau có ma ma cùng đi sát theo chỉ sợ nếu xảy một chút tiểu quận chủ sẽ té ngã. Có lẽ là Vĩnh vương phi mới mất không lâu nên Lục Bảo Thiên cũng chỉ ăn mặc giản dị, một bộ y phục màu nhạt và quần lụa, trên tóc chỉ cài hai cây trâm hoa màu trắng. Bởi vì mới lành bệnh không lâu, nên gương mặt nhỏ gầy đi trông thấy, có điều hôm nay cũng đã trở nên hồng hào hơn rất nhiều, thân thể cũng đã tốt hơn.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy tiểu muội muội tròn tròn đứng bên cạnh ca ca mình, hai mắt trừng lớn hỏi: “Muội là...”

Khương Lệnh Uyển thế nhưng nhận ra Lục Bảo Thiên, hướng về phía nàng nở một nụ cười ngọt ngào, âm thanh điềm nhiên nói: “Thiên tỷ tỷ, muội tên là Xán Xán.”

Xán Xán? Tiểu biểu muội Vệ Quốc Công phủ.

Lục Bảo Thiên có nghe cha nàng từng đề cập qua. Nàng biết lần trước cha cùng ca ca đi Vệ Quốc Công phủ, xem ra đây chính là vị Tiểu biểu muội Xán Xán kia. Lục Bảo Thiên nhìn vị biểu muội đáng yêu này, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trắng trẻo như cánh bao thịt, đôi mắt long lanh, nhất thời liền sinh ra mấy phần hảo cảm. Còn Khương Lệnh Uyển, nguyên bản rất thích Lục Bảo Thiên. Kiếp trước Lục Bảo Thiên ái mộ ca ca của nàng, sau đó ca ca thú Chu Lâm Lang, Lục Bảo Thiên vẫn là si mê không gả, mãi đến thời điểm Khương Lệnh Uyển gả vào Vinh Vương phủ, Lục Bảo Thiên này vẫn còn là khuê nữ. Ban đầu nàng cho rằng vì sự tình của ca ca, Lục Bảo Thiên sẽ giận chó đánh mèo lên người nàng, dù sao trên đời này khó chọc vào nhất chính là bà bà cùng tiểu cô tử*.

*Tiểu cô tử: em gái của chồng.

Nhưng ngoài dự liệu của nàng chính là Lục Bảo Thiên đối xử với nàng vô cùng thân mật.

Khương Lệnh Uyển hướng về phía nàng cười, dự định rằng kiếp này từ nhỏ sẽ cùng nàng làm bằng hữu, bất quá trong lòng nàng vẫn còn có tư tâm, chính là ca ca của nàng.

Nào biết Khương Lệnh Uyển vừa mới bắt chuyện xong, đã thấy sau lưng Lục Bảo Thiên có một tiểu nữ oa khoảng chừng năm sáu tuổi.

Tiểu nữ oa kia mặc bộ váy có cùng màu sắc với nàng, dáng dấp cũng rất tinh xảo đáng yêu, thời điểm nàng ta đi đến bên cạnh Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển phát hiện ra mình còn thấp hơn người ta nửa cái đầu. Tuy nói nữ nhi mười tám đại biến, cùng tiểu nữ oa lúc năm sáu tuổi là hai bộ dạng khác nhau, nhưng Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra, vị này chính viên ngọc của Tấn thành sau này tên là Chu Lâm Lang, cũng chính là tẩu tẩu của nàng.

Chu Lâm Lang trước đây lúc chưa gả cho ca ca nàng, cùng Lục Bảo Thiên là tỷ muội tương thân tương ái, từ nhỏ quan hệ đã rất tốt. Lục Bảo Thiên chỉ có một huynh trưởng duy nhất là Lục Tông, trong phủ thứ muội không hợp với ý với thứ muội, nên đặc biệt yêu quý biểu tỷ Chu Lâm Lang này. Ngày cả lúc nàng mới biết yêu, cũng là chia sẻ cùng Chu Lâm Lang. Vậy mà Chu Lâm Lang sau lưng nàng đem Khương Dự trở thành người thay thế.

Những sự tình này Khương Lệnh Uyển cũng là về sau mới hiểu được.

Hiện nay thấy Chu Lâm Lang sáu tuổi, Khương Lệnh Uyển vẫn không thể sinh ra hảo cảm gì với nàng ta, chỉ thu lại nụ cười, trong lòng có chút không thoải mái.

Nàng từ nhỏ đã không thích Chu Lâm Lang, chuyện này nàng chưa bao giờ giấu diếm. Khi còn bé Chu Lâm Lang đã vô cùng hiểu chuyện hay làm nàng sinh khí, nhưng so sánh với những chuyện sau này lớn lên, thật không có tính là gì, dù sao khi nhắc lại chuyện lúc nhỏ, cũng là bởi vì nàng không phóng khoáng. Nhưng là--- nàng làm sao cũng không nghĩ đến, Chu Lâm Lang sau khi gả cho ca ca, một mặt nhớ thương phu quân nàng Lục Tông, một mặt lại là lợi ong bướm làm ra chuyện không tuân thủ nữ tắc, làm cho ca ca nàng trở thành kẻ bị cấm sùng. Mà chuyện Chu Lâm Lang yêu thích Lục Tông, lúc mới bắt đầu nàng liền có nghe nói qua, nhưng khi đó nàng không đem Lục Tông để trong lòng, đương nhiên sẽ không quản những thứ này. Thẳng đến về sau nàng mặc danh kiệu gả cho Lục Tông, trong lòng nàng mới có cảm giác.

Có điều Lục Tông là một người giữ mình trong sạch, mặc kệ là trước hay sau khi kết hôn đều vì nàng thủ thân như ngọc.

“Xán Xán.” Chu Lâm Lang nhìn nàng tươi cười, khuôn mặt xinh đẹp phá lệ vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển nhún mày lại, qua loa đáp một tiếng “Chu biểu tỷ”, sau đó thân thể nhỏ nhỏ liền áp sát vào Lục Tông đứng bên cạnh, đem cánh tay Lục Tông ôm càng chặt hơn. Lục Bảo Thiên hơi kinh ngạc. Thầm nghĩ: Ca ca không phải không thích người khác đụng chạm sao?

Ánh mắt nàng rơi vào cánh tay ca ca mình đang bị tiểu muội ôm chặt, vội vàng ngẩng đầu đánh giá về mặt ca ca, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn không có nhiều cảm xúc, nhưng ngoài ý muốn lại không hề tức giận.

Lúc này Chu thị vội vàng đi tới.

Nàng thấy trước cửa thư quán có hai tiểu nữ oa, lại thấy khuê nữ nhà mình ôm cánh tay Lục Tông thân cận đến không dứt ra được, tâm trạng có chút bất đắc dĩ, quay về phía Khương Lệnh Uyển trách cứ nói: “Xán Xán, làm sao lại không nghe lời nương chạy đến đây rồi?” Dù sao mới bốn tuổi, hơn nữa nữ nhi lại đặc biệt đáng yêu, nếu gặp bọn buôn người thì coi như nguy rồi.

“Nương.” Khương Lệnh Uyển giơng mắt kêu Chu thị một tiếng, nhưng tay nhỏ lại không hề có ý buông ra, bi bô nói: “Xán Xán muốn đi cùng nhóm Tông biểu ca, biểu tỷ đọc sách.”

Chu thị liếc mắt nhìn khuôn mặt của nữ nhi, thầm nghĩ: Mới có bốn tuổi, một chữ cũng không biết chứ đừng nói mấy chữ, xem sách cái gì à?

Nhưng Chu thị hiểu được nữ nhi yêu thích Tông biểu ca này, hơn nữa thư quán vốn là nơi tốt, nàng cũng muốn cho nữ nhi thói quen đọc sách từ nhỏ, liền đem khuôn mặt nhỏ của nữ nhi lau sạch rồi giao nàng cho Lục Tông, nhờ hắn trông nom nữ nhi một chút, đỡ đến lúc nào lại xảy ra chuyện. Lục Tông mặc

dù ít nói nhưng hôm nay lại rất dễ thương lượng, liền gật đầu đáp ứng.

Khương Lệnh Uyển chạy theo sau Lục Tông, chạy chậm, chân ngắn rất có sức sống, theo Lục Tông “thịch thịch thịch” chạy lên lầu.

Nơi này là thư quán lớn nhất Tấn thành, tổng cộng có ba lầu. Lục Bảo Thiên biết ca ca không thích bị quấy rối, liền cùng Chu Lâm Lang ngoan ngoãn đợi ở lầu hai, nhưng Khương Lệnh Uyển vẫn một đường chạy theo Lục Tông lên lầu ba.

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn theo thân ảnh nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Uyển, lúc này mặt đầy ý cười quay về phía Lục Bảo Thiên nói: “Xán Xán ngày thường có chút nghịch ngợm.”

Lục Bảo Thiên nhớ đến khuôn mặt của tiểu muội muội kia liền cảm thấy có chút đáng yêu, vừa rồi nếu không phải có ca ca đứng bên cạnh, nàng thật muốn tiến lên xoa xoa thử xem có phải rất mềm hay không--- “Muội cảm thấy Xán Xán rất ngoan.”

“Thật sao?” Chu Lâm Lang liếc mắt nhìn lại, giờ khắc này hai người kia đã không còn bóng dáng, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà... Tỷ sợ Xán Xán sẽ quấy rầy đến biểu ca---”

Lục Bảo Thiên cười cười: “Tỷ cứ yên tâm. Xán Xán biểu muội rất đáng yêu, vừa rồi ca ca cũng chưa từng đem nàng đẩy ra, sợ rằng trong lòng cũng rất thích vị tiểu biểu muội này đi. Lâm Lang biểu tỷ, chúng ta đi đọc sách thôi, nghe nói hôm qua ở đây mới đưa vào mấy tập tranh rất đẹp.”

Chu Lâm Lang dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ oa sáu tuổi, làm sao có thể hiểu chuyện, tâm tư cũng không giấu được. Vào lúc nghe Lục Bảo Thiên nói xong, khuôn mặt nhỏ lập tức xì xuống, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút mất tập trung ừ một tiếng.

Trên lầu ba của thư quán có mười mấy cái giá sách lớn nằm ngang, trên giá sách được sắp xếp chỉnh tề, muôn màu rực rỡ, làm cho người xem nhìn đến hoa cả mắt. Khương Lệnh Uyển một đôi chân ngắn chạy theo Lục Tông, bước chân có chút vấp vả, thời điểm đi đến bậc thang cuối cùng, thân thể nhỏ liền mất cân bằng ngã về phía trước, cũng may nhờ Lục Tông nhanh tay lẹ mắt đỡ được. Khương Lệnh Uyển giương mắt cười cười, con mắt sáng lấp lánh, được voi đòi tiên nhào vào lòng ngực ôm lên cổ hân ăn vạ, nói làm bảm: “Tông biểu ca, Xán Xán không muốn đi.”

Thanh âm mềm mại làm cho người nghe tâm đều muốn mềm. Cánh tay trắng mịn như ngó sen ôm chặt cổ Lục Tông, Lục Tông cúi đầu nhìn hai búi tóc nhỏ của tiểu nữ oa trong ngực, chớp mũi ngửi được mùi sữa thơm trên người nàng, trông nàng càng giống tiểu anh hài*.

*tiểu anh hài: em bé

Mà cũng đúng, ngoại trừ cái đầu hơi lớn một chút, tiểu nữ oa này trông càng giống một tiểu anh hài, mềm như khối đậu hũ.

Lục Tông thấy khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ phừng phừng, cái trán cũng chảy mồ hôi, biết nàng chạy đã mệt, lúc này mới cong lưng dễ dàng đem người ôm lấy, đi đến cái ghế gỗ bên cạnh giá sách.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn ngồi, chân ngắn không chạm đất, cứ lắc lư lắc lư. Nàng nhìn Lục Tông đi chọn sách, nhàn đến phát chán, cũng không dám nhảy xuống đất, liền đem hai cái túi giấy trong lòng ngực đặt lên bàn, lấy một khối phù dung cao* ra ăn. Chỉ một lát sau, Lục Tông chọn được một cuốn sách đặt ở trên bàn, nghiêm túc ngồi xuống cẩn thận xem.

*phù dung cao: bánh cổ truyền của Trung Quốc thời xưa.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông bộ dạng nghiêm túc, liền nhớ tới thời điểm hai người thành thân, khi đó Lục Tông quả thật “trong ngoài bất nhất”, như lang như hổ a~

Bây giờ nàng trở lại bốn tuổi, nhìn Lục Tông mới mười tuổi còn non nớt, đúng là một cách để hưởng thụ cuộc sống.

“Tông biểu ca, ăn bánh bánh.” Khương Lệnh Uyển lấy ra một khối phù dung cao đặt bên mép Lục Tông, có ý hơi chút lấy lòng.

Tay lật sách của Lục Tông dừng lại một chút, hân ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào cánh bánh trên tay nàng, ngữ khí lạnh nhạt: “Muội cứ ăn đi.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được Lục Tông không thích đồ ngọt, cũng không miễn cưỡng hân, liền thu tay đem phù dung cao nhét vào miệng mình, hự hự ăn.

Một lúc lâu Lục Tông cũng không nghe thấy âm thanh của tiểu nhân nhi bên cạnh.

Lục Tông quay qua xem, thấy tiểu bánh bao đang nghiêng đầu bên bàn, khuôn mặt nhỏ mấp mấp dính sát vào mặt bàn, mặt cúi xuống làm nổi bật hai búi tóc được búi bằng dây màu hồng nhạt cùng mấy bím tóc tinh tế. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng giờ phút này lại hơi há miệng, bên mép còn dính dính một ít nước miếng.

Lục Tông nhú mày, quay đầu lại, tiếp tục đọc sách trong tay.

Giấy lật, hân lại một lần nữa quay đầu lại, lấy ra từ trong lòng ngực một chiếc khăn tay màu xanh nhạt, mặt mày ôn hòa, cẩn thận từng li từng tí lau hết nước miếng bên mép nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thèm Ăn

Khương Lệnh Uyển dùng tay nhỏ sờ sờ khóe miệng, phát hiện không có chảy nước miếng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói linh hồn nàng không phải bốn tuổi, nhưng chung quy thân thể này vẫn là một tiểu oa nhi, chảy nước miếng cũng không phải là việc nàng có thể kiểm soát. Là một tiểu oa nhi bốn tuổi, mới đầu nàng thật có chút không thích ứng được, nhưng bây giờ cũng đã dần quen. Hơn nữa thời điểm dùng thức ăn cũng không có chú ý phong phạm thực nữ, chỉ cần trưng ra bộ mặt thiên chân vô tà, coi như thức ăn có đầy miếng cũng là cực kì đáng yêu.

Khương Lệnh Uyển dùng sức chà chà khuôn mặt bánh bao của mình, thanh tỉnh một ít, liền quay đầu lại nhìn Lục Tông.

Lục Tông cúi đầu, hần còn đang xem sách.

Lục Tông tuổi còn nhỏ đã có sự trầm ổn như vậy cũng rất hiếm thấy. Khương Lệnh Uyển dùng hai tay nhỏ chống cằm, nhìn không chớp mắt.

Tính tình Lục Tông lúc trưởng thành quá mức nội liễm, phảng phất như không có thời thơ ấu, nhưng người như vậy, nếu như đối xử tốt với ai đó thì cũng sẽ là mạng người kia sùng đến tận trời. Hơn nữa tính tình như vậy mới có lợi, chí ít đối với ai, hần cũng không hiện ra vẻ mặt ôn hòa, người mình và người ngoài đều phân biệt rõ ràng.

Nàng yêu thích hần chính là ở cái tính bao che khuyết điểm kia.

“Tông biểu ca...”

Lục Tông nghe được tiếng vang, nghiêng người quay sang, đã thấy tiểu bánh bao ôm hai cái túi không trên tay, bánh ngọt bên trong đã ăn xong, mắt to lay lay đang chăm chú nhìn hần. Lục Tông biết phần lớn tiểu oa oa tuổi còn nhỏ đều rất tham ăn, nhóc con trước mắt này thì càng không phải nói, dù sao khuôn mặt nhỏ mập mập như vậy cũng không phải tự nhiên mà có. Ở thư quán thời gian đủ lâu, Lục Tông cảm thấy quyền sách tốt mà mình đã chọn, từ trên cao nhìn xuống tiểu bánh bao đang ngồi trên ghế nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển quơ quơ chân ngắn, phát hiện cái ghế này quá cao, nàng hoàn toàn không thể tự mình đứng xuống đất. Đang định muốn nhảy xuống đã thấy Lục Tông cong lưng đưa tay đặt dưới hai nách ôm nàng xuống.

Có chút ngứa nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyển rất vui.

Lục Tông đối với nàng vẫn có chút đặc thù.

Nàng nghiêng đầu nhìn về mặt Lục Tông, môi mím lại, gương mặt mọi hồng răng trắng của vị thiếu niên tuấn mỹ này khi còn nhỏ có vẻ thân thiết hơn nhiều so với dáng dấp rong ruổi sa trường kiêu trước của hần.

Tục ngữ nói “Lên núi thì dễ xuống núi thì khó”, áp dụng cho lúc xuống cầu thang cũng không sai. Cầu thang thư quán này lại rất cao, Khương Lệnh Uyển chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, thân thể nược mà mập mạp cùng một đôi chân ngắn, đi xuống quả thật có chút vất vả. Lục Tông thấy nàng một tay ôm lấy tay mình, một tay cẩn thận từng li từng tí nhắc lần vẩy đi xuống, lúc này mới nắm chặt tay nàng, cùng nàng từng bước đi xuống. Tay nhỏ này cũng giống như thân thể nàng, mập mập mềm mềm như không có xương. Hai người đi xuống lầu hai, mới thấy được Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang cũng đi xuống dưới.

Sau khi xuống lầu, liền gặp được mẫu thân của Chu Lâm Lang--- An Vương phi tới đón người.

An Vương phi dáng người cao gầy tinh tế, mặc một bộ xiêm y thêu chỉ bạc, bên ngoài điểm xuyên từng đóa mẫu đơn có đính bảo thạch, tóc đen được chải thành hai búi cùng với một chiếc châm cài làm bằng vàng ròng khắc hình hồ điệp nối liền với một viên trân châu lớn bằng một sợi mảnh cũng bằng vàng ròng, đong đưa phiêu dật, bên tai có đeo một bộ khuyên tai nạm vàng được đính một viên hồng bảo thạch lớn bằng hạt lựu, trang phục từ trên xuống dưới hiện ra một vẻ quý phái. Nếu là người khác, đeo một đôi châm bạc hoa tai như vậy, khẳng định sẽ thô tục không chịu được, nhưng dung mạo của vị An Vương phi này lại đoan lệ ko ai có được, nhiều đồ trang sức hơn nữa cũng không thể che đi khuôn mặt xinh đẹp này của nàng.

“Mẫu thân.” Chu Lâm Lang vui vẻ chạy tới nhào vào lòng ngực An Vương phi.

Lục Bảo Thiên cũng lễ phép mở miệng chào nàng.

An Vương phi ôm nữ nhi bảo bối, gương mặt nhìn hai huynh muội Lục Tông và Lục Bảo Thiên đang đứng bên cạnh thư quán, khuôn mặt nhuộm đầy ý cười, nhưng khi ánh mắt rơi vào tiểu bánh bao đang được Lục Tông ôm lấy, nhất thời lạnh lẽo mấy phần, mày liễu cũng lập tức nhăn lại. Khương Lệnh Uyển cũng hiểu vị An Vương phi này cũng không thích nàng, nhưng chung quy như thế nào An Vương phi vẫn là mẹ nàng, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên ngọt ngào kêu một tiếng: “Mẹ.”

An Vương phi “Ân” một tiếng, vẻ mặt nhàn nhạt.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển sáng như gương, biết An Vương phi không thích mình cũng là có nguyên nhân. Nhớ năm đó An Vương phi cùng mẫu thân nàng đều là đại mỹ nhân xinh đẹp nổi tiếng nhất Tấn thành, An Vương phi xinh đẹp phổ trương, mẫu thân mỹ diễm nhưng lại khiêm nhường, mỗi người một vẻ, có điều mọi người đều nói rằng mẫu thân nàng hơn An Vương phi một bậc. Mỹ nhân từ xưa đã luôn không thích người có dung mạo được so sánh cùng mình đừng nói là xinh đẹp hơn mình, An Vương phi là thiên chi kiều nữ, tính tình khó tránh khỏi kiêu ngạo, cho nên cùng mẫu thân nàng vẫn là không hợp nhau.

Cái này vốn cũng không có gì để nói.

Cho đến sau này---- An Vương phi và mẫu thân nàng đồng thời coi trọng cha nàng Khương Bách Nghiêu.

An Vương phi nhiệt tình như lửa làm người khác không thể chống đỡ, nhưng cha nàng lại nhất kiến chung tình với mẫu thân, đã sớm quỳ gối dưới váy của mẫu thân, khổ tâm viết không biết bao nhiêu thư tình, sau đó đương nhiên là vô cùng thuận lợi ôm mỹ nhân về nhà. Hai người phu thê ân ái, trải qua những tháng ngày ngọt ngào, mẫu thân thành thân không lâu liền mang thai hài tử. Nhưng dù cha mẹ đã thành thân, An Vương phi đối với cha nàng lại vẫn dư tình chưa dứt, luôn tâm tâm niệm niệm. Nói đến An Vương phi này cũng là một mỹ nhân dũng mãnh, không gả được cho cha nàng, liền dứt khoát gả cho cậu nàng, thành đại tẩu của cha mẹ.

Cho nên nói, vị An vương phi này, mỗi lần nhìn thấy nàng vẫn không cho được cái sắc mặt tốt đẹp nào, bình thường còn không có.

Có lẽ là oan gia ngõ hẹp, An Vương phi chân trước vừa đến, Chu thị chân sau liền đi vào. Chu thị thấy An Vương phi, khách khí gọi một tiếng “tẩu tẩu”. Thái độ của An Vương phi cũng rất lạnh nhạt nở nụ cười, liếc mắt nhìn Lục Tông đứng bên cạnh Khương Lệnh Uyển, quay về phía Chu thị nói: “Hôm nay hiếm có dịp gặp mặt, đúng là hữu duyên, trước đây Lâm Lang luôn nháo muốn ăn thịt thỏ bát bảo thái hạt lựu, nếu không chúng ta đi qua Nhất phẩm cư dùng bữa trưa được không?”

Chu thị cười cười, ôm nữ nhi lên, nói: “Muội cũng nghĩ vậy. Xán Xán nhà muội cũng thêm ăn, cứ nói muốn đến Nhất phẩm cư ăn vịt bát bảo.”

Khương Lệnh Uyển im lặng nằm ngoài lên bả vai mẫu thân, lòng mảy may nhú lại, ngoan ngoãn đếm ngón tay của mình, trong lòng âm thầm nói: Nàng muốn ăn vịt bát bảo khi nào chứ?

Nàng cũng không phải Lục Tông... Con vịt nhỏ đáng yêu như thế, nàng mới không nỡ ăn.

Khương Lệnh Uyển hiểu được ngày thường mẫu thân làm việc nghiêm chỉnh, nhưng nếu đụng chuyện có liên quan đến cha vẫn phải có chút không thận trọng. Tuy trước đây cha chưa bao giờ tiếp nhận An Vương phi, nhưng nữ nhân một khi đã ghen thì hoàn toàn không giảng đạo lý. Điểm này, nàng vẫn có thể hiểu được. Thí dụ như trước đây Chu Lâm Lang mơ ước Lục Tông, mặc dù Chu Lâm Lang một mình đơn phương nhưng trong lòng nàng vẫn luôn có cảm giác khó chịu.

Chỉ là ——

Khương Lệnh Uyển cười tủm tỉm ôm cổ mẫu thân, yếu ớt nói: “Xán Xán muốn cùng ăn với Tông biểu ca, Thiên biểu tỷ, có được hay không?”

Bên kia Chu Lâm Lang sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, ánh mắt chờ mong nhìn An Vương phi.

Lục Tông chăm sóc nữ nhi, Chu thị vốn muốn mời hán ăn một bữa cơm, mà An Vương phi vẫn luôn rất thương thức hài tử Lục Tông này, nếu hán không phải Thế tử Vinh Vương phủ, nói không chừng nàng liền đem hán trở thành con rể tương lai mà đối xử.

Lục Bảo Thiên vừa nghe có ăn, hai con mắt nhất thời sáng lên, liền vỗ tay tán thưởng. Đoàn người liền không nói hai lời lập tức đi đến Nhất phẩm cư.

Mọi người, ngoại trừ An Vương phi cùng Chu thị, còn lại đều là trẻ con, tất nhiên không cần chú ý đến nam nữ có khác. Khương Lệnh Uyển một lòng muốn ngồi cạnh Lục Tông, Chu thị cũng biết tâm tư nữ nhi, liền đem nữ nhi an bài bên cạnh Lục Tông. Còn Chu Lâm Lang, cũng chỉ có thể nhìn trông mà thèm, vừa định ngồi sang phía còn lại của Lục Tông, thế nhưng Khương Lệnh Uyển lại nhìn Lục Bảo Thiên vẫy vẫy tay, chỉ chỉ vị trí bên kia của Lục Tông, ngữ khí thân thiện nói: “Thiên tỷ tỷ, ngồi.”

Chu Lâm Lang thấy Lục Bảo Thiên đã ngồi xuống, liền bủn rủn môi, tâm trạng có chút khó chịu, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi bên cạnh Lục Bảo Thiên, đôi mắt trông mong nhìn Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển nhìn vẻ mặt Chu Lâm Lang, trong lòng thật là thoải mái. Mặc kệ trong tương lai tên tuổi của Chu Lâm Lang ở Tấn thành có nổi tiếng như thế nào, thì bây giờ vẫn chỉ là một nữ oa sáu tuổi mà thôi, tâm tình như thế nào liền hiện hết trên mặt. Nàng muốn thân cận với Lục Tông nhưng Lục Tông lại không thêm phải ứng với nàng.

Còn có, mặc kệ là Lục Tông mười hai tuổi hay hai mươi tuổi thì hán cũng là người của nàng, Chu Lâm Lang dám tha thiết chờ mong cái gì?

Món ăn rất nhanh được đưa lên, đầu nhỏ của Khương Lệnh Uyển không thêm nghĩ ngợi nữa, một đôi mắt to nhìn chăm chăm đĩa vịt bát bảo trước mắt--

Con vịt trước mắt, kích thước tương đối, màu sắc hồng hào, thịt vịt ở bên trong chín mềm, hương vị tươi mới, nước dùng đậm đặc, thơm ngon tuyệt hảo. Phần trên còn rưới thêm nước dùng đang bốc khói nghi ngút cùng với tôm bỏ vỏ và đậu xanh, trang trí thêm một bông hoa rực rỡ, càng làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Khương Lệnh Uyển nhìn mà thèm, tay nhỏ mập mập đang cầm muống cũng không tự giác buông ra.

Nhưng tiểu oa nhi chỉ mới bốn tuổi, tay ngắn chân ngắn không thể dùng được, chỉ có thể đứng lên ghế. Thân hình nhỏ nhắn của nàng lung lay, chỉ thiếu điều nhào tới đĩa thịt vịt, Lục Tông ngồi bên cạnh lập tức duỗi tay ôm nàng ngồi yên, bàn tay lớn vừa vịn đặt ngay trên mông tròn của Khương Lệnh Uyển.

Lục Tông biết nàng muốn ăn cái gì.

Một mặt hân hoan chờ thân hình nhỏ mập mạp của nàng, một mặt thay nàng múc một muống cơm gạo nếp bên trong bụng vịt bát bảo, đang định để vào cái bát nhỏ của Khương Lệnh Uyển, đã thấy hai con mắt to của nàng chăm chăm nhìn mình, hướng về phía mình “A” một tiếng mở to miệng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Nước Đường

Chiếc xe ngựa lộng lẫy treo đầy những dây ngọc phi thúy đang chờ sẵn bên ngoài Nhất Phẩm cư.

Dùng xong bữa trưa, An Vương phi liền cùng nữ nhi lên xe ngựa.

Nàng thấy nữ nhi ngồi ở bên cạnh, đầu nhỏ rũ xuống như trái cà tím, vô cùng yên tĩnh.

An Vương phi thả chiếc quạt nửa trong suốt trên tay xuống, ôm lấy nữ nhi bảo bối vào lòng, hôn khuôn mặt trắng mịn nhỏ bé của nữ nhi, nói: “Đứa bé của Vệ Quốc Công phủ kia chỉ là một hài tử mập mạp, làm sao có thể được nhiều người yêu thích hơn Lâm Lang của chúng ta.” Móng tay An Vương phi son màu đỏ tươi, ngón tay ngọc ngà tinh tế trắng nõn, mười ngón nhỏ và dài, nhéo cằm nhỏ của khuê nữ nhà mình, mỉm cười đoan trang nói, “Nhìn xem, Lâm Lang của chúng ta còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp như hoa như ngọc, giống như là một tiểu tiên nữ vậy, lớn lên chắc chắn sẽ còn xinh đẹp hơn nương. Đến lúc đó a, cho dù tiểu mập mạp kia có mặc nhiều trang phục đẹp hơn nữa cũng không thể bằng được một sợi tóc của Lâm Lang chúng ta.”

Chu Lâm Lang mới có sáu tuổi, nhưng tính tình đã trưởng thành hơn so với những nữ oa sáu tuổi khác, lúc này tuy rằng trong lòng còn khó chịu, nhưng khi nghe An Vương phi nói vậy mới chớp chớp mắt hạnh phúc, âm thanh mềm mại hỏi: “Có thật không?”

Nàng biết mình ngoan ngoãn hiểu chuyện, trưởng bối không ai không thích, nhưng mà...

Chu Lâm Lang rũ mắt, tay nhỏ đặt trên đầu gối, nắm tà váy ủy khuất nói: “Nhưng tại sao biểu ca chỉ thích Xán Xán mà không thích Lâm Lang?”

Chu Lâm Lang cũng có một ca ca ruột bảy tuổi tên là Chu Quý Hành.

Nhưng Chu Quý Hành mỗi khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển cũng chỉ thích xoay quanh nàng, giống như Tiết Vành của Trung Dũng Hầu phủ, hai người bọn họ như hai cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Khương Lệnh Uyển, một chút khí khái nam tử cũng không có, làm sao so được với Lục Tông trầm ổn, dũng cảm? Chu Lâm Lang còn nhỏ tuổi, nàng luôn luôn sùng bái những nam hài tử cao to dũng cảm, hơn nữa từ nhỏ nàng đã được người nhà cưng chiều, không ai không tán thưởng, ngay cả một ít đường ca biểu ca cũng rất yêu thích nàng, chỉ có Lục Tông là không để nàng vào mắt, khiến cho lòng nàng không thoải mái.

Những nam hài tử cùng tuổi vẫn luôn yêu thích nàng nhiều hơn Khương Lệnh Uyển, vậy mà hôm nay Lục Tông lại đối tốt với Khương Lệnh Uyển như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Lâm Lang tuy rằng vẫn còn vẻ con nít nhưng lại vô cùng tinh xảo, đẹp đẽ. Tuổi còn nhỏ, khuôn mặt hơi mập mạp, nhưng không giống cái bánh bao nhỏ như Khương Lệnh Uyển. Nàng bầu môi, mi mắt khẽ run, cảm giác rung rung muốn khóc.

An Vương phi đau lòng nữ nhi bảo bối, làm sao nỡ để nàng khóc a?

Nàng biết tính tình nữ nhi giống mình, lúc nào cũng hiếu thắng, luôn muốn mọi thứ đều là tốt nhất.

“Lâm Lang yên tâm, chờ sau này a, nương đảm bảo Vinh Thế tử kia nhất định sẽ yêu thích con.” Tiểu bánh bao kia là cái thứ gì? Dám làm nữ nhi nàng chịu oan ức? Trong lòng An Vương phi cũng không thoải mái, chỉ là nghĩ, bây giờ Vinh Thế tử kia chỉ mới mười tuổi, qua mấy năm, hiểu chuyện nam nữ, chắc chắn không để ý tiểu bánh bao kia.

Nữ nhi nàng thật tốt a, từ nhỏ đã là một mỹ nhân.

Xưa nay Chu Lâm Lang rất tin tưởng nẫu thân mình, sau khi nghe liền ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực An Vương phi, khịt khịt mũi gật đầu nói: “Ân.”

Một ngày nào đó, biểu ca chắc chắn sẽ thích ở cùng nàng, sẽ không để ý tới Khương Lệnh Uyển.

Chu thị biết nữ nhi tham ăn, hôm nay đặc biệt chú ý, thấy nữ nhi bắm Lục Tông, lại có chút dờ khóc dờ cười. Cũng may nữ nhi chỉ mới bốn tuổi, nếu lớn lên rồi, thì chính là cô nương không biết rụt rè. Chỉ là Chu thị vừa nghĩ đến việc hôm nay gặp tàu tàu An Vương phi, trong lòng liền ghen ghét, nhưng trước mặt nữ nhi lại không biểu hiện ra ngoài.

Trở về phủ, Chu thị giao nữ nhi cho Đào ma ma chăm sóc, tự mình trở về phòng ngủ trưa.

Chu thị vừa về phòng ngủ, ngồi trên ghế thêu, tâm trạng khó chịu, làm sao ngủ nổi?

Đúng lúc này Khương Bách Nghiêu đi vào.

Khương Bách Nghiêu dáng người cao to, mặc một thân y phục phẳng phiu màu thạch anh bằng lụa Hàng Châu, mặt mày như ngọc, khí chất nho nhã, gương mặt tuấn tú mang ý cười ôn hòa, cả khuôn mặt ánh lên nét nhu hòa.

Hôm nay thê tử dùng bữa trưa bên ngoài, Khương Bách Nghiêu cũng không có khẩu vị, liền ở thư phòng đợi một mình, dặn hạ nhân chờ phu nhân trở về lập tức đi thông báo cho hắn. Khương Bách Nghiêu vén rèm che lên, thấy thê tử ngồi ngay ngắn trên ghế thêu trước cửa sổ, không nói một tiếng, dường như đang giận dữ. Hắn vội đi tới, từ phía sau ôm lấy thân thể thướt tha tinh tế của thê tử, hôn gò má nàng: “Xán Xán chọc nàng tức giận?”

Làm vợ chồng mười năm, Chu thị quen thuộc khí tức trên người phu quân mình nhất, giữa hai người xưa nay cũng không giấu giếm nhau cái gì, thành thực nói: “Xán Xán rất ngoan, chỉ là...lúc này tình cờ gặp tàu tàu.”

Khương Bách Nghiêu liền biết vì sao thê tử buồn bực, nhưng lại cảm thấy oan uổng cực kỳ. Hắn ôm thê tử vào ngực, chớp mũi ngửi hương thơm trên người thê tử, đôi mắt đen láy mỉm cười, bất đắc dĩ mở miệng: “Chỉ vì chuyện này?”

Chu thị bất mãn với ngữ khí của Khương Bách Nghiêu, mắt đẹp trừng lên liếc một cái: “Quốc Công gia trách thiếp thân không phóng khoáng?”

“Vi phu nào dám?” Bị chụp mũ oan lên đầu như vậy, hắn chịu không nổi. Khương Bách Nghiêu sùng thê như mạng, không chịu được việc để cho thê tử bị chút xú ỉu khuất nào, thấy thê tử không thích, vội ôm nàng đặt trên đùi mình, xoa khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của thê tử, nói, “Bình đạm không đầu không đuôi này, cũng có thể ăn lâu như vậy. A Cẩm, nàng có phải là không tin ta?”

A Cẩm là nữ danh của Chu thị, lúc riêng tư, hoặc khi tình nồng ý mật, Khương Bách Nghiêu đều yêu thích gọi nữ danh của thê tử.

Chu thị cũng biết bản thân có chút gây sự vô cớ, nhưng nàng thực sự không chịu nổi bộ dạng kia của tàu tàu, nhìn đến liền tức giận. Nàng rũ mắt, nói: “Là thiếp thân chuyện bé xé ra to.”

Khương Bách Nghiêu mặt mày ôn hòa cười, đôi mắt ôn nhu dịu dàng, cúi người ngậm lấy đôi môi mềm mại của thê tử, thấy nàng muốn cự tuyệt, liền chế trụ cổ tay nàng, ấn về phía ngực mình, thờ dõng nói: “A Cẩm, trong đầu ta chỉ có một mình nàng. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đều chỉ có nàng.”

Lời tâm tình buồn nôn tới vậy, Chu thị nghe xong lại mừng rỡ. Chợt đỏ mặt, hơi gật đầu “Ân” một tiếng.

Khương Bách Nghiêu thấy thê tử sóng mắt lưu chuyển đầy e thẹn, nhìn bộ dáng kiều thái này khiến lòng hắn ngứa ngáy, liền đè lên đôi môi gằn trong gang tấc một lần nữa, mút lấy không tha, thâm nhập vào trong, cảm thấy mềm mại trơn trượt, ngọt ngào thơm ngát. Chu thị bị hôn đến thở hồng hộc, nhìn tư thế này, sợ rằng sẽ không khống chế nổi. Quả nhiên, Khương Bách Nghiêu hôn một lúc, liền bắt đầu động tay động chân. Chu thị đẩy ra mấy lần đều không được, còn bị hôn chặn lại rồi bế ngang lên, trực tiếp đi tới phòng ngủ bên trong.

“Quốc công gia, không được.” Chu thị có chút thẹn thùng.

Giờ đang là ban ngày, thật sự là quá...

Nhưng Khương Bách Nghiêu đã là tên lấp vào cung, không thể không bắn, bước tới giường gỗ lê vàng được trạm khắc hoa văn rực rỡ, bế thê tử nằm lên trên, sau khi loại bỏ hết chướng ngại vật trên người nàng, liền ôm lấy eo nhỏ của nàng xoa xoa nắn nắn, rồi đem thân thể của hắn thiếp lên.

Nhất thời trong phủ dung trướng, diên loạn đảo phurong.

Nằm nghỉ sau một hồi mây mưa, Khương Bách Nghiêu ôm lấy thân thể thê tử mặt đầy thỏa mãn. Chu thị đôi môi hơi mở, mồ hôi chảy ròng ròng, thờ hân hân, trên người dính nhom nhóp, tuy chỉ đắp một chiếc chăn mỏng màu xanh lam, cũng cảm thấy nóng bức vô cùng. Nàng xấu hổ đập đập lồng ngực phu quân mình, bàn tay nhỏ lại bị hắn nắm chặt, đưa đến bên miệng hôn một cái.

Chu thị mặt mày ửng đỏ, biết hân da mặt dày, chỉ có thể oán hận không đứng đắn, trong lòng lại ngọt vô cùng.

Khương Bách Nghiêu điểm nhẹ chớp mũi thê tử, nói: “Chúng ta có Dự nhi cùng Xán Xán, còn nghĩ lung tung cái gì đây? Nếu thấy cả ngày nhàn quá, chúng ta lại cho Xán Xán thêm đệ đệ muội muội?”

Có Xán Xán đã là tiểu phiến toái, Chu thị đã cảm giác mình bó tay toàn tập, hơn nữa đứa con trai nàng cũng không phải người bình thường, vài ba ngày lại có phu tử đến nhà cáo trạng, nàng làm sao lại muốn có thêm một đứa nữa?

Chu thị không lên tiếng, vừa mới làm âm ỉ vô cùng, lúc này eo vẫn còn đau, chỉ hơi nhú mày lại.

Khương Bách Nghiêu nhận ra sự khó chịu của thê tử, cười cười nói: “Vi phu xoa bóp giúp nàng.”

Chu thị không nhịn được cười ra tiếng, hai vợ chồng lại tình nồng ý mật ở trên giường nhỏ ôn tồn một phen.

Hai người đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân xiêm y mới, lúc này mới lên giường ngủ trưa. Chu thị mặc dù có chút mệt, lại nghĩ đến chuyện hồi sáng, liền không nhịn được thủ thi với phu quân mình: “Xán Xán đối với Vinh Thế tử đúng là vô cùng yêu thích, bây giờ tuổi còn nhỏ một chút cũng còn tốt, nếu là lớn một chút, lại không xong rồi.”

Khương Bách Nghiêu hết sức thương thức Lục Tông, nghe lời thê tử xong liền nói: “Nàng cũng nói Xán Xán còn nhỏ, Xán Xán tính tình như vậy, ta và nàng cũng quá rõ ràng, qua một thời gian không gặp Lục tông, có khi người ta hình dáng ra sao cũng đã quên.”

Chu thị cảm thấy phu quân mình nói có lý, cũng không nói gì nữa.

Lục Tông tính tình khá tốt, trầm ổn đáng tin cậy, tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng hôm nay đút Xán Xán ăn cơm, đúng là ngoài dự liệu của nàng. Nam hài tử tốt như vậy, nếu như đổi một thân phận khác, coi như là cho hai người định hôn ước từ bé, nàng cũng đồng ý.

.

Lúc trước ở thư quán ngủ một lúc, giờ buổi trưa tất nhiên là không ngủ được.

Khương Lệnh Uyển định đi Thanh Hà cư tìm Khương Lệnh Đề.

Thôi di nương thấy Khương Lệnh Uyển, cũng không câu nệ như lần đầu tiên, cười khanh khách nói: “xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu ngọt ngào gọi “Di nương”, vừa định hỏi Tứ tỷ tỷ, đã thấy Khương Lệnh Đề đi ra. Khương Lệnh Uyển cười cười, tiếp nhận mấy quyển thư tịch mới tinh từ trong tay Đào ma ma ở phía sau đưa cho Khương Lệnh Đề, “Đây là Xán Xán đưa cho Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương nhìn sách trong tay Khương Lệnh Uyển, không khỏi có chút cảm động.

Thôi di nương biết chữ, trước đây hầu hạ ở thư phòng Khương Nhị Gia, cũng làm không ít nữ hồng, tài thù rất tinh tế nhã nhặn. Tuy rằng thân phận của nàng thấp kém, nhưng vẫn hi vọng sau này nữ nhi có thể có chút tri thức, hiểu biết lễ nghĩa, đoan trang hiền thực.

Khương Lệnh Đề tiếp nhận sách trong tay Khương Lệnh Uyển, vốn là tiểu nữ oa yên tĩnh nội liễm, bây giờ tính tình trở nên hoạt bát hơn, nói: “Tỷ rất thích, cảm ơn Lục muội muội.” Khương Lệnh Đề tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng lại cực kì yêu sách. Đôi tay nhỏ sờ soạng bìa ngoài mấy lần, sau đó cẩn thận từng chút một mở ra, đôi mắt to sáng lên, rất có thần thái.

Khương Lệnh Uyển thấy vậy cũng thật vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển lại lấy từ trong lòng ra một cái hủ bao bằng gấm vóc thêu hoa cùng bách điệp, bàn tay nhỏ lấy từ bên trong một cái trâm cài, “Cái này cũng là cho Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương thấy Khương Lệnh Uyển cầm trong tay một dải lụa buộc tóc thêu hoa hải đường, giữa bông hoa còn được đính kim châu to bằng hạt lựu, cực kỳ tinh xảo. Thôi di nương cũng là người có nhãn lực, biết được dải lụa này không rẻ, liền nói: “Xán xán, vài cuốn sách này di nương có thể để Đề nhi nhận lấy, nhưng dải lụa này quá quý giá, Đề nhi không thể nhận.”

Khương Lệnh Uyển biết Thôi di nương lo lắng, khuôn mặt nhỏ mập mạp nở nụ cười xán lạn, nói: “Di nương yên tâm, dải lụa này Xán Xán cũng có một đôi, là nương đặc biệt mua cho Xán Xán và Tứ tỷ tỷ. Xán Xán và Tứ tỷ tỷ là tỷ muội tốt, dải lụa đẹp cũng phải là mỗi người một cái.”

Thôi di nương ngăn người, hơi kinh ngạc nói: “Quốc Công phu nhân, nàng...”

Mấy ngày nay nàng thấy Lục tiểu thư thật tâm yêu thích Đề Nhi, nhưng nàng cũng hiểu được, Quốc Công phu nhân không thích mẹ con các nàng cho lắm. Mỗi lần để Đề Nhi đến Đông viện, nàng đều phải dận dò vạ phần, nhất định phải ngoan ngoãn, ở chung hòa hợp với Lục tiểu thư, đừng gây ra chuyện gì. Bây giờ vừa nghe nói dải lụa buộc tóc này là do Quốc Công phu nhân mua, Thôi di nương không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Khương Lệnh Uyển nhón chân lên, bàn tay trắng mịn buộc lên hai bên búi tóc cho Khương Lệnh Đề, sau đó nhét hủ bao thêu hình bướm bướm vào trong tay Khương Lệnh Đề, “Tứ tỷ tỷ thật xinh đẹp. Buổi tối Tứ tỷ tỷ không đeo thì có thể bỏ vào hủ bao, sẽ không bị mất. Tứ tỷ tỷ có thích không?”

Khương Lệnh Đề ôm sách, cầm hủ bao, nhìn vào đôi mắt to của Khương Lệnh Uyển, vui mừng gật đầu, “Rất thích, chỉ cần là lục muội muội tặng, tỷ đều thích.” Khương Lệnh Đề chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ được lục muội muội quan tâm như vậy.

Khương Lệnh Uyển nói: “Tứ tỷ tỷ thích là tốt rồi. Đúng rồi, nãi nãi đã đáp ứng Xán Xán, lần tới sẽ mời tiên sinh tốt nhất cho tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương ngăn người, chuyện này nàng cũng đã từng nghe nói, chẳng qua chỉ cảm thấy đại khái bởi vì lão thái thái yêu sủng Lục tiểu thư nên mới mở miệng qua loa, dù sao Đề nhi của nàng chỉ là thứ nữ, theo như quy củ trong phủ, chỉ có đích nữ mới có tư cách mời tiên sinh đến giảng bài, đáng tiếc chung quy nàng cũng chỉ là tiểu oa nhi bốn tuổi, dù có được sủng ái nhưng lời của nàng nói ra cũng không có mấy phân lượng.

Khương Lệnh Uyển thấy vẻ mặt Thôi di nương trở nên âm trầm, biết nàng đang suy nghĩ gì, lúc này nàng có nói nhiều cũng vô ích, đến thời điểm đó, nàng nhất định sẽ không để Thôi di nương và Tứ tỷ tỷ thất vọng.

Khương Lệnh Đề nghe xong rất vui vẻ, sau khi hưng phấn qua đi mới ân cần hỏi: “Lục muội muội có khát không? Lúc này mẩu thân mới nấu chè lê, ăn rất ngon.”

Thôi di nương biết Lục tiểu thư thân thể quý giá, mỗi lần nàng đến cũng không dám để nàng ăn đồ ăn tùy ý, chỉ sợ rằng sẽ bị đau bụng, các nàng cho dù có chín cái mạng cũng không đền nổi, bây giờ nghe nữ nhi nói vậy, lập tức lo lắng nói: “Là do di nương tự tay làm, sợ rằng Xán Xán ăn không quen.”

Khương Lệnh Uyển nghe thấy có ăn, lập tức ngừng đầu nhỏ lên nói: “Xán Xán thích ăn chè lê nhất. Di nương cho Xán Xán nhiều đường một chút, Xán Xán muốn ngọt ngọt.”

Thấy gương mặt bánh bao nhỏ đáng yêu như vậy, Thôi di nương cũng không nhịn được được cười cười, vội vàng nói một tiếng, “Được”, sau đó xoa người đi chuẩn bị chè lê.

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề ngồi sát bên nhau trên giường la hán, tay nâng chén chè nhỏ, ăn từng miếng, vẻ mặt vô cùng hài lòng. Khương Lệnh Uyển cầm lấy cái muỗng ăn từng miếng chè lê ngọt ngào, giống như ngọt đến tận đáy lòng.

Nàng cúi đầu nhìn cái muỗng, chợt nhớ đến bữa trưa hôm nay, tiểu thiếu niên động tác có chút ngốc nghếch dứt từng miếng cơm cho nàng ăn.

Bằng cái tính tình lạnh lùng của Lục Tông, chuyện như vậy cũng xác thực là làm khó dễ cho hắn.

Chỉ là ——

Dứt cho nàng mấy lần rồi cũng sẽ dần dần quen thôi a.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chép Chép

Vào lúc này Khương Lệnh Uyển cực kì oán hận cái thân thể bốn tuổi nhỏ bé này của nàng, vừa nãy khi ở Thanh Hà cư cùng chơi với Tứ tỷ tỷ nàng vẫn vô cùng khỏe mạnh, vừa về tới sân nhà, cái bụng liền đau lên. Đào ma ma nhìn thấy vậy lập tức bị dọa trắng bệnh cả mặt, vội vàng kêu nha hoàn đi mời Chu thị.

Vừa rồi nàng và Khương Bách Nghiêu làm âm ỉ lợi hại, Chu thị ngủ trưa ước chừng được một canh giờ*, mặt mày mới ngủ dậy vốn đã hồng hào, nhưng vừa khi nghe tin nữ nhi bị đau bụng, nhất thời lo lắng không thôi, vội vàng hấp tấp chạy qua.

Chu thị vừa vào phòng, nha hoàn liền vén tấm màn lụa màu nhạt làm bằng vải gấm thêu hoa sang hai bên, nữ nhi nho nhỏ ngủ thật an tĩnh, trên người đắp một chiếc chăn mỏng màu hồng nhạt, nhìn giống như một con mèo con. Nữ nhi thấy mình, đôi mắt ngật nước mở to, nhỏ giọng gọi: “Nương.”

Chu thị “a” một tiếng, nhanh chóng tiến lên đem nữ nhi ôm vào lòng, sờ sờ bàn tay nhỏ mềm nhũn, nhíu mày nói: “Làm sao lại lạnh như vậy?” Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt u sầu của Đào ma ma, nói: “Đã sai người thỉnh đại phu chưa?”

Đào ma ma gật đầu, cũng gấp gáp vô cùng: “Nô tỳ đã cho Thanh Trúc đi mời, lúc này đại phu cũng chắc đang trên đường đến.”

Chu thị khẽ vuốt cằm, ôm thân thể mềm mại của nữ nhi trong lòng, lòng mày nhíu thành một đường. Thấy nữ nhi bảo bối kêu đau bụng, lúc này mới đem tay luôn vào trong chăn, từ vạt áo tiến vào, nhẹ nhàng xoa xoa bụng nhỏ mềm mềm, ôn nhu hỏi: “Đau ở chỗ này sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán đau.”

Chu thị đau lòng không thôi, hỏi Đào ma ma: “Xán Xán hôm nay ăn đồ hư gì sao?”

Đào ma ma lắc đầu nói: “Nô tỳ vẫn luôn trông coi, không thấy Lục tiểu thư ăn loạn cái gì, đúng rồi...” Đào ma ma bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Vừa lúc này Lục tiểu thư đi Thanh Hà cư chơi cùng Tứ tiểu thư, ở chỗ Thôi di nương ăn một bát chè lê-----”

Chu thị vừa nghe mặt liền đỏ sẫm.

Khương Lệnh Uyển thấy không đúng, vội nói: “Nương, chè lê di nương làm ăn rất ngon, hơn nữa Tứ tỷ tỷ cũng ăn, Tứ tỷ tỷ không có chuyện gì, khẳng định không phải chè lê có vấn đề. Nương, người đã đáp ứng Xán Xán sẽ thích di nương và Tứ tỷ tỷ.” Thật vất vả và nàng mới khiến cho nương đổi cách nhìn khác với Thôi di nương, hơn nữa cũng có chút yêu thích Tứ tỷ tỷ, nếu bởi vì sự tình này mà khiến cho mục đích của nàng thất bại trong gang tấc, vậy đúng thật là thiệt thòi lớn.

Chu thị thấy nữ nhi che chở Chu di nương như vậy, đương nhiên cũng không tiện nói gì. Nhưng trên thực tế nàng lại vô cùng buồn bực, trong lòng thầm nghĩ: Nếu có người nào dám làm tổn thương nữ nhi của nàng, nàng tuyệt đối không để yên cho hắn. Chu thị sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, nói: “Xán

Xán ngoan, nương không nói là Thôi di nương, chờ một chút để đại phu đến khám cho con.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu một lúc nữa không làm rõ được việc này, khẳng định nương sẽ giận chó đánh mèo với Thôi di nương.

Khương Lệnh Uyển tâm trạng lo lắng, cũng không lâu lắm đại phu liền đến. Sau khi đại phu khám xong, hỏi hôm nay ăn những đồ ăn gì, sau đó liền nói khuyên người nhà không nên cho hải tử ăn quá nhiều gạo nếp nếu ăn gạo nếp nhiều sẽ dẫn đến đau bụng. Thân thể tiểu nữ oa bốn tuổi vốn rất yếu ớt, ăn nhiều gạo nếp sẽ khó tiêu hóa, thế nên mới gây ra đau bụng. Nghe xong những lời này, Khương Lệnh Uyển lập tức nói: “Nương, người nghe thấy không, không liên quan đến Thôi di nương.”

Chu thị nghe xong gật gật đầu, ôm nữ nhi sát vào lòng ngực thêm một chút, nói: “Là nương trách oan Thôi di nương.”

Tuy rằng cái bụng còn đau nhưng Khương Lệnh Uyển cũng rất vui vẻ. Hai tay nàng ôm lấy cánh tay của mẫu thân, bắt lấy cơ hội nói: “Nương, Xán Xán thực sự rất yêu thích Tứ tỷ tỷ, hơn nữa Tứ tỷ tỷ và Thôi di nương đối xử với Xán Xán rất tốt. Sau này nương cũng phải đối xử với họ tốt một chút, có được hay không?”

Chu thị nhìn vào đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng của nữ nhi, nhất thời không lên tiếng. Có lẽ vì cái bụng còn đau, khuôn mặt nhỏ mập mập nhất thời có chút tái nhợt, nhìn thấy nữ nhi như vậy nàng mà tim gan đều đau. Chu thị hôn mặt nhỏ của nữ nhi một cái, gật đầu nói: “Nương đáp ứng Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong vui sướng không thôi, tươi cười ngọt ngào với Chu thị, sau đó quay sang nhìn ca ca đang ngồi cùng cha bên cạnh giường, nói: “Ca ca cũng vậy. Sau này không cho phép bắt nạt Tứ tỷ tỷ, nếu không Xán Xán sẽ không thích ca ca nữa.”

Khương Dự vừa nghe muội muội sinh bệnh, sốt ruột hết cả lên, lập tức bỏ bút xuống chạy đến đây. Bây giờ thấy muội muội nói chuyện anh khí mui phần, cũng không lo lắng nữa, theo thói quen liền nặn nặn khuôn mặt bánh bao của muội muội nói: “Ca ca là nam tử hán đại trượng phu, mới không thêm bắt nạt tiểu cô nương.” Tứ muội mạnh mẽ phảng phất như gió vừa thổi liền có thể bị thổi bay, hán mới không có thời gian nhàn rỗi mà đi khi dễ nàng đâu.

Khương Lệnh Uyển bắt mắt nhìn ca ca của nàng, quyết miệng nhỏ làm bầm vài tiếng.

Khương Dự nhìn thấy mà cười không ngừng: “Xán Xán quả thật là một tiểu bánh bao.”

Tuy rằng ca ca nhà nàng tuy mới có chín tuổi, nhưng mặt mày lại rất tuấn tú, sau này lớn lên rồi cũng sẽ trở thành công tử tuấn lãng bất phàm. Mặc dù xét về tài hoa, ca ca có chút không tốt, nhưng lại có võ nghệ bất phàm, sau này cũng ra chiến trường giết địch cùng với Lục Tông, vô cùng uy phong tiêu sái.

Lúc này thấy ca ca hiểu chuyện như vậy khiến cho nàng nhớ lại kiếp trước---- ca ca tốt như vậy, lại bị Chu Lâm Lang mê hoặc đến thất bát điên đảo, muốn phải cười bằng được người vào cửa.

Nương cùng An vương phi xưa nay như nước với lửa, làm sao có tiếp nhận Chu Lâm Lang làm con dâu của mình? Mẫu thân phản đối, xưa nay cha đều nghe lời mẫu thân, hơn nữa cha cũng cho rằng nhi tử và Chu Lâm Lang thực sự không thích hợp, đương nhiên cũng phản đối. Kết quả là ca ca tốt này của nàng ngược lại không hề để ý đến thân phận con trai trưởng của Vệ Quốc Công phủ quý mãi ở trước sân phòng cha mẹ không đứng lên, người làm nương tuy tức giận. Cuối cùng ngay cả cha tính tình vẫn luôn ôn hòa cũng nhịn không được cầm mấy dây mây đánh đứa con trai không hiểu chuyện này.

Đánh thân con đau lòng mẹ, đến cuối cùng người thoái nhượng còn không phải nương sao?

Nàng cũng từng khuyên qua ca ca hãy nên nghe lời cha mẹ.

Nhưng ca ca của nàng là một người thẳng thắn, bất kể nói gì cũng vẫn muốn thành thân với Chu Lâm Lang, ngay cả lời của nàng cũng không nghe. Hồi đó nàng luôn được nuông chiều, thấy ca ca không nghe lời, đương nhiên cũng cực kì tức giận, sau đó lập tức đi tìm Chu Lâm Lang lý luận. Nhưng Chu Lâm Lang một mặt kiêu ngạo nói: “Người có thể gả cho Lục Tông, vì sao ta không thể gả cho ca ca ngươi? Khương Lệnh Uyển, ngươi xem mình là ai, dựa vào cái gì ngươi luôn muốn người khác nghe theo ý ngươi?”

Khi đó nàng thực sự tức giận muốn cầm lấy roi mây đánh cho Chu Lâm Lang một trận.

Lúc hồi phủ nàng vừa vặn gặp phải Lục Tông. Lục Tông thấy nàng chỉ mang nha hoàn đi ra ngoài, lo lắng sợ nàng xảy ra chuyện, liền muốn đưa nàng hồi phủ. Hồi đó hai người đã định hôn, hán là vị hôn phu nên lo lắng an nguy của nàng là điều đương nhiên. Nhưng nàng mới vừa nháo với Chu Lâm Lang, trong lòng tức giận muốn ngắt đi, càng đem hết lửa giận đổ lên người Lục Tông. Khi đó nàng nghĩ, nếu không phải bởi vì nàng phải gả cho Lục Tông, nói không chừng Chu Lâm Lang sẽ không phí tâm tư đi mê hoặc ca ca. Nhưng hôm nay nghĩ lại, Lục Tông vô tội biết bao.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt xuống.

Nàng là một hải tử bị chiều quá sinh hư, nhưng hán lại vẫn luôn bao dung nàng.

Kỳ thực Lục Tông cũng không phải là người tính tình tốt gì, sở dĩ nàng cảm thấy hán dễ tính là bởi vì hán đem mọi sự kiên trì và dung túng của hán cho nàng.

Khương Lệnh Uyển cuộn thành một đoàn, dựa vào lồng ngực mẫu thân.

Khương Bách Nghiêu cầm bát sứ trắng nhỏ, thổi thổi vài cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí mớm thuốc cho nữ nhi bảo bối: “Xán Xán ngoan, uống thuốc

nào.”

Khương Lệnh Uyển vừa ngửi tới mùi vị của thuốc, tiểu lông mày liền nhíu lại, một đôi mắt to đen lay láy nhìn Khương Bách Nghiêu, miệng nhỏ lại không chịu mở ra.

Khương Bách Nghiêu vẻ mặt ôn hòa nói: “Xán Xán nếu như thuốc uống hết, cha đồng ý với Xán Xán một chuyện, có được hay không?”

Lời này thành công hơi gọi hứng thú của Khương Lệnh Uyển, miệng nhỏ cong cong nói: “Như vậy... chuyện gì cũng có thể sao?”

Khương Bách Nghiêu nói vậy, một là vì muốn dỗ nữ nhi, hai là cảm thấy nữ nhi mới có bốn tuổi, sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, lớn nhất chỉ có thể liên quan đến các loại thức ăn linh tinh mà thôi. Khuôn mặt Khương Bách Nghiêu ôn hòa tuấn tú, gật đầu nói: “Đúng nha. Xán Xán cứ việc nói, cha nhất định đáp ứng con, nhưng trước hết---- Xán Xán phải ngoan ngoãn uống hết chén thuốc này đã.”

Chuyện đương nhiên là không đơn giản như vậy.

Thân thể tròn tròn mập mập của Khương Lệnh Uyển nhanh chóng chui ra khỏi lồng ngực của mẫu thân, tay nhỏ cầm lấy bát sứ trắng trong tay Khương Bách Nghiêu, đầu ngửa lên “ừng ực ừng ực” uống hết, sau đó nhìn về phía cha mình chép miệng một cái, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh nói: “Xán Xán muốn Tông biểu ca.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Biểu Ca

Khương Bách Nghiêu nói lời giữ lời, hơn nữa tuy nữ nhi còn nhỏ nhưng lại không dễ chọc. Mấy ngày nay người vẫn luôn treo bên miệng nhỏ của tiểu bảo bối không phải là “Tứ tỷ tỷ” thì cũng sẽ là “Tông biểu ca”, lúc mới bắt đầu còn không có cảm giác gì, về sau số lần càng ngày càng nhiều, khiến cho người làm cha là Khương Bách Nghiêu thật có chút ghen tị. Chu thị thấy phu quân nhà mình ầu trĩ như vậy, không khỏi có chút buồn cười, không nhịn được liền trêu ghẹo vài câu: “Chàng nha, càng ngày càng trở nên trẻ con.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, vẻ mặt tiêu sái vô lại nói: “Vi phu xác thực càng ngày càng trẻ ra hơn rồi, tuổi trẻ nhiều sức, A Cẩm tới hôm qua đáng lẽ phải hiểu rất rõ ràng.”

Nghe xong lời nói tràn đầy ẩn ý như vậy, vành tai Chu thị đỏ rực, biết bản thân mình không nói lại hấn, liền nói lái sang chuyện khác: “Quốc Công gia dự định đi mời Vinh thế tử?”

Khương Bách Nghiêu nói: “Đã đồng ý với Xán Xán, người làm cha như ta đương nhiên phải làm được. Lúc trước Vinh Vương đã nói với ta, con trai của hấn trăm mực ít nói, tính tình quá mức thận trọng, nửa điểm cũng không giống như một hải tử mười tuổi. Hiếm khi nhìn thấy Vinh thế tử đối xử khác biệt với Xán Xán nhà chúng ta như vậy, Vinh Vương đương nhiên vô cùng hi vọng về sau hai bên có thể lui tới nhiều hơn. A Cẩm, nàng nói xem Xán Xán của chúng ta còn nhỏ đã được nhiều người yêu thích như vậy, sau này lớn lên rồi không biết có bao nhiêu nam tử ái mộ nữa đây...” Nói tới cái này, Khương Bách Nghiêu liền có một cảm giác tự hào của người làm cha---- khuê nữ của Khương Bách Nghiêu hấn, đương nhiên khả ái nhất, được mọi người yêu thích nhất cũng là điều đương nhiên.

Về điểm này, hai vợ chồng ý kiến đồng nhất.

Nữ nhi nói muốn gặp Lục Tông, Khương Bách Nghiêu đã đáp ứng rồi thì tất nhiên sẽ không nuốt lời. Lại nói tiếp bây giờ hai đứa nhóc tuổi vẫn còn nhỏ, không cần phải kiêng dè, gặp nhau nhiều cũng không phải chuyện không tốt, coi như là nhiều thêm một vị huynh trưởng thương yêu muội muội. Còn chuyện sau này để sau này, vậy thì để sau này hấn nói.

Mà đầu bên này, Khương Lệnh Uyển vừa nghe cha đáp ứng đi mời Lục Tông đến đây thăm nàng, trong lòng cười to, phảng phất như cái bụng cũng không còn đau nữa.

Nàng dài cổ chờ mong a.

Đợi ròng rã một ngày, “Tông biểu ca” trong mong đợi tuy rằng không đến nhưng lại đến một vị “Vanh biểu ca”. Vị Vanh biểu ca này tên gọi là Tiết Vanh, lớn hơn Khương Lệnh Uyển một tuổi. Mẫu thân Tiết Vanh là trưởng nữ của Vệ Quốc Công phủ, sau này gả cho con trai trưởng của Trung dũng Hầu phủ Tiết Triển Linh, thành thân ba năm đầu vẫn không có con nối dõi, nhưng sau này bụng nàng cũng không chịu thua kém, một hơi sinh ra một đôi long phượng thai. Đôi long phượng thai này chính là hai tỷ đệ Tiết Tranh và Tiết Vanh. Hôm nay vừa nghe Tiết Vanh đến đây, Khương Lệnh Uyển liền không nhịn được nhớ tới vị biểu tỷ Tiết Tranh kia, vị biểu tỷ này của nàng từ nhỏ đã là một tiểu cô nương dũng mãnh, khí khái nam tử còn nhiều hơn cả đệ đệ Tiết Vanh của nàng, nàng giống như là tiểu bá vương của Tấn thành này. Hơn nữa Tiết Tranh là một người cực kì bao che khuyết điểm, kiếp trước vào thời điểm nàng cãi vã với Chu Lâm Lang, Tiết Tranh lập tức đi đến, không nói hai lời liền xách Chu Lâm Lang lên... Khí chất dũng mãnh này, đến bây giờ Khương Lệnh Uyển vẫn còn kính nể.

Chỉ là vị biểu ca Tiết Vanh này của nàng, từ nhỏ đã được tỷ tỷ của hấn bảo vệ vô cùng tốt, lớn lên lại là một bộ dáng tiểu thiếu niên môi hồng răng trắng,

ngoài miệng tuy nàng gọi hắn một tiếng “Vanh biểu ca”, nhưng trong lòng lại coi hắn như tỷ muội tốt. Sau này khi hai người lớn lên, không ngờ Tiết Vanh lại thổ lộ tình cảm với nàng, khiến cho nàng lúc ấy bị lời nói đột ngột của hắn dọa cho sợ hết hồn.

“Xán Xán, Xán Xán biểu muội.”

Tiết Vanh bây giờ mới có năm tuổi, hôm nay mặc một thân áo choàng màu xanh sẫm càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên nổi bật, xanh miết mềm mại, một đôi mắt to trong suốt ầng ậc nước. Hắn chạy nhanh, nha hoàn phía sau chỉ lo lắng hắn sẽ bị té ngã, luôn cẩn thận che chở, nhưng Tiết Vanh lại hưng phấn đến không chịu ngồi yên, động tác lưu loát chạy tới trước giường gỗ kê, đưa khuôn mặt nhỏ của hắn tiến đến trước mặt Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Xán Xán, nghe mẫu thân nói muội bị bệnh, còn khó chịu không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn đôi mắt to đầy nước của Tiết Vanh không lên tiếng.

Tiết Vanh năm tuổi môi hồng răng trắng đặc biệt thanh tú, mi mắt thật dài giống như hai cây quạt nhỏ, còn dài hơn cả tiểu cô nương nhà người ta, khuôn mặt nhỏ lại càng mập mạp, khiến người nhìn không nhận được chỉ muốn xoa bóp, tiểu bộ dáng này có thể so sánh với nàng. Khương Lệnh Uyển nhớ lại, vị Vanh biểu ca này của nàng sau khi lớn lên vẫn là một bộ dáng tiểu bạch kiểm, nếu đổi thành một thân nữ trang, căn bản sẽ không một ai nhận ra hắn là nam hài tử. Có điều nếu có ai mà dám so sánh hắn thành tiểu bạch kiểm, biểu tỷ bao che kia của nàng sẽ ngay lập tức đưa tới một đấm.

Kiếp trước Tiết Vanh yêu thích nàng, nàng thực sự không có cách nào tiếp nhận, loại cảm giác đó---- giống như một vị tỷ muội tốt lớn lên cùng người, đột nhiên có một ngày lại nói yêu thích người, muốn thành thân với người.

Chuyện này...chuyện này thực sự quá hoang đường.

Cho nên kiếp này, từ nhỏ nàng sẽ giữ một khoảng cách với hắn, đỡ đến khi sau này hắn lại khóc nhè.

Dù sao, người nàng muốn gả chính là Lục Tông a.

Tiết Vanh thấy biểu muội không để ý tới hắn, có chút thất lạc, ánh mắt liền trở nên âm trầm, có điều rất nhanh lại trung ra bộ mặt tươi cười nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, nhà ca ca có nuôi hai con mèo nhỏ, trắng trắng mập mập giống như một quả cầu tuyết, muội có thích không, hai chúng ta mỗi người một con?”

Hai tay Khương Lệnh Uyển nắm phù dung cao, nghe xong Tiết Vanh nói cũng không lắc đầu ngay.

Tiểu biểu muội lúc trước luôn hoạt bát bướng bỉnh, còn luôn thích nắn nắn khuôn mặt nhỏ của hắn, hôm nay thế nhưng lại thật vô cùng im lặng không chịu mở miệng nói chuyện với hắn. Tiết Vanh cho rằng nàng bị bệnh còn chưa tốt, không khỏi có chút đau lòng, liền ngồi sát bên cạnh nàng, muốn cùng nàng nói chuyện phiếm, dù sao hai người bọn họ lâu rồi chưa gặp mặt. Tiết Vanh rất yêu thích vị tiểu biểu muội này, tiểu biểu muội không chỉ xinh đẹp, hơn nữa lúc mà biểu muội ăn đồ ăn hái mà phúng phính phình ra, trông đáng yêu cực kì.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Vanh cứ nhìn chằm chằm đồ ăn của mình, cho rằng hắn thèm, lúc này liền với tay từ vào cái đĩa hoa lưu ly màu lam đặt trên bàn cầm lên một khối phù dung cao thơm ngọt đưa cho hắn.

Tiết Vanh lập tức cầm lấy, cùng ăn say sưa ngon lành với tiểu biểu muội.

Khương Lệnh Uyển thấy hắn ngoan ngoãn ăn đồ ăn, không nói lời nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc nàng đang cúi đầu phát ngốc, bên tai liền nghe được tiếng nghi hoặc của Tiết Vanh “A?”, phảng phất như không phải cùng nàng nói chuyện, sau đó âm thanh giòn giã tiếp tục hỏi: “Người là ai?”

Ài?

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng ngẩng đầu, đôi mắt đen to lay lay nhìn tiểu thiếu niên mặc một chiếc áo bào màu trắng đứng phía bên ngoài rèm che. Nàng vừa thấy Lục Tông, nhất thời hai mắt liền sáng lên như hai ngọn đuốc.

Khương Lệnh Uyển lập tức thả phù dung cao trên tay xuống, để chân trần “thịch thịch thịch” chạy tới. Sau đó ôm chặt lấy cánh tay của Lục Tông, đầu nhỏ ngẩng lên nhìn hắn, âm thanh mềm mại nhu nhu nói: “Tông biểu ca.”

“Ừm”

Lục Tông cúi đầu, thấy tiểu bánh bao hôm nay mặc một thân áo váy màu hoa sen, trên đầu nhỏ vẫn là hai búi tóc tinh xảo, ít trang sức hơn mấy ngày trước, chỉ sử dụng hai dây cột tóc màu nhạt, theo thân hình nhỏ nhỏ của nàng nhìn xuống, liền thấy một đôi bàn chân vẫn đang để trần, có lẽ là sợ lạnh, giờ khắc này vô cùng lấm lấm liệ liệ đứng trên mu bàn chân của hắn, đầu ngón chân béo mập chỉ hơi hơi nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trâm Hoa

Từ thị mặc một bộ váy gấm thêu phù dung, cài tóc bằng trâm ngọc, phong cách mặc đồ vẫn quý phái như trước nay. Hôm nay mang theo tiểu nữ nhi Khương Lệnh Huệ chơi đùa trong sân. Cảm thấy nữ nhi của mình rất thiên chân khá ái, đôi môi cũng nhiễm ý cười, chỉ thoáng giương mắt, ánh mắt liền đọng tới thiếu niên mặc áo bào màu trắng đang khoanh tay đứng ở hành lang cách đó không xa, Từ thị quay sang hỏi nha hoàn: “Kia là người phương nào?”

Nha hoàn đứng bên cạnh Từ thị dáng người cao gầy, dung mạo thanh lệ, tóc chải thành hai búi, nàng gọi Kim Châu, là nha hoàn được Từ thị tín nhiệm nhất.

Kim Châu ngẩng đầu lên quan sát sau đó nói với Từ thị: “Hồi nhị phu nhân, kia là thể tử của Vinh vương phủ.” Nàng dừng lại một chút, phảng phất như nhớ ra cái gì, sau đó tiếp tục nói, “Từ lần trước quốc công gia và phu nhân đến Vinh vương phủ để viếng thăm Vinh vương phi, giống như càng ngày càng qua lại nhiều hơn với Vinh vương phủ. Hôm nay Lục cô nương bị đau bụng, xem ra là Vinh thể tử đến thăm Lục cô nương.”

Khương Lệnh Huệ cũng nhận ra Lục Tông, nhất thời thu liễm tươi cười, hai hàng lông mày nhỏ nhíu lại thật chặt, kéo ống tay áo của mẫu thân, miệng nhỏ cong lên cáo trạng: “Nương, chính là hắn... Lần trước hắn dùng gậy gỗ đánh Đại hắc cầu, rất hung dữ.”

Từ thị híp híp mắt.

Nàng đương nhiên biết. Lần trước nữ nhi và Tô Lương Thần hòa nhau cùng trêu chọc Khương Lệnh Uyển, chính là vị Vinh thể tử này đứng ra che chở. Vị Vinh thể tử Lục tông này năm nay mới mười tuổi, mới còn nhỏ nhưng đã có thể dũng cảm quả quyết được như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành người tài. Chỉ là Từ thị cũng biết thân phận lúng túng hiện tại của Vinh vương phủ, dù sao cũng không được hoàng thượng yêu thích, năng lực nhiều hơn nữa thì có lợi ích gì?

Nếu không phải có chuyện lần trước, Từ thị sẽ thương thức vị thiếu niên anh dũng quả cảm này. Nhưng người này lại bắt nạt nữ nhi nàng, tốt như thế nào nàng cũng thấy ngứa mắt.

Chỉ là ——

Chỉ là bất kể như thế nào thì thân phận Vinh thể tử của hắn vẫn còn bày ở đó. Dù bàn tay của nàng có dài thì cũng không thể với được ra ngoài hậu viện của Vệ Quốc Công phủ, đương nhiên là không thể nắm được thóp của hắn.

Khương Lệnh Huệ cực kỳ chán ghét Lục tông, trong lòng nàng thầm nghĩ: Ngày ấy nếu không có hắn ở đó, Lục muội muội chắc chắn sẽ bị nàng dọa sợ tè ra quần.

Khương Lệnh Huệ nâng khuôn mặt nhỏ lên, ủy khuất nói: “Nương, gần đây lục muội muội luôn thích chơi cùng Tứ muội muội...”

Nữ nhi của tiểu tiện nhân Thôi thị?

Mặt Từ thị lạnh đi ba phần, vừa mới nghĩ đến gương mặt giả vờ nhu nhược của ả Thôi thị kia, nàng liền đầy một bụng tức. nàng cúi đầu, xoa xoa gương mặt nhỏ bé của nữ nhi, khoe miệng cong cong, nói: “Tứ muội muội nào chứ? Thứ do hạ nhân sinh ram có tư cách gì làm muội muội của con. Huệ Nhi ngoan, nương sẽ cố gắng xả giận giúp con, có được không?”

“Vâng.” Khương Lệnh Huệ hài lòng nở nụ cười, nhào vào trong ngực mẫu thân, điềm nhiên nói, “Nương thật tốt.”

“Tông biểu ca đến thăm Xán Xán sao?” Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhỏ hỏi, nhất thời trên gương mặt bánh bao liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, mày cũng cong cong, hai mắt như hai vầng trăng lưỡi liềm. Thân thể tròn vo dựa vào cánh tay của Lục Tông, thân cận vô cùng.

Lúc này, Đào ma ma đi vào, liền nhìn thấy Lục cô nương của nàng đi chân trần xuống đất, ngay lập tức liền ôm người lên, miệng bắt đầu cảm râm: “Sao Lục tiểu thư lại đi xuống? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao đây?” Oa nhi bốn tuổi, thân thể vô cùng yếu đuối, trong những tiểu hài tử cùng lứa, thân thể của Lục tiểu thư coi như là không tốt, gần đây những chứng bệnh nhỏ luôn đến không ngừng. Lục tiểu thư là bảo bối được Quốc công gia yêu thương nhất, là tâm can của lão thái thái, nếu như xảy ra sự cố gì, vậy những người hầu hạ cho Lục tiểu thư như bọn họ chắc chắn sẽ bị xử phạt.

Thân thể nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Uyển uốn một cái, ngây thơ nhìn Lục Tông: “Xán Xán muốn Tông biểu ca ôm.”

Biết được vị Tông biểu ca này luôn là người Lục tiểu thư vẫn luôn để ở bên mép, Đào ma ma nhất thời cũng không có cách nào, chỉ có thể nhìn về phía tiểu thiếu niên, vẻ mặt lộ ra khó xử: “Vinh thể tử, chuyện này...”

“Tông biểu ca.” Đối mặt với Lục Tông, Khương Lệnh Uyển không có tính khí nóng chiều thương ngày mà trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Lục Tông cũng không biết được vì sao bánh bao nhỏ này lại thích mình đến như vậy.

Hôm nay Vệ Quốc Công phủ phái người đến đưa tin, nói rằng tiểu biểu muội hôm qua bị bệnh, có chút nhớ hắn. Vinh vương gia cũng rất yêu thích Tiểu Xán Xán, đương nhiên rất nguyện ý giao Lục Tông ra. Hiện nay Lục Tông nhìn thấy nàng khỏe mạnh, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mẫm mẫm, nhìn không ra nửa phần bệnh trạng, hơn nữa cái miệng nhỏ này từ lúc hắn đến vẫn luôn ăn bánh ngọt không ngừng, xem ra là khẩu vị vô cùng tốt.

Về mặt Lục Tông tuy rằng vẫn không lạnh không nhạt, nhưng cũng là người tính tình sáng khoái, thoáng cúi người, một tay đỡ lấy mông tròn của nàng, một tay đỡ lấy thân thể của nàng, trực tiếp ôm người đặt lên trên giường.

Trên giường còn ngồi một tiểu nam oa mặc áo màu xanh sẫm, đáng dấp vô cùng thanh tú. Tiểu nam oa này Lục Tông đã từng gặp rồi, cũng nhận thức,

chính là tiểu công tử Tiết Vành của Trung Dũng Hầu phủ.

Trong lòng Tiết Vành vô cùng không thoải mái, khuôn mặt đỏ đỏ thịt cong lên không thềm nói lời nào, như là đang cẩu kinh.

Khương Lệnh Uyển phảng phất như không chút ý tới vị tiểu biểu ca này cảm xúc có chút xấu đi, tay bé nhỏ đang bận lời kéo ống tay áo của Lục Tông, thanh âm giòn giòn nói: “Tông biểu ca, ngồi.”

Lục Tông ngồi xuống.

Hai tay Khương Lệnh uyển quán lấy cánh tay của Lục Tông, nói: “Tông biểu ca, ngày hôm qua Tông biểu ca đút cho Xán Xán ăn quá nhiều gạo nếp, Xán Xán ăn xong bị đau bụng.”

Gương mặt của bánh bao nhỏ đầy vẻ oan ức, khiến cho Lục Tông có chút dở khóc dở cười. Hôm qua không biết là ai lúc nào cũng há to miệng gào khóc đòi ăn vẹt, luôn miệng nói “còn muốn”, bao nhiêu cũng ăn không đủ no. Hơn nữa chỉ đút cơm thôi cũng không đủ, còn phải hầu hạ nàng lau miệng. Lúc này lại còn oán hằn.

Lục tông cũng không chấp nhặt với nàng, ân cần nói: “Còn đau không?”

Khương Lệnh uyển cười cười: “Xán Xán thấy Tông biểu ca đến nên đã trở nên tốt rồi. Tông biểu ca giúp Xán Xán xoa xoa bụng có được không?”

Lục Tông vốn chỉ tính đến đây nhìn một cái, lại không nghĩ tiểu tử này lại có thể quán người đến như thế. Hắn đã mười tuổi, bánh bao nhỏ cũng chỉ mới có bốn tuổi, đương nhiên không biết nam nữ có khác biệt. Hắn đưa tay kề sát bụng nhỏ của nàng, phát hiện bụng bánh bao nhỏ quả thực vô cùng mềm mại trắng trắng, giống như còn mềm hơn cả gương mặt nhỏ của nàng. Khương Lệnh uyển có chút sợ ngửa, muốn Lục tông xoa bụng cho nàng, lại nhẹn không được nhanh khách cười không ngừng, nhất thời trong phòng tràn đầy tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc.

Hừm.

Quai hàm Tiết vành căng phồng, nghiêng đầu nhỏ qua một bên, bất mãn vò vò miếng phù dung cao trong tay, trong lòng cực kỳ uất ức.

Xoa xong, Khương Lệnh uyển lập tức khen nói: “Tông biểu ca thật lợi hại, Tông biểu ca vừa xoa, Xán Xán lập tức liền hết đau .”

Phần lớn cũng là bởi vì tiểu bánh bao quá mức đáng yêu, ngay cả tính tình nhát nhẽo như Lục Tông cũng thoáng trở nên nhu hòa một chút, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ đánh giá vẻ mặt của Lục Tông, đương nhiên là nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của hắn. Trước đó không biết Lục Tông coi trọng nàng ở điểm nào, coi nàng như bảo bối mà sủng, móc tim móc phổi ra đối tốt với nàng, đời này hai người bọn họ trải qua một đoạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thân mật như vậy, chờ tới khi lớn lên, Lục Tông khẳng định sẽ càng thêm thương yêu nàng.

Khương Lệnh Uyển đã sớm tính toán trước mưu đồ.

Tuy nói kiếp trước là nàng khiến Lục Tông chịu thua thiệt, nhưng đến cùng cũng là do nàng vẫn luôn bị hắn sủng đến hư. Thời điểm nàng bị nuông chiều ra một bộ tính tình ương bướng Lục Tông còn có thể bao dung nàng được, huống chi lúc này nàng ngoan ngoãn như vậy.

Tiết Vành nhìn, cảm thấy không thoải mái, bỏ hết non nửa miếng phù dung cao còn lại vào miệng, sau đó lừ lờn bò lên giường của Khương Lệnh Uyển, đi đến bên người nàng, ông chặt lấy tiểu biểu muội của mình, hai mắt hồng hồng lâu lâu nói: “Xán Xán là của ta...”

Ai là của huynh chứ?

“Xán Xán là biểu muội của ta.” Tiết Vành dùng sức ôm lấy Khương Lệnh Uyển, vung đầu lên nhìn Lục Tông, “Không cho phép người cướp đi!”

Khương Lệnh Uyển có chút khóc không ra nước mắt.

Tiết Vành tuy rằng lớn lên thanh tú, nhưng dù sao cũng là nam hài tử, hắn lớn hơn nàng một tuổi, sức lực đương nhiên cũng lớn hơn nàng. Thân thể mập mạp của nàng uốn éo trong lòng Tiết Vành, đang chuẩn bị muốn mở miệng cầu cứu, đã thấy Lục Tông duỗi tay đến, trực tiếp tách hai người bọn họ ra, sau đó rất dễ dàng xách Tiết Vành lên, đặt qua một bên.

Khương Lệnh Uyển ngăn người, theo bản năng nhìn về mặt của Lục Tông.

Thấy mặt hắn không có vẻ gì khác, ngay cả một tia ôn nhu nho nhỏ cũng không tìm thấy.

Tuổi còn nhỏ có cái tốt của tuổi nhỏ, nhưng cũng có điểm không tốt, ví dụ như lúc này, Lục Tông tuy đối với nàng rất tốt, nhưng ở trong mắt hắn, chung quy nàng vẫn là một em bé chưa dứt sữa. Chỉ là sau này... Tuy rằng mặt Lục Tông có lạnh nhạt như thế nào đi nữa thì việc làm hắn ghen tuông lại vô cùng dễ dàng, trăm thử trăm trúng.

Tiết Vành thờ phỉ phò nhìn Lục Tông, trong lòng vô cùng uất ức.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dạng con dâu nhỏ này của Vành biểu ca nhà nàng, ngược lại cũng có chút đau lòng. Nhìn đi, ánh mắt của tiểu biểu ca muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, cũng khó trách Tranh biểu tỷ lại che chở hắn đến như vậy.

Cuối cùng cách giờ cơm trưa chỉ còn lại nửa canh giờ.

Khương Lệnh Uyển vốn định giữ hần lại ăn cơm, ngay cả Chu thị cũng mở miệng, nhưng Lục Tông lại khéo léo từ chối, nói là hần còn rất nhiều bài tập vẫn chưa làm xong. Tâm trạng Khương Lệnh Uyển khó chịu, nhưng cũng hiểu được Lục Tông đến thăm nàng cũng coi như là đặc cách. Mỗi lần nàng nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Lục Tông đối với nàng cũng cảm thấy buồn bã, nhưng chỉ cần nghĩ đến đời trước hần đối với nàng vô cùng tốt, nàng sẽ cảm thấy, bản thân chịu chút khổ không đáng là bao. Nàng nhõng nhẽo đòi hỏi bắt Lục Tông cam đoan lần tới phải đến đây thăm nàng, hai người còn ghé tay, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Có điều, vẫn còn một vị biểu ca khác khiến nàng đau đầu.

Tiết Vành đặt mông ngồi bên cạnh nàng, một bộ tư thế ‘Ta đã ngồi đây rồi thì sẽ không bao giờ đi nữa’. Chỉ là khi Lục Tông vừa mới đi, Tiết Vành lại bắt đầu hùng hục ý chí hiến ân cần cho nàng.

Tiết Vành nói: “Xán Xán, biểu ca có chỗ nào không sánh được bằng khối băng kia chứ?”

Khối băng? Nói ai a? Trong lòng Khương Lệnh Uyển âm thầm bao che khuyết điểm, quay sang nhìn gương mặt mập mạp trắng trẻo của tiểu biểu ca, một mặt ngây thơ nói: “Tông biểu ca rất lợi hại, lúc trước biểu ca còn giúp muội đánh đuổi đại hắc cầu, vô cùng uy phong.”

Dứt lời, sau đó nhìn chằm chằm Tiết Vành chớp chớp đôi mắt long lanh, cũng không mở miệng nói chuyện thêm nữa.

Nguyên một buổi chiều, Tiết Vành giống như một cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng nàng, Khương Lệnh Uyển có chút bất đắc dĩ, nhưng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt đáng thương của tiểu biểu ca, nàng lại không thể đuổi hần đi. Nhân lúc thân thể nàng đã gần như khôi hần, nàng muốn đi Thanh Hà cư tìm Tử tỷ tỷ cùng chơi.

Tiết Vành cũng cùng đi theo nàng đến.

Hai tiểu hài tử nắm tay đi đến Thanh Hà cư. Nguyên bản Khương Lệnh Uyển đang vô cùng vui mừng, chờ khi nghe thấy âm thanh trầm thấp nức nở từ bên trong truyền ra, lúc này đôi chân ngắn nhỏ mới mau mau chạy đến. Vừa vào liền nhìn thấy Tử thị và Khương Lệnh Huệ cũng ở bên trong, phía sau dẫn theo hai ai nha hoàn và một vị ma ma, khí thế rất hùng hổ dọa người.

Còn Thôi di nương, nàng rơi nước mắt quý trên mặt đất, ôm Khương Lệnh Đề vào trong lòng che chở. Gương mặt Khương Lệnh Đề bởi vì khăn trương nên lộ ra vẻ trắng xám, trên mặt còn mang theo nước mắt.

“Tử tỷ tỷ.” Khương Lệnh Uyển lập tức chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời lên cơn giận dữ, giương mắt nhìn Tử thị nói, “Tại sao ngài muốn bắt nạt di nương và tử tỷ tỷ?”

Nàng tuy rằng buồn bực, nhưng đến cùng thì tuổi vẫn còn nhỏ, thanh âm vẫn mang theo vẻ bi bô, căn bản là không có bất kì khí thế.

Tử thị cúi đầu nhìn nắm bột trước mặt, vẻ mặt vô cùng ôn hòa nói: “Nhị thẩm làm sao lại bắt nạt mẹ con bọn họ? Bản thân các nàng làm sai chuyện. Chỉ là Xán Xán không biết đó mà thôi—— vị Tử tỷ tỷ này của con trộm đi trăm hoa của Huệ Nhi. Nhìn đi, tuổi mới còn nhỏ đã học xấu đi trộm đồ, sau này lớn lên sẽ hư đồn đến thế nào nữa. Nhị thẩm đang muốn nói cho lão thái thái chuyện này đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Làm Mất Mặt

Nhị thẩm này của nàng càng ngày càng quá quắt!

Tử tỷ tỷ bây giờ mới có năm tuổi, tuổi còn nhỏ đã gánh trên mình tội danh trộm đồ, sau này làm gì còn chút thanh danh nào nữa? Khương Lệnh Uyển nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại, nàng hiểu chuyện này không phải do Tử tỷ tỷ gây ra, hôm nay phát sinh chuyện này là bởi vì lần trước nàng bắt nạt Khương Lệnh Huệ. Khương Lệnh Huệ bị nhị thẩm dạy hư, biết là trả thù nàng không được liền nắm lấy quả hồng mềm là Tử tỷ tỷ. Một người lớn, lại có thể vu oan giả họa cho một tiểu nữ oa năm tuổi, nói ra thật làm mất hết mặt mũi của Vệ Quốc công phủ bọn họ.

Một vị nhị thẩm này lại có thể làm ra được loại việc như vậy.

Tử thị thấy Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, nghĩ rằng nha đầu này ngày thường có thông minh lanh lợi thì có như thế nào, chung quy vẫn chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, có thể có năng lực gì? Nàng không để ý tới, vội vàng lệnh cho ma ma cùng nha hoàn đem Thôi thị và Khương Lệnh Uyển mang tới Huệ An đường của lão thái thái.

Tiết Vành cũng biết hôm nay có chuyện lớn xảy ra, tiểu nam oa môi hồng răng trắng lúc này mím môi không lên tiếng, mặt to chớp chớp vô hại. Thường ngày hần cùng tiểu biểu muội chơi đùa, cũng chưa từng thấy nàng để bụng tới Tử tỷ tỷ Khương Lệnh Huệ này cho lắm, lúc này hần mới còn nhỏ cũng không thể hiểu được hết, chỉ cho rằng tiểu biểu muội cũng không để ý đến Khương Lệnh Huệ, vội vàng cầm tay nhỏ mềm mại của tiểu biểu muội nói: “Xán Xán, chúng ta đi thôi. Trộm đồ đều là hải tử xấu, chúng ta không nên chơi với hải tử xấu.”

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt mập trắng nõn của Tiết Vành, đôi mắt đen tròn như ngọc mã não chăm chú nhìn hấn “Tứ tỷ tỷ mới không phải kẻ trộm.” Nói xong liền nhấc làn váy chạy ra ngoài.

Lông mày nhỏ của Tiết Vành nhíu lại, sau đó chân ngắn cũng bước đi theo.

Tuy nói quy củ ở Vệ Quốc công phủ không tính là quá hà khắc nhưng cũng không chấp nhận được việc trộm cắp. Hôm nay lão thái mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc có thêu những bông hoa nhỏ xếp thành chữ “Thọ”, đang ngồi trên ghế chủ vị, tuy ngày thường bà rất hòa ái thân thiện, nhưng giờ phút này, sau khi nghe Từ thị nói xong, lông mày lập tức nhăn lại.

Từ thị âm thầm đánh giá vẻ mặt của lão thái thái, trong lòng vui mừng nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tiếc hận nói: “Con dâu vốn không muốn quấy rầy nương, chỉ là con dâu cảm thấy chuyện này con dâu không làm chủ được, không biết nên xử lí như thế nào mới tốt.”

Khương Lệnh Uyển vội vã chạy tới, thấy lão thái thái, lập tức đi qua hành lễ, thanh âm nhu nhu mềm mại kêu một tiếng “nãi nãi”. Nhưng xác thực chuyện này đã nháo quá lớn, lão thái thái thấy Khương Lệnh Uyển cũng chỉ nhàn nhạt “ừ” một tiếng, không còn thấy sự vui mừng thường ngày. Khương Lệnh Uyển thấy bà như vậy, chỉ sợ Từ thị đã đem mọi chuyện nói ra mất rồi, nàng vội vàng chạy đến bên người lão tổ tông, khuôn mặt nhỏ giương lên làm bầm vài tiếng: “Nãi nãi, Tứ tỷ tỷ sẽ không lấy trộm đồ. Mấy thứ như trăm hoa này Tứ tỷ tỷ mới không hiếm lạ.”

Lão thái thái xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của tiểu tôn nữ, ôm người vào trong lòng: “Xán Xán ngoan, trước nghe nhị thẩm của con nói đã.”

Từ thị lệnh cho nha hoàn phía sau trình lên trăm hoa.

Trong tay Kim Châu là một cái hủ bao lụa gấm có thêu hình con bướm màu trắng, bên trong có một cây trăm hoa bằng vàng có khảm một viên ngọc trai màu bạc, xem ra thật có giá trị.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra, đây là hủ bao lần trước nàng tặng cho Tứ tỷ tỷ, nhưng cây trăm hoa này quả thực nàng đã thấy Khương Lệnh Huệ đeo qua.

Từ thị nói: “Đầu tháng con dâu mới mua cho Huệ nhi một cái trăm hoa. Hôm nay con dâu suy nghĩ thấy nữ nhi không đeo nó đã lâu, liền muốn Huệ nhi lấy ra đeo nhưng lại không tìm được. Vừa vặn mấy ngày trước Đề nhi sang thăm phòng của Huệ nhi, sau đó trăm hoa lại bị mất, hạ nhân tìm khắp gian phòng cũng không thấy... Lão tổ tông cũng hiểu được Huệ nhi xưa nay chưa từng giấu giếm cái gì, nhưng hôm nay tìm lại không phát hiện thấy trăm hoa. Con dâu cũng nghĩ, trăm hoa này tuy không phải là vật quý giá, nhưng nếu bỏ qua chuyện nhỏ này, ngày mai không biết sẽ lại mất thêm cái vòng tay hay vòng cổ gì đó nữa cho nên mới muốn đi qua tìm thử trong phòng của Đề nhi, tìm không được cũng coi như loại bỏ Đề nhi ra khỏi những người bị hoài nghi, nhưng mà lúc cầm lên cái hủ bao này ở đầu giường của nàng, mở ra bên trong nhìn thấy trăm hoa của Huệ nhi.”

Thấy lão thái thái không lên tiếng, Từ thị lại thấp giọng nói: “Chuyện này vốn để con dâu xử lý, chỉ là... Chỉ là Đề nhi không thể so sánh với hạ nhân, chung quy vẫn là tiểu thư của Vệ Quốc công phủ, con dâu chỉ có thể tìm đến lão tổ tông, nghĩ rằng lão tổ tông nhất định sẽ xử lý công bằng, chuyện này giao cho ngài, chắc chắn sẽ được giải quyết thỏa đáng hơn con dâu.”

Thôi di nương tính tình mềm yếu, thấy lão thái thái như vậy thì lên nom nóp lo sợ quỳ trên mặt đất, ôm Khương Lệnh Đề vào trong lòng ngực che chở, trong đầu nhất thời trống rỗng, căn bản không biết nên làm thế nào.

Khương Lệnh Uyển vội muốn chết.

Đôi mắt to tròn xoay chuyển, liền yếu ớt quay về phía Khương Lệnh Huệ hỏi: “Tam tỷ tỷ, tỷ nói bị mất trăm hoa, là bị mất lúc nào, tỷ có nhớ thời gian cụ thể hay không?”

Khương Lệnh Huệ thấy Thôi di nương và Khương Lệnh Đề bộ dáng sợ sệt, trong lòng cảm thấy hả giận. Tiểu hài tử xưa nay không biết che giấu tâm tình, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này tràn đầy ý cười, chỉ khi Từ thị đứng bên cạnh néo néo tay nhỏ của nàng, bị ăn đau lông mày đều nhíu lại. Thấy Khương Lệnh Uyển đang đứng bên cạnh lão tổ tông, nàng cũng không dám làm càn, chỉ nghiêm túc nói: “Đại khái là... là ngày hôm trước. Lão tổ tông, chuyện đã qua mấy ngày, Huệ nhi cũng không nhớ rõ. Chỉ là sau khi Tứ muội muội tới thăm thì trăm hoa đã biến mất.”

Thôi di nương biết, nếu mình không nói thì gáo nước bẩn này chắc chắn sẽ hắt lên hai mẹ con nàng. Thôi di nương nói: “Lão tổ tông, trăm hoa này thiếp thân chưa thấy nó bao giờ, hơn nữa Đề nhi là một đứa trẻ ngoan ngoãn, sẽ không làm những chuyện như vậy.”

Từ thị liếc mắt nói: “Vay muội giải thích việc trăm hoa này xuất hiện ở Thanh Hà cư như thế nào, chẳng lẽ là do trăm hoa mọc cánh bay tới sao?”

Thôi di nương hoang mang: “Chuyện này...”

Từ thị tiếp tục hùng hổ dọa người: “Muội nói Đề nhi không trộm, chẳng lẽ là muội trộm?”

Thôi di nương bị dọa trắng mặt: “Thiếp thân không dám, thiếp thân sẽ không làm ra những sự tình này.”

“Nương...” Khương Lệnh Đề yếu ớt nằm trong lòng Thôi di nương, tay nhỏ vươn ra sờ sờ khuôn mặt mẫu thân, trong lòng lại rất sợ hãi.

Từ thị liếc mắt một cái, không ai nhìn thấy.

Lúc này Khương Lệnh Uyển rời khỏi lồng ngực lão thái thái, khuôn mặt trắng trẻo mồm mỉm nở nụ cười, mềm mại như một nắm cơm, làm người ta vô

cùng yêu thích. Nàng đi tới bên cạnh Kim Châu, ngẩng đầu nói: “Kim Châu tỷ tỷ, Xán Xán muốn nhìn trăm hoa.”

Kim Châu theo bản năng nhìn Từ thị.

Từ thị gật đầu, tiểu oa nhi bốn tuổi cũng không làm được chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển nhón chân cầm lấy hầu bao và trăm hoa từ tay Kim Châu, tinh tế đánh giá một phen, làm như nhận thấy cái gì hay, đôi mắt to như sáng lên, khoe miệng không nhịn được cong lên một cái. Sau đó nàng trưng ra vẻ mặt ngây thơ, cúi đầu ngừi ngừi như một con chó nhỏ, toét miệng “oa” một tiếng, giọng nói hơi to: “Trăm hoa thật là thơm. Tam tỷ tỷ, đây là mùi gì? Thật là thích.”

Khương Lệnh Huệ tự hào, nhìn Khương Lệnh Uyển với ánh mắt “ngươi thật không có kiến thức”, nói: “Đây là huân hương có mùi của một loài hoa lạ ở trên núi, sáng nay mẫu thân vừa mới mua cho tỷ, rất thơm.”

Lời nói vừa dứt, Từ thị đứng bên cạnh liền biến sắc, dùng sức bấm vào tay Khương Lệnh Huệ một cái.

“Nương ——” Khương Lệnh Huệ bị đau thét lên, vẻ mặt oan ức.

Khương Lệnh Uyển chớp chớp đôi mắt long lanh, tiểu lông mày nhíu lại nhìn về phía lão thái thái, cầm trăm hoa nhảy nhót đến bên cạnh bà, bàn tay nhỏ nhiệt tình đem trăm hoa đến gần chớp mũi của lão thái thái, một đôi mắt to ngây thơ vô tội: “Nãi nãi, thật thơm a.” Sau đó nàng thoáng cúi đầu nói: “Nhị thẩm thật tốt, sáng sớm liền tự thân đi mua trăm hoa và huân hương cho Tam tỷ tỷ. Mẫu thân con cũng chưa từng làm vậy, mẫu thân nói mùi trên người hài tử là mùi thơm nhất, không cần huân hương. Xán Xán nghĩ chắc là do mẫu thân lười đi mua, không thích phiền phức. Xán Xán thật hâm mộ Tam tỷ tỷ.”

Lời nói ngây thơ vô tội, như là thật sự hâm mộ Khương Lệnh Huệ có một mẫu thân tốt, nhưng lão thái thái không ngốc. Chuyện từ lúc mới bắt đầu bà đã nghi ngờ, bây giờ nghe được lời Khương Lệnh Uyển, sao còn có thể không rõ, bà càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Từ thị chặn lại nói: “Huệ nhi tuổi còn nhỏ, trí nhớ chưa tốt, trăm hoa này...”

“Trí nhớ không tốt chẳng lẽ chuyện phát sinh hôm nay cũng là nhớ làm?”

Từ thị nhất thời không dám lên tiếng.

“... Thế từ lão nhị, ngày thường ngươi không giúp đỡ đại thẩm cái gì cũng thôi đi, bây giờ lại đi tính toán với một tiểu oa nhi?” Lão thái thái rất thương hai đứa con trai, nhưng Từ thị này lại là một con sư tử Hà Đông, bà đã sớm không hài lòng với nàng, bây giờ lại gây ra chuyện hồ đồ thế này, càng ngày càng làm lão thái thái không vui.

Lão thái thái lại nhìn Thôi di nương và Khương Lệnh Đề.

Thôi di nương một thân váy trắng, khuôn mặt trắng nõn, trang điểm mộc mạc, tính tình nhu nhược nên dễ bị bắt bớ. Lão thái thái hiểu rằng, trước đây Thôi thị chăm sóc con bà rất tốt, làm việc thỏa đáng, chưa từng gây ra sự cố nào, Đề nhi thì càng không phải nói, tuy là thứ nữ nhưng lại ý thức được thân phận của mình, tuổi còn nhỏ đã rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, xưa nay luôn bị người ta bắt nạt. Lúc trước Xán Xán cùng chơi với hai đích nữ bị chiều hư của chi thứ hai cũng không ít lần đùa cợt người khác. Từ lúc Xán Xán tiếp xúc với Đề nhi lại bắt đầu trở nên hiểu chuyện hơn, lần trước lúc nàng xoa bóp vai cho bà, nghe nói là ở chỗ Từ tỷ tỷ học được, còn ồn ào nói mỗi ngày nàng đều muốn bóp vai cho bà, nghe xong mà trái tim như muốn nhảy ra. Tôn nữ bảo bối thường xuyên đi cùng Đề nhi, nàng đương nhiên cũng để tâm.

Khương Lệnh Huệ chỉ là nữ oa bốn tuổi, mắt to mê man nhìn Từ thị, hiển nhiên là không biết chuyện gì xảy ra. Nàng mấp máy môi: “Nương...” Không phải nói lão tổ tông sẽ hung hăng dạy dỗ Từ muội muội sao?

“Im miệng!” Từ thị tức giận nói.

Khương Lệnh Huệ sợ hết hồn, thân thể run lên, viền mắt hồng hồng, sợ đến nỗi không dám mở miệng.

Lão thái thái không nói, trong phòng cũng không có ai dám lên tiếng.

Tuy rằng chuyện hôm nay không đúng, nhưng Thôi di nương cũng chỉ là một vị thiếp thất, bất luận thế nào lão thái thái cũng phải giữ lại mặt mũi cho chính thất Từ thị, hơn nữa trò vạ này nếu để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ cười đến rụng răng—— Vệ Quốc công phủ bọn họ thế mà không quản được chuyện này.

Lão thái thái đứng dậy, không nhìn Từ thị, lạnh nhạt nói: “Chuyện hôm nay bỏ qua đi, sau này đừng làm ra loại chuyện mất mặt như vậy nữa, ta phiền lòng.” Ma ma đứng bên cạnh rất sợ lão thái thái sinh khí, vội vàng xoa xoa hai bên thái dương lão thái thái, liền cầm tay đưa người vào bên trong phòng ốc.

Từ thị tức giận, nắm tay xiết chặt lại, bực bội dẫn Khương Lệnh Huệ ra khỏi Huệ An đường.

Lúc này Khương Lệnh Uyển liền chạy đến bên người Thôi di nương.

Khương Lệnh Đề vốn nhỏ gầy, bây giờ khuôn mặt nhỏ trắng bệch không có chút tơ máu, mắt to trong veo còn hồng hồng, nhìn rất đáng thương, hiển nhiên là bị dọa sợ. Khương Lệnh Uyển sờ vào túi áo, thấy không có khăn tay, liền nghiêng đầu nhìn Tiết Vinh: “Vinh biểu ca, huynh có khăn tay không?”

Tiết Vành lập tức lấy ra một chiếc khăn màu xanh ngọc, bên trên còn thêu hình con hổ oai phong lẫm liệt,

Khương Lệnh Uyển cầm khăn lau mặt cho Khương Lệnh Đề, rất là đau lòng, bĩu môi nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ yên tâm, sau này Xán Xán sẽ không để cho ai bắt nạt tỷ.”

Tay Thôi di nương vẫn còn run rẩy, lẳng lặng ôm lấy nữ nhi trong ngực.

Hôm nay bị kinh hạch, nhưng cuối cùng vẫn chọc tức Từ thị, tháng ngày trôi qua sau này cũng sẽ không thanh thản. Chỉ là chuyện này đã kinh động đến lão thái thái, Từ thị e ngại vị trí của lão thái thái trong phủ, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không tìm mẹ con các nàng gây chuyện phiền phức. Nghĩ như vậy, Thôi di nương mới yên tâm một chút.

Nàng nhìn tiểu nữ oa dịu dàng trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nàng lại cảm thấy Lục tiểu thư có chút không giống thường ngày. Những lời nói vừa rồi nàng hỏi Tam tiểu thư chỉ là vô ý, làm hại Tam tiểu thư lỡ miệng, như vậy Lục tiểu thư quả là phúc tinh của Đề nhi.

Thôi di nương đưa Khương Lệnh Đề về Thanh Hà cư, Khương Lệnh Uyển lúc này mới đem khăn trả cho Tiết Vành, tiểu lòng mảy bắt đầu nhả lại.

Tiết Vành cầm khăn, hiển nhiên không nhận ra sự lo lắng của Khương Lệnh Uyển, trong lòng ghen tị, không nhịn được thốt lên: “Xán Xán, sao muội đối xử tốt với Đề biểu muội như vậy?” Mới có mấy ngày, tiểu biểu muội của hần như là biến thành người khác, lúc thì yêu thích Tông biểu ca kia, lúc lại thích Từ tỷ tỷ này, hần thật ghen tị a.

Trong lòng Tiết Vành không vui, xông tới cầm lấy tay nhỏ trắng mịn của Khương Lệnh Uyển, chu miệng quát quát lấy nàng: “Xán Xán, muội thích huynh nhất, có phải hay không? Lần trước muội đã nói, thích huynh nhất...”

Có sao?

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, chớp chớp đôi mắt to mọng nước.

Phảng phất... có chút ấn tượng nho nhỏ.

—— “Vành biểu ca, Xán Xán thích huynh nhất. Chờ đến lúc cô đến, huynh nói với cô bình hoa này do huynh đánh vỡ có được không?

—— “Được a.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tuần Tú

Chuyện Từ thị tuy không làm lớn, nhưng dù sao cũng không có tường nào không lọt gió, Khương Nhị Gia biết được liền không nhịn được phát sinh tranh chấp cùng Từ thị. Tính tình Từ thị vốn mạnh mẽ, thường ngày lúc nào cũng đề đầu cười cở Khương Nhị Gia, mà Khương Nhị Gia tính tình phong lưu, cười một sư tử Hà Đông như thế, những năm nay bên ngoài thu lại không ít, nhưng trên thực tế vẫn không thay đổi. Nam nhân vốn sĩ diện, dù hay nhường nhịn thì cũng sẽ có thời điểm không nhịn được. Còn Từ thị, lúc trước gặp lão thái thái đã đụng phải cái đinh, trở về sân còn gặp phu quân gây chuyện, tính khí liền bộc phát.

Hai người cứ nháo như vậy, một lần hai lần, Khương Nhị Gia tức giận liền phát tay áo mà đi, trực tiếp đi tới Thanh Hà cư của Thôi di nương.

Trên thực tế Khương Nhị Gia tuy rằng phong lưu, nhưng vẫn còn có chút tình cảm với Thôi di nương.

Thôi di nương là người dịu dàng ngoan ngoãn, không tranh không đoạt, không giống Từ thị chuyện gì cũng muốn xen vào, phải nắm trong tay mình mới an tâm, so sánh giữa hai người, lại càng thấy Thôi di nương tốt hơn biết chừng nào.

Khương Nhị Gia ở chỗ Từ thị bị làm cho tức giận, đến chỗ Thôi di nương, liền cảm thấy nơi này thật dễ chịu thoải mái.

Ngày ấy lão thái thái nhìn Khương Lệnh Đề trong lòng Thôi di nương gầy gò nhỏ nhắn, khuôn mặt bé nhỏ hầu như không có tí thịt nào, không giống như gương mặt bánh bao mập mạp của Khương Lệnh Uyển, vừa nhìn liền biết được chăm sóc tốt. Lão thái thái là người tin Phật, có lòng hướng thiện, đầy lòng yêu thương, liền căn dặn con thứ hai của mình cũng phải quan tâm Khương Lệnh Đề một ít, tuy là thứ nữ, nhưng vẫn là khuê nữ của mình, không thể bên nặng bên nhẹ quá mức, cuộc sống cũng không bằng hạ nhân.

Khương Nhị Gia vốn cảm thấy thua thiệt thứ nữ này, hiện nay lão thái thái đã lên tiếng, tất nhiên là đáp ứng, sau đó lập tức đem đồ tốt không ngừng đưa tới Thanh Hà cư, lại đưa thêm vài nha hoàn ma ma, nhất thời Thanh Hà cư vốn yên tĩnh cũng náo nhiệt hẳn lên. Ban đầu Từ thị còn muốn làm âm ỉ, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, biết rằng cứ nháo như vậy, chính là tự đẩy nam nhân của mình về hướng Thôi di nương bên kia, tính tình cũng thu liễm một ít.

Thời điểm Khương Lệnh Uyển đi Thanh Hà cư thăm Khương Lệnh Đề, thấy Khương Lệnh Đề mặc một thân áo váy màu hồng phấn thêu những cành hoa gấp chồng lên nhau, hai búi tóc trái đào cột bằng dây buộc màu hồng, còn gắn thêm hai đóa hoa lụa màu đỏ, điều này làm khuôn mặt nhỏ hồng hào hẳn lên.

Một tháng qua, Khương Lệnh Đề đúng là hơi mập lên chút.

Chuyện này phải kể đến công của người cha Khương Nhị Gia này, nhìn nữ nhi gầy gò, bộ dáng ốm yếu, liền mời đại phu chuyên giúp nữ nhi điều dưỡng thân thể, trong một tháng này đồ ăn lại được cải thiện không ít, tiểu nữ oa năm tuổi tất nhiên là bắt đầu mập lên.

Nụ cười trên mặt Thôi di nương tươi hơn chút, nhìn gương mặt thanh lệ mềm mại ửng đỏ, mặt mày hồng hào, liền hiểu được gần đây cũng thoải mái hơn nhiều.

Khương Lệnh Uyển thấy Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề khỏe mạnh, cũng yên lòng, chỉ là vừa về đến Đông viện, khuôn mặt nhỏ liền không nhịn được xụ xuống. Đào ma ma nhìn tiểu thư nhà mình có chút thất thần, liền ngồi xổm xuống bên cạnh nắm bột nhỏ, ôn nhu nói: “Lục tiểu thư đói bụng?”

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển thoáng co giật một chút.

Hóa ra nàng ở trong mắt Đào ma ma chính là một tiểu tham ăn?

Khương Lệnh Uyển dùng sức niết khuôn mặt bánh bao của mình, nhớ rằng nàng hơn một tháng chưa gặp Lục Tông. Lần trước Lục Tông trước khi đi, rõ ràng đã hứa sẽ thường xuyên tới gặp nàng, vậy mà lại nuốt lời. Nhưng nghĩ kỹ lại, lấy tính tình hủ nút của Lục Tông, làm sao có khả năng chủ động đi gặp nàng đây? Trong lòng Khương Lệnh Uyển vừa tức vừa rối, lông mày nhỏ càng nhíu chặt, thầm nghĩ: Nàng lúc trước biểu hiện với Lục Tông quá nhiệt tình, có lẽ nào Lục Tông chê nàng ồn ào hay không?

Khương Lệnh Uyển cắn cắn môi.

Nếu hẳn dám ghét bỏ nàng, có tin hay không kiếp này nàng đổi phu quân khác!

Nhưng ý niệm này chỉ là nhất thời nổi lên lúc tức giận, một khi bình tĩnh lại, nàng đúng là không tìm được ai tốt hơn Lục Tông. Có lẽ là có, chỉ cần nàng dụng tâm đi tìm, dù sao kiếp trước nàng sống hơn hai mươi năm cũng không phải là ngồi không. Tấn thành không thiếu thanh niên thế gia tuấn kiệt văn võ song toàn, nàng cũng biết được ai ngày sau sẽ có tiền đồ lớn, nhưng nghĩ đến việc nàng phải dùng chung nam nhân với người khác, cả người nàng liền không thoải mái, cảm thấy ghê tởm. Hơn nữa so sánh ra, vẫn là Lục Tông thương nàng nhất, ở bên người Lục Tông, nàng sống cũng tự tại.

Khương Lệnh Uyển biết bản thân có chút ích kỷ.

Lục Tông đối xử với nàng chỉ muốn đào tìm đào phối đưa tới, nếu nàng vì những chuyện nhỏ nhặt này liền muốn gả cho người khác, như vậy thực sự quá vô tâm.

.

Đào mắt lại đến cuối tháng.

Cuối thu khí trời mát mẻ, thích hợp để xuất môn.

Lão thái thái muốn dẫn nữ quyến Quốc Công phủ đi Tương Nguyên tự lễ Phật. Khương Lệnh Uyển sau khi nghe được tin tức này, lập tức dựa vào lòng lão thái thái, âm thanh mềm mại nói: “Nãi nãi, Xán Xán cũng muốn đi. Xán Xán cầu Bồ Tát phù hộ nãi nãi sống lâu trăm tuổi, mỗi ngày đều thật vui vẻ.”

Rõ ràng là muốn ra ngoài chơi đùa, nhưng miệng nhỏ này như lau qua mặt, mỗi chữ đều làm cho tâm người nghe thoải mái. Lão thái thái mặt mày vui vẻ, nheo khuôn mặt nhỏ bé của tiểu tôn nữ nói: “Xán Xán thật hiếu thuận, nãi nãi nhất định mang Xán Xán đi cùng.”

Nghe xong trong lòng Khương Lệnh Uyển đầy vui mừng, nói “Nãi nãi thật tốt.”

Hai tháng này nàng ngày ngày ở trong phủ, thực sự là buồn muốn chết. Tuy nàng dần dần thích ứng cuộc sống của tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng tóm lại không thể giống hài tử bốn tuổi ngây thơ vô tri sinh sống như vậy. Ban đầu đầu miệng lưỡi cùng Khương Lệnh Huệ còn cảm thấy thú vị, nhưng nàng là người có mới nói cũ, dù là thứ gì mới mẻ, qua hai lần cũng sẽ chán.

Đi cùng lão tổ tông lễ Phật, chuyện này Khương Lệnh Uyển cũng không thích lắm.

Kiếp trước mỗi lần nàng về nhà mẹ đẻ, chuyện đầu tiên nương muốn hỏi chính là bụng nàng có tin tức gì không, sau đó lại ở bên tai nhắc nàng mau mau có hài tử. Đến lúc nàng rốt cục muốn có hài tử, nhưng lại không hiểu sao vẫn không mang thai được, sau đó nàng nghe nói Bồ Tát Tương Nguyên tự rất linh nghiệm, những phụ nhân Tấn thành hơi phú quý một chút đều đến cầu tử, hơn nữa bách thử bách linh, nói đến mức trời hoa rơi loạn, như thể cầu một lần liền có thể làm cây vạn tuế nở hoa ngay vậy*. Nàng da mặt mỏng, nhưng cuối cùng vẫn tro mặt đi đến, hơn nữa còn rất có thành ý, hơn nữa năm tháng nào cũng đi bái Bồ Tát, nhưng vẫn không thể mang thai.

*Cây vạn tuế nở hoa: loài cây tuổi thọ dài, một năm ra lá hai lần, nếu chăm sóc tốt thì 20 năm mới nở hoa một lần (trường hợp chăm sóc tốt thôi nha), ở bên Trung có một sự tích về cây vạn tuế, mình không rõ lắm, đại khái là có một nhà sư già, sắp qua đời, để lại hai cây vạn tuế, được hoàng gia nuôi dưỡng, cây lớn chậm, một năm ra lá hai lần, thân cây cao mười thước nhưng lại không nở hoa, và rồi đến khi hoàng đế bỏ thuốc lá thì cây lại ra hoa. Minh nghĩ chỗ này tác giả ý muốn nói một việc khó khăn hoặc là một chuyện kỳ lạ, khó xảy ra ấy. Lưu ý mình chỉ tìm hiểu sơ lược để biết sơ ý tác giả và

sự tích trên chỉ dịch sơ lại bằng google từ một trang của Trung nên độ chính xác không cao.

Lúc đó nàng buồn bực vô cùng, lại oan ức khó chịu, Lục Tông lại còn cười nàng, ôm nàng cười cười, nói: “Đã nói với nàng rồi, nàng muốn hài tử, đi cầu Bồ Tát còn không bằng tìm ta.”

Tâm thành tắc linh*. Kiếp này nàng khỏe mạnh, cũng bái Bồ Tát từ nhỏ, đầy đủ thành ý.

*Tâm thành tắc linh: thành tâm cầu thì sẽ được.

Ngày đi Tương Nguyên tự, Khương Lệnh Uyển ăn mặc thật xinh đẹp. Chu thị cũng là một mỹ nhân, trước lúc ra ngoài nhất định phải trang điểm một phen, nhưng hôm nay trang điểm xong, lại thấy khuê nữ mình ngồi trên ghế thêu, hai chân nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nhìn chăm chăm chính mình trong gương, tay trái cầm cây trâm bạc mạ vàng nạm trân châu, tay phải cầm một cây trâm bạc khác khắc hoa bướm treo thêm những dây bạc, dường như là đang do dự không quyết định được.

Chu thị đi tới, nặn nặn gò má mập mạp của khuê nữ, cười nói: “Còn nhỏ tuổi, đã thích chưng diện như thế, sau này lớn lên sẽ thế nào đây?” Nói xong liền lấy một chiếc vòng ngọc làm bằng vàng ròng đeo lên tay nữ nhi, lại cầm hai loại trang sức khác nhau trên tay nàng để qua một bên, ngón tay như ngọc tùy ý ở trong tráp trang điểm màu xanh chọn một hồi, từ tốn lấy ra hai sợi dây buộc tóc màu hồng nhạt làm bằng tơ tằm có khâu ngọc trai buộc lên hai búi tóc, lại cầm chiếc lược ngọc chải lại mái bằng cho nữ nhi.

Khue nữ còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp, người như ngọc, khuôn mặt nhỏ tuy rằng mềm mại, nhưng càng hiện ra là một tiểu hài tử ngây thơ. Nàng đi tới, hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của khuê nữ một cái, lúc này mới ôm nữ nhi ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ mẫu thân mình, ngoan ngoãn nằm nhào lên bà vai nàng.

Bên ngoài Vệ Quốc Công phủ có tổng cộng ba chiếc xe ngựa, Chu thị ôm Khương Lệnh Uyển lên chiếc đầu tiên, ngồi cùng lão thái thái, còn chi thứ hai ngồi trên chiếc xe ở giữa, những nô bộc khác thì cùng ngồi trên chiếc xe cuối cùng.

Khương Lệnh Uyển bị ôm lên xe ngựa, nhìn Tô Lương Thần ngồi bên người lão thái thái. Hôm nay Tô Lương Thần dường như cũng cố ý trang điểm một phen, ăn mặc chỉnh tề, trên hai búi tóc cũng cài một cây trâm hoa mai đỏ. Tô Lương Thần ngoan ngoãn mở miệng chào hỏi, trên mặt tràn ngập nụ cười vui vẻ, vừa nhìn liền biết giáo dưỡng cực tốt.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, lên tiếng chào “Lương Thần biểu tỷ.”

Kỳ thực nói thật, kiếp trước nàng cùng Tô Lương Thần cũng không qua lại, tuy nói là biểu tỷ muội, nhưng Tô Lương Thần cùng Khương Lệnh Huệ lại thân thiết hơn, Khương Lệnh Huệ cũng coi Tô Lương Thần thành thân tỷ muội. Hơn nữa Tô Lương Thần có chút không phóng khoáng, mỗi lần nàng thấy mình ăn mặc tinh xảo gây chú ý, liền lộ ra ánh mắt trào phúng. Có lẽ là cảm thấy cô nương gia huê chất lan tâm mới là quan trọng nhất, loại người như mình mỗi ngày chỉ nghĩ mặc xiêm y gì, đeo đồ trang sức gì, cũng khó trách không hợp ý nàng.

Nhưng hôm nay, Tô Lương Thần đối với nàng lại đặc biệt nhiệt tình.

Một lúc lại hỏi nàng khát không, một lúc khác lại hỏi nàng có đói bụng không, cứ như một đôi hảo tỷ muội thương yêu nhau, như thể mối quan hệ của hai người tốt đẹp vô cùng.

Xe ngựa nhanh chóng đến giữa sườn núi Tương Nguyên tự, phía trên xe ngựa không lên được, chỉ có thể đi bộ. Khương Lệnh Uyển được mẫu thân mình ôm xuống xe ngựa.

Lão thái thái được Lý ma ma đỡ xuống xe ngựa, liếc mắt về phía trước một cái. Thấy một thiếu niên cầm bảo ngọc sắc đứng thẳng dưới gốc cây cỏ thụ, môi hồng răng trắng, đặc biệt tuấn tú, ánh mắt từ ái, không nhịn được than thở: “Tiểu thiếu niên này thật tuấn a, so với Dự nhi nhà chúng ta còn đẹp hơn, không biết là con cái nhà ai?”

Khương Lệnh Uyển nằm nhào trong lòng mẫu thân mình, nghe được âm thanh có chút ngạc nhiên, cũng muốn nhìn thấy vị tiểu thiếu niên nào so với ca ca nàng còn tuấn lãng hơn.

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ lên, đôi mắt to đen láy.

Vừa nhìn lên liền không dời mắt nổi.

Nha, không phải nhà ai, chính là người nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhớ Thương

Dung mạo Lục Tông xác thực là quá anh tuấn, không biết tại sao hắn lại có được dung mạo như vậy.

Bây giờ trên người tiểu thiếu niên lộ ra vẻ ngây ngô non nớt, nhưng ngày sau, khi hắn chinh chiến sa trường trở về, ngẩng cao đầu cười trên đại mã, trên người mặc một bộ chiến bào mà đen, bội kiếm treo bên đai lưng, anh tuấn như vậy khiến cho cả đời này của nàng cũng không thể nào quên.

Khương Lệnh Uyển liếc nhìn vài lần, nhưng rất nhanh liền buông mắt xuống.

Lục Tông đi về phía lão thái thái, tuy rằng tính tình Lục Tông có chút lạnh nhạt, nhưng cũng là một người tôn trọng trường bối, thái độ của hắn đối với lão thái thái vô cùng kính trọng.

Hai lần trước Lục Tông đến Vệ Quốc Công phủ, lão thái thái lại không có trong phủ, hôm nay rốt cuộc mới nhìn thấy, vị thiếu niên ôn trọng tuấn lãng này là thế tử Vinh vương phủ Lục Tông, gương mặt của lão thái thái từ ái cười nói: “Tính khí rất tốt...” Sau đó nhìn về phía Khương Lệnh Uyển đang nằm trong ngực nói, “Không phải Xán Xán rất yêu thích Vinh thế tử sao? Vậy tại sao hôm nay lại không ra chào hỏi người ta?”

Chu thị lúc này mới nhớ mấy ngày nay nữ nhi cũng không còn treo ‘Tông biểu ca’ ở ngay khoe miệng nữa, trẻ con đúng là có mới nói cũ, chỉ mới hơn một tháng, liền quên mất Tông biểu ca mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm, ngay cả Tiết Vành xưa nay quan hệ rất tốt, thái độ bây giờ cũng không lạnh không nhạt với người ta. Khuôn mặt xinh đẹp của Chu thị hơi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nặn nặn gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển, nhỏ giọng nhắc nhở: “Xán Xán ngoan, mau gọi biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ lên, thấy Lục Tông đang nhìn về phía nàng. Lúc này mới mím môi, tay nhỏ ôm lấy cổ của mẫu thân, âm thanh mềm mại nhu nhược gọi: “Biểu ca.”

Lục Tông cũng nhận ra được sự biến hóa của tiểu biểu muội, chỉ nhàn nhạt “Ân” một tiếng, sau đó hạ mắt không nói gì.

Lục Tông đang chờ người, khi thấy một người mặc một thân trường bào cổ tròn màu xanh trúc đang đi tới, lúc này mới lộ ra vẻ mặt của một tiểu hải đồng, ưỡn thẳng lưng, hô một tiếng: “Cửu cửu.”

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng nhìn qua, thấy nam tử đi tới ước chừng ba mươi tuổi, khí chất nho nhã, hai hàng lông mày lộ ra một cổ anh khí.

Người này chính là cậu ruột của Lục Tông, cũng là Phùng đại tướng quân chiến công lừng lẫy uy phong lẫm liệt của Đại Chu —— Phùng Hoài Viễn.

Khương Lệnh Uyển nhớ lại, khi Lục Tông mười bốn tuổi đã xuất chinh cùng với vị Phùng đại tướng quân này ra ngoài đánh trận, vị Phùng đại tướng quân này đối với Lục Tông, hẳn không chỉ là cậu ruột, còn là ân sư. Hắn là người mà Lục Tông kính trọng nhất trên đời này.

Phùng Hoài Viễn khi ở trên chiến trường là một người dũng mãnh thiện chiến, lúc này hắn thoát chiến bào, thay một bộ trang phục bình thường lại trở thành một vị thư sinh nho nhã, không có nửa phần thô lỗ. Phùng Hoài Viễn tiến vào liền thấy các vị nữ quyến của Vệ Quốc Công phủ đang ở, bước lên chào hỏi lão thái thái, sau đó mới nhìn về phía Chu thị sau lưng lão thái thái.

Chu thị mặc một bộ xiêm y cổ tròn thanh mát có thêu hoa mẫu đơn, càng khiến cho da dẻ như sương như ngọc của nàng càng thêm mấy phần ónh nhuận, mỹ mạo của nàng vẫn giống như trước, trong lòng ôm một cục bột nhỏ, lẳng lặng đứng một chỗ cũng khiến cho người nhìn cảm thấy hình ảnh ấy xinh đẹp như một bức họa.

Chu thị liếc nhìn hắn, khẽ vuốt cằm, xem như chào hỏi.

Phùng Hoài Viễn nhìn về phía tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài trong lòng Chu thị, hai con mắt nhất thời nhiễm đầy ý cười, lộ ra mấy phần thân cận, ngữ khí ôn hòa nói: “Đây là Xán Xán có đúng không? Năm nay... năm nay có phải đã bốn tuổi?”

Đôi mắt to tròn của Khương Lệnh Uyển nhìn chăm chú Phùng Hoài Viễn, đáng vẻ ngoan ngoãn không dám lên tiếng.

Lúc trước nàng không biết, nhưng sau này nàng mới hiểu được, vị Phùng đại tướng quân này là người ái mộ mẫu thân nàng. Phùng đại tướng quân là một người si tình, bởi vì yêu sâu sắc mẫu thân nàng, nên cả đời này của hắn cũng không cưới vợ.

Tâm tư Chu thị lại vô cùng bằng phẳng, ánh mắt nàng nhìn Phùng Hoài Viễn không có cảm xúc gì khác, chỉ nói với nữ nhi: “Xán Xán, gọi cửu cửu đi con.” Phùng Hoài Viễn xem như là biểu ca của Chu thị, Khương Lệnh Uyển gọi hắn một tiếng cửu cũng là điều nên làm.

Hơn nữa đời trước nàng gả cho Lục Tông, tiếng cửu cửu này không chạy không thoát được. “Cửu cửu.”

Nghe thấy Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gọi hắn, Phùng Hoài Viễn sang sảng cười to, liên tục nói: “Đúng là hải tử ngoan.”

Sau đó hai người lại khách sáo vài câu.

Vị Phùng đại tướng quân này là bạn vong niên của Vô Trần đại sư Tương Nguyên tự, hôm nay đến đây cũng làm muốn ôn chuyện với Vô Trần đại sư. Phùng Hoài Viễn thấy Chu thị khách khí, đương nhiên cũng biết nàng cố ý muốn tránh mình, cũng liền cúi chào lão thái thái sau đó mang theo Lục Tông lên núi.

Từ thị bên cạnh lão thái thái mặc một thân trang phục đẹp đẽ, quai gò nói một câu: “Vị Phùng đại tướng quân này đã sớm qua tuổi hai mươi, có người còn nói hắn không biết khi nào mới chịu thành thân đây...” Nàng dừng một chút, nhìn về phía Chu thị, hai con mắt hiện lên ý cười, nói: “Có người nói là người hắn yêu đã lập gia đình nên thế rằng đời này sẽ không cưới đâu. Đúng là một người si tình a.”

Chu thị nghe xong sắc mặt hơi đỏ một chút.

Khương Lệnh Uyển biết mấy ngày nay Nhị thúc luôn qua Thanh Hà cư, lòng Nhị thăm sốt ruột, bản thân không thoải mái, cũng muốn người khác không thoải mái. Khương Lệnh Uyển nâng lên gương mặt tươi cười, trong mắt mang theo vẻ ngây thơ, hiếu kỳ nhìn về phía Từ thị: “Nhị thăm thăm biết thật nhiều a, Xán Xán cảm thấy vị cứu cứu lúc này vô cùng uy phong, Nhị thăm thăm còn biết gì nữa không, kể một chút cho Xán Xán nghe đi, Xán Xán còn muốn nghe.”

Trong nữ tặc (*) nữ tử không được tùy ý nghị luận ngoại nam, lão thái thái nghe xong nhũ nhũ mày lại, quả trách cũng chẳng muốn quả trách nàng, trực tiếp quay qua nói với Lý ma ma ở bên cạnh: “Đi thôi.”

nữ tặc(*): Chuẩn mực đạo đức của phụ nữ

Từ thị tức đến dậm chân.

Khương Lệnh Uyển cười đến vô cùng vui vẻ, thân mật ôm Chu thị nói: “Nương, Xán Xán muốn tự đi, có được hay không?”

Thấy nữ nhi khéo léo nghe lời như vậy, Chu thị đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Khương Lệnh Uyển lần đầu tiên cảm thấy đôi bàn chân nhỏ của mình đi đường thật sự vất vả, đi mười mấy bậc thang, mới nhìn không được ngẩng đầu nhìn lên trên. Vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy Tô Lương Thần này không biết từ lúc nào đã chạy đến phía trước Lục Tông, lúc này đang đứng ở giữa Phùng Hoài Viễn và Lục Tông, ngẩng đầu vừa cười vừa nói với Phùng Hoài Viễn.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn đương nhiên là được người khác yêu thích, huống hồ Phùng Hoài Viễn còn là một người rất yêu thích tiểu hài tử...

“Xán Xán có mệt không?” Chu thị thấy nữ nhi không đi nữa, lại nhìn hai gò má phấn hồng của nàng, chớp mũi có mấy hạt mồ hôi li ti, đang định khom lưng ôm lấy nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển vội nói: “Không sao cả, Xán Xán có thể tự đi.” Nói là nói như vậy nhưng hai quai hàm lại phình lên.

Chu thị cau mày lại, như lọt và sương mù, căn bản là không hiểu được tại sao nữ nhi bảo bối của nàng lại không vui rồi.

Khương Lệnh Uyển vô cùng không vui, hơn nữa lòng nàng còn vô cùng hoảng.

Cho dù là đời trước hay đời này, Lục Tông cũng chỉ đối tốt với một mình nàng, nhưng hiện tại nàng chung quy cũng chỉ là một bé gái, tuy rằng không hi vọng Lục Tông có tâm tư gì với nàng, chỉ cần quan hệ biểu huynh biểu muội của hai người tốt đẹp, có một quãng thời gian thanh mai trúc mã vô tư, sau đó thuận theo tự nhiên thành thân với nhau, và Lục Tông lại tiếp tục sủng nàng, hoàn hi hạnh phúc sống hết cả đời. Nhưng Tô Lương Thần này đang muốn làm gì? Lòng Khương Lệnh Uyển khó chịu vô cùng, lúc này nàng hận không thể xông lên tuyên cáo chủ quyền, nhưng vừa rồi nàng cố ý không chịu đề ý đến Lục Tông, giờ khắc này cũng không muốn hạ mặt xuống, nhất thời miệng nhỏ Khương Lệnh Uyển vênh lên, vênh lên rất cao, chỉ sợ người khác không biết được là nàng đang tức giận.

Nàng đi một lúc, nhắc mắt lên, thấy Tô Lương Thần còn đang ở bên cạnh Phùng Hoài Viễn, tuy rằng không dựa gần Lục Tông, nhưng nàng nhìn vẫn thấy chướng mắt.

Chân ngắn của Khương Lệnh Uyển đang bò từng bậc thang thì đột nhiên ngừng lại, quay về phía Chu thị nói: “Nương, Xán Xán không muốn đi.” Nàng thấy mẫu thân mình đang muốn hỏi gì đó, bĩu bĩu môi xụ mặt xuống che cái bụng nhỏ, mày nhỏ cau lại, “Xán Xán đau bụng.”

Lời này lập tức liền dọa sợ Chu thị, nàng ôm nữ nhi lên thân thiết dò hỏi.

Hôm nay người lên núi không nhiều, đoàn người đi phía trước đương nhiên chú ý thấy, Lục Tông nghe thấy tiếng vang liền nghiêng đầu lại. Trên gương mặt tuấn lãng của thiếu niên không hề có chút cảm xúc, đôi con ngươi đen tuyền nhìn về phía cục bột nhỏ đang vênh vênh khoe miệng, thấy bánh bao nhỏ có vẻ không vui, sau đó quay sang nói với Phùng Hoài Viễn: “Cứu cứu, Tông Nhi đi xem tiểu biểu muội.” Sau đó không chờ Phùng Hoài Viễn nói cái gì liền đi xuống phía dưới.

Chu thị ôm nữ nhi, thấy Lục Tông đi đến nàng có chút giật mình.

Lục Tông còn nhỏ tuổi, nhưng lại vô cùng cẩn trọng dò hỏi: “A di, biểu muội bị sao vậy?”

Chu thị thấy động tác của nữ nhi hơi cứng lại một chút, nữ oa ngẩng đầu xem xét Lục Tông, sau đó cúi đầu rúc vào lòng nàng làm bằm một câu: “Xán Xán không có chuyện gì.”

Lục Tông tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng hẳn vẫn có thể nhìn ra được tâm trạng của tiểu biểu muội rất không vui. Hắn liếc mắt nhìn xuống bánh bao nhỏ, sau đó nói với Chu thị: “Nếu không a đi đi trước đi, Tông Nhi sẽ thay ngài chăm sóc muội muội.”

Lúc này Chu thị bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra không phải nữ nhi nhà nàng có mới nói cũ, hơn nữa còn ghi nhớ rất kĩ.

Chương 20: Chấp Niệm

Chu thị hiếu Lục Tông là một hải tử ôn trọng, cũng yên tâm giao nữ nhi cho hắn, bản thân cùng nha hoàn ma ma liền xoay người đi lên núi.

Hai bên thêm đá trồng những cây quế già, bây giờ là giữa mùa thu, hương quế tỏa ra, gió thổi qua làm mùi thơm càng đậm thêm, như thấm vào lòng người. Lục Tông nhìn tiểu bánh bao trước mặt, hai búi tóc nhỏ được búi lại bằng hai sợi dây màu hồng nhạt đang bị gió thổi lên, phấp phả phấp phới. Lục Tông thấy nàng không hoạt bát nghịch ngợm như hồi trước, đầu nhỏ cúi xuống cực kì an tĩnh, lúc này hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt mập mạp của tiểu oa nhi, sau đó đặt tay lên bụng nhỏ mềm mại của nàng xoa nhẹ mấy cái.

Khương Lệnh Uyển sợ ngứa, liền cười ra tiếng, sau đó cắn môi tha thiết nhìn Lục Tông.

Tay Lục Tông dừng lại một chút nhưng không có thả ra, chỉ hỏi: “Còn đau không?”

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ. Nàng chỉ giả đau bụng, không phải đau thật.

Từ trước đến nay Lục Tông không biết dỗ dành người khác, hướng chỉ đối phương chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi. Hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nguyên nhân khiến nàng giận dữ dường như có liên quan đến hắn. Lục Tông nhíu mày suy nghĩ một chút, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân, sau đó phảng phất nghĩ tới điều gì liền nói: “Một tháng nay huynh cùng cữu cữu đến Nghi Châu, có mang về ít đồ chơi nhỏ, trở về huynh sẽ lệnh người mang qua cho muội——”

Khương Lệnh Uyển nghe xong liền ngẩng đầu, hai mắt mở to kinh ngạc nói: “Tông biểu ca đi Nghi Châu?”

“Ừm.” Lục Tông gật đầu. Người hắn kính trọng nhất chính là cữu cữu, sau này muốn cùng cữu cữu chinh chiến sa trường, nhưng tuổi hắn vẫn còn nhỏ, mà cữu cữu nói đợi đến khi hắn đủ mười bốn tuổi mới đưa hắn đến quân doanh. Mấy ngày nay hiếm khi thấy cữu cữu rảnh rỗi, tất nhiên hắn phải đi theo để học hỏi.

Vậy là nàng oan uổng hắn? Khương Lệnh Uyển ảo não không thôi.

Nàng nghĩ rằng hơn một tháng qua hắn không đến thăm nàng là do hắn nuốt lời, không ngờ là vì hắn đi xa nhà. Lấy tính cách của hắn, lúc về còn không quên mang lễ vật cho nàng, đủ để biết rằng hắn cũng đặt nàng trong lòng. Tuy là tình cảm biểu huynh muội nhưng hắn cũng không có quên. Khương Lệnh Uyển trong lòng cảm thấy ngọt ngào —— coi như nàng mới có bốn tuổi, Lục Tông vẫn rất quan tâm đến nàng.

Chỉ với một câu nói, khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nở nụ cười xán lạn, đôi mắt to óng ánh như hai hòn bi, nghiêng đầu, đôi môi hồng phấn khẽ mở: “Vậy... Tông biểu ca chỉ mang quà cho Xán Xán thôi sao?”

Lục Tông thành thật “Còn có của Bảo Thiên.”

Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của hắn, bây giờ hai người mới mất đi mẫu thân, tình cảm huynh muội lúc này là một thứ cực kì quý giá. Khương Lệnh Uyển dù là một người hẹp hòi cũng không dám cùng vị tiểu cô tử này tranh thủ tình cảm, ngược lại nàng còn cảm thấy Lục Tông là một người rất có tình cảm. Đừng nhìn thấy mặt hắn lạnh như băng mà lầm, hắn tuy vậy nhưng rất quan tâm đến người khác, trong đầu nhớ rất kĩ, tâm tư cũng khá tinh tế.

Khương Lệnh Uyển mừng tí mắt, một khuôn mặt bánh bao đang im lặng lúc này cười khanh khách như một kẻ điên, có chút không tự nhiên hơi di chuyển thân thể, đến gần khuôn mặt Lục Tông một chút. Hai mắt nàng nhìn Lục Tông rồi ôm lấy cổ hắn: “Xán Xán cho rằng Tông biểu ca nói xạo... Rõ ràng huynh đã đáp ứng sẽ đến thăm Xán Xán.”

Hai người rất gần nhau, Lục Tông dường như có thể ngửi thấy mùi sữa bên người tiểu bánh bao, thật khiến người ta dễ chịu.

Ma xui quỷ khiến, Lục Tông liền đưa tay ra nắn nắn khuôn mặt mập mạp của nàng.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày: “...” Tại sao Lục Tông cũng bắt đầu thích nắn mặt nàng? Nếu là lúc trước, ca ca Khương Dự nắn mặt nàng, nàng nhất định là không chịu, nhưng lúc này trong lòng nàng lại tha thứ cho Lục Tông, hơn nữa hắn rất nhẹ tay, còn có chút thoải mái, lúc này mới để hắn tùy ý nắn. Trở thành tiểu oa nhi bốn tuổi, tính tình dường như cũng dễ chịu hơn, tâm tình không tốt tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Khương Lệnh Uyển cố ý “à ồ” vài tiếng xong liền cắn vào ngón tay Lục Tông, sau đó theo bản năng nhìn hắn, nhãn châu* chuyển động, thấy vẻ mặt của hắn đặc biệt ôn hòa, lúc này mới thoáng thả ra, không dám dùng sức, cắn xong mới nhìn về phía Lục Tông cười ngây ngô.

*nhãn châu: con ngươi

Thật tốt.

Biến thành tiểu oa nhi thật tốt a.

Lão thái thái đi ở phía trước quay lại nhìn, thấy tiểu tôn nữ của mình chơi cùng Vinh Thế tử thật vui vẻ, lúc này mỉm cười nói: “Xán Xán của chúng ta đúng là hài tử được nhiều người yêu thích.”

Chu thị đi sau lão thái thái, thấy Lục Tông dắt tay nhỏ của nữ nhi, cẩn thận bước từng bậc thang, ánh mắt càng thêm nhu hòa.

Đoàn người ở Tương Nguyên tự thờ Phật, thức ăn dùng vào buổi trưa tất nhiên là đồ chay. Khương Lệnh Uyển thấy trong bát sữ nhỏ không có đồ ăn mặn liền không có khẩu vị, xới lên mấy cái chứ không muốn ăn. Nàng buông muống nhỏ, nghiêng đầu nhìn Chu thị: “Nương, Xán Xán muốn đi tìm Tông biểu ca.”

Hai người mới ở cùng nhau, đến giờ dùng cơm mới chịu quay về, bây giờ lại nhớ rồi?

Chu thị nói: “Tông biểu ca của con bây giờ đang dùng cơm, lát nữa nương dẫn con đi được không?”

Khương Lệnh Uyển quyết miệng, có chút không vui. Tô Lương Thần ngoan ngoãn ngồi bên cạnh lão thái thái, dùng cơm xong vẫn rất im lặng. Nàng không phải hài tử kén ăn, ngoan ngoãn ăn xong bát cơm, nghe hai mẹ con Chu thị nói chuyện, mới điềm nhiên nói: “Mợ, để Lương Thần mang Uyển biểu muội đi tìm biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong lời này lại không vui, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Thần, trong lòng thầm nói: Lục Tông từ khi nào trở thành biểu ca của nàng ta?

Lão thái thái cũng rất thích đứa nhỏ Lục Tông này, thấy tôn nữ của mình quán quít người ta như vậy, hơn nữa hậu viện của Tương Nguyên tự cũng là nơi thanh tịnh, hôm nay cũng ít người, chắc sẽ không xảy ra việc gì, liền nói với Chu thị: “Nếu Xán Xán đã thích Vinh Thế tử như vậy, thì để cho con bé tự mình đi tìm, phải thêm vài nha hoàn ma ma đi theo, sẽ không có việc gì.”

Chu thị rũ mắt, vẫn là không yên lòng, liền thả bát đĩa của mình xuống tự mình đưa nữ nhi ra ngoài, Tô Lương Thần cũng đi theo.

“Uyển biểu muội, đi chậm chút, cẩn thận té.”

Tô Lương Thần chỉ lớn hơn Khương Lệnh Uyển một tuổi, bây giờ có lòng tốt nhắc nhở, giống như tỷ tỷ tốt rất yêu thương muội muội. Nàng thấy Khương Lệnh Uyển chạy nhanh, muốn kéo tay Khương Lệnh Uyển lại, tay vừa cầm đến, đã bị tiểu muội nhanh chóng rút ra. Tô Lương Thần biết tiểu nữ oa này đã bị Vệ Quốc công phu chiều hư, chỉ thu tay về, ánh mắt rũ xuống thoáng lạnh lẽo, sau đó liền khôi phục đáng vẻ một hài tử hiếu chuyện, tiếp tục đi theo.

Khương Lệnh Uyển thật không có tình cảm gì đối với vị Lương Thần biểu tỷ này. Tuy rằng Tô Lương Thần đối xử với nàng rất thân thiện, nhưng lại tính toán chi li, trong lòng nhớ rất rõ những hành động kia. Kỳ thật Tô Lương Thần mới có năm tuổi, nói thẳng ra thì không nên có tâm tư với Lục Tông mới đúng, nhưng nàng vẫn có cảm giác gì đó rất kì lạ. Nếu đã thấy là lạ, nàng tất nhiên không thể cùng tiểu nữ oa năm tuổi giả vờ giả vịt, không thích chính là không thích, cũng không thể che giấu được. Làm cho nàng hiểu được mình không thích nàng, nếu là người thức thời, thì nên cách xa mình một chút.

Lúc này Phùng Hoài Viễn cùng Lục Tông mới dùng xong cơm chay, hai người người tản bộ tiêu cơm bên cạnh hồ sen sau hậu viện Tương Nguyên tự.

Phùng Hoài Viễn dáng người cao to, mà Lục Tông mới có mười tuổi, đứng bên cạnh Phùng Hoài Viễn, thật là có sự chênh lệch lớn. Tiểu thiếu niên có vầng trán cao, vẻ mặt tuy không có nhiều cảm xúc nhưng vẫn mơ hồ mang theo một chút nhu hòa. Phùng Hoài Viễn nghĩ đến tiểu nữ oa luôn quán quít lấy Lục Tông, hẳn biết nhân duyên của cháu trai xưa nay không tốt, vẫn là lần đầu tiên thấy hắn được một tiểu cô nương yêu thích, không khỏi cảm thán: “Xán Xán dường như rất thích con, thật là ngạc nhiên.”

Lục Tông nhũn mày. Kỳ thực hắn cũng không hiểu vì sao tiểu bánh bao kia lại thích hắn.

Phùng Hoài Viễn nhớ lại khuôn mặt của nữ oa kia, mặt mày như vẽ, trắng trẻo như pho tượng ngọc, dường như nhớ đến cái gì, liền thấp giọng nói: “Xán Xán rất giống mẫu thân nàng khi còn bé, có điều Xán Xán hoạt bát hơn chút...” Hắn quay đầu nhìn Lục Tông: “Nếu con nhỏ lại vài tuổi, sau này hai đứa lớn lên, nói không chừng sẽ trở thành một đôi.”

Nói đến đây ánh mắt của hắn lại mềm đi mấy phần. Tình cảm thanh mai trúc mã là một thứ tình cảm rất đẹp.

Vậy mà lúc Phùng Hoài Viễn vừa ngẩng đầu, liền thấy Chu thị đi tới. Chu thị dáng người thướt tha, mềm mại thanh thoát, nàng đang cúi đầu cười nói cùng nữ nhi, nụ cười như hoa làm Phùng Hoài Viễn nhìn đến ngây dại.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Lục Tông, lập tức chạy tới. Đôi chân ngắn đi tới bên người Lục Tông, ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Hoài Viễn hô lên: “Cửu cửu.” Sau đó bàn tay kéo áo Lục Tông nói: “Tông biểu ca, cùng Xán Xán đi bái Bô Tát đi.”

Lúc này nàng chỉ lo cùng Lục Tông chơi đùa, đã quên bái Bô Tát.

Nàng muốn cùng Lục Tông đi bái Bô Tát.——

Vì cầu tử.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tình Định

Hương khói Trương Nguyên tự vô cùng cường thịnh cũng không phải là không có lý do, đặc biệt ở cái khoản cầu được ước thấy cũng đã khiến cho nơi này trở nên nổi tiếng.

Sau khi nàng và Lục Tông bái tế Bồ Tát xong, lúc này mới nắm lấy tay hắn đi về phía ao phóng sinh. Nước trong ao gợn sóng từng làn từng làn nhỏ, hai bên bờ trồng hoa cẩm tú màu đỏ, đông đưa trong gió vô cùng đẹp mắt. Khương Lệnh Uyển hai tay chống cằm nhìn đàn cá bơi trong nước, Lục Tông ở một bên vẫn không nói lời nào, nhưng mỗi lần nàng nhảy lên hắn sẽ lập tức che chở tránh cho nàng không bị ngã đau.

Khương Lệnh Uyển nhìn hình ảnh hai người phản chiếu trong ao, gương mặt nàng non nớt tròn tròn nhiều thịt thật giống như một cái bánh bao, còn Lục Tông, hắn vẫn tuấn tú như trước.

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện trừ Đào ma ma ra thì không có ai khác.

Tô Lương Thần cũng không theo tới.

Khương Lệnh Uyển nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Tô Lương Thần dù sao tuổi còn nhỏ, cứ dính sát như vậy cũng khiến nàng cảm thấy phiền. Chỉ là suy nghĩ kỹ cũng thấy, Tô Lương Thần tuy tuổi còn nhỏ nhưng dung mạo lại không tồi, vẻ mặt rất nhu hòa, đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn mềm mại, gò má hơi có chút mập mập trẻ con, thêm cả nụ cười thuận theo, rất khiến người khác yêu thích.

Vậy Lục tông thì sao?

Khương Lệnh uyển chéch mắt liếc nhìn hắn, tay nhỏ lôi kéo ống áo của Lục Tông.

Y phục của Lục Tông hình thức tuy đơn giản, nhưng vật liệu lại là thượng hạng, sờ rất thoải mái. Đồi trước tuy rằng nàng không giúp Lục Tông may bất kỳ thứ gì nhưng thời điểm nàng và hắn mới vừa kết hôn, thấy hắn ăn mặc rất tùy ý, căn bản không chú ý tới xiêm y của mình như thế nào, chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được, hắn dù sao cũng là phu quân của nàng, nàng là một người coi trọng mặt mũi, phu quân của mình dung mạo và khí chất đều tốt như vậy, đương nhiên không thể lãng phí, nàng liền cho người đến tiệm xiêm y được các vị công tử thích nhất Trần thành làm một bộ xiêm y theo số đo của hắn. Chỉ là xiêm y tuy đẹp nhưng bạc cũng tốn rất nhiều, có người nói bạc mà nàng dùng để mua xiêm y trong một tháng cho Lục Tông bằng với hai năm chi tiêu trong phủ.

Lúc đó nàng và Lục Tông tuy đã là phu thê, cũng đã làm chuyện thân mật nhất, nhưng chung quy vẫn có chút không quen. Lại nói, Lục Tông tuy rằng đối tốt với nàng, nhưng ở trước mặt mọi người, chỉ cần mặt hắn trầm xuống thì đúng là rất đáng sợ. Lần đầu tiên nàng tiêu nhiều bạc như vậy, vị Phan trắc phi kia cũng bị nàng làm cho sợ trắng mặt, cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ nơm nớp lo lắng nói chuyện này cho Lục Tông.

Vậy mà Lục Tông chỉ tươi cười, còn khen nàng thật tinh mắt.

Khương Lệnh Uyển là một người vô cùng thích huy vinh, được Lục Tông khen như vậy, nhất thời cái đuôi có thể vênh lên tận trời, sau đó cười khanh khách nằm trong lòng Lục Tông chỉ cho hắn nên phối hợp xiêm y như thế nào, còn hắn thì chỉ ôm nàng, lắng lắng nghe nàng nói, mặt mày nhu hòa, vô cùng sủng nịnh nhìn nàng.

Nói tới cũng kỳ quái, trước đây Lục Tông đối tốt với nàng nàng lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, bây giờ trở lại nàng mười bốn tuổi, mỗi khi nhìn Lục Tông, nàng luôn nhìn không được nhớ lại quãng thời gian hắn đối tốt với nàng. Chỉ là nàng cũng hiểu được hắn đối với bản thân không có loại tình cảm giữa nam và nữ, không giống như cha và nương cùng yêu thương lẫn nhau, luôn suy nghĩ cho đối phương. Nàng chỉ vì muốn tiếp tục chiếm lấy sự nuông chiều của Lục Tông dành cho nàng. Ai lại không muốn được sủng ái chứ? Huống hồ bây giờ nàng cảm thấy bản thân đối với Lục tông đã đủ tốt.

Lục Tông thấy mày của bánh bao nhỏ nhú quá chặt, mới hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Khương Lệnh Uyển giang tay ra ôm lấy cánh tay của Lục Tông, giống như một cái bánh bao nhỏ dính lên người. Nàng muốn mở miệng hỏi một chút ấn tượng của Lục Tông đối với Tô Lương Thần như thế nào, nhưng lời đến miệng lại không hỏi ra được.

Đây căn bản không phải tác phong của nàng.

Đồi trước nàng không làm tận trách nhiệm của thê tử, nhưng cũng sẽ không hoài nghi Lục Tông lung tung. Hai con mắt của Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên sáng lên trong chớp mắt, nàng ngẩng đầu ra hiệu cho Lục Tông hạ thấp đầu xuống.

Lục Tông tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng cực kì phối hợp khom lưng xuống.

Khương Lệnh uyển buông cánh tay nhỏ đang ôm Lục Tông ra, tay phải trực tiếp bò vào trong cổ áo của hắn, tìm thấy da thịt ấm áp.

Về mặt Lục Tông rốt cuộc có biến hóa, đôi mắt nhìn bánh bao nhỏ trước mặt này, không biết là nàng muốn làm gì.

Khương Lệnh Uyển loan môi cười, âm sắc mềm mại nói: “Tìm thấy rồi.”

Nàng từ trong cổ áo Lục Tông lấy ra một miếng dương chi ngọc bội, tay nhỏ sờ sờ, sau đó nhìn Lục Tông nói, “Tông biểu ca, Xán Xán muốn cái này.”

Lục Tông ngẩn ra, hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Ngọc bội này là miếng ngọc hán đeo từ nhỏ, rất ít người biết.

Khương Lệnh Uyển biết ý nghĩa của khối ngọc bội này đối với Lục tông, bằng quan hệ hiện tại giữa nàng và Lục Tông, hẳn sẽ không cho nàng khối ngọc bội này, nhưng nàng lại muốn thử một chút. Nàng vuốt ve ngọc bội không buông, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn Lục tông, mở miệng nói: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn.”

Trước đây nàng muốn, hẳn cũng cho.

Còn bây giờ thì sao?

Khương Lệnh Uyển tha thiết mong chờ, ánh mắt giống như khi nàng muốn ăn đồ ăn vặt mà mình thích vậy, trông mà thèm.

Đào ma ma cố ý đi theo Lục tiểu thư, Vinh Thế tử tuy rằng thận trọng nhưng chung quy cũng chỉ mới mười tuổi, mang theo Lục tiểu thư chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, lúc này nghe thấy hai vị tiểu chủ tử nói chuyện. Nàng nhìn Vinh Thế tử vô cùng chăm sóc Lục tiểu thư như vậy, đúng là một vị biểu ca tốt thương yêu muội muội, lúc này Lục tiểu thư lại nhìn chăm chăm vào ngọc bội của Vinh thế tử, Đào ma ma vội vã chạy tới ôm lấy Lục tiểu thư, ôn nhu dỗ dành: “Lục tiểu thư ngoan, lát nữa nô tỳ cho ngài một khối ngọc bội khác đẹp hơn có được hay không?”

Lục tiểu thư là tiểu tử tông Vệ Quốc Công phủ, muốn loại ngọc bội nào mà lại không có, hơn nữa Lục cô nương tuổi còn nhỏ đã thích chung diện, ngày thường những thứ ngọc bội xinh đẹp kia cũng không chịu đeo, chỉ thích vòng cổ dây chuyền. Tiểu hài tử luôn yêu thích những thứ rực rỡ óng ánh.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông một chút, thất lạc hạ mắt xuống, sau đó ôm lấy cổ Đào ma ma, xoay người cúi đầu vào bả vai Đào ma ma, lầm bầm nói: “Đào ma ma, Xán Xán muốn mẫu thân.”

Nghĩ là Lục tiểu thư đã chơi mệt rồi, Đào ma ma ôm nàng lên một chút, nhìn Lục Tông cười nói: “Vinh Thế tử, vậy nô tỳ mang Lục tiểu thư đi tìm phu nhân trước.”

Lục Tông nhìn Đào ma ma ôm người đi mất, đáy mắt đắm chiều nhìn ngọc bội đang đeo trước ngực, sau đó lại bỏ vào trong cổ áo.

Khương Lệnh Uyển trở về tìm Chu thị, phát hiện hôm nay An Vương phi cũng dắt theo nhi nữ đến Trương Nguyên tự cầu phúc, trang phục của An Vương phi vẫn phú quý xa hoa như trước, đeo vàng đeo bạc, chỉ lo người khác không biết An Vương đối tốt với nàng biết bao nhiêu, nhưng khuôn mặt này, cũng vẫn xinh đẹp không khác gì trước kia, xinh đẹp đến lộ liễu.

Ngay tới cả Chu Lâm Lang bên cạnh nàng cũng như vậy, khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển rất dịu ngoan gọi một tiếng biểu muội.

Nhìn hai mẹ con nhà này, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy đau đầu, hơn nữa lúc này nàng còn giận đối với Lục Tông, thời điểm như vậy muốn qua loa cũng không thể qua loa được.

Thấy vẻ mặt mệt mỏi của nữ nhi, Chu thị nghĩ chắc là chơi mệt rồi, giang tay ôm lấy nữ nhi trong lòng Đào ma ma.

An Vương phi thấy Khương Lệnh Uyển trong ngực Chu thị, không khỏi nhủ mảy lại, càng cảm thấy cục bột được nuông chiều từ nhỏ này làm sao có thể bằng được một sợi tóc của nữ nhi nhà nàng, xem coi, một chút giáo dưỡng cũng không có.

Mẹ con An Vương phi không thích Khương lệnh Uyển, nhưng lại có người vô cùng yêu thích vị tiểu biểu muội này.

Bên cạnh An vương phi là một vị tiểu công tử mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, không ai khác chính là con trai trưởng của An Vương phủ, Chu Quý Hành.

Chu Quý Hành không giống như mẫu thân và muội muội của hắn, ánh mắt hắn nhìn Khương Lệnh Uyển giống như là chó con nhìn thấy bánh bao thịt vậy, đôi mắt nhất thời liền sáng đến chói mắt.

Vào những ngày lễ tết, mấy hài tử cùng tụ hội lại với nhau, Khương Lệnh Uyển có được về ngày thơ đáng yêu, đương nhiên là có rất nhiều tiểu biểu ca yêu thích nàng, nhưng có thể thân cận với Khương Lệnh Uyển nhất cũng chỉ có hai, một là Chu Quý Hành bảy tuổi, mà người còn lại, không ai khác ngoài Tiết Vành năm tuổi.

Đừng coi thường số tuổi của Tiết Vành, nếu nói về tranh sủng, Chu Quý Hành hoàn toàn không phải địch thủ của hắn, mỗi lần hai người đi theo phía sau tiểu biểu muội, bộ dạng đáng yêu trắng trẻo, khả năng làm nũng bán manh thì khỏi phải nói, tuyệt đối chiếm đệ nhất.

Hôm nay Tiết Vành không có ở đây, Chu Quý Hành nhìn tiểu biểu muội đáng yêu đang ở trong lòng mẫu thân nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại yên tĩnh. Dáng vẻ Chu Quý Hành mi thanh mục tú, lúc hắn cười lên, khoe miệng còn mang theo hai hai lúm đồng tiền nho nhỏ, khiến người ta cảm thấy vô cùng rạng rỡ ấm áp.

Khương Lệnh Uyển thấy Chu Quý Hành đang nhìn nàng, đầu nhỏ lập tức hơi co lại.

Người nàng không muốn gặp, một người hai người hôm nay đều tới cả.

Nàng biết Chu Quý Hành yêu quý nàng,

Trí nhớ ủa nàng không tốt, đào hoa đời trước khiến nàng nhớ rõ cũng chỉ có ba đóa, một là công tử tài hoa của Trần thành Tạ Trí Thanh, hai người khác đều là trúc mã lớn lên cùng nàng, một người nàng coi là tỷ muội tốt, Tiết Vành, còn người cuối cùng, chính là tiểu công tử Chu Quý Hành An Vương phủ, tuổi còn nhỏ nhưng đã vô cùng hào hoa phong nhã.

Sau khi Tạ Trí Thanh được giải nguyên hán liền cưới Khương Lệnh Dung, thành tỷ phu của nàng, Tiết Vành thì sống chết dính chặt lấy nàng, bán manh làm nũng, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không thể bỏ qua lần ranh trong lòng mà tiếp nhận hắn, cả đời này chỉ có thể xem hắn như tỷ muội.

Chu Quý Hành chỗ nào cũng tốt, là công tử số một số hai Trần thành, gia thế nhân phẩm gương mặt mọi thứ đều tốt, chỉ là bởi vì hắn có mẫu thân là An Vương phi và muội muội là Chu Lâm Lang, đánh chết nàng cũng không gả cho hắn.

Chỉ là ——

Nàng bởi vì muốn đổi nghịch với Chu Lâm Lang mà khi còn trẻ không hiểu chuyện, từng đùa bốn cảm tình của tiểu công tử ngây thơ người ta... Cho tới mãi về sau, mỗi khi nàng vừa nhắc tới Chu Quý Hành, Lục Tông liền dùng biện pháp xấu hổ kia để phạt nàng đến nơi đến chốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Quý Hành

Chu Quý Hành tuy mới bảy tuổi, nhưng từ nhỏ hắn đã được giáo dưỡng rất tốt, hơn nữa bộ dạng mi thanh mục tú, vừa nhìn đã có thể cảm nhận được đây là đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Hắn thấy tiểu biểu muội chỉ nhìn mình một cái rồi lại rút đầu về, trong lòng cũng hiểu chắc là bởi vì hai người bọn họ đã không gặp suốt nửa năm nên tiểu biểu muội không nhớ rõ hắn. Chu Quý Hành có chút buồn bực, biết Vệ Quốc Công phủ và Trung Dũng hầu rất gần nên tiểu tử Tiết Vành kia chắc chắn luôn thường xuyên đến gặp biểu muội... Tên kia mặt dày như vậy, lại còn rất bám người, biết làm nũng, hắn biết rõ nhất.

Chu Quý Hành đi tới bên cạnh Chu thị, lộ ra nụ cười âm áp, nói: “Xán Xán, chúng ta cùng đi chơi đi có được không?”

Tuy rằng Chu thị không thích vị tiểu tử An Dương phi này, nhưng đối với cháu trai Chu Quý Hành nàng không hề có thành kiến gì. Điều này cũng khó trách, Chu Quý Hành lớn lên tuân tể, tuổi còn nhỏ đã rất có phong độ của một vị đại tướng, cử chỉ hành động rất tự nhiên hào phóng, hơn nữa mỗi lần đến chơi luôn cực kì chăm sóc cho nữ nhi của nàng, tốt hơn cả nhi tử hồ đồ kia của nàng. Và quan trọng nhất là, cảm tình của huynh muội xưa nay luôn rất tốt, nữ nhi cũng rất yêu quý vị biểu ca này.

Nghe vậy, Chu thị cúi đầu nhìn nữ nhi đang ở trong lòng mình, hỏi: “Xán Xán có muốn đi chơi không?”

Nữ nhi mới trở về, lúc này hắn là chơi mệt rồi, có điều tiểu hài tử vừa nhắc đến chơi sẽ luôn trở nên vô cùng hoạt bát.

Khương Lệnh Uyển hơi co đầu lại, đang định nói nàng không muốn đi, nhưng Chu Quý Hành lại nói: “Xán Xán, biểu ca nghe nói ở trong hậu viện nuôi rất nhiều rùa nhỏ, Xán Xán đi xem với biểu ca có được hay không?”

Chu Quý Hành lúc bảy tuổi quả thực rất đáng yêu, khiến một người luôn yêu thích cái đẹp như Khương Lệnh Uyển làm sao có thể chống đỡ được. Nàng hạ mắt xuống suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nói với Chu thị: “Nương, Xán Xán muốn đi chơi với biểu ca.”

Chu thị nặn nặn gương mặt bánh bao của nữ nhi, nói: “Được rồi, Xán Xán đi theo biểu ca phải ngoan ngoãn, không được bướng bỉnh có biết không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, đôi bàn chân nhỏ từ trong lòng Chu thị trèo xuống, đi theo Chu Quý Hành ra ngoài chơi.

Lão thái thái nhìn hai đứa trẻ thanh mai trúc mã, mặt mày không khỏi trở nên nhu hòa: “Tình cảm giữa hai biểu huynh muội thật tốt, tuổi cũng vừa xứng, ngày sau nếu lớn...”

“Tính cách của Hành Nhi trước đây luôn như vậy, sau này sẽ vẫn coi nhau là huynh muội.” An Vương phi đánh gãy lời nói của lão thái thái, tuy rằng gương mặt vẫn tươi cười, nhưng đôi mắt lại liếc về phía Chu thị.

Trong lòng Chu thị có chút tức giận.

Tuy rằng nàng yêu thích đứa cháu trai Quý Hành này, nhưng ngày sau cho dù tình cảm hai huynh muội có tốt, nàng cũng sẽ không gả nữ nhi qua. Nàng

không hề ngốc, nếu bên trên nữ nhi còn có một bà bà như An Vương phi, Xán Xán của nàng sao có thể sống được những tháng ngày dễ chịu?

Lão thái thái cũng chỉ là nhất thời cao hứng, bây giờ nhận ra được về mặt hai người lúc này, cũng cảm thấy lời của nàng nói ra có chút không thích hợp, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nhìn Chu Lâm Lang bên cạnh An Vương phi tán dương: “Lâm Lang giống như là lại xinh đẹp hơn rồi, giống như là một tiểu tiên nữ vậy.”

Được khích lệ, Chu Lâm Lang khẽ mỉm môi cười, tâm trạng có hơi đắc ý.

Chu Quý Hành vừa ra khỏi cửa, khoe miệng liền nhìn không được cong lên trên. Hắn thấy tiểu biểu muội bên người có chút mất tập trung, rõ ràng là một gương mặt bánh bao trắng mềm mịn mịn vô cùng đáng yêu nhưng lại hiện ra nét ưu sầu, thấy biểu muội bước đi cũng không thèm nhìn đường, lúc này mới nắm lấy tay nhỏ của muội muội, nói: “Xán Xán, ca ca dắt muội đi, cẩn thận té ngã.”

Trước giờ Khương Lệnh Uyển không thích đụng chạm, bây giờ tuy chỉ là một tiểu oa nhi, nhưng nàng vẫn không cảm thấy thoải mái, cho dù gương mặt Chu Quý Hành có ôn hòa thân thiết đến mấy nàng vẫn không được tự nhiên.

Khương Lệnh uyển giật giật tay, phát hiện không rút lại được, cũng thôi không động nữa, bí bô nói: “Hành biểu ca, chúng ta đi xem rùa nhỏ đi.”

“Được.” Chu Quý Hành hài lòng gật gật đầu.

Hải tử bảy tuổi, cho dù có thận trọng nhưng bây giờ, khi nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm của muội muội, nụ cười trên khuôn mặt không thể kiềm chế được trở nên vô cùng vui vẻ. Trước đây, mỗi lần hắn ở cùng với tiểu biểu muội, Tiết Vành lúc nào cũng sẽ xía vào một chân, cuối cùng sẽ nhàn một nhóm ba người. Hơn nữa Tiết Vành rất xấu, lúc nào cũng làm nũng, nhưng muội muội lại thích nhất bộ dạng đó của hắn, luôn luôn xoa xoa lấy gương mặt của Tiết Vành khen hắn đáng yêu.

Hôm nay Tiết Vành không ở đây, hắn cũng đã lâu chưa được gặp tiểu biểu muội, hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp khiến cho muội muội vui vẻ, đến lúc đó, địa vị của Tiết Vành trong lòng muội muội sẽ không thể bằng hắn được.

Hai hải tử cùng đến cạnh ao xem rùa nhỏ, Chu Quý Hành vì muốn thể hiện bản thân, tự tay nhấc một chú rùa con lên, ngồi xuống dưới đất cùng nhau chơi đùa.

Lúc này Khương Lệnh Uyển vì chuyện Lục Tông không cho nàng ngọc bội mà cảm thấy khó chịu trong lòng nên luôn ngó lơ Chu Quý Hành, bây giờ thấy Chu Quý Hành dùng sức lấy lòng nàng như vậy, bản thân cũng cảm thấy có chút hồ thẹn. Kiếp trước tình cảm của Chu Quý Hành đối với nàng tuyệt đối có thể coi như nhật nguyệt chứng giám, ngay cả nàng cũng cảm thấy, nếu như Chu Quý Hành không có vị mẫu thân và muội muội kia, nàng gả cho hắn cũng không sai. Chỉ ít nhân phẩm của Chu Quý Hành rất tốt, ngày sau nàng gả cho hắn, cuộc sống cũng sẽ trải qua rất tốt, hơn nữa Chu Quý Hành còn có một gương mặt tuấn lãng, từ nhỏ nhìn hắn lớn lên nàng cũng nhìn không biết chán.

Chu Quý Hành thấy biểu muội hài lòng, khoe miệng cũng tươi cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Nếu như lúc này miệng của hắn có một cái đuôi mọc ra, chắc chắn sẽ xung sướng vung vẩy qua lại.

Hắn nặn nặn lấy tay nhỏ trắng trắng thịt thịt của tiểu biểu muội, thật mềm, cực kì thoải mái. Hắn cười hắc hắc, có vẻ rất ngốc, trong lòng cảm thấy biểu muội tròn tròn mịn mịn, nhìn chỗ nào cũng thấy tốt, càng nhìn càng đáng yêu. Chờ hắn lớn lên hắn sẽ cưới biểu muội làm nương tử, sau đó cũng ngủ chung, ôm tiểu biểu muội chắc chắn sẽ rất thoải mái. Chu Quý Hành càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không sai, bàn tay nắm lấy tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển cũng không muốn buông ra, Khương Lệnh Uyển nhú mày, thoáng ngẩng đầu nhìn chỗ bụi hoa râm bụt cách đó không xa.

Hoa râm bụt màu tím nhạt, tuy rằng không hoa lệ như hoa mẫu đơn và hoa thược dược, nhưng màu sắc lại rất rực rỡ, bây giờ nhìn lại cảm thấy kiều diễm lóa mắt. Chu Quý Hành thấy ánh mắt tiểu biểu muội hướng về phía cây hoa râm bụt, trong lòng đoán chắc hắn muội muội thích bông hoa kia, ánh mắt hắn lập tức sáng lên, hỏi: “Xán Xán có muốn không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, tươi cười nhìn về phía Chu Quý hành: “Xán Xán muốn... ừm, muốn đóa hoa đẹp nhất.” Nàng đưa tay lên, bàn tay nhỏ chỉ về phía bông hoa, âm thanh giòn tan nói, “Chính là đóa hoa kia.”

Chu Quý Hành lập tức nói: “Được, biểu ca lột cho muội.”

Lúc này một nô tài đi theo phía sau Chu Quý Hành tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Công tử, để tiểu nhân đi lấy cho ạ.”

Đây là hoa Xán Xán muốn, sao có thể để người khác đi hái?

Chu Quý Hành lắc lắc đầu, thoáng nhú mày nói: “Người ở đây là được, không được phép đi qua, để ta hái cho tiểu biểu muội.” Hôm nay Tiết Vành không ở đây, chính là thời điểm tốt để khiến cho tiểu biểu muội có thể thích hắn hơn, hắn sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Chỉ tiếc Chu Quý Hành tuy cao hơn những tiểu hải tử cùng lứa khác, nhưng chung quy cũng chỉ mới bảy tuổi, dù có nhảy cao đến đâu cũng không chạm tới bông hoa kia được, chứ đừng nói chỉ là hái nó.

Giờ khắc này Khương Lệnh uyển đang cầm trong tay bánh hoa quế Chu Quý Hành đưa cho nàng bỏ vào miệng, quai hàm ăn phình ra, đôi mắt to tròn nhìn Chu Quý Hành đang nhảy nhảy ở không xa, giống như một con khi con.

Trong lòng Khương lệnh Uyển lại cảm thấy tội lỗi.

Kiếp trước nàng thị sủng sinh kiều, bây giờ nghĩ lại, xác thật là đã làm hơi quá. Nhưng những chuyện như vậy đều bởi vì có một người muốn đánh, một người chịu đánh, Chu Lâm Lang kia cũng không thể đem hết thầy sai lầm đổ lên đầu nàng.

Khương Lệnh Uyển đem miếng bánh hoa quế cuối cùng nhét vào miệng, vừa định tội nghiệp nói với biểu ca nàng không muốn nữa, đã thấy Lục Tông không biết từ nơi nào chui ra.

Hắn chậm chậm đi về phía Chu Quý Hành, thoáng giờ tay liền hái được đóa hoa một cách dễ dàng.

Chu Quý Hành nhất thời há hốc mồm.

Nhưng tiếp đó đã thấy Lục Tông lại bẻ thêm vài bông nữa, mang tất cả đóa hoa hái được quay người đi đến trước mặt Khương Lệnh Uyển. Lục Tông thấy bánh bao nhỏ ăn nhiều bánh tới nỗi quai hàm phồng lên vô cùng đáng yêu, thoáng cúi người, nhét cả chùm hoa hái được vào trong lòng nàng.

Gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển nhất thời sùng sốt.

Lục tông lại lạnh nhạt nói: "... Có đủ không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: E Thẹn

Giờ khắc này, trên gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển lại hiện lên sự ưu sầu không hợp với tuổi, ai bảo đời trước nàng lại thích cái tính cách bá đạo này của Lục Tông cơ chứ.

Về mặt rõ ràng rất ngoan ngoãn biết điều, nhưng dù sao cũng là tướng quân chinh chiến sa trường mấy năm, luyện được một thân võ nghệ rất tốt, nhìn thì có vẻ gầy nhưng chỉ cần thoát xiêm y trông hẳn sẽ vô cùng có khí khái nam tử. Nàng không thích nam nhân quá gầy, nhưng nếu là loại măng phụ lưng hùm vai gấu, cả người đầy thịt, một hơi có thể ăn năm sáu bát cơm như trong thoại bản viết, thì quả thật không lọt được vào mắt xanh của nàng, cảm thấy loại thẩm mỹ này không hợp với nàng, đứng bên cạnh có vẻ như đang đứng chung với một bức tường.

Nhưng Lục Tông lại không giống.

Cơ thể Lục Tông rắn rỏi nhưng lại không quá cứng cáp, hơn nữa chỉ cần hắn đổi qua một bộ cảm bào, phối hợp với gương mặt như họa này, cộng với khí chất lạnh nhạt trời sinh, quả thực là không chút nào nhìn ra được hắn là một vị võ tướng, tuy vậy khí chất của hắn lại cực kỳ bá đạo. Nữ nhân mà, các nàng cần nhất chính là cảm giác an toàn, nên khi nàng đứng bên người Lục tông, chẳng những có cảm giác an toàn, hơn nữa còn vô cùng nỡ mảy mảy.

Trong lòng nàng có hư vinh, Lục Tông lại có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Điểm này, không biết có bao nhiêu người trong Trấn thành thầm ước ao.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn hoa trong ngực, xinh đẹp vô cùng. Lúc này nàng chỉ không muốn Chu Quý Hành nắm tay nàng, cho nên mới để hắn đi hái hoa, nhưng khi ôm được hoa vào ngực, trong lòng nàng không hề có cảm giác qua loa, ngược lại còn rất yêu thích. Khóe miệng Khương Lệnh Uyển thoáng vênh lên cao, bỗng nhiên lại như nhớ tới điều gì, chép miệng nhìn Lục Tông, thanh âm ngọt ngào mềm mại nói: "Tông biểu ca, vẫn chưa đủ..."

Nàng bỏ hoa qua một bên, duỗi hai tay nghiêng đầu cười khanh khách nhìn hắn.

Tiểu nữ oa vốn xinh đẹp như phấn điêu ngọc mài, bây giờ nàng tươi cười sáng lạn đến như vậy, khiến người nhìn thấy không khỏi nảy sinh lòng yêu thích. Lục Tông nhìn nàng, gương mặt nguyên bản lạnh lùng nhất thời cũng trở nên nhu hòa ba phần. Hắn khom lưng xuống ôm cái bánh bao nhỏ này vào trong lòng, chỉ cảm thấy ôm nàng vô cùng mềm mềm thơm thơm, thoải mái vô cùng.

Lục Tông ôm bánh bao nhỏ lên, hai tay điều chỉnh tư thế của nàng, ôm chặt cái mông nhỏ của nàng một chút, tránh trường hợp nàng bị ngã xuống.

Con người trong veo của Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Lục Tông, sau đó nâng mặt hắn lên dùng sức xoa xoa.

Thiếu niên mặc xiêm y màu xanh, chất vải có chút thô, đang đứng phía sau Lục tông là sai vặt của hắn, Đỗ Ngôn. Đỗ Ngôn đi theo Lục Tông cũng đã ba năm, hắn lớn hơn vị chủ tử này hai tuổi, dáng dấp cũng coi như sạch sẽ thanh tú. Hắn hiểu được tính cách quái ở của chủ tử nhà mình, đối đãi với hạ nhân cũng rất tốt, là một người trong nóng ngoài lạnh, hơn nữa hắn cũng cảm thấy tiểu chủ nhân sau này nhất định rất có tiền đồ, đương nhiên cũng tuyệt đối trung thành với Lục Tông. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, vị chủ nhân tính tình lạnh nhạt này của hắn cũng có ngày bị tiểu nữ oa nhà người ta xoa mặt...

Nhìn gương mặt tuần tú của tiểu Thế tử bị dày vò dưới bàn tay của tiểu oa nhi, Đỗ Ngôn hạ mắt, âm thầm cười chủ tử nhà hắn.

Vị Lục tiểu thư này thật là nghịch ngợm.

Có điều——

Thái độ của tiểu Thế tử đối với Lục tiểu thư, dường như là có chút lạ.

Nhưng nghĩ kĩ lại, vị Khương Lục tiểu thư này quả thật là vô cùng đáng yêu, cho nên mới có thể khiến người ta yêu thích, Thế tử đối với vị tiểu biểu muội này có chút đặc biệt cũng không phải là điều gì kì lạ, chỉ là Chu tiểu thư của An Vương phủ vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn, nhưng vẫn không thấy Thế tử nhà hắn đối tốt với người ta bao nhiêu. Đỗ Ngôn lại liếc mắt nhìn tiểu công tử An Vương phủ đang lẳng lặng đứng ở một bên, thầm nghĩ: Vị Lục tiểu thư này còn nhỏ nhưng lại là một tiểu họa thủy nha, lớn lên không biết sẽ còn xinh đẹp xuất sắc đến mức nào nữa đây?

Mà tay Khương Lệnh Uyển mới vừa cầm lấy bánh hoa quế, trên tay cũng có dính một chút vụn bánh, cứ như vậy xoa lên mặt Lục Tông, cả khuôn mặt của hắn đều dính vụn bánh hoa quế. Lục Tông tuổi tuy nhỏ nhưng lại rất thận trọng, nhìn qua cũng cảm thấy là một người khó thân cận, nhưng nàng lại không sợ, nàng hiểu, dù sao Lục Tông người này đối với người xa lạ luôn không quá nhiệt tình. Nhưng mà, nếu hắn dám không tốt với nàng, cẩn thận sau này nàng không thêm gả cho hắn, không cưới được nương tử, đến lúc đó tìm ai khóc bây giờ? Đòi trước hắn vì cứu nàng, hắn cầu cưới nàng cũng vì bọn họ đã có tiếp xúc da thịt, nhưng đòi này nàng có thể tránh thoát... nếu như có thể tránh thoát, hắn và nàng sẽ không có bất kì tiếp xúc nào nữa.

Khương Lệnh Uyển hơi hạ mắt xuống, sau đó dùng hai tay nâng gò má của Lục Tông lên xem xét, rồi đột nhiên há miệng gặm một cái—— đây là trừng phạt nhỏ, bởi vì hắn không chịu đưa ngọc bội cho nàng, sau đó nàng lại “Chụt” hôn một cái.

Đây là phần thưởng.

Bờ môi mềm mại của tiểu nữ oa dán vào má hắn, cảm giác mềm mềm khiến Lục Tông có chút kinh ngạc.

Gò má có chút ướt, khẳng định là nước miếng của tiểu bánh bao, trong lòng nghĩ vậy nhưng Lục Tông cũng không thấy phản cảm, trên mặt không có nửa điểm tức giận.

Làm xong chuyện xấu, Khương Lệnh Uyển mới thò tay vào ngực Lục Tông moi ra một chiếc khăn tay xoa xoa mặt cho hắn, sau đó nói: “Xán Xán thích mẫu đơn, Tông biểu ca phải nhớ kỹ.”

Nàng không thích hoa râm bụt, bông hoa rực rỡ nhất mà hôm nay nàng muốn Chu Quý Hành hái cho, nàng cũng không thích, nhưng bởi vì hoa này là do Lục Tông hái, nàng vẫn có chút yêu thích nó. Có điều nói đúng ra, loài hoa nàng thích nhất vẫn là hoa mẫu đơn, phú quý hoa lệ, xinh đẹp đến mức lộ liễu.

Chỉ có mẫu đơn mới chân chính là quốc sắc.

Nếu là thứ nàng thích, chưa bao giờ thay đổi, trước giờ vẫn là một đoá quốc sắc thiên hương này.

Chu Quý Hành nhìn Lục Tông đột nhiên xuất hiện rồi lại lập tức rời đi nhưng lại có thể gọi ra sự chú ý của tiểu biểu muội, lòng mày hắn đột nhiên cau lại. Hắn tẩy vệt mặt hải long của tiểu biểu muội, tâm trạng liền trở nên không thoải mái, nhưng cũng hiểu bởi vì biểu muội còn nhỏ, cho nên rất thích loại người cao lớn giống như Lục Tông, hướng hồ... Hướng hồ hắn cũng biết Lục Tông này tương đối lợi hại. Lục Tông lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng đã tập võ từ sớm, hơn nữa đáng người còn rất cao, ngay cả vị muội muội mắt cao hơn đầu của mình cũng thích đi theo hắn.

Chuyện ngày hôm nay, nếu đổi lại là Tiết Vành, sợ là sớm đã khóc nhè làm nũng, nhưng cho dù tính tình Chu Quý Hành có thận trọng đi chăng nữa thì khi thấy tình cảnh này, cũng không khỏi nhủ mày khó chịu trong lòng. Bây giờ tiểu biểu muội thân cận Lục Tông như vậy thì cũng không sao, nhưng nếu sau này vẫn thân cận như vậy thì sao bây giờ? Chờ đến khi hắn lợi hại hơn Lục Tông, tiểu biểu muội khẳng định sẽ yêu thích hắn. Lúc đó hắn sẽ đến nhà cô dựng cầu hai người gả tiểu biểu muội cho hắn, hắn sẽ giấu tiểu biểu muội ở trong vương phủ, chỉ một mình hắn mới có thể xem, Lục Tông tuyệt đối không được tới gần.

Cao lớn thì có làm sao? Sau này mỗi ngày hắn sẽ ăn nhiều hơn hai bát cơm, khẳng định sẽ càng cao hơn Lục Tông.

Nghĩ vậy, Chu Quý Hành đứng thẳng sống lưng.

Ở trong sương phòng, lão thái thái đang câu được câu không tán gẫu với An Vương phi.

Chu Lâm Lang nằm trong lòng An Vương phi cầm bánh hoa quế ăn từng miếng từng miếng, tuổi còn nhỏ nhưng bộ dạng lại vô cùng xinh đẹp. Lão thái thái nhìn ở trong mắt, cũng lộ ra một chút hải long, thầm nghĩ: Vị An Vương phi này đúng là biết cách dạy con, nuôi dưỡng một đôi nhi nữ tốt đến như vậy. Lão thái thái nghĩ đến trưởng tôn và tôn nữ của mình, thoáng nhíu mày. Tôn nhi ương ngạnh thành tính, ngày nào cũng chỉ biết gây sự, tôn nữ của nàng là một tiểu áo bông ngoan ngoãn tri kỷ, nhưng tính cách khó tránh khỏi có chút yếu ớt, ngày sau sợ là sẽ bị chiều hư. Chỉ là khi lão thái thái nhớ đến gương mặt bánh bao nhỏ nhỏ đáng yêu của tôn nữ bảo bối, trong lòng không có cách nào không thương yêu nàng.

An Vương phi nhìn ra được lão thái thái vô cùng hải long, tâm lại đắc ý ba phần, cúi đầu nhìn về phía nữ nhi nói: “Lâm Lang ngoan, không nên ăn nhiều, tiểu cô nương ăn nhiều sẽ mập mập, mập thì sẽ không còn xinh đẹp nữa.”

Chu Lâm Lang vừa nghe đến ba chữ ‘Không xinh đẹp’, sắc mặt lập tức thay đổi, lưu luyến trả nửa miếng bánh hoa quế về lại trên khay trà, sau đó thoáng ngẩng đầu, để An vương phi xoa xoa mặt và tay của mình.

Chu thị lúc này đang nhấp một ngụm trà xanh, bên tai liền nghe thấy lời nói của An Vương phi câu nào cũng nhắm vào khuê nữ nhà mình, gương mặt nhất thời trầm xuống.

Lão thái thái cũng có mấy phần không vui, nhưng đến cùng cũng không nói cái gì, chỉ quay đầu về phía Chu thị nói: “Xán Xán đã ra ngoài được một lúc, sao vẫn còn chưa trở về? Con mau cho người đi tìm.”

Chu thị gạt đầu, vừa định sai người đi tìm, đã thấy Chu Quý Hành và chúng tùy tùng đi vào.

Chu thị ngẩn người, nhìn phía sau Chu Quý hành không thấy nữ nhi, vội càng đứng dậy hỏi: “Xán Xán đâu rồi?”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười trong veo như chuông bạc

Chu thị chợt thở phào nhẹ nhõm, nàng đương nhiên nhận ra tiếng cười này là của tiểu nữ nhi nhà mình. Chu thị quay đầu, liền thấy nữ nhi vui vẻ bước vào cửa, còn đang nắm tay một người. Chu thị thấy là Lục Tông, nhất thời hiểu rõ.

Có điều tâm tình của nữ nhi lúc này rất tốt, vừa vào phòng lập tức liền nhào vào trong lòng của mình, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Nương.”

An Vương phi nhìn Lục Tông, lại quay đầu nhìn một đôi nhi nữ của mình, thấy vẻ mặt nhi tử thì mặt mũi phờ phạc, nữ nhi lại uất ức đến đỏ mắt, hai mắt rung rung như sắp khóc ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chu Lâm Lang bình tĩnh theo mẫu thân trở về phòng, mím môi một lúc lâu sau mới ‘Oa’ một tiếng khóc lên.

Chu Lâm Lang lớn lên tinh xảo thanh tú, đôi mắt đen láy to tròn như quả hạnh, khuôn mặt phần hồng mềm mịn, cái miệng nhỏ thủy nộn, ngày thường ai nhìn thấy cũng khen một tiếng có phong độ của đại gia khuê tú, nhưng tóm lại cũng chỉ là một tiểu nữ oa sáu tuổi, tam tình chung quy cũng khó có thể không chế, lúc này vừa khóc, nước mắt cứ như vậy mà tuôn ra. Chu Lâm Lang là hòn ngọc quý trên tay An Vương phi, nhưng mỗi lần gặp Lục Tông nàng đều chịu uất ức, tiểu nữ oa đương nhiên là không chịu nổi.

Vừa vào phòng, An Vương phi liền ôm Chu Lâm lang vào trong lòng ngực.

An Vương phi nhìn gương mặt nhỏ khóc đến đỏ hoe cả mắt, tâm đã bị nhéo thành một nắm. Nàng tuyệt không thích nữ nhân khóc lóc yếu đuối mảnh mai, nhưng nếu là nữ nhi bảo bối, vậy nữ nhi của nàng luôn là quan trọng nhất. An Vương phi lấy tấm khăn tay thêu hoa hải đường bằng chỉ vàng trong ngực ra xoa xoa nước mắt cho nữ nhi, thấy nữ nhi cũng nhìn nàng, mắt to đỏ bừng, trong lòng liền bắt đầu nghĩ: “Con nha, lúc trước không phải nương đã nói với con rồi hay sao? Khóc cũng vô dụng thôi.”

Vai Chu Lâm Lang giật giật, dựa vào lòng ngực của mẫu thân, nói: “Nhưng mà... nhưng mà tại sao biểu ca chỉ thích Xán Xán thôi...” Thanh âm nàng mềm mại nói nhỏ, “Nương đã nói, sau này biểu ca chỉ có thể chơi với Lâm Lang, sẽ không chơi với Xán Xán.”

An Vương phi vuốt mái tóc dài mượt của nữ nhi, nói: “Nương có bao giờ lừa dối Lâm Lang hay chưa? Nghe lời của nương, chỉ cần sau này Lâm Lang có thể trở thành một vị thực nữ, ngày mai nương sẽ mời tiên sinh tốt nhất về dạy cho Lâm Lang biết cảm ki thi họa, Lâm Lang của chúng ta lại xinh đẹp như vậy, ngày sau trở nữ sẽ càng duyên dáng yêu kiều, ai nhìn cũng đều sẽ thích.”

Được khuyên nhủ một lát, tâm tình của Chu Lâm Lang mới thoáng bình phục một chút.

Nhưng vừa nghĩ tới...

Chu Lâm Lang khịt khịt mũi, bất mãn nói: “Nhưng mà biểu ca cũng chưa từng nắm tay Lâm Lang, cũng chưa từng ôm Lâm Lang...”

An Vương phi “Hi hi” cười ra tiếng, nhất thời gương mặt của nàng liền trở nên diễm lệ không gì tả nổi. Nàng đưa tay vuốt vuốt cái mũi nhỏ của nữ nhi, nói: “Tuổi còn nhỏ, thật là không biết xấu hổ. Lâm Lang của chúng ta ngoan ngoan hiểu chuyện, sao có thể ngày ngày kể chuyện ta như đứa bé mập mạp của Vệ Quốc công phủ kia được chứ, phỏng chừng tông tông biểu ca của con cũng cảm thấy rất phiền ——”

Chu Quý Hành ngồi ở một bên lại không thích nghe lời này.

Mây chau lại, giữa hai lông mày nhíu lại có thể kẹp chết một con ruồi. Bên vực nói: “Nương, người đừng nói Xán Xán như vậy.” Tiểu biểu muội của hắn rất đáng yêu, khi nàng cười lên là đáng yêu nhất, hắn vẫn chưa từng thấy nữ oa nào có thể đáng yêu hơn tiểu biểu muội.

Nụ cười của An Vương phi chợt thu liễm, nhìn đứa con trai này của nàng, chỉ cảm thấy thật khiến nàng đau đầu hơn cả nữ nhi.

Con trai này của nàng nói thế nào cũng là trưởng tôn của An Vương phủ, thân phận vô cùng cao quý, nhưng mỗi lần thấy đứa bé mập kia lại như con ruồi thấy mỡ. An Vương phi cảm thấy lấy ví dụ như vậy thật không quá thỏa đáng, nhưng trong lòng thật sự tức giận vô cùng, nhi tử đã bảy tuổi, không ai không khen hắn thông tuệ, nhưng lại vẫn luôn đi tranh sủng với tiểu công tử Tiết Vành năm tuổi của Trung Dũng hầu phủ, luôn luôn vây quanh đứa nhỏ

mập mạp kia, mà khiến người ta nổi giận nhất là —— còn không tranh nổi với một đứa bé năm tuổi.

An Vương phi lạnh mặt nói: “Sau này con cách xa đứa bé mập kia ra một chút. Nhìn xem thành ra cái gì rồi, thật khiến cho nương mất mặt.”

Trong lòng Chu Quý Hành vốn đã không thoải mái, nghe An Vương phi nói như vậy, lập tức liền phản bác: “Nương, con thích Xán Xán biểu muội. Con cảm thấy tiểu biểu muội vừa đáng yêu lại rất cơ trí, sau này nhi tử lớn, con muốn cưới Xán Xán làm nương tử. Nương, đến lúc đó Hành Nhi sẽ nói với cha, không cho phép ngài phản đối.”

An Vương phi trong lòng tức giận vô cùng.

Con trai ngày thường vô cùng ngoan ngoãn hôm nay lại dám ngỗ nghịch với nàng? Hai con mắt An Vương phi trừng lớn, nàng cắn răng nói: “Chỉ cần có ta ở đây, sẽ tuyệt đối không để cho con cưới xú nha đầu kia vào cửa, chuyện này đừng hòng mơ tưởng. Còn nữa, cha con cũng phải nghe theo ta.” An Vương phi tức giận đến thở hổn hển, giận không nhìn nổi. Thấy nhi tử không thích, nàng lại hít sâu một hơi, nén lửa giận vào lồng ngực nói, “Hành Nhi, hiện tại con còn nhỏ tuổi, chưa từng gặp những tiểu cô nương xinh xắn khác, chờ sau này lớn rồi, nhất định nương sẽ chọn cho con một vị nương tử xinh đẹp nhất, ngoan ngoãn nhất để hầu hạ cho con.”

Còn nữ nhi của Chu Tổ Cẩm, có tư cách gì trở thành con dâu của nàng?

An Vương phi vừa nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé mập kia, con tức này liền không có chỗ phát. Dung mạo của Khương Lệnh Uyển giống như mẫu thân của nàng, nhưng vàng trán, lại cực kỳ giống cha nàng Khương Bách Nghiêu.

An Vương phi vừa đi, Chu thị lập tức cảm thấy cả người đều trở nên thoải mái.

Nàng cảm thấy chén trà thơm, hóp một ngụm, khoe miệng tươi cười nhìn nữ nhi của mình và Lục Tông cùng ăn bánh đậu xanh, ở chung vô cùng hòa hợp. Chu thị thoáng nhũn mày, trong lòng cũng cảm thấy có chút kì quái. Vinh Thế tử này tính tình quái gở, nhưng lại chỉ yêu thương săn sóc với Xán Xán của nàng, thậm chí ngay cả tính tình yếu ớt của Xán Xán hẳn cũng có thể chịu được, đúng là rất kì lạ.

Lục Tông ngồi với Khương Lệnh Uyển một lúc, cho đến khi gã sai vặt của Phùng Hoài Viễn đến tìm người, lúc này Lục Tông mới nói lời cáo từ với lão thái thái và Chu thị.

Khương Lệnh Uyển lại không muốn, tâm tình Lục Tông lúc này quả là tốt đến hiếm thấy, giờ tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, sắc mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Chờ biểu ca hồi phủ sẽ sai người đưa lễ vật đến Quốc Công phủ cho muội.”

Hai mắt Khương Lệnh Uyển lập tức sáng lên, gật gật đầu nói: “Vâng, Xán Xán sẽ chờ.”

Lục Tông đi rồi, Chu thị mới ôm nữ nhi vào trong lòng, nói nhỏ: “Lễ vật gì vậy? Xán Xán không thể tùy tiện lấy đồ của người khác, có biết không?” Nữ nhi của nàng còn nhỏ tuổi, đương nhiên làm việc sẽ không biết đúng mực.

Nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyển đã sớm coi Lục Tông là người của mình, không phải là “người khác” trong miệng mẫu thân. Đôi mắt to của nàng chớp chớp, thường thức ngón tay ngọc ngà mềm mại của mẫu thân, thanh âm mềm mại nói: “Tông biểu ca đi Nghi Châu, có mang quà về cho Xán Xán. Nương, Xán Xán có thể nhận không?”

Chu thị nghe vậy thấy cũng không phải là vật gì quý trọng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó than thở nói: “Tông biểu ca của con có tâm.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, ngẩng đầu nhỏ lên cười hi hi.

Trong lòng thầm nói: Lục Tông không để bụng nàng thì để bụng ai a? Sau này nàng là vợ hẳn cơ mà.

Từ thị ngồi một bên, không hề lên tiếng.

Xưa nay nàng không thích Khương Lệnh Uyển, chỉ cảm thấy đứa bé này tuổi mới còn nhỏ đã được nuông chiều đến như vậy, lúc nào cũng bắt nạt hai nữ nhi của nàng.

Về phần hai vị nữ nhi này của Từ thị ——

Khương Lệnh Dung yên phận ngồi bên người Từ thị, vẫn ngoan ngoãn hiểu chuyện như trước, Khương Lệnh Huệ cong miệng lên, bộ dáng giống như không hề thích.

Khương Lệnh Huệ là người khi thiện sợ ác, từ xưa đến nay lá gan của nàng rất nhỏ, lần trước Lục Tông đánh đuổi đại hắc cầu trước mặt nàng, điều này vẫn còn tồn tại trong lòng nàng một bóng ma, có lúc nằm mơ cũng mơ thấy, điều này khiến cho Từ thị vô cùng đau lòng, càng cực kì oán hận Khương Lệnh Uyển và vị Vinh thế tử kia.

Thân thể Khương Lệnh Huệ hơi dựa vào trong lòng mẫu thân của mình, giống như một con mèo nhỏ vậy, khuôn mặt trắng mềm nhỏ giọng gọi một tiếng: “Nương...”

Từ thị vỗ vỗ sống lưng của nữ nhi mình, ôn nhu hỏi: “Mệt rồi sao?”

Khương Lệnh Huệ lắc lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ nhát gan.

Lão thái thái thấy sắc trời cũng không còn sớm, muốn mang theo toàn gia nữ quyến trở về phủ, nhưng khi bắt tay chuẩn bị, lại đổi thành ngày mai, bởi vì mây đen lúc này đã bịt kín, trời đổ mưa lớn.

Nhìn trời mưa lớn như vậy, xem ra không thể dừng lại trong chốc lát.

Hương hỏa của Trương Nguyên tự rất cường thịnh, đương nhiên cũng có phòng riêng dành cho những vị khách đến hành hương lễ Phật. Hôm nay nữ quyến trong nhà đều đến cả, lại có mấy người hạ nhân khuyên rằng nếu như bất chấp trời mưa để trở về chỉ sợ là sẽ xảy ra chuyện. Lão thái thái thoáng cân nhắc một phen, lúc này mới quyết định ở lại Trương Nguyên tự một đêm, chờ sáng mai lại trở về phủ.

Khương Lệnh Uyển cũng không quá lưu ý. Nàng nghe nói Lục Tông cũng ngủ lại, trong lòng vui mừng vô cùng. Chu thị cũng nhìn ra được nữ nhi vui vẻ, chỉ có điều bên ngoài trời đang có mưa lớn, nàng tuyệt sẽ không để nữ nhi đi ra ngoài, Xán Xán bây giờ mới chỉ có bốn tuổi, thân thể nhỏ bé được nuông chiều vô cùng, nếu như bị cảm chốc chốc sẽ xảy ra chuyện.

Khương Lệnh Uyển cũng rất ngoan ngoãn, không nói nhiều với nương.

Buổi tối hai mẹ con cùng ngủ một gian phòng.

Khương Lệnh Uyển được Đào ma ma rửa tay rửa chân, tiểu oa nhi mới bốn tuổi trắng nõn mềm mại, tròn tròn nộn nộn xinh xắn đáng yêu. Chờ đến khi Đào ma ma rửa rấy xong mới ôm Khương Lệnh Uyển lên giường.

Khương Lệnh Uyển lẩn qua lẩn lại vài vòng, sau đó hai tay chống cằm nhìn mẫu thân của mình: “Nương.”

Chu thị đang thoa mặt bằng ngọc lộ, nhìn gương mặt trắng nõn trơn mịn của mình trong gương, mới thỏa mãn tươi cười. Nghe thấy nữ nhi gọi mình, liền xoay người lên giường ôm lấy thân thể tròn tròn mềm mại của nữ nhi, cúi đầu hôn một cái, lại cười nói: “Lâu rồi nương chưa ngủ cùng với Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển cười cười.

Cha nàng bảm dính lấy mẫu thân, sao có thể chịu được khi bản thân “Độc thủ không khuê”? Có điều hôm nay thời tiết không tốt, nàng và mẫu thân không thể quay về, phải ngủ lại Trương Nguyên tự, phòng chừng đêm nay cha một mình đơn gối sẽ rất khó ngủ. Đầu đã là lão phu thê, lại vẫn như keo như sơn, thật là khiến người ta hâm mộ. Khương Lệnh Uyển cười tùm tùm nhào vào trong ngực mẫu thân, mũi nhỏ ngửi một cái, than thở: “Nương thật là thơm a.”

Bên trong ngọc lộ có thành phần từ hoa Sắc Vi, mùi nhẹ nhẹ cực thoải mái.

Lúc này Chu thị buông xõa tóc, ba ngàn tóc đen dày mượt mềm mại, khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm tinh xảo vô song, da trắng môi đỏ càng thêm phần kiều mị. Mặc trên người một bộ tằm y vàng nhạt thêu hồ điệp, dưới tằm y là thân thể linh lung xinh đẹp, uyển chuyển thướt tha.

Mẫu thân có được mỹ mạo như vậy, lại biết chăm sóc bản thân, khó trách cha lại sủng ái vô cùng. Khương Lệnh Uyển dúi vào lòng mẫu thân, chợt nhớ đến một số chuyện cũ với Lục Tông. Tính tình Lục Tông vô cùng nghiêm túc, nhưng cũng có lúc hần sẽ nằm trên giường chờ nàng, chờ khi nàng đến rồi sẽ ôm chặt lấy, chôn đầu vào cổ nàng, giống như một con chó lớn vậy găm găm mấy cái, sau đó sẽ thở dài nói: “Xán Xán, thơm quá...”

Bên ngoài trời vẫn mưa to không dứt, tí tách từng giọt, hạt mưa rơi trên mái hiên, lách tách, gió lạnh từ bên ngoài lùa vào cửa sổ khiến người ngủ không có cảm giác yên ổn. Nghiêng đầu qua, Khương Lệnh Uyển không ngủ được, không biết phía sau xảy ra chuyện gì, lại ngủ thấy một mùi thơm thơm. Mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày kế mưa tạnh.

Thảm cỏ xanh um tươi mát, cực kỳ thoải mái, hoa quế bay là tả, từng cánh rơi xuống mang theo một mùi thơm mờ mờ. Khí trời kỳ ảo thơ mộng, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái tinh thần, tâm tình cũng khoan khoái.

Chu thị tỉnh lại, vừa muốn đánh thức nữ nhi. Vừa quay đầu đã không thấy bóng dáng nữ nhi đâu cả, lúc này nàng mới sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng gọi người.

Đào ma ma và mấy nha hoàn áo xanh vội vàng chạy vào.

Thấy Chu thị tóc tai rối bời, đen tuyền như mực, da trắng như tuyết, trên mặt có mấy phần đỏ ửng, vốn là bộ dáng lười biếng của nữ nhân khi vừa mới tỉnh lại, nhưng lúc này, mày của mỹ nhân nhíu chặt lại, sắc mặt lo lắng. Đào ma ma tiến lên hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì lại hốt hoảng như vậy?”

Chu thị nắm chặt lấy tay Đào ma ma, khẩn cấp hỏi: “Xán Xán đâu rồi? Có phải Xán Xán ra ngoài chơi hay không?”

Lúc này Đào ma ma mới dường như ý thức được chuyện gì, mím môi nói: “Phu nhân, nô tỳ... nô tỳ không thấy Lục tiểu thư...” Đào ma ma nhìn về phía giường, nơi đó đã sớm không còn bóng dáng của Lục tiểu thư. Nhìn bộ dáng của phu nhân, vừa định nói không chừng là sáng sớm Lục tiểu thư lên đi tìm Vinh Thế tử, dù sao Lục tiểu thư cũng thân cận với Vinh Thế tử, nhưng nàng nhìn lên giá treo quần áo, thấy bộ trang phục màu hồng nhạt thêu hoa mai vẫn còn đang treo trên giá.

Lục tiểu thư tuy nhỏ tuổi nhưng rất chú ý trang phục, sao có thể mặc tằm y ra ngoài?

Đào ma ma sợ đến mềm nhũn cả chân.

Lục tiểu thư nếu không tìm được, vậy bọn họ cũng đừng mong sống.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Bên trong phòng nhỏ, An vương phi đang tô son điểm phấn, tỉ mỉ trang điểm, gương mặt phù dung rạng rỡ như hoa, điểm quang bắn ra bốn phía. Tay trắng nhẹ nhàng cài trâm ngà voi lên tóc.

”Nương, nương.”

Nghe thấy thanh âm mềm nhũn của nữ nhi nhà mình, lúc này An vương phi mới quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều, nàng khẽ mỉm cười. Nhìn thấy khuê nữ ăn mặc thỏa đáng, tiểu oa nhi sáu tuổi kiều kiều nhỏ nhỏ mặc một bộ xiêm y thêu hoa lan màu hồng nhạt, trên đầu cài một cây trâm hoa nạm hồng lựu, khuôn mặt nhỏ cười ngọt đến khảm vào lòng người. Tuy rằng tốt hôm qua mưa lớn, nàng không thể không ở lại chùa Tương Nguyên một đêm, tuy rằng ngủ không quen, nhưng hiện tại thấy nữ nhi cười xán lạn như vậy, nàng liền cảm thấy những khó chịu trong lòng kia cũng tan thành mây khói.

“Lâm Lang.”

An vương phi ôm nữ nhi vào trong ngực, cầm lấy lược chải tóc cho nữ nhi, tỉ mỉ chăm chút cho hai búi tóc, nhìn không ra có chỗ nào bị rối, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, môi hồng răng trắng, lúc này mới vui mừng nói: “Lâm Lang của nương quả là một tiểu mỹ nhân.”

Bằng gương mặt xinh đẹp của nữ nhi nhà nàng, sau này đưa bé mập kia làm sao có thể so sánh được?

Trong lòng An vương phi vô cùng đắc ý, lúc này nghe thấy bên ngoài huyên náo ồn ào, sáng sớm đã quấy rầy đến người khác. An vương phi nhất thời cau mày lại, quay về phía nha hoàn hỏi: “Người đi xem thử là người phương nào lại dám làm càn như thế?”

Người của An vương phủ ở đây, bọn họ cũng dám náo loạn, chùa Tương Nguyên này đúng là càng ngày càng tệ.

Nhưng nha hoàn mới vén rèm lên tính đi ra ngoài xem xét đã thấy Chu thị vội vã đi vào, thậm chí còn chưa thông báo đã trực tiếp xông vào phòng ngủ của An vương phi. Hôm nay Chu thị không hề trang điểm tỉ mỉ, nhưng dung nhan vẫn thanh thủy yêu kiều, phối hợp với bộ xiêm y màu ngà, phát phối lượn lờ, thướt tha yếu điệu, nhìn càng trẻ tuổi hơn ngày thường mấy phần.

Chu thị từ khi sinh ra đã là một người vô cùng xinh đẹp, đôi mắt như biết nói, ngày thường luôn là bộ dáng ôn hòa tự nhiên hào phóng, rất có phong phạm chủ mẫu, nhưng hôm nay gương mặt lại tràn đầy phẫn nộ, nhìn thấy An vương phi lập tức tiến tới chất vấn: “Xán Xán đâu rồi? Người mang Xán Xán đi đâu rồi?”

An vương phi cảm thấy Chu thị đại khái là bị điên.

Hai người các nàng đối nghịch cũng không phải ngày một ngày hai, luôn hiểu rõ lẫn nhau. Chu thị ngày thường sống vô cùng đầy đủ tinh tế, chẳng lúc nào lại không tỉ mỉ hóa trang sau đó mới ra ngoài gặp người? Bây giờ thấy ngữ khí của nàng như vậy, An vương phi không thích chút nào liền nói: “Người nói cái gì? Một chữ ta cũng không nghe hiểu.”

Nữ nhi của nàng ta tìm không thấy thì liên quan gì đến nàng?

Đi theo phía sau Chu thị là ma ma và nha hoàn của Vệ Quốc công phủ, bây giờ lại thêm nô bộc của An vương phi tiến vào, nhưng Chu thị dù sao cũng là chủ tử, không ai dám tiến lên ngăn cản nàng. Nô tài của An vương phi cũng hiểu được điều đó, Chu thị nói thế nào thì cũng là quận chủ An vương phủ, tuy rằng nàng đã xuất giá nhiều năm, nhưng thân phận này cũng không thể thay đổi được, bọn họ sao dám đắc tội?

Chuyện xảy ra như vậy, bọn hạ nhân chỉ biết hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên khuyên giải.

Chu thị đã mất đi bình tĩnh thường ngày, nàng trầm mặt nói: “Xán Xán không thấy, có phải người làm hay không? Người giao Xán Xán ra đây, nếu không ta sẽ không dễ yên cho người!”

Sáng sớm đã phải chịu nổi uất khí này, An vương phi quả thật không có chỗ để phát tiết. Tính của nàng vốn cũng nóng nảy, lập tức liền xoay người, trâm cài đụng đưa va chạm vào nhau, phát ra âm thanh lạnh lạnh dễ nghe, đôi mắt đẹp tròn tròn: “Bản thân người không biết cách chăm lo cho nữ nhi, bây giờ để mất rồi, hà tất gì phải đem gạo nước bán giới lên đầu của ta? Đúng, ngày thường quả thật ta không ưa gì người, nhưng không phải là không thích nữ nhi của người, chuyện ta nói làm thì ta làm, chuyện ta không có làm thì chắc chắn không làm, người đừng có ở đó ra vẻ hùng hổ dọa người.”

An vương phi ngày thường hiền ngang đi khắp An vương phủ, sau khi xuất giá cũng quen sống trong nhung lụa, xưa nay chưa từng có ai dám hô to gọi nhỏ với nàng, hôm nay Chu thị nhào ra chuyện lớn như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng mất mặt, qua thực nuốt không trôi con tức này.

Chu thị hít sâu một hơi, lồng ngực đập trùng lên xuống.

Nữ nhi nàng không thấy, nàng sớm đã mất đi lý trí, thấy An vương phi liền nổi cơn giận. Nữ nhi khỏe mạnh ở bên người nàng hôm qua ngủ lại nói này ngoại trừ nữ quyến Vệ Quốc Công phủ cũng chỉ còn lại người của An vương phủ, thêm nữ An vương phi ngày xưa cũng có chút ân oán với nàng, chuyện này ngoại trừ nàng còn ai có thể làm?

Lần này Chu thị đã trở nên mù quáng, lạnh lùng nói: “Tổng Diêu Nghi, nếu như Xán Xán có xảy ra chuyện gì, người là người đầu tiên ta hỏi đến, nếu như Xán Xán thiếu một sợi tóc, mạng này của ta cho dù vứt đi cũng phải bảo vệ nữ nhi cả đời bình an.”

Mấy năm này Chu thị được Khương Bách Nghiêu nuông chiều, tính khí đã thu lại không ít, nhưng đứng nhìn nàng một bộ mỹ nhân mềm mại yếu đuối, lúc nổi giận lên cũng không thể khinh thường.

Chu Lâm Lang thấy Chu thị nổi giận không nén nổi, nghe thấy lời của nàng, gương mặt nhỏ sợ trắng cả đi, lập tức chui vào lòng mẫu thân: “Nương, Lâm Lang sợ...”

Đào ma ma thấy như vậy, trong lòng vô cùng thấp thỏm, trong lòng cũng biết nếu như lúc này náo loạn, hai vị chủ tử không chừng sẽ đánh nhau, nhưng lúc này phải tìm ra Lục tiểu thư mới là quan trọng nhất. Đào ma ma vội vàng tiến lên khuyên can: “Phu nhân, Phùng tướng quân đến đây, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, Phùng tướng quân chắc chắn sẽ có cách tìm được người.”

Vừa nghĩ đến nữ nhi của mình, Chu thị cũng không muốn dây dưa quá nhiều với An vương phi, lập tức ra khỏi tiền viện.

Phùng Hoài Viễn đã không còn vẻ trầm ổn như trước, nghe được tin tức liền vô cùng lo lắng chạy tới.

Hắn thấy bộ dáng hồn bay lạc phách của Chu thị, gương mặt nhỏ nhắn của nàng trắng xám không còn chút hồng hào, lập tức tiến lên phía trước hỏi: “Thế nào? Sao lại không thấy Xán Xán?”

Chu thị lắc lắc đầu.

Nàng nhìn Phùng Hoài Viễn, viên mắt đỏ lên, hai ta bấu chặt lấy cánh tay của hắn gấp gấp nói: “Phùng đại ca, huynh nhất định phải giúp ra tìm ra Xán Xán... Xán Xán là mạng sống của ta, ta không thể không có con bé.”

Nghe được cách thức xưng hô đã lâu không thấy này, Phùng Hoài Viễn có chút ngỡ ngàng.

Vừa nghĩ đến gương mặt bánh bao thiên chân khả ái của tiểu hài tử, Phùng Hoài Viễn không dám tưởng tượng nếu Xán Xán xảy ra chuyện thì người trước mắt hắn sẽ ra sao, Phùng Hoài Viễn ôn nhu động viên nói: “A Cẩm, muội yên tâm, huynh nhất định sẽ giúp muội tìm được Xán Xán. Muội... muội nói chuyện này cho Khương Bách Nghiêu chưa?”

Chu thị gật đầu: “Muội đã cho người thông báo cho Quốc công gia, ngài sẽ lập tức mang người đến tìm. Toàn bộ chùa Tương Nguyên ta cũng đã cho người đi tìm kiếm tỉ mỉ, nhưng... nhưng vẫn không tìm thấy Xán Xán.”

Nếu như không phải như vậy nàng cũng sẽ không tìm tới An vương phi.

Nàng biết cho dù An vương phi có ân oán với nàng, nhưng dù sao cũng đã quen biết nhiều năm, biết nàng ta cho tới bây giờ đều làm việc quang minh chính đại, hơn nữa Xán Xán xảy ra chuyện, người đầu tiên nàng nghĩ tới cũng chính là An vương phi, nhưng dù sao vị tâu tấu này của nàng cũng không ngu xuẩn đến mức đó. Nhưng cuối cùng nàng cũng lo lắng đến hoảng loạn, ngoại trừ An vương phi, nàng thật sự không nghĩ ra người thứ hai.

Nam nhân dù sao cũng lý trí hơn một chút, Phùng Hoài Viễn biết sự việc cấp bách, vội vàng ra lệnh cho tùy tùng đi gọi thêm người đến tìm kiếm.

Phùng Hoài Viễn quay đầu nhìn về phía sau, đột nhiên ngăn người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn sai vật của Lục Tông - Đỗ Ngôn, hỏi: “Tông Nhi đâu?” Vừa rồi rõ ràng là vẫn còn ở phía sau hắn, mới chớp mắt một cái lại không thấy người rồi?

Đỗ Ngôn há miệng, vẻ mặt cũng mờ mịt: “Tiểu... tiểu nhân... tiểu nhân cũng không chú ý.”

Thế tử biến mất quá nhanh.

Phùng Hoài Viễn gấp đến độ gân xanh trên trán thỉnh thoảng nháy lên. Tuy nói vị cháu trai này của hắn làm việc thận trọng, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ là hài tử mười tuổi. Hắn vội nói: “Dặn bọn họ, lúc tìm Lục tiểu thư cũng chú ý tìm thế tử.” Mấy kiếm của Phùng Hoài Viễn nhứ chặt, than thở, “Đang yên đang lành, sao lại xảy ra chuyện vào lúc này...”

Đỗ Ngôn dù sao cũng là người trẻ tuổi, đối mặt với uy nghiêm của Phùng Hoài Viễn sớm đã sợ đến mức sống lưng lạnh toát, vẻ mặt cung thuận, run cầm cập cúi đầu trả lời: “Vâng.”

Khương Lệnh Uyển mặc tấm y tơ tằm hồng nhạt từ tối qua, hai chân nhỏ trần trụi trắng nõn, cơ thể run lên cầm cập...

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn quang cảnh xung quanh, nhất thời há hốc mồm.

Hôm qua trời đổ mưa lớn nên sáng hôm nay nàng vẫn cảm thấy lạnh, nàng không biết mình ngủ ở chỗ này đã bao lâu, chỉ cảm thấy cả người như sắp bị đông cứng. Khương Lệnh Uyển đột nhiên hắt xì một cái, ôm chặt thân thể của mình một chút, mắt to nhìn cây cối xung quanh, lại nhìn về phía sau, là một sườn núi.

Sườn núi cao chót vót, bởi vì hôm qua trời mưa nên bùn đất vô cùng lầy lội.

Khương Lệnh Uyển để hai tay lên mép hô to vài tiếng, phát hiện chỉ có âm thanh trống rỗng phản hồi lại, căn bản là một nơi không người.

Khương Lệnh Uyển không khỏi có chút bất đắc dĩ, lông mày nhăn lại nghĩ đến chuyện tốt ngày hôm qua.

Đến tốt cùng là ai hại nàng?

—— bỏ một tiểu oa nhi bốn tuổi vào núi sâu, khác nào muốn lấy mạng của nàng?

Hai tay Khương Lệnh Uyển đỡ lên cây trạm, hai chân trần trụi giẫm lên đất, nhất thời cảm giác có chút lạnh lẽo thô ráp. Nàng ôm chặt thân thể của mình, nhũ mày suy nghĩ một chút: Chuyện này kiếp trước không hề có.

Nếu như có, nàng khẳng định sẽ sớm tránh thoát.

Tuổi thơ kiếp trước của nàng trôi qua cực kỳ yên ổn, nàng luôn được nuông chiều lớn lên, sao có thể bị người vứt bỏ vào trong núi một cách thê thảm như vậy?

Khương Lệnh Uyển nhìn sườn núi, cảm thấy có chút đầu choáng mắt hoa.

Hiện tại nàng mới chỉ có bốn tuổi, nếu như cha mẹ không tìm được nàng, vậy nàng cũng không biết có thể sống cho đến khi tìm được đường ra hay không.

Nhưng nhìn sắc trời đã không còn sớm, nếu như nàng cứ đợi tiếp, cho dù không chết đói thì cũng sẽ bị đông cứng đến chết. Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn sườn núi cao chót vót, nắm chặt tay áo, trong lòng thâm hạ quyết tâm.

Khi đối mặt với sinh tử, nàng sao có thể tiếp tục yếu ớt?

Nàng cắn răng đi đến bên sườn núi, chệch dọc theo bên sườn, chợt nhớ tới kiếp trước hàng năm Lục Tông đều sẽ dẫn nàng đi săn mồi, chỉ cho nàng vài loại quả dại có thể ăn được. Lục Tông nói nàng quá yếu ớt, không thể bảo vệ tốt bản thân nên lúc săn bắn có dạy cho nàng một chút biện pháp sinh tồn, hồi đó nàng chỉ nghe như nước đổ đầu vịt, đương nhiên là không để trong lòng, bây giờ nghĩ lại đúng là vô cùng hối hận.

Đi đến sườn núi, đừng nói bây giờ nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, cho dù là đã qua cập kê như ở kiếp trước, nàng cũng không biết bản thân có năng lực để leo lên được không.

Nhưng giờ khắc này cũng không lo nổi nhiều chuyện như vậy.

Nàng yếu ớt cũng là yếu cho người khác xem, nếu không phải là người kia, hết thảy sẽ đều là uổng công, dù sao trước tiên phải bảo vệ cái mạng nhỏ này mới là quan trọng.

Ban đầu run rẩy đi tới, sau đó thân thể không thể cân bằng, móng nhỏ lập tức ngã ngồi xuống, cũng không thể đứng lên nổi. Chân tay trắng nõn của Khương Lệnh Uyển dính đầy bùn, nàng xưa nay luôn chú ý đến dáng vẻ, không ngờ cũng có ngày lại chật vật đến như vậy.

Khương Lệnh Uyển thờ đốc, phát hiện muốn leo lên quả thực khó hơn lên trời.

”Cha, cha —— “

”Nương —— “

Viên mắt Khương Lệnh Uyển ửng đỏ, tiếp tục la lớn: “Lục Tông! Lục Tông!”

Đừng nói là Lục Tông, ngay cả một con thỏ rừng cũng không có.

Khương Lệnh Uyển nhũ chặt lông mày lại, áo nã sờ sờ bụng nhỏ mềm mại của mình, đối đến nỗi bụng dán vào lưng, nếu để nàng biết được ai muốn hại nàng, nàng nhất định để cha băm hั่น thành tám mảnh nhỏ. Bây giờ nàng không biết là người nào đưa nàng vào trong này, nhưng hôm nay nói thế nào cũng không thể leo lên nổi.

Thật vất vả sống lại một lần, nàng còn chưa dưỡng tốt thân thể cố gắng sau này sinh cho Lục Tông một đàn oa nhi trắng trẻo mập mạp, làm sao có thể dễ dàng chết ở chỗ này được.

Khương Lệnh Uyển ngồi thẳng, dùng sức vỗ vỗ gương mặt bánh bao của mình, nỗ lực để bản thân tỉnh táo một chút, sau đó hít một hơi tiếp tục chuẩn bị bò. Đáng tiếc thân thể nàng tròn vo, bàn tay bàn chân trắng nõn này căn bản là không có bao nhiêu khí lực, cho dù nàng dùng hết sức cũng không thể lết quá một tấc.

Nhưng cho dù là như vậy, lâu lâu một lát nàng lại bò lên một chút.

Cứ như vậy đến hai ba tác, thể lực cũng tiêu hao gần hết.

Nàng quả thật là không thể bò được tiếp nữa, chân dưới sơ sẩy một chút, cả người trực tiếp trượt xuống, và cơ thể giống như một cái bánh xe tròn lăn xuống, khi lăn đến bụi cỏ, nhất thời đau đến nỗi nàng không ngừng than thở.

Đôi mắt to của nàng lúc này chứa đầy nước mắt, cả cơ thể run rẩy nhưng vẫn cố nén không rơi xuống một giọt nước mắt. Khương lệnh Uyên nằm trên đồng cỏ hít một hơi, bây giờ toàn thân mình đều là bùn đất, giống như một tên ăn mày vậy, ai còn có thể nhận ra nàng là Lục tiểu thư Vệ Quốc công phủ?

Khương Lệnh Uyên ngồi một lúc, cảm thấy toàn thân đau nhức, mắt mờ đến nỗi đom đóm, thực sự không còn chút khí lực. Vùng hoang dã như vậy, khiến nàng thật có chút muốn khóc. Nàng khịt khịt mũi, cảm giác như bản thân đang chờ đợi cái chết.

Không đúng ——

Khương Lệnh Uyên nín thở, bên tai phảng phất nghe như có người đang gọi nàng.

Khương Lệnh Uyên nhất thời im bật, vành tai lên tỉ mỉ nghe, cố hết sức ngẩng đầu lên.

Chờ khi thấy rõ người tới, viền mắt của nàng lập tức liền nóng lên.

Lục Tông nhìn bánh bao nhỏ ngồi trên đồng cỏ cách đó không xa, cả người dơ dáy bẩn thỉu, ngờ ngợ có thể nhìn ra tâm ý trên người nàng. Ánh mắt của hắn hơi ngưng lại, vội vàng chạy tới.

Khương Lệnh Uyên chăm chăm nhìn Lục Tông, thật sự không nghĩ tới, hắn lại có thể tìm thấy nàng.

Nhắc đến cũng kỳ quái, vừa rồi nàng ở một mình, cảm thấy vừa lạnh vừa đói, cơ thể vừa mệt vừa đau, nhưng lại không hề rơi một giọt nước mắt. Bây giờ nhìn thấy Lục Tông, nàng liền cảm thấy lòng không đau nữa rồi, cả gương mặt nóng hầm hập.

Khương Lệnh Uyên thấy Lục Tông đến gần, thân thể nhỏ bé nhào tới, oan ức ô ô khóc lớn.

“Lục Tông, Lục Tông...”

Lục Tông ôm lấy thân thể mềm mại của bánh bao nhỏ, thở ra một hơi. Lại cúi đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng vừa khóc vừa kéo lấy hắn, đôi mắt đầy nước đỏ phừng phừng, xác thực là vô cùng đáng thương. Gương mặt ngày thường béo mập trắng trẻo đáng yêu, giờ khắc này lại dính đầy bùn đất, đôi môi nguyên bản vô cùng thủy nộn nay lại bị lạnh phát tím.

Bánh bao nhỏ vốn được chăm sóc rất kỹ, nay lại như bị lăn một vòng qua bùn đất.

Lục Tông thấy nàng lạnh run cầm cập, lập tức cởi áo ngoài ra, bao chặt lấy thân thể của nàng. Sau khi làm xong, Lục Tông mới nhìn thấy hai bàn chân của nàng đang để trần, lập tức giơ lên cẩn thận xem xét.

Lần trước nàng bị bệnh, hắn đến thăm nàng, thấy hai bàn chân trắng nõn đạp lên mu bàn chân hắn, nghịch ngợm nhưng lại rất đáng yêu.

Bây giờ đôi bàn chân như bạch ngọc này không chỉ dính đầy bùn đất, hơn nữa lòng bàn chân giờ đã bị cạo rách da, không có chỗ nào nhìn như còn tốt.

Lục Tông ngẩn người, mặt lập tức đen lại.

Hắn biết tiểu oa nhi bốn tuổi bình thường có bao nhiêu yếu ớt chứ đừng nói đến đứa trẻ được nuông chiều từ bé như nàng, nhưng lúc nàng chưa nhìn thấy hắn rõ ràng là còn chưa rơi một giọt nước mắt thì phải. Nhưng một khắc tiếp theo, Lục Tông cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh nàng, lưu loát cởi giày của mình ra, đeo vào cho nàng.

Khương Lệnh Uyên cầm lấy ống tay áo Lục Tông, mở to mắt lâm lâm nói: “Lục Tông?”

Lục Tông cúi đầu quỳ trên mặt đất, vẻ mặt chăm chú. Thấy hắn dùng áo choàng xoa xoa bùn đất trên chân nàng, sau đó mới xé vải trắng quấn lại chân cho nàng, bên ngoài lại đeo thêm một đôi giày. Lục Tông hắn bây giờ mười tuổi, còn là nam hài, chân của hắn đương nhiên là lớn hơn nàng rất nhiều, nhưng vì đi ủng nên cũng không bị ướt xuống, cuối cùng Lục Tông dùng dây thắt lưng buộc chặt lại cho nàng.

Nàng sớm đã bị lạnh đến mất tri giác.

Bây giờ mặc áo choàng của hắn, đi giày của hắn, phảng phất như lập tức ấm lên.

Nàng không biết tại sao Lục Tông lại tìm ra được nàng, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, dù sao Lục Tông cũng chỉ có một thân một mình.

Lục Tông thấy nàng không khóc, hắn cũng không lên tiếng, chỉ lấy khăn tay xoa xao khuôn mặt nhỏ cho nàng, nhìn thấy gương mặt bánh bao trắng trẻo đã có chút sạch sẽ, hắn mới hỏi: “Có đói bụng không?”

Lông mày Khương Lệnh Uyển càng nhíu chặt hơn, sờ sờ cái bụng nhỏ nói: “Xán Xán đói bụng.”

Lục Tông ngồi xuống sát bên nàng, từ trong lòng lấy ra một cái túi giấy, bên trong có một chút bánh đậu xanh và một số loại bánh hoa quế và bánh ngọt, những thứ này không thể là do Lục Tông chuẩn bị cho nàng ăn. Lục Tông là người tỉ mỉ, biết khi cố gắng đi tìm nàng, hấn và nàng đều sẽ đói bụng, nên mới chuẩn bị kỹ càng.

Tuy bánh ngọt đều bị vỡ nát, vẻ ngoài quá xấu, nếu là thường ngày, ngay cả nhìn nàng cũng không liếc mắt một cái, nhưng hiện tại không thể đòi hỏi nhiều như vậy, vừa thấy có đồ ăn, hai mắt liền tỏa sáng, cầm lấy hai miếng bắt đầu ăn.

Lục Tông cảm thấy nuôi tiểu bánh bao này quả thật vô cùng dễ dàng, bị bỏ vào vùng hoang dã nhưng vẫn có thể ăn đồ ăn vô cùng sung sướng như vậy. Có điều, nàng bình an là tốt rồi, tiểu oa nhi bốn tuổi, quá dễ xảy ra vấn đề. Lục Tông thấy quái hàm tiểu bánh bao phồng lên, lo lắng giữa hai hàng lông mày giảm đi mấy phần, đưa tay xoa xoa khoe miệng của nàng, nhắc nhở: “Đừng có gấp, từ từ ăn.”

“A... Vàng.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, nhưng không thấy động tác bên miệng nàng chậm lại.

Khương Lệnh Uyển ăn một nửa, ợ một tiếng no nê, lúc này mới nhìn Lục Tông, âm thanh vẫn mềm mại như trước: “Tông biểu ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lục Tông nói: “Di, dưỡng và cậu của ta, còn có người của An vương phủ vẫn đang tìm muội...” Nói xong, hấn giương mắt nhìn sườn núi này, lại cúi đầu nhìn gương mặt uể oải của bánh bao nhỏ, mới quay lưng về phía nàng nói: “Lên, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm trước.”

Bây giờ sắc trời đã tốt, cho dù hấn cố gắng đi, sợ là cũng chỉ có thể bò trên sườn núi. Cho dù hấn có năng lực, nhưng chung quy cũng chỉ mới có mười tuổi, nếu gặp phải sỏi lang hồ báo, e là chỉ có thể trở thành thịt trên thớt.

Khương Lệnh Uyển gật gù, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút huyết sắc, đỏ bừng bừng, vô cùng ngoan ngoãn nhào tới, bàn tay nhỏ ôm lấy cổ Lục Tông, vững vàng kề sát cổ hấn. Theo lý thuyết mà nói, Lục Tông mới chỉ mười tuổi, sẽ không có nhiều khí lực, nhưng tốt một cái là Lục Tông từ nhỏ đã tập võ, khí lực của hấn lớn hơn những nam hài bình thường rất nhiều, nên có cố gắng thêm nàng cũng không vất vả.

Khương Lệnh Uyển nằm nhoài trên lưng hấn, vẻ mặt cực kì thuận theo, cho dù là Lục Tông khi còn nhỏ nàng cũng cảm thấy yên tâm vô cùng phảng phất như chỉ cần có hấn, chuyện gì cũng không cần nàng phải lo lắng. Nàng thấy hấn cố rất vững, lúc này mới nghĩ đến một vấn đề nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Tông biểu ca, sao biểu ca lại có thể tìm được Xán Xán?”

Lục Tông nói là nương là cây đều đang phai người tìm nàng, nhưng vì sao Lục Tông mới mười tuổi lại có thể tìm ra được nàng trước tiên?

Lục Tông cố gắng đi lên, nói: “Huynh nhìn thấy dây buộc tóc của muội, nên tìm dọc theo đường.”

Thì ra là như vậy.

Khương Lệnh Uyển cong cong khoe miệng lên cười cười, nụ cười cực kỳ xán lạn, càng ôm chặt lắt cổ Lục Tông hơn, thầm nghĩ: Dây buộc tóc của nương từ nhà mình, đương nhiên là nhận ra rồi.

Hôm nay chùa Tương Nguyên không có bất kì một vị khách nào đến viếng thăm.

Ngày hôm nay, Vệ Quốc công phủ, Vinh vương phủ, An vương phủ cùng với người của Phùng đại tướng quân lục hết chùa Tương Nguyên từ trong ra ngoài từ dưới lên trên, cũng vì muốn tìm kiếm Lục tiểu thư Vệ Quốc Công phủ.

Khương Lục tiểu thư chỉ là tiểu oa nhi bốn tuổi, hôm nay lại mất tích vô cơ ở chùa Tương Nguyên, không ngờ chuyện này lại kinh động đến nhiều nhân vật có máu mặt ở Tấn thành như vậy, có thể thấy được là một tiểu chủ nhân mạ vàng nam ngọc, quý giá vô cùng.

Bên trong viện, Tô Lương Thần mặc một thân xiêm y xanh nhạt, đứng giữa vườn cây hoa quế.

Nàng thoáng híp mắt, nhìn những thị vệ này tới tới lui lui, âm thầm than thở, cũng là người nhưng lại không cùng mệnh. Hôm nay Khương Lệnh Uyển mất thích, lại có thể mang đến trận thể hùng vĩ như vậy, thật giống như là mất tiểu công chúa vậy. Nàng hơi nhếch khóe môi, tuy rằng không biết chuyện này là người phương nào làm nhưng dưới đáy lòng nàng lại có chút vui sướng. Chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, đã mất tích ròng rã một ngày, nếu có thể tìm được về cũng không biết là sống hay chết, đến lúc đó cũng khó mà nói.

Nghĩ tới, Khương Lệnh Uyển này vốn là tiểu tử tông của vệ Quốc Công phủ, nàng chỉ là một người ăn nhờ ở đậu, đương nhiên phải trông mặt người khác mà làm việc, nịnh bợ một chút không không sao, dù sao Khương Lệnh Uyển này cũng bị chiều quen rồi...

Trên gương mặt trắng nõn của Tô Lương Thần có một vẻ trầm ổn không hợp tuổi, nàng thoáng xoay người nhìn, cách đó không xa là một dây cột tóc rơi trên mặt đất, lúc này nàng đi tới, nhặt nó lên.

Đây là?

Tô Lương Thần thoáng ngẩn người, chỉ một lát là nhận ra đây là cột tóc của người phương nào. Đôi tay nhỏ của nàng cầm lấy dây buộc tóc, giương mắt thoáng nhìn ngọn núi phía sau chùa Tương Nguyên.

Chẳng lẽ...

”Tô tiểu thư.”

“Sao?” Thân thể Tô Lương Thần khẽ run lên, bỏ dây cột tóc giấu vào trong ngực của mình, quay đầu nhìn, phát hiện là Lý ma ma bên người lão thái thái, khuôn mặt nhỏ nhắn gương lên, ngoan ngoãn dịu dàng nở nụ cười, khách khí nói “Lý ma ma.”

Lý ma ma nhìn vị Tô tiểu thư mới tuổi nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, ngày thường nàng cũng đỡ trông nom hơn rất nhiều, cảm thấy tiểu cô nương mới nhỏ như vậy đã không còn mẩu thân, thật là hài tử đáng thương. Lại nói, mẩu thân của vị biểu tiểu thư này lại cũng chỉ là thứ nữ, nhưng trước đây khá được lão thái thái yêu thích, ngay cả hạ nhân cũng khách khí, không ngờ lại ít phúc, trẻ như vậy đã đi.

Lý ma ma tình tế đánh giá, nhìn gương mặt Tô Lương Tần giống với nhị tiểu thư như vậy, trong lòng không khỏi có mấy phần thương xót, đi tới trước mặt Tô Lương Thần, nói: “Hôm nay Lục tiểu thư xảy ra chuyện đã khiến lão thái thái lo lắng vô cùng, cơm trưa cũng ăn không ngon. Tô cô nương bây giờ không thể xảy ra chuyện, ngài nên theo lão nô vào trong đi, đừng khiến lão thái thái phải lo lắng.”

Tô Lương Thần nhếch miệng, Khương Lệnh Uyển là bảo bối tôn nữ của lão thái thái, đương nhiên là vô cùng lo lắng, chỉ có điều người cháu ngoại này, trước tới nay lão thái thái cũng không coi là chuyện gì to tát. Nếu chuyện hôm nay mà xảy ra trên người nàng, lão thái thái nhiều nhất cũng chỉ giả mù mưa sa rơi mấy giọt nước mắt, nhưng nên ăn vẫn ăn, nên uống vẫn uống, làm gì có tâm tư quan tâm nàng?

Lông mày Tô Lương Thần hơi nhíu lại, lộ ra mấy phần lo lắng, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Có tìm được Uyển biểu muội hay không? Ta ra bên ngoài chờ Uyển biểu muội quay về, vừa liếc mắt ta cũng có thể nhận ra biểu muội.”

Đúng là hài tử ngoan.

Lý ma ma hít sâu một hơi, nói: “Chuyện này cũng được, chỉ là Tô tiểu thư cẩn thận một chút, nếu cảm thấy lạnh thì lập tức vào nhà.”

Tô Lương Thần gật đầu, nói: “Được, ta đã biết, Lý ma ma yên tâm.” Nàng nhìn Lý ma ma đi xa mới đưa tay vào lồng ngực lấy ra dây cột tóc màu phấn hồng.

Tô Lương Thần liếc mắt hồi lâu, đi tới hồ sen ở phía xa.

Nhẹ buông tay, dây cột tóc liền rơi vào trong hồ sen.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tiểu tổ tông của Vệ Quốc công phủ mất tích ở Tương Nguyên tự.

An Vương nghe được tin tức cháu gái hấn mất tích, lập tức mang thị vệ đến để giúp đỡ.

Ngày xưa tình cảm giữa An Vương và vị muội muội Chu thị này vô cùng tốt, nhưng từ lúc hấn có ý thú Tống Diệu Nghi thành An Vương phi, muội muội liền xa lánh hấn. Điều này cũng khó trách, trong mắt Chu thị không chứa nổi hạt cát, nhìn hiền hòa nhu nhược thể nhưng cũng rất ngang ngạnh, chuyện đã trải qua mấy năm nhưng vẫn không có ý tha thứ cho người ca ca này.

An Vương mới hơn ba mươi, phong thái tuấn lãng, tướng mạo đường hoàng.

Hôm nay hấn mặc một thân áo choàng màu xanh tịnh ngọc, nhìn qua lịch sự nho nhã, quý khí hiển ngang.

An Vương thấy Chu thị lòng như lửa đốt, đôi mắt đỏ phừng phừng, rõ ràng là vừa mới khóc, đầu tiên hấn chào hỏi lão thái thái đang sầu não ngồi trên ghế chủ vị sau đó mới quay sang động viên Chu thị: “A Cẩm, muội đừng quá lo lắng, huynh đã phái người đi tìm, Xán Xán nhất định không có chuyện gì.”

Hôm nay Chu thị vừa cãi nhau với An Vương phi, bây giờ nghe được câu nói của An vương, quả thực giống như đang vả cho Chu thị một bạt tai. Nàng trừng mắt nói: “Vương gia, đây là việc nhà của Vệ Quốc Công phủ, không tới phiên ngài phải bận tâm.”

Lời này, là có ý gì?

An Vương hiểu Xán Xán có bao nhiêu quan trọng đối với muội muội, hấn xưa nay tính tình ôn hòa, không dễ nổi nóng, bây giờ lời nói của muội muội lại mang theo châm biếm, không xem hấn là người một nhà, hấn cũng chỉ cho rằng là vì nàng quá quan tâm nên hoảng loạn, trong lòng không có nửa phần sinh khí. An Vương không sinh khí nhưng An Vương phi ngồi một bên lại tức không chịu nổi, chỉ thấy phu quân mình đường đường là một vương gia, lại mặt nóng dán mông lạnh với Chu thị, thật sự quá mất mặt.

Chu Quý Hành thấy An Vương liền chạy qua, kéo ống tay áo của hấn, ngẩng đầu nhíu mày hỏi: “Cha, cha nhất định phải tìm ra Xán Xán biểu muội.” Tiểu

biều muội mất tích, Chu Quý Hành buồn đến nỗi cơm cũng không muốn ăn.

An Vương xoa đầu nhĩ tử, kiên định nói: “Hành nhĩ yên tâm, Xán Xán sẽ không có chuyện gì.”

Tuy nói vậy nhưng lại không dám nắm chắc.

Nữ oa bốn tuổi xinh đẹp như tinh linh quý không biết thần không hay bỗng nhiên bị người bắt đi, hơn nữa đã lâu chưa có tin tức, rõ ràng mục đích không phải vì tiền. Nếu không phải vì tiền, vậy Xán Xán nhất định đang gặp nguy hiểm, nói không chừng đã gặp chuyện không may... Có điều lời này An Vương cũng không dám nói ra, muội muội của hắn bây giờ đã như nổ mìn hết đũa, không biết khi nào sẽ sập đổ...

Vào lúc này Phùng Hoài Viễn đi vào.

Chu thị nhìn thấy lập tức tiến lên nghênh đón, khẩn cấp hỏi: “Phùng tướng quân, tìm được Xán Xán chưa?” Nàng thấy Phùng Hoài Viễn không nói lời nào, gấp đến độ muốn khóc, mấp máy môi: “Phùng tướng quân...”

Phùng Hoài Viễn lắc đầu.

Chu thị hoàn toàn tan vỡ, hoàn toàn không còn dáng vẻ Quốc Công phu nhân kim tôn ngọc quý ngày xưa, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đậm, nhưng dung mạo nàng vẫn rất đẹp, dáng dấp như vậy làm ai ai nhìn thấy cũng đều có cảm giác tim đau như dao cắt.

Lão thái thái nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng không kìm lòng nói: “Xán Xán của ta, tôn nữ ngoan ngoãn của ta, Vệ Quốc Công phu chúng ta đã tạo nghiệt gì a...”

Lão thái thái như thế, Chu thị càng không nhịn được, xoay người chạy ra ngoài.

Phùng Hoài Viễn nhanh tay lẹ mắt ngăn cản nàng, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Chu thị vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt tan rã lâm bẩm nói: “Ta đi tìm Xán Xán, đi tìm Xán Xán... Xán Xán khẳng định đang đói bụng, con đói bụng, hiện tại Xán Xán đang rất sợ hãi, con bé cần ta... Nó cần người mẫu thân này.”

Phùng Hoài Viễn nghe vậy lòng lại càng đau, thấy dáng vẻ ấy của nàng như vậy hắn thật không nỡ nhìn.

Hắn sợ nếu cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ không trụ được nữa, lòng hắn không nhịn được hai tay dùng sức nắm lấy cánh tay nàng không cho nàng đi ra ngoài, ôn tồn nói: “Phu nhân, ngài bình tĩnh một chút, tạm thời chờ một chút. Quốc Công gia còn đang đi tìm, ta đã nói với hắn, dù có tìm được hay không thì một canh giờ sau đều phải tụ hội lại đây. Chúng ta cần phải thương lượng lại đối sách một lần nữa, mở rộng phạm vi tìm kiếm.”

Chu thị bây giờ nửa phần lí trí cũng không còn, chỉ muốn liều mạng ra ngoài tìm nữ nhi, nàng giãy giụa mấy lần, Phùng Hoài Viễn quyết định cầm cán dao lên đập vào bả vai nàng một cái, Chu thị chỉ là một nữ tử mảnh mai tất nhiên không chịu nổi liền hôn mê bất tỉnh.

“Phùng Hoài Viễn.” Khương Bách Nghiêu vừa vặn đi vào, liền ôm lấy thê tử trước mặt Phùng Hoài Viễn, thấy đôi mắt nàng nhắm lại, quay về phía Phùng Hoài Viễn quát lên: “Người làm gì A Cẩm?”

Thấy Khương Bách Nghiêu che chở thê tử như vậy, Phùng Hoài Viễn sắc mặt âm trầm lạnh nhạt nói: “Phu nhân lo lắng cho Xán Xán, ta sợ nàng sẽ mất lí trí, bây giờ để nàng nghỉ ngơi một lúc cũng tốt. Quốc Công gia, người đưa phu nhân vào trong nghỉ ngơi, chúng ta cùng nhau thương lượng đối sách. Thời gian kéo dài càng lâu, Xán Xán càng...”

Lời tiếp theo không ai dám nói ra nhưng Khương Bách Nghiêu lại hiểu rất rõ.

Khương Bách Nghiêu liếc mắt nhìn vị nam tử anh khí mười phần trước mắt này, biết rằng người này ái mộ thê tử của mình, thực sự hắn không thể có một phần hảo cảm nào với vị tướng quân trước mắt này. Nhưng lúc này hắn lại rất dễ kích động, thời điểm này cũng không phải là lúc nhắc lại chuyện xưa. Trên phương diện tìm người hắn không phải là đối thủ của Phùng Hoài Viễn, nữ nhi còn chưa tìm thấy, còn muốn dựa vào Phùng Hoài Viễn hỗ trợ.

Khương Bách Nghiêu cúi đầu nhìn thê tử trong lòng, thấy nàng bất an, khuôn mặt trắng xám, cái trán trơn bóng đầy mồ hôi, nhất thời đau lòng muốn chết.

Nếu không tìm được Xán Xán, hắn không dám tưởng tượng cuộc sống ngày sau sẽ trôi qua như thế nào.

Khương Bách Nghiêu ôm lấy thê tử đi vào bên trong, lệnh Đào ma ma đốt hương an thần để thê tử cố gắng ngủ một giấc. Khương Bách Nghiêu mặt chau mày ủ, nhẹ nhàng vuốt ve mặt thê tử, cúi người hôn trán nàng một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài cùng Phùng Hoài Viễn thương lượng đối sách.

Không có bất kì manh mối nào của tiểu nữ oa bốn tuổi, quả thực là mò kim đáy bể. Hôm qua mưa to, nếu như có người lén lút vô phòng bắt người thì dấu chân cũng đã bị nước mưa gội rửa, không tìm được bất cứ dấu vết nào. Chỉ còn cách tỉ mỉ tìm kiếm, dù có đào lên ba tấc đất cũng phải tìm được người.

Giữa thời điểm hai người thương lượng, một thị vệ của Vinh Vương phủ vội vàng chạy vô, hướng về phía Vinh Vương báo cáo: “Vương gia, thuộc hạ tìm thấy kí hiệu Vinh Thế tử lưu lại.”

Vừa nghe thấy lời này, mấy đại nam nhân đều đứng dậy.

Chẳng lẽ... Lục Tông tìm được người?

Mặt khác Khương Lệnh Uyển đang ngoan ngoãn nằm nhòai trên lưng Lục Tông.

Lục Tông mỗi khi đi được một đoạn ngắn liền dùng chân gạt đi mấy viên đá, tay nhỏ Khương Lệnh Uyển cầm lấy cái áo choàng Lục Tông đã bị xé tới đai lưng, thấy hần công mình đến chỗ cây cổ thụ thấp, lập tức hiểu ý đem vài quần vào nhánh cây, cột xong, thấy hần vẫn tiếp tục công mình, không nhận được hỏi: “Tông biểu ca, cha mẹ sẽ tìm được chúng ta sao?”

Lục Tông nói: “Sẽ.”

Hần nói sẽ.

Khương Lệnh Uyển cong môi, con mắt sáng lấp lánh, óng ánh cực kì. Nàng biết đây là kí hiệu lưu lại ven đường, người do cha mẹ phái tới sẽ tìm thấy. Nàng thật khâm phục Lục Tông, tuổi còn nhỏ đã thông minh như vậy, không chỉ làm kí hiệu trên mặt đất ngay cả trên cây cũng lưu lại, cứ như vậy, dù mưa to làm kí hiệu trên mặt đất trôi đi nhưng cha mẹ vẫn có thể nhìn thấy kí hiệu trên cây a.

Sắc trời dần tối, vẫn không tìm thấy người, hơn nữa không biết trên ngọn núi này có dã thú gì không. Lục Tông cũng lấy nữ oa tìm một lúc lâu mới tìm được một sơn động bí mật để nghỉ ngơi.

Lục Tông đem nữ oa đặt trên tảng đá lớn.

Hần kiểm tra bốn phía, phát hiện trong động có một hồ nước, nhớ đến những vết thương trên người tiểu bánh bao, liền ôm nàng ngồi bên cạnh hồ, đem giày của nàng cởi ra rồi đem chân rửa sạch

Nước thật lạnh.

Khương Lệnh Uyển co chân lại, nhìn xuống không dám rên rỉ.

Sau khi rửa sạch sẽ, mới hiện ra đôi bàn chân đầu đầu cũng có máu và vết thương, hoàn toàn không thể nhìn. Lục Tông ngẩn người, sau đó lại đem đôi bàn tay rửa sạch.

Chỉ là đôi tay này cũng không khá hơn chút nào.

Thấy nàng không khóc không nháo, Lục Tông thật bất ngờ.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Tông, Khương Lệnh Uyển chu mỏ một cái, nhớ đến mình mới chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, liền nói: “Tông biểu ca, muốn thôi thôi...”

Lục Tông bắt đắc dĩ, nắm hai tay nàng thôi vù vù mấy cái.

Mặc dù rất đau nhưng Khương Lệnh Uyển cũng không nhận được mà cười khanh khách không ngừng, sau đó ôm cổ Lục Tông, cười dài nói: “Tông biểu ca, cảm ơn huynh đã tới tìm Xán Xán.” Nếu như hôm nay Lục Tông không tìm thấy nàng, nàng đã sớm bị lạnh và đói chết.

Nàng nhìn Lục Tông không nói lời nào, hiểu được tính tình trầm mặc của hần, cũng không trách hần.

Sắp xếp thỏa đáng, Lục Tông nhìn hai tay hai chân Khương Lệnh Uyển lại không yên lòng nói: “Muội chờ ở đây một lát, huynh ra ngoài kiếm chút thảo được.”

Nhưng trời đã tối như vậy...

Khương Lệnh Uyển có chút sợ, khuôn mặt bánh bao cau lại, lẩm bầm nói: “Nhưng mà... Tông biểu ca, huynh đừng đi.” Nàng hiểu Lục Tông muốn tốt cho nàng, nhưng Lục Tông có lợi hại ra sao thì cũng chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi. Nếu Lục Tông vì nàng mà xảy ra chuyện, nàng sẽ thật có lỗi.

Lục Tông nặn nặn khuôn mặt mập mạp của nàng nói: “Xán Xán, nghe lời.”

Nghe hần ôn hòa gọi nhũ danh của mình, Khương Lệnh Uyển ngẩn người, một đôi mắt to nhìn hần, thoáng mở miệng nhưng không lên tiếng.

Tuy rằng kiếp này hần đối xử với nàng rất tốt nhưng cũng là do tình cảm biểu huynh biểu muội. Hần xưa nay đều là người ngoài lạnh trong nóng, kiếp này cũng chưa từng gọi qua nhũ danh của nàng, bây giờ nghe thấy lời nói ôn hòa như thế, nàng có chút hoài niệm.

Trong đôi mắt đầy nước, Khương Lệnh Uyển cong môi ra sức gạt đầu nói: “Hừm, Tông biểu ca phải nhanh chóng trở về, Xán Xán sợ.”

Thấy nàng ngoan ngoãn, Lục Tông khẽ vuốt cằm, nói một tiếng “được” liền rời khỏi động.

Khương Lệnh Uyển tuy mệt nhưng lại không dám ngủ, nhận thấy mình đã đói bụng mới cầm lấy phần bánh ngọt còn sót lại bắt đầu ăn. Nàng ăn hai cái, ăn một nửa cái thứ ba dường như mới ý thức được cái gì, động tác nhất thời dừng lại. Nàng cúi đầu, sững sờ nhìn hai cái bánh đậu xanh cùng một khối hoa quế cao còn lại trong túi giấy.

Lục Tông tìm nài, tất nhiên là chưa ăn gì... Hòn nài khổ cực công nài một đoạn đường xa như vậy, khẳng định rất mệt.

Hoa quế cao đã ăn một nửa cũng không tiện ăn nữa, tay nhỏ dùng lại một chút, thả nó vào trong túi giấy.

Lục Tông là người nói lời giữ lời, xưa nay sẽ không lừa nài. Cũng không lâu lắm liền cầm một nắm thảo dược mang về.

Đôi mắt tròn to của Khương Lệnh Uyển nhìn hần, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Nài cảm thấy phu quân tương lai của nài thật có bản lĩnh a, từ nhỏ đã biết mọi thứ, lớn lên sẽ dùng rất tốt, không trách được ngày sau hần được mọi người yêu thích như thế.

Àn, giống như nài luôn được mọi người yêu thích.

Nài cúi đầu, thấy miệng hần đang nhai thảo dược. Thảo dược dường như rất đắng, nhưng trên mặt hần lại không có một biểu cảm dư thừa nào, phảng phất như từ nhỏ đã không sợ đắng, nhai xong liền đem thảo dược đắp lên lòng bàn chân của nài, sau đó xé từng miếng vải trên người ra để quấn thảo dược lại cho nài.

Nói thế nào Lục Tông cũng là Thế tử Vinh Vương phủ, vẫn còn thiếu kinh nghiệm thực tiễn, nhờ chuyện lần này mà kỹ năng băng bó vết thương được cải thiện hơn. Khương Lệnh Uyển nhắc chân lên, nhìn một cái, bị Lục Tông quấn lại như thế, đôi chân đẹp đẻ của nài liền biến thành cái bánh chưng.

Khương Lệnh Uyển có chút ghét bỏ nhưng cuối cùng cũng không hề rầy.

Sắc trời dần tối, bên ngoài phảng phất bắt đầu mưa, gió lạnh từng đợt thổi vào, trong động đơn sơ, cơ hồ làm cho người ta không có chỗ trốn. Khương Lệnh Uyển lạnh đến mức run mình một cái, thấy Lục Tông ôm nài đổi phương hướng, hần ôm nài lên đùi rồi quay lưng mình về phía cửa sơn động, gắt gao ôm lấy nài.

Cứ như vậy: phía sau là hần, hần chống đỡ gió, che chở nài.

Như vậy ấm áp hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Lục Tông, lúc này mới lấy túi giấy mở ra, đem một nửa khối hoa quế cao lúc nài ăn dở để bên méo Lục Tông, ân cần nói: “Tông biểu ca, ăn bánh bèo.”

Dù Lục Tông là một người nghiêm túc thận trọng, bây giờ nhìn thấy nửa khối hoa quế cao cũng không nhịn được cong cong khóe miệng.

Tiểu bánh bao nằm trong lòng ngực, tuổi còn nhỏ đã tròn tròn mập mập, khẩu vị có bao nhiêu tốt, lần trước ở Nhất Phẩm cư hần đã chứng kiến được. Nghĩ đến tuổi nài nhỏ, còn rất yếu ớt, nhưng gặp phải chuyện như thế này lại dũng cảm hơn hần tưởng tượng nhiều lắm.

Cho nên cái bánh ngọt này... chắc chắn không đủ nhét kẽ răng cho nài.

Lục Tông lắc đầu, néo néo cánh tay trắng như ngọc sen của nài nói: “Muội ăn đi. Ăn xong ngủ sớm một chút, cùng lắm là ngày mai cha mẹ khẳng định sẽ tìm thấy chúng ta.”

Khương Lệnh Uyển cũng rất muốn ăn nhưng cái bụng của nài cũng không quá đói, chỉ là Lục Tông chắc chắn đói đến nỗi bụng muốn hồng rồi. Thừa dịp Lục Tông nói chuyện nài trực tiếp đem nửa miếng hoa quế cao nhét vào miệng hần, thấy Lục Tông giật mình, liền trừng hai mắt nói: “Tuy rằng Xán Xán có cần một cái, thế nhưng Tông biểu ca sẽ không ghét bỏ nước miếng của Xán Xán, đúng không?”

Nếu hần dám ghét bỏ, chờ sau này lớn lên cũng đừng hòng muốn hôn nài!

Lục Tông nhìn đôi mắt to lay lay của tiểu bánh bao, điệu bộ như muốn nói hần dám ghét bỏ thì nài sẽ đấu với hần đến cùng. Thật bất đắc dĩ liền đem miếng hoa quế cao trong miệng nuốt xuống.

Hần không thích đồ ngọt, nhưng vào thời điểm này bụng cũng đã kêu vang, ai thèm để ý những thứ này?

Lục Tông thấy nài đem tất cả bánh ngọt còn lại nhét vào miệng hần, trận chiến này, giống như đang cho vịt ăn vậy. Cái đói giảm bớt mấy phần, Lục Tông mới hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì, Xán Xán nói biểu ca nghe một chút, có nhớ gì không?”

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông đang hỏi cái gì, nhưu mày lại nói: “Xán Xán không nhớ rõ. Thời điểm tỉnh lại, đã phát hiện mình đang nằm dưới một gốc cây cổ thụ ở sườn núi, lúc đó không có một bóng người...”

Điều này là trong dự liệu.

Lục Tông chỉ “ân” một tiếng rồi không hỏi thêm nữa, chỉ đem tiểu bánh bao trong lòng ôm chặt một chút để phòng ngừa gió lạnh cho nài, nói: “Muội ngủ trước đi.”

Tiểu thân thể bốn tuổi làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy được? Khương Lệnh Uyển mệt đến mức sức cùng lực kiệt, ngoài miệng lại nói một câu: “Tông biểu ca kể chuyện ngày xưa cho Xán Xán nghe, đồ Xán Xán ngủ, có được không?”

Nàng nhận ra thân thể Lục Tông hơi cứng lại một chút.

Khương Lệth Uyển làm bầm, nắn nỉ nói: “Có được không? Mỗi ngày cha mẹ đều kể chuyện cho Xán Xán nghe...”

Lục Tông suy nghĩ một chút, bắt đầu gật đầu.

Khương Lệth Uyển cười hắc hắc, tìm một vị trí thoải mái trong lòng ngực Lục Tông, cánh tay nhỏ mập mập ôm chặt lấy cánh tay hắn, khoe miệng cong cong: “Bắt đầu thôi.”

Lục Tông vỗ vỗ sống lưng của tiểu oa nhi trong lòng, sắc mặt có chút không tự nhiên, những lần bắt đầu kể những câu chuyện trộm trâu bắt chó ngày xưa. Nào biết Lục Tông chỉ vừa mới mở đầu câu chuyện, cúi đầu liền nhìn thấy tiểu oa nhi trong lòng đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào không hay.

Đôi mi dày của tiểu bánh bao nhẹ nhàng khép lại, tình xảo như hai cây quạt nhỏ, cái miệng mập mập cong lên, chính là đáng yêu ngủ say như chết... Đáng yêu như vậy thật làm người ta yêu thích không thôi.

Lục Tông cười cười, bàn tay liền nắn nắn khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của nàng: “Cuối cùng... bánh bao nhỏ cũng đã ngủ rồi.”

Hắn dựa vào vách đá, trong lòng ôm tiểu bánh bao, bên ngoài mưa đang rơi xuống...

Trải qua chuyện này, đối với Lục Tông mới mười tuổi mà nói cũng là lần đầu tiên. Dù sao Lục Tông tuổi vẫn còn nhỏ, ngồi một lúc cũng không chịu được nữa, nhẹ nhàng dựa vào vách đá phía sau, yên tĩnh ngủ.

Một giấc ngủ vừa mở mắt ra đã đến tận sáng hôm sau.

Mơ mơ màng màng, Lục Tông dường như nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu gào, hiểu rằng đã có người tìm tới, lúc này mới nhìn tiểu bánh bao trong lòng đang ngủ thật yên ổn, nước dãi cũng muốn chảy ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt nàng, khẽ gọi: “Xán Xán, tỉnh, chúng ta về nhà.”

“A...Hả?” Đôi mắt to còn đang buồn ngủ của Khương Lệth Uyển mở ra, tròn tròn, nhắm lại rồi lại mở ra, sau đó giật mình một cái, lập tức tròn tròn hai mắt.

Về nhà!

Lục Tông thấy nàng đã tỉnh, lập tức ôm nàng đi ra ngoài sơn động.

Bên ngoài chính là mấy người Khương Bách Nghiêu, Phùng Hoài Viễn và Vinh Vương lần theo kí hiệu của Lục Tông mà đến.

Khương Bách Nghiêu nhìn thấy nữ nhi bảo bối đang nằm trên lưng Lục Tông, mắt mở to nhìn mình, hướng về phía hắn kêu một tiếng “Cha”, hắn dường như là một chàng nam nhi thể nhưng lại kích động suýt rơi nước mắt. Khương Bách Nghiêu vội vàng chạy tới, vì chạy quá gấp mà suýt chút nữa thì ngã chổng vó, lao vào đi tới bên người Lục Tông, nhận lấy nữ nhi bảo bối đang ở trên lưng hắn, đánh giá tỉ mỉ nữ nhi một hồi, âm thanh hơi run rẩy: “Xán Xán, thế nào? Có sao không con?”

Khương Lệth Uyển không nhịn được liền khóc lên, đầu nhỏ chôn trong lòng ngực cha nàng, nước nỡ nói: “Cha, Xán Xán...Xán Xán không có chuyện gì, là Tông biểu ca cứu Xán Xán, nếu không Xán Xán đã sớm bị con hồ lớn ăn mất.”

Nữ nhi bảo bối mất đi, lúc này đã tìm lại được, tâm tình Khương Bách Nghiêu vô cùng kích động, nhìn tiểu thiếu niên phong thần tuấn lãng trước mặt, liên tục nói: “Hảo hài tử, hảo hài tử.”

Lục Tông mặt không cảm xúc, một khuôn mặt non nớt ngây ngô tràn đầy trầm ổn. Hắn nhìn tiểu bánh bao đang nằm trong lòng ngực cha nàng làm nũng, vàng trán nhu hòa hơn chút, sau đó mới hướng về phía Phùng Hoài Viễn và Vinh Vương hành lễ: “Cửu cửu, cha.”

Vinh Vương thấy nhi tử bình yên vô sự, còn cứu được Xán Xán trở về, gật đầu, khuôn mặt tràn đầy vui mừng.

Phùng Hoài Viễn mỉm cười, vỗ vai Lục Tông tán dương: “Tông nhi, làm rất tốt.” Còn nhỏ tuổi, đã mưu trí đảm lược như vậy, Lục Tông làm cho hắn thật kinh hi (ngạc nhiên và vui mừng).

Nghe Phùng Hoài Viễn khích lệ, trên mặt Lục Tông mới hiện lên một chút vẻ trẻ con, sống lưng thẳng tắp, nói: “Cảm ơn cửu cửu.”

Chu thị mới ra sân, liền nhìn thấy phu quân mình ôm nữ nhi trở về.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nữ nhi nở nụ cười, ngọt ngào gọi “Mẫu thân”, Chu thị lập tức đỏ con mắt, vội vàng tiến lên ôm lấy nữ nhi, liên tục hôn mấy cái trên mặt nàng, ôm thật chặt lấy: “Xán Xán, Xán Xán của nương.”

“Nương.”

Nàng hiểu mẫu thân lo lắng muốn hồng rồi, ngoan ngoãn nằm trong ngực nàng, giờ tay gạt đi nước mắt mẫu thân, âm thanh mềm mại động viên nói: “Nương, Xán Xán không có chuyện gì. Nương đừng khóc, nương khóc Xán Xán cũng muốn khóc.”

“Nương không khóc, nương không khóc.” Chu thị lại hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị bùn lấm dơ của nữ nhi, thấy trên ngoài nàng còn bọc một

cái áo choàng, vội hỏi: “Xán Xán đói bụng không? Nương đưa Xán Xán đi tắm, đổi xiêm y, lại ăn thêm bữa cơm, chúng ta liền về nhà được không?”

“Dạ.” Khương Lệnh Uyển gật đầu.

Giờ phút này Chu thị không muốn làm gì khác, chỉ muốn ôm nữ nhi đi tắm rửa một phen, lại lệnh cho Đào ma ma chuẩn bị một chút đồ ăn ngon, chờ cho nữ nhi ăn liền trở về phủ.

Ôn tuyền ấm áp đã được chuẩn bị kĩ càng, Chu thị đem áo choàng ngoài của nữ nhi cởi ra, nghe nữ nhi nói là Lục Tông cứu nàng, đúng là giật mình.

Hải tử Lục Tông kia tuy thông tuệ nhưng cũng không quá mười tuổi. Thủ hạ của Vệ Quốc công phủ, Vinh Vương phủ cũng thủ hạ của Phùng Hoài Viễn, nhiều người như vậy đều không tìm thấy nữ nhi, chỉ có Lục Tông tìm được, thật là tài tình. Đã như vậy, Chu thị đối với Lục Tông khen không dứt miệng, về sau mỗi khi nhắc tới Lục Tông, Chu thị vẫn luôn tán thưởng hẳn, luôn cảm thấy người như Lục Tông quả thật hiếm có trên đời.

Chu thị cởi áo choàng ngoài của nữ nhi, nhìn thấy tấm y màu hồng nhạt bên trong dính đầy bùn đất, khẳng định nữ nhi chịu rất nhiều khổ, nghĩ như vậy, liền không nhịn được muốn khóc. Nàng lau nước mắt, trong lòng nghĩ: Sau này dù có liều mạng, nàng cũng phải cố gắng che chở nữ nhi, không để nữ nhi chịu một xú uất ức nào.

Chờ khi Chu thị đem tấm y cởi bỏ, lộ ra tiểu thân thể mập mập trắng nõn, mới thấy trên cổ nữ nhi có đeo một khối ngọc bội. Tay Chu thị dừng lại một chút, nghi ngờ hỏi: “Xán Xán, đây là...”

Chu thị cởi ngọc bội xuống tinh tế đánh giá.

Đây là một khối dương chi ngọc, phẩm chất vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ, hơn nữa nhìn hình thức, quan trọng nhất không phải là giá trị của ngọc bội mà là hàm ý chứa trong nó.

Khương Lệnh Uyển cũng sửng sốt, hoàn toàn không biết tại sao ngọc bội kia lại ở trên người nàng.

Nàng bỗng nhiên trừng to hai mắt, chớp chớp, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, liền lấy lại ngọc bội trên tay Chu thị, điệu bộ này, giống như sợ người khác sẽ cướp mất đồ của mình, trong miệng lầm bầm: “Cái này là của con...” Nàng nhìn ngọc bội, khẽ mỉm cười, đôi mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, thanh âm trầm thấp lại mang theo tia tự hào: “Đây là của Tông biểu ca đưa cho Xán Xán.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chu thị cảm thấy ngọc bội này không thể cầm loạn.

Nhưng hai tay nữ nhi lại cầm quá chặt, còn xem nó như bảo bối, nàng thấy tay chân nữ nhi toàn những vết thương, ngay cả đầu gối cũng bị rách da. Viên ngọc Chu thị hong hong, tâm mềm nhũn, nhìn khuôn mặt trắng mịn nhỏ bé của nữ nhi, ôn nhu nói: “Xán Xán ngoan, nương không lấy. Bây giờ nương chỉ tạm thời cất nó đi, tắm xong nương lại đưa cho con, có được không?”

Khương Lệnh Uyển hiểu mẫu thân trước giờ luôn không coi nàng là tiểu hải tử mà đi lừa dối nàng, ngoan ngoãn nghe lời mẹ, đem ngọc bội bỏ vào hầu bao thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, sau đó để cho mẫu thân tắm rửa sạch sẽ. Lúc trước cảm thấy không có việc gì, nhưng bây giờ nước thấm vào vết thương, nàng đau đến độ nước mắt lưng tròng.

Coi như là chịu tội.

Chu thị ngồi một bên cũng thật đau lòng.

Nữ nhi như hoa như ngọc, lúc này lại bị thương thành như vậy, nàng là mẫu thân trái tim cũng cảm thấy như tan nát.

Tắm rửa xong, Chu thị lại tỉ mỉ thoa thuốc cho nữ nhi. Đại phu nói đều là vết thương ngoài da, lòng bàn chân hơi nhiễm trùng, may nhờ đắp thảo dược kịp thời, nếu không sẽ lưu lại sẹo.

Chu thị biết nữ nhi yêu thích cái đẹp, liền cho nữ nhi mặc một bộ xiêm y thật xinh đẹp. Lúc nữ nhi trở về, tóc rối mù, chỉ buộc một dây cột tóc, một dây khác không biết đã bị rơi ở chỗ nào, đáng vẻ cực kì chật vật. Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế cao, khẽ hát vu vơ, hai chân lắc qua lắc lại. Nàng nhìn mẫu thân đứng phía sau đang chải đầu cho mình, động tác thật dịu dàng. Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới một chuyện, đầu nhỏ nghiêng về phía Chu thị nói: “Nương, hôm qua Tông biểu ca cột tóc cho Xán Xán, cột rất lâu.”

Thì ra là do Lục Tông buộc tóc cho nữ nhi nên mới thành ra như vậy?

Lời này Chu thị không nói, có điều khóe miệng hơi cong lên.

Tiểu thiếu niên như một con sói nhỏ, đương nhiên không biết chải đầu cho tiểu cô nương.

Tâm tình Chu thị lúc này rất tốt, vừa giúp nữ nhi chải đầu, vừa khen: “Xán Xán phải cảm ơn Tông biểu ca của con, sau khi về để cha mang con đến Vinh vương phủ một chuyến, phải đến cảm ơn.”

Vừa nghe lời này, Khương Lệnh Uyển thật hài lòng, cong cong khóe miệng, con mắt sáng sáng: “Là ngày mai sao?”

Chu thị cười cười, có chút bất đắc dĩ: “Thương thế trên người con chưa lành, phải nghỉ ngơi mấy ngày.” Tiểu cô nương gia sao lại nôn nóng như vậy? Lớn lên một chút sẽ bị mọi người chê cười là không biết xấu hổ.

Chu thị búi hai búi tóc tinh xảo, đem dây cột tóc trên châu tạo thành nơ con bướm, nhéo nhéo khuôn mặt mập mạp của nữ nhi, thoáng cúi người nói: “Không phải Xán Xán thích mặc đẹp sao? Chẳng lẽ xấu như vậy mà còn muốn đi gặp người khác.

Xem ra nương cũng thật hiểu rõ nàng, lập tức đâm trúng tử huyệt của Khương Lệnh Uyển.

Tuy Lục Tông đã gặp qua lúc nàng bị đánh bùn đất, vô cùng chật vật, còn không chê nước miếng của nàng, nhưng nàng vẫn không muốn a.

Khương Lệnh Uyển xụ mặt, khuôn mặt sưng như trái cà tím, nàng vắn vắn ngón tay, không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “VẬY... chờ qua mấy ngày đi.”

Lục Tông vẫn còn đó, nàng lo lắng cái gì?

Chờ Khương Lệnh Uyển rửa mặt xong, sau đó ăn no rồi chuẩn bị trở về phủ, mới biết Lục Tông đã theo Vinh Vương về trước, Phùng tướng quân đã tiễn bọn họ.

Sau khi nghe được tin tức này, Khương Lệnh Uyển có chút thất vọng. Lần tới đi gặp Lục Tông, hẳn còn có thể ôn hòa với nàng như tối hôm qua sao? Thân thiện giống như ca ca vậy.

Có điều cứu của nàng An Vương thì lưu lại, muốn đến xem thương thế của nàng ra sao.

Thân thể bánh bao nhỏ của Khương Lệnh Uyển được lão thái thái ôm vào trong ngực, miệng lão thái thái thì cứ lầm bầm “tâm can bảo bối”, “tôn nữ ngoan”. Chuyện lần này rõ ràng đã dọa sợ lão thái thái. Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt lão thái thái, mềm mại nói: “Xán Xán làm cho nãi nãi lo lắng, là Xán Xán không đúng.”

Lời vừa dứt, càng khiến lão thái thái yêu thương không dứt.

Lý ma ma đứng một bên thấy vậy cũng nói: “Lục tiểu thư không biết đó thôi. hôm qua sau khi tiểu thư mất tích, lão thái thái cũng chưa có ăn một miếng cơm nào” Trên dưới toàn phủ, đều biết là do lão thái thái đau lòng Lục tiểu thư.

Khương Lệnh Uyển nghe xong nhíu mày lại, cuộn tròn trong ngực lão thái thái, ảo não tự trách nói: “Trách sao con lại cảm giác như nãi nãi gầy đi một chút, thì ra là vì Xán Xán. Nãi nãi, Xán Xán đau lòng, sau này nãi nãi không thể như vậy nữa.”

Tuổi còn nhỏ đã biết đau lòng người khác, lời vừa nói ra trực tiếp khắc sâu trong tim lão thái thái.

Mắt lão thái thái nóng lên, suýt nữa thì rơi lệ, vuốt ve đầu nhỏ của tôn nữ, mặt đầy từ ái nói: “Chỉ cần Xán Xán của chúng ta bình an, chuyện gì nãi nãi cũng đồng ý với con.”

Khương Lệnh Uyển hiểu lão thái thái rất thương nàng, nhìn khuôn mặt lão thái thái nàng liền nhớ lại kiếp trước, lần cuối khi nàng nhìn mặt lão thái thái, đôi mắt không khỏi mờ lung, mềm mại gọi “nãi nãi”, sau đó liền vùi đầu vào trong ngực bà, ôm chặt lấy. Trải qua chuyện lần này, nàng cần phải nỗ lực hơn trong việc bảo vệ bản thân, tuy nói là sống lại một đời, nhưng có một số việc có thể đã thay đổi, thí dụ như quan hệ giữa nàng và Lục Tông, hay Tứ tỷ tỷ... Khương Lệnh Uyển lại ôm lão thái thái chặt hơn một chút, ngửi hương thơm ở trên người bà cảm thấy thật an tâm.

Lý ma ma vui mừng, thấy Tô Lương Thần im lặng đứng một bên nhìn tổ tôn hai người, nghĩ rằng nàng cũng hâm mộ, liền nhìn lão thái thái nói: “Khi Lục tiểu thư xảy ra chuyện, Tô tiểu thư cũng lo lắng không thôi. Hôm qua Tô tiểu thư đã đứng đợi ở trong sân rất lâu, cuối cùng cũng đợi được lúc Lục Tiểu thư trở về.”

Tô Lương Thần?

Cái tên này làm Khương Lệnh Uyển có chút buồn bực.

Nàng từ trong lòng lão thái thái ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Tô Lương Thần, thấy Tô Lương Thần nhìn nàng cười khanh khách: “Uyển biểu muội không có chuyện gì là tốt rồi.”

Nàng không thích Tô Lương Thần, bản năng của nàng nói cho nàng biết rằng Tô Lương Thần chỉ đang làm bộ làm tịch.

Dù sao kiếp trước cũng giúp nàng hiểu được nhân phẩm của nàng ta, bên trong không như bên ngoài, nói chung là không thể có tình cảm. Bây giờ cũng vậy, nàng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, cho rằng Tô Lương Thần đối xử với mình không xuất phát từ chân tâm. Nhưng hôm nay mọi người đều nhìn, nếu nàng không phản ứng, đúng là làm nổi bật vẻ đẹp của Tô Lương Thần.

Khương Lệnh Uyển hướng về phía Tô Lương Thần nở nụ cười ngọt ngào: “Đề Lương Thần biểu tỷ lo lắng, là Xán Xán sai.”

Nữ oa bốn tuổi, khéo léo hiểu chuyện như thế, sao còn về nghịch ngợm như thường ngày.

Lão thái thái nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tôn nữ bảo bối, cảm thấy cháu gái mình thật đáng yêu, liền từ nói: “Xán Xán của chúng ta ngoan như thế, nên được mọi người yêu thích, người người quan tâm...”

Tô Lương Thần nhìn cảnh này, thoáng thất thần.

An vương thấy tình cảm tổ tôn hai người thân thiết như vậy, cháu gái lại bình an vô sự, khuôn mặt tuấn lãng nở nụ cười, đi tới trước mặt lão thái thái, nhìn cháu ngoại nói: “Xán Xán phúc lớn mạng lớn, ông trời cũng rất thương nàng.”

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe miệng.

Cửu cửu nàng khen ngợi như vậy làm nàng thật ngại ngùng.

Khương Lệnh Uyển nhìn cửu cửu của nàng, anh tuấn bất phàm, cao to nho nhã, thật là một dung mạo khó gặp, chỗ chết người nhất chính là tính tình rất tốt, luôn ôn hòa với mọi người.

Tuy nói bởi vì An Vương phi mà nàng không thích An Vương phủ cho lắm, nhưng mặc kệ là vị An vương cửu cửu hay Chu Quý Hành biểu ca, hai người đều đối xử rất tốt với nàng, đều thật tâm thương nàng. Cửu cửu này của nàng tính tình tốt, đối với An Vương phi cũng là thật tâm, nhưng đến cùng thì An vương phi lúc trước cũng là người tranh giành phu quân với muội muội của An vương nên sau này quan hệ giữa hai huynh muội có chút xa cách, đây cũng là kết quả trong dự kiến. Ngoại trừ điểm này, nàng không có gì bất mãn đối với vị cửu cửu này, nhưng cũng không thân thiết quá mức.

Nói tóm lại là hai bên có một tầng ngăn cách.

Khương Lệnh Uyển ngẩng lên gương mặt nhỏ nhỏ nói: “Cửu cửu khen thật khoa trương, Xán Xán còn muốn nghe.”

An vương nhìn khuôn mặt nhỏ trắng mịn của ngoại tôn nữ, yêu thích không thôi, không nhịn được nói: “Cửu cửu không khoa trương. Lời cửu cửu là thật lòng.” Nói xong hần chợt nhớ tới điều gì, liền kéo nhị từ đến trước mặt nàng, cười nói: “Hành nhi không nhìn thấy con, sau khi biết con bị bắt đi, còn trong lòng cửu cửu khóc thật lâu đây.”

Chu Quý biết tiểu biểu muội đã trở về cảm thấy thật vui mừng, bây giờ thấy cha hần không nể mặt mũi vạch trần hần trước mặt tiểu biểu muội như thế, tuổi nhỏ không che giấu được, vội vàng nhỏ giọng phản bác: “Con...con không có.” lại vô cùng chân thành nhìn sang tiểu biểu muội, khóe miệng cong lên nói: “Xán Xán không có việc gì là tốt rồi.”

Khương Lệnh Uyển thấy tiểu biểu ca ân cần hỏi thăm nàng, có chút chột dạ chui vào lòng lão thái thái.

Ai, kiếp này không thể tiếp tục làm ra những chuyện ngu xuẩn kia nữa.

Dù sao Hành biểu ca đối với nàng là thật lòng.

Vừa về tới Vệ Quốc công phủ, Khương Lệnh Uyển liền nhìn thấy ca ca nàng đang ngồi xổm ở ngoài sân đợi nàng, trông tội nghiệp như con chó nhỏ. Nhìn thấy có người trở về, mới vội vàng đứng dậy “thịch thịch thịch” chạy tới, một phát bắt được cánh tay nàng, lông mày nhíu lại: “Xán Xán, muội không sao chứ?”

Khương Dự chín tuổi gấp gấp muốn khóc.

Hần vừa nghe tin muội muội gặp chuyện không may, liền muốn theo cha đi tìm người, vậy mà hôm đó hần lại có lớp học, chờ đến khi hồi phủ nghe được tin tức này thì cha đã sớm xuất môn. Hần không thể làm gì, chỉ có thể chờ, thật là khó chịu.

Khương Lệnh Uyển học cử chỉ thường ngày của ca ca, duỗi tay ra nặn nặn khuôn mặt của hần, nói: “Xán Xán không sao, là Tông biểu ca cứu Xán Xán...” Nhắc tới Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền không nhịn được mèo khen mèo dài đuôi: “Tông biểu ca thật lợi hại.”

Trong mắt Khương Dự, người có thể bảo vệ muội muội hần chính là đại anh hùng.

Khương Dự hiếm khi gật đầu đồng ý nói: “Ừm, lợi hại. Còn lợi hại hơn cả ca ca.”

Chu thị nhìn hai huynh muội, khuôn mặt kiều diễm mỉm cười, khối đá treo lủng lẳng trong lòng hai ngày cuối cùng cũng được hạ xuống. Khương Bách Nghiêu ôn hòa, một tay ôm thê nữ, một tay vuốt đầu nhi tử nói: “Hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa cơm thật ngon, sau đó về phòng ngủ một giấc, đến ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ khỏe mạnh.”

Một đôi mắt hạnh của Chu thị nhìn về phía Khương Bách Nghiêu, gật đầu nói: “Quốc công gia nói đúng.”

Khương Bách Nghiêu nhìn sắc mặt thê tử khá hơn một chút, liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không nhớ rằng bọn họ đang còn ở bên ngoài, cúi người mở vào môi thê tử hần một cái.

Lỗ tai Chu thị liền đỏ, nhưng mà vương một đôi nhĩ nữ ở đây, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ giương đôi mắt tràn đầy tức giận và xấu hổ trừng Khương Bách Nghiêu một chút.

Khương Bách Nghiêu cười cười, da mặt hần dày nên cái gì cũng không cần sợ.

Khương Lệnh Uyển bị mẫu thân ôm vào trong ngực có chút ngượng ngùng, đôi mắt vội vã chuyển sang hướng khác nhưng lại không giấu nổi niềm vui sướng.

Xấu hổ a.

.

Sau bữa tối, Chu thị ngồi bên mép giường nữ nhĩ, nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhĩ mang theo ý cười, liền nói: “Xán Xán, hôm nay nương ngủ với Xán Xán, có được không?” Nữ nhĩ mắt tích, nàng lo lắng sợ hãi, bây giờ một tác cũng không muốn rời.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, một đôi mắt to đầy nước nhìn cha của nàng, lại nhìn mẫu thân nàng, sau đó mới nói: “Nương, nương không cần lo lắng cho Xán Xán. Xán Xán không có việc gì, con sẽ ngoan ngoãn, không để nương sốt ruột.” Hai ngày nay mẫu thân nàng cũng chưa được nghỉ ngơi tốt, đáy mắt có quầng thâm nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ tiều tụy đi rất nhiều, Khương Lệnh Uyển nhìn thấy cũng đau lòng không dứt. Nàng quay về phía cha dặn dò: “Cha, người mang nương đi ngủ. Trước khi ngủ phải cho nương uống một ly sữa bò nóng, thoải mái dễ chịu.”

Nữ nhĩ hiểu chuyện, Khương Bách Nghiêu rất vui mừng, theo bản năng nhìn về phía thê tử nhà hần.

Chu thị có chút không muốn.

Tuy nói mọi việc đã qua, nhưng mỗi lần nhớ đến thì trong lòng nàng lại run sợ.

Khương Bách Nghiêu nói: “Xán Xán hiểu chuyện như vậy, nàng làm mẫu thân cũng không nên làm Xán Xán lo lắng, phải không?” Hần đã cho người canh gác kĩ càng Đông viện, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện gì. Người dám làm tổn thương nữ nhĩ của hần, sớm muộn hần cũng bắt được, để cho kẻ đó biết dám gây tổn thương nữ nhĩ của Khương Bách Nghiêu hần, hậu quả sẽ như thế nào.

Nói đến như vậy, Chu thị cũng không kiên trì nữa, cuối cùng vẫn theo Khương Bách Nghiêu trở về gian phòng của hai vợ chồng.

Nhìn cha mẹ đi rồi, bên ngoài có vài nha hoàn ma ma bảo vệ, Khương Lệnh Uyển nằm trên giường nhỏ thoải mái dễ chịu, trên người mặc kín một bộ áo ngủ bằng gấm màu hồng nhạt có thêu hình cá chép cảm giác ấm áp làm cho nàng buồn ngủ không thôi, thật rất muốn ngủ. Nhưng trước khi ngủ, còn có một vấn đề nàng không thể lí giải được.

Khương Lệnh Uyển xoay chuyển đôi mắt.

—— đến tột cùng là ai muốn hại nàng?

Cuối cùng vì sao lại nhẹ dạ, bỏ mặc nàng trong núi để nàng tự sinh tự diệt.

Nàng không nghĩ ra, kiếp trước nàng cùng hai người chị họ chỉ thứ hai không hợp, nhìn thấy Tô Lương Thần cũng thật ngứa mắt, nhưng bây giờ các nàng còn nhỏ, tất nhiên sẽ không có năng lực hại nàng; còn Chu Lâm Lang, nàng cũng chỉ là một nữ hài đồng sáu tuổi mà thôi. Trong lòng Khương Lệnh Uyển âm thầm nghĩ đến mấy người, đều cảm thấy không đúng, nhưng nàng luôn cảm thấy, người muốn hại nàng, phần lớn là ở Vệ Quốc công phủ, như vậy...

Khương Lệnh Uyển nhíu mày, lấy hầu bao màu vàng thêu hoa mẫu đơn dưới gối ra ngoài, cầm lấy ngọc bội mà Lục Tông cho nàng, mím môi nhìn một chút, liền đeo nó lên cổ của mình.

Mặc kệ nói như thế nào, nàng bây giờ đã hữu kinh vô hiểm, hơn nữa... còn có kinh hỉ nho nhỏ

.

Khương Bách Nghiêu cùng thê tử trở về phòng ngủ, thấy thê tử có chút hoảng hốt. Sau khi lau mặt xong, thậm chí ngay cả ngọc dung tán ngày thường hay dùng cũng quên không sử dụng, Chu thị mặc một tấm y tơ tằm màu hồng cánh sen có thêu hoa lan ngồi ở một bên giường, dưới chân đeo một đôi hài* ngủ.

*hài: dép

Khương Bách Nghiêu ngồi xuống bên cạnh thê tử, thuận thế ôm lấy vòng eo mềm mại tinh tế của nàng: “Vẫn còn lo lắng?”

Chu thị nghe xong khẽ vuốt cằm, mày liễu nhíu chặt nói: “Xán Xán mới bốn tuổi đã có người dám hạ độc thủ như vậy, tâm địa người này thật là ác độc.” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy nước: “Quốc công gia, chàng nhất định phải tìm cho ra người muốn hại Xán Xán.”

Nhìn dáng vẻ này của thê tử, Khương Bách Nghiêu đau lòng không thôi.

Ở trước mặt phu quân nhà mình, Chu thị không cần che giấu tâm tình của mình, chớp mắt nàng đau xót, nước nôi nói: “Từ lúc Xán Xán sinh ra đến giờ, vẫn luôn là bảo bối của thiếp thân. Nữ nhĩ xưa nay thích cười, mỗi lần nhìn nàng cười, trong lòng thiếp thân luôn cảm thấy thật ấm áp. Thời điểm Xán Xán mới

vừa học đi, nha hoàn ma ma không che chở kĩ càng, làm con bị té, thiếp thân cũng đau lòng cả nửa ngày... Thật vất vả Xán Xán mới được bốn tuổi, tự do nhảy nhót, mỗi ngày thiếp thân đều rất vui lòng. Quốc công gia, chẳng biết không? Lúc đó thiếp nghĩ, nếu các người không tìm được Xán Xán thì thiếp thân sẽ cùng đi với Xán Xán...”

“A Cẩm, đừng nói nữa, chuyện đã qua.” Khương Bách Nghiêu ôm thân thể mảnh mai của thê tử, tự trách nói: “Là ta không bảo vệ tốt mẹ con các nàng, sau này ta sẽ không để chuyện như thế này xảy ra. A Cẩm, đừng nghĩ nữa...”

Chu thị nằm trong lòng phu quân nức nở khóc, tâm tình chông chất hai ngày qua lập tức trút xuống, khóc ròng rã một lúc lâu, khóc đến mệt mỏi, mới ngủ thiếp đi trong lòng Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu thoáng cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử tràn đầy nước mắt, có lẽ có chút bất an, mi mắt run lên một cái, phía trên đỉnh đầy nước mắt. Khương Bách Nghiêu giờ tay gạt đi, lòng đau như dao cắt, sau đó liền sai người mang nước ấm đến, tự mình lau mặt cho thê tử.

Lên giường, Khương Bách Nghiêu ôm tiểu thân thể kiều diễm của thê tử vào lòng, trong lòng cảm khái vạn phần.

Ngày xưa nàng cũng là một tiểu cô nương yếu điệu được nuôi dưỡng ở khuê phòng, có chút được nuông chiều, nhưng tính cách lại rất đáng yêu. Từ lúc gả cho hắn, tính khí thu lại không ít, không chỉ lo liệu việc nhà mà còn đem cả việc hậu viện thu xếp ngăn nắp rõ ràng, lại sinh thêm một đôi nhi nữ thông tuệ đáng yêu cho hắn. Mười năm qua, tình cảm của hắn đối với nàng chưa từng thay đổi, mỗi lần nhìn thấy nàng nỗ lực quản lí cái nhà này, quan tâm chăm sóc hắn cùng hai hài tử, hắn cảm giác rằng mình cần yêu thương thê tử nhiều hơn.

Nhớ tới hôm qua khi hắn nghe tin Phùng Hoài Viễn cũng lên thăm chùa Tương Nguyên, ghen tuông trong lòng hắn lập tức dâng lên không lí do, bây giờ nghĩ lại, cảm giác thật là buồn cười.

Trong lòng nàng chỉ có một gia đình này, cho dù Phùng Hoài Viễn hữu tâm với nàng thì có làm sao?

Nói đi nói lại, đều là do Khương Bách Nghiêu hắn không tự tin mà thôi.

.

Khương Lệnh Uyển nghỉ ngơi bốn, năm ngày, trên người lại dùng thuốc thoa tốt nhất, đã gần như khỏi hẳn.

Mấy ngày nay Tô Lương Thần có qua thăm nàng vài lần, nhưng thấy thái độ Khương Lệnh Uyển lạnh nhạt hờ hững, qua hai ngày cũng không đến nữa.

Còn Khương Lệnh Đề, ngày thứ hai đã tới rồi.

Nhưng tính tình Khương Lệnh Đề nhát gan, tâm trạng sốt ruột nhưng cũng không dám chọc giận Chu thị, ở bên ngoài do dự một lúc lâu vẫn không dám tiến vào. Sau đó Đào ma ma nhìn thấy, liền mời Khương Lệnh Đề vào. Khương Lệnh Đề vừa đi vào đã không còn vẻ mặt sợ hãi, vội vàng kiểm tra vết thương trên người Khương Lệnh Uyển. Nàng nhìn đôi bàn tay bánh bao nhỏ của Lục muội muội được bôi thuốc mỡ, hai chân cũng bị quấn thành hai cái bánh chưng, sốt ruột đến nỗi con mắt đều đỏ, giống như con thỏ nhỏ nhìn chăm chăm Khương Lệnh Uyển, hỏi nàng có đau hay không.

Khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển nở nụ cười.

Trong quý phủ này ai đối xử thật tâm với nàng, nàng đều ghi nhớ.

Ngày tiếp theo, từ trong miệng Chu thị Khương Lệnh Uyển biết được Lục Tông bị bệnh.

Có người nói vào buổi tối hôm Lục Tông hỏi phủ hắn liền bị sốt, Khương Lệnh Uyển thật là lo lắng, ồn ào đòi đi Vinh vương phủ thăm Lục Tông. Tuy Lục Tông còn nhỏ tuổi, thân thể không tệ, nàng biết hắn từ nhỏ tới lớn đều không có sinh bệnh. Còn lúc này vì sao bị bệnh, nàng cũng phỏng đoán được bảy tám phần.

Đem đó thân thể nhỏ bé của hắn che gió cho nàng, như vậy làm sao chịu nổi? Vì thế khi hỏi phủ liền ngắt xu.

Chu thị cũng vừa mới nhận được tin tức.

Vinh vương phủ mấy ngày nay đều không có động tĩnh gì, nhưng Lục Tông lại là thê tử, sinh bệnh cũng không phải chuyện nhỏ. Chỉ sợ hắn vì nữ nhi nhà nàng mới sinh bệnh đi, theo lí thuyết, người biết đầu tiên phải là Vệ Quốc công phủ bọn họ mới đúng, nếu người ngoài không rõ tình huống lại tưởng rằng Vệ Quốc công phủ một nhà vong ân bội nghĩa.

Chu thị nghĩ vậy cũng vì lo lắng mà thôi.

Dù sao Lục Tông cũng là ân nhân cứu mạng nữ nhi nhà nàng.

Vừa nghe nữ nhi ồn ào muốn đi, Chu thị cũng không do dự, đợi đến khi phu quân hạ triều liền dẫn nữ nhi đi thăm Vinh vương phủ, thuận tiện cảm ơn chuyện lần trước.

Lúc trước Vệ Quốc công phủ cùng Vinh vương phủ cũng không qua lại quá thân thiết, nhưng hôm nay có thêm tầng quan hệ này, Chu thị cảm thấy để nữ nhi thường đi qua Vinh vương phủ cũng không phải là chuyện xấu. Lục Tông mới có mười tuổi, đã dùng cảm thông tuệ như vậy, còn cứu được nữ nhi của nàng, ở trong lòng Chu thị, hắn chính là phúc tinh của nữ nhi.

Chu thị nghĩ: Nếu để nữ nhi đi theo vị Lục Tông biểu ca này học tập, sau này tự nàng sẽ bảo vệ bản thân mình tốt hơn.

Còn nữa, nữ nhi tuổi còn nhỏ, cũng không cần né tránh Lục Tông. Hơn nữa Vinh vương phủ còn có một tiểu quận chúa cùng tuổi với nữ nhi, tính cách cũng hợp ý với nữ nhi nhà nàng, là một hài tử tốt. Yêu ai yêu cả đường đi, Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của Lục Tông, Chu thị nhận định nàng cũng là một quận chúa thiện lương thông tuệ, so với hai tiểu cô nương của nhị phòng kia, Chu thị thà rằng để nữ nhi thường xuyên đi thăm Vinh vương phủ.

Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân yêu thích Lục Tông, tâm trạng vui mừng, nghĩ tới còn một khoảng thời gian nữa cha mới về nhà, liền kéo kéo ống tay Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người đi nhà bếp ninh một chút canh gà, Xán Xán muốn mang theo bồi bổ thân thể cho Tông biểu ca.”

Chu thị nghe xong ngẩn người, miệng nhỏ mở ra, khá là kinh ngạc

—— nữ nhi tuổi còn nhỏ, lại còn hiểu cái này?

Khương Lệnh Uyển xấu hổ, có chút thẹn thùng.

Dù sao hai kiếp cộng lại nàng cũng chưa bao giờ làm chuyện như vậy, nguyên nhân là do nàng không thích cái mùi trong nhà bếp. Có điều...cũng may bây giờ nàng chỉ mới bốn tuổi, không cần chú ý nam nữ khác biệt, có thể quang minh chính đại quan tâm Lục Tông. Khương Lệnh Uyển nhìn mẫu thân nháy mắt một cái, nghiêm túc nói: “Lần trước lúc cha sinh bệnh, không phải nương cũng nấu canh gà cho cha uống sao? Cha uống thật vui vẻ, bệnh lập tức khỏi.”

Chu thị thâm nghĩ: Uống rất vui vẻ, mặt cười như nở hoa... còn không phải vì bát canh kia là tự tay nàng ninh.

Xưa nay mười ngón tay của Chu thị không dính nước xuân, sau này thành thân mới luyện một tay nấu canh ngon, nhưng công việc hậu viện rườm rà, nàng làm gì có thời gian rảnh rỗi mà nấu canh?

Hồi đó bởi vì Khương Bách Nghiêu bị bệnh, nàng mới xuống bếp một lần.

Chu thị tưởng tượng cái cảnh Lục Tông sẽ nở nụ cười, cúi người nặn nặn khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi bảo bối nói: “Được, chờ mẫu thân ninh canh cho Tông biểu ca của con, rồi để Xán Xán đưa tới, được không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu như gà mổ thóc: “Nương thật tốt.”

Trong lòng lại nói: “Lục Tông đúng là có lộc ăn, có thể uống canh do chính tay nhạc mẫu đại nhân ninh cho.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Khương Lệnh Uyển tuy mới có bốn tuổi, nhưng trước khi ra ngoài đều muốn ăn mặc thật xinh đẹp chưa từng thay đổi.

Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma thay cho mình một bộ váy mới, sau đó ngồi trước gương chỉnh lại đầu tóc của mình. Tóc của oa nhi bốn tuổi vừa mềm vừa mỏng, mặc dù không được như lúc nàng lớn lên đen như mực, nhưng cũng vẫn được cho là tốt. Nhìn khuôn mặt mập mạp trắng trẻo trong gương, tiểu bánh bao người gặp người thích, Khương Lệnh Uyển cảm thấy thỏa mãn.

Có điều nghĩ đến tiểu bánh bao thịt này biến thành khuôn mặt nhỏ trắng nõn to bằng lòng bàn tay, đúng là có chút không nỡ.

Khi còn bé mập một chút là đẹp, lớn rồi thì tính tế yếu điệu mới là đẹp, nàng dù không muốn, nhưng nếu lớn lên vẫn sẽ là gương mặt đầy thịt này, nàng khóc chết mất.

Khương Lệnh Uyển bóp nhẹ gương mặt mình một cái, con người ông ánh linh động.

“Xán Xán, Xán Xán...”

Nghe được âm thanh ở bên ngoài, Khương Lệnh Uyển liền biết người nào đến, nhú mày thâm nói: Vanh biểu ca sao lại tới rồi?

Chưa thấy người đã thấy tiếng, chính là vị Vanh biểu ca của nàng.

Nàng ngồi trên ghế thêu, liền thấy Tiết Vanh mặc một thân áo choàng xanh sẫm thêu cảnh trúc phá tan rèm châu hướng nàng chạy tới, bộ dạng hung hăng tiến vào. Hắn mở hai tay ra ôm nàng vào lòng, vừa khóc vừa hét lên: “Xán Xán, ô ô ô...Xán Xán muội không sao chứ?”

Không thấy nàng đang yên đang lành ngồi đây sao? Tất nhiên là không có chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển biết Tiết Vành đại khái là biết được tin tức về chuyện xảy ra lần trước, hôm nay có ý đến thăm nàng đây mà. Nhưng giờ nàng bị tiểu biểu ca ôm đến độ sắp thở không nổi, tiếc rằng khí lực nhỏ không đánh lại hắn, chỉ có thể cố sức dùng tay vỗ vỗ cái mông tròn nhỏ của hắn, nhắc nhở: “Vành biểu ca, Xán Xán không có chuyện gì, ca thả muội ra trước đã.”

“Không thả không thả, ta không thả...”

Miệng nhỏ mập mập trắng trẻo của Tiết Vành cong lên, ngữ khí kiên định không thể lay chuyển, phảng phất bắt hắn buông tay chính là lấy mạng của hắn.

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Tiết Vành thích làm nũng, lần này ngửi thấy mùi thơm ngòn ngọt vị sữa trên người hắn, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, chớp mắt liền thấy Tiết Vành vừa khóc vừa kéo lấy nàng, sau đó mới thoáng buông tay một chút, hai mắt đầm lệ, tay nắm chặt thành quả đấm nhỏ, ngữ khí kiên định: “Xán Xán, sau này biểu ca sẽ cố gắng bảo vệ muội, huynh...huynh sẽ về học võ với tỷ tỷ, sau này lớn lên nhất định sẽ bảo vệ Xán Xán.”

Học võ cùng Tranh biểu tỷ?

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười.

Kiếp trước Tiết Vành sau khi lớn lên, gương mặt tuấn tú đẹp đến mức có thể ăn được, da dẻ so với tiểu cô nương nuôi dưỡng trong khuê phòng còn trắng mịn hơn, hơn nữa cánh tay cánh chân kia, làm sao có thể học võ? Mà lúc này...Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt nhỏ trắng mịn của Tiết Vành, nhìn mũi hắn treo một ít mũi sợi*, vội quay về phía Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người nhanh lau nước mũi cho Vành biểu ca.”

*mũi sợi: vâng, ý tác giả là nước mũi đầy các bác ạ...hình ảnh ẩn dụ rất ư là xinh đẹp....

Đào ma ma cảm khản nhìn lên, thấy khuôn mặt mập mập trắng nõn của Tiết tiểu công tử khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, mũi sụt sịt mấy cái. Tiểu oa nhi tất nhiên không thể nói dơ, hướng hồ Tiết tiểu công tử thanh tú đáng yêu như vậy, dù cho khóc đến oan ức, cũng khiến người khác thương yêu. Tiết Vành cùng biểu muội Khương Lệnh Uyển tuổi tác tương đương, xưa nay thân cận, số lần đến Vệ Quốc Công phủ cũng nhiều hơn Chu Quý Hành, hơn nữa lại biết làm nũng giả đáng yêu, Đào ma ma rất yêu thích, tất nhiên không xem hắn là người ngoài.

Đào ma ma cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt nước mũi cho Tiết Vành, lại thấy vị Tiết tiểu công tử này nhìn chằm chằm Lục tiểu thư, Lục tiểu thư chỉ hơi nhú mày. Đào ma ma là người có nhãn lực, vội cười nói: “Tiết tiểu công tử kiểm chế một chút, trên người Lục tiểu thư vừa mới bị thương, đụng vào sẽ đau.”

Tiết Vành ngày thường ngoan ngoãn, chỉ là thích đánh người, ngoài ra thì không có gì không tốt, không như Khương Dự, cả ngày thích đánh lộn, vài ba ngày lại gặp rắc rối. Trong lòng hắn quan tâm tiểu biểu muội, nghe Đào ma ma nói xong hình như là bị dọa, đôi mắt to long lanh nước ngân người, hơi cắn môi, không dám nhìn mặt tiểu biểu muội.

Trong mắt hắn, tiểu biểu muội như một cái bình sứ, chỉ hơi dùng sức một chút sẽ nát.

Đào ma ma ôm Khương Lệnh Uyển lên giường nhỏ, Tiết Vành chậm rì rì, cong mông nhỏ ngồi xuống bên cạnh Khương Lệnh uyển, cắn đôi môi mập mập, có chút xấu hổ nhìn Khương Lệnh Uyển, mắt to lại long lanh nước, yếu ớt nói: “Xán Xán, ta không cố ý...” Hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, “Huynh không làm muội đau chứ?”

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Tiết Vành đơn thuần, tất nhiên cũng không dám hù dọa hắn, nói: “Xán Xán không sao. Có điều...Hôm nay Xán Xán muốn đi Vinh Vương phủ thăm Tông biểu ca, không thể chơi đùa cùng Vành biểu ca. Vành biểu ca nên trở về đi, ngày khác lại tìm Xán Xán chơi đùa.”

Tiết Vành tuy đánh người, nhưng nàng có cách đối phó —— chỉ cần cố gắng giảng đạo lý với hắn, hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tiết Vành không thích Lục Tông, nghe xong tiểu lông mày nhíu lại, như tiểu lão đầu*.

*tiểu lão đầu: ông cụ/bà cụ non

Trước đây Chu Quý Hành đã làm hắn thấy rất đáng ghét, giờ lại thêm một tên Lục Tông nữa, tiểu biểu muội của hắn thực sự khiến người ta yêu thích. Có điều...hắn biết tiểu biểu muội thích hắn nhất, dù sao hắn cũng đáng yêu như thế mà.

Tiết Vành không chịu, ôm cánh tay mập mập của Khương Lệnh Uyển, miệng nhỏ nhắn chu lên nói: “Huynh không muốn...Huynh muốn chơi cùng Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi như bà cụ non, duỗi tay nhỏ xoa xoa khuôn mặt thịt mềm nõn của Tiết Vành, âm thanh non nớt dễ ngọt nói: “Vành biểu ca ngoan, được không? Nếu không lần sau Xán Xán sẽ không chơi cùng ca nữa.”

Khuôn mặt nhỏ mềm mại của Tiết Vành bị xoa đến thoải mái, híp mắt cong môi, như chú chó con được chủ âu yếm, vô cùng hưởng thụ. Tiết Vành còn nhỏ tuổi, tuy nhiên vẫn hiểu được chút đạo lý —— Lục Tông cứu tiểu biểu muội, tiểu biểu muội tới thăm hắn, cũng là điều nên làm.

Tiết Vành suy nghĩ một chút, mới lui một bước, nói: “Vâng...Vâng huynh đi cùng muội.”

Hắn thấy Khương Lệnh Uyển nhíu mày, liền dùng sức lắc cánh tay Khương Lệnh Uyển làm nũng, “Có được hay không? Xán Xán, huynh thật vất vả mới có thể ra ngoài...”

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Đến lúc Khương Bách Nghiêu hồi phủ, canh gà Chu thị ninh cũng gần xong rồi. Khương Lệnh Uyển nghe hương vị canh gà kia thì có chút thèm, Tiết Vành lại càng là tiểu quỷ tham ăn. Hắn may mắn được hưởng qua canh Chu thị nấu một lần, biết được mùi vị đó, bây giờ nhìn thấy, tất nhiên là mắt sáng lên suýt chút nữa nhào tới.

Nhưng canh gà này là để cho Lục Tông bồi dưỡng thân thể.

Khương Lệnh Uyển có tính bênh vực người mình, tất nhiên không cho phép biểu ca Tiết Vành này cướp đồ ăn của tiểu phu quân nàg.

Vì thế đầu nhỏ của Tiết Vành rù xuống, cho đến lúc tiến vào Vinh Vương phủ cũng chưa ngẩng lên, cảm thấy tiểu biểu muội hình như yêu thích Lục Tông nhiều hơn hẳn, khiến hắn mơ hồ có cảm giác nguy hiểm.

Sau khi Khương Lệnh Uyển chào hỏi Vinh Vương xong, liền để hạ nhân trong phủ dẫn tới sân của Lục Tông. Kỳ thực với nàng mà nói thì Vinh Vương phủ có thể coi là quen thuộc, dù sao nàng cũng đã ở đây sinh hoạt suốt năm năm. Mà hạ nhân Vinh Vương phủ đều khách khí, mặc dù là hai tiểu chủ nhân, nhưng thân phận ở nơi đó, ai cũng không dám thất lễ.

Đi tới một khúc quanh, Khương Lệnh Uyển thấy Phan Trắc phi từ đầu kia đi tới.

Phan Trắc phi mặc một thân áo váy màu hồng cánh sen, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa ngọc lan, trang phục tổ tịnh*, nhớ đến nữ chủ nhân trong phủ vừa mới tạ thế, nàng là thấp thỏm tất nhiên phải khiêm tốn. Bên cạnh Phan Trắc phi còn có một tiểu nữ oa, ước chừng bốn, năm tuổi, mặt mày vô cùng giống Phan Trắc phi, là một tiểu nữ oa thanh lệ đáng yêu, chính là nữ nhi duy nhất của Phan Trắc phi, cũng là Vinh Vương phủ Nhị tiểu thư —— Lục Bảo Yên.

Kiếp trước, lúc nàng gả tới được hai năm Lục Bảo Yên mới lấy chồng. Tuy nói Lục Bảo Yên là Vương phủ thứ nữ, nhưng vì Phan Trắc phi khá được Vinh Vương sủng ái, mà Vương phủ chỉ có một đích một thứ hai vị tiểu thư, đãi ngộ tất nhiên cũng khác biệt. Ngoại trừ cái danh đích nữ, Lục Bảo Yên cái gì cũng không thiếu, có điều tính tình Lục Bảo Yên lại không tệ, không giống Phan Trắc phi tính toán chi li như vậy. Hồi đó nàng vừa mới cùng Lục Tông thành thân, thường hay phát sinh tranh chấp cùng Phan Trắc phi, Lục Bảo Yên này cũng không ít lần khuyên nhủ.

Phan Trắc phi liếc mắt một cái liền nhận ra Khương Lệnh Uyển.

Nàng biết mấy ngày nay Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc Công phủ qua lại mật thiết, nhìn tư thế, quan hệ sau này có khi lại càng thân cận. Hôm nay Phan Trắc phi nhìn Khương Lệnh Uyển, mặt mày nhuộm ý cười, khách khí nói: “Khương Lục tiểu thư đến thăm Thế tử?”

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu, biết Phan Trắc phi mới từ chỗ Lục Tông trở về, liền ngược đầu hỏi: “Tông biểu ca thế nào rồi? Còn khó chịu sao?”

Phan Trắc phi nhìn tiểu nữ oa tuyết điều ngọc mài trước mặt, đáng yêu như vậy, chẳng trách lần trước làm to chuyện như thế. Nàng nói: “Mấy ngày đầu bị đau bụng còn lên cơn sốt, hai ngày nay đã đỡ hơn nhiều rồi. Khương Lục tiểu thư đúng là hữu tâm.” Nói rồi, nàng xem xét Đào ma ma phía sau Khương Lệnh Uyển một chút, thấy Đào ma ma cầm theo một hộp com từ đàn, đôi mắt rũ xuống, thần sắc hơi phức tạp rồi lại nâng lên, “Ta còn có chuyện, Khương Lục tiểu thư mau đi đi.”

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu.

Lục Bảo Yên này giờ không nói gì mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chăm chăm bóng lưng Khương Lệnh Uyển, ngẩng đầu nhìn Phan Trắc phi nói: “Nương, dung mạo nàng thật khiến người ta yêu thích.” Khuôn mặt nhỏ béo ị, lúc cười lên con mắt long lanh, như là biết nói.

Phan Trắc phi nói: “Đó là Vệ Quốc Công phủ Lục tiểu thư, nhỏ tuổi hơn Yên nhi, sau này nếu gặp mặt, Yên nhi nên nhường nàng một chút, được không?”

Lục Bảo Yên thanh âm giòn giòn gật đầu, đáng đáp ngoan ngoan: “Ân, Yên nhi biết rồi.”

Đứng trước Minh Trúc hiên trồng mấy hàng trúc, xanh biếc ướt át, còn lại đều là những hoa cỏ bình thường, ngẫu nhiên có mấy bồn thu cúc, nhìn quanh quẽ vô cùng, không thể nhìn ra đây là chỗ ở của một tiểu nam hài mười tuổi.

Khương Lệnh Uyển biết đây là nơi Lục Tông ở trước năm mười bốn tuổi, sau mười bốn tuổi, liền chuyển tới Long Ngọc viện. Chỉ có điều Lục Tông là người ít để ý, nơi ở chỉ cần sạch sẽ chỉnh tề là được. Mấy ngày đầu nàng gả tới, liền bắt đầu cân nhắc bố trí Long Ngọc viện thành dáng vẻ nàng yêu thích. Đó là chuyện đầu tiên nàng đề nghị với Lục Tông, hắn đúng là dễ nói chuyện, liền gật đầu đáp ứng, nói rằng chỉ cần dựa theo ý thích của nàng, không cần hỏi lại hắn. Lúc đó nàng cho rằng do hai người mới kết hôn, Lục Tông đối với nàng khách khí một chút, nhưng sau này, nàng nói gì Lục Tông cũng đều đáp ứng, khiến cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh*.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ.

Khương Lệnh Uyển có chút hưng phấn, nhấc lần váy chạy “thịch thịch thịch” tiến vào.

Tiết Vành quyết mồm đuổi tới.

Khương Lệnh Uyển vừa vào phòng ngủ của Lục Tông, liền thấy hắn dựa trên giường nhỏ, phía sau lót đệm gấm (phía sau lót thu hương sắc tổ diện gấm vóc nghiêng chằm) , trong tay cầm một quyển sách, đang cúi đầu xem. Lục Bảo Thiên ngồi ở mép giường, lải nhải nói chuyện, đại khái là huynh trưởng

mình lại không để ý tới, miệng nhỏ chu lên, vẻ mặt có chút bất mãn.

Lục Tông nghe thấy tiếng vang, thoáng ngẩng đầu, mặt mày tuấn tú, mắt đen như mực.

Hắn thấy phía sau bức rèm che, tiểu bánh bao mặc một bộ váy mềm màu hồng nhạt đang mờ to đôi mắt đen láy, ngơ ngác nhìn mình. Có lẽ là vừa rồi chạy có chút nhanh, lúc này hai gò má hồng hào, hơi mở miệng thở hổn hển, tóc mái trên trán cũng có chút rối loạn.

Lục Bảo Thiên nghe được, quay đầu lại nhìn, thấy là tiểu biểu muội Vệ Quốc Công phủ, vội vui mừng kêu một tiếng “Xán Xán”, sau đó nhiệt tình mời người tiến vào.

Khương Lệnh Uyển thấy gương mặt tuấn tú của lục Tông có chút tái nhợt, môi có chút khô, có điều khí sắc khá hơn năng tưởng tượng một chút. Hiếm khi thấy hắn ngồi trên giường nhỏ như hôm nay, mặc một thân tằm y* màu trắng, đôi mắt như mặc ngọc* chỉ ngẩng đầu liếc nàng một cái, coi như là chào hỏi, sau đó liền cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra.

*tằm y: đồ ngủ

*mặc ngọc: ngọc đen

Khương Lệnh Uyển thấy vậy có chút khó chịu.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ như vậy là có ý gì?

nhìn gương mặt tiểu bánh bao thịt đầy tức giận của Khương Lệnh Uyển, Lục Bảo Thiên vốn thông minh tất nhiên biết rằng tiểu biểu muội có chút tức giận, nhưng nàng quen thuộc tính tình ca ca mình, vội giải thích: “Xán Xán muội đừng giận, ca ca ta chính là như vậy, có chút không thích nói chuyện.”

Khương Lệnh Uyển nghĩ: Nói thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng nàng, nàng làm sao lại tức giận a?

Lúc này, Đào ma ma cũng theo vào mang hộp cơm từ đàn tới, nói: “Nô tỳ tham kiến Vinh Thế tử, tiểu Quận chúa. Vinh Thế tử, đây là canh gà phu nhân chúng ta tự tay ninh, đặc biệt đưa tới cho Vinh Thế tử bồi bổ thân thể...” Nghĩ tới điều gì đó, Đào ma ma lại nói, “Nhưng là do Lục tiểu thư cố ý đề nghị, Lục tiểu thư mấy ngày nay vẫn luôn nhắc tới Vinh Thế tử.”

Nghe được lời này của Đào ma ma, Lục tông đứng là nâng mắt lên.

Nhưng hắn không thấy tiểu bánh bao nhìn hắn, chỉ lo nói chuyện cùng Lục Bảo Thiên, còn có một nắm nhỏ màu xanh sẫm, ba người tán gẫu hình như rất vui vẻ.

Đào ma ma thấy bầu không khí có chút lúng túng, lại nói: “VẬY... Vinh Thế tử có muốn uống lúc còn nóng?”

“Àn.” Lục Tông khẽ vuốt cằm, đem sách đặt qua một bên, đứng dậy xuống giường.

Tuổi còn nhỏ đã có một bộ tư thái hồ hững, khiến đào ma ma cũng không dám qua loa, than thầm trong lòng: Chính là một tiểu thiếu niên nhỏ nhỏ, lại có thể cứu Lục tiểu thư về, thật là khó lường.

Lục Tông tùy ý mặc thêm một cái áo choàng màu thiên thanh, ngồi cạnh bàn nhỏ trong phòng ngủ.

Đào ma ma đem hộp đựng canh gà bung ra, nắp vừa mở ra, mùi thơm nồng nặc, nhất thời khiến ba người kia thêm nhỏ dãi. Đào ma ma múc ra một chén súp trắng nhỏ, đưa cho Lục Tông nói: “Vinh thế tử uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Tiết Vành vốn không nói lời nào, ngoan ngoãn kéo kéo tiểu bàn tay của Khương Lệnh Uyển, nhìn cảnh này, cũng kéo theo Khương Lệnh Uyển đi đến cạnh bàn. Đào ma ma nhìn đôi mắt to đen láy của Tiết Vành, chỉ cảm thấy hắn thật đáng yêu. Ngược lại canh gà cũng nhiều, một mình Lục Tông uống không hết, mấy tiểu oa oa vây quanh bàn nhỏ ngồi thành một vòng, mỗi người một bát.

Tiết Vành vốn dính người, không muốn ngồi một mình, gắt gao dựa gần Khương Lệnh Uyển, nào biết thời điểm vô ý một chút, liền không cẩn thận đánh đổ bát súp, nước canh lập tức đổ lên mu bàn tay của Khương Lệnh Uyển, mu bàn tay nhất thời nóng đỏ lên.

“A...Nóng!”

Lại thấy Lục Tông đang thoang thả ung dung ăn canh ở bên cạnh lập tức đem muôi đặt ở trên bàn, vội vã cầm tiểu bàn tay của Khương Lệnh Uyển lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Xưa nay Lục Tông phản ứng rất nhanh, lần này liền cấp tốc ôm lấy tiểu bánh bao, trực tiếp ôm nàng tới gian nhà phía sau hậu viện. Khương Lệnh Uyển không biết Lục Tông làm gì, hai tay ý thức ôm lấy cổ hắn, lồng ngực nhũn nhặn lại.

Lục Tông ôm người đến bên cạnh cái giếng, múc nước, nhấn bàn tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển vào thùng gỗ, ngâm tay trong nước giếng lạnh lẽo.

Khương Lệnh Uyển bị Lục Tông ôm vào trong ngực, chớp mũi tràn đầy mùi thuốc trên người Lục Tông. Bị ngâm nước lạnh, sự đau đớn từ mấy ngón tay xác thực đã giảm đi rất nhiều, nàng cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang ngâm trong nước, mắt tròn tròn.

Tuy Lục Tông mới mười tuổi, ngón tay cũng lớn hơn của nàng rất nhiều, hơn nữa lại rất thon dài cân xứng, khớp xương rõ ràng, rất đẹp.

Nếu vừa nãy nàng còn thấy không thoải mái, vậy bây giờ nàng lại chẳng thể nào tức giận nổi với Lục Tông. Như Lục Bảo Thiên đã nói, đây là tính tình của hắn. Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Lục Tông, châu hoa trên hai búi tóc sượt qua khuôn mặt trắng nõn của hắn, hai người ôm nhau quá chặt, nhưng bởi vì là hải tử nên không có điểm gì không thích hợp. Nàng thấy mày kiếm Lục Tông cau lại, bộ dáng nghiêm túc, lúc này mới hỏi: “Tông biểu ca, tại sao huynh lại đem ngọc bội tặng cho Xán Xán?”

Trước đây rõ ràng hắn không chịu.

Lục Tông thấy tiểu bánh bao trong ngực không khóc không nháo, biết nàng đã không còn đau, hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ lạnh nhạt nói: “Không phải muội muốn có nó sao?”

Nàng muốn, hắn liền cho?

Khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển bỗng nở nụ cười xán lạn. Đôi mắt tiểu oa nhi đen trắng rõ ràng, trong suốt sạch sẽ, bên trong tràn đầy thân ảnh tuấn lãng của tiểu thiếu niên, một chút cũng không che giấu được. Nghe xong, nàng liền được voi đòi tiên: “Vậy sau này không cho phép Tông biểu ca không để ý đến Xán Xán, có được không?”

Nói thật, Lục Tông cảm thấy hắn hết cách với tiểu bánh bao này rồi, vừa nghe xong lời nàng nói, hắn cũng chỉ khẽ vuốt cằm, xem như đáp ứng.

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông nói lời giữ lời, cũng không hỏi thêm nữa.

Nàng thoáng cúi đầu, lo lắng nhìn tay nhỏ của mình, nhũn nhặn thăm thẳm: Ai, may mắn không bỏng quá nặng, nếu không bàn tay mình sẽ biến thành một cái móng heo.

Tiết Vành gây họa, lúc trở về đầu nhỏ vẫn rừ xuồng, khuôn mặt nhỏ trắng nõn tràn đầy chột dạ và hổ thẹn.

Khương Bách Nghiêu cũng không nghĩ đến hôm nay sẽ xảy ra việc này.

Xưa nay hắn rất yêu thương nữ nhi, nói khoa trương hơn chính là nữ nhi bảo bối mất đi một sợi tóc hắn cũng đã đau lòng rồi. Mấy ngày nay nhiều lần nữ nhi xảy ra chuyện, ngăn ngủi mấy tháng mà bị thương còn nhiều hơn bốn năm gộp lại. Thế từ hắn cả ngày mặt ủ mày chau, hắn cảm thấy bản thân mình vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha. Nhưng hôm nay Tiết Vành cũng không cố ý, hơn nữa hắn cũng chỉ là một tiểu oa nhi năm tuổi, cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể trách phạt Đào ma ma chăm sóc không cẩn thận. Cũng may không xảy ra chuyện gì lớn, trở về liền khâu trừ hai tháng tiền lương coi như là trừng phạt, chuyện này cũng coi như xong.

Bên trong xe ngựa, Tiết Vành ngồi thẳng lưng, thoáng rừ mắt, hai tay nhỏ đan chặt thành một nắm bắt an nhìn mọi người.

Hắn rất thích tiểu biểu muội, đương nhiên không muốn nàng bị bỏng, nhưng hắn sai rồi... Tiết Vành cắn môi, đột nhiên nhớ lại ánh mắt lúc này Lục Tông nhìn hắn —— giống như một con sói lớn đang muốn nuốt chửng lấy hắn.

Tiết Vành nghĩ: Không trách tiểu biểu muội thích vị Tông biểu ca này như thế, quả thực Lục Tông lợi hại hơn hắn nhiều.

Sau khi về phủ, Chu thị đang ngồi trên giường thêu khăn lụa, vừa nghe tin nữ nhi bị bỏng, sợ đến nỗi suýt nữa kim đâm vào tay, nàng ôm lấy nữ nhi vào lòng, cẩn thận kiểm tra tay nữ nhi. May mà bát canh kia không quá nóng, lại cộng thêm lúc bị bỏng đã xử lý kịp thời nên vết thương cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng cho dù có không nghiêm trọng, Chu thị vẫn đau lòng a.

Dù sao nữ nhi của nàng mới có bốn tuổi.

Chu thị hôn lên khuôn mặt xinh xắn của nữ nhi một cái, thổi thổi mấy cái, ôn nhu hỏi: “Xán Xán, còn đau hay không?”

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ, tay nhỏ ôm cổ Chu thị, ngoan ngoãn nói: “Xán Xán không đau.” Nàng lại giơ tay vuốt vuốt mày liễu đang nhũn nhặn của mẫu thân, âm thanh mềm mại kéo dài: “Không cho nướng chau mày, nhìn không đẹp...”

Chu thị lập tức cười thành tiếng, ôm nữ nhi liên tục hôn mấy cái mới ngừng lại.

Mà lúc này bên trong Vinh vương phủ, Lục Bảo Thiên thấy Khương Lệnh Uyển cũng Tiết Vành đều đã rời đi, ngôi nhà bỗng nhiên quanh què không ít. Nàng chống tay ngồi trên ghế cao, hai chân không an phận lắc qua lắc lại, thật là vô vị. Nàng nghiêng đầu, nhìn gương mặt không chút biểu tình của ca nhà mình, bỗng nhiên chạy về đến trước mặt Lục Tông, hai con mắt chớp chớp, hiếu kỳ hỏi: “Ca ca, sao huynh lại quan tâm Xán Xán như thế?”

Lục Tông nghe, nhưng lại không ngẩng đầu.

Lục Bảo Thiên bắt mãi làm bầm một tiếng, đã tập mãi thành thói quen.

Nàng nhớ đến khuôn mặt nhỏ của tiểu biểu muội, không khỏi than thở: “Xán Xán đúng là đáng yêu, muội cũng thích nàng. . . Mỗi ngày đều muốn chơi đùa với nàng, thật muốn xoa nắn khuôn mặt trắng trẻo mập mạp kia a.”

Lục Bảo Thiên là đích nữ duy nhất của Vinh vương phủ, xưa nay nàng không thích Phan trắc phi nên cũng ít qua lại với thứ muội Lục Bảo Yên. Trong phủ không có hải tử cùng lứa, chỉ có Chu Lâm Lang thường xuyên qua đây chơi với nàng nên nàng tất nhiên rất yêu quý người bạn này. Bây giờ lại có thêm một tiểu biểu muội bảnh bao đáng yêu như Khương Lệnh Uyên nữa.

Sắc mặt Lục Tông đã tốt hơn nhiều, sách trong tay cũng đã lật tới trang cuối, xem xong, Lục Tông nhẹ nhàng khép sách lại, đặt nó ngăn nắp qua một bên, cầm lấy một quyển sách khác tiếp tục đọc. Còn bốn năm nữa, hẳn muốn đi theo cừu cừu chinh chiến sa trường, đối với Lục Tông mới mười tuổi mà nói không có gì quan trọng hơn mục tiêu này.

Hắn cầm sách, phát hiện sách này có chút nếp nhăn.

Bỗng nhiên nhớ đến bộ dáng một tay ăn bánh ngọt, một tay cầm sách của tiểu oa nhi, hình như là đọc rất chăm chú.

Nhưng nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, làm sao hiểu được binh thư.

Lục Tông vừa định mở sách ra xem, phát hiện giữa sách có kẻ hở, hắn nhăn mày, sau đó không nhanh không chậm mở ra giữa sách, nhăn mày dựng thẳng sách lên phूं phूं mấy lần.

.... Vỗ một cái liền có một đồng vụn bánh ngọt rớt xuống. . .

Khương Nhị gia dáng người cao to anh vĩ, hôm nay mặc một thân quần áo màu tím có khoác thêm áo choàng bên ngoài, nhìn hắn so với ngày thường trẻ ra mấy phần. Hôm nay ở ngoài chơi thật thoải mái, tâm tình đương nhiên là vô cùng tốt, khẽ ngâm nga câu hát trở về Tây viện.

Nhưng nhớ đến con cộp cái trong nhà, lòng mày Khương Nhị gia liền nhăn lại.

Từ thị này ngày xưa cũng là một đại mỹ nhân, gia thế không tồi, tư thái câu người, ngực căng phồng, cái mông tròn xoa nắn cũng rất thoải mái, mùi vị đêm động phòng hoa chúc ngày đó, làm hắn thoải mái đến mất hồn. Cưới vợ để ý nhất chính là dáng người, dáng người tốt sinh con mới tốt, quả nhiên năm thứ hai sau khi thành thân, Từ thị liền sinh cho hắn một đôi long phượng thai. Tuy nói trường nữ chết yểu, nhưng đứa con trai của hắn sinh ra mặt mày tuấn lãng, còn thông minh như hắn hồi nhỏ, Khương Nhị gia liền xem đứa con trai này thành bảo bối của mình.

Chỉ là sau khi sinh xong hài tử, Từ thị thay đổi.

Không còn ôn nhu chăm sóc như ngày xưa, mọi chuyện đều muốn ngồi lên đầu hắn, ngay cả việc xã giao bên ngoài của hắn cũng muốn xen vào chứ nói gì đến chuyện cưới vợ bé. Thời gian trôi qua, mọi người đều nói Khương Nhị gia hắn chính là một kẻ sợ vợ. Nam nhân đều là người sĩ diện, nàng không nể mặt hắn như vậy, trong lòng hắn làm sao có thể thoải mái?

Khương Nhị gia xoa xoa thái dương, nhớ tới Thôi di nương ôn nhu hiền dịu, trong lòng có chút ngứa, giống như có cái móng vuốt mèo cào vô, nhưng suy nghĩ một chút, hắn vẫn đi vào sân của Từ thị.

Nếu hôm nay hắn tới Thanh Hà cư, ngày mai không biết sư tử hà đông kia sẽ ầm ỹ cái gì.

Từ thị thấy Khương Nhị gia đi vào, vội vàng lệnh cho nha hoàn ma ma lui ra, một khuôn mặt tươi cười giờ đây tràn đầy hoang mang, sao đó “phù phù” một tiếng thẳng tắp quỵ xuống, vội vàng nói: “Nhị gia, chàng phải cứu thiếp thân.”

Khương Nhị gia đang say chưa tỉnh, thấy Từ thị quỵ xuống như thế, liền cả kinh, men say cũng tàn đi hết, con mắt trừng lên, kinh ngạc nói: “Nàng làm cái gì vậy?”

Từ thị là nữ nhân, thường ngày còn rất cường hãn, tóm lại rất hay ức hiếp người nhà. Bây giờ hoảng loạn hoang mang, biết chuyện này chỉ có thể dựa vào phu quân của mình, liền đem việc ngày đó nàng làm ở chùa Tương Nguyên một năm một mười nói ra hết. Sau khi nói xong liền khóc nức nở, khuôn mặt tràn đầy nước mắt nói: “Nhị gia, chàng không biết thường ngày nha đầu kia bắt nạt Huệ nhi của chúng ta như thế nào đâu. Lần trước Huệ nhi bị Vinh Thế tử kia dọa sợ, mấy buổi tối nằm ngủ đều mơ thấy ác mộng, thiếp nhìn cực kì đau lòng, cho nên mới. . .”

Khương Nhị gia tức đến nổi gân xanh trên trán nhảy lên thành thịch, khóe mắt như muốn nứt ra: “Chỉ vì chuyện này mà ngơoi ra tay ngoan độc như vậy?”

Hắn biết tiểu chất nữ trắng trẻo đáng yêu, ngày thường tuy hơi nghịch ngợm một chút, nhưng tiểu hài tử cãi nhau một chút cũng là chuyện rất bình thường. Lần trước vu oan giả họa Tô Lương Thần, đã khiến cho hắn không dám ngẩng đầu trước mặt mẫu thân, bây giờ thì từ của hắn lá gan càng ngày càng lớn, lại dám đánh chủ ý lên đầu tiểu chất nữ!

Trên dưới phủ này ai mà không biết —— tiểu chất nữ này của hắn, không chỉ được lão thái thái yêu thích, nàng còn là hòn ngọc quý trong tay Quốc công

gia, thương nàng đến tận tâm khảm. Năm ngoái tiểu chất nữ bị bệnh nặng, đại ca hẳn liền dùng mọi cách để mời được ngự y trong cung đến khám. Bảo bối như vậy, Từ thị ngược lại làm ra chuyện tốt, trực tiếp kêu người đem một nữ hài bốn tuổi ném vào trong núi sâu.

Khương Nhị gia tức đến giậm chân, nhìn Từ thị quỳ trên đất ôm lấy đùi hắn, lập tức đá văng người ra, cả giận nói: “Xem người đã làm ra việc tốt gì rồi!”

Lúc này Từ thị ảo não không thôi, khóc không thành tiếng nói: “Bản thân thiếp cũng chỉ muốn dọa nàng để xả giận cho Huệ nhi. Mọi thứ đã được sắp xếp rất tốt, thêm vào ngày ấy mưa to, không thể nào để lại dấu vết. Nhưng mà... tên Phùng Hoài Viễn kia lại không buông tha, hẳn điều tra theo mẹ hương kia, tìm ra được hồng tiên*, vừa rồi thiếp thân mới nhận được tin, Phùng Hoài Viễn đã bắt được hồng tiên, chuyện này rất nhanh sẽ truyền đến tai Quốc Công gia...”

*hồng tiên: kẻ được thuê mướn, là nữ.

Hồng tiên kia chỉ là một cô nương có chút công phu, Từ thị có ơn với nàng, hai người mới gặp lại nhau mấy ngày trước. Hồng tiên ghi nhớ ân tình của nàng, muốn báo đáp, nhớ lại mấy ngày nay Khương Nhị gia toàn ngủ lại ở Thanh Hà cư, nữ nhi ngày ngày gặp ác mộng, nàng quyết tâm, mới tìm cách giáo huấn đại phòng một chút —— bản thân nàng trải qua những ngày không thoải mái, làm sao có thể để bọn họ nhân hạ qua ngày.

Từ thị trắng mặt nói: “Nhị gia, cầu chàng nhất định phải cứu thiếp thân lần này...”

Nàng hiểu Quốc Công gia là người hay bao che, nếu Quốc Công gia biết rõ mọi chuyện lad do nàng gây ra, kết cục của nàng không biết sẽ ra sao. Nhị gia là đệ đệ ruột duy nhất của Quốc Công gia, tình cảm hai người từ nhỏ đã rất tốt, nếu Nhị gia chịu ra tay giúp đỡ, Quốc Công gia thế nào cũng ghi nhớ tình cảm huynh đệ.

Khương Nhị gia cảm giác đầu muốn nổ tung, suy nghĩ một lúc lâu, mới thở dài một hơi, cúi đầu nói với Từ thị: “Người theo ta đến chỗ đại ca, đi ngay bây giờ.”

Từ thị sững sờ ngẩng đầu, mi mắt đầy lệ: “Nhị gia?”

Khương Nhị gia nhìn nữ nhân chật vật trên đất, nào có xinh đẹp khả ái khi xưa? Đáy mắt hắn lóe qua vài tia ghét bỏ, than thở: “Thật là bức mình, chuyện có thể làm bây giờ là đến trước bồi tội, may ra đại ca mới có thể tha thứ.”

Nhưng lấy tính cách bao che của đại ca hắn, há có chuyện dễ tha thứ?

Từ thị suy nghĩ một chút, Vệ Quốc công phủ dù sao cũng do đại phòng làm chủ, nàng không quan tâm bản thân thì cũng phải nghĩ cho ba hài tử. Nếu nguyên nhân vì nàng mà để con của mình bị kẻ khác ngáng chân, dù nàng có chết trăm lần cũng không đủ.

Khương Nhị gia nhú mày nói: “Người cũng trang điểm lại một chút, nếu để hạ nhân nhìn thấy bộ dáng này, còn muốn như thế nào?”

Từ thị ngày thường phục trang đẹp đẽ, bây giờ tóc mây nghiêng lệch, trang dung loạn xạ, nào có nửa phần hào hoa phú quý? Nàng trang điểm đơn giản, rửa mặt, sau đó như một cô vợ ngoan ngoãn đi theo phía sau Khương Nhị gia, một đường đi tới đông viện.

Vậy mà khi vừa tới đông viện, Khương Bách Nghiêu lại không ở đó.

Một nha hoàn áo lục cung kính hành lễ, hiếm khi thấy Từ thị ra vẻ hiểu biết như vậy, đúng là có chút giật mình, nhưng bọn họ làm sao dám phỏng đoán chuyện của chủ nhân, chỉ cung kính nói: “Phùng tướng quân đến chơi, Quốc Công gia đang tiếp đãi ngài ấy nếu nhị gia nhị phu nhân có chuyện gấp, có thể đứng đợi thêm một lát, chẳng mấy chốc Quốc Công gia sẽ trở về.”

Vừa nghe tên Phùng Hoài Viễn, Từ thị đứng sau Khương Nhị gia run lên, hai tay trong ống tay áo nắm chặt lại, sắc mặt cũng trắng xám đi mấy phần.

Khương Nhị gia dù sao cũng là nam nhân, gặp chuyện như vậy hẳn hành sự trầm ổn hơn nhiều, khuôn mặt lạnh nhạt nói: “Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

Từ thị giương mắt nhìn Khương Nhị gia, một đôi tay trắng mịn kéo ống tay áo của hắn, âm thanh run rẩy: “Nhị gia...”

Khương Nhị gia thấy Từ thị bày ra bộ dáng tiểu nữ nhân, trong lòng thoải mái hơn chút, thầm nói: Nếu nàng sớm biết thời thế, hẳn cũng sẽ không ghen uất lâu như vậy. Bây giờ thật là há giận, nhưng nghĩ tới chuyện ngu xuẩn mà Từ thị làm ra, lòng hắn lại nhin không được mà phỉ nhổ.

Đến cùng vẫn là nữ nhân, làm việc không có chừng mực, chỉ biết vui vẻ nhất thời.

Hiện tại tốt rồi, hỗn loạn ném cho hắn dọn.

Vào lúc này nàng mới hiểu hắn là phu quân nàng, là ông trời của nàng, là người bao dung cho nàng, vậy lúc trước nàng đã làm những gì?

Khương Nhị gia cùng Từ thị đợi bên ngoài nửa khắc đồng hồ, liền thấy Khương Bách Nghiêu mặc một bộ cẩm bào màu xanh ngọc giống như thường ngày, nói giận dỗi đứng trở về. Khương Bách Nghiêu là người nho nhã, sau khi nhận tước vị, tuy có hơn mấy phần uy nghiêm, nhưng vẫn rất ôn hòa với người nhà, đặc biệt đối với đệ đệ Khương Nhị gia, hai người đều đã làm cha, cũng nhau kẻ vai sát cánh, tình cảm vẫn thân thiết như hồi còn bé.

Bây giờ Khương Bách Nghiêu nhìn thấy Khương Nhị gia cùng Từ thị, con giận dữ xông lên, nhìn Khương Nhị gia nói: “Nhìn coi thê tử của đệ đã làm ra chuyện tốt gì!”

Khương Bách Nghiêu ném cho Khương Nhị gia một đồng giấy mà hắn đang cầm chặt trong tay.

Khương Nhị gia cúi đầu nhìn, nhìn bản chữ viết tay tinh tế, Từ thị sai khiến vị hồng tiên cô nương kia, ở chùa Tương Nguyên dùng mê hương làm ngất tất cả mọi người trong phòng, ôm tiểu chất nữ bốn tuổi ném vào trong núi, sau đó Từ thị kín đáo đưa cho nàng chút bạc, còn không cho phép không cho nàng quay trở về Tân thành. . . Chuyện xảy ra được ghi lại rõ ràng, cuối cùng còn có dấu tay của hồng tiên.

Khương Nhị gia hiểu rằng chuyện đã bại lộ, bên trên viết quá rõ ràng, hắn vội vàng rũ mắt, sau đó giương lên, tràn đầy áy náy nói: “Đại ca, chuyện này đệ cũng mới biết. . . Biết xong đệ cũng vội vàng mang Từ thị đến tạ tội.”

Khương Bách Nghiêu giận đến nổi không nhìn được, con mắt nhìn Từ thị chăm chú, dường như muốn đâm hai cái lỗ thật lớn trên người nàng.

Hắn lạnh lùng nói: “Tạ tội? Xán Xán mới bốn tuổi, nàng liền sai người ném con ta vào trong núi, không phải là muốn mạng Xán Xán sao? Khương Bách Nghiêu ta có đắc tội gì với các người mà các người lại hãm hại nữ nhi ta như thế?”

Nhớ lại chuyện kia, nếu ngày đó không tìm được nữ nhi, thì từ sợ muốn điên, lòng hắn lại đau như dao cắt.

Khương Nhị gia nói: “Đại ca, chuyện này quả thực là do A Trân không đúng. Đệ đã giáo huấn nàng, sau này sẽ không bao giờ làm chuyện hồ đồ như vậy. Đại ca, nể tình đệ đệ, tha cho nàng một lần, có được hay không?” Hắn nhắc mi tinh tế quan sát sắc mặt Khương Bách Nghiêu, sắc mặt hắn đen sì, không hề có ý muốn bỏ qua chuyện này, biết nhất định phải dùng đến hậu chiêu, liền nói: “Vậy đệ quý xuống được không? Đệ quý xuống xin lỗi huynh, là đệ không biết quản giáo thế từ. . .”

“Hôm nay dù người có quý gãy chân, ta cũng không tha thứ!”

Khương Nhị gia làm bộ muốn quỳ, mới vừa hát áo choàng, nghe được thanh âm này liền dừng sờ.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chu thị đứng ở đằng kia.

Cũng không biết Chu thị đã đứng bao lâu, nhưng nhìn thấy tức giận trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lòng hắn cũng đoán ra nàng được đã biết chuyện. Chu thị rất đẹp, bây giờ bộ mặt nén giận vẫn cứ xinh đẹp như cũ không sao tả nổi.

nàng mặc một bộ trang phục màu vàng nhạt thêu hoa phù dung, tóc được chải chuốt vô cùng cầu kỳ xinh đẹp, trên tóc có cài một cây trâm san hồ như ý màu hồng, chân đi giày vải, từng bước từng bước đi đến, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Khương Nhị Gia, cuối cùng tầm mắt lại rơi xuống trên người Từ thị, dơ tay lên, không có nửa phần do dự tát cho nàng một bạt tai, đôi mắt đỏ hồng nói: “Người điên rồi sao?”

Xán Xán mới bốn tuổi, nói thế nào nàng ta cũng là nhị thẩm của Xán Xán, sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Ngày thường Chu thị có cách trị gia, nhìn nhu nhược mềm yếu, giống như người dễ dàng nấn bóp, nhưng chỉ người hiểu rõ mới biết nàng không phải quả hồng mềm. Chu thị tát một cái, bàn tay nàng cũng trở nên tê dại, nhưng tức giận trong lòng không hề giảm đi, ngược lại càng lúc càng tăng, nàng nói: “Chuyện này. Ta sẽ không để yên. Người muốn nhận sự tha thứ? Được, đêm nay ta sẽ ném nữ nhi của người vào trong núi, người đi đi —— “

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Có mẫu thân nào cam lòng ném nữ nhi của mình vào trong núi sâu?

Như vậy không phải là đang lấy dao cắt da cắt thịt của nàng sao?

Từ thị nghe xong, chợt ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn không một chút phấn, dấu tay kia càng cực kì chói mắt. Đôi mắt nàng hiện lên ánh nước, âm thanh run run nhìn Chu thị nói: “Người đừng có mà khinh người quá đáng!”

Khinh người quá đáng?

Chu thị nhìn nữ nhân trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp quần áo quý khí, có thể thấy rằng những tháng ngày qua nàng sống rất thoải mái, nhưng lại có thể làm ra chuyện bản thiêu như vậy, chết cũng không đáng tiếc.

Chỉ cần nhớ đến tình cảnh nữ nhi bị hạ mê hương đến ngất, rồi bị người ta ôm đi, ném vào trong núi, tùy ý để nữ oa bốn tuổi tự sinh tự diệt, nàng liền cảm thấy sợ hãi, thậm chí mấy ngày qua cũng ngủ không an giấc, chỉ lo nữ nhi lại xảy ra chuyện.

Trước đây nàng nghĩ, chỉ cần nàng cùng Quốc Công gia an ổn sống qua ngày, đem mọi chuyện trong phủ xử lý ngay ngắn rõ ràng, tận lực sắp xếp ổn thỏa không phạm sai lầm, thì cũng sẽ trải qua những ngày yên ổn.

Không ngờ cùng dưới một ngôi nhà lại vẫn còn có người đánh chủ ý lên nữ nhi của nàng!

Chu thị nói: “Ngươi cũng biết đau lòng? Vậy ngươi có nghĩ tới Xán Xán còn nhỏ hơn Huệ nhi một tuổi, ngươi nhẫn tâm vứt một hài tử lẻ loi trong núi? Nếu hôm đây không có người tìm được nàng, hoặc Xán Xán tự mình chờ ở đó rồi xảy ra chuyện gì, nửa đời sau ngươi có thể an tâm mà sống sao? Ngươi không sợ tất cả báo ứng sau này sẽ đổ lên người hài tử của ngươi sao?... Cùng là mẫu thân, đáng lẽ ngươi phải là người hiểu rõ điều này hơn ai hết mới đúng, huống hồ người kia không phải ai xa lạ, đó là cháu gái ruột của ngươi...” Chu thị không nhịn được rơi lệ, tuy tìm được nữ nhi trở về, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại một bóng ma, Chu thị tiếp tục nói: “Loại chuyện xấu xa độc ác như vậy, ta không muốn để cho Xán Xán biết, nhưng Vệ Quốc công phủ không thể lưu lại một độc phụ* như ngươi——”

*độc phụ: người đàn bà độc ác

Ý tứ Chu thị rất rõ ràng.

Sắc mặt Từ thị trắng bệch: “Ngươi...”

Nàng vội vàng xoay người nhìn Khương Nhị gia, kéo kéo ống tay áo của hắn, khóc réo lên: “Nhị gia, chàng nói một câu gì đi?”

Đều nói “Mẹ mạnh mẽ vì có con”, dù Chu thị là một nữ nhân mãnh mai, nhưng đã đụng tới nữ nhi của nàng thì nàng cũng sẽ rất hùng hổ dọa người không chịu nhường nhịn.

Khương Nhị gia nhú mày, trong lòng cũng đã dự đoán được kết quả này.

Hắn cúi đầu nhìn Từ thị đang nắm lấy ống tay áo của hắn, đầu ngón đều đã trắng bệnh, nghiêm nhiên Từ thị đã xem hắn là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng.

Khương Nhị gia trầm nghĩ, cũng không có ý muốn lưu người lại, những năm này hắn chịu đựng nàng đủ rồi. Khương Nhị gia nhìn Khương Bách Nghiêu nói: “Đại ca, chuyện này là do ta không dạy dỗ thể tử không tốt, nhưng Xán Xán phúc lớn mạng lớn, bây giờ con bé đã không sao rồi, huynh xem chuyện này... Huynh có thể khuyên can đại tẩu...”

Khương Bách Nghiêu khuôn mặt lạnh lẽo, không cần suy nghĩ liền nói: “Ý của đại tẩu đệ cũng chính là ý của ta.”

Từ thị nghe xong, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Nàng hiểu Quốc công gia là một người sùng thể tử, luôn bao che khuyết điểm, nhưng chuyện lớn có thể hóa nhỏ, trước đến nay vẫn luôn phân biệt rõ ràng, hơn nữa, ngày thường hắn cũng là một người rất ôn hòa.

Sống chung nhiều năm như vậy, tóm lại ít nhất cũng phải có chút cảm tình, ai ngờ hắn một chút do dự cũng không có.

Giờ khắc này Từ thị hoàn toàn bối rối, không có cách xoay sở.

Chu thị biết Từ thị nghĩ gì, nàng hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế lửa giận, nói: “Thân thể lão tổ tông không tốt, nếu biết ngươi đã làm ra chuyện ác độc như vậy, e rằng lửa giận công tâm tổn hại thân thể, hơn nữa ta cũng không muốn để Xán Xán biết Nhị thẩm của nàng lại là người như thế... Chỉ là, ta có mười cái tâm cũng không dám để người lưu lại trong phủ. Cho dù người có thể độc rằng suốt đời sẽ không lại tái phạm, nhưng ta không dám tin tưởng, ta không thể mạng tính mạng của nữ nhi đi đặt cược. Hôm nay ta nói, Nhị đệ tìm một lý do đại khái nào đó hù dọa ngươi, việc này ta cũng sẽ không làm lớn, để lại chút mặt mũi cho ngươi, coi như là tình cảm chị em dâu nhiều năm. Nhưng nếu ngươi không biết phân biệt tốt xấu...” Chu thị ngừng lại một chút, nhìn Từ thị một cái thật sắc: “Ngươi đối xử với nữ nhi ta thế nào, ta cũng có bản lĩnh đối phó với hài tử của ngươi như thế...”

“Ngươi dám...” Từ thị vừa nghe nhắc tới con của mình, trong lòng liền rối loạn.

Chu thị lạnh lùng nói: “Ngươi cứ thử xem ta có dám hay không?”

Vào lúc này Từ thị mới thấy được tâm địa ngang ngạnh của Chu thị, biết là nàng nói được thì sẽ làm được, Từ thị hấp háy môi lắm bầm nói: “Ngươi không thể làm như thế, ngươi không thể như vậy... Bọn nhỏ chính là cháu gái ruột của ngươi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Từ thị liền chột dạ.

Chu thị cảm thấy buồn cười: “Vậy sao ngươi không nhớ Xán Xán cũng là cháu gái ruột của ngươi? Bây giờ ngươi có làm gì ta cũng tuyệt đối không tha thứ, ngày mai ngươi liền thu dọn đồ đạc rời đi. Còn có, nếu trong lòng ngươi dám sinh oán hận, lại tiếp tục làm tổn thương nữ nhi của ta, ta sẽ gây ông đập lưng ông, dù sao cả ba hài tử của ngươi đều đang ở trong phủ, ngươi không thể mang bọn chúng theo, cho nên ngươi an phận một chút cho ta. Chuyện này ta cũng sẽ không để cho tiểu hài tử biết, bằng không ta sợ bọn chúng sẽ học theo ngươi, gây bất lợi cho Xán Xán, cuối cùng lại đập vào vết xe đổ của ngươi... Hơn nữa, ngươi cũng không muốn con mình biết mẫu thân chúng là người như thế này, đúng không?”

Ánh mắt Từ thị hơi dừng lại, nàng đã bị đâm trúng uy hiếp.

Tuy thường ngày nàng dạy các con không được để người ta dễ dàng uy hiếp, nếu bị bắt nạt cũng phải tìm cách bắt nạt trở lại.

Nhưng chuyện nàng gây ra với những gì nàng dạy là hai việc khác nhau.

Đương nhiên, nàng sẽ không đem chuyện này nói cho con nàng, cũng không muốn con nàng mang lòng oán hận. Hơn nữa ngày ấy ở chùa Nguyên Tự,

một đêm nàng cũng không ngủ được, chỉ vừa nhắm mắt, trong đầu đều là...

Thân thể Từ thị đột nhiên rùng mình một cái, không dám nghĩ nữa, ngón tay cầm ống tay áo Khương Nhị gia cũng dần dần buông ra, chậm rãi thả xuống.

Chuyện này đã không còn cách nào cứu vãn, nếu nàng nháo lên, không chỉ riêng bản thân nàng bất lợi, hơn nữa còn liên lụy đến hài tử của nàng.

Chu thị nhủ mảy, không muốn nói nhiều nữa: “Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người.”

Chuyện đã đến nước này, còn gì để nói?

Khương Nhị gia suy nghĩ một chút, liền đem Từ thị ra ngoài. Từ thị bước đi không vững, lúc đi ra ngoài lão đảo suýt nữa thì ngã chổng vó, sững sờ tựa vào vai Khương Nhị gia, giống như cái cọc gỗ. Khương Nhị gia cúi thẳm một câu, ngại mất mặt vội vàng đưa người rời đi.

Trong sân nhất thời yên lặng.

Khương Bách Nghiêu nhìn sắc mặt thể tử, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không còn chút hồng hào, sắc mặt cũng trắng xám đến đáng sợ, liền cầm lấy hai tay nàng.

Cầm lên, hai tay lạnh lẽo như sương.

Khương Bách Nghiêu đau lòng, biết rằng bây giờ thể tử rất khó chịu. Mấy ngày nay thể tử luôn luôn gặp ác mộng, dù hắn có dụng tâm chuẩn bị trà an thần cho nàng nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng. Thân thể thể tử nhỏ nhỏ mềm mại, nhưng dù như vậy, vì nhi nữ, chuyện gì nàng cũng có thể làm.

Khương Bách Nghiêu ôm thể tử vào lòng, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, không nói gì.

Phụ thể mười năm, hiểu ý nhau từ lâu, có những lời không cần nói ra: dù không mở miệng nhưng trong lòng đã quá rõ ràng.

Hắn ôm thể tử, thấy nàng vui vào ngực hắn, được một lúc, trước ngực liền cảm giác được từng giọt nước mắt của thể tử. Trong mắt Khương Bách Nghiêu tràn đầy đau lòng, dường như những giọt nước mắt kia đã xuyên qua da, thấm vào lòng hắn.

Chu thị dựa vào lồng ngực phu quân mở miệng: “Quốc công gia, bây giờ thiếp mới hiểu, đáng sợ nhất không phải người ngoài, mà là người trong nhà... Xán Xán mới bốn tuổi, tương lai còn rất dài, sau này chờ Xán Xán lớn lên, chúng ta tuyến phu quân cho Xán Xán nhất định phải cảnh giác cao độ. Trước mười mấy năm chúng ta có thể che chở cho con, nhưng nửa đời sau cũng phải tìm người đáng tin cậy cho nó, làm sao cũng không thể để Xán Xán chịu oan ức.”

Khương Bách Nghiêu gật đầu, vuốt ve tóc mai của thể tử, ôn nhu nói: “Đều nghe lời nàng. Có điều nàng phải đồng ý với ta, trong đầu ngoại trừ hài tử còn phải suy nghĩ cho bản thân.”

Khương Bách Nghiêu cúi đầu, thâm tình sờ mặt thể tử.

Gò má trắng nõn chỉ to bằng bàn tay, con mắt lớn lại đầy nước, còn đỏ phừng phừng, thân hình có chút gầy gò.

Chu thị thuận theo, không còn hùng hổ dọa người như lúc nãy, hay tay ôm chặt eo phu quân, nói: “Ừm, thiếp thân nghe lời Quốc công gia.”

.

Vào lúc này Khương Uyển giống như một cái bánh bao ngồi trên giường gỗ lê khắc Hán tự tinh xảo.

Trên tay bưng một cái bát sứ nhỏ màu trắng, bên trong là canh táo đỏ rất thơm, thấy Lục tiểu thư thích ăn, Đào ma ma liền dứt cho nàng thêm mấy muỗng.

Khương Lệnh Uyển nhìn con heo vải màu hồng nhạt trên tay, đây là đồ chơi nhỏ mà lần trước Lục Tông đi Nghi Châu mang về cho nàng. Tuy nàng thực sự không phải một tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng heo vải nhỏ đáng yêu như thế nàng vẫn rất thích.

Nàng chính là một con heo nhỏ, không biết Lục Tông có biết không, hay chỉ là tình cờ.

“Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, thấy mẫu thân đi vào, vội đứng lên, ngọt ngào gọi một tiếng: “Nương.”

Chu thị ngồi lên trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nữ nhi đặt lên đùi nàng, nàng nhìn con heo nhỏ trong lòng ngực nữ nhi, biết đây là đồ chơi lần trước Lục Tông sai người mang đến, nữ nhi rất là yêu thích. Chu thị nặn nặn mũi heo con, nhìn đôi mắt to sáng lấp lánh của nữ nhi, mới hỏi: “Xán Xán rất thích Tông biểu ca?”

Xưa nay nữ nhi có mới nói cũ, hôm nay yêu thích cái này, ngày mai yêu thích cái kia.

Bây giờ đối với Lục Tông có chút không giống.

Khương Lệth Uyên ý vào nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, không e lệ, gật đầu nói: “Ừm, Xán Xán rất thích Tông biểu ca, Tông biểu ca rất lợi hại. Hơn nữa Xán Xán cũng rất thích Thiên biểu tỷ, Thiên biểu tỷ còn nói, lần sau sẽ tìm Xán Xán chơi đùa.”

Chu thị rất có hảo cảm với hai huynh đệ Vinh vương phủ, thấy nữ nhi yêu thích như vậy, liền nói: “Xám Xán thích như vậy, sau này có thể tìm Tông biểu ca cùng Thiên biểu tỷ chơi đùa. Nhưng Xán Xán phải nhớ, đến quý phủ người khác, không giống như ở nhà, không phải chuyện gì cũng đều nghe theo con, thấy trưởng bối phải ngoan ngoãn lễ phép, không được ý mình còn nhỏ tuổi mà hồ nháo.”

Khương Lệth Uyên gật đầu, không xác định lắm, chớp chớp mắt hỏi: “Ý của nương —— là Xán Xán có thể thường xuyên đến Vinh Vương phủ?”

Chu thị “Ân” một tiếng, đôi tay ngọc ngà tinh xảo néo néo khuôn mặt mập mạp của nữ nhi, nói: “Xán Xán có thể chơi cùng Tông biểu ca, Thiên biểu tỷ, cũng có thể chơi với Tranh biểu tỷ cùng Vành biểu ca, chỉ là...”

Khương Lệth Uyên cảm thấy hôm nay mẩu thân có chút kì lạ, nhỏ giọng nói: “Vậy còn Tứ tỷ tỷ? Xán Xán cũng rất thích Tứ tỷ tỷ.”

Chu thị nhớ tới ánh mắt nhút nhát của Khương Lệth Đề, hiểu rằng tiểu nữ oa ấy cũng quan tâm nữ nhi của mình, liền nói: “Nếu Xán Xán nhớ Tứ tỷ tỷ, liền phái Đào ma ma mời Tứ tỷ tỷ của con qua chơi. Sân phòng của chúng ta rất lớn, chơi thật vui vẻ, được không?”

Giờ khắc này, nếu Khương Lệth Uyên là tiểu oa nhi bốn tuổi thực sự, chắc chắn sẽ bị lừa đi. Nhưng nàng lại ý thức được —— ý mẩu thân, là muốn nàng ít chơi đùa lại với các hài tử của chi thứ hai, hoặc là... tận lực hạn chế đi đến chỗ chi thứ hai.

Khương Lệth Uyên có chút nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, bởi nàng cảm giác được tâm trạng mẩu thân không tốt.

Khương Lệth Uyên ngoan ngoãn gật đầu, tay nhỏ cầm lấy muỗng bạc trong tay Đào ma ma, múc một muỗng canh táo đỏ, cẩn thận đưa đến bên miệng mẩu thân, nói: “Nương.”

Chu thị cười cười, há miệng ăn một miếng.

Khương Lệth Uyên nhìn về phía mẩu thân khẽ mỉm cười, hỏi: “Nương, ngọt không?”

Chu thị ăn canh táo đỏ, dùng khăn lau miệng, cử chỉ đoan trang khéo léo, nhìn nữ nhi gật đầu: “Ngọt.”

Khương Lệth Uyên đưa muỗng lại cho Đào ma ma, hai tay ôm cổ mẩu thân, khuôn mặt bánh bao chà chà, sau đó hôn lên mặt xinh đẹp của mẩu thân một cái, giọng nói mềm nhũn: “Xán Xán muốn sau này mẩu thân cũng luôn ngọt ngào.”

Mẩu thân nàng được cha sủng ái, nên trải qua những ngày tháng vô cùng ngọt ngào.

Chu thị thấy nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng so với hài tử cùng tuổi còn hiểu chuyện hơn rất nhiều, trong lòng thật ấm áp.

Nàng cười cười, thầm nghĩ: Nữ nhi ngoan ngoãn như vậy, sao nàng có thể không coi con bé là bảo bối cho được.

.

Ngày hôm sau, Khương Lệth Uyên nghe tin Nhị thúc hưu Nhị thẩm, sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại được.

Nguyên nhân hưu thê là do Từ thị đã phạm vào một trong thất xuất chi điều*, “Ghen tuông”

* thất xuất chi điều: cái có để bỏ vợ thời xưa gồm không con, dâm dăng, không kính trọng cha mẹ chồng, lăm điều, ghen tuông, trộm cắp, có bệnh.

Khương Lệth Uyên nghe xong có chút buồn cười, tính ghen tuông này của Nhị thẩm lộ ra cũng không phải ngày một ngày hai, tại sao còn phải ở thời điểm mẩu thân này mà hưu thê? Hơn nữa lại đột ngột như vậy. Vị Nhị thẩm kia của nàng thế mà lại thay đổi tính tình không khóc không nháo, thu dọn đồ đạc bái biệt lão thái thái, thành thật trở về nhà mẹ đẻ.

Điều này càng làm bọn hạ nhân nghị luận sôi nổi, phỏng đoán lung tung, thậm chí còn có người nói là do Từ thị không chịu nổi cô đơn nên “hồng hạnh xuất tường*”, bị Khương Nhị gia bắt gian tại trận. Khương Nhị gia ngại mặt mũi mới lấy lí do “Ghen tuông” để hưu thê.

* hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

Mà Khương Lộc, Khương Lệth Dung cùng Khương Lệth Huệ, ba hài tử thấy mẩu thân mình rời đi, khóc lóc thất thanh, ôm đùi Từ thị không cho nàng đi, cuối cùng vẫn là Từ thị quả quyết, nhẫn tâm rời đi.

Khương Lộc mới có tám tuổi, mà Khương Lệth Dung cùng Khương Lệth Huệ cũng chỉ là hài tử không quá năm sáu tuổi, vào thời điểm này càng không thể rời xa mẩu thân, mỗi người đều khóc sụt sùi.

Chỉ là ——

Khương Lệth Uyên rũ mắt, biết chuyện này có điều kì lạ.

Nhớ đến vẻ mặt khác thường của mẩu thân ngày hôm qua, ánh mắt Khương Lệth Uyên sáng lên, liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Xem ra, chuyện ngày ấy ở chùa Trương Nguyên, là do vị Nhị phẩm này gây ra.

Khương Lệnh Uyển nhớ lại mà vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hai kiếp cộng lại, vẫn không có thời điểm nàng bắt lực như thế, may mà Lục Tông xuất hiện kịp thời, nếu không kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không linh, cuối cùng nàng cũng chỉ còn con đường chết.

Đã như thế, hôm qua nương muốn nàng hạn chế lui lại với huynh muội chỉ thứ hai, cũng là điều có thể giải thích.

Khương Lệnh Uyển không ngốc, gây ra chuyện như thế, nàng cũng không thông cảm nổi cho vị Nhị phẩm này, dù sao cũng vì Nhị phẩm mà cái mạng nhỏ của nàng cũng suýt mất.

Bây giờ Nhị phẩm rồi đi là tốt rồi.

Nghĩ đến cha mẹ không muốn để nàng biết chuyện Nhị phẩm hại nàng, Mẫu thân nàng yêu thương nàng nhất, lại là một người tâm tư kín đáo, không muốn nữ nhi đối mặt với sự việc dở bản như vậy, chỉ muốn nàng trải qua những tháng ngày khoái hoạt vui sướng an ổn mà lớn.

Tất nhiên nàng sẽ không phụ sự kì vọng của cha mẹ.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nặn nặn cánh tay mập mập trắng trẻo như ngó sen của nàng, có chút phiền muộn, nàng vừa muốn lớn lên, lại không muốn lớn lên.

Mấy ngày sau, Tiết Vành cuối cùng không kìm chế nổi đến Vệ Quốc công phủ tìm nàng.

Chuyện lần trước Tiết Vành vẫn còn nhớ kĩ, thấy nàng cũng không nhào tới như trước, vào lúc này, khuôn mặt trắng nhỏ thật an tĩnh, ngừng đầu quan sát sắc mặt của nàng, một đôi mắt đen lay lay, bộ dáng ngoan ngoãn câu nệ.

Hôm nay Tiết Vành mặc một thân áo choàng màu lam, khuôn mặt hần từ xưa đã rất ngây thơ, bây giờ lại có chút nghiêm túc, nhìn qua có vài phần buồn cười. Khương Lệnh Uyển không ưa bộ dáng ‘người lớn’ của hắn, cười khanh khách xòe bàn tay của nàng cho hắn xem.

Bàn tay nhỏ trắng nõn, đã sớm khô.

“Vành biểu ca, Xán Xán không sao, huynh cũng đừng nhớ chuyện đó, có được không?”

Tiết Vành nghe xong viên mặt liền đỏ, nước mắt từ từ rơi xuống, không dám tìm nói: “Xán Xán... Muội không giận biểu ca nữa?”

Hắn sợ tiểu biểu muội tức giận, sau đó không chịu để ý đến hắn.

Khương Lệnh Uyển nhéo nhéo gò má mập mập của Tiết Vành, cảm thấy mấy ngày nay hắn có chút gầy, lần này hàng mi dài lóng lánh ánh nước, đôi môi phấn nộn mọng nước chu lên như cánh hoa, bộ dáng nhỏ nhắn khiến người ta thật muốn yêu thương.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới ý thức được —— vì sao mỗi lần nàng khóc cha mẹ lại đau lòng đến thế.

Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Tiết Vành.

Dù nàng không phải cha mẹ của hắn cũng cảm thấy đau lòng a.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười xán lạn nói: “Vành biểu ca đáng yêu như thế, làm sao Xán Xán lại không thích được chứ? Hôm nay ăn xong nương sẽ dắt Xán Xán ra ngoài, chúng ta cùng đi được không?”

Tiết Vành lau nước mắt, nghẹn ngào gật đầu: “Được.”

Sau khi Từ thị rời đi, tâm tình Chu thị tốt hơn rất nhiều. Hôm nay sắc trời đẹp, nàng nhớ tới, hình như lâu rồi nữ nhi chưa có xuất môn, liền muốn mang nữ nhi đi mua vài món đồ. Có điều đã giẫm phải vết xe đổ một lần, bây giờ Chu thị xuất môn, Khương Bách Nghiêu liền phái vài gã sai vặt võ công không tồi đi theo, thấy còn chưa đủ, lại phải thêm hai nha hoàn biết chút công phu quyền cước, đảm bảo không có chút sơ hở nào.

Đỉnh che của xe ngựa Vệ Quốc công phủ nam ngọc phi thúy vô cùng bắt mắt, dừng lại trước Lung Linh trai.

Chu thị mặc một bộ váy màu xanh ngọc, thêu hoa bảo bình, dáng người yếu điệu tinh tế, một tay nàng nắm tay nữ nhi, tay còn lại nắm tay Tiết Vành đi vào, trước tiên mua cho hai hài tử chút đồ ăn vặt.

Chu thị trời sinh quyen rũ, xinh đẹp mềm mại, Khương Lệnh Uyển và Tiết Vành đều là hai tiểu oa nhi mập mập đáng yêu, môi hồng răng trắng, đôi mắt trong suốt rõ ràng, nhìn như đôi Kim đồng Ngọc nữ tọa trấn bên cạnh Quan Âm, làm người ta nhìn mà không khỏi cảm thán một tiếng.

Khương Lệnh Uyển bước từng bước ngắn, vừa vào cửa lập tức nhìn thấy Lục Tông và Lục Bảo Thiên, đôi mắt bỗng chốc sáng lên, nhưng khi nhìn thấy

Chu Lâm Lang ăn mặc bộ váy màu quất đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên thì miệng nhỏ lập tức xụ xuống.

Kỳ thực nàng biết, quan hệ giữa Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên rất tốt, nàng cũng gặp qua Lục Bảo Thiên mấy lần, tuy hợp ý, nhưng đến cùng nàng vẫn không thay thế được vị trí của Chu Lâm Lang trong lòng Lục Bảo Thiên.

Kiếp trước Chu Lâm Lang ái mộ Lục Tông, nàng vừa nhìn đã muốn cách xa. Coi như bây giờ Chu Lâm Lang mới có sáu tuổi, cũng không có loại ý nghĩ kia với Lục Tông, nhưng nàng vẫn không thích.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, một khuôn mặt nhỏ thanh lệ tràn đầy ý cười, hoan hỉ vui vẻ đi tới, sau khi hành lễ với Chu thị rồi mới quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, muội cũng đến đây mua bánh ngọt sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, kêu một tiếng “Thiên tỷ tỷ”, sau đó ánh mắt liền rơi vào Lục Tông đứng cách đó không xa.

Một đôi mắt to đầy nước trong veo nhìn hấn, nhưng không có mở miệng gọi người.

Lục Bảo Thiên không ý thức được điểm này, một mặt hưng phấn nói: “Hôm nay ca ca muốn đến mã tràng* luyện cưỡi ngựa. Vất vả lắm tỷ mới thuyết phục được ca ca đồng ý cho tỷ và Lâm Lang biểu tỷ cùng đi theo, Xán Xán, muội muốn đến xem đại mã không?”

*mã tràng: sân cưỡi ngựa

Cưỡi ngựa a.

Trong đầu Khương Lệnh Uyển lập tức hiện lên hình ảnh Lục Tông cưỡi trên lưng ngựa thẳng trận trở về.

Không thể không nói, khi đó đường quan của Lục Tông vô cùng rộng mở, phần chân oai hùng, nhưng khi mọi người đều lộ vẻ vui sướng hoan hỉ, thì chỉ khuôn mặt tuần tú rậm rắng của hấn là vô cùng bình thản lãnh tính, phảng phất như vị đại anh hùng được mọi người vây quanh hiện tại không phải là hấn.

Kiếp trước nàng đã từng chiêm ngưỡng tư thế oai hùng khi cưỡi ngựa của Lục Tông, khách quan mà nói, hấn xác thực có phong thái khiến cho các cô nương vì hấn mà thần hồn điên đảo, nhưng nàng vẫn chưa thấy Lục Tông thời thiếu niên cưỡi ngựa đây.

Trong mắt nàng hiện lên hai ngọn lửa, có chút không an phận,

Chỉ là khi nhìn Chu Lâm Lang cười tươi đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên, nàng lại có chút không thoải mái —— hóa ra Chu Lâm còn được nhìn thấy trước nàng!

Có điều...

Xem Lục Tông cưỡi ngựa thì có gì đặc biệt, nàng còn từng cưỡi ngựa với Lục Tông nữa nha!

Lục Tông mặt mày hồ hững, mặc một thân xiêm y màu xanh, khuôn mặt tuần tú, đôi mắt nhìn tiều bành bao mập mạp đứng bên Chu thị, lúc này miệng nhỏ đang xụ xuống, giống như không thích. Lục Tông rũ mắt, chợt chột tới chuyện mà hấn đã đồng ý với nàng, không nhanh không chậm đi tới, hướng về phía Chu thị gọi một tiếng “đi”, sau đó đưa tay ra, ngữ khí ôn hòa nói: “Xán Xán, muốn đi không?”

Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lục Tông, khuôn mặt bánh bao sưng sờ, trầm nghĩ: Như vậy... là hấn đang mời nàng sao?

Nàng đang muốn sinh khí nhưng lại không thể.

Đôi mắt to lúng liếng của Khương Lệnh Uyển cẩn thận đánh giá Lục Tông.

Thấy sắc mặt hấn nhàn nhạt, Khương Lệnh Uyển cắn môi, lo lắng một khắc sau Lục Tông sẽ thu tay về, không làm bộ, liền ôm lấy tay hấn. Sau đó nghiêng đầu nhỏ, về mặt hưng phấn nhìn Chu thị, âm thanh giòn giã nói: “Nương, Xán Xán muốn đi xem Tông biểu ca cưỡi ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Chu thị biết nữ nhi rất thích vị Tông biểu ca này, hôm nay xuất môn trùng hợp gặp, quả là hữu duyên.

Nhưng nữ nhi tuổi còn nhỏ, đi mã tràng sợ có chút không thích hợp.

Chu thị vẫn đang nghĩ cách để thuyết phục nữ nhi, đã thấy đôi mắt to tròn của con bé nhìn nàng chằm chằm, long lanh nước, bên trong tràn đầy khát vọng. Chu thị nhìn thấy mà tâm mềm hấn đi, nghĩ rằng chỉ cần nhìn kĩ con bé một chút, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, liền gật đầu.

Đoàn người đi đến mã tràng.

Lục Tông thay đổi một thân trang phục cưỡi ngựa màu đen thêu hoa văn đám mây.

Trang phục cưỡi ngựa có tay áo ngắn và hẹp, đai lưng buộc quanh eo nhỏ bay phấp phới, chân mang một đôi ủng có mũi cong lên, nhìn thật là gọn gàng sạch sẽ. Mặt mày Lục Tông tuấn tú, lúc này mặc dù có chút non nớt, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến dung mạo tuyệt vời này. Khương Lệnh Uyển nhìn đến mức không thể dời mắt, thầm nghĩ: Dù là non nớt thì cũng có thứ đáng xem của khi còn non nớt, sau này trở nên thành thực thậm trọng cũng có cái đáng xem của khi thành thực thậm trọng.

Lục Bảo Thiên thấy ca ca nàng dắt đại mã đi ra, uy phong凛冽, hưng phấn tròn hai mắt, chỉ vào Lục Tông đứng cách đó không xa nói: “Ca ca mặc như vậy thật đẹp.”

Lục Bảo Thiên có một vị ca ca mà cảm thấy thật kiêu ngạo, mỗi lần nghe người khác khích lệ ca ca, nàng cảm thấy vô cùng vinh dự, còn cao hứng hơn cả việc người khác khen nàng.

Khương Lệnh Uyển bị Chu thị ôm vào lòng, nhìn Lục Tông chăm chăm.

Gió ở mã tràng hơi lớn, thổi quần áo bay bay, Chu thị hí hóp mắt, nhìn Lục Tông xoay người lên ngựa, lại nhìn khối ngọc bội nữ nhi đeo trên cổ, không khỏi có chút đắm chiêu.

... Lục Tông chỉ mới mười tuổi, nhưng nàng lại không thể đối xử với hắn như một hài tử mười tuổi.

Khương Lệnh Uyển quay đầu, nhìn Chu thị bí bí nói: “Nương, Xán Xán muốn tự mình đi có được không?”

Chu thị vừa nghe liền đặt thân thể mập mạp của nữ nhi xuống đất.

Hai chân Khương Lệnh Uyển đạp lên cỏ, bên tay trái là Lục Bảo Thiên cùng Chu Lâm Lang, bên phải là mẫu thân cùng Tiết Vành, lần này mấy tiểu oa nhi đều một vẻ mặt hâm mộ nhìn Lục Tông cưỡi ngựa cách đó không xa, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Khương Lệnh Uyển có chút động lòng.

Nữ tử Đại Chu có thể học cưỡi ngựa, sau này bọn họ lớn lên, cưỡi ngựa cũng là một môn học công khóa. Kiếp trước nàng không muốn học cưỡi ngựa, xưa nay nàng sợ cực khổ, cảm thấy học cưỡi ngựa quá mệt mỏi, lại sợ té ngã làm hỏng khuôn mặt, không thể bù đắp cái đã mất. Đã như vậy, cha mẹ tự nhiên không miễn cưỡng nàng.

Chờ sau khi gả cho Lục Tông, vẫn là Lục Tông tự hắn dạy nàng cưỡi ngựa.

Nàng từng cưỡi trên lưng Lục Tông, cũng cưỡi qua ngựa, cảm giác cả hai đều không tệ.

Chỉ là học cưỡi ngựa hơi khó, nhưng nàng lại cảm thấy rất có giá trị, Khương Lệnh Uyển có chút hối hận vì kiếp trước đã không học cưỡi ngựa sớm một chút. Mà kiếp này, nàng phải bù đắp lại những tiếc nuối từ kiếp trước, để sau này gặp lại Lục Tông đỡ phải coi thường nàng.

Có điều, Lục Tông tuổi nhỏ như vậy, đã có thể luyện cưỡi ngựa tới trình độ này, thật là có năng khiếu.

Lúc đầu mấy tiểu oa oa còn nhìn chăm chú, nhưng chỉ nhìn mỗi Lục Tông cưỡi ngựa thì có chút khô khan. Mấy tiểu hài tử tuổi tác tương đương, chính là tuổi thích náo động, một lúc sau liền đánh nhau trên bãi cỏ loạn thành một đoàn.

Lục Bảo Thiên nhìn Tiết Vành, tay nhỏ liền nắm khuôn mặt hắn, cười khanh khách nói: “Vành Vành lớn lên thật đáng yêu, như một nữ oa...” Đường như nghĩ được ý kiến hay, đôi mắt Lục Bảo Thiên sáng rực lên, quay về phía tiểu bánh bao Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, chúng ta trang điểm cho Vành Vành thành một tiểu cô nương được không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt môi hồng răng trắng của Vành biểu ca, tính chơi đùa cũng nổi lên, cùng Lục Bảo Thiên đẩy Tiết Vành ngồi trên bãi cỏ, hai người hợp lực giải quyết đầu tóc Tiết Vành.

Tiết Vành dù là một tiểu nam oa, cũng không thể chống lại hai nữ oa hợp lực với nhau.

Hơn nữa hắn cũng muốn làm tiểu biểu muội vui vẻ, cuối cùng không giãy giụa nữa, tùy ý để Khương Lệnh Uyển cùng Lục Bảo Thiên búi cho hắn kiểu tóc nữ oa nhi.

Chu thị cùng Đào ma ma đứng một bên, nhìn mấy hài tử thiên chân vô tà, cũng nở ra nụ cười tươi.

Chu Lâm Lang tuổi nhỏ đã lộ ra bộ dáng phong phạm thực nữ.

Hiện nay nàng mới có sáu tuổi, nhưng đã có thể nhìn thấy trên người nàng khí chất danh môn quý nữ đoan trang sau này. Nàng không chơi đùa cùng Khương Lệnh Uyển và Lục Bảo Thiên, một đôi mắt hạnh nhìn ba người náo động, biết cô nương gia không thể vui vẻ đùa giỡn như vậy, lúc này liền kiềm chế không tiến lên. Nàng lẳng lặng nhìn một lúc, sợ bản thân không nhìn được, cuối cùng ngẩng đầu nhìn bóng người Lục Tông trên con đại mã phía xa, khóe miệng hơi cong.

“Vanh Vanh của chúng ta thật là một tiểu mỹ nhân.”

Lục Bảo Thiên tự tay tháo xuống dây lụa hoa màu hồng nhạt xâu minh châu trên đầu nàng để cột tóc cho Tiết Vanh, không nhận được khen ngợi.

Khurong Lệnh Uyển mới có bốn tuổi, nhưng hai mươi năm kiếp trước cũng không sống uổng phí, kiểu tóc song hoa kế của nữ oa chải vẫn rất đẹp. Hiện nay song hoa kế không quá tinh xảo nhưng cũng khá chỉnh tề. Mà Tiết Vanh lại rất thanh tú, phối hợp với búi tóc này, trông thật giống như một tiểu nữ oa xinh đẹp, nếu thay đổi một thân áo choàng kia, chắc sẽ không ai nhận ra hẳn là con trai.

Nghe Lục Bảo Thiên khen ngợi, Tiết Vanh quyết quyết miệng nhỏ, không hé nửa lời.

Khurong Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt phấn nộn của tiểu biểu ca, đôi mắt thật to, môi hồng hồng, phối hợp với búi tóc nữ oa, thật là trắng trẻo xinh đẹp a. Tay nàng nheo nheo mắt hẳn, nở nụ cười xán lạn, chân thành nói: “Vanh biểu ca thật là đẹp...”

Được tiểu biểu muội khen.

Miệng nhỏ Tiết Vanh cong lên, con mắt sáng lấp lánh.

Vào lúc này, một hàng thị vệ tiến vào mã tràng chia làm hai bên nửa trái nửa phải, chừa khoảng trống ở giữa, sau đó mọi người liền nhìn thấy một tiểu thiếu niên mặc trang phục cười ngựa màu vàng cam cười đại mã nhân nhả đến bên cạnh Lục Tông.

Mà tất cả người trong mã tràng đều quý xuống hành lễ, ngay cả Lục Tông cũng tung người xuống ngựa hành lễ với thiếu niên kia.

Màu vàng cam, trang phục hoa văn tứ long.

Thái tử Đại Chu —— Lục Vân.

Nàng nhớ không lầm, thái tử Lục Vân nhỏ hơn Lục Tông một tuổi, năm nay chín tuổi.

Đối với vị thái tử này, nàng có ấn tượng rất sâu.

Từ nhỏ thái tử đã hay cạnh tranh với Lục Tông, người ngoài nhìn vô liền nhận định hẳn không ưa Lục Tông. Kiếp trước sau khi thái tử kế vị, Lục Tông trong tay nắm trọng binh chinh chiến sa trường, nhưng chỉ cần hắn trở về, liền ngoan ngoãn giao ra binh quyền, phảng phất như trong mắt hắn binh quyền kia là một củ khoai lang phóng tay vậy. Bao nhiêu năm Lục Tông lập công như một con hãn mã, là Đại tướng quân người người kính trọng. Trở về Tân thành, Lục Tông chỉ làm một Thế tử gia nhàn tản, không làm ra việc gì không yên phận.

Sau đó nàng mới biết, không phải thái tử không thích Lục Tông.

Ngược lại, thái tử vẫn xem Lục Tông là tấm gương học tập, hẳn rất kính trọng vị anh họ này. Thái tử có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, công lao Lục Tông không nhỏ. Thái tử trở thành hoàng thượng cũng coi Lục Tông là một vị phụ tá đắc lực, rất tin nhiệm Lục Tông. Nhờ vào quan hệ với Lục Tông, Vinh Vương phủ thanh lãnh cũng bắt đầu người qua kẻ lại đông như trẩy hội.

Có điều, Lục Tông cũng rất an phận, không có bất kỳ dã tâm gì, vừa cời chiến bào lập tức giao luôn binh quyền, sau đó vị đại công thần này liền về nhà bồi thê tử, làm cho ai làm hoàng đế cũng muốn trọng dụng hắn.

Thái tử Lục Vân xuống ngựa, tuổi còn nhỏ đã có khí chất hoàng gia. Dung mạo hẳn rất tuấn tú, nếu nhìn kĩ hơn chút, có mấy phần giống Lục Tông, là một thiếu niên tướng mạo không tồi. Nhưng khi hắn đứng bên Lục Tông thì không quá gây chú ý.

Thái tử nhìn vị anh họ Lục Tông cao lớn trước mặt này, lại nhìn ngựa của Lục Tông, khóe miệng uốn cong, lúc này ra dáng nói: “Lục Tông, hôm nay cô* muốn tỷ thí với người.”

*cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời xưa

Giọng điệu tràn đầy khiêu khích.

Hắn biết Lục Tông cười ngựa rất giỏi, dù sao Đại tướng quân chiến công hiển hách Phùng Hoài Viễn cũng là cậu ruột Lục Tông.

Nhưng trong cung thái tử cũng là một tiểu bá vương, không ai dám không nghe —— bởi vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mai sau vị này chính là Thiên tử Đại Chu, ai dám đắc tội.

Thái tử có lệnh, Lục Tông sao có thể từ chối, tất nhiên gật đầu đồng ý.

Khurong Lệnh Uyển hiểu kì không biết hai người tỷ thí như thế nào.

Đừng nói thái tử nhỏ tuổi hơn, coi như là bằng tuổi với Lục Tông thì chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Nhưng khi tỷ thí kết thúc, thái tử lại là người về trước.

Khurong Lệnh Uyển ngăn người, sau mới bừng tỉnh, thầm nghĩ: Nhưng mà cho dù Lục Tông có lá gan to tới đâu cũng không dám thắng thái tử.

Thái tử thi đấu thắng, nhưng trên mặt không có một tia vui mừng. Tuy hắn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, biết Lục Tông cố ý bại dưới tay hắn, vội vàng trừng mắt nhìn Lục Tông, lạnh lùng nói: “Trận này không tính! Cô lệnh cho người, không được cố ý bại dưới tay cô, dùng thực lực của người, mặc kệ ai thắng cô cũng không so đo tính toán.”

Lần ti thí thứ hai, thời gian không tới một nén nhang Lục Tông đã trở về.

So với hồi này nhanh hơn gấp đôi.

Còn thái tử, hơn nửa nén nhang mới về tới.

Trên trán thái tử toàn là mồ hôi, nhìn Lục Tông tư thái nhàn nhã lẳng lặng chờ đợi, trong lòng rất tức giận, nhưng là hắn tự mình nói, muốn Lục Tông dùng bản lĩnh thực sự. Lúc này Lục Tông dùng bản lĩnh thực sự chiến thắng thái tử, nếu trách phạt Lục Tông, chẳng phải là hắn nói không giữ lời sao?

Thái tử nhú mày, có chút không nhịn được, nhưng hắn là người thẳng thắn, cảm quyền nhe răng nói: “Chờ mai mốt, cô nhất định thắng người!”

Lục Tông nhìn thái tử một chút, không lên tiếng.

Mã tràng đột nhiên có một vị Đại Phật tới thăm, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận vẫn ở đó, không ai dám đắc tội, mọi người đều câu nệ khách khí, ngay cả mấy tiểu hài tử hoạt bát cũng không dám làm âm ỷ.

Mãi đến khi thái tử vào bên trong nghỉ ngơi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Vành được búi song hoa kè, một gương mặt trắng nõn tinh xảo giống như một tiểu nữ oa. Hắn đột nhiên nhú mày, tay nhỏ kéo ống tay áo Chu thị nhỏ giọng nói: “Mợ...”

Chu thị cúi đầu nhìn Tiết Vành, nằng cuội người nhéo khuôn mặt nhỏ bé của hắn, ôn nhu nói: “Làm sao? Không thoải mái?”

Bởi có tiểu muội muội ở đây, Tiết Vành có chút thẹn thùng, khuôn mặt béo nộn lập tức đỏ lên, các ngón tay chụm vào nhau, ấp úng nhìn Chu thị nói: “Mợ, con muốn đi tiểu...”

Chu thị cười ra tiếng, thầm nghĩ: tuổi còn nhỏ, thẹn thùng cái gì?

Chu thị nghiêng đầu nhìn Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người dẫn Vành nhi đi nhà xí đi, ở phía sau đấy.”

Đào ma ma “vâng” một tiếng liền dẫn Tiết Vành đi.

Chu thị ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp nhìn Lục Tông đang vuốt lông ngựa đứng cách đó không xa, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, nằng cuội nói với nữ nhi: “Xán Xán, con đợi ở chỗ này một chút, nương qua chỗ Tông biểu ca của con nói chuyện một chút.”

Khuông Lệnh Uyển một mặt mê man, ngửa đầu nhìn mẫu thân của nàng, thầm nghĩ: Nàng muốn nói gì với Lục Tông? Còn không muốn để nàng biết...

Nhưng tò mò thì tò mò, nếu nương tìm Lục Tông có chuyện, nàng cũng chỉ biết ngoan ngoãn gạt đầu.

Chu thị đi tới, Lục Tông liền dừng việc trong tay lại, khách khí nói: “Dì...”

Khuôn mặt Chu thị mang theo tươi cười đánh giá tiểu thiếu niên không tầm thường trước mặt, khí độ bất phàm, càng nhìn càng thích, nàng nhìn Lục Tông nói: “Lần trước con cứu Xán Xán, dì rất cảm kích.”

Lục Tông từ nhỏ đã hào phóng, gương mặt nhìn tiểu bánh bao đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nghịch cò, vàng trán hắn nhu hòa hơn chút, liền nói với Chu thị: “Đây là điều Tông nhi phải làm.”

Chu thị biết hắn sẽ nói vậy, thật là một đứa bé hiểu chuyện. Nàng nhớ tới ngày ấy nữ nhi đến Vinh Vương phủ thăm bệnh, liền tùy ý hỏi: “Canh gà lần trước dì ninh uống được không?”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, vô cùng lễ phép nói: “Uống rất ngon, Tông nhi cảm ơn dì.”

Uống ngon là tốt rồi.

Chu thị thấy Lục Tông lễ nghi đầy đủ, lại quá mức khách khí, cảm giác không khỏi có chút xa cách, nhưng nghĩ kỹ lại, chắc là do tính tình, nói không chừng hắn lại là người ngoài lạnh trong nóng. Nàng ngữ khí ôn hòa nói: “Con không cần khách khí với dì như vậy. Xán Xán rất yêu thích biểu ca con, e rằng sau này còn hay qua Vinh Vương phủ quấy rầy... Xán Xán bị dì với cha nàng chiều đến hư, tính tình có chút nuông chiều, nếu có điểm gì không tốt mong con bỏ qua.”

Lục Tông biết tiểu bánh bao kia khá yếu ớt, nhưng hắn thấy nàng hiểu chuyện thông tuệ hơn so với tiểu nữ oa cùng lứa nhiều, mới có bốn tuổi, dường như lại có thể trông mặt đoán ý.

Lục Tông rũ mắt suy nghĩ một chút, sau đó gương mặt lên chậm rãi nói: “Biểu muội nàng... rất ngoan ngoãn.”

Ngoan ngoãn.

Chu thị nghe xong không nhịn được cười, tự bản thân nàng cũng không dám khen nữ nhi như thế. Nữ nhi nàng rất dẻo miệng, cũng chính là một con quỷ nghịch ngợm, biết giả ngoan ngoãn, làm người ta không có cách nào không thương.

“Tính tình Xán Xán ra sao đi rất rõ ràng... Hôm nay đi đến nói với con ngoại trừ chuyện đó còn một chuyện khác ——” Ngờ khi Chu thị thay đổi, tiếp tục nói: “Lần trước từ Tương Nguyên tự trở về, đi nhìn thấy trên người Xán Xán có một khối ngọc bội. Nàng tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, yêu thích cái gì liền muốn cái đó, đi rất hiểu tính con bé. Tính nàng nông nổi được mấy ngày, chờ mấy ngày nữa nàng chán, đi liền trả ngọc bội về cho con.”

Lục Tông ngăn người, không có lên tiếng, hiển nhiên không ngờ Chu thị sẽ nói vậy.

Chu thị không biết Lục Tông nghĩ gì, nhưng trong lòng đã nhận định ngọc bội kia là do nữ nhi làm nũng Lục Tông để hấn cho nàng. Chu thị có chút ngượng ngùng nói: “Điểm này, đi vẫn có chút nhân lực, nhìn ra ngọc bội kia cũng không phải ngọc bội bình thường. Xán Xán hồ đồ quen rồi, nhưng loại chuyện này đi sẽ không cho phép con bé làm. Lần trước ở Tương Nguyên tự xảy ra chuyện, đi nghĩ mà sợ, không đành lòng để Xán Xán khó chịu, nên định chờ mấy ngày nữa nàng không còn thích, đi lại đem ngọc bội trả cho con... Tông nhi, đi xem con như người nhà mới cùng con nói nhiều một chút, mong con đừng nghĩ đi đông dài.”

Nếu nàng đoán không lầm, ngọc bội kia là dành cho Vinh Vương phủ Thế tử phu nhân.

Lục Tông còn trẻ, không hiểu được hàm ý trong đó, hơn nữa hấn là nam hài, sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Nữ nhi yêu thích, Lục Tông là biểu ca, tất nhiên hết cách, chỉ có thể đưa ngọc bội cho nữ nhi.

Trước đây nàng chưa từng nghĩ sẽ gả nữ nhi cho một Thế tử vương phủ, nhưng hôm nay nàng lại rất có hảo cảm với Lục Tông, thậm chí nàng còn muốn: Sau này nữ nhi lớn lên, nếu con bé còn yêu thích Lục Tông, nàng vạn lần nguyện ý để Lục Tông làm con rể của nàng...

Lục Tông tuổi nhỏ đã thận trọng, có thể quản giáo được nữ nhi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy có chút không thích hợp —— dù sao Lục Tông cũng hơn nữ nhi sáu tuổi.

Nếu nữ nhi mười sáu tuổi lập gia đình, lúc đó Lục Tông đã hai mươi hai, hơn nữa hấn lại là con trai trưởng duy nhất của Vinh Vương phủ, tất nhiên nên sớm thành gia, sao có thể chờ nữ nhi của nàng? Hơn nữa, coi như có thể chờ, nhưng nam tử hơn hai mươi, bên người sớm đã có thiếp thất, có lẽ còn nhiều hơn một hai người. Nàng sao có thể không hiểu tính tình nữ nhi, tuổi nhỏ đã bá đạo như vậy, không thích nhất là dùng chung nam nhân với người khác... Cũng là một cái lí.

Nói đến cùng, nàng vẫn rất thích Lục Tông làm con rể.

Chu thị rũ mắt, trong lòng thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối: Nhưng hài tử tốt như vậy, nàng cũng không thể làm lỡ nhân duyên của người ta, xem như Xán Xán không có phúc phận này.

Lục Tông nghe xong sững sờ không lên tiếng, sau đó nâng mắt nhìn tiểu bánh bao một chút, tình cờ thấy tiểu bánh bao đang nhìn về phía bên này, còn nhìn hấn cười cười, đáng vẻ thật ngây thơ. Lục Tông thu hồi ánh mắt, quay về phía Chu thị nói: “Đi, ngọc bội kia...”

Hấn dừng một chút, hơi rũ mắt, tiếp tục nói: “Con không vội.”

.

Bên này Tiết Vành sau khi đi tiểu xong, cảm thấy thật thoải mái, khuôn mặt nhỏ bé mang theo ý cười, khóe môi hơi cong, thật là vui vẻ. Hấn ra khỏi nhà xí, phát hiện gần đó có rất nhiều hoa đẹp, đỏ hồng, từng đóa từng đóa, xinh đẹp như tiểu biểu muội của hấn.

Mắt to Tiết Vành lập tức sáng lên.

—— Hấn phải hái cho tiểu biểu muội một chút hoa, làm tiểu biểu muội vui vẻ.

Tiết Vành ngồi xổm xuống, duỗi bàn tay nhỏ, nghiêm túc chọn bông hoa đẹp nhất.

Thái tử Lục Vân hôm nay bại dưới tay Lục Tông, tuổi nhỏ đã được người khác tăng bốc, tất nhiên bây giờ không dễ chịu, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, cung nhân thị vệ đi theo phía sau hai mặt nhìn nhau không dám lên tiếng, chỉ lo thái tử đem tức giận phát tiết lên đầu mình. Thái tử cau mày, mắt to thoáng nhìn hướng bên cạnh, liền thấy một tiểu oa oa đang ngồi xổm xuống đất, cái mông cong lên, hình như đang hái hoa.

Ánh mắt thái tử sáng lên, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền xoay bước đi tới.

“Ngươi là người của Vệ Quốc công phủ?”

Thái tử còn nhỏ đã có khí chất thái tử, trên khuôn mặt nhỏ cố ý hiện vẻ uy nghiêm.

Trong tay Tiết Vành cầm hoa, ngẩng đầu thấy thái tử, liền muốn đứng dậy, thế nhưng mọi người xung quanh lại quỳ xuống, liền biết lai lịch của vị trước mắt, liền hoảng mang gật đầu nói: “Án...” Đúng là hấn theo mợ đến đây.

Thái tử nghe xong, mặt mày tươi tắn, trong đầu liền nảy ra một ý.

Hắn xem Lục Tông là mục tiêu để phấn đấu, tất nhiên đem chuyện của Lục Tông hỏi thật rõ ràng. Lần trước Lục Tông ở Tương Nguyên tự cứu được Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển, có người nói Khương Lệnh Uyển là một tiểu bánh bao trắng trẻo mập mạp, lại rất thông tuệ đáng yêu. Mà Lục Tông là một con người lãnh đạm, ngay cả đối với muội muội đáng yêu Lục Bảo Thiên cũng không có nhiều phản ứng, nhưng lại phá lệ thân cận với vị Lục tiểu thư này.

Là vì cái gì?

Đáp án quá rõ ràng —— khẳng định mai này Lục Tông lớn lên liền muốn thành thân với tiểu bánh bao Lục tiểu thư.

Nam hài ở hoàng gia hiểu chuyện nam nữ hơn các hài tử khác một chút, tuy thái tử mới có chín tuổi, nhưng chuyện nam nữ một chút cũng không biết, chỉ biết khi lớn lên sẽ cưới một thái tử phi xinh đẹp mỹ lệ, hơn nữa phụ hoàng cũng đã đồng ý với hắn, chỉ cần hắn yêu thích liền cưới.

Thái tử nhíu mày nhìn nữ oa trước mặt.

Tiết Vành là một tiểu oa nhi môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ thanh tú, lúc này lại mới bị Khương Lệnh Uyển cùng Lục Bảo Thiên nghịch ngợm chải lên song hoa kểu, còn cột thêm một dây buộc tóc màu hồng hoa xâu ngọc trai, hơn nữa nữ tử Đại Chu thường xuyên hay mặc nam trang, dù cho bây giờ Tiết Vành mặc một thân áo choàng màu lam nhạt thì trong mắt thái tử, hắn cũng là một tiểu nữ oa xinh đẹp phần điều ngọc mài.

Tiểu bánh bao Vệ Quốc Công phủ, thì ra đây chính là Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển.

Thái tử nhíu mày, trầm nghĩ: Nếu Lục Tông yêu thích tiểu bánh bao này như vậy, vậy hắn liền đoạt đi tiểu tức phụ của Lục Tông! Nhìn xem Lục Tông sốt ruột như thế nào.

Vừa nghĩ như vậy hắn đã thấy thật hưng phấn.

Hơn nữa tiểu nữ oa trước mặt, dáng vẻ của nàng so với mấy vị hoàng tử hoàng muội trong cung còn xinh đẹp hơn nhiều, tuy rằng hơi mập một chút, nhưng khuôn mặt trắng trẻo mập mạp kia cũng thật đáng yêu. Ân, chắc chắn lúc nhéo má sẽ rất thoải mái.

Nghĩ đến việc tiểu bánh bao này là tiểu tức phụ của Lục Tông, thái tử càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Thái tử nhéo nhéo mặt nhỏ của Tiết Vành, nhếch môi cười.

Tiết Vành sững sờ, đôi mắt long lanh đầy trước trừng to, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại bị thái tử thô bạo kéo đi, nắm tay dắt ra bên ngoài.

Đầu óc Tiết Vành cảm thấy thật mơ hồ.

Lúc này Lục Tông cùng Khương Lệnh Uyển, Lục Bảo Thiên cùng Chu Lâm Lang đang ngồi trên cỏ cùng ăn bánh ngọt mới mua ở Lung Linh trai. Khương Lệnh Uyển rất nhiệt tình giờ tay nhỏ dút bánh ngọt cho Lục Tông. Lục Tông cũng đặc biệt thân cận và dung túng cho tiểu biểu muội, im lặng há miệng. Chu Lâm Lang ngồi một bên ngoan ngoãn ăn bánh ngọt, nhìn thấy cảnh này khuôn mặt nhỏ liền xụ xuống.

”Lục Tông —— “

Nghe thấy thanh âm thái tử, mọi người cùng nhau đứng dậy, hướng về phía thái tử hành lễ.

Nhưng mà, vì sao thái tử lại nắm tay Tiết Vành?

Khương Lệnh Uyển nhìn mà sững sờ, sau đó liền thấy thái tử nhìn Lục Tông, một mặt dương dương tự đắc: “Cô rất thích nàng, chờ cô lớn lên, liền muốn cưới nàng làm thái tử phi, nàng là của ta rồi...” Để tuyên bố chủ quyền của mình, sau khi hướng về phía Lục Tông thị uy, liền “bẹp” một cái hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiết Vành.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Rèm hoa màu xanh biếc trên xe ngựa yên tĩnh.

Đầu nhỏ của Khương Lệnh Uyển nghiêng nghiêng, kết hai búi tóc nụ hoa, thấy tiết Vành đi từ trong mã tràng ra, gương mặt rũ xuống như tiểu tức phụ, môi hồng mím chặt, không nói lời nào, cũng không còn dáng vẻ hoạt bát khả ái như ngày thường.

Nàng biết tuy Tiết Vành còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn để ý những thứ này.

Có điều lúc này Thái tử xem hán như tiểu nữ oa, kỳ thực cũng không trách được người ta... Ai kêu Vành biểu ca này của nàng sinh ra lại trông như một nữ oa tinh xảo, nếu không thì người lúc này bị bắt nạt chính là nàng.

Nghĩ tới đây, Khương Lệnh Uyển liền theo bản năng sờ gương mặt mập mạp của mình.

Tuy nàng còn nhỏ tuổi, Thái tử cũng chỉ là một tiểu thiếu niên, không cần lưu ý những thứ này, nhưng nàng cũng không muốn tùy tiện bị người ta hôn a.

Khương Lệnh Uyển quay lại nhìn Lục Tông, trong lòng lăm lăm: Tiểu phu quân của nàng còn không hôn qua nàng đây. Chỉ là lúc này lời nói của Thái tử đối với Lục Tông quả thực tràn đầy khiêu khích, cũng không biết ngày sau có thể hay không lại hồ đồ như vậy. Vậy sau này gặp Thái tử, nàng chỉ cần đề ý tránh xa là được. Nàng không trêu nổi, lại không trốn thoát được sao?

“Vành biểu ca, ăn bánh.” Khương Lệnh Uyển nặn nặn cánh tay mập mạp của Tiết Vành, lại lấy một khối bánh đậu xanh từ trong túi giấy đưa đến bên miệng Tiết Vành.

Nếu là thường ngày, tiểu biểu muội tự tay dứt bánh ngọt cho hán ăn, nhất định Tiết Vành vui mừng không ngớt.

Nhưng lúc này lông mày nhỏ của hán nhíu lại, rũ mắt, mi mắt như hai cái quạt tinh xảo che khuất đôi mắt, không thấy thèm ăn chút nào, Tiết Vành khẽ lắc đầu.

Aiz...

Khương Lệnh Uyển hết cách, tiểu lông mày cũng nhăn lại, đôi mắt đen láy chuyển động, trong lòng nghĩ cách làm cho Tiết Vành vui vẻ hơn.

Hai tay Tiết Vành quán quýt đặt trước ngực, vẻ mặt có chút bất an, sau đó hán chậm rãi nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Uyển, đôi mắt to trong suốt nhìn khuôn mặt nhỏ mập mạp đáng yêu của tiểu biểu muội, thấp thỏm bất an nhỏ giọng hỏi: “Xán Xán, muội...muội còn yêu thích huynh sao?”

Khương Lệnh Uyển lẳng lặng nhìn Tiết Vành.

Thấy đôi mắt to của hán long lanh nước, vẻ mặt oan ức, như thể chỉ cần nàng nói một câu không thích, một khắc sau hán liền khóc lên vậy. Khương Lệnh Uyển lập tức cong môi cười cười, theo thói quen nặn nặn gương mặt mập mạp của Tiết Vành, âm thanh vừa giòn vừa ngọt: “Xán Xán tất nhiên yêu thích Vành biểu ca, Vành biểu ca đáng yêu nhất.”

Nàng biết trong lòng Tiết Vành khó chịu, cần có người an ủi hán. Thái tử sau khi bắt nạt người xong, biết được Tiết Vành là một nam oa, sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, sau đó ảo não trở về cung. Mà Tiết Vành cũng là vẻ mặt ngây ngốc, đáng thương vô cùng. Có điều làm nàng cảm thấy giật mình chính là —— tiểu mĩ utor Tiết Vành lúc này lại không khóc.

Khương Lệnh Uyển nghĩ: Nếu như người kia không phải Thái tử, Tranh biểu tỷ của nàng biết đệ đệ mình bị bắt nạt, chắc chắn sẽ đem người quật ngã xuống đất mà đánh một trận, sau đó xách tới trước mặt Tiết Vành nhận lỗi.

Nhưng người kia lại là Thái tử a... Ai dám động?

Nghe được thanh âm mềm mại của tiểu biểu muội, tâm tình Tiết Vành liền thấy dễ chịu hơn một chút, hán biết tiểu biểu muội thích hán nhất.

Có điều...

Tiết Vành nhíu mày lại, giờ kẻ đáng ghét nhất trong lòng hán, đã từ Chu Quý Hành biến thành Thái tử.

Tiết Vành nghĩ đến liền không nhịn được tức giận quệt miệng, mắt to nhìn tiểu biểu muội cười khanh khách, mặt mày nhất thời giãn ra. Trên đời này chỉ có đáng yêu như tiểu biểu muội mới khiến người ta yêu thích nhất. Tiết Vành nhìn một chút, lại lộ ra sắc mặt phiền muộn, đưa tay chỉ chỉ khuôn mặt mình, vừa do dự vừa chờ mong nói: “Vây...Xán Xán hôn ta một cái.”

Đi?

Khương Lệnh Uyển ngăn người.

Khuôn mặt nhỏ của Tiết Vành nộn nộn, trắng nõn, mềm mại như thể chỉ cần bấm nhẹ một cái là có thể chảy nước, thực khiến người ta không nhịn được muốn hôn một cái. Mỗi lần đến ngày lễ tết, một đại gia đình thân thích, nhìn khuôn mặt nhỏ non nớt của Tiết Vành, mỗi người đều thích đi tới hôn hôn nắn nắn. Khương Lệnh Uyển cũng có khuôn mặt bánh bao mập mạp, tất nhiên cũng có người muốn hôn muốn nắn mặt nàng, nhưng nàng còn nhỏ đã không cho người khác chạm loạn, nếu không sẽ khóc nháo, Chu thị cũng hiểu được tính tình nữ nhi mình, tất nhiên rất che chở cho nàng.

Kiếp trước nàng không sinh được hài tử, ban đầu cũng không thèm để ý, nhưng sau đó mỗi lần nhìn những đứa bé bụ bẫm đáng yêu cực kỳ kia, trong lòng liền cảm thấy mất mát, ví dụ như nàng chán ghét Khương Lệnh Huệ, nhưng mấy hài tử của Khương Lệnh Huệ lại hoạt bát đáng yêu, được chăm sóc rất tốt. Trọng sinh lại một lần nữa, đối với tiểu nam oa đáng yêu như Tiết Vành, chính là hoàn toàn không chống đỡ được. Không nói đến việc sau này lớn lên, nàng coi Tiết Vành như tỷ muội tốt, hiện nay Tiết Vành chỉ là một tiểu nam oa năm tuổi a, hôn nhẹ một cái đương nhiên không có vấn đề gì...

Khương Lệnh Uyển muốn đi tới hôn một cái, nhưng nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên thoảng gương mặt nhìn Lục Tông một chút.

Lúc này ánh mắt Lục Tông quanh quẩn, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Khurong Lệnh Uyển rũ mi mắt, nghĩ thầm: Nàng hôn mặt Tiết Vành, Lục Tông sẽ không vui sao?

Tuy kiếp trước Lục Tông là phu quân nàng, nhưng lúc này cũng chỉ là tiểu oa nhi, mà nàng ở trước mặt phu quân mình hôn tiểu nam oa khác, nàng có chút chột dạ.... Có điều Khurong Lệnh Uyển chỉ là hơi chột dạ một chút, sau một khắc liền sáng khoái hôn một cái lên mặt Tiết Vành, hôn xong vui sướng xoa xoa Tiết Vành, nói: “Vành biểu ca đáp ứng Xán Xán, không cho phép không vui, có được hay không?”

Được tiểu biểu muội hôn.

Tay nhỏ của Tiết Vành vuốt gò má, cong môi cười khúc khích, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, sau đó ngốc nghếch gật gật đầu: “Àn.”

Hắn xoa xoa mặt mình, tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lục Tông, như có mảy may, vẻ mặt cực kì đặc ý.

Nhìn Tiết Vành cuối cùng cũng chịu nể nộ cười, Khurong Lệnh Uyển thở phào nhẹ nhõm. Nàng hơi dịch thân thể mập mạp của mình nhìn bên ngoài xe ngựa một chút, vừa vận nhìn thấy ở ven đường có một sạp hàng bán đường nhân*, nhất thời hai mắt sáng lấp lánh. Trở thành tiểu nữ oa bốn tuổi, đường như tâm tính đều dần dần bị ảnh hưởng, lúc này nhìn những đường nhân hình dáng khác nhau sống động đẹp đẽ, Khurong Lệnh Uyển không kiềm chế nổi, vội quay về phía Chu thị hét lên: “Nương, Xán Xán muốn đường nhân.”

*đường nhân: kẹo đường được thổi thành nhiều hình dáng khác nhau, thường là các con vật hoặc những đồ vật đơn giản.

Chu thị cong môi, nữ nhi thật là người tinh mắt, từ xa đã thấy sạp hàng đường nhân. Xưa nay nàng rất yêu thương nữ nhi, tất nhiên liền gật đầu nói: “Đề nương gọi Đào ma ma xuống mua cho con.”

Nhưng Khurong Lệnh uyển lắc lắc đầu nhỏ, bi bô nói: “Không muốn, Xán Xán muốn tự chọn.”

Chu thị cau mày, có chút do dự.

Lúc này, Lục Tông vốn im hơi lặng tiếng ngồi một bên không nói gì lại mở miệng: “Dì, để Tông nhi bồi biểu muội đi xuống mua.”

Chu thị nhìn Lục Tông mặt mày sáng sủa trước mặt, trong lòng sớm đã coi Lục Tông như người nhà, đối với hắn ngàn vạn yên tâm, không có bao nhiêu do dự liền mỉm cười nói: “Vây cũng được.”

Đôi mắt Khurong Lệnh Uyển tròn trĩnh lên, kinh ngạc nhìn Lục Tông, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ tình nguyện tự đề cử mình.

Xe ngựa xa hoa chậm rãi dừng lại ven đường.

Lục Tông xuống xe ngựa, sau đó liền ôm tiểu bánh bao mập mạp xuống. Tiểu bánh bao xưa nay dính người, vừa xuống đất liền ôm cánh tay hắn không buông. Lục Tông cúi đầu nhìn nhìn, có chút bất đắc dĩ, rồi nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ mềm mại không xương, dẫn nàng đến sạp đường nhân đối diện.

Quán chủ sạp đường nhân là một nam tử cao gầy hơn bốn mươi tuổi, mặc một thân xiêm y cổ tròn hơi cũ kĩ màu xám, lịch sự văn nhã, vừa nhìn liền biết là người thành thật. Quán chủ đang cúi đầu làm đường nhân, nghe được tiếng vang liền ngừng đầu, nhìn thấy một tiểu thiếu niên nắm tay một tiểu nữ oa đi tới, ánh mắt không khỏi sáng lên, trong lòng than thầm một tiếng, sau đó mới hoàn hồn hướng tiểu nữ oa ngọc tuyết đáng yêu nói: “Tiểu cô nương muốn đường nhân hình gì?”

Đôi mắt to của Khurong Lệnh Uyển chuyển động, nghĩ tới dáng vẻ trên lưng ngựa của Lục Tông, ngẩng khuôn mặt nhỏ mềm mại ngọt ngào nói: “Cháu muốn đại mã.”

Quán chủ nghe âm thanh mềm mại của nữ oa, cảm thấy tâm can đều mềm đi, gật đầu nói: “Được, vậy thúc làm đại mã cho cháu.” Nói rồi lại cầm lấy đường nhân hình con bướm vừa mới làm xong ở bên cạnh, đưa cho Khurong Lệnh Uyển, nói, “Đây xem như là quà tặng cho cháu, ăn trước đi, đại mã sẽ làm xong nhanh thôi.”

Thì ra lớn lên đáng yêu liền được ăn đường nhân miễn phí sao?

Khurong Lệnh Uyển vui vẻ, còn nhỏ tuổi nhưng âm thanh thật nghiêm trang nói “Cám ơn thúc thúc.” Sau đó liền tươi cười hớn hở vươn tay nhỏ mập mạp ra nhận đường nhân trong tay quán chủ, vừa cầm lấy liền không nhịn được ăn ngay. Nàng vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh bướm, vị đường ngọt dịu hòa tan ở đầu lưỡi, khiến tâm tình con người đều trở nên tốt hơn.

Khurong Lệnh Uyển vui vẻ hí hóp, lúc này mới đem đường nhân gắp lên trước mặt Lục Tông, nói: “Tông biểu ca muốn ăn không?”

Lục Tông thấy bộ dạng thèm ăn của tiểu mập mạp, lắc đầu nói: “Muội ăn đi.”

“Àn.” Khurong Lệnh Uyển cúi đầu, tiếp tục ăn đường nhân.

Đường nhân rất nhanh chỉ còn một nửa, đường nhân hình con ngựa cũng đã làm xong. Lục Tông tiếp nhận đường nhân, trả tiền, Khurong Lệnh Uyển ngược đầu đưa tay đón, lại phát hiện Lục Tông đem đường nhân nâng lên cao, dường như không có ý định đưa cho nàng.

Khương lệnh Uyên chớp chớp mắt to, lên tiếng gọi: “Tông biểu ca?”

Tại sao hấn không cho nàng?

Lục Tông lẳng lẳng nhìn tiểu bánh bao mập mập trắng nõn trước mặt, đôi mắt nhu hòa, sau thoáng cúi người, nhìn đôi mắt to đen lay láy của tiểu bánh bao, chỉ chỉ đường nhân trong tay mình, nhàn nhạt mở miệng: “Muốn không?”

Khương Lệnh Uyên gật đầu “Ân” một tiếng: “Xán Xán muốn.”

Sau một khắc liền thấy Lục Tông dùng ngón trỏ thon dài trắng nõn của hấn nhẹ nhàng đâm đâm lên gò má.

Ân?

Khương Lệnh Uyên ngẩn người, đôi mắt đột nhiên tròn to, một lúc lâu sau mới hiểu ý Lục Tông.

Kỳ thật nàng biết, Lục Tông bên ngoài tính tình lạnh nhạt, thực chất trong nội tâm lúc này chẳng khác thiếu niên mười tuổi là bao. Hơn nữa cũng có lúc Lục Tông rất thích bắt nạt người, kiếp trước hai người bọn họ sau khi thành thân, dần dần trở nên quen thuộc, Lục Tông liền không còn che giấu tính tình chút nào, câu “Muốn không?” lúc này khiến nàng đột nhiên nghĩ đến một số chuyện khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyên đỏ bừng bừng, lúc này rũ rứt e thẹn, cũng không nhìn ra có gì khác thường, chỉ cảm thấy mập mập đáng yêu, khiến người ta muốn đi tới cắn một miếng lên khuôn mặt mập mập ngây thơ kia.

Nàng cong cong môi, phu quân nhà mình thì cần gì phải do dự, đôi tay liền nâng gương mặt tuần tú của Lục Tông, “Bep” hôn một cái ở trên má trái của Lục Tông. Đến lúc nàng muốn buông tay để lấy đường nhân trong tay Lục Tông, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, con ngươi hơi động, sau đó chu miệng nhỏ, vũng vàng che môi Lục Tông.

Miệng nhỏ mềm mại thơm lại mềm, có lẽ là do vừa ăn đường nhân xong, lúc này còn có chút dính.

Lục Tông ngẩn người, mới thấy tiểu mập mập đã hôn xong, lúc này dễ dàng bắt lấy đường nhân trong tay hấn, cúi đầu ăn như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn thêm một chút.

Gương mặt tuần tú non nớt của Lục Tông có chút không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, sau đó mới làm một mặt hồ hững cúi người nâng mông nhỏ của tiểu mập mập, ôm người hướng về xe ngựa dừng ở ven đường.

.

Sau khi Chu thị đưa Tiết Vành về Trung Dũng Hầu phủ, liền dẫn nữ nhi trở về phủ. Vậy mà vừa mới hồi phủ, liền có nha hoàn bẩm báo: “Phu nhân, Nhị tiểu thư vừa mới té xỉu.”

Chu thị biết từ lúc Từ thị bị hưu, Khương Nhị Gia không bị ai ràng buộc, suốt ngày ở bên ngoài lêu lổng, ngay cả nữ nhi cùng nhi tử nhỏ tuổi cũng không quan tâm. Chu thị nghe xong thì nhũn mảy, nói: “Đang yên đang lành, như thế nào lại té xỉu?”

Nha hoàn kia đáp: “Là nữ tiên sinh dạy học phát hiện, sáng nay thân thể Nhị tiểu thư không thoải mái nhưng không nói gì, lúc sau không chịu được nữa liền hôn mê bất tỉnh. Thời điểm nữ tiên sinh phát hiện Nhị tiểu thư không ổn, toàn thân Nhị tiểu thư nóng vô cùng, cả người mơ mơ màng màng, lúc này đang nằm trên giường nhỏ, khóc lóc nói muốn mẫu thân.”

Nhị tiểu thư Khương Lệnh Dung là tiểu thư lớn tuổi nhất trong các tiểu thư, cũng là người ngoan ngoãn nhất trong phủ, còn nhỏ tuổi đã có một bộ dáng thực nữ, tính tình nhã nhặn lịch sự, không giống như mẫu thân nàng Từ thị, cũng không giống Khương Nhị Gia, là hài tử không khiến người khác lo lắng.

Nàng vốn tưởng rằng Từ thị vừa đi, người khóc lóc huyền não lợi hại nhất phải là Khương Lệnh Huệ, không ngờ lại là Khương Lệnh Dung này xảy ra chuyện trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Bây giờ Từ thị vừa đi, chỉ thứ hai liền không còn nữ chủ nhân.

Hai người Khương Lệnh Dung Khương Lệnh Đề tuy có nha hoàn ma ma chăm sóc, nhưng dù sao cũng là hạ nhân, làm sao cẩn thận bằng mẫu thân mình? Trong lòng Chu thị đúng là cực kỳ oán Từ thị, nhưng chuyện này cũng đã qua rồi, nàng lại đi so đo với mấy hài tử, không phải là tự hạ thấp bản thân sao?

Chu thị suy nghĩ một chút, liền nói: “Ta tới xem thử.”

Khương Lệnh Uyển thuận thế nắm lấy ống tay áo Chu thị, ngửa đầu nói: “Nương, xán Xán cũng muốn đi thăm Nhị tỷ tỷ.”

Chu thị cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng trẻo non nớt của nữ nhi, con ngươi trong suốt, bên trong đều một mảnh thiên chân vô tà. Từ chuyện lần trước của Từ thị, nàng có chút phòng bị với chi thứ hai, nhưng nói thế nào, hài tử chi thứ hai cũng là đường ca đường tử của nữ nhi. Cùng sống dưới một mái hiên, tóm lại trốn tránh cũng không phải một biện pháp.

Chu thị mỉm cười, mặt mày ôn hòa, tay nàng nắm lấy tay nhỏ mập mạp của nữ nhi, ôn nhu nói: “Xán Xán cùng đi với nương, nhưng phải thật ngoan ngoãn.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu: “Xán Xán biết.”

Hai mẹ con đi đến gian phòng Khương Lệnh Dung ở tây viện, ma ma nha hoàn hầu hạ nhìn thấy Chu thị lập tức hành lễ, sau đó vén màn đưa người đi vào. Chu thị nắm tay nữ nhi, đi theo nha hoàn vòng qua tấm bình phong gỗ lê bảo đồ, liền thấy rèm che màu trắng thêu hoa đã được vén lên, khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Dung trắng bệch như tờ giấy, đang nằm trên giường nhỏ, miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, lẩm bẩm nói mớ.

Trên trán đầy mồ hôi hột, tóc mái bằng ướt nhẹ dính vào trán.

Vây quanh giường là ba tiểu oa nhi.

Mặt một thân áo lụa xanh ngọc sắc, tiểu nam oa mày rộng mắt to chính là Nhị công tử Vệ Quốc Công phủ Khương Lộc, ở giữa là một tiểu nữ oa quần áo mềm mại màu hồng nhạt thêu hoa sen Khương Lệnh Huệ, còn bên cạnh Khương Lệnh Huệ chính là Tô Lương Thần.

Vây quanh giường còn có ít ma ma nha hoàn, đều im lặng, không dám lớn tiếng.

Mà giờ khắc này, một người ngồi bên mép giường vắt khăn đặt lên trán Khương Lệnh Dung, nàng mặc một thân áo lụa màu xanh đậm in mai lan trúc, đầu chải búi tóc mây đơn giản, chính là nữ tiên sinh của Khương Lệnh Dung, tên Thẩm Như Ý.

Thẩm Như Ý yếu điệu tinh tế, mặt mày thanh lệ, dung mạo không phải quá xuất chúng nhưng nổi bật nhờ khí chất thanh hà, thanh tân thoát tục làm người ta vừa nhìn liền không nhận được cảm thán: thật giống như “Phúc có thi thư khí tự hoa.”

Thẩm Như Ý là tài nữ có tiếng ở Tân thành, nam tử quý gồi dưới váy nàng không thiếu những vương tôn quý tộc, nhưng vị Thẩm tài nữ này lại tuyên bố chung thân không gả. Bây giờ đã khoảng hai mươi mà vẫn một thân một mình.

Đối với Thẩm Như Ý, Chu thị rất kính trọng.

Mà có thể mời được Thẩm Như Ý đến dạy học cho Khương Lệnh Dung, Từ thị coi như thật có bản lĩnh.

Nhưng Chu thị hiểu được, mỗi mẫu thân đều hi vọng con mình có thể đi học theo tiên sinh tốt, vì mời Thẩm Như Ý, Từ thị cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Thẩm Như Ý thấy Chu thị đến, liền đưa khăn lau cho ma ma đứng một bên, không nhanh không chậm cúi chào Chu thị: “Như Ý tham kiến Quốc công phu nhân.”

Thẩm Như Ý nhìn vị Quốc công phu nhân trước mặt, con ngươi lộ vẻ kinh diễm, trong lòng cảm thán, Quốc công phu nhân thật đúng như lời đồn đại xinh đẹp thoát trần làm người ta không thể dời mắt.

Chu thị khách khí hỏi: “Dung nhi làm sao?”

Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn, không giống như các hài tử khác không chịu ngồi yên một chỗ, mỗi ngày lên lớp đều rất nghiêm túc nghe giảng, khiến lòng người bớt lo không ít, rất được lòng Thẩm Như Ý. Thẩm Như Ý rất hài lòng với Khương Lệnh Dung, tất nhiên sẽ quan tâm đến nàng nhiều hơn.

Thẩm Như Ý nói: “Đại phu vừa mới xem qua, nói nàng bị phong hàn, không quá nghiêm trọng, uống thuốc liền khỏe, chỉ là...” Thẩm Như Ý dừng lại một chút, không biết nên nói hay không, nàng nhìn sắc mặt Chu thị một lát mới nói: “Chỉ là Nhị tiểu thư hay gọi tên mẫu thân nàng.”

Từ ra đã rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, chỉ cần còn Chu thị ở đây, kiếp này đừng nàng đừng hồng bước vào phủ một lần nữa. Chu thị nghe xong, khuôn mặt trầm xuống, thanh âm không đổi nói: “Dung nhi vẫn còn nhỏ, bây giờ mẫu thân vừa đi, vẫn cần thời gian thích ứng, qua một khoảng thời gian sẽ không sao.” Nói xong liền xoay người dặn dò Nghiêm ma ma đứng bên cạnh.

Nghiêm ma ma là ma ma chuyên hầu hạ Khương Lệnh Dung, ngoại trừ Từ thị, Khương Lệnh Dung hay ý lại nàng ta nhất.

Chu thị nói: “Sau này phải quan tâm Nhị tiểu thư nhiều hơn.”

Bây giờ Nghiêm ma ma run như cây sậy. Nhị tiểu thư tuy còn nhỏ, nhưng xưa nay rất ngoan, sở dĩ những người hầu hạ như bọn họ sẽ có lúc lười biếng, nhưng hôm nay quá sơ suất mới tạo ra sự cố như vậy. Lúc này Nghiêm ma ma tự trách không ngót, gương mặt già nua tràn đầy xấu hổ, thanh âm rõ ràng nói: “Nô tỳ biết sai, sau này sẽ chăm sóc Nhị tiểu thư thật tốt.”

Chu thị nghe xong liền gật đầu, cũng không truy xét đến cùng.

Tuy nàng là nữ chủ nhân của Vệ Quốc Công phủ, nhưng chuyện của chi thứ hai, vẫn tự do bọn họ giải quyết thì tốt hơn. Nếu như là thường ngày, Từ thị còn ở đây, chuyện xảy ra như vậy, sợ rằng Nghiêm ma ma không còn cách nào ở lại trong phủ.

Khương Lệnh Huệ nhìn tỷ tỷ nàng đang mơ màng nằm trên giường nhỏ, viền mắt nóng lên, đi đến bên cạnh Chu thị, ngửa đầu mấp máy môi: “Đại bá mẫu, người cho nương trở về có được không? Huệ nhi nhớ nương.”

Giờ khắc này Khương Lệnh Huệ hai mắt hồng hồng, âm thanh oan ức, đáng thương như con thỏ nhỏ làm người ta yêu mến không thôi. Nàng thấy Chu thị không nói lời nào, thì lại nắm lấy tay áo Chu thị khóc lên: “Huệ nhi nhớ nương...”

“Huệ biểu muội, đừng khóc.” Tô Lương Thần tiến lên, tỏ vẻ săn sóc, lấy ra khăn tay trong ống tay áo muốn lau nước mắt cho Khương Lệnh Huệ.

Nhưng Khương Lệnh Huệ lại quá thương tâm, không muốn người khác chạm vào, nhú mày đẩy Tô Lương Thần ra.

Tô Lương Thần gầy hơn Khương Lệnh Huệ một chút, một cái đẩy này làm nàng trực tiếp ngã xuống đất. Nghiêm ma ma đứng một bên ngăn người, lập tức nâng người ngồi dậy. Nghiêm ma ma rất hiểu tính tình Khương Lệnh Huệ, nhưng dù sao nàng cũng là chủ nhân, bà cũng không dám cãi lại, chỉ nhìn về phía Tô Lương Thần ân cần hỏi: “Tô tiểu thư, té có chỗ nào bị thương không?”

Tô Lương Thần chỉ là một nữ oa năm tuổi, bây giờ có lòng tốt lại bị Khương Lệnh Huệ đẩy ngã, nếu là nữ oa bình thường, sớm đã oan ức khóc nức lên. Nhưng Tô Lương Thần không khóc không nháo, ngược lại còn rất im lặng, trên khuôn mặt trắng nõn cũng không tỏ ra oan ức, chỉ quay đầu về phía Nghiêm ma ma nói: “Cảm ơn, ta không sao.”

Thẩm Như Ý nhìn, cũng không khỏi nhú mày.

Thẩm Như Ý là tài nữ học qua đủ loại thi thư, tất nhiên không thích xích mích đánh nhau. Lúc trước Tô Lương Thần thuyết phục lão thái thái cho nàng theo học Thẩm Như Ý, coi như cùng làm bạn với Khương Lệnh Dung. Mấy ngày nay, lão thái thái thấy Tô Lương Thần rất ngoan ngoãn, thấy nàng còn nhỏ đã thiên tư thông minh, hơn nữa lại rất chăm chỉ hiếu học, liền nói với Từ thị, để cho Tô Lương Thần theo học Thẩm tiên sinh. Trước kia Thẩm Như Ý cho rằng, Khương Lệnh Dung là một tiểu nữ oa ngoan ngoãn thông tuệ, là nhân tài đáng để bồi dưỡng, nhưng bây giờ nàng mới cảm thấy Tô Lương Thần mới là một tiểu thần đồng, tuy nàng hơi gầy gò mảnh mai, nhưng trong tư trong xương cốt lại toát ra loại ngạo khí không chịu thua kém, Thẩm Như Ý nhìn thấy liền sáng mắt lên, càng ngày càng có dụng tâm muốn giáo dưỡng hai tiểu nữ oa này.

Mà Tô Lương Thần thực sự rất thông minh, tuổi còn nhỏ đã biết cách giấu tài, rõ ràng giỏi hơn Khương Lệnh Dung một cái đầu, nhưng mỗi lần tới thời điểm kiểm tra luôn nhường Khương Lệnh Dung làm cho nàng nổi bật hơn mình. Cứ như vậy, lại vừa làm nổi bật Khương Lệnh Dung đồng thời dù cho Từ thị có bất mãn gì chẳng nữa cũng không thể gây khó dễ nàng.

Bây giờ thấy cử chỉ của Tô Lương Thần, trong lòng Thẩm Như Ý lại có thêm mấy phần hảo cảm với nàng, mà đối với Tam tiểu thư luôn được nuông chiều kia Thẩm Như Ý thất vọng không thôi... Nhưng mà sang năm, vị Tam tiểu thư này cũng đến tuổi đi học.

Vào lúc này, Khương Lệnh Dung đang nằm trên giường nhỏ liền chậm rãi mở mắt ra, miệng nhỏ lẩm bẩm gọi: “Nương, nương...”

Thẩm Như Ý nghe thấy không khỏi đau lòng, vội vàng nắm tay nhỏ của Khương Lệnh Dung nói: “Nhị tiểu thư.”

Khương Lệnh Dung thấy Thẩm Như Ý, mới thất vọng kêu một tiếng: “Thẩm tiên sinh.”

Khương Lệnh Dung giương mắt, thấy Chu thị và Khương Lệnh Uyên cũng ở đây, đôi mắt dịu dàng của tiểu nữ oa bỗng nhiên lạnh lạnh, nàng hơi rũ mắt, gạt gạo cắn môi. Một lúc sau mới ngoan ngoãn nhìn về phía Chu thị, mở miệng gọi: “Đại bá mẫu.”

Chu thị là người thông tuệ, dù Khương Lệnh Dung giỏi che giấu cỡ nào, nhưng tuổi nàng còn nhỏ, cũng không thể giấu được mắt Chu thị. Vừa rồi trong mắt Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn hiểu chuyện này, rõ ràng tồn tại oán hận với nàng. Đã như vậy... Chu thị thầm nghĩ: Khương Lệnh Dung chắc chắn biết lý do vì sao Từ thị rời đi.

Chu thị nắm tay nhỏ nữ nhi, sau đó quay về phía Thẩm Như Ý nói: “Thẩm tiên sinh cực khổ rồi. Sắc trời cũng không còn sớm, ta sẽ phái người đưa tiên sinh trở về. Còn Dung nhi, ta sẽ gọi người chăm sóc, nếu có gì sơ suất, một người đều đừng mong có thể ở lại Vệ Quốc Công phủ.”

Quốc công phu nhân xưa nay ôn hòa bỗng trở nên nghiêm khắc, hạ nhân trong lòng nom nớp lo sợ, nghiêm túc cẩn thận lắng nghe.

Bàn giao xong mọi chuyện, Chu thị liếc nhìn Tô Lương Thần đứng bên cạnh nói: “Lương Thần cũng nên sớm trở về.”

Tô Lương Thần tuổi còn nhỏ, nàng nhìn Chu thị, khóe miệng cong lên, mỉm cười nói: “Lương Thần muốn ở lại bồi Dung biểu tỷ một chút, không thể tiễn cô cùng Uyên biểu muội.”

Cử chỉ hào phóng tự nhiên, Khương Lệnh Huệ còn kém xa.

Chu thị ý thức được —— mai sau trong phủ người làm nàng bất an nhất, không phải là Khương Lệnh Huệ xưa nay đối nghịch với nữ nhi, mà là hai người Khương Lệnh Dung dịu dàng cùng Tô Lương Thần ngoan ngoãn.

Nghĩ như vậy, Chu thị không khỏi hoảng hốt.

Nàng muốn giáo dưỡng nữ nhi trở nên đơn thuần thiện lương một chút, chỉ cần thoả mái sống an ổn qua ngày là được. Nhưng dù nàng cùng Quốc công gia ngày ngày bảo vệ nữ nhi, sợ rằng cũng không bảo vệ tốt mãi được. Nói đến cùng, là nữ nhi nên học cách bảo vệ chính mình.

Ra sân, Chu thị ôm Khương Lệnh Uyển lên.

Khương Lệnh Uyển từ đầu tới đuôi đều rất ngoan ngoãn, không nói một câu, nhưng mẫu thân nàng lo lắng, nàng vẫn cảm giác được. Tay nhỏ nàng ôm lấy cổ mẫu thân, mãi đến khi ra khỏi tây viện nàng mới mở miệng nói: “Nương, sau này Xán Xán sẽ ngoan, không để nương lo lắng.”

Nữ nhi ngoan như thế, Chu thị thật hài lòng.

Chu thị cong môi mỉm cười, sau đó liền nói: “Nhưng Xán Xán phải nhớ, phải biết cảnh giác người khác, không được dễ dàng tin tưởng bất kì ai.”

Khương Lệnh Uyển giả vờ hiểu như không hiểu, một khuôn mặt ngây thơ nói: “Xán Xán tin tưởng cha mẹ nhất, ca ca cùng Tứ tỷ tỷ, còn có Tông biểu ca.”

Chu thị cười cười, trầm nghĩ: Nữ nhi còn nhỏ, e rằng sau này còn phải dạy thêm nhiều lắm.

.

Buổi tối, âm thanh “kẹt kẹt kẹt kẹt” trên giường gỗ hoa lê dần dần nhỏ đi, phía trong màn giường, Chu thị thờ hòng học nằm trong lòng ngực phu quân nhà mình, mặt cười ửng đỏ, nói với Khương Bách Nghiêu chuyện của chi thứ hai.

Khương Bách Nghiêu nghiêm túc cẩn thận lắng nghe, nắm tay thê tử đưa lên mép hôn một cái, nói: “Nàng đúng là một lần rần rần mười năm sợ dây thừng, những hài tử kia mới bao nhiêu lớn?”

Chu thị bất mãn nheo một cái, làm Khương Bách Nghiêu rên lên một tiếng, nàng nói: “Chàng phải tin tưởng trực giác của thiếp thân...” Nói xong Chu thị thờ dài: “Bất luận thế nào thiếp cũng sẽ không để người nào làm tổn thương Xán Xán, nữ nhi quá mức đơn thuần lương thiện, sau này sẽ không chịu được khổ cực, vì thế Quốc Công gia không nên sủng Xán Xán quá mức. Bây giờ Xán Xán mới bốn tuổi, chúng ta dạy vẫn còn kịp.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, ánh mắt nhu tình nhìn kiều thê nói: “Không sủng Xán Xán? Nàng làm được?”

Lời nói vừa dứt, Chu thị yếu ớt nhú mày, trong lòng phát sầu —— nữ nhi bảo bối này của nàng, làm sao nàng có thể không sủng?

Chu thị không muốn nhắc lại, liền nói: “Lần sau Quốc Công gia cố gắng tìm Nhị đệ nói chuyện. Hắn cũng là một người cha, phải tự biết quản giáo hài tử của mình. Hôm nay Dung nhi sinh bệnh, người làm cha như hắn ngược lại thật tốt, chỉ lo phong lưu khoái hoạt bên ngoài, về không kịp lại để người ngoài như Thẩm tiên sinh quan tâm giúp.”

Tuy nàng không thích Từ thị, nhưng chuyện nào ra chuyện đó.

Khương Bách Nghiêu rất biết nghe lời, hôn mặt thê tử một cái, nói: “Được, ngày mai ta tìm hắn nói một chút...” Sau đó đôi mắt hắn sâu thẳm, một lần nữa đem thân thể Chu thị che kín bên dưới.

Tất nhiên lại một phen mây mưa gió thổi, phù dung trường ẩm.

.

Bên này Thái tử sau khi hồi cung, khuôn mặt nhỏ tuổi vẫn chưa hết nhẵn lại.

Mãi khi đi đến lối đường mòn của Khôn Hòa cung, bước chân không nhịn được dừng lại, khuôn mặt xoắn xuýt quay về phía tiểu thái giám nói: “Lớn lên xinh đẹp như vậy, tại sao lại là nam hài tử?”

Tiểu thái giám đi theo sau Thái tử tên là Nguyên Mậu, con mắt rất to, rất cơ linh, thêm nữa cái miệng rất ngọt, tất nhiên liền chiếm được niềm vui của Thái tử, vì thế trở thành người hầu hạ thân cận của hắn. Nguyên Mậu nhớ tới tiểu nam oa còn xinh hơn cả nữ oa kia, cảm thấy có chút thốn thốn, trầm nghĩ: Nhỏ tuổi đã xinh đẹp đáng yêu như thế, lớn lên tất nhiên cũng rất hồng nhan họa thủy a, hơn nữa họa thủy này còn là một nam tử.

Cho nên mới nói, sinh ra quá tốt đi.

Nhớ tới hành động hôm nay của Thái tử, Nguyên Mậu không nhịn được mà reo ca trong lòng, một lúc sau mới nói: “Thái tử nói đúng.”

Hắn nói cái gì cũng đúng, thật là không thú vị!

Thái tử lười tranh luận cùng Nguyên Mậu, chỉ thờ phỉ phò tiến vào Khôn Hòa cung. Vừa bước vào cửa điện, hắn liền nhìn thấy người ngồi trên ghế chủ vị mặc một bộ cung trang long lẫy quý giá, trên đầu nữ tử đội phượng quan xinh đẹp, khuôn mặt hắn mới lộ ra vài phần trẻ con.

Hắn tiến lên định hành lễ, bỗng nhìn thấy một tiểu nữ oa mặc một thân váy ao xanh nhạt ngồi bên cạnh mẫu hậu của mình.

Nhìn thân hình chắc khoảng tám năm, sáu tuổi.

Nhưng nhìn cách ăn mặc này, Thái tử biết đây không phải là vị hoàng muội nào trong cung, sợ rằng đây chính là tiểu cô nương của Hầu phủ nào đó. Thái tử đi lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của tiểu nữ oa, mặt sợ đến mức trắng bệch cả đi, lao đảo lùi về phía sau mấy bước, dùng tay chỉ vào nàng, nói: “Ngươi ngươi... tại sao ngươi lại ở trong cung?”

Vị tiểu nữ oa váy áo xanh lam này, rõ ràng là người ở mã trường kia...

Hoàng hậu nhìn hành động của nhi tử, rất là kinh ngạc, nhìn về phía Thái tử hỏi: “Vân nhi gặp qua Tranh nhi rồi sao?”

Giờ phút này, tiểu nữ oa ngồi bên cạnh hoàng hậu không phải ai khác mà chính là trường nữ Trung Dũng Hầu phủ —— Tiết Tranh.

Đôi mắt to Tiết Tranh nhìn Thái tử kỳ quái trước mặt, sau đó nhìn về phía Hoàng hậu nở nụ cười, nói thẳng: “Hoàng hậu nương nương, Tranh nhi chưa từng gặp Thái tử.”

Nhưng mà...

Tiết Tranh kỳ quái nhíu mày.

Hình như Thái tử lại nhận thức nàng? Hơn nữa hành động kia... Dung mạo của nàng rất đáng sợ sao?

Hôm nay Tiết Tranh đi theo mẫu thân vào cung bồi Thái hậu, tình cờ gặp Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thấy nàng thì có chút yêu thích, cho nên mang nàng đến Khôn Hòa cung chơi đùa. Hôm nay tiền cung, một người không yêu thích trang phục như Tiết Tranh hiếm khi mặc một thân quần áo tinh xảo mềm mại thế này, ngay cả hai búi tóc cũng óng ánh châu hoa, giữa trán có đeo một dây minh châu, quả nhiên chính là trang phục của các tiểu quý nữ thế gia. Hơn nữa khuôn mặt nhỏ của nàng lại rất tinh xảo, đôi mắt long lanh nước, linh khí bức người, khó trách làm Hoàng hậu nương nương dưới gối chỉ có một đứa con trai lại yêu thích nàng như vậy.

Nhưng mà Tiết Tranh rất không thích bộ trang phục này.

Bởi vì nó không tiện lợi.

Tay nhỏ Tiết Tranh theo thói quen sờ về phía hông của nàng, không sờ được cây cung nhỏ chưa từng rời người kia, không khỏi nhíu mày.

—— Tiền cung không chỉ cần mặc những bộ váy phiền phức, búi tóc cũng phiền phức, ngay cả cung nhỏ cũng không thể mang theo.

Tiết Tranh bĩu môi, thầm nghĩ: Nương nói trong cung có mấy con chim nhỏ rất đẹp, nhưng lúc này nàng trèo lên mấy cái cây, ngay cả một tổ chim cũng không tìm được.

Thái tử bị dọa sợ rồi, con mắt trừng to, nuốt nước miếng một cái, sững sờ không lên tiếng.

Lúc này Hoàng hậu mới nói: “Đúng rồi, Tranh nhi còn có một đệ đệ sinh đôi, tên...tên là gì nhỉ?”

“Tiết Vinh.” Tiết Tranh nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Hoàng hậu nương nương, lần tới khi người nhìn thấy đệ đệ thần nữ, nhất định Hoàng hậu nương nương sẽ rất yêu thích. Trong nhà thần nữ, không ai không thích Vinh nhi.”

Tiết Tranh rất yêu thương che chở vị đệ đệ này.

Hoàng hậu cũng sớm nghe nói Trung dũng Hầu phủ sinh một đôi long phượng thai rất xinh đẹp, bây giờ nàng thấy Tiết Tranh, không nhận được than thở: Tướng mạo thật đẹp. Hơn nữa Tiết Tranh còn nhỏ, cử chỉ tự nhiên hào phóng, không giống như những tiểu nữ oa khác, vừa nhìn thấy Hoàng hậu nàng liền căng thẳng nói không ra lời, chứ đừng nói giống như Tiết Tranh thoải mái nói chuyện với nàng.

Đúng là diệu kì, diệu kì a.

Sắc mặt thái tử hòa hoãn lại, vị vừa gặp ở mã trường kia, rõ ràng là Tiết Vinh đệ đệ Tiết Tranh, cũng không phải cùng chung một người. Hắn thờ phào nhẹ nhõm, giương mắt nhìn Tiết Tranh, lúc này mới phát hiện hình như nàng cao hơn Tiết Vinh một chút, khuôn mặt cũng không béo ị như Tiết Vinh, đúng là vóc người bình thường của một tiểu cô nương.

Thì ra là long phượng thai, cho nên hình dáng mới giống nhau như vậy...

Nhưng mà bây giờ trong lòng Thái tử đã tồn tại bóng đen, mặc dù biết Tiết Vinh cùng Tiết Tranh là hai người khác nhau, nhưng nhìn khuôn mặt này, hẳn cũng cảm thấy không thoải mái, liền kéo kéo ống tay áo Hoàng hậu, bất nhẫn nói: “Mẫu hậu, nhi thần không thích nàng... Nhi thần có chuyện muốn nói với người, người để nàng đi ra trước.”

Tiểu nữ oa đáng yêu như thế, làm sao có thể không thích?

Hoàng hậu tỏ vẻ kinh ngạc. Con trai nàng đơn thuần thiện lương, tuy rằng thường ngày có chút bá đạo nhưng đối xử với các hoàng tử muội trong cung rất tốt. Tuổi còn nhỏ, liền biết rằng nam hài tử không thể bắt nạt nữ hài tử, tại sao lần đầu nhìn thấy Tiết Tranh liền căm ghét như vậy?

Mà lời này lại rất hợp ý Tiết Tranh.

Tiết Thanh giả vờ ngoan ngoãn, khuôn mặt trắng nõn bụng ý cười thần nhiên, quay về phía Hoàng hậu nói: “Hoàng hậu nương nương, nếu Thái tử điện hạ có chuyện, vậy thần nữ không nên quấy rầy Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ rồi, thần nữ đi tìm mẫu thân.”

Ngan ngoan như vậy, Hoàng hậu càng nhìn càng thích. Nhưng thấy lông mày nhíu lại, nàng cũng không thể hảo hảo lưu lại người, chỉ nắm tay nhỏ Tiết Thanh, nhiệt tình nói: “Lần tới tiến cung, Bồn cung sẽ tiếp đón người thật tốt...” Nói xong liền sờ khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Tiết Thanh, sau đó nhìn về cung tỷ đứng một bên nói: “Người mang Tiết cô nương đến chỗ Thái hậu.”

Cung tỷ tuân lệnh dẫn Tiết Thanh đi ra cửa điện.

Lúc này Thái tử mới thở phào nhẹ nhõm, đặt mông tròn ngồi bên cạnh hoàng hậu.

Hoàng hậu tự mình rót cho nhi tử một chén nước, lại lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán nhi tử, nói: “Nhìn con này, đầu đầy mồ hôi, nghe nói Vân nhi đi mã tràng tìm Vinh thế tử?”

Thái tử gật đầu, con mắt sáng lấp lánh: “Nhi thần tỷ thí đua ngựa cùng đường ca.”

Hoàng hậu cười cười: “Vẫn là Vân nhi thắng?”

Nghe lời Hoàng hậu, Thái tử rũ mắt, ủ rũ lắc đầu nói lầm bầm: “Nhi thần thua. Đường ca cười ngựa rất lợi hại, nhi thần cần phải luyện tập nhiều hơn, có điều lần tới nhất định nhi thần sẽ thắng.”

Vừa nghe thấy chữ “thua”, tay lau mồ hôi cho Thái tử dừng lại một chút, mày liễu như nhiễm thêm một tầng băng sương, nói: “Tiểu tử Lục Tông kia dám thắng con?”

Thái tử nhận ra có gì không đúng, lo lắng Hoàng hậu làm gì bất lợi với Lục Tông, vội nói: “Mẫu hậu, lần tỷ thí đầu tiên đường ca bại dưới tay nhi thần nhưng nhi thần biết là hấn cố ý thua, nên lần tỷ thí thứ hai liền bắt hấn dùng thực lực thực sự của mình. Mẫu hậu... người không được trách tội đường ca.”

Hoàng hậu nghe xong ngẩn người, biết nhi tử của nàng tâm tư đơn thuần, liền xoa đầu xong nhéo khuôn mặt nhỏ của hấn nói: “Vân nhi nói gì vậy? Làm sao mẫu thân lại trách tội hấn.”

Thái tử có chút không yên lòng, trừng mắt nhìn: “Vây... mẫu hậu đừng suy nghĩ những chuyện đó.”

Hoàng hậu gật đầu, cầm một chén sứ khắc hoa sen đưa cho Thái tử nói: “Mẫu hậu sẽ không quản, con uống chút nước đi.”

Lần này Thái tử yên tâm, sau khi uống nước xong, mới cười sang sảng nói với hoàng hậu: “Hôm Thái phó giao bài tập, nhi tử còn chưa làm xong. Mẫu hậu, nhi tử về làm bài tập.”

Nhi tử chịu cố gắng, Hoàng hậu rất vui mừng, tay đẹp xoa xoa đầu nhỏ Thái tử, ôn hòa nói: “Đi đi. Trở về mẫu hậu sai người mang đồ ăn ngon đến cho con, đừng để bị đói.”

“Dạ.” Thái tử gật đầu, lúc này mới rời khỏi Khôn Hòa cung.

Tháo tử vừa rời đi, nụ cười trên mặt Hoàng hậu dần thu lại. Nàng lặng lẽ nhìn mấy chén trà trên bàn, sau đó quay sang nói với cung tỷ tâm phúc: “Có mấy chuyện bốn cung muốn người đi làm...”

.

Nửa tháng sau khi cùng Lục Tông đi đến mã tràng, Khương Lệnh Uyển nhận được tin tức, hôm qua Lục Tông không cẩn thận ngã ngựa, từ trên lưng ngựa ngã xuống, bị gãy chân, hiện nay đang nằm tĩnh dưỡng.

Theo lý thuyết tiểu thiếu niên mười tuổi cưỡi ngựa bị ngã là chuyện bình thường, nhưng Khương Lệnh Uyển từng thấy Lục Tông cưỡi ngựa, hơn nữa tính tình Lục Tông trầm ổn, ngựa cưỡi là ngựa chuyên môn tự hấn chăm sóc, chỉ nhận thức một chủ nhân, đang yên đang lành sao lại bị ngã?

Chuyện này có chút kì lạ.

Khương Lệnh Uyển vội vàng đi tìm Chu thị, ồn ào muốn đi Vinh Vương phủ thăm Lục Tông.

Chu thị thực có chút buồn bực.

Nhiệt tình của nữ nhi đối với Lục Tông ngày qua ngày không những không giảm xuống, trái lại lúc nào cũng treo bên miệng, thực sự rất thân thiết, đã qua một thời gian, ngay cả Dự nhi là ca ca cũng có chút ganh tị. Lại nói ngọc bội kia, nàng tưởng nữ nhi chơi chán, hôm qua lúc tắm cho nữ nhi liền tiện tay muốn tháo ra, nhưng nữ nhi lại coi đó là bảo bối, làm gì chịu cho nàng?

Có điều ——

Chu thị thầm nghĩ: Bây giờ Lục Tông bị ngã ngựa, không biết có nghiêm trọng lắm không, nữ nhi lại thân thiết với hấn, lúc này đi thăm cũng là điều nên làm.

Chu thị không những đồng ý mà còn tự tay chuẩn bị được liệu chăm sóc thân thể, để Đào ma ma đi cùng nữ nhi. Tuy nói những thứ này ở Vinh vương phủ không thiếu, nhưng đây là tâm ý, cái gì cần biểu thị thì nên biểu thị.

Thời gian này Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc công phủ qua lại thân thiết, hạ nhân Vinh Vương phủ cũng đều là những người có mắt, hôm nay thấy Khương Lộc tiểu thư tất nhiên khách khí, vội vàng cúi đầu đưa vị tiểu thư kim tôn ngọc quý này đến sân phòng Thế tử.

Lộc Tông không thích bị người khác quấy rầy, lần này chân bị gãy, liền nằm trên giường nhỏ dưỡng thương, trong phòng một người hầu hạ cũng không có.

Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma chờ bên ngoài, chân ngắn tự mình chạy vào trong.

Nàng đi vào, nhìn thấy Lộc Tông đang ngồi trên giường nhỏ đọc sách, viền mắt nóng lên, vội vàng đi tới bên cạnh hắn, tình tế đánh giá một phen.

Trên mặt Lộc Tông có chút trầy da.

Khương Lệnh Uyển âm thanh mềm mại nhu nhu hỏi: “Tông biểu ca, chân huynh khá hơn chưa?”

Tiểu bánh bao quan tâm mình như vậy, mặt mày Lộc Tông nhu hòa hơn chút, nói: “Không có chuyện gì, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.” Thấy bên người tiểu bánh bao không có ai, Lộc Tông nhíu mày hỏi: “Ma ma bên cạnh muội đâu?”

Khương Lệnh Uyển nhíu mày nói: “Muội biết Tông biểu ca không thích nhiều người nên để Đào ma ma chờ bên ngoài.” Khương Lệnh Uyển càng nghĩ càng đau lòng, còn có chút tự trách. Rõ ràng nàng đã sống lại lần nữa, nhưng kiếp trước nàng không quá chú ý tới Lộc Tông, tự nhiên sẽ không biết Lộc Tông bị ngã... Nếu nàng quan tâm tới hắn một chút chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Lộc Tông thấy tiểu bánh bao trắng trẻo mập mạp cắn môi, lại nheo nheo khuôn mặt nhỏ của nàng, nói lại một lần nữa: “Huynh không sao.”

—— Thực sự hắn không có chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển không tin, nàng biết Lộc Tông là người giỏi chịu đau, phảng phất như thể có người lấy dao cắt thịt của hắn thì hắn cũng không nhíu mày dù chỉ một chút. Tay nàng xóc chấn Lộc Tông lên nhìn, phát hiện chân trái của hắn được một tấm vải giữ cố định, chắc hẳn là chân này bị gãy.

Tuy kiếp trước chân Lộc Tông không có vấn đề gì nhưng lúc này nàng vẫn có chút lo lắng, không biết chân Lộc Tông có thể chữa khỏi hoàn toàn không...

Nếu không tốt lên...

Khương Lệnh Uyển không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng không nói lời nào, Lộc Tông lại là một cái hũ nút, gian phòng lại càng thêm yên tĩnh không âm thanh. Khương Lệnh Uyển nhìn về cái chân bị gãy, lại nhìn Lộc Tông đang xem binh thư, liền uốn cong eo, lưu loát cởi giày nhỏ, chân nhỏ không chút do dự trèo lên giường Lộc Tông.

Tay cầm binh thư của Lộc Tông dừng lại một chút, mặt đầy kinh ngạc nhìn tiểu mập mạp.

Khương Lệnh Uyển cong môi cười nói: “Xán Xán cùng Tông biểu ca đọc sách, sẽ không quấy rầy Tông biểu ca...” Nàng nhìn binh thư, lại nghĩ đến chuyện lần trước, vội vàng bổ sung: “Hôm nay Xán Xán không ăn bánh ngọt.”

Không chờ Lộc Tông mở miệng, Khương Lệnh Uyển tự mình nhắc chân ngồi lên người Lộc Tông, cẩn thận không đụng vào chân hắn, mà thân thể nhỏ nhỏ của tiểu oa nhi ngồi trong ngực hắn, mắt to long lanh, lẳng lặng cùng hắn đọc sách.

Lộc Tông ôm tiểu bánh bao trong lòng ngực, ngửi thấy mùi sữa nhân nhật cùng mùi bánh ngọt hòa quyện vào nhau, hắn không khỏi cong môi, cũng không nói lời nào, yên lặng mở sách ra đọc.

Hai khắc chung sau*. (*khoảng ba mươi phút)

Nàng xác thực giữ lời, ngồi yên, không làm phiền hắn.

Chỉ là...

Lộc Tông cúi đầu nhìn xuống, thấy tiểu bánh bao trong ngực đã nhắm mắt, nghiêng đầu, tay nhỏ nắm chặt vạt áo của hắn, nàng không chỉ ngủ say như chết mà khóe miệng cũng bắt đầu chảy nước miếng.

Lộc Tông thật bất đắc dĩ, liền đặt quyển binh thư trong tay xuống, cầm lấy khăn tay muốn lau nước miếng cho nàng.

Đang lúc này, Vinh vương bước vào.

Vinh Vương nhìn tiểu Xán Xán nằm trong lòng ngực nhi tử, dáng nhỏ có chút ngây thơ đáng yêu, ngủ cũng tương đối đáng yêu.

Lộc Tông mặt mày lạnh lạnh, kêu một tiếng “Cha.”

Vinh Vương vuốt cằm coi như đáp lại, hất áo ngồi sang một bên giường, nhìn tiểu bánh bao đang ngủ say sưa trong ngực nhi tử, không khỏi trêu ghẹo nói: “Xán Xán thật yêu thích con, vừa thấy con liền chạy theo ngay phía sau. Cha nhìn, giống như con đang nuôi vợ từ bé.”

Lục Tông nghe xong cũng không hé răng.

Vinh Vương không nói giỡn nữa, thu lại nụ cười, nhìn khuôn mặt tuần tú của nhi tử, thở dài một cái, nói: “Chuyện lần này, oan ức con...”

Lục Tông chậm rãi rũ mắt, tay đang cầm khăn. Hắn nhẹ nhàng lau đi nước miếng trên mặt tiểu bánh bao, thanh âm lạnh nhạt nói: “Không có gì đáng ngại...”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Khuôn mặt tuần mỹ nho nhã của Vinh Vương hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nhi tử chỉ mới mười tuổi, đã hồ hững thận trọng như vậy, ngay cả người làm cha như hắn cũng không biết được trong đầu nhi tử đến cùng là đang suy nghĩ cái gì. Hắn cũng hiểu vì sự tình của thê tử mà nhi tử có bất mãn đối với hắn. Ở trong lòng nhi tử, vị cửu cửu Phùng Hoài Viễn kia còn quan trọng hơn người làm cha như hắn. Trong lòng hắn cũng không thoải mái, nhưng lại không thể nói gì, so với cách Phùng Hoài Viễn luôn chăm sóc và giáo dục nhi tử, thì quả thật hắn còn kém xa.

Cho tới chuyện ở trường đua ngựa hôm qua, làm sao có thể qua mắt được hắn?

Nhưng Hoàng hậu xưa nay lòng dạ nhỏ mọn, lại oán hận hắn nhiều năm, tất nhiên là cũng bất mãn với con trai của hắn. Nếu như lúc này có thể tránh khỏi, cũng không chắc sẽ không có lần hai, lần ba... , hẳn lý giải tình tình Hoàng hậu, chỉ có cách để nàng thoải mái trong lòng, mới không tiếp tục tính toán.

Cũng may lúc này chỉ là diễn trò, nhi tử chỉ bị thương ngoài da một chút, hai chân đương nhiên là không có vấn đề gì, có điều là nói ra bên ngoài là bị té gãy chân, cần tĩnh dưỡng. Chỉ là, chuyện ngày hôm nay nói cho cùng cũng vạn phần mạo hiểm, nếu như hơi bất cẩn một chút, nhi tử có mệnh hệ gì, ngày sau hắn làm sao có thể giải thích cho thê tử ở dưới cửu tuyền?

Sắc mặt Lục Tông vẫn như ngày thường, một bộ dáng yên tĩnh nội liễm. Vinh Vương cũng là nam tử ngũ đại tam thô*, giờ khắc này không biết phải ở chung với nhi tử như thế nào, chỉ nhìn tiểu Xán Xán ngủ say trong ngực nhi tử, mới nói: “Ta ôm Xán Xán ra ngoài, con nghỉ ngơi cho tốt đi.”

*ngũ đại tam thô (năm lớn ba thô): chỉ những người vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô. (nguồn: Âm Dạ Cung). Ở đây là ẩn dụ Vinh Vương cũng là nam tử, thiếu tình tế.

Nói xong liền khom lưng muốn ôm tiểu mập mập đi.

Tay Vinh Vương vừa đụng vào cánh tay của tiểu mập mập, đã nghe Lục Tông nói: “Không sao.” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói, “...Cha, người bận thì cứ ra ngoài trước đi, ta sẽ chăm sóc biểu muội.”

Vinh Vương vừa nghe, gương mặt nhìn biểu tình nghiêm túc của nhi tử, cười thu tay về, nói: “Cũng được.”

.

Ngày kế khương Lệnh Uyển cố tình nhờ mẫu thân mình nấu canh, dự định cho Lục Tông bồi bổ thân thể.

Nàng cùng Đào ma ma tiến vào trong sân của Lục Tông, vậy mà khi tiểu bàn chân vừa mới quen cửa nẻo nhảy vào, đã thấy trước sân có một nam nhân mặc tử* y bào đứng đó, một tiểu thiếu niên mang kim quan.

*tử: màu tím

Khương Lệnh Uyển vừa thấy thái tử, ý cười trên khuôn mặt nhỏ bé mập mập lập tức ngưng lại.

Thái tử vừa vận giường mát, cũng nhìn thấy tiểu mập mập mặc một bộ váy mềm màu xanh đứng cách đó không xa. Hắn thấy đôi mắt long lanh ngập nước của bánh bao nhỏ đang ngơ ngác sững sờ nhìn mình, không khỏi nhíu mày.

Đào ma ma ở phía sau Khương Lệnh Uyển lại sợ hết hồn, vội bước tới, đỡ Lục tiểu thư nhà mình quý gối hành lễ.

Dù sao đây cũng là Thái tử, thực sự không thể đắc tội nổi.

Thái tử thấy khuôn mặt tiểu mập mập tràn đầy cảnh giác, không khỏi khiến hắn nhớ tới sự tình ngày ấy ở trường đua ngựa, khuôn mặt nhỏ ngày càng âm trầm thêm mấy phần. Hắn nhìn tiểu mập mập nói: “Cô đáng sợ như thế sao? Tới gần một chút.”

Tuy nói Thái tử mới chỉ là nam oa chín tuổi, nhưng tưởng tượng đến chuyện mà hắn làm với Tiết Vinh, Khương Lệnh Uyển cảm thấy Thái tử so với hài tử cùng lứa bình thường e rằng còn thấu hiểu chuyện nam nữ hơn nhiều. Bằng không, ..cũng không có chuyện mới chín tuổi đã nghĩ đến việc chọn Thái tử phi. Lần trước Thái tử nhận nhầm người, đánh bậy đánh bạ lại làm Tiết Vinh chịu oan ức. Nếu như nàng không gặp phải, cũng không biết được Thái tử này sẽ làm ra chuyện xấu gì.

Còn nếu hắn dám hôn nàng, nàng liền, nàng liền...

Khuôn mặt bánh bao mập mập của Khương Lệnh Uyển nhăn nhó, bất đắc dĩ nói: Nàng có thể làm gì đây?

Thái tử thấy tiểu mập mập dịch tiểu thân thể từng bước nhỏ đi tới, một bộ dáng như thể hắn sẽ ăn thịt người, cất bước tới gần, thấy nàng muốn lùi lại, liền nhàn nhạt nói: “Người yên tâm, người là tiểu tức phụ của Lục tông, cô sẽ không làm gì người.”

Đi?

Khương Lệnh Uyển nghe xong ngẩn người.

Nhưng không thể không nói, cách Thái tử xưng hô thật quá hợp khẩu vị.

Khỏe miệng Khương Lệnh Uyển uốn cong, mắt to tinh tế đánh giá Thái tử trước mặt, hắn cao hơn nàng rất nhiều, nhìn lên như vậy, giống như có vẻ hợp mắt hơn một chút, dù sao tướng mạo Thái tử cũng rất tốt. Nàng suy nghĩ một chút, mới nhỏ giọng mở miệng hỏi: “Thái tử điện hạ, người đến thăm Tông biểu ca sao?”

Hôm qua nàng ngủ trong lòng ngực Lục Tông, nhưng sau khi Vinh Vương vừa đến, nàng đã tỉnh lại rồi.

Theo như giọng điệu của Vinh Vương cùng Lục Tông, nàng có thể đoán ra lần này Lục Tông bị thương không phải là ngẫu nhiên, mà hôm nay thấy Thái tử tới thăm, nguyên nhân kia đương nhiên là không khó suy đoán. Hoàng hậu cung chiêu Thái tử, cũng may tính tình Thái tử đơn thuần hào sảng không có bị chiêu hư, ngày ấy Lục Tông thắng Thái tử, lấy tính tình toán chi li của Hoàng hậu, làm sao có thể buông tha Lục Tông?

Hơn nữa, kiếp trước nghe nói, trước khi Hoàng hậu thành thân, người nàng ái mộ lại là Vinh Vương.

Đại khái hồi đó cuộc sống nàng trôi qua quá nhàn nhã, càng cảm thấy hiếu kỳ đối với những chuyện như vậy, đặc biệt là loại tình tình ái ái này, vừa nghe tới, hai mắt liền tỏa sáng. Có điều những lời đồn như vậy cũng không phải chuyện đồn thổi xuống, không có lừa thì làm sao có khói, hơn nữa với dung mạo khí độ của Vinh Vương, tới bây giờ hắn vẫn là một vị mỹ nam tử nhẹ nhàng nho nhã, chứ nói chi đến thời còn trẻ phong lưu, không thì làm sao có thể sinh được một nhi tử tuần láng vô song như Lục Tông.

Bởi vì chuyện này, Hoàng hậu đương nhiên ngày càng không thích Lục Tông.

Chỉ là sự tình này xác thực quá oan ức cho Lục Tông, nàng không thể yêu thích nổi vị Hoàng hậu kia suy nghĩ chút gì trong đầu —— ai kêu người ta đi nhằm vào tiểu phu quân của nàng.

Biểu tình của Thái tử giờ phút này có chút nhăn nhó.

Tuổi tác hắn tuy còn nhỏ, nhưng nguyên nhân gì khiến Lục Tông xảy ra chuyện, trong lòng hắn quá rõ ràng. Loại chuyện tương tự thể này trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra, bây giờ lại tiếp tục lặp lại trên người Lục Tông, hắn càng ngày càng thấy hổ thẹn. Nhưng Thái tử là người coi trọng mặt mũi, bây giờ đi đến trước cửa, nhưng lại không cho phép hạ nhân làm kinh động người bên trong, lại không dám tự mình đi vào, thật sự là mâu thuẫn đến cực điểm.

Thái tử nói: “Lục Tông hắn...thế nào rồi?”

Khương Lệnh Uyển biết Thái tử là hài tử ngạo kiều*, kỳ thực lại rất quan tâm Lục Tông, suy nghĩ một chút liền nhăn nhó nói: “Tông biểu ca bị ngã gãy chân, trên mặt cũng có thật nhiều vết thương, rất nghiêm trọng, nghe đại phu nói phải nghỉ ngơi rất lâu mới có thể đi lại bình thường...” Vừa nói vừa nhăn khuôn mặt bánh bao mập mập, như thể Lục Tông thật sự bị thương nghiêm trọng như vậy thật.

*ngạo kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, đây là từ mình đưa vô cho hợp thôi, từ của tác giả hơi khó giải thích, kiểu như Thái tử này là đưa bên ngoài hay đối chọi với LT, nhưng thực chất rất quan tâm)) mình thấy từ ngạo kiều này quá hợp rồi, mấy má hay đọc truyện chắc cũng biết từ này.

Như vậy, Thái tử càng tự trách không ngọt, lại càng không dám đi vào.

Hắn nói: “Vây...vây để ta gọi ngự y tới đây xem bệnh cho Lục Tông.”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, nói: “Cha của Tông biểu ca đã mời đại phu rất lợi hại, có người nói còn lợi hại hơn ngự y trong cung...” Âm thanh tiểu nữ oa ngân nga mềm mại, khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái. Nàng dừng lại một chút, đôi mắt to nhuốm ý cười, nghiêm nghị là tiểu nữ oa thiên chân vô tà, nói, “Thái tử đến thăm Tông biểu ca sao?”

Thái tử lập tức phản bác: “Cô mới không phải!”

Hắn rũ mắt, ho nhẹ một tiếng, sau lại lầm bầm nói. “Cùng lắm sau này cô không tiếp tục tìm hắn tỷ thí...” Rồi quay lại nói với Nguyên Mậu ở phía sau, “Nguyên Mậu, chúng ta hồi cung.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Thái tử vội vã rời đi, trong lòng liền nói: thật là một hài tử ngạo kiêu.

Chỉ có điều, nếu sau này Thái tử không tiếp tục tỷ thí với Lục Tông nữa, vị Hoàng hậu kia cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ trở lại tìm Lục Tông gây phiền phức nữa chứ?

Nghĩ như vậy, tâm tình Khương Lệnh Uyển liền tốt hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xán lạn lên.

Nàng nhắc váy hướng đi vào phía trong phòng, vừa mới tiến vào phòng ngủ, tầm mắt liền nhìn về phía giường nhỏ, phát hiện đệm chăn trên giường nhỏ xốc lên, bên trong căn bản không có ai.

Lục Tông đâu?

Khương Lệnh Uyển nhú nhú mày, sau đó đi về phía tịnh thất.

Vừa vào tịnh thất, liền nghe được tiếng nước ào ào, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn Lục Tông trước mặt, thấy hắn đưa lưng về phía mình, đang đứng trước thùng tắm..

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Ngày đông ở Tân thành vô cùng lạnh, nháy mắt đã sắp khai xuân, xuân sắp đến nhưng tuyết vẫn không ngừng rơi. Đêm hôm qua lại đổ xuống một trận tuyết lớn, ngoài sân bây giờ, tuyết bay là tà đầy đất, như một chiếc thảm lông nhung, mỗi lần dẫm chân lên lại phát ra thanh âm “chì chì chì chì.”

Sáng sớm nay, hạ nhân đông viện mặc áo bông thật dày, cầm chổi quét tuyết rơi.

Hôm nay Chu thị mặc một thân áo màu đỏ, viền áo thêu chỉ vàng, chải lên búi tóc đơn giản, dáng người yếu điệu cân xứng, dù áo khoác bên ngoài có chút dày cũng không thể làm mất đi vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của nàng. Hôm nay khuôn mặt nàng xinh đẹp nõn nà, gương mặt đánh phấn thơm, trắng như trứng gà bóc, dịu dàng mềm mại như nước mùa xuân, lại không nhu nhược quá mức, mày liễu lộ ra khí chất phu nhân thể gia danh môn ung dung quý phái, làm người khác không thể khinh thường.

Chu thị vào phòng.

Nha hoàn trong phòng hành lễ, liền vén màn đưa Chu thị đi vào.

Trong phòng ngủ đang đốt than sưởi, ấm áp hòa hợp, so sánh với cái lạnh băng thiên tuyết địa bên ngoài kia thì quả thật hoàn toàn bất đồng, khiến cho người ta thoải mái không thôi. Chu thị nhìn màn lụa che màu trắng thêu hoa đang còn rũ xuống, trong phòng ngủ cũng thật im lặng, đành nhỏ giọng hỏi Đào ma ma đang mặc áo khoác nhưng màu đồng đứng canh bên giường: “Xán Xán còn ngủ sao?”

Đào ma ma hành lễ với Chu thị, nhìn qua tấm màn che màu trắng mỏng, tầm mắt hướng vào bên trong, cười nói: “Giờ mao hai khắc Lục tiểu thư có tỉnh một lần, mơ mơ màng màng, nô tỳ ôm nàng đi vệ sinh, sau đó lại trở về giường ngủ... Nô tỳ thấy tiểu thư ngủ ngon, cũng không dám đánh thức nàng.”

Chu thị nghe xong bất đắc dĩ cười cười, ngồi xuống mép giường của nữ nhi.

Nha hoàn trong phòng đều là người có nhãn lực, vội vàng vén màn giường sang hai bên, sau đó đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng.

Chu thị cúi đầu, thấy nữ nhi của mình ngủ say sưa, cả người được một chiếc chăn gấm dày màu hồng nhạt bao phủ, tóc đen mềm mại rối tung trên gối đầu sau gáy, một khuôn mặt trắng trẻo mập mạp, mấy tháng nay, dường như nàng lại tròn thêm một vòng.

Thân thể nhỏ bé cuộn thành một nắm, tựa như con mèo nhỏ.

Chu thị cúi đầu nặn nặn mặt nhỏ nữ nhi, ôn nhu nói: “Heo con lười, dậy thôi.”

Thấy nữ nhi ngoảnh mặt làm ngơ, Chu thị liền đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm nữ nhi lên. Nàng hôn gương mặt nhỏ của nữ nhi một cái, vỗ vỗ mõng tròn nói: “Xán Xán, nghe lời nhất, đừng không?”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy mẫu thân nhà mình, theo bản năng liền đem hai tay ôm lấy cổ mẫu thân làm bầm gọi “Nương”, sau đó đầu nhỏ tựa vào vai Chu thị, đôi mắt nhỏ lại đóng vào.

Chu thị không để ý, cầm xiêm y trong tay Đào ma ma đưa tới bắt đầu mặc cho nữ nhi.

“Nương...” Thanh âm tiểu nữ oa vốn rất mềm mại, bây giờ mới tỉnh ngủ, càng mềm mại nhu nhu hơn mấy phần.

Chu thị thấy nữ nhi đã tỉnh, liền hỏi: “Heo con lười, con không biết hôm nay là ngày gì sao? còn ngủ nướng?”

Ngày gì?

Khương Lệnh Uyển chu miệng nhỏ, đôi mắt long lanh đầy nước mê man, hiển nhiên là chưa hoàn toàn tỉnh táo. Nàng để mẫu thân tùy ý mặc xiêm y cho nàng, sau đó mới nhớ, hôm nay là sinh nhật nàng.

Sinh nhật nàng vào ngày mười bốn tháng giêng, vừa vặn trước Tết Nguyên Tiêu một ngày.

Chu thị mặc xiêm y cho nữ nhi xong, nha hoàn liền bưng một chậu sứ màu xanh ngọc khắc bách điều đi vào. Chu thị thấy nha hoàn đang chuẩn bị nhúng khăn lau mặt vào chậu rửa, liền nói một tiếng: “Đề ta làm đi.” Đối với mọi chuyện liên quan đến nữ nhi, xưa nàng nàng thích tự tay làm lấy. Chu thị cầm khăn lau, vươn tay thử độ ấm của nước, lúc này mới bỏ khăn lau vào chậu rửa mặt, cẩn thận vắt khô, nhẹ nhàng lau mặt cho nữ nhi.

Lau mặt xong, Khương Lệnh Uyển mới coi như hoàn toàn tỉnh ngủ.

Chu thị ôm nữ nhi ngồi trước gương, cầm lược ngọc chải lên hai búi tóc xinh đẹp cho nữ nhi, chải thật kĩ, sau đó một tay cầm trâm hoa mai năm cánh khảm hồng ngọc, một tay cầm dải lụa hoa rũ tua bạc, cuối dây khảm thạch lựu, hỏi: “Hôm nay Xán Xán muốn đeo cái nào?”

Khương Lệnh Uyển một đôi mắt to nhìn thật kĩ, rất có chủ kiến chỉ vào trâm hoa mai nói: “Xán Xán muốn cái này.”

Chu thị gật đầu, cài trâm cho nữ nhi.

Sau đó lại cầm lấy một chuỗi ngọc vàng đeo vào cổ nữ nhi, lúc này mới thỏa đáng.

Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt bánh bao mềm mại nhu nhu, trong lòng có chút phát sầu. Mấy tháng nay bên ngoài rất lạnh, thỉnh thoảng tuyết lại rơi lớn, nàng làm ở trong phòng không muốn đi ra, mỗi ngày ăn lại ăn, ngủ lại ngủ, năm mới đi qua, cả khuôn mặt dường như lại béo hơn một vòng, trên bụng cũng toàn là thịt. Khương Lệnh Uyển duỗi tay nhỏ ra nhìn, lại xoa xoa gò má, sờ một cái liền cảm giác được toàn là thịt với thịt, cảm giác vô cùng tốt.

Lần này được rồi...

Mới qua mấy tháng, nàng đã béo thành một bé mập.

Chu thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, nói: “Chờ một lát Tranh biểu tỳ và Vành biểu ca đều sẽ tới đây, hôm qua Vinh Vương phủ phái người qua, nói là Vinh thế tử và Tiểu Quận chúa cũng sẽ đến chúc mừng sinh nhật con. Tuy hôm nay là sinh nhật Xán Xán, nhưng con phải ngoan ngoãn, không được bắt nạt người khác.”

Lục Tông cũng đến?

Khương Lệnh Uyển sững sờ, đột nhiên nhớ đến chuyện lần trước ——

Ngày ấy nàng xông vào phòng Lục Tông, đúng lúc Lục Tông mới tắm xong bước ra ngoài, quay đầu liền nhìn thấy nàng, dường như rất là sững sốt... Hiển nhiên không ngờ nàng sẽ đi vào ngay lúc đó. Mà nàng a? Nàng chỉ là một tiểu nữ oa bốn tuổi, hoàn toàn có thể giả vờ cái gì cũng không biết, nhưng hôm đó nàng thật lúng túng, vội vàng che mặt chạy ra ngoài, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng. Tuy rằng kiếp này nàng hơi dính lấy Lục Tông, nhưng vẫn là một tiểu cô nương rụt rè nha.

Nhưng mà... thực sự nàng không nhìn thấy gì a.

Có điều, ở kiếp trước, quả là nàng đã nhìn không biết bao nhiêu lần. Thời điểm động phòng hoa chúc nàng thật không nhìn, nhưng thời gian trôi qua, tóm lại không thể không nhìn. Lần đầu nhìn thấy nàng có chút giật mình, cảm giác vật kia quá mức xấu xí, nhưng sau đó... Sau đó xem nhiều lần rồi cũng sẽ quen.

Nhưng so với tình huống hiện tại thực sự không giống nhau a.

Ngày ấy hồi phủ, nàng ảo não không thôi.

Phản ứng của nàng lớn như vậy, không phải là hành động mà một tiểu nữ oa nên có... Cũng không biết Lục Tông sẽ nghĩ nàng như thế nào.

Tiếp mấy ngày sau, nàng cũng không dám đi thăm Lục Tông nữa.

Chu thị thấy đáng về ngờ ngạc sững sờ của nữ nhi, cho rằng nữ nhi chưa tỉnh ngủ, hơn nữa khi nhắc tới Lục Tông cũng không thấy nàng phản ứng gì, lần trước nữ nhi từ Vinh Vương phủ trở về, cũng không tiếp tục ồn ào nói muốn đi thăm Lục Tông nữa.

Nàng biết nữ nhi lại đụng phải tật xấu có mới nới cũ, bây giờ mấy tháng không thấy, dường như đã quên Lục Tông không còn một móng.

Bất quá nàng thực sự rất yêu quý hài tử Lục Tông này, đã lâu không gặp, thực sự có chút nhớ, cũng không biết đứa nhỏ kia đã cao lên bao nhiêu a.

Khương Lệnh Uyển ăn xong mì trường thọ, sau đó đi qua chỗ lão thái thái, rồi lại trở về gian phòng của nàng.

Sinh nhật tiểu tổ tông của Vệ Quốc Công phủ, tuy nàng chỉ là tiểu oa nhi năm tuổi, nhưng sinh ra đã là kim tôn ngọc quý, mới nửa ngày đã thu một đồng lễ vật lớn. Có điều, Khương Lệnh Uyển căn bản không chú ý lắm, cũng lười xem, chỉ là khi đến giờ tị, nàng thấy Đào ma ma đi vào, khuôn mặt tràn đầy vui sướng, nói: “Lục tiểu thư, Vinh Thế tử đến thăm tiểu thư.”

Lục Tông.

Nếu là ba tháng trước, vừa nghe Lục Tông đến, khẳng định nàng sẽ không ngủ mà chạy đi gặp hắn.

Nhưng lúc này, tuy nàng nhớ Lục Tông, thế nhưng trong lòng khó chịu.

Khương Lệnh Uyển dùng một chút, tay nhỏ vội vàng ôm bụng, nhú lông mày nói: “Ta không thoải mái, muốn ngủ...”

Nói xong nàng liền cuộn tròn thành một khối tròn, thân thể mập mạp lăn vào bên trong giường, không nói tiếng nào.

Đào ma ma biết đây là trò vặt của tiểu thư, đại khái là không muốn gặp Vinh Thế tử. Có điều nhắc tới cũng kì quái, ba tháng trước còn dính Vinh Thế tử như thế, mãi đến ngày ấy nàng vội vàng vàng chạy ra từ phòng Thế tử, sau này cũng không đề cập tới Vinh Thế tử nữa, phảng phất như đã quên mất hắn. Hôm nay Vinh Thế tử có ý sang thăm Lục tiểu thư, tiểu thư lại không muốn gặp người, thật là kì quái.

Khương Lệnh Uyển ôm bụng nháy mắt một cái, nhìn Đào ma ma đi ra ngoài, sau đó nàng ngơ ngợ nghe được âm thanh quen thuộc, là giọng Lục Tông.

Theo bản năng nàng liền vênh tai lên nghe ngóng.

Nghe được thanh âm Lục Tông, mắt nàng có chút sáng lên. Kịp trước tuy nàng không có bao nhiêu tình cảm nam nữ với Lục Tông, nhưng sau khi gả tới Vinh Vương phủ, Lục Tông sủng nàng, nàng đương nhiên càng ý lại vào hắn. Mỗi lần tới thời điểm hắn phải xuất chinh đánh trận, buổi tối nàng ngủ một mình, thực có chút không quen. Chia lìa mấy tháng, Lục Tông khai hoàn, nàng nghe được tiếng nói của hắn, trong lòng bỗng yên tĩnh lại.

“Lục tiểu thư, đây là quà sinh nhật Vinh Thế tử tặng cho tiểu thư.” Đào ma ma khuyên can người trên giường mãi, thản nhiên: Vinh Thế tử có tâm như vậy, hiển nhiên là hắn đã đặt tiểu biểu muội này ở trong lòng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, chậm rãi từ trên giường nhỏ bò dậy, sau đó nhìn cái hộp nhỏ trong tay ma ma, duỗi tay nhỏ nhận lấy.

Nàng ngồi xuống, chậm rãi mở hộp ra.

Bên trong cũng không phải đồ trang sức hay châu báu quý giá gì, mà là một con rối nhỏ.

Mắt Khương Lệnh Uyển sáng rực lên, cầm con rối tinh tế đánh giá một phen, phát hiện con rối không quá tinh xảo nhưng lại rất sống động, hiển nhiên đã tốn không ít công phu...

Con rối nhỏ là một tiểu nữ oa béo mập, đáng yêu như vậy, không phải nàng thì là ai?

Khương Lệnh Uyển không nhận được cong môi, trong lòng đắc ý.

Nhưng mà...chẳng lẽ con rối này là Lục Tông tự mình làm?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cầm con rối nhỏ yêu thích không thôi, liền nghe thấy bên ngoài có một âm thanh giòn tan đang gọi nàng. Nàng thoáng giương mắt, nhìn người đến mặc một áo chiếc khoác màu xanh sẫm, trên đầu đội mũ quả dưa bằng gỗ sơn màu đen.

Tiểu nam oa đáng yêu như vậy, không phải Tiết Vành thì là ai?

Qua một năm, khuôn mặt Tiết Vành ngày càng mượt mà, dường như cũng mập thêm một vòng, thời điểm mặc tiểu bào càng thêm ngây thơ đáng yêu.

Tiết Vành đặt mông ngồi cạnh Khương Lệnh Uyển, mắt to nhìn con rối nhỏ trong tay nàng, nói: “Con rối này thật đáng yêu, mập mập như Xán Xán.” Trong mắt Tiết Vành, những thứ mập mập tròn tròn giống như tiểu biểu muội luôn là khả ái nhất. Hắn duỗi tay nhỏ muốn sờ, nhưng Khương Lệnh Uyển nhanh chóng đem con rối bỏ lại vào trong cái hộp nhỏ, đóng lại, sau đó mới liếc mắt nhìn Tiết Vành.

Tiết Vành quyết miệng, dường như có chút bất mãn, nhưng lại không dám hé răng.

Khương Lệnh Uyển không nhìn Tiết Vành, nghiêng nghiêng đầu, liền phát hiện biểu tỷ Tiết Tranh cũng tới. Tiết Tranh cùng Tiết Vành là một đôi long phượng thai, Tiết Tranh là tỷ tỷ, có người nói nàng chỉ ra đời sớm hơn hai khắc chung mà thôi, nhưng dù là hai khắc chung, lại để cho Tiết Tranh từ nhỏ liền quyết định bảo vệ đệ đệ Tiết Vành của mình —— không cho người khác bắt nạt đệ đệ, chỉ cho đệ đệ bắt nạt người khác. Có điều Tiết Vành lại rất ngoan ngoãn, đương nhiên sẽ không tìm lí do bắt nạt người khác, mà những người thích bắt nạt Tiết Vành, đã sớm bị tiểu nữ oa dũng mãnh Tiết Tranh đánh cho chạy mất dép.

Lại nhìn Tiết Tranh, hai tỷ đệ là đôi long phượng thai, dung mạo giống nhau như đúc, nhưng Tiết Tranh cao hơn Tiết Vành một chút, cũng gầy hơn, vẫn rất dễ dàng nhận ra. Tuy Tiết Tranh là tiểu nữ oa, nhưng xưa nay không thích trang điểm, tiểu cung nhỏ đeo bên eo chưa từng rời đi, tính tình còn táo bạo hơn tiểu nam oa, ngược lại đệ đệ Tiết Vành lại rất nghe lời, tính tình ôn hòa. Cô nàng luôn nói, tính tình hai tỷ đệ này dường như bị đảo ngược.

Khương Lệnh Uyển rất sùng bái Tranh biểu tỷ, lập tức ngừng đầu ngọt ngào kêu một tiếng: “Tranh biểu tỷ.”

Tiết Tranh nhìn tiểu bánh bao ngồi trên giường La Hán, cảm thấy tiểu biểu muội càng ngày càng đáng yêu, liền cúi người hôn má nàng một cái, sau đó tiếp tục nheo nheo mắt mập của Khương Lệnh Uyển: “Xán Xán thật ngoan, lần tới biểu tỷ dẫn muội đi trộm trứng chim.”

Tiết Vành đứng một bên bất mãn nói: “Tỷ, không phải nương đã nói không cho tỷ leo cây sao?”

Tiết Vành thầm nghĩ: Tỷ tỷ của hắn nghịch ngợm như vậy, Xán Xán ngoan như thế, làm hư nàng thật không tốt.

Tiết Tranh chớp chớp mắt to, hỏi: “Đệ không nói làm sao nương biết?” Nói xong nàng hướng phía Khương Lệnh Uyển cười tươi: “Có đúng không Xán Xán?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “Tranh biểu tỷ nói đúng.”

Tiết Tranh nghe vậy liền cười to.

Tiết Vành lo lắng tiểu biểu muội sẽ đi theo tỷ tỷ hắn học cái xấu, vội hỏi: “Xán Xán, chúng ta ra ngoài sân nặn người tuyết được không?”

Nặn người tuyết a.

Mắt to Khương Lệnh Uyển chuyển động, trong lòng có chút chờ mong, gật đầu nói: “Được.” Nói xong liền cùng Tiết Vành nhảy xuống giường La Hán, chuẩn bị đi ra ngoài nặn người tuyết.

Đào ma ma đứng một bên vội cầm một chiếc áo khoác lông chim màu đỏ quả hạnh, viền áo nam hạt thạch lựu mặc vào cho Khương Lệnh Uyển, lại đội thêm một cái nón thỏ lông xù lên đầu nhỏ của nàng, cuối cùng lấy thêm đôi bao tay thêu bông màu tím đeo vào tay nhỏ, dặn dò: “Bên ngoài lạnh, Lục tiểu thư chơi nhanh rồi về, cẩn thận cảm lạnh.”

Khương Lệnh Uyển nhìn thân hình vốn đã tròn vo của mình, lần này lại bị bọc kín mít, càng giống như một cái bánh chưng. Vẻ mặt nàng ngoan ngoãn nói: “Đào ma ma, Xán Xán biết, Xán Xán cùng Tranh biểu tỷ cùng Vành biểu ca chơi một lát, rất nhanh liền trở về...”

Ngoan ngoãn như thế, Đào ma ma liền yên tâm.

Tiết Tranh dẫn đầu, mang theo hai bánh bao một đỏ một xanh, hấp tấp chạy ra ngoài sân nặn người tuyết.

Tiết Vành có ý muốn ở trước mặt tiểu biểu muội thể hiện bản lĩnh một phen, liền xung phong vận chuyển tuyết, xong lại cùng tiểu biểu muội nặn người tuyết. Tiết Vành giờ cành cây khô trong tay nói: “Cái này chút nữa dùng làm tay người tuyết...”

Tay nhỏ đeo găng, Khương Lệnh Uyển đắp tuyết không được tốt, nhưng nhờ có Tiết Vành trợ giúp nên cũng đỡ hơn nhiều. Còn Tiết Tranh, xưa nay nàng luôn xem thường những loại trò chơi như thế này, cảm thấy chúng thật ấu trĩ, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng, cũng không biết lại đang lác lác lư bên ngoài làm cái gì.

Khương Lệnh Uyển chỉ huy Tiết Vành.

Hôm nay Tiết Vành ăn mặc khá dày, như cái bánh bao nhỏ, di chuyển có chút bất tiện, thỉnh thoảng thân thể có chút không vững lại đặt mông ngồi xuống đất, hoặc không cẩn thận lại bị té, miệng ăn đầy tuyết. Có điều ngẩng vai cái trên tuyết cũng không sao, Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dáng Tiết Vành có chút đáng yêu, không nhịn được cười lên, Tiết Vành nhìn tiểu biểu muội cười đến nỗi hai con mắt cong cong, cũng ngày ngoác nọ nự cười.

“Tiết tiểu thư, cẩn thận một chút —— “

“Tiết tiểu thư, ngài mau trèo xuống a.”

...

Nghe được âm thanh này, Khương Lệnh Uyển cũng không kinh ngạc lắm.

Nàng nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, quả nhiên thấy Tiết Tranh đang trèo cây.

Hôm nay Tiết Tranh mặc một thân áo bông màu xanh biếc bằng lụa, vạt áo phía trước vắt nghiêng, bên trong màu trắng tinh bao quanh bởi một màu xanh lục, đặc biệt dễ thấy. Nhưng mà tình cảnh bây giờ của Tiết Tranh khá nguy hiểm, xưa nay nàng gan lớn, ý vào động tác linh hoạt của mình, thường hay làm ra những trò nguy hiểm như trèo cây, nhưng dù có lợi hại thế nào, nói tóm lại nàng vẫn chỉ là một tiểu nữ oa mà thôi.

Tiết Vành nhìn lên, ngăn người, sau đó liền chạy tới.

Khương Lệnh Uyển cũng muốn gọi Tiết Tranh trèo xuống, nào biết vừa mới chạy được vài bước, dưới chân liền vấp phải cành cây khô, thân thể mập mạp liền ngã lăn quay trên đất, mũi thò trên đầu cũng rơi xuống. Khương Lệnh Uyển nhủ mày, muốn đứng dậy, nhưng rất nhanh liền có một đôi tay vươn tới, luồn qua khe nách đỡ nàng lên.

Khương Lệnh Uyển sững sờ gương mặt, nhìn thẳng vào tiểu thiếu niên đang khom lưng đứng trước mặt nàng...

Ngũ quan tuần tú non nớt, lông mày hơi nhíu, giống như từ trong tranh bước ra. Khương Lệnh Uyển ngay lập tức bị sa vào đôi con ngươi trầm lặng sâu thẳm đen như mực, nàng vui mừng mấp máy môi, nhưng lại không nói ra lời.

Ba tháng không gặp, dường như hân cũng không thay đổi gì.

Lục Tông không nhanh không chậm nhặt mũi thò dưới đất đội lên cho tiểu bánh bao, thấy nàng không nói một lời, chỉ mở một đôi mắt to nhìn hân, liền nhàn nhạt nói: “Còn nhận ra huynh không?”

Khương Lệnh Uyển nghe xong suýt nữa cười ra tiếng.

Ngày thường Lục Tông rất ít nói, lại nghiêm túc, hôm nay nói như vậy thật giống như đang vui đùa. Hai người bọn họ chỉ mới ba tháng không gặp, làm sao nàng có thể quên hân cơ chứ? Chỉ là nàng không nghĩ tới, thì ra là Lục Tông vốn không rời đi. Vừa rồi trong lòng nàng có chút hối hận, bây giờ thấy hân ở chỗ này, không khỏi vui mừng, liền nhón chân lên ôm lấy cổ hân, chà xát khuôn mặt hân, cong môi thân mật gọi: “Lục Tông...”

“Ừm.”

Lục Tông ôm tiểu bánh bao trong ngực, đáp một tiếng.

Mấy tháng không gặp, dường như tiểu bánh bao sống rất tốt, ăn no béo trắng, khuôn mặt lại tròn thêm một vòng. Thấy nàng thân cận với hân như vậy, vàng trán Lục Tông nhu hòa hơn chút, sau đó hỏi: “Lễ vật sinh nhật, thích không?”

Tiểu rồi béo kia sao?

Khương Lệnh Uyển nói lỏng tay, nhìn gương mặt tuần tú của Lục Tông, gật đầu, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán rất thích, nhưng mà...” Nàng dừng một chút, nhấp nháy mắt, nói: “Xán Xán còn muốn cái khác.”

Lục Tông nhìn đôi mắt to linh động của tiểu bánh bao, phối hợp hỏi: “Cái gì?”

Khương Lệnh Uyển đưa tay chỉ gò má của nàng.

Ý rất rõ ràng.

Lục Tông ngăn người, cũng không nói gì, chỉ cúi người hôn lên gương mặt bánh bao của nàng một cái.

Vừa hôn xong, Tiết Tranh cùng Tiết Vành vừa vịn đi qua. Tiết Vành thấy Lục Tông hôn tiểu biểu muội, chân ngắn vội vàng chạy đến trước mặt Khương Lệnh Uyển hét lên: “Huynh cũng muốn hôn...” Nói xong đôi môi béo nộn liền đưa tới.

Lục Tông liền ôm người lên.

Tiết Vành vô huyệt, đôi mắt to long lanh nước tràn ngập oán niệm nhìn Lục Tông.

Tiết Tranh sang sảng nở nụ cười, đưa gò má của nàng đến trước mặt đệ đệ, nói: “Hôn tỷ, muốn hôn thì hôn tỷ được rồi...”

.

Lúc này tâm tình Khương Lệnh Uyển rất tốt, khuôn mặt nhỏ tràn đầy nụ cười, nắm tay Lục Tông chạy tới tiền thính tìm cha mẹ. Nàng vừa nhìn thấy cha, đôi mắt liền sáng lên, “thịch thịch thịch” chạy tới.

Khương Bách Nghiêu đang trò chuyện với Khương Nhị gia, thấy nữ nhi bảo bối chạy đến, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười từ ái, ôm nữ nhi lên đùi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của nàng nói: “Tiểu thọ tinh của chúng ta đến rồi!”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nghiêng đầu nhìn Khương Nhị gia kêu một tiếng: “Nhị thúc.”

Khương Nhị gia nhìn tiểu chất nữ xinh đẹp đáng yêu liền yêu thích không thôi, cười cười nói: “Xán Xán của chúng ta càng lớn càng đẹp, sau này chắc chắn là một tiểu mỹ nhân.”

Khương Lệnh Uyển trầm nghĩ: Sau này nàng không phải là một tiểu mỹ nhân, là đại mỹ nhân.

Nghĩ tới khuôn mặt của mình sau này lớn lên, Khương Lệnh Uyển có chút tự hào, có điều kiếp trước nàng tiêu tốn khá nhiều vào việc trang điểm trang phục, kiếp này nên khiêm tốn lại một chút.

Bên này Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ cũng tới tiền đình tìm cha.

Khương Lệnh Huệ mặc một thân váy đỏ khoác thêm chiếc áo gấm nhỏ viền vàng đi phía trước, dung mạo không tệ, trang phục như vậy thực sự đẹp đến chói mắt, mà Khương Lệnh Dung lại mặc một bộ váy màu mặt ong nhàn nhạt, tuy ăn mặc đơn giản, nhưng nhìn qua thực sự là một cô bé ngoan, càng làm người khác yêu thích. Khương Lệnh Huệ nhìn thấy Khương Nhị gia liền vui vẻ chạy tới, còn có một nữ tử trẻ tuổi mũm mĩm đứng cạnh Khương Lệnh Dung, chính là nữ tiên sinh của Khương Lệnh Dung, Thẩm Như Ý.

Lần trước Khương Lệnh Dung bị bệnh, khuôn mặt nhỏ liền gầy đi một ít, nhưng Khương Nhị gia cũng chỉ qua thăm nom vài lần, chỉ có vị tiên sinh Thẩm Như Ý chăm sóc Khương Lệnh Dung rất tỉ mỉ chu đáo, giúp nàng khỏe mạnh trở lại. Mẫu thân Khương Lệnh Dung vừa mới rời đi, đây chính là thời điểm cần người quan tâm nhất, nên nàng liền có chút ý lại Thẩm Như Ý. Thẩm Như Ý là một nữ tử chưa lấy chồng, việc chăm sóc hài tử thực sự cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng dường như đó là thiên tính của nữ tử, không có cách nào từ chối Khương Lệnh Dung, tuy nàng đã nghĩ, nhưng vẫn thường xuyên qua đây chăm sóc đứa trẻ này.

Thẩm Như Ý dẫn Khương Lệnh Dung đi đến tiền đình, vốn định đưa đến liền trở về, dù sao Quốc Công gia cùng Khương Nhị gia đều ở đây, nàng là một nữ tử, tự nên biết kiêng dè.

Chỉ là ——

Thẩm Như Ý ngược mắt nhìn về phía người đang ngồi trên ghế chủ vị, nam tử mặc một bộ cẩm bào màu trắng thêu hình trăng lưỡi liềm, trong ngực ôm một tiểu nữ oa phần điêu ngọc mài, trên gương mặt tuấn tú nho nhã tràn đầy nụ cười nhã nhặn, làm cho lòng người cảm thấy ấm áp. Thẩm Như Ý đọc đủ loại thi thư, tính tình thanh cao, từng tuyên bố chung thân không gả, nàng cảm thấy những nam tử ô uế trên thế gian kia không có người nào xứng với nàng, nhưng nam tử này...

Thẩm Như Ý cảm thấy trái tim mình đang ầm ầm nhảy lên, trong lòng căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Khương Lệnh Uyển đang ngồi trong lòng ngực cha rất vui vẻ, nhìn Khương Lệnh Huệ đi tới, nụ cười nhạt bớt, sau đó nhìn Khương Lệnh Dung đang đi tới cách đó không xa, cùng với Thẩm Như Ý đang đứng ở cửa. Khương Lệnh Uyển thấy mặt Thẩm Như Ý hơi ửng hồng, một đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía bên này, trong mắt có chút si mê không tầm thường.

Đây là...

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên ý thức được điều gì đó.

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú chuyên hút hoa đào của cha, bất đắc dĩ nhún mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thẩm Như Ý là một người kiêu căng tự mãn, đối với chuyện tình cảm tự nhiên cũng thông suốt muộn hơn một chút. Trước kia nàng khinh thường những nữ tử dựa vào nam nhân mà sống. Nàng cảm thấy thân là nữ nhân, không có nam tử cũng có thể sống một cuộc sống tiêu dao tự tại. Nhưng mà khi thấy người này, nàng đột nhiên có một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời, làm nàng thật khâm trọng...

Nàng rũ mắt, không nhìn được lại gương lên, một đôi mắt sáng dịu dàng như hồ nước mùa xuân, sóng mắt lưu chuyển, hàm chứa chút yêu kiều nhìn trộm một cái, sau đó lỗ tai liền nóng lên.

Nhưng mà, một thân trang phục này, cùng với Khương Nhị gia đang ngồi bên cạnh hẳn và Lục tiểu thư trong lòng ngực kia, không một lời liền chỉ rõ thân phận của hắn.

Mới biết yêu, lại ngay lập tức bị xối cho một gáo nước lạnh.

Thẩm Như Ý lập tức tỉnh táo lại.

Vị nam tử nho nhã trầm ổn này cũng không phải ai xa lạ mà chính là gia chủ Vệ Quốc công phủ Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu ở Tân thành nổi danh tuần mỹ nho nhã, nhưng sau khi hấn cưới vợ, nổi danh nhất chính là thanh danh sùng thê của hắn. Đúng rồi, người mà Khương Bách Nghiêu cưới chính là An Vương phủ Xương Bình Quận chúa. Xương Bình Quận chúa phong tư xuất chúng Tân thành, khi hai người thành thân, quả thật là trời sinh một đôi. Khương Bách Nghiêu lại là một người sùng thê như mạng, phu thê ân ái không nói, lại còn sinh ra một đôi nhi nữ thông tuệ đáng yêu, làm người ta hâm mộ không thôi.

Thẩm Như Ý nhìn tiểu nữ oa trong lòng Khương Bách Nghiêu, thầm nghĩ: Phần điều ngọc mài như vậy, sau này lớn lên, dung mạo cũng thật khó lường.

Nàng ở quý phủ dạy học, làm sao không thể nghe nói qua việc Khương Bách Nghiêu cùng Chu thị ân ái?

Khương Nhị gia cũng không quan tâm đến hai nữ nhi này của mình cho lắm, trong lòng hắn chỉ có Khương Lộc là bảo bối, nhưng hôm nay Khương Lệnh Huệ vui vẻ nhào vào ngực hắn, Khương Nhị gia cũng không đẩy nàng ra, liền ôm nàng ngồi lên đùi.

Mẫu thân Khương Lệnh Huệ vừa rời đi, bây giờ nàng đặc biệt quán quít người cha này. Hôm nay hiếm khi Khương Nhị gia thân thiết với nàng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vui như nở hoa.

Khương Lệnh Huệ quay đầu, vui mừng vẫy tay với Khương Lệnh Dung. Khương Nhị gia ngẩng đầu nhìn đại nữ nhi, ánh mắt bất ngờ rơi vào người Thẩm Như Ý đứng cách đó không xa.

Một thân áo lụa ba màu xanh ngọc, đỏ và xanh thẫm đan xen nhau trên vạt áo, dáng người cao gầy, là lột tinh tể, thướt tha yêu kiều. Da trắng môi đỏ, tóc đen như mực, trên búi tóc cắm thêm một trâm ngọc hoa lan, càng làm nàng trở nên phong hoa tuyết nguyệt.

Giống bông hoa u lan trong cốc vắng, thanh thoát cao ngạo.

Thẩm Như Ý đã hơn hai mươi, tuy dung mạo không thuộc hàng quốc sắc thiên hương, nhưng khí thái xuất trần thoát tục, đủ để hấp dẫn ánh mắt nam tử.

Nhất thời Khương Nhị gia không thể dời mắt.

Từ thị vừa đi, Khương Nhị gia liền có thể thoải mái trải qua những tháng ngày tiêu dao tự tại. Mỗi ngày đều ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” không nói, càng không cần lo lắng đề phòng sự từ hà đông trong nhà kia, thật là sung sướng như thần tiên. Những nữ nhân đã từng qua tay hắn kia, có người đáng người tốt hơn nàng, có người dung mạo còn xinh đẹp hơn nàng, càng có một phen công phu trên giường tuyệt hảo kia, nhưng lại không có người nào có khí chất thanh liên như nàng, phảng phất như đang đứng trên đám mây.

Đại khái trong tâm khí nam nhân, đều hi vọng nữ nhân ở dưới thân mình hưởng thụ sung sướng, chứ không phải bày ra tự thái thanh cao như vậy.

Càng thanh cao cao ngạo, hắn càng muốn nhìn về mặt yếu điệu của nàng.

Thẩm Như Ý thu hồi tâm tư, đúng lúc đối mắt với Khương Nhị gia.

Thấy hắn thẳng tắp nhìn mình, phảng phất như nhìn chăm chăm con mồi. Nàng là nữ tiên sinh dạy học của Khương Lệnh Dung, trước đây nàng khá kính trọng Từ thị, cũng biết Khương Nhị gia tính tình phong lưu, nhưng nàng lại cảm thấy Khương Nhị gia dù có gan trời cũng không dám động nàng... Cũng vì hơn nửa năm nay, nàng cũng tình cờ chạm mặt hắn vài lần, Khương Nhị gia này vẫn luôn rất kính trọng nàng. Nhưng ánh mắt lần này làm cho nàng có cảm giác thật ghê tởm.

Chỉ bằng hắn, cũng dám mơ tưởng đến nàng?

Khương Nhị gia cùng Khương Bách Nghiêu là huynh đệ ruột, ngũ quan có chút tương tự, nhưng người xưa thường nói “Tướng sinh từ tâm”, Khương Bách Nghiêu đọc đủ thứ thi là một quân tử ôn tồn nho nhã, mà Khương Nhị gia suốt ngày lưu luyến phong hoa chơi bời phóng đãng, tất nhiên không còn gì phải nói nữa.

Thẩm Như Ý nhíu mày, thấy Khương Bách Nghiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, trái tim nhất thời đập “thịch thịch thịch” liên hồi, sau đó cúi đầu, đỏ mặt xoay người rời đi.

Khương Bách Nghiêu chỉ liếc qua một chút, chưa từng để trong lòng, lại tiếp tục cúi đầu nói chuyện với nữ nhi.

Nhưng Khương Nhị gia là một con cáo già tình trường.

Mới vừa rời về mặt yêu kiều nữ thiện thùng của Thẩm Như Ý đều lọt hết vào mắt hắn, làm sao hắn có thể không biết Thẩm Như Ý động tâm với Khương Bách Nghiêu? Khương Nhị gia cười cười, tay xoa đầu nhỏ nữ nhi, về mặt đầm chiêu.

Khương Lệnh Uyên biết mị lực của cha rất lớn, nhưng cha luôn giữ mình trong sạch, xưa nay chưa từng làm những việc trêu hoa ghẹo nguyệt kia, điểm này nàng rất tin tưởng. Khương Lệnh Uyên giương mắt, nhìn Lục Tông đứng bên cạnh, hắn vừa cao vừa gầy, hình như ba tháng qua còn cao hơn chút ít.

Nàng cũng cao a —— có điều hơi mập một chút, nhìn như không có gì khác biệt.

Thân thể mập mạp của Khương Lệnh Uyển linh hoạt từ trên người cha nàng trèo xuống, chạy đến bên người Lục Tông, thân mật ôm cánh tay của hắn, ngửa đầu nói: “Tông biểu ca, bồi Xán Xán đến viện tử chơi đùa đi.”

Lục Tông thấy tiểu bánh bao cười tươi, không có bởi vì mấy tháng không gặp mà xa lạ với hắn. Hắn gật đầu nói: “Được.” Nói xong liền tùy ý nàng kéo tay hắn đi đến viện tử.

Khương Lệnh Uyển dùng chân ngăn, hướng về phía Lục Tông giơ hai tay: “Muốn ôm một cái.”

Lục Tông bất đắc dĩ khom lưng ôm nàng lên.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ hắn, trán蹭 vào trán hắn, nháy mắt hỏi: “Xán Xán có nặng hay không?”

Lục Tông nhìn đôi mắt to gần trong gang tấc, biết tiểu bánh bao không muốn nghe đúng sự thật, liền dùng sức nâng mông nàng lên, ôn hòa nói: “...Không nặng.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, hôn lên mặt Lục Tông một cái, cọ nước miếng lên mặt hắn sau đó ôm cổ hắn cười khanh khách không ngừng.

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ nhi hoạt bát đáng yêu nhà mình, nụ cười trên mặt thật ấm áp. Nghĩ tới việc trước kia thê tử cứ nói mãi, bảo nữ nhi không tìm không phải quên Lục Tông, nói thế nào Lục Tông cũng là ân nhân cứu mạng nữ nhi a. Bây giờ Lục Tông vừa mới đến, nữ nhi lại dính vào hắn, nào có chút gì là quên đi?

Nếu như không phải nữ nhi tuổi còn nhỏ, hắn còn thật lo lắng sợ trí nhớ nữ nhi có vấn đề.

Khương Nhị gia nói: “Vinh Thế từ đối xử với Xán Xán thật tốt, ngày thường hắn trầm mặc ít nói... Cũng khó trách, Xán Xán được mọi người yêu thích như thế.”

Khương Lệnh Huệ ngồi trong lòng ngực Khương Nhị gia bất mãn quyết quyết miệng nhỏ, tay nhỏ ôm cổ hắn yếu ớt nói: “Huệ nhi cũng được rất nhiều người yêu thích.”

Khương Nhị gia nhìn nữ nhi trong ngực, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng cũng thực thanh lệ xinh đẹp, sau này lớn lên tất nhiên cũng sẽ trở mã yêu kiều. Nhưng dù có đẹp hơn nữa, tính cách quá bị nuông chiều này cũng không phải là chuyện tốt. Nữ nhi này của hắn hoàn toàn bị Từ thị chiều hư, cũng may Từ thị đi rồi, nếu nàng ta còn lưu lại trong phủ, sau này không biết nữ nhi sẽ bị giáo dục thành bộ dáng gì... Vạn nhất thành một sư tử hà đông giống như Từ thị, chẳng phải hại nữ nhi cả đời sao? Có nam tử nào chịu đựng được nữ nhân như vậy?

Khương Nhị gia nở nụ cười, nheo nheo khuôn mặt trắng nõn của Khương Lệnh Huệ, nói: “Đúng nha, Huệ nhi của cha rất được mọi người yêu thích.”

Cuối cùng Khương Lệnh Huệ cũng lộ ra tính tình trẻ con, được Khương Nhị gia khen như vậy, cảm thấy bản thân mình là người được mọi người yêu thích nhất, khoe môi nàng cong cong, mặt mày không giấu nổi vui sướng.

Khương Lệnh Dung đứng một bên, ngoan ngoãn im lặng.

Từ lúc Từ thị rời đi, Khương Lệnh Dung trầm tĩnh thường ngày càng ngày càng trở nên quái gở, ngoại trừ có chút ý lại Thẩm Như Ý thì không muốn tiếp xúc với ai.

.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong liền ôm con rối nhỏ mà Lục Tông tặng nàng ở trên giường chơi đùa.

Chu thị thấy hôm nay tâm tình nữ nhi rất tốt, hơn nữa còn dán lên người Lục Tông như hình với bóng, lúc Lục Tông trở về, càng lưu luyến không rời, tiễn người đến tận cửa mới chịu vào trong.

Điều này thật là kì quái.

Mấy tháng trước, nữ nhi còn không buồn nhắc tới Lục Tông a. Hơn nữa trí nhớ nữ oa bốn năm tuổi cũng không tốt, đặc biệt là nữ nhi của nàng, có thể nhớ được Lục Tông, thật đúng là kì lạ.

Chu thị nhìn con rối mập mạp đáng yêu trong ngực nữ nhi, nói: “Là Tông biểu ca tặng con?”

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, dương dương tự đắc khoe khoang: “Đúng nha đúng nha. Nương, đẹp không? Có phải con rối rất giống Xán Xán không?” Hôm nay thu lễ vật sinh thần, nàng thích nhất là lễ vật của Lục Tông.

Không phải quý báu gì, mà là do người tặng mà thôi.

Chu thị phối hợp gật đầu, nói: “Xinh đẹp. Tông biểu ca con tay nghề không tệ, có điều ——” Chu thị ôm nữ nhi vào ngực, nắm lấy khuôn mặt nhỏ của

nàng, cúi đầu nhìn ngọc bội đeo trên cổ nữ nhi, nói: “Xán Xán, ngọc bội kia, chúng ta không cần, lần tới trả lại cho Tông biểu ca, có được không?”

Nụ cười trên mặt Khương Lệnh Uyển thu lại.

Nàng hiểu được, lần trước nương cố ý đề cập đến chuyện ngọc bội, nhưng đây là ngọc bội Lục Tông cam tâm tình nguyện cho nàng. .

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, bí bí nói: “Nương, tại sao? Xán Xán rất thích nó.”

Chu thị biết nữ nhi còn nhỏ, nhưng không phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng thương lượng, ôn tồn nói: “Nếu Xán Xán thích đeo ngọc bội, lần tới nương mua một ngọc bội đẹp hơn cho Xán Xán, có được không?” Lần trước nàng đã nói với Lục Tông, chờ nữ nhi chán ngọc bội sẽ trả lại, nhưng qua mấy tháng nay, nữ nhi vẫn không chịu.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, nói một tiếng “con thích cái này”, sau đó thân thể bành bao lập tức bỏ khỏi lòng ngực Chu thị, tiến vào trong chăn ấm, không lên tiếng nữa.

Chu thị thấy nữ nhi không chịu, cũng không khuyên nữa, chỉ nói: “Vậy Xán Xán ngủ sớm một chút, ngày mai nương sang thăm con.”

“..Án.” Trong chăn đậm truyền tới thanh âm nhỏ như tiếng mèo kêu.

Màn che được thả xuống, Khương Lệnh Uyển cuộn tròn dưới lớp đệm chăn, chờ khi nghe thấy âm thanh mẫu thân đi ra ngoài, lúc này mới lộ đầu ra, rũ rũ mí mắt.

Tay nhỏ của nàng theo bản năng mò lên ngọc bội đeo trước ngực.

.

Sở dĩ nàng tâm tâm niệm niệm ngọc bội này, kỳ thực là có nguyên nhân ——

Kiếp trước, sau đêm động phòng hoa chúc, ngày kế khi nàng tỉnh dậy, trên cổ đã đeo miếng ngọc bội này. Lúc đó nàng cũng không để ý lắm, hơn nữa xưa nay nàng rất yêu các phục sức trang điểm, ngọc bội kia không hợp với khí chất của nàng, tất nhiên nàng không muốn đeo, liền tiện tay bỏ đại vào trong tráp. Sau khi nàng trang điểm xong, Lục Tông thấy cổ nàng không đeo ngọc bội kia, ánh mắt sững sờ, nhưng cũng không nói gì thêm. Cho đến về sau khi nàng và Lục Tông cãi nhau, liền đem đồ tráp trang điểm trên bàn ném xuống đất, ngọc bội kia cũng vỡ nát. . . Lúc ấy Lục Tông lộ ra ánh mắt thất vọng, nhưng cũng chẳng hề nói một câu với nàng.

Nàng không kiêng nể lạm dụng sự sủng ái của hắn nhưng lại không làm tròn trách nhiệm của một người vợ, ngay cả thân phận Thế tử Phu nhân Vinh vương phủ nàng cũng chưa từng quý trọng.

Từ ngày đầu tiên sau khi thành thân, Lục Tông luôn thương yêu nàng nhất, chỉ cần có thể cho, hắn đều cho nàng tất cả.

Nàng không biết kiếp trước nàng không có con có phải vì nguyên nhân gì khác hay không, nhưng dù bất kể thế nào, nàng đều không nghĩ tới kiếp này sẽ không gả cho Lục Tông, không gieo vạ cho hắn. Chỉ cần tương tượng sau này Lục Tông sẽ cưới nữ nhân khác, ví dụ như Chu Lâm Lang, nàng liền cảm thấy khó chịu. Nàng muốn đi theo sự ích kỷ của mình một lần, cũng ôm một phần may mắn, kiếp này có thể sinh con dưỡng cái cho hắn, vì kiếp trước không sinh được, kiếp này phải hao hao bù đắp a.

Tay nhỏ mập mập nắm chặt ngọc bội trước ngực, khoe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, hôn một cái, lúc này con mắt sáng lấp lánh, bên trong ánh lên ngọn lửa nhỏ, lầm bầm nói: “Lục Tông a Lục Tông, chàng nên chờ cưới vợ. . . hơn nữa chỉ có thể cưới ta.”

Năm mới qua đi, Khương Lệnh Huệ qua sáu tuổi.

Thẩm Như Ý lập tức phải dạy ba đứa hài tử, không chỉ có chút đau đầu. Nhưng cũng may có hai vị nương đều đã dạy qua nên thoải mái không ít. Hôm nay sau khi học xong, Khương Lệnh Huệ hoan hô một tiếng liền vội vàng chạy ra ngoài, Thẩm Như Ý nhíu mày, đã thấy Tô Lương Thần ngoan ngoãn cầm vở lên hỏi nàng mấy vấn đề. Thẩm Như Ý một mực giảng giải, càng ngày càng thêm yêu thích hài tử chăm chỉ này, cảm thấy Tô Lương Thần là một đứa trẻ thiên tư thông tuệ, dạy một chút liền hiểu.

Thẩm Như Ý rời khỏi lớp học, lúc đi qua sân nhỏ, vừa vặn nhìn thấy Khương Bách Nghiêu một thân trường bào trắng thêu trăng lưỡi liềm mới hỏi phủ.

Áo mũ chỉnh tề, quân tử khiêm tốn, nhìn qua thực trầm ổn nho nhã, phong hoa tuyết nguyệt.

Thẩm Như Ý nhất thời dừng chân, dường như ánh mắt cũng bị dính chặt.

Lần trước gặp qua, nàng đã có chút tâm tâm niệm niệm, phảng phất như bị si ngốc, không khống chế được mà nghĩ tới hắn, ngay cả trong mộng. . . Nhưng nàng biết Khương Bách Nghiêu đã có vợ con, Thẩm Như Ý nàng thế nào cũng là tài nữ số một số hai Tân thành, nam nhân theo đuổi không kể xiết, xưa nay nàng chưa từng để ai vào mắt, lại làm sao có thể oan ức làm thấp thỏm người ta?

Nhưng đây là một phần chấp niệm của nàng.

Khương Bách Nghiêu tuy tốt, nhưng nàng phải nhớ thân phận của mình, tuyệt đối không thể đắm chìm trong truy lạc.

Chỉ là lúc này khi nhìn thấy hắn, mấy ngày nay tự nàng an ủi bản thân, dường như tất cả đều đã vô dụng, nhất thời liền tan vỡ.

Thẩm Như Ý cố nén tâm tình kích động của mình, chậm rãi hành lễ: “Như Ý tham kiến Quốc Công gia.”

Hôm nay Khương Bách Nghiêu về trễ, vội vã muốn về phòng gặp thê nữ nhà mình, không ngờ lại đụng phải Thẩm Như Ý ở đây, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ khách khí chào hỏi: “Thẩm tiên sinh cực khổ rồi.”

Hắn khẽ vuốt cằm, cử chỉ khách khí tôn trọng, vô hình lộ ra xa lánh.

Khương Bách Nghiêu chính là người như thế —— nhìn trên mặt hiền lành lịch sự, nhìn qua có vẻ là người dễ dàng ở chung, nhưng chân chính trong lòng hắn chỉ có người nhà.

Thẩm Như Ý thấy Khương Bách Nghiêu cử chỉ khiêm tốn, trong lòng như con nai vàng ngơ ngác, sau khi thấy bóng người xa dần, sững sờ chốc lát mới rời khỏi Vệ Quốc Công phủ.

Thẩm Như Ý ngồi bên ngoài đợi nhuyển kiệu, trong lòng bất ổn, khẩn trương vô cùng. Nàng định lấy chiếc khăn trong tay áo lau mồ hôi, lại không biết khăn lụa đã rơi đầu mắt.

Thôi.

Thẩm Như Ý không nghĩ nhiều, bây giờ trong đầu chỉ còn dáng người ngọc thụ lâm phong kia.

Chỉ là... Thẩm Như Ý ơi Thẩm Như Ý, Khương Bách Nghiêu đã có thê tử, người người tâm tâm niệm niệm trong lòng đã thành thân, người không được hãm sâu hơn nữa.

Nhưng ngày hôm sau, trái tim Thẩm Như Ý lại bị khuấy động một lần nữa.

Bởi trong quyển thư tịch* của nàng có một bức thư tay, trên có viết hai câu thơ

*thư tịch: sách

—— Quan quan sư cưu, tại hà chi châu; yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.*

*Hai câu đầu là ở trong Thi Kinh, nói về chim sư cưu, loài chim này con trống cùng con mái đi theo nhau, không đùa bỡn nhau, hai câu có nghĩa là hai chú chim sư cưu ở ngoài bãi bồi, ý chỉ việc quân tử kết đôi vợ chồng))) hai câu sau thì chắc mọi người biết rồi.

Đây là....

Nói thế nào Thẩm Như Ý cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, nam tử viết thơ tình cho nàng không thiếu, nhưng tuổi nàng càng ngày càng lớn, những người ái mộ nàng cũng ngày càng ít đi. Bây giờ đột nhiên nhận được hai câu thơ này, Thẩm Như Ý giật mình, trong lòng cũng không có bao nhiêu cảm giác, cho đến khi ánh mắt dừng lại ở chỗ kí tên, nàng thật là sững sờ.

Nguyên Trực.

Khương Bách Nghiêu, tên tự là Nguyên Trực.

Dù trước giờ nàng không quá quan tâm đến chuyện Vệ Quốc Công Khương Bách Nghiêu, nhưng lần trước để ý, nàng cũng cố ý tìm hiểu qua, lấy hiểu biết của nàng, “Nguyên Trực” này chính là tên tự của hắn a.

Thật sự là hắn sao?

Đôi mắt Thẩm Như Ý sáng lên, có chút không dám tin, trong lòng vừa vui mừng vừa nghi hoặc, cho đến khi nhìn thấy khăn lụa phía sau bức thư, lúc này mới tin tưởng hoàn toàn.

Đây, đây là khăn lụa nàng đang đánh rơi lần trước sau khi tình cờ gặp Khương Bách Nghiêu.

Cho nên đây là Khương Bách Nghiêu không thể nghi ngờ.

Thẩm Như Ý mừng như điên, trong lòng lăm lăm: Thì ra hắn cũng có ý với nàng...

Nàng từng thấy Quốc Công phu nhân Chu thị, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, so dung mạo nàng cũng không thể sánh bằng nàng ta, nhưng những thứ khác nàng cũng không thua ai nửa phần a. Hơn nữa người theo đuổi nàng rất nhiều, điều này nàng vẫn có tự tin. Thẩm Như Ý càng nghĩ càng mừng, vui đến nỗi trái tim muốn nhảy ra ngoài. Hơn hai mươi mới biết thế nào là tình cảm nam nữ, phảng phất so với độ tuổi biết yêu thông thường còn chấy bỏng hơn.

Nhưng Thẩm Như Ý cũng biết: Nữ tử phải rụt rè.

Nàng kiềm chế, chờ hành động sau này của Khương Bách Nghiêu.

Từ đó mỗi buổi sáng, khi nàng mở thư tịch, đều phát hiện bên trong có kẹp thơ tình, đôi khi còn có một ít đồ trang sức tinh xảo hay điểm tâm mỹ vị, đều là những thứ mà nữ tử thích. Tuy không quá quý báu, nhưng những cử chỉ bé nhỏ này thật làm lòng người rung động.

Tình huống như vậy, ròng rã kéo dài một tháng.

Mãi đến một ngày, Thẩm Như Ý đến Vệ Quốc Công phủ rất sớm để dạy học, về mặt vui mừng nhìn về phía án thư*, lật qua lật lại thư tịch, lại không phát hiện được một bức thư nào.

*án thư: bàn dùng để xếp, đọc hoặc viết sách

Nàng tí mỉ lật lại hai bên, cũng không tìm thấy gì.

Tô Lương Thần mặc một thân váy hơi cũ màu xanh thêu hoa đào mùa xuân, đã đến từ sớm. Nàng thấy Thẩm Như Ý cau mày, không giống khuôn mặt hồng hào vui vẻ trước kia.

Tô Lương Thần không phải tiểu nữ oa sáu tuổi chân chính, tính tình tất nhiên không trẻ con như Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ, không nhìn ra vị đại tài nữ tử tự cho mình là thanh cao đang động tâm đến nỗi không thể kiềm chế. Gần một tháng, mỗi ngày Thẩm Như Ý đều đến Vệ Quốc Công phủ rất sớm, cả ngày khuôn mặt đều treo một nụ cười, thậm chí khi Khương Lệnh Huệ phạm lỗi cũng không trách phạt...

Cho nên nói, tình lang của Thẩm Như Ý là nam tử Vệ Quốc Công phủ.

Tô Lương Thần cong môi, thầm nghĩ: Rất nhanh sẽ có trò vui để xem.

Nhìn Thẩm Như Ý nhũn mày, khuôn mặt trắng nõn của Tô Lương Thần bày ra nụ cười tươi, hướng Thẩm Như Ý cung kính hành lễ, xong mới nói: “Thẩm Tiên sinh không vui sao?”

Thẩm Như Ý hoàn hồn, nhìn Tô Lương Thần ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mặt, lắc đầu nói: “Ta không có chuyện gì, chỉ là.. Nghĩ đến vài chuyện thôi.” Nàng rũ mắt, trong lòng thật lạc lõng.

Ba ngày sau cũng không thu được bức thư tình nào.

Thẩm Như Ý mất ăn mất ngủ, ngay cả khi dạy học ba người Khương Lệnh Dung cũng liên tiếp thất thần.

Đợi đến lúc nàng không kìm chế nổi, muốn đích thân đi hỏi Khương Bách Nghiêu thì lại nhận được một phong thư, nhưng cũng không phải thư tình, mà là —— giờ Mùi ngày mai, Thanh Đường viện. Mong đến nơi ước hẹn.

Trái tim Thẩm Như Ý lại rối loạn lên, khuôn mặt nhỏ thanh lệ mỉm cười, thầm nghĩ: Khương Bách Nghiêu đang nhớ nàng, mấy ngày trước sợ là còn do dự. Thẩm Như Ý cười tủm tỉm, trong đầu hiện ra dáng vẻ thấp thòm do dự của Khương Bách Nghiêu, trong lòng ngọt như ăn mật.

Nếu đổi lại một tháng trước, Thẩm Như Ý tuyệt đối sẽ không đến chỗ hẹn.

Nhưng trải qua một tháng thư từ lui tới, trái tim nàng đã bị người kia buộc chặt vững vàng. Ngày hôm đó sau khi về nhà, nàng càng thấp thòm bất an, hưng phấn đến nỗi không ngủ được, ngày hôm sau Thẩm Như Ý cố ý trang điểm thật đẹp, tự mình lựa bộ xiêm y đẹp nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu kiêu như cô học trò nhỏ, xuân ý dạt dào.

Ngày hôm đó, Thẩm Như Ý cảm thấy canh giờ dạy học buổi sáng dường như trôi qua quá chậm, cuối cùng cũng chờ được tới giờ Mùi. Thẩm Như Ý kiểm có đuôi nha hoàn bên cạnh đi chỗ khác, còn mình lén lén lút lút đi tới Thanh Đường viện hẻo lánh ở Vệ Quốc Công phủ kia.

Thanh Đường viện không có người ở, vắng vẻ thanh u, nằm ở góc đông viện Vệ Quốc Công phủ, hầu như không có hạ nhân lui tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Như Ý đỏ rực, hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi giơ tay lên.

“Cốc cốc cốc” gõ lên cửa vài cái.

Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Thẩm Như Ý nhũn mày suy nghĩ, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Vừa vào gian nhà trong, liền ngửi được một mùi thơm kì quái. Thẩm Như Ý cũng biết đôi chút về điều hương, nhưng đối với mùi thơm xa lạ này, cũng không biết là mùi gì, làm cho nàng cảm giác thật thoải mái.

Thẩm Như Ý nhìn lọ hương làm bằng gỗ tử đàn tinh xảo được đặt trên bàn, hơi nhũn mày. Nhưng một khắc sau, liền có một đôi tay từ đằng sau ôm chặt lấy nàng, làm thân thể nàng dính sát vào lồng ngực người kia. Thẩm Như Ý kinh hô một tiếng, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, thấy một đôi cánh tay lớn của nam tử đang ôm lấy vòng eo của nàng, còn có ống tay áo cẩm bào trắng thêu rồng liềm, nhất thời liền biết người này là ai.

Mặt Thẩm Như Ý nóng lên, thầm nghĩ: Ngày thường nhìn ôn hòa nho nhã hiểu chuyện, không ngờ lại lỗ mãng như vậy.

Trong lòng Thẩm Như Ý vui mừng, trên mặt lại nói: “Quốc Công gia, như vậy... Không hay lắm, chàng thả thiếp ra đi mà.”

Không biết có chuyện gì xảy ra, nàng cảm thấy đầu có chút nặng, mơ mơ màng màng. Thân thể cũng có chút nóng. Theo lý thuyết bây giờ là cuối mùa

xuân, không nên nóng như vậy mới đúng.

Nàng không kịp nghĩ nhiều, nam nhân phía sau đã buông lỏng tay.

Thẩm Như Ý lộ vẻ thất vọng, vừa định quay lại nhìn hấn, đã thấy một mảnh vải che mắt nàng lại.

Trước mắt bỗng chốc đen kịt.

Thẩm Như Ý không hiểu nói: “Quốc Công gia làm gì vậy?”

Nàng chưa chuyển động, liền cảm giác người sau lưng tự động đi tới trước mặt nàng.

Hơi thở nam nhân đột nhiên áp sát, ngay sau đó, một đôi môi mềm mại đặt lên môi nàng.

Xưa nay nàng chưa từng thân mật với nam tử nào quá mức như vậy, lúc này hơi sừng sốt một lát, đợi đến lúc nàng phản ứng lại, đôi môi đã bị nam nhân chiếm lấy, mút vào gặm cắn, đôi bàn tay kia cũng bắt đầu du tẩu trên người nàng, hô hấp dồn dập.

Chuyện sau đó, xảy ra rất tự nhiên.

Hương nang ám giải, la đới khinh phân.*

*chỗ này có nghĩa là túi thơm mở ra trong bóng tối, dây lưng như lưới nhẹ nhàng cởi ra))) tiếp đến là cái gì thì ai cũng biết rồi ha

Hai người ôm hôn lên giường, sau đó liền “Hoa tâm nhi động, nhụy hoa nhi khai, tiêu hồn thực cốt, hồn phi phách tán, quyền quyền xuân thủy tuyền dừng lai” mây mưa hoan ái.

Kye: Nói chung là mấy người cứ suy nghĩ lung tung đi)))

Thẩm Như Ý ngủ một lúc lâu mới tỉnh lại.

Khóe miệng nàng cong lên, khuôn mặt ửng hồng, theo bản năng tháo mảnh vải trên mắt xuống. Bên cạnh đã không còn ai, nhưng vẫn còn chút hơi ấm, chắc là mới rời đi không lâu. Thẩm Như Ý cúi đầu nhìn thân thể ngọc ngà của mình đầy những vết xanh tím, đau đớn giữa hai chân càng làm cho nàng có cảm giác thẹn thùng.

Nàng sờ mặt nhỏ của mình, khẽ cười một tiếng.

Hấn yêu nàng.

Nhớ đến sự nhiệt tình lúc nãy của hấn, trong lòng Thẩm Như Ý ngọt như ăn mật. Tuy hồi nãy nàng mơ mơ màng màng, nóng không chịu nổi, nhưng lại cảm giác được rõ rệt hai người thân mật với nhau không hề hở. Thẩm Như Ý vừa vui mừng vừa lo lắng, thu thập xong xuôi, mới rời khỏi Thanh Đường viện.

Chỉ là khuôn mặt tươi cười của nàng có nhiều hơn một phần nhị hoặc, khuôn mặt mềm mại hồng hào, lúc đầu thanh nhã kiêu ngạo như bông hoa lan trong u cốc, bây giờ đã được tưới nước, phảng phất như đã nở thành một đóa tường vi nũng nịu mê hoặc lòng người.

.

Khương Lệnh Uyển đếm đếm mấy đầu ngón tay bị bấm.

Nhận ra đã hơn một tháng nàng không thấy Lục Tông.

Nàng thật nhớ hấn a, trong lòng suy nghĩ phải tìm cơ hội đi thăm hấn một phen.

Sau khi ăn xong ngọc thiện, Khương Lệnh Uyển cùng mẫu thân tản bộ trong sân để tiêu cơm, nàng nghiêng đầu nhẹ nhàng nói: “Nương, Xán Xán nhớ Tông biểu ca, ngày mai Xán Xán có thể đến Vinh Vương phủ gặp Tông biểu ca không?”

Nếu nàng nhớ không sai, ngày mai Lục Tông được nghỉ.

Được nghỉ nên gặp nàng tự nhiên không thể thích hợp hơn.

Chu thị biết, từ sau sinh nhật lần trước, nữ nhi lại nhắc tới Lục Tông bên tai nàng. Chỉ là Lục Tông bài tập bề bộn, lại phải đi tập võ cưỡi ngựa, nàng sao lại không biết xấu hổ mà để nữ nhi đi quấy rầy hấn? Chu thị nghe xong, cúi đầu nhìn khuôn mặt bánh bao đầy mong chờ của nữ nhi, liền lùi lại một bước nói: “Được, vậy ngày mai ăn trưa xong rồi đi, phải chờ một lát, không được làm phiền Tông biểu ca của con.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn như một bông hoa. Hai mẹ con đang tản bộ nói chuyện, đã thấy một bóng người yếu ớt từ xa đi đến.

Khương Lệnh Uyển ngừng đầu, nhìn Thẩm Như Ý mặc một thân váy áo màu nhạt, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Nhưng mà từ lúc bắt gặp ánh

mất si mê với cha của Thẩm Như Ý, nàng đã không còn hảo cảm gì với vị đại tài nữ này.

Nhưng nàng rất có lòng tin với cha của mình.

Hơn nữa vị Thẩm đại tài nữ này cũng là một con người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không hạ giá đến mức muốn dây dưa với cha của nàng.

Thẩm Như Ý thấy Chu thị, ánh mắt không còn bình thản như ngày xưa, trong lòng có chút đố kỵ, nhưng lại có chút hổ thẹn, tự nhiên hào phóng hành lễ: “Quốc Công phu nhân.”

Chu thị gật đầu, mặt mỉm cười, đánh giá sắc mặt của Thẩm Như Ý một phen, lúc này mới ân cần nói: “Sắc mặt Thẩm tiên sinh không được tốt, cần chú ý nghỉ ngơi.”

Thẩm Như Ý cong môi.

Hơn một tháng qua, nàng tổng cộng đi tới Thanh Đường viện ba lần, chuyện kia đã thân mật tận xương, lúc đầu vẫn còn trúc trắc thẹn thùng, bây giờ lại thật lưu luyến, điểm máu chốt trong lòng kia, dường như đã không còn chịu nổi một đòn. Thậm chí nàng còn nghĩ, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình thích cả đời, coi như không có danh phận chính thê, nàng cũng không thêm để ý.

... Huống hồ hần còn yêu nàng như vậy.

Thẩm Như Ý theo bản năng sờ mặt mình, nhìn Chu thị nói: “Chắc là do hôm qua ngủ hơi trễ, làm phiền Quốc Công phu nhân quan tâm, Như Ý chuẩn bị đi dạy lớp buổi chiều...”

Thẩm Như Ý cúi chào Chu thị, chưa đi được vài bước, bỗng nhiên bị choáng đầu hoa mắt, sau đó liền ngã xuống đất ngất đi.

Tình cảnh này làm Chu thị giật mình.

Chu thị lập tức khom lưng nâng người dậy, vội vã dặn dò hạ nhân bên cạnh: “Nhanh đưa Thẩm tiên sinh đến phòng khách nghỉ ngơi. Đào ma ma, người phái người mời đại phu, nhanh lên.”

Nói thế nào Thẩm Như Ý cũng là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ bọn họ mời tới, nếu xảy ra chuyện gì ở Vệ Quốc Công phủ, bọn họ cũng là bụng làm dạ chịu.

Khương Lệnh Uyển theo Chu thị tới phòng khách.

Khương Lệnh Uyển nhìn Thẩm Như Ý sắc mặt trắng bệch nằm trên giường nhỏ, khuôn mặt bánh bao nhăn lại, mở trừng hai mắt hỏi: “Nuông, Thẩm tiên sinh không sao chứ?”

Chu thị nheo nheo gương mặt nhỏ mập mạp của nữ nhi nói: “Đợi xem đại phu nói thế nào.”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Đại phu bắt mạch xong, liếc mắt nhìn Chu thị nói: “Phu nhân có thể lệnh người khác lui ra được không?”

Chu thị sững sờ, biết việc này không ổn, cũng không hỏi cái gì, liền lệnh cho một đám hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, chỉ để lại mình Đào ma ma, sau đó quay về nhìn đại phu khách khí nói: “Thân thể Thẩm tiên sinh có chuyện gì sao?”

Đại phu biết người nằm trên giường nhỏ này là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ mời tới—— Đại tài nữ nổi tiếng lừng lẫy Tấn thành Thẩm Như Ý, cũng biết Thẩm Như Ý chưa thành thân, liền nói: “Bẩm phu nhân, thân thể Thẩm tiên sinh không có gì đáng ngại, chỉ là... chỉ là nàng mang thai.”

Mang thai?

Chu thị nghe xong nhất thời bối rối, thầm nghĩ: Thẩm Như Ý này chưa lấy chồng, sao lại có hài tử?

“Đại phu... Ngài bắt mạch nhầm đi.”

Đại phu lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đây là hi mạch không thể sai được, nhìn qua chắc đã hơn một tháng.”

Mang thai hơn một tháng? Khương Lệnh Uyển nghe xong cũng trợn to mắt, thầm nghĩ: Thẩm Như Ý này tự cho mình thanh cao, làm sao có thể chưa thành thân liền mang thai? Hơn nữa trước kia nàng ta còn si mê cha mình, quay người lại liền cũng nam tử khác làm loại chuyện đó... Vậy hài tử trong bụng Thẩm Như Ý rốt cục là của người phương nào?

Chu thị biết việc này rất trọng đại, dù sao cũng liên quan đến danh tiếng của Thẩm Như Ý, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đành chờ Thẩm Như Ý tính lại tính toán sau.

Nàng lệnh Đào ma ma đưa đại phu đi phòng thu chi lĩnh bạc, sau đó nhìn Thẩm Như Ý nằm trên giường nhỏ, mảy liễu nhăn lại.

Hiện nay Thẩm Như Ý mang thai hài tử, dĩ nhiên sẽ không thích hợp dạy hai hài tử chi thứ hai... Dù sao, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, danh tiếng

các tiểu thư của chi thứ hai cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc này, Thẩm Như Ý đã tỉnh rồi, lời vừa rồi của đại phu đều lọt hết vào tai của nàng.

Nàng nghe xong vừa mừng vừa sợ.

Thẩm Như Ý mở mắt nhìn Chu thị, không khỏi có chút chột dạ.

Nhưng bây giờ nàng không chỉ có một mình, nàng cũng phải suy nghĩ cho hài tử trong bụng.

Nghĩ như vậy, Thẩm Như Ý liền hạ quyết tâm, nàng bắt lấy ống tay áo Chu thị, khuôn mặt nhỏ hơi tái, giương mắt mở miệng nói: “Phu nhân, hài tử trong bụng Như Ý.. Là của Quốc Công gia.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Chu thị biến sắc.

Nàng tự rút ống tay áo mình về, đôi mắt xinh đẹp nhìn Thẩm Như Ý trên giường nhỏ, âm sắc lạnh như băng nói: “Thẩm tiên sinh, thau nước bẩn này cũng không thể hắt loạn.”

Nếu như là lúc trước thì Chu thị còn chút thương cảm đối với Thẩm Như Ý, nhưng Thẩm Như Ý lại nói ra những lời này, Chu thị liền cảm thấy nàng tự làm tự chịu, chẳng còn chút thương cảm nào.

Thẩm Như Ý cắn môi. Nàng biết Chu thị cùng Khương Bách Nghiêu kiêu kiêu điệp điệp tình thâm*, nhưng tình cảm của nàng cùng Khương Bách Nghiêu mấy ngày nay cũng là thật, nàng nói: “Như Ý biết mình có lỗi, nhưng chuyện tình cảm ai có thể không chế? Đến khi tình nùng ý mật*, tất nhiên...”

*Kiêu điệp tình thâm: “kiêu” là một loài chim chỉ có một bên cánh, muốn bay được thì phải có đôi có cặp, đi cùng nhau, trợ giúp nhau, “điệp” là tên cổ của loài cá bon, hai mắt của loài cá này dính liền nhau và lệch về một bên, muốn hành động dễ dàng thì phải có hai con cá có mắt lệch về hai phía khác nhau đi cùng nhau, cả hai con vật này đều phải phụ thuộc vào nửa còn lại của mình, ý nguyên cùm muốn ám chỉ tình cảm vợ chồng ân ái sâu sắc, thắm thiết))) cái này dành cho ai muốn hiểu kĩ thôi chứ ắt hẳn mọi người đọc cũng có thể đoán ra nghĩa rồi.

*Tình nùng ý mật: nguyên văn của câu này chỉ có vẻ tình nùng thôi, mình thêm vô cho thuận câu, chữ “nùng” nghĩa là đậm đặc, ám chỉ khi tình cảm dâng trào thì sẽ khó kìm chế.

Thẩm Như Ý nghĩ đến sự tình khi hai người trên giường, mặt vốn tái nhợt nhất thời cũng nhiễm vài vệt ửng đỏ.

Trước kia nàng cảm thấy chuyện nam nữ thật ô uế, nhưng nếu là cùng nam nhân mình thích, lại chính là chuyện tươi đẹp nhất trên đời này, hơn nữa thời điểm trên giường nhỏ, người tình tình xưa nay khiêm tốn ôn hòa như Vệ Quốc Công, cũng vội đến mức nhìn không nổi, trò gian chồng chất, khiến cho nàng có chút chịu không nổi.

Chu thị cảm thấy một tiên sinh dạy học như Thẩm Như Ý lại nói ra lời vô liêm sỉ như thế, thật sự là dẫm đạp lên thanh danh tài nữ của nàng. Cũng may nhờ phát hiện đúng lúc, nếu như để cho loại nữ tiên sinh này tiếp tục giáo dục hai tiểu thư chi thứ hai, ngày sau không biết sẽ thành cái dạng gì.

Chu thị trầm mặt nói: “Chờ Thẩm tiên sinh khá hơn một chút, ta liền sai người đưa Thẩm tiên sinh về quý phủ. Thẩm tiên sinh bây giờ có thai, thực sự không thích hợp tiếp tục giảng bài ở Vệ Quốc Công phủ... Còn về việc bồi thường, Vệ Quốc Công phủ chúng ta tất nhiên sẽ không bạc đãi tiên sinh.”

Nghe xong lời này của Chu thị, Thẩm Như Ý lập tức nói: “Phu nhân, Như Ý không cần bồi thường ——”

Chu thị khẽ mỉm cười, rõ ràng là nụ cười nhả nhặn, lại làm cho người ta cảm thấy khí thế bức người, nàng lẳng lặng nói: “Thẩm tiên sinh hình như hiểu lầm rồi... Bồi thường này không phải bởi vì hài tử trong bụng tiên sinh, mà là bồi thường tiên sinh mấy ngày nay đã giáo dục hai vị tiểu thư chi thứ hai. Còn hài tử trong bụng tiên sinh ra sao, cùng Vệ Quốc Công phủ chúng ta không có nửa điểm quan hệ, nếu Thẩm tiên sinh khăng khăng làm loạn, nháo lớn chuyện, chịu thiệt nhất vẫn là Thẩm tiên sinh.”

Một nữ tử chưa lấy chồng, lại mang thai mờ ám.

Nếu như truyền ra ngoài, đừng nói là tên tuổi đại tài nữ này không còn, đến việc ra ngoài cũng sẽ bị người ta xem thường.

Vừa dứt lời, chút hồ thẹn hiếm hoi trong lòng Thẩm Như Ý không còn sót lại chút gì, đôi mắt bình tĩnh nhìn Chu thị, nói: “Ta muốn gặp Quốc Công gia.”

Chu thị nghe xong trán liền nhả lại.

Đường đường là một đại tài nữ lại dính chặt lấy người đã có vợ như vậy, thật sự là hạ giá quá mức.

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Ta gọi ngươi một tiếng tiên sinh, là tôn trọng ngươi, nếu ngươi còn tiếp tục không biết xấu hổ, vậy ta cũng sẽ không khách khí. Thâm tiên sinh, tính tình Quốc Công gia ta hiểu rõ nhất, nếu như hắn có thể làm ra loại chuyện này, ta liền đem thân phận Quốc Công phu nhân này tặng cho ngươi cũng không có gì đáng oán hận. Ngươi tự mình nghĩ thật kỹ, hài tử này của ngươi rốt cuộc là như thế nào...” Sau khi nói xong, liền một tay dắt nữ nhi bên cạnh, nói, “Xán Xán, chúng ta đi.”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, ngoan ngoãn đuôi theo bước chân của mẫu thân mình.

Án tượng tốt đối với Thâm Như Ý này hoàn toàn sụp đổ.

Trong lòng Chu thị tức giận, đi nhanh, đôi chân ngắn của Khương Lệnh Uyển chạy theo có chút vất vả, thân thể béo mập mềm mềm, nhìn thật buồn cười nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Chu thị thấy vậy, liền ôm nữ nhi lên, nổi giận dưng dưng đi về hướng phòng mình. Đôi tay Khương Lệnh Uyển ôm cổ mẫu thân mình, thấy khuôn mặt tươi cười của mẫu thân tràn đầy tức giận, hiển nhiên là bị Thâm Như Ý chọc giận, cũng không dám lên tiếng nữa.

Cũng là, chuyện như vậy sao có thể tùy tiện oan uổng người.

Có điều ——

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, xem bộ dạng của Thâm Như Ý lúc này, không giống như nói dối, nhưng mẫu thân nàng không có một chút hoài nghi nào với cha, trong nội tâm tin nhiệm mười phần. Nàng cũng tin cha tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy...

Nhưng mà, nếu như Thâm Như Ý không nói dối, mà cha nàng cũng không làm ra chuyện như vậy, vậy nguyên nhân cũng chỉ có một.

Ắt hẳn Thâm Như Ý bị người ta lừa.

Nếu là như vậy thật, cũng có chút đáng thương. Nhưng nếu lúc trước nàng ta không động tâm tư với cha, cũng sẽ không có kết cục như vậy. Cho nên tất cả đều là tự làm tự chịu.

Khương Lệnh Uyển cẩn thận từng tí một mở miệng, âm thanh mềm mềm nói: “Nương, Thâm tiên sinh nàng...”

Chu thị dừng bước, nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi mập mạp trắng trẻo cùng đôi mắt to đầy lo lắng, lúc này mới cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, suy nghĩ một chút, mới ôn nhu nói: “Lúc này không phải Xán Xán nói nhớ Tông biểu ca sao? Vậy nương để Đào ma ma đưa Xán Xán tìm Tông biểu ca chơi đùa, có được không?”

Khương Lệnh Uyển trừng mắt nhìn, không lên tiếng.

Có thể gặp Lục Tông tất nhiên là nàng thấy vui vẻ, nhưng hôm nay trong phủ xảy ra chuyện như vậy, nàng làm sao có thể thoải mái vui vẻ chơi cùng Lục Tông?

Nàng biết việc này không liên quan tới cha, nhưng nếu như Thâm Như Ý nháo lên, sợ rằng sau này trong phủ cũng không được an bình. Nàng biết nương không muốn đề nàng biết những chuyện này, sợ dĩ đưa nàng đến Vinh Vương phủ nửa ngày, sau đó dùng nửa ngày này, giải quyết chuyện Thâm Như Ý cho tốt. Dù sao chuyện như vậy nếu đề lộ ra ngoài, không biết sẽ đồn thổi tới mức nào, nói không chừng còn nói cha cùng Thâm Như Ý có tư tình gì đây.

Khương Lệnh Uyển gật đầu “Ân” một tiếng, sau đó hờn nhẹ gò má mẫu thân mình, bĩu môi nói: “Thâm tiên sinh làm nương không vui, Xán Xán không thích Thâm tiên sinh.”

Chu thị nghe xong liền cảm thấy trong lòng ầm ập.

Nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng có một số việc lại nhìn rõ ràng, vẫn tốt hơn những người tự cho mình là thông minh kia, thực sự tốt hơn nhiều. Chu thị cảm thấy được an ủi, thầm nói: Bằng khả năng của Thâm Như Ý muốn làm khó dễ nàng, không có cửa đâu.

Hôm nay nàng phải để nàng ta nhìn thật rõ ràng xem đứa bé trong bụng nàng ta đến tột cùng là của ai!

.

Khương Lệnh Uyển cùng Đào ma ma đến Vinh Vương phủ.

Vì năm ngoái nàng thường xuyên đến tìm Lục Tông, hạ nhân Vinh Vương phủ cũng đã sớm nhận thức nàng.

Vinh Vương phủ dòng dõi không lớn, đích thứ gộp lại cũng chỉ có một vị Thế tử hai vị tiểu thư. Thế tử là người trầm mặc ít nói, con thứ của Phan trắc phi Nhị tiểu thư Lục Bảo Yên là đứa trẻ tính tình yên tĩnh, ngoan ngoãn, cũng chỉ có tiểu Quận Chúa hoạt bát đáng yêu, làm cho Vinh Vương phủ thêm phần vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển quen cửa quen ngõ chạy tới Minh Trúc hiền của Lục Tông, thời điểm đi tới cửa, bước chân lại dừng lại.

Đào ma ma cúi đầu nhìn tiểu thư nhà mình, khuôn mặt nhỏ đột nhiên không cười nữa, thoáng cúi người, nhỏ giọng hỏi: “Lục tiểu thư làm sao vậy?”

Khương Lệnh Uyển cắn cắn môi, lông mày nhíu chặt.

Lần trước nàng cứ như thế mà tiến vào, sau đó liền nhìn thấy Lục Tông. . .

Khương Lệnh Uyển cúi đầu xoa gương mặt nhỏ của mình, nỗ lực không nghĩ tới những chuyện này, hơn nữa lần trước Lục Tông cũng không nhắc tới lần nào, vậy coi như đã qua rồi đi. Bây giờ nàng cũng chỉ là tiểu nữ oa cái gì cũng không hiểu, mà Lục Tông cũng chỉ là một tiểu thiếu niên, trên người có gì đáng xem. . . Lại nói, sau này hai người bọn họ sớm muộn gì cũng thành thân, nàng nhìn thấy sớm một chút thì đã sao?

Nghĩ tới đây, khoe môi Khương Lệnh Uyển cong lên, yên tâm đi vào.

Nàng thò đầu nhỏ xem xét nhìn ngó xung quanh, phát hiện Lục Tông đang yên tĩnh ngồi bên cửa sổ cạnh chiếc bàn vuông khắc họa tiết hoa sen, cúi đầu, cầm bút, chắc hẳn là đang làm bài tập tiền sinh giao cho ngày hôm nay.

Nhìn bóng lưng Lục Tông, Khương Lệnh Uyển đưa ngón trỏ lên môi, hướng Đào ma ma nhẹ “xuyết” một tiếng, sau đó rón rén đi tới sau lưng Lục Tông, nhón chân lên dùng hai tay che mắt Lục Tông lại.

Lục Tông đã nghe thấy tiếng bước chân từ sớm.

Mà mùi vị trên người tiểu bánh bao hẳn có chút quen thuộc, tất nhiên có thể đoán được là ai dễ như ăn cháo.

Khoe miệng Lục Tông hơi vênh lên, mở miệng nói: “...Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển chớp chớp mắt to, trong lòng cảm thấy ngờ vực: Phía sau Lục Tông mọc thêm một con mắt à. Vì sao không nghĩ là Lục Bảo Thiên nhỉ? Dù sao Lục Bảo Thiên cũng là đứa trẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Lục Tông xoay người, ánh mắt nhu hòa nhìn tiểu bánh bao trước mặt, tâm tình không tệ, hỏi: “Hôm nay thế nào lại qua đây?”

Lời này Khương Lệnh Uyển không thích nghe.

Mày nhíu lại, nhìn Lục Tông.

Cái gì gọi là “thế nào lại qua đây?” Chẳng lẽ hẳn không muốn gặp mình sao?

Khương Lệnh Uyển buồn bực nghiêng nghiêng miệng nhỏ, sau đó nâng gương mặt tuần tú của Lục Tông lên, găm một cái lên gò má trái của Lục Tông.

Chính lúc này, Chu Lâm Lang theo Lục Bảo Thiên đi vào, hoan hỉ vui mừng tìm Lục Tông, nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ lập tức cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chu Lâm Lan dù sao cũng chỉ là tiểu nữ oa bảy tuổi, nàng biết Lục Tông không thích ồn ào, dù là đối với muối muối ruột của hẳn, cũng khá là hờ hững. Lục Tông đối xử lãnh đạm với nàng, nàng cũng không thể nói gì được. Nhưng từ sau khi Khương Lệnh Uyển xuất hiện, nàng ta thường hay dính lên người Lục Tông, còn nhỏ đã bám người như thế.... Nhưng Lục Tông dường như lại rất thân thiết với Khương Lệnh Uyển.

Trong lòng Chu Lâm Lang đương nhiên không thoải mái.

Chu Lâm Lang lắc lắc mặt nhỏ, Lục Bảo Thiên thấy Khương Lệnh Uyển lập tức chạy tới, xoa xoa khuôn mặt mập mạp như bánh bao, vui vẻ nói: “Xán Xán, muội tới rồi.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gọi một tiếng “Thiên tỷ tỷ”, sau đó mở đôi mắt to nhìn Chu Lâm Lang ——

Chu Lâm Lang bảy tuổi, chơi mắt hơn rất nhiều tiểu nữ oa cùng tuổi khác, hơn nữa xưa nay nhân duyên của Chu Lâm Lang cũng không tồi, lúc trước Chu Lâm Lang đối xử với nàng rất khách khí, nhưng sau tết, Chu Lâm Lang không biết vô tình hay cố tình luôn đi bên cạnh nàng, muốn hấp dẫn ánh mắt những người khác. Nàng không thêm để ý những chuyện này, thường ngày cũng chỉ thích chơi với Tiết Tranh Tiết Vành, ngay cả Chu Quý Hành, từ khi nàng sống lại đến nay cũng không quá thân cận.

Nhớ tới Chu Lâm Lang sau này là một nữ tử hào phóng, tài hoa hơn người, nhưng Chu Lâm Lang lúc bảy tuổi, tâm tư lại rất ấu trĩ, Khương Lệnh Uyển nàng còn không nhận ra sao?

Chu Lâm Lang yêu thích Lục Tông biểu ca, bây giờ vẫn chưa phải là tình yêu nam nữ, nhưng Chu Lâm Lang thuộc loại người kiêu căng tự mãn, nhìn qua là danh môn quý nữ, nhưng trên thực tế lại rất hiếu thắng, thứ nàng càng không chiếm được thì càng phải đoạt đi. Khương Lệnh Uyển nhớ đến, ở kiếp trước, Chu Lâm Lang mê hoặc ca ca nàng thần hồn điên đảo, khiến cho cha mẹ tức giận ghê gớm, cuối cùng cho dù đã thành thân, tưởng rằng gả làm thê tử rồi nàng ta sẽ an phận một chút, nhưng không ngờ nàng ta lại đội nón xanh cho ca ca nàng.

Mà nam tử thông đồng với Chu Lâm Lang cũng không phải người nào xa lạ, mà chính là bạn tốt của Chu Quý Hành---- Lương vương Thế tử.

Lương Vương Thế tử nổi tiếng phong lưu ở Tấn thành, nhưng Chu Lâm Lang thường ngày cao ngạo, giống như tiên tử ở trên đám mây vậy, không ngờ cũng có ngày lại đắm mình trong trụy lạc. Chuyện Thẩm Như Ý hôm nay, nhắc nàng nhớ đến Chu Lâm Lang, Chu Lâm Lang và Thẩm Như Ý là cùng một loại người, trên mặt tỏ vẻ cao cao tại thượng không thể chạm tới, chỉ khi nào bị phá vỡ điểm mấu chốt, liền làm ra những chuyện khiến người ta tặc lưỡi không thôi.

Gò má đỏ bừng của Khương Lệnh Uyển nhuộm ý cười, tay nhỏ mập mập thân mật ôm cánh tay Lục Tông, nhìn Chu Lâm Lang.

Chu Lâm Lang là hòn ngọc quý trên tay An vương phủ, khi nào lại chịu khi dễ như vậy? Nàng chịu đựng Khương Lệnh Uyển rất nhiều, mỗi lần trở về, nàng đều tự nói với bản thân, không thể tức giận, không thể làm mất phong phạm thực nữ... Nàng tin lời nương, nương nói chỉ cần nàng ngoan ngoãn học cầm kì thi họa, sau này lớn lên, Lục Tông nhất định sẽ yêu thích nàng mà không thêm đề ý tới Khương Lệnh Uyển...

Tay Chu Lâm Lang nắm chặt trong ống tay áo, nhìn về phía Lục Tông thân mật kêu một tiếng: “Tông biểu ca.” Nàng rừ mắt, dường như nghĩ tới điều gì, cong môi nói: “Lần trước Tông biểu ca tặng điều cho Lâm Lang, Lâm Lang rất thích...”

Chỉ thấy nha hoàn đứng sau Chu Lâm Lang tay cầm hộp gỗ đỏ tám ngăn, sau đó đem hộp com để trên bàn, Chu Lâm Lang mở ra nói: “Đây là quà đáp lễ của Lâm Lang, hi vọng Tông biểu ca sẽ thích.”

Trong hộp chứa bánh ngọt đủ loại kiểu dáng, bánh sen hồng, bánh bột củ sen, bánh hoa tử đằng, bánh xốp chiên cuộn kem sữa... Nhìn thật tinh xảo ngon miệng, làm người ta thèm chảy nước miếng.

Khương Lệnh Uyển là người thích ăn bánh ngọt, nhưng vẫn biết phân biệt hoàn cảnh rõ ràng, lúc này Chu Lâm Lang đề cập đến việc Lục Tông tặng điều cho nàng ta, đây rõ ràng là cố ý khoe khoang trước mặt nàng. Nếu nàng tức giận, như vậy chẳng phải là quá hợp ý Chu Lâm Lang. Kiếp trước nàng thường xuyên bị Chu Lâm Lang chọc giận, thứ nhất là bởi vì Chu Lâm Lang có bản lĩnh, thứ hai là vì tính tình nàng thường xuyên được nuông chiều, chịu không nổi những chuyện trái với ý mình... Nhưng hôm nay không giống nhau.

Khương Lệnh Uyển quay đầu nhỏ nhìn phản ứng Lục Tông.

Lục Tông giương mắt nhìn tiểu bánh bao mập mập, rừ mắt nghĩ một chút, sau đó mới nhìn Chu Lâm Lang nói: “Biểu muội có lòng, nhưng ta không thích ăn đồ ngọt.”

Lục Tông không nói dối, đúng là hắn không thích ăn đồ ngọt.

Nhưng sau khi Chu Lâm Lang nghe xong lại không nhận được nhủ mảy, trong lòng có chút không vui.

Lục Bảo Thiên đối với thái độ ca ca nàng đã tập mãi thành quen, nhưng nhìn khuôn mặt oan ức của Chu Lâm Lang, liền kéo cánh tay nàng ta nói: “Lâm Lang biểu tỷ, tỷ đừng để trong lòng, đúng là ca ca muội không thích ăn đồ ngọt... Ca ca muội à, hắn từ trước đến nay không sợ uống thuốc đắng, mỗi lần uống thuốc cũng không cần ai phải dỗ, cũng không ăn mứt hoa quả, giống như uống nước vậy, nhưng nếu để cho ca ca ăn đồ ngọt, chẳng khác nào đang bắt hắn chịu tội cả.”

“Thật sao?” Một đôi mắt to long lanh Chu Lâm Lang chớp chớp, trong lòng dễ chịu hơn chút.

Lục Bảo Thiên nhanh chóng gạt đầu: “Đúng nha đúng nha.”

Chu Lâm Lang “Ân” một tiếng, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mồm mỉm, nhìn vô cùng thanh lệ đáng yêu, khiến người ta vừa thấy liền yêu thích. Nàng nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Lục Tông, sau đó nhìn hộp bánh ngọt, nói lầm bầm: “Vậy những thứ này...nên làm sao?”

Khương Lệnh Uyển buông đôi tay đang ôm Lục Tông ra, cầm một khối bánh sen hồng, nói: “Chuyện này không phải quá đơn giản sao? chúng ta cùng ăn a... Chu biểu tỷ, tỷ thấy có được không?”

Chu Lâm Lang nhìn gương mặt béo mập trước mặt, thấy đôi mắt to của nàng ta tràn ngập đáng yêu tiểu nữ oa thiên chân vô tà, khiến người ta cảm thấy đứa bé này thật đáng yêu ngây thơ, nhưng nàng càng nhìn càng khó chịu... Trong lòng Chu Lâm Lang bất mãn, lông mày nhíu chặt, nhưng liếc mắt nhìn Lục Tông, liền nói: “Cũng được, tránh để lâu quá sẽ không ăn được nữa.”

Ba tiểu nữ oa liền ngồi xuống ăn bánh ngọt.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bánh sen hồng trên tay, bĩu môi, thầm nghĩ: Thật sự cho rằng nàng yêu thích bánh ngọt Chu Lâm Lang mua sao?

Khương Lệnh Uyển cắn một miếng nhỏ, sau đó cố ý nhíu mày hô lên: “Ngọt quá...” Nàng nghiêng đầu nhỏ nhìn Lục Tông, cười khanh khách nói, “Tông

biểu ca, ngọt quá, cho Tông biểu ca ăn ——” Không chờ Lục Tông đáp lại, Khương lệnh Uyển liền giơ bàn tay nhỏ đem bánh sen hồng trực tiếp nhét vào miệng Lục Tông

Lần trước ở trong sơn động, Lục Tông không ghét bỏ đồ ăn nàng ăn qua, lần này chắc hẳn cũng sẽ không.

Khỏe miệng Khương Lệnh Uyển vung lên nụ cười đắc ý, điểm tự tin này nàng vẫn có.

Quả nhiên, Lục Tông không lên tiếng, ngoan ngoãn ăn.

Chu Lâm Lang nắm chặt bánh củ sen trong tay, dù cho tu dưỡng tốt bao nhiêu, cũng không chịu nổi chuyện chọc tức người như vậy, nhú mày rầu rĩ hừ một tiếng.

Khương Lệnh Uyển cười cười, hai con mắt sáng lấp lánh, như mèo nhỏ vớ được cá. Nàng trong bụng đắc ý, nhưng nhận ra điều gì đó, hơi giương mắt, thấy Lục Tông đang lẳng lặng nhìn nàng. Trong lòng Khương lệnh Uyển “lộp bộp” một tiếng, sau đó hoang mang hạ thấp đầu nhỏ, ăn tiếp bánh ngọt trong tay, nghĩ thầm: Đáng vẻ vừa làm xong chuyện xấu của nàng bị Lục Tông nhìn thấy mất rồi?

Nàng dùng sức vò vò khuôn mặt nhỏ, làm ra một bộ dáng ngây thơ ngoan ngoãn, lúc này mới nhìn về phía Lục Tông một lần nữa, âm thanh ngọt ngào mềm mại: “Tông biểu ca muốn ăn nữa sao?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao, tuổi còn nhỏ, đã biết trừng mắt tát báo*, lại còn làm ra một bộ dạng vô hại, thực sự là...

*trừng mắt tát báo: trừng mắt ở đây thể hiện sự tức giận, có thể hiểu là tức giận liền báo thù)) kiểu như lòng dạ hẹp hòi ấy

Trong lòng hắn cười cười, sau đó cầm khăn tay giúp nàng lau miệng nhỏ.

.

Khương Lệnh Uyển ý mình chỉ là tiểu nữ oa năm tuổi, liền chiếm lấy Lục Tông, không cho Chu Lâm Lang tới gần, Lục Tông lại cực kỳ phối hợp, giúp nàng tiết kiệm sức lực không ít. Nàng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Lâm Lang đen lại, cuối cùng tức giận rời khỏi Vinh Vương phủ, lúc này mới tạm biệt Lục Tông, nghiêng đầu nhỏ nói: “Tông biểu ca, Xán Xán cũng muốn có điều.”

Lục Tông cũng hiểu tính tình của nàng, gật đầu nói: “Mấy ngày nữa sẽ đưa cho muội.”

Khương Lệnh Uyển gật gù, lúc này mới đi xuống bậc thang, một lúc sau như là nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Lục Tông, giơ tay nhỏ mập mập lên, khoa tay một hồi, hô: “Muội muốn hai cái.”

Trên mặt Lục Tông hiện lên nụ cười bất đắc dĩ.

Nụ cười ôn hòa như vậy, mới đúng là đáng vẻ tiểu thiếu niên mười một tuổi nên có. Chỉ là thường ngày hắn không thích cười, bây giờ cười lên, liền khiến người ta cảm thấy thanh quý phong nhã, dung mạo này, hoàn toàn không giống như khuôn mặt của tiểu thiếu niên mới mười một tuổi.

Khương Lệnh Uyển ôm tâm tình vô cùng tốt trở về phủ, trong lòng tính toán, lấy năng lực của mẫu thân nàng, bây giờ ắt hẳn Thẩm Như Ý đã sớm quân lính tan rã.

Tiến vào cửa lớn Vệ Quốc Công phủ, Khương Lệnh Uyển bay thẳng đến khóa viện của Chu thị Đông viện, thời điểm đi qua hành lang, mới nghe thấy hai nha hoàn áo xanh bê chén trà xỉ xào bần tán. Là người a, khó tránh khỏi bàn ra tán vào, cũng coi như đang tạo chút lạc thú mỗi ngày, điều này nàng đương nhiên có thể lý giải, hơn nữa nội dung đàm luận của hai nha hoàn lúc này, cũng làm cho nàng cảm thấy hứng thú.

Khương Lệnh Uyển dừng chân, đứng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe.

“Người không biết đầu nha, hài tử trong bụng Thẩm tiên sinh là của Nhị gia chúng ta...” Nàng thấy nha hoàn kia mỉm cười tám tắc liên thanh, than thở, “Lần này, Quốc Công gia nổi trận lôi đình, Nhị gia vừa hồi phủ, liền gọi tới Đông viện.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Khương Lệnh Uyển nghe xong, trong lòng liền có kết luận.

Chính là, nam tử có thân phận trong Vệ Quốc Công phủ cũng chỉ có hai vị, một vị là cha nàng, vị còn lại chính là Nhị thúc nàng.

Cha nàng giữ mình trong sạch, vì nương thủ thân như ngọc, làm một phu quân nhị thập tứ hiếu; mà Nhị thúc nàng, chính là một quý phong lưu, tuổi còn trẻ

cũng không phải chưa từng làm chuyện hồ đồ thế này, kiếp trước, sau khi nàng xuất giá, Nhị thúc còn nạp thêm hai phòng kiều thiếp, hai vị thiếp thất kia tuổi cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu.

Chỉ là theo tính tình Thẩm Như Ý, chắc chắn sẽ xem thường nam tử như Nhị thúc, bây giờ chuyện phát sinh kiểu này, cũng coi như là lật thuyền trong mương.

Nếu không phải mơ đến cái không nên mơ, cũng sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy.

Đào ma ma nghe hai nha hoàn khua môi múa mép, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng. Thân thể hai nha hoàn áo lục lập tức run lên, nghiêng đầu nhìn Đào ma ma đứng bên hành lang, lại liếc nhìn tiểu bánh bao đang đứng bên cạnh Đào ma ma, thầm nghĩ Lục tiểu thư là tiểu tử tông không thể chọc, lập tức cúi đầu hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Lục tiểu thư.”

Ngày thường trông Khương Lệnh Uyển có vẻ là một tiểu oa nhi ngây thơ xinh đẹp, nhưng nếu nghiêm túc lên, cũng chính là ngựa quen đường cũ, nàng khẽ vuốt cằm, Đào ma ma đứng một bên nhăn mày quát trách: “Có thời gian rảnh rồi, còn không lo làm việc.”

Hai nha hoàn nghe xong hoảng loạn gật đầu, sau đó vội vã rời đi.

Đào ma ma khom lưng nhìn Khương Lệnh Uyển, ôn nhu nói: “Lục tiểu thư, chúng ta trở về thôi.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, âm thanh giòn giã vang lên: “Ta muốn đi tìm nương.”

Đào ma ma biết chuyện ngay hôm nay, Thẩm Như Ý làm ra sự tình này, hiển nhiên sẽ không chịu giảng hòa. Nếu hài tử trong bụng kia là của Nhị gia, xử lý chuyện này cũng không dễ, dù sao Thẩm Như Ý cũng là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ mời tới. Có điều may mắn là Thẩm Như Ý này xuất thân bình thường, thân phận này, cũng không cần đắn đo. Lúc này phu nhân đang xử lý việc của Thẩm Như Ý, nếu lúc xế chiều phu nhân đã để Lục tiểu thư đi thăm Vinh Vương phủ, tất nhiên không muốn tiểu thư tiếp xúc với những việc ô uế này.

Đào ma ma trưng ra khuôn mặt tươi cười, ôn tồn nói: “Lục tiểu thư ngoan, nô tỳ kêu nhà bếp chuẩn bị anh đào ngâm mật cho Lục tiểu thư, chúng ta đi uống, có được không?” Nàng thấy Khương Lệnh Uyển không phản ứng, lại tiếp tục dụ dỗ: “Tối hôm qua không phải Lục tiểu thư muốn ăn sữa đặc hạnh nhân sao? Chờ một lát nô tỳ kêu người cho nhiều mật ong hơn, ngọt ngọt, Lục tiểu thư sẽ thích.”

Nhìn đi, Đào ma ma lại xem nàng là một tiểu tham ăn.

Khương Lệnh Uyển mắt to lưu chuyển, thừa dịp Đào ma ma không chú ý, liền chạy về hướng thư phòng của cha.

Đào ma ma nhìn thân thể bánh bao linh hoạt chạy đi, trái tim lập tức nhảy lên, vội vàng đuổi theo, hô: “Lục tiểu thư, chạy chậm một chút, cẩn thận té.”

Khương Lệnh Uyển nhếch môi cười, nhanh chóng chạy trốn, thực sự là một tiểu bánh bao linh hoạt.

Xuyên qua cửa tròn, sau đó chạy chậm lại đến bên ngoài thư phòng Khương Bách Nghiêu.

Khương Lệnh Uyển thở hổn hển, tóc mái bằng trước trán đều bị gió thổi bay, lộ ra cái trán trắng nõn, khuôn mặt nhỏ càng thêm phần nộn mướt mà. Nàng chạy rất nhanh, không để ý suýt nữa thì đụng phải người đang đi tới. Khương Lệnh Uyển vội vàng ngừng bước chân, thở hổn hển ngẩng đầu, nhìn Thẩm Như Ý khuôn mặt trắng xám, lúc này mới giật mình.

Khương Lệnh Uyển nhìn cái bụng bằng phẳng của Thẩm Như Ý, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ: May là không đụng phải.

Thẩm Như Ý liếc nhìn tiểu bánh bao trước mắt, cũng không nghĩ đến thân thể suy yếu của mình, trực tiếp xông vào thư phòng. Tuy trước cửa có một gã sai vặt ngăn cản, cũng không chịu nổi một nữ tử đám đá lung tung. Khương Lệnh Uyển biết Thẩm Như Ý đây là muốn gây chuyện, chân ngắn nhanh chóng chạy qua thêm cửa.

Trong thư phòng, Khương Bách Nghiêu mặt đầy lửa giận răn dạy Khương Nhị gia.

Khương Nhị gia cười cười nói: “Đại ca huynh nóng giận như thế làm gì? Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Huynh nhìn nàng ta một cái, nàng ta liền thương nhớ huynh, đệ đây không phải đã giải quyết cho huynh một cái đại phiền phức sao, cũng đỡ cho tẩu tẩu ghen tuông, đây không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Khương Bách Nghiêu quả thực bị người đệ đệ này làm cho tức giận muốn ói máu.

Ngày thường trêu hoa ghẹo nguyệt cũng thôi, bây giờ nữ tiên sinh dạy học cho nữ nhi nhà mình cũng đụng tới, quả thực...

Gương mặt tuấn tú của Khương Bách Nghiêu tái nhợt, lúc này hẳn nghe xong chuyện này, trong lòng sớm đã nghĩ tới, nên ngay lúc Khương Nhị gia hỏi phủ, Khương Bách Nghiêu lập tức sai người gọi đệ đệ tới đây, nhưng hẳn vừa mới mở miệng hỏi, Khương Nhị gia đã thừa nhận mọi chuyện.

Khương Nhị gia là công tử bột ăn chơi trác táng. Từ thi rồi đi hẳn lại được tự do, hẳn nói: “Đại ca, huynh cũng không biết, Thẩm Như Ý kia bên ngoài nhìn có vẻ băng thanh ngọc khiết cao cao tại thượng, nhưng trong xương thì... Chà chà, đệ coi như thấy rõ, cái gì mà đại tài nữ? Cái gì nữ tiên sinh? Loại nữ nhân kia nếu để nàng dạy hai nữ nhi của đệ, cũng không biết giáo dục thành thứ gì——”

Khương Nhị gia đang nói, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, sau đó không biết Thẩm Như Ý từ nơi nào xông ra, vừa vào thư phòng liền nắm lấy cổ áo hắn, đôi mắt đỏ lên nói: “Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa!”

Khương Nhị gia cũng bị điệu bộ của Thẩm Như Ý dọa sợ.

Bây giờ Thẩm Như Ý nào còn đáng đáp của một đại tài nữ? Quả thực không khác gì người đàn bà chanh chua hàng chợ.

Khương Nhị gia về mặt ghét bỏ, mặt mẽ gạt tay nàng ta ra, mặt lạnh nói: “Ngươi đã nghe thấy, ta cũng không cần phải giấu nữa, người xưa từng nói ‘Một ngày phu thê trăm năm ân ái’, ngươi và ta...” Khương Nhị gia cười cười, nhìn khuôn mặt trắng nõn thanh lệ của Thẩm Như Ý, tiếp tục nói:

“Nói như người xưa, ngươi và ta cũng đã có ba trăm năm tình nghĩa, bây giờ ngươi mang thai con của ta, tuy rằng thân phận chính thê không thể cho ngươi, nhưng thiếp thất thì vẫn có thể...”

“Ngươi nằm mơ!” Trái tim Thẩm Như Ý như rơi vào hầm băng, xoay người nhìn Khương Bách Nghiêu, hấp háy môi nói: “Quốc Công gia, chàng nói một câu a... Là chàng, vẫn luôn là chàng đúng không?”

Khương Bách Nghiêu biết rõ chân tướng, liền có chút xem thường Thẩm Như Ý.

Tên đệ đệ khốn kiếp của hắn làm ra chuyện như vậy cũng không thể dung thứ được, nhưng lời nói của hắn không sai, lấy tính tình mầu thuẫn, tất nhiên sẽ không đồng ý để Thẩm Như Ý làm chính thê, mà trong bụng Thẩm Như Ý đã có huyết mạch Khương gia, nên cũng không thể để nàng lưu lạc bên ngoài. Khương Bách Nghiêu biết suy nghĩ này của hắn rất ích kỉ, nhưng chuyện này, hắn cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Khương Bách Nghiêu nói: “Thẩm tiên sinh, việc này quả thực là do Nhị đệ ta hồ đồ, nếu Thẩm tiên sinh không chê, chỉ cần nàng tiến vào Vệ Quốc Công phủ, sau này Nhị đệ nhất định sẽ đối xử với ngươi thật tốt.”

Thẩm Như Ý lao đảo lùi lại hai bước, trong lòng đau muốn chảy máu.

Đúng vậy, lấy tính cách Khương Bách Nghiêu, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện như vậy? Nhưng nàng lại bị ái tình làm cho choáng váng đầu óc, lầm tưởng hắn có ý với nàng, lúc này mới rơi vào cái bẫy của Khương Liễu, cùng hắn làm ra việc dơ bẩn như vậy... Thẩm Như Ý nhớ đến ba lần ở Thanh Đường viện kia, lại nhìn Khương Nhị gia trước mặt, nhất thời dạ dày đảo lộn, không nhìn được mà nôn khan.

Khương Nhị gia bất quá cũng chỉ tồn tại vài phần ham muốn chinh phục Thẩm Như Ý, hắn biết Thẩm Như Ý ái mộ đại ca, hơn nữa ngày ấy nàng tình cờ gặp mặt đại ca, đôi mắt mở to, làm gì có nửa phần rụt rè? Sau đó hắn nhìn thấy nàng vô ý làm rơi khăn lụa, trong lòng liền nghĩ ra cách, từng bước từng bước dẫn nàng mắc câu... Đối với nữ nhân, hắn đều có thủ đoạn câu dẫn, hướng hồ loại người sống nhiều năm không có đầu óc như Thẩm Như Ý, càng dễ dàng bị hắn trêu chọc cho rối loạn, sau đó ước hẹn nàng đến Thanh Đường viện, trong phòng lại đốt thoi tình hương... Sau đó tất nhiên mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Khuôn mặt đẹp của Thẩm Như Ý trắng như tờ giấy, nôn hồi lâu cũng không nôn ra được cái gì.

Nàng ngẩng đầu thở dốc, đúng lúc thấy Chu thị một thân hoa lệ bước vào. Lúc trước Thẩm Như Ý tự mình cho rằng nàng không thua kém gì Chu thị, hiện giờ chuyện đã bày ra, cao thấp tự nhiên đã rõ...

Nàng một phen chật vật, dơ bẩn không thể tả, mà Chu thị đáng vẻ ung dung quý phái, tự nhiên hào phóng.

Thẩm Như Ý nhìn Khương Nhị gia, đôi mắt như muốn phun ra nọc độc, lại nhìn Khương Bách Nghiêu gắt gao, gằn từng chữ: “Thẩm Như Ý ta không cần bố thí, chuyện lần này là do ta ngu ngốc, nhưng là —— bài học lần này ta ngộ ra được. Từ nay về sau, Thẩm Như Ý ta sẽ không bao giờ bước vào Vệ Quốc Công phủ nữa bước, còn hải tử...” Thẩm Như Ý run tay đặt lên bụng, cong môi nói: “Ta sẽ không lưu lại nghiệt chủng này, tự tay ta sẽ xử lí nó!”

Nhìn Thẩm Như Ý lòng như tro tàn rời khỏi thư phòng, Chu thị mới đứng dậy ôm nữ nhi vào lòng ngực.

Khương Bách Nghiêu nhìn Khương Nhị gia, tính tình có tốt đến mấy cũng không nhìn được nổi giận: “Nhìn chuyện mà đệ gây ra! Đệ cố gắng tỉnh táo lại cho huynh, còn nữa... Chuyện Thẩm Như Ý tự đệ đi xử lí.”

Khương Nhị gia liên tục nói “được”, nhưng cũng chỉ qua loa ngoài miệng, không để ở trong lòng.

Khương Bách Nghiêu bị chọc giận không nhẹ, nhìn Khương Nhị gia cọt nhả, hắn biết nói gì đi chăng nữa cũng không có tác dụng, cũng không muốn quản nữa, chỉ phất tay đuổi Khương Nhị gia ra ngoài, đỡ phải chướng mắt. Khương Nhị gia lại là người không thích bị giáo huấn, đại ca đuổi hắn đi, tất nhiên hắn liền phui mông chạy lấy người...

Khương Bách Nghiêu nhìn thê nữ đang đứng bên ngoài màn che, vừa mới mở miệng kêu một tiếng “A Cảm”, đã thấy thê tử dụ dằng căn bản không thèm để ý tới hắn, chỉ lo ôm nữ nhi đi ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển im lặng nằm nọa trên vai mầu thuẫn, một đôi mắt to nhìn khuôn mặt buồn rười rượi của cha, cũng có chút đau lòng, thầm nói: Hay trêu chọc đào hoa cũng không phải chuyện tốt.

Một đêm này, Chu thị cùng ngủ với nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển ngồi ngoan ngoãn, thỉnh thoảng giương mắt nhìn sắc mặt mẫu thân, không dám hé nửa lời.

Thời điểm Chu thị đang rửa mặt cho nữ nhi, Đào ma ma đi vào, cung kính nói: “Phu nhân, Quốc Công gia đến.”

Động tác trên tay Chu thị chưa từng ngừng lại, nhẹ nhàng lau gương mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, sắc mặt không đổi, lạnh nhạt nói: “Người nghỉ sớm một chút, đêm nay ta ngủ với Xán Xán.”

“Chuyện này...” Đào ma ma khó xử, suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

“Nương, sao nương không cho cha vô?” Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn mẫu thân. Chuyện Thẩm Như Ý, cha nàng vô tội liên lụy vào, hơn nữa rõ ràng nương rất tin tưởng cha, bây giờ chân tướng đã rõ, sao nương lại tức giận?

Chu thị nhìn đôi mắt to mờ mịt của nữ nhi, biết nữ nhi còn nhỏ, hiển nhiên sẽ không hiểu những chuyện này, cúi người hôn lên mặt nàng một cái, nói: “Đêm nay cho nương ngủ với Xán Xán được không?”

Xem ra mẫu thân đã quyết tâm ở lại đây.

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu: “Được. Xán Xán muốn ngủ với nương.”

Mẹ con hai người lên giường, Khương Lệnh Uyển mặc tấm y màu hồng nhạt thêu hoa hải đường, tóc dài xõa ra, dựa vào lồng ngực mẫu thân, ngoan ngoãn nằm im. Chu thị vỗ vỗ sống lưng nữ nhi, cúi đầu hỏi: “Hôm nay con và Tông biểu ca chơi vui không?”

Vừa nhắc tới Lục Tông, đôi mắt đang buồn ngủ của Khương Lệnh Uyển nhất thời tỏa sáng, vội nói: “Vui, rất vui. Hôm nay Chu biểu tỷ cũng tới, nhưng mà... Hình như Chu biểu tỷ cũng rất thích Tông biểu ca.” Nàng ôm chặt cánh tay mẫu thân, lẩm bẩm nói: “Nhưng Tông biểu ca chỉ thích một mình Xán Xán thôi.”

Chu thị nghe xong “phụt” cười thành tiếng, trong lòng nghĩ nữ nhi của nàng thật bá đạo mà làm sao.

Có điều...

Cũng may đứa nhỏ Lục Tông này chịu nổi.

.

Chuyện của Thẩm Như Ý, Khương Lệnh Uyển cảm thấy cha nàng thật vô tội, rõ ràng lúc trước cái gì cũng không có làm, bây giờ lại phải nghĩ cách làm nương vui vẻ, quả thật là hoài bích kỳ tội*, nhưng mà —— đáng về ấy, làm gì còn là Vệ Quốc Công uy nghiêm đường đường chính chính thường ngày.

*hoài bích kỳ tội: đây là một thành ngữ, đầy đủ là “thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”, nghĩa là một người không có tội, mang thai phải chăng cũng là tội, có thể giải thích đơn giản là người vô tội nhưng bị liên lụy gánh tội chung.

Bất quá nữ nhân thôi mà, dễ dàng chút là xong.

Không được mấy ngày, cha mẹ nàng không biết sẽ ân ái thành cái dạng gì.

Cho nên nàng không lo lắng chút nào.

Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế thêu chống cằm nhìn ra cửa sổ, chân nhỏ lắc lắc, sau đó nghe tiếng Đào ma ma đi vào nói: “Lục tiểu thư, đây là vật do một gã sai vặt tên Đỗ Ngôn của Vinh Vương phủ đưa tới.”

Đỗ Ngôn.

Không phải là người hầu cận bên người Lục Tông sao?

Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lấp lánh, vội vàng đỡ lấy cái tráp Đào ma ma đưa tới đặt lên bàn, không chờ được liền mở ra, chờ đến khi nhìn thấy điều cá chép to tướng bên trong, cảm giác thật vui vẻ.

“Thật là đẹp.” Khương Lệnh Uyển kinh ngạc cảm thán một tiếng.

Nàng cầm lên, phát hiện dưới điều cá chép còn có một cái dây.

Đúng rồi, nàng muốn Lục Tông làm hai cái.

Nhưng mà ——

Khương Lệnh Uyển nhú mày nhìn cái điều hình con heo còn lại trong hộp, thật có chút ghét bỏ.

Một khắc sau, Khương Lệnh Uyển như nghĩ tới điều gì, vội vàng ngira đầu nhìn Đào ma ma hỏi: “Gã sai vặt kia đi chưa?”

Đào ma ma nói: “Vẫn còn chờ ở ngoài, nói nếu Lục tiểu thư có gì không hài lòng, hần sẽ đem đồ về để Thế tử sửa lại một chút.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong cười cười, vội vã thúc giục: “Đào ma ma, người nhanh chuẩn bị giấy bút cho ta, nhanh nhanh.”

Đào ma ma có chút nghi ngờ.

Thường ngày Lục tiểu thư không thích viết chữ, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt cấp thiết của nàng, dường như có vẻ rất hưng phấn, Đào ma ma đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị giấy bút.

Vinh Vương phủ.

Lục Tông đang ngồi trước bàn gỗ tử đàn khắc mây đọc sách làm bài tập, hôm nay hần mặc một thân xiêm y màu trắng thêu hoa văn màu đen, dáng vẻ chăm chú làm bài tập, nhìn qua nhiều hơn mấy phần tuấn tú nhỏ nhắn. Hần nghe Đỗ Ngôn đã trở về, lúc này mới ngẩng đầu lên, điềm nhiên hỏi: “Làm sao?”

Đỗ Ngôn tiến lên hành lễ, nói: “Bẩm Thế tử, Khương Lục tiểu thư rất thích, còn nói lần sau nàng muốn Thế tử cùng chơi đùa với nàng.”

Lục Tông nghe xong, gật đầu “ừ” một tiếng.

Sau đó thấy Đỗ Ngôn còn chưa lui xuống, mặt không chút thay đổi hỏi: “Còn có việc gì sao?”

Đỗ Ngôn lấy ra phong thư từ trong lồng ngực, hai tay trình lên: “Đây là Khương Lục tiểu thư phó thác cho tiểu nhân mang cho về cho Thế tử.”

Lục Tông vừa nghe xong, liền bỏ cây bút trong tay vào giá bút, tiếp nhận phong thư trên tay Lục Tông.

Ngón tay thon dài như ngọc cầm lấy phong thư, cúi đầu nhìn tinh tế, nhưng Lục Tông phát hiện trong phong thư này trống rỗng, không viết cái gì. Hần hơi nghi ngờ, mở ra, chậm rãi mở giấy viết thư bên trong ra.

Trên giấy không viết cái gì, chỉ vẽ hai con heo mập mập.

Lục Tông không nhìn được con gì khác ngoài heo.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Bách Nghiêu vừa vào phòng đã thấy nữ nhi của hần đang cầm điều cười khúc khích, gò má dịu êm nụ cười xán lạn, tiểu nữ oa thiên chân vô tà. Khương Bách Nghiêu vươn tay chạm lên búi tóc của nữ nhi, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn Khương Bách Nghiêu cười ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng: “Cha.”

Khương Bách Nghiêu gật đầu, môi mỏng khẽ mở: “Điều làm rất đẹp.”

Tất nhiên đẹp.

Khương Lệnh Uyển mặt đầy tự hào nói: “Đây là điều Tông biểu ca tự tay làm.”

Đương nhiên Khương Bách Nghiêu biết, vừa rồi gã sai vặt Vinh Vương phủ tới đây chính là có ý muốn đưa tới hai con điều này. Hần biết thế tử rất yêu quý hai từ Lục Tông kia, mỗi lúc nhắc tới Lục Tông, nàng khen không hết lời, có điều những lời thế tử nói, hần cũng rất tán thành —— Lục Tông cái gì cũng xuất sắc. Khương Bách Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, tinh tế đánh giá hai con điều, thấy Lục Tông đối xử với nữ nhi rất tốt, trong lòng vui mừng, nhưng hôm nay hần đến đây không phải để ý những chuyện này.

Khương Bách Nghiêu hắng giọng một cái, cẩn thận hỏi: “Xán Xán, mẹ con có nói cái gì... Mấy ngày nay, mẹ có nhắc tới cha không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của cha, suýt nữa cười thành tiếng, nhưng cuối cùng vẫn cố nín nhịn lại, lắc đầu nói: “không có. Nương không có nhắc tới cha.”

Nghe xong lời nữ nhi, ánh mắt Khương Bách Nghiêu nhất thời lộ vẻ thất vọng.

Khương Lệnh Uyển rất hiểu cha nàng, chuyện gì cũng không thể làm khó được hắn, nhưng chỉ cần chuyện có liên quan tới mẫu thân, hắn lại cứng cổ cứng đầu như một tên ngốc. không thể không nói, đáng về ấy của cha thật đáng yêu, Khương Lệnh Uyển cong môi, nói: “Cha muốn mẫu thân không giận nữa đúng không?”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của nữ nhi, Khương Bách Nghiêu nghĩ tới điều gì đó, hỏi: “Con có cách sao?”

Khương Lệnh Uyển chống cằm giả vờ trầm tư, lộ ra dáng vẻ một con quỷ nhỏ, sau mới nói: “Nếu đêm nay Xán Xán có thể thuyết phục nương trở về phòng ngủ với cha, vậy Xán Xán có lợi gì?”

Còn muốn lợi ích?

Khương Bách Nghiêu không nhịn được cười to, nhìn nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, thực chất chính là một quỷ tinh linh, hắn liền nói: “Xán Xán muốn cái gì cha cũng đồng ý với con.”

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển sáng ngời, nàng nở nụ cười, ôm lấy cánh tay của cha nói: “Được, cha đã đồng ý thì không được nuốt lời, sau này Xán Xán sẽ đòi lại.”

“Được.”

Tối hôm đó, Khương Bách Nghiêu tắm rửa xong liền ngồi trên giường chờ thê tử, mắt thấy sắp qua giờ Tuất, thê tử còn chưa trở về, trong lòng thật phiền muộn. hắn thật hồ đồ, Xán Xán mới có năm tuổi, làm sao có thể khuyên bảo thê tử cơ chứ? Giữa lúc Khương Bách Nghiêu chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền nghe nha hoàn bên ngoài nói: “Bẩm Quốc Công gia, phu nhân trở về.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong mắt tròn, sau đó vội vã đeo hài ngủ.

hắn vừa mới đứng lên, liền thấy thê tử mặc một thân áo ngủ sạch sẽ màu vàng nhạt hoa văn tứ hi như ý. Khương Bách Nghiêu vui mừng tiến lên ôm thê tử vào trong lòng: “A Cẩm.”

Bộ dáng này, cứ như hai người đã xa nhau mấy tháng.

Chu thị thật hết nói nổi, đã là cha của hai đứa nhỏ mà vẫn còn trẻ con như thế.

Nàng nhìn giường nhỏ, lạnh nhạt nói: “Quốc Công gia đang tính đi ngủ sao?”

Khương Bách Nghiêu thật oan ức: “Ta tưởng hôm nay nàng lại ngủ cùng Xán Xán?” Lời vừa nói xong, Khương Bách Nghiêu lập tức ôm chặt thân thể mềm mại của thê tử, ôn nhu nói: “A Cẩm, nàng đừng tức giận vì phu có được không?”

Qua mấy ngày, Chu thị nào còn tức giận? Chỉ là khi nghĩ đến Thẩm Như Ý kia, trong lòng liền có chút hoảng hốt, nàng cũng không phải là nữ nhân không biết lý lẽ, hai tay ôm lấy eo phu quân, Chu thị nói: “Trải qua chuyện này, khi chăm sóc Xán Xán thiếp đã nghĩ, sau này khi chọn phu quân cho Xán Xán, nhất định không được chọn người quá đẹp, đỡ lo người khác mơ tưởng.”

Thấy thê tử không tức giận, Khương Bách Nghiêu thật vui vẻ a, nghe thê tử nói xong, hắn lại nói: “Tĩnh tình Xán Xán, đáng đáp không đẹp sao có thể lọt vào mắt con bé?”

“Điều này cũng đúng.” Chu thị lẩm bẩm. Nữ nhi nàng quá mức dễ ý xấu đẹp, sau này chọn phu quân, chắc chắn phải đánh giá gia thế, phẩm chất, còn có cả mặt mũi nữa. Điều này quá thực không thể làm người khác bớt lo.

Chu thị nhớ đến việc ban ngày nàng cùng lão thái thái nói chuyện, nhân tiện nói: “Chuyện này Nhị đệ quá hồ đồ, nhưng Thẩm Như Ý kia lòng dạ cũng thật độc ác, nghe nói khi nàng trở về liền lệnh cho nha hoàn lấy thuốc, xử lý ngay hài tử trong bụng, đáng về đó... Sợ rằng nàng rất hận Vệ Quốc Công phủ chúng ta.” Chu thị là thân nữ nhân, tất nhiên hiểu được đạo lý khó chọc nhất trên đời chính là nữ nhân, một khi nữ nhân nổi lên tâm địa độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Khương Bách Nghiêu an ủi: “Nàng yên tâm, mọi việc có ta.”

“Àn. Nhưng hôm nay lão thái thái đã nói, không thể tiếp tục để Nhị đệ như thế, phải cố gắng tìm một nữ nhân khác quản hắn. Từ thị rồi đi nửa năm, nếu chỉ thứ hai không có nữ chủ nhân tiếp quản, không biết còn rối loạn đến dạng gì nữa.”

Khương Bách Nghiêu cúi người hôn lên gò má thê tử, nhu tình nói: “Cực khổ cho nàng.”

Chu thị có chút oán trách hắn, nói: “Quốc Công gia chàng cũng an phận một chút, lúc nào cũng làm thiếp lo lắng.”

Khương Bách Nghiêu rất biết nghe lời gật đầu: “Được, cái gì cũng nghe theo phu nhân.”

.

Khương Lệnh Uyển có hai cái điều, tất nhiên rất nóng lòng muốn đi thả điều, chỉ tiếc không phải ngày nào Lục Tông cũng rảnh rỗi. Khương Dụ biết rõ tâm tư muội muội, hẳn biết muội muội rất thích vị Tông biểu ca này, mỗi lần Lục Tông đến quý phủ chơi, muội muội đối xử với Lục Tông còn tốt hơn hẳn. Điều này làm cho Khương Dụ xưa nay rất yêu thích muội muội cũng có chút ghen tị, bây giờ thấy muội muội muốn đi chơi điều, khuôn mặt nhỏ liền xán tới nói: “Xán Xán, để ca ca dẫn muội đi chơi điều.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn ca ca, suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Lần này đi với ca ca, lần sau đi cùng Lục Tông. Khương Lệnh Uyển nghĩ vậy.

Hôm nay khí trời rất tốt, Khương Lệnh Uyển được Chu thị cho phép, cùng Khương Dụ lên xe ngựa rời phủ, trước tiên đến Lung Linh trai mua bánh ngọt, sau đó đi đến bãi cỏ bên bờ kênh đào bảo vệ thành gần hồ nước chơi điều.

Hôm nay Khương Lệnh Uyển chỉ mang theo điều cá chép Lục Tông đưa cho nàng, còn điều con heo mập kia ---- nàng thấy nó thật khó coi, xấu hổ không dám mang đến.

Khương Dụ nhìn muội muội ôm điều như bảo bối, thuận miệng nói: “Để huynh thả cho.”

Khương Lệnh Uyển giơ cao điều lên, không cho.

Nhìn hành động bá đạo của muội muội, Khương Dụ chỉ có thể hậm hực thu tay về.

Ai, nếu còn tiếp tục như vậy, vị trí của hắn trong lòng muội muội còn không bằng Lục Tông.

Tuy trong lòng Khương Dụ sôi ruột, nhưng hắn chỉ là một hài tử, tiếp theo bởi muội muội chơi điều, liền đem chuyện kia quên sạch sành sanh.

nói thật, dung mạo Khương Dụ không tệ, dung mạo cha mẹ đều rất đẹp, nhi tử sinh ra tất nhiên không thua kém ai. Bây giờ Khương Dụ mới có mười tuổi, đã có được vóc dáng cao gầy, gương mặt trắng nõn tuấn tú có chút trẻ con, nét trẻ con chưa hết, một đôi mắt to lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết là một người hay nghịch ngợm thích gây sự. Nhưng nghịch ngợm như thế nào đi nữa, hắn cũng bao che muội muội vô cùng, chỉ cần có người bắt nạt muội muội của hắn, Khương Dụ lập tức dùng nắm đấm hầu hạ.

Về điểm này, Khương Dụ cùng biểu muội Trung dũng Hầu phủ Tiết Tranh có cùng lập trường.

“Ca ca, điều bay lên rồi!”

âm thanh tiểu nữ oa nhảy nhót vang lên như chuông bạc, giòn tan, vừa nghe cũng có thể cảm nhận được vui sướng của nàng, thoải mái không thôi.

Khương Lệnh Uyển từ nhỏ đã hoạt bát, bây giờ trở thành tiểu nữ oa một lần nữa, lại nửa năm quen thuộc với những tháng ngày trẻ con, tất nhiên lại nhảy lên. Bây giờ nhìn điều bay cao trên bầu trời, điều cá chép to tinh xảo bay trên bầu trời xanh thẳm, thật là đẹp.

Khương Lệnh Uyển nhìn muội muội của mình, trong lòng nghĩ: Cả đời này hắn phải làm cho muội muội thật vui vẻ, không để bất kì ai bắt nạt nàng.

Giữa lúc điều Khương Lệnh Uyển bay thẳng lên trời cao, một điều con bướm không biết từ chỗ nào bay ra, lập tức cuốn vào điều cá chép, đụng vào nhau, cả hai điều cùng rơi xuống.

Khương Lệnh Uyển ném tay cầm gỗ trong tay, “thịch thịch thịch” chạy đi kiếm điều.

Khương Dụ chạy theo, nha hoàn cùng gã sai vặt cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Khương Lệnh Uyển thấy điều rơi trên cỏ, muốn đến nhặt, nàng giương mắt nhìn người đến cách đó không xa, đôi mắt ngẩn ra.

Là Chu Lâm Lang.

Có điều, ngoài Chu Lâm Lang, bên cạnh nàng còn có hai người nữa.

Tiểu nữ oa một thân váy mềm mại màu đỏ có thêu hoa hải đường trước ngực, cao gầy bằng Chu Lâm Lang, da trắng nõn nà, một đôi mắt hạnh to, giữa hai lông mày có chút khí tức nóng chiều, trên tay nàng cầm một tay cầm gỗ, điều con bướm kia chính là của nàng. Khương Lệnh Uyển đương nhiên nhận ra tiểu nữ oa này, chính là tỷ muội tốt của Chu Lâm Lang, Tạ Tinh Tinh.

Còn một người khác, tiểu thiếu niên ngoan ngoãn hiền chuyện...

Khương Lệnh Uyển vừa nhìn thấy tiểu thiếu niên liền ngẩn người, tiểu thiếu niên không phải người nào khác, mà chính là nhị tỷ phu sau này của nàng——Tạ Trí Thanh.

Tạ Trí Thanh cùng Tạ Tinh Tinh là anh em ruột, nhưng tính cách không giống nhau.

Kiếp trước, Khương Lệnh Uyển coi như là một người có được muôn vàn sủng ái, nhưng Tạ Tinh Tinh này chỉ có hơn chứ không kém. không biết có phải do nàng và Chu Lâm Lang không hợp nhau hay không, nàng cùng Tạ Tinh Tinh cũng không thích nhau cho lắm. Điều này cũng thật đúng ý Chu Lâm Lang

Tạ Tinh Tinh sai nha hoàn phía sau nhặt điều con bướm lên, nhìn huynh muội họ Khương trước mặt, một đôi mắt linh động đánh giá Khương Lệnh Uyển, tuổi còn nhỏ đã có bộ dáng ương ngạnh, nâng nâng cao cằm, nói: “Còn tưởng là ai, nguyên lai là tiểu mập mạp Vệ Quốc Công phủ... Khương Lệnh Uyển, ta thấy ngươi lại mập thêm một vòng, nếu sau này lớn lên lại mập nữa, đường cũng không cần đi, chỉ cần lăn là được...”

Tạ Tinh Tinh cười to, nghiêng đầu nhìn biểu tử Chu Lâm Lang nói: “Lâm Lang, ngươi thấy có đúng không? Còn nói hai người các ngươi là biểu tử muội, ngươi gầy đẹp như thế, sao nàng ta lại mập như vậy?”

Tạ Trí Thanh đứng một bên thấy lời nói muội muội có chút quá đáng, liền nhắc nhở: “Tinh Tinh, còn không mau xin lỗi.”

Tạ Trí Thanh và Khương Dự học cùng trường, bây giờ nhìn thấy tiểu nữ oa mập mạp đáng yêu đứng cạnh Khương Dự, liền biết đây là muội muội Khương Dự cả ngày nhắc tới, nhũ danh gọi là Xán Xán. Tiểu nữ oa này tuy hơi mập một chút, nhưng tuổi còn nhỏ, hơi mập mới đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt nhónhắn mập mạp, làm người ta vừa nhìn liền yêu thích không thôi.

rõ ràng được người gặp người thích.

Tạ Tinh Tinh bị đại gia đình nuông chiều quá mức, tất nhiên sẽ không nghe lời Tạ Trí Thanh, quệt miệng nói: “Muội không làm, hơn nữa muội chỉ nói sự thật...” nói xong liền hướng phía Khương Lệnh Uyển làm mặt quỷ, gằn từng chữ: “Mập mạp, xấu xí!”

Khương Lệnh Uyển là người sĩ diện, bây giờ là một tiểu nữ oa, hơi mập một chút cũng không sao, nhưng nàng không thể chịu được việc người khác chê nàng xấu.

Lại nói nàng chỉ mới năm tuổi, mập mạp, cũng có thể nhìn ra sau này chính là một đại mỹ nhân a, mặc kệ như thế nào cũng không thể ghép với chữ “xấu”. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Khương Lệnh Uyển phồng lên, trừng hai con mắt tròn vo, quai hàm tức giận, đang muốn phát tác, đúng lúc Khương Dự đứng bên cạnh nhanh hơn nàng một bước, trực tiếp vén tay áo đi lên.

Tạ Tinh Tinh vội trốn phía sau Tạ Trí Thanh, nói: “Khương Dự, ngươi đừng có mà bắt nạt người khác.”

Khương Dự ghét nhất là người khác bắt nạt muội muội của hắn, ngày thường tuy hắn hay gây rắc rối, nhưng xưa nay chưa từng bắt nạt nữ hài tử, nhưng hôm nay Tạ Tinh Tinh thật là quá đáng, làm hắn hận không được. Khương Dự tiến lên, nhìn Tạ Trí Thanh vẫn nhúc nhích che chở Tạ Tinh Tinh trước mặt, tuổi còn nhỏ đã rất lịch sự văn nhã, nhìn Khương Dự nói: “Khương Dự, chuyện này là do muội muội ta có lỗi trước, ta thay muội muội xin lỗi Xán Xán được không?”

Khương Dự nổi giận không kìm chế được, sao có thể nghe lọt lời của Tạ Trí Thanh, vội hét lên: “Xán Xán ngươi cũng có thể gọi!”

Lúc trước Chu Lâm Lang không thể từ chối Tạ Tinh Tinh, mới không có cách nào khác cùng nàng đi chơi đùa. không ngờ lại gặp Khương Lệnh Uyển. hiện nay Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển tức đến đỏ mặt, trong lòng bỗng chốc thật thoải mái, khoe miệng hơi cong, lặng lặng đứng nhìn đôi huynh muội gây sự, không có ý tứ muốn khuyên giải.

Tuy Tạ Trí Thanh bằng tuổi Khương Dự, nhưng xưa nay hắn luôn là học sinh ngoan ngoãn trong học đường, làm gì có khí lực lớn như Khương Dự? Bây giờ Khương Dự đầy mạnh như vậy, toàn bộ thân thể đổ về phía sau, Tạ Tinh Tinh trốn sau lưng hắn cũng bị mất thăng bằng, mạnh mẽ ngã vào người Chu Lâm Lang đang đứng một bên.

Nhất thời hai tiểu nữ oa ngã chổng lên mặt đất.

Tạ Tinh Tinh còn đỡ, ngã lên người Chu Lâm Lang, thảm nhất chính là Chu Lâm Lang, khuôn mặt nhỏ bị Tạ Tinh Tinh đè bên dưới, hiển nhiên còn chưa hồi hồn. Sau đó Chu Lâm Lang cảm thấy có gì đó là lạ, theo bản năng sờ sờ miệng mình, nhìn lòng bàn tay toàn là máu, bình tĩnh hờ hững xưa nay đều bay đi hết, nằng nết hốt hoảng, không nhận được “Oa” một tiếng khóc to lên.

Nghe được tiếng khóc, Khương Lệnh Uyển sợ hết hồn, vội vã chạy đến nhìn Chu Lâm Lang.

Thấy nàng được hai nha hoàn đỡ dậy, lòng bàn tay cùng mép môi toàn là máu, đây không phải điều quan trọng nhất, trọng yếu chính là —— trên đôi hàm răng trắng tẻ trắng như tuyết của Chu Lâm Lang, bây giờ thiếu mất một răng cửa, thật dễ nhìn thấy.

Beta: Mira

Khương Bách Nghiêu vừa vào phòng đã thấy nữ nhi của hắn đang cầm điều cười khúc khích, gò má dịu êm nụ cười xán lạn, tiểu nữ oa thiên chân vô tà. Khương Bách Nghiêu vươn tay chạm lên búi tóc của nữ nhi, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn Khương Bách Nghiêu cười ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng: “Cha.”

Khương Bách Nghiêu gạt đầu, môi mím khẽ mở: “Điều làm rất đẹp.”

Tất nhiên đẹp.

Khương Lệnh Uyển mặt đầy tự hào nói: “Đây là điều Tông biểu ca tự tay làm.”

Đương nhiên Khương Bách Nghiêu biết, vừa rồi gã sai vặt Vinh Vương phủ tới đây chính là cố ý muốn đưa tới hai con điều này. hắn biết thế tử rất yêu quý hài tử Lục Tông kia, mỗi lúc nhắc tới Lục Tông, nàng khen không hết lời, có điều những lời thế tử nói, hắn cũng rất tán thành —— Lục Tông cái gì cũng xuất sắc. Khương Bách Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, tình tứ đánh giá hai con điều, thấy Lục Tông đối xử với nữ nhi rất tốt, trong lòng vui

mừng, nhưng hôm nay hẳn đến đây không phải để ý những chuyện này.

Khương Bách Nghiêu hắng giọng một cái, cẩn thận hỏi: “Xán Xán, mẹ con có nói cái gì... Mấy ngày nay, mẹ có nhắc tới cha không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của cha, suýt nữa cười thành tiếng, nhưng cuối cùng vẫn cố nín nhịn lại, lắc đầu nói: “không có. Nương không có nhắc tới cha.”

Nghe xong lời nữ nhi, ánh mắt Khương Bách Nghiêu nhất thời lộ vẻ thất vọng.

Khương Lệnh Uyển rất hiểu cha nàng, chuyện gì cũng không thể làm khó được hẳn, nhưng chỉ cần chuyện có liên quan tới mẫu thân, hẳn lại cứng cổ cứng đầu như một tên ngốc. không thể không nói, dáng vẻ ấy của cha thật đáng yêu, Khương Lệnh Uyển cong môi, nói: “Cha muốn mẫu thân không giận nữa đúng không?”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của nữ nhi, Khương Bách Nghiêu nghĩ tới điều gì đó, hỏi: “Con có cách sao?”

Khương Lệnh Uyển chống cằm giả vờ trầm tư, lộ ra dáng vẻ một con quý nhỏ, sau mới nói: “Nếu đêm nay Xán Xán có thể thuyết phục nương trở về phòng ngủ với cha, vậy Xán Xán có lợi gì?”

Còn muốn lợi ích?

Khương Bách Nghiêu không nhịn được cười to, nhìn nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, thực chất chính là một quỷ tinh linh, hẳn liền nói: “Xán Xán muốn cái gì cha cũng đồng ý với con.”

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển sáng ngời, nàng nở nụ cười, ôm lấy cánh tay của cha nói: “Được, cha đã đồng ý thì không được nuốt lời, sau này Xán Xán sẽ đòi lại.”

“Được.”

Tối hôm đó, Khương Bách Nghiêu tắm rửa xong liền ngồi trên giường chờ thê tử, mắt thấy sắp qua giờ Tuất, thê tử còn chưa trở về, trong lòng thật phiền muộn. hẳn thật hồ đồ, Xán Xán mới có năm tuổi, làm sao có thể khuyên bảo thê tử cơ chứ? Giữa lúc Khương Bách Nghiêu chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền nghe nha hoàn bên ngoài nói: “Bẩm Quốc Công gia, phu nhân trở về.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong mắt tròn xoe, sau đó vội vã đeo hài ngủ.

hắn vừa mới đứng lên, liền thấy thê tử mặc một thân áo ngủ sạch sẽ màu vàng nhạt hoa văn tứ hi như ý. Khương Bách Nghiêu vui mừng tiến lên ôm thê tử vào trong lòng: “A Cẩm.”

Bộ dáng này, cứ như hai người đã xa nhau mấy tháng.

Chu thị thật hết nói nổi, đã là cha của hai đứa nhỏ mà vẫn còn trẻ con như thế.

Nàng nhìn giường nhỏ, lạnh nhạt nói: “Quốc Công gia đang tính đi ngủ sao?”

Khương Bách Nghiêu thật oan ức: “Ta tưởng hôm nay nàng lại ngủ cùng Xán Xán?” Lời vừa nói xong, Khương Bách Nghiêu lập tức ôm chặt thân thể mềm mại của thê tử, ôn nhu nói: “A Cẩm, nàng đừng tức giận vì phu có được không?”

Qua mấy ngày, Chu thị nào còn tức giận? Chỉ là khi nghĩ đến Thẩm Như Ý kia, trong lòng liền có chút hoảng hốt, nàng cũng không phải là nữ nhân không biết lí lẽ, hai tay ôm lấy eo phu quân, Chu thị nói: “Trải qua chuyện này, khi chăm sóc Xán Xán thiếp đã nghĩ, sau này khi chọn phu quân cho Xán Xán, nhất định không được chọn người quá đẹp, đỡ lo người khác mơ tưởng.”

Thấy thê tử không tức giận, Khương Bách Nghiêu thật vui vẻ a, nghe thê tử nói xong, hẳn lại nói: “Tĩnh tĩnh Xán Xán, đáng đáp không đẹp sao có thể lọt vào mắt con bé?”

“Điều này cũng đúng.” Chu thị lẩm bẩm. Nữ nhi nàng quá mức để ý xấu đẹp, sau này chọn phu quân, chắc chắn phải đánh giá gia thế, phẩm chất, còn có cả mặt mũi nữa. Điều này quả thực không thể làm người khác bớt lo.

Chu thị nhớ đến việc ban ngày nàng cùng lão thái thái nói chuyện, nhân tiện nói: “Chuyện này Nhị đệ quá hồ đồ, nhưng Thẩm Như Ý kia lòng dạ cũng thật độc ác, nghe nói khi nàng trở về liền lệnh cho nha hoàn lấy thuốc, xử lí ngay hài tử trong bụng, đáng về đó... Sợ rằng nàng rất hận Vệ Quốc Công phủ chúng ta.” Chu thị là thân nữ nhân, tất nhiên hiểu được đạo lí khó chọc nhất trên đời chính là nữ nhân, một khi nữ nhân nổi lên tâm địa độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Khương Bách Nghiêu an ủi: “Nàng yên tâm, mọi việc có ta.”

“Ân. Nhưng hôm nay lão thái thái đã nói, không thể tiếp tục để Nhị đệ như thế, phải cố gắng tìm một nữ nhân khác quản hẳn. Từ thị rời đi nửa năm, nếu chỉ thứ hai không có nữ chủ nhân tiếp quản, không biết còn rối loạn đến dạng gì nữa.”

Khương Bách Nghiêu cúi người hôn lên gò má thê tử, nhu tình nói: “Cực khổ cho nàng.”

Chu thị có chút oán trách hần, nói: “Quốc Công gia chàng cũng an phận một chút, lúc nào cũng làm thiếp lo lắng.”

Khương Bách Nghiêu rất biết nghe lời gật đầu: “Được, cái gì cũng nghe theo phu nhân.”

Khương Lệnh Uyển có hai cái điều, tất nhiên rất nóng lòng muốn đi thả diều, chỉ tiếc không phải ngày nào Lục Tông cũng rảnh rỗi. Khương Dụ biết rõ tâm tư muội muội, hần biết muội muội rất thích vị Tông biểu ca này, mỗi lần Lục Tông đến quý phủ chơi, muội muội đối xử với Lục Tông còn tốt hơn hần. Điều này làm cho Khương Dụ xưa nay rất yêu thích muội muội cũng có chút ghen tị, bây giờ thấy muội muội muốn đi chơi diều, khuôn mặt nhỏ liền xán tới nói: “Xán Xán, đề ca ca dẫn muội đi chơi diều.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn ca ca, suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Lần này đi với ca ca, lần sau đi cùng Lục Tông. Khương Lệnh Uyển nghĩ vậy.

Hôm nay khí trời rất tốt, Khương Lệnh Uyển được Chu thị cho phép, cùng Khương Dụ lên xe ngựa rời phủ, trước tiên đến Lung Linh trai mua bánh ngọt, sau đó đi đến bãi cỏ bên bờ kênh đào bảo vệ thành gần hồ nước chơi diều.

Hôm nay Khương Lệnh Uyển chỉ mang theo điều cá chép Lục Tông đưa cho nàng, còn điều con heo mập kia ---- nàng thấy nó thật khó coi, xấu hổ không dám mang đến.

Khương Dụ nhìn muội muội ôm điều như bảo bối, thuận miệng nói: “Đề huynh thả cho.”

Khương Lệnh Uyển giơ cao điều lên, không cho.

Nhìn hành động bá đạo của muội muội, Khương Dụ chỉ có thể hậm hực thu tay về.

Ai, nếu còn tiếp tục như vậy, vị trí của hần trong lòng muội muội còn không bằng Lục Tông.

Tuy trong lòng Khương Dụ sôi ruột, nhưng hần chỉ là một hài tử, tiếp theo bởi muội muội chơi diều, liền đem chuyện kia quên sạch sành sanh.

nói thật, dung mạo Khương Dụ không tệ, dung mạo cha mẹ đều rất đẹp, nhi tử sinh ra tất nhiên không thua kém ai. Bây giờ Khương Dụ mới có mười tuổi, đã có được vóc dáng cao gầy, gương mặt trắng nõn tuấn tú có chút trẻ con, nét trẻ con chưa hết, một đôi mắt to lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết là một người hay nghịch ngợm thích gây sự. Nhưng nghịch ngợm như thế nào đi nữa, hần cũng bao che muội muội vô cùng, chỉ cần có người bắt nạt muội muội của hần, Khương Dụ lập tức dùng nắm đấm hất hạ.

Về điểm này, Khương Dụ cùng biểu muội Trung dũng Hầu phủ Tiết Tranh có cùng lập trường.

“Ca ca, diều bay lên rồi!”

âm thanh tiểu nữ oa nhảy nhót vang lên như chuông bạc, giòn tan, vừa nghe cũng có thể cảm nhận được vui sướng của nàng, thoải mái không thôi.

Khương Lệnh Uyển từ nhỏ đã hoạt bát, bây giờ trở thành tiểu nữ oa một lần nữa, lại nửa năm quen thuộc với những tháng ngày trẻ con, tất nhiên lại nhảy lên. Bây giờ nhìn diều bay cao trên bầu trời, điều cá chép to tinh xảo bay trên bầu trời xanh thẳm, thật là đẹp.

Khương Lệnh Uyển nhìn muội muội của mình, trong lòng nghĩ: Cả đời này hần phải làm cho muội muội thật vui vẻ, không để bất kì ai bắt nạt nàng.

Giữa lúc điều Khương Lệnh Uyển bay thẳng lên trời cao, một điều con bướm không biết từ chỗ nào bay ra, lập tức cuốn vào điều cá chép, đụng vào nhau, cả hai điều cùng rơi xuống.

Khương Lệnh Uyển ném tay cầm gỗ trong tay, “thịch thịch thịch” chạy đi kiếm điều.

Khương Dụ chạy theo, nha hoàn cùng gã sai vặt cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Khương Lệnh Uyển thấy diều rơi trên cỏ, muốn đến nhặt, nàng giương mắt nhìn người đến cách đó không xa, đôi mắt ngẩn ra.

Là Chu Lâm Lang.

Có điều, ngoài Chu Lâm Lang, bên cạnh nàng còn có hai người nữa.

Tiểu nữ oa một thân váy mềm mại màu đỏ có thêu hoa hải đường trước ngực, cao gần bằng Chu Lâm Lang, da trắng nõn nà, một đôi mắt hạnh to, giữa hai lông mày có chút khí tức nuông chiều, trên tay nàng cầm một tay cầm gỗ, điều con bướm kia chính là của nàng. Khương Lệnh Uyển đương nhiên nhận ra tiểu nữ oa này, chính là tỷ muội tốt của Chu Lâm Lang, Tạ Tinh Tinh.

Còn một người khác, tiểu thiếu niên ngoan ngoãn hiểu chuyện...

Khương Lệnh Uyển vừa nhìn thấy tiểu thiếu niên liền ngẩn người, tiểu thiếu niên không phải người nào khác, mà chính là nhị tỷ phu sau này của nàng——
Tạ Trí Thanh.

Tạ Trí Thanh cùng Tạ Tinh Tinh là anh em ruột, nhưng tính cách không giống nhau.

Kiếp trước, Khương Lệnh Uyển coi như là một người có được muôn vàn sủng ái, nhưng Tạ Tinh Tinh này chỉ có hơn chứ không kém. không biết có phải do nàng và Chu Lâm Lang không hợp nhau hay không, nàng cùng Tạ Tinh Tinh cũng không thích nhau cho lắm. Điều này cũng thật đúng ý Chu Lâm Lang.

Tạ Tinh Tinh sai nha hoàn phía sau nhặt điều con bướm lên, nhìn huynh muội họ Khương trước mặt, một đôi mắt linh động đánh giá Khương Lệnh Uyển, tuổi còn nhỏ đã có bộ dáng ương ngạnh, nàng nâng cao cằm, nói: “Còn tưởng là ai, nguyên lai là tiểu mập mập Vệ Quốc Công phủ. . . Khương Lệnh Uyển, ta thấy ngươi lại mập thêm một vòng, nếu sau này lớn lên lại mập nữa, đường cũng không cần đi, chỉ cần lăn là được. . .”

Tạ Tinh Tinh cười to, nghiêng đầu nhìn biểu tỳ Chu Lâm Lang nói: “Lâm Lang, ngươi thấy có đúng không? Còn nói hai người các ngươi là biểu tỳ muội, ngươi gầy đẹp như thế, sao nàng ta lại mập như vậy?”

Tạ Trí Thanh đứng một bên thấy lời nói muội muội có chút quá đáng, liền nhắc nhở: “Tinh Tinh, còn không mau xin lỗi.”

Tạ Trí Thanh và Khương Dự học cùng trường, bây giờ nhìn thấy tiểu nữ oa mập mập đáng yêu đứng cạnh Khương Dự, liền biết đây là muội muội Khương Dự cả ngày nhắc tới, nhũ danh gọi là Xán Xán. Tiểu nữ oa này tuy hơi mập một chút, nhưng tuổi còn nhỏ, hơi mập mới đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt nhõn nhặn mập mập, làm người ta vừa nhìn liền yêu thích không thôi.

rõ ràng được người gặp người thích.

Tạ Tinh Tinh bị đại gia đình nuông chiều quá mức, tất nhiên sẽ không nghe lời Tạ Trí Thanh, quệt miệng nói: “Muội không làm, hơn nữa muội chỉ nói sự thật. . .” nói xong liền hướng phía Khương Lệnh Uyển làm mặt quỷ, gằn từng chữ: “Mập mập, xấu xí!”

Khương Lệnh Uyển là người sĩ diện, bây giờ là một tiểu nữ oa, hơi mập một chút cũng không sao, nhưng nàng không thể chịu được việc người khác chê nàng xấu.

Lại nói nàng chỉ mới năm tuổi, mập mập, cũng có thể nhìn ra sau này chính là một đại mỹ nhân a, mặc kệ như thế nào cũng không thể ghép với chữ “xấu”. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Khương Lệnh Uyển phồng lên, từng hai con mắt tròn vo, quai hàm tức giận, đang muốn phát tác, đúng lúc Khương Dự đứng bên cạnh nhanh hơn nàng một bước, trực tiếp vén tay áo đi lên.

Tạ Tinh Tinh vội trốn phía sau Tạ Trí Thanh, nói: “Khương Dự, ngươi đừng có mà bắt nạt người khác.”

Khương Dự ghét nhất là người khác bắt nạt muội muội của hắn, ngày thường tuy hắn hay gây rắc rối, nhưng xưa nay chưa từng bắt nạt nữ hài tử, nhưng hôm nay Tạ Tinh Tinh thật là quá đáng, làm hắn nhịn không được. Khương Dự tiến lên, nhìn Tạ Trí Thanh vẫn nhúc nhích che chở Tạ Tinh Tinh trước mặt, tuổi còn nhỏ đã rất lịch sự văn nhã, nhìn Khương Dự nói: “Khương Dự, chuyện này là do muội muội ta có lỗi trước, ta thay muội muội xin lỗi Xán Xán được không?”

Khương Dự nổi giận không kìm chế được, sao có thể nghe lọt lời của Tạ Trí Thanh, vội hét lên: “Xán Xán ngươi cũng có thể gọi!”

Lúc trước Chu Lâm Lang không thể từ chối Tạ Tinh Tinh, mới không có cách nào khác cùng nàng đi chơi đùa. không ngờ lại gặp Khương Lệnh Uyển. hiện nay Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển tức đến đỏ mặt, trong lòng bỗng chốc thật thoải mái, khoe miệng hơi cong, lặng lặng đứng nhìn đôi huynh muội gây sự, không có ý tứ muốn khuyên giải.

Tuy Tạ Trí Thanh bằng tuổi Khương Dự, nhưng xưa nay hắn luôn là học sinh ngoan ngoãn trong học đường, làm gì có khí lực lớn như Khương Dự? Bây giờ Khương Dự đầy mạnh như vậy, toàn bộ thân thể đổ về phía sau, Tạ Tinh Tinh trốn sau lưng hắn cũng bị mất thăng bằng, mạnh mẽ ngã vào người Chu Lâm Lang đang đứng một bên.

Nhất thời hai tiểu nữ oa ngã chồng lên mặt đất.

Tạ Tinh Tinh còn đỡ, ngã lên người Chu Lâm Lang, thảm nhất chính là Chu Lâm Lang, khuôn mặt nhỏ bị Tạ Tinh Tinh đè bên dưới, hiển nhiên còn chưa hồi hồn. Sau đó Chu Lâm Lang cảm thấy có gì đó là lạ, theo bản năng sờ sờ miệng mình, nhìn lòng bàn tay toàn là máu, bình tĩnh hờ hững xưa nay đều bay đi hết, nàng sợ hãi hoảng, không nhịn được “Oa” một tiếng khóc to lên.

Nghe được tiếng khóc, Khương Lệnh Uyển sợ hét hồn, vội vã chạy đến nhìn Chu Lâm Lang.

Thấy nàng được hai nha hoàn đỡ dậy, lòng bàn tay cùng mép môi toàn là máu, đây không phải điều quan trọng nhất, trọng yếu chính là —— trên đôi hàm răng trắng như tuyết của Chu Lâm Lang, bây giờ thiếu mất một răng cửa, thật dễ nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Chuyện hôn nay, tuy Tạ Tinh Tinh lớn tiếng mắng mỏ người khác trước, nhưng người động thủ lại là Khương Dụ, còn Chu Lâm Lang, hiển nhiên là bị vô tội liên lụy.

Khi Chu Lâm Lang vừa lúc thay răng, răng cửa bị rụng cũng là chuyện cực kì bình thường, nhưng An Vương phi lại làm náo loạn cả lên, ương ngạnh muốn Vệ Quốc Công phủ phải giải thích rõ ràng.

An vương phi mặc một bộ xiêm y màu đỏ thêu hình cầu kì, trang dung tinh xảo, gò má trắng nõn, trang phục mười phần quý khí, vô cùng chói mắt. Nàng tới đây cũng không phải để ngồi không, ôm Chu Lâm Lang vào trong lòng, trọn mắt nhìn Chu thị.

Chuyện hôm nay do Khương Dụ gây họa, nên hẳn chỉ đành ngoan ngoãn đứng một bên không lên tiếng, giương mắt nhìn người lớn trong phòng, sau đó bĩu môi.

Khương Lệnh Uyển thấy khuôn mặt nhỏ của Chu Lâm Lang vùi vào lồng ngực An Vương phi, hiển nhiên là đang cảm thấy xấu hổ vì thiếu mất cái răng, không dám gặp người.

Tính cách Chu Lâm Lang giống An Vương phi, cả hai đều là người kiêu căng tự mãn, ngày thường mọi việc trôi qua luôn vô cùng thuận lợi, gặp người người khen, không cần biết các hài tử khác có xuất sắc như thế nào, chỉ cần Chu Lâm Lang vừa xuất hiện, mọi người sẽ chỉ dùng để làm nền. Nhưng muốn giỏi như vậy cũng phải trả cái giá thật lớn, từ khi Chu Lâm Lang còn nhỏ, An Vương phi đã mời các vị danh sư cầm ki thi họa đến dạy cho nàng. Tiểu nữ oa tám tuổi này vốn ngây thơ hồn nhiên, nhưng Chu Lâm Lang lại là một nữ oa ôn trọng, một quý nữ đoan trang, những trò chơi mà tiểu nữ oa yêu thích, nàng cũng chỉ đứng nhìn một bên, xưa nay chưa từng tham gia.

Có điều, chuyện đã xảy ra như vậy, Khương Bách Nghiêu cũng không thiên vị hài tử của hân, cảm thước đánh vào lòng bàn tay nhi tử mấy chục cái ngay trước mặt An Vương phi, mắt thấy lòng bàn tay đẫm máu đỏ không thể chịu nổi, lúc này mới liếc mắt nhìn An Vương phi, nhân nhạ nói: “Chuyện hôm nay là do Dụ Nhi sai trước, không biết An Vương phi có hài lòng với sự trừng phạt này hay không?”

Chu thị ôm nữ nhi trong ngực, thấy nhi tử bị đánh như vậy, lòng đau như bị dao đâm, nhỏ máu từng giọt.

Nhưng Khương Dụ cắn môi gắt gao, không khóc không nháo.

An Vương phi nhìn nam nhân trước mặt, thấy ánh mắt hân xưa nay nhìn mình chỉ là một mảng lạnh lùng như băng, trong lòng cực kì ảo não, cũng không muốn nhìn nữa, chỉ ôm lấy nữ nhi vào trong ngực, nổi giận dưng dưng nói: “Lâm Lang, chúng ta đi.”

Thấy An Vương phi đi rồi, Khương Lệnh Uyển vội chui khỏi lòng Chu thị, chạy tới nhìn bàn tay của ca ca.

Vừa nhìn thấy, liền cảm thấy đau lòng đến không thể nói thành lời.

Tiểu nam hài mười tuổi, lòng bàn tay vẫn còn rất mềm mại.

Thời điểm lúc cha vừa mới ra tay, cũng không hề có nửa phần do dự, từng cái từng cái đánh xuống, nhìn đã thấy đau.

Quả thực Khương Dụ vô cùng đau đớn, thấy đôi mắt tròn to của muội bắt đầu hiện lên ánh nước, liền nói: “Muội yên tâm, ca ca không sao, muội đừng khóc, muội khóc xem như ca ca đã uống công cụ chịu đựng rồi.”

Đau đến như vậy mà còn nói giọng được.

Khương Lệnh Uyển khịt mũi không thèm nhìn Khương Bách Nghiêu, chỉ lo nâng bàn tay ca ca lên sau đó kéo tay Chu thị, thanh âm mềm mại nói: “Nương, chúng ta đi bôi thuốc cho ca ca.”

Chu thị gạt đầu, nhanh chóng sai người mang loại thuốc tốt nhất đến, tự tay bôi thuốc cho Khương Dụ.

Nhắc tới cũng hay, tuy lúc Khương Dụ chịu đòn không chịu rơi một giọt nước mắt, nhưng bây giờ bôi thuốc, lại gào khóc vô cùng thảm thiết, người không biết còn tưởng nhà nàng ngược đãi nhi tử.

Thấy ca ca khóc đến nổi nước mắt giàn giụa, nào có chút khí thái nam tử giống như khi ở tiền sảnh lúc nãy?

Khương Lệnh Uyển không chê hân, tay nhỏ cầm khăn lau nước mắt cho ca ca.

Chu thị xúc thuốc cho nhi tử, nghe hân khóc, càng cố khống chế lực đạo, nhẹ nhàng bôi thuốc, chỉ sợ làm đau hân.

“Con nhìn xem, chọc ai không chọc, lại cứ muốn chọc Chu Lâm Lang, đáng đời.” Vị tẩu tẩu kia của nàng tính tình ra sao, nàng còn không rõ chắc? Bây giờ tuy Chu Lâm chỉ bị rơi mất một cái răng cửa, nhưng chắc chắn trong lòng nàng ta còn đang muốn lột luôn một lớp da của nhi tử nhà nàng.

Khương Dụ khịt mũi, ủy khuất nói: “Con mới không thèm chọc nàng, chỉ là...Tạ Tinh Tinh kia nói Xán Xán mập, còn nói Xán Xán xấu, con làm ca ca, sao có thể để Xán Xán chịu oan ức?”

Chu thị ngừng tay, nhú mảy nói: “Xưa nay tính cách Tạ Tinh Tinh không hợp với Xán Xán, con cũng không phải không biết, nàng ta lại quá được nuông chiều, làm sao có thể chịu được ủy khuất như vậy?” Trong mắt Chu thị, không tiểu nữ oa nào có thể đáng yêu hơn Xán Xán nhà nàng.

Khương Dự gạt đầu lia lịa.

hắn nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán của chúng ta đáng yêu như thế, Tạ Tinh Tinh kia khó coi như cây đậu nành, nàng ta mới xấu xí.”

Khương Dự quên luôn cái đau trong lòng bàn tay, một mặt nói, một mặt còn tỏ vẻ bất mãn hừ hừ vài tiếng.

Chu thị bất đắc dĩ, tuy rằng nàng biết chuyện này người chịu thiệt thòi là nhi tử, nhưng Chu Lâm Lang cũng bị mất cái răng cửa, coi như cũng bị tội.

Bôi thuốc xong, Chu thị để bình sứ sang một bên bàn, sờ đầu Khương Dự nói: “Mấy ngày nay phải ngoan ngoãn một chút, đừng quậy ra chuyện gì nữa.”

Bàn tay được bôi thuốc quả thực bớt đau không ít, Khương Dự gạt đầu nói: “Dạ nhi biết rồi.” Chỉ cần không có ai bắt nạt muội muội hắn, nếu không ngay cả Thiên Vương lão tử hắn cũng đánh.

Khương Lệnh Uyển thấy ca ca che chở nàng như vậy, tâm trạng hết sức phức tạp. Bây giờ ca ca xem nàng như bảo bối, dù người kia là Chu Lâm Lang, hắn vẫn che chở nàng như thường, kiếp trước cũng thế, cho nên nàng không thể chịu được việc ca ca cưới Chu Lâm Lang, còn bị Chu Lâm Lang mê hoặc đến nổi thần hồn điên đảo.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, huynh thích Chu biểu tỷ sao?”

Khương Dự cúi đầu nhìn hai tay sưng phồng của mình, nhú mảy tùy tiện đáp: “Người bắt nạt Xán Xán, ca ca đều không thích. Còn Chu Lâm Lang...”

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Dự không chớp mắt.

Khương Dự ngẩng đầu lên cười hắc hắc: “Chỉ rằng trống của nàng nhìn xấu quá.”

Khương Lệnh Uyển “phì” cười một tiếng. Tuy ca ca còn nhỏ tuổi, không biết sau này có thích Chu Lâm Lang hay không, nhưng bây giờ nàng rất yên tâm. Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn lòng bàn tay ca ca, cong môi, thầm nghĩ: Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không để ca ca bị Chu Lâm Lang mê hoặc!

.

Khương Lệnh Uyển trở về gian phòng của nàng, vừa vào phòng liền ngồi trước cửa sổ, quay sang chăm chú nhìn tráp trang điểm* làm bằng gỗ từ đàn khắc hoa lệ của mình.

*tráp trang điểm: hộp đựng đồ trang sức

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ mập mập của mình trước gương, hai mắt to tròn, long lanh nước, cánh môi phồng nộn, da dẻ trắng nõn, khuôn mặt nhỏ hơi phềnh phềnh, rõ ràng là một tiểu nữ oa đáng yêu, xấu chỗ nào chứ? Nhưng mà... hình như hơi mập một chút, Khương Lệnh Uyển nhú mảy, khuôn mặt bánh bao trong gương nhăn nhó.

Nàng năm tuổi của kiếp trước cũng mập như thế này sao?

Quá khứ trôi qua đã lâu, nàng không thể nhớ ra được.

Nhưng mà hôm nay bị Tạ Tinh Tinh chê cười, lòng nàng thật không thoải mái —— cái gì mà Chu Lâm Lang gầy hơn nàng? Đẹp hơn nàng?

Đúng là thân hình Chu Lâm Lang không tệ, nhưng cũng không thể so sánh với nàng a!

Lúc đầu nàng nghĩ, sau này lớn lên không thể ăn quá nhiều đồ ngọt, bây giờ trở lại lúc nhỏ, nàng không cần tiết chế, muốn ăn cái gì thì ăn, dù sao bây giờ cũng là tuổi đang lớn. Kiếp trước nàng không dám ăn quá nhiều điểm tâm ngọt, tưởng rằng kiếp này có thể ăn uống thoải mái, nhưng nhìn tình hình bây giờ, e rằng nàng còn béo hơn trước kia rất nhiều... Nếu sau này không gầy lại được, chẳng phải người chịu tội là nàng sao?

Khương Lệnh Uyển rung mình, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Ba ngày sau, Khương Lệnh Uyển hạn chế ăn uống, ngoại trừ ba bữa trong ngày, điểm tâm thường ngày có thể không ăn thì không ăn. Đào ma ma nghĩ rằng Lục tiểu thư đã chán những món ăn trước kia, liền dặn dò đầu bếp nấu những món ăn đa dạng hơn, Khương Lệnh Uyển nhìn Đào ma ma mang tới đủ loại bánh ngọt, rất thơm, nhưng vẫn cố chấp lắc đầu: “Xán Xán không muốn ăn.”

Từ lúc nào Lục tiểu thư lại không thích ăn đồ ngọt?

Đào ma ma thấy có gì đó không đúng, liền nói việc này cho Chu thị.

Chu thị lo lắng, còn tưởng thân thể nữ nhi không thoải mái, liền ôm nàng lên dò hỏi, vậy mà nữ nhi chỉ nói: “Xán Xán không sao, chỉ là không muốn ăn, nướng, sau này nướng không cần làm bánh ngọt cho Xán Xán nữa.”

Chu thị hiểu nữ nhi nhất, nghe nữ nhi nói xong liền rũ mắt xuống, chợt nhớ tới chuyện Tạ Tinh Tinh trước kia. Hôm trước Tạ gia mang đôi nữ nhi đến nhà xin lỗi, dù gì cũng là thư hương thế gia, thái độ thành khẩn, bọn họ cũng không thể trách móc gì thêm, nhưng mà Tạ Tinh Tinh kia, tuổi còn nhỏ đã bị nuông chiều quá mức... Chu thị cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, cảm thấy mấy ngày nay nữ nhi gầy đi một chút.

Trong lòng Chu thị thầm cân nhắc, nàng phải cố gắng tìm cách khác mới được.

Khí trời dần ấm lên, Khương Lệnh Uyển ăn cơm trưa no bụng, sau đó nhìn Đào ma ma chuẩn bị một số món nàng thích ăn như mì sợi vàng giòn, bánh đậu xanh, nước mật ong pha với sương sớm lấy từ cây ngân hạnh... Nàng lập tức thêm ăn nuốt nước miếng một cái, nhưng lại không dám nhìn lần thứ hai, trực tiếp lẩn vào giường la hán quay lưng về phía Đào ma ma.

Ngủ một giấc mơ mơ màng màng, Khương Lệnh Uyển liền ngủ thấy hương táo nồng đậm, thơm đến mê người, mùi hương thật ngọt ngào, sau đó lại nghe thấy một chuỗi bước chân nhẹ nhàng.

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, tay nhỏ xoa xoa cái bụng mềm mại, nhũn nhũn không vui nói: “Đào ma ma, Xán Xán không muốn ăn, người mau mang đồ đi đi.”

Mùi táo không có giảm bớt, trái lại càng tiến lại gần.

Khương Lệnh Uyển vội vàng ngồi dậy trên giường la hán, xoay người ngẩng đầu nhìn lên.

Chờ đến lúc thấy được Lục Tông một thân xiêm y màu xanh ngọc, trong lòng thật vui mừng, hai con mắt tỏa sáng hỏi: “Tông biểu ca sao lại đến đây?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao ngồi trên giường la hán, hình như vừa mới tỉnh ngủ, trên khuôn mặt nhỏ có một dấu in hồng hồng, ánh mắt Lục Tông rời xuống, nhìn miệng nhỏ của nàng, phát hiện rất sạch sẽ, không có một chút nước miếng nào.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới chú ý, trên tay Lục Tông có cái bát sứ nhỏ màu trắng, bên trong chứa canh táo.

Lục Tông ngồi xuống nhìn nàng, cầm muỗng nhỏ múc canh táo ngọt, giương mắt hỏi: “Ăn không?”

Khương Lệnh Uyển cắn môi, khẽ lắc đầu.

Lục Tông đặt bát sứ sang một bên, một tay ôm tiểu bánh bao vào lòng, để nàng ngồi trên đùi mình, tay kia sửa lại tóc mái đang rối tung trên trán, nói: “Tiểu hài tử ăn nhiều mới lớn a.”

Khương Lệnh Uyển ôm chặt cánh tay hán, trong lòng đại khái đoán được, nhất định là mẫu thân gọi Lục Tông tới đây. Nàng ngẩng đầu nhìn Lục Tông, hai mắt tròn trĩnh: “Xán Xán muốn hỏi Tông biểu ca hai vấn đề, Tông biểu ca phải trả lời, Xán Xán mới ăn.”

Lục Tông không có ý kiến gì thêm, nói: “Muội hỏi đi.”

”Vấn đề thứ nhất —— “

Khương Lệnh Uyển giơ ngón trở mặt thù lù, hỏi: “Sao Tông biểu ca lại làm điều cho Chu biểu tỷ?”

Thái độ của Lục Tông đối với Chu Lâm Lang, làm nàng rất hài lòng, nhưng ngày ấy khi nghe nói Lục Tông đưa cho Chu Lâm Lang một con điều, trong lòng nàng rất khó chịu. Phụ quân của Khương Lệnh Uyển nàng, sao có thể làm điều cho những cô nương khác?

Lục Tông nói: “Con điều kia huynh làm cho Bảo Thiên.”

Ồ?

Khương Lệnh Uyển tròn to hai mắt, sau đó cong miệng cười một cái.

Cho nên điều kia là Chu Lâm Lang hỏi xin Lục Bảo Thiên, không phải Lục Tông đưa? Nghĩ như vậy, trong lòng Khương Lệnh Uyển thoải mái một chút.

Lục Tông rũ mắt, nhìn tiểu bánh bao trong lòng ngực, chợt nhớ tới việc lần trước nàng vẽ hai con heo mập.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Khương Lệnh Uyển rất hài lòng với câu trả lời của Lục Tông, khóe môi nở nụ cười xán lạn.

Một khắc sau, nàng lại nhủu mày, nhìn Lục Tông nói: “Vấn đề thứ hai, chính là ——” Khương Lệnh Uyển rừ mắt, nhớ tới Tạ Tinh Tinh ngày ấy, trong lòng buồn bực không có chỗ phát tiết...”Tông biểu ca thấy Xán Xán đẹp hay Chu biểu tỷ đẹp?”

Lục Tông thấy tiểu bánh bao hỏi rất nghiêm túc, không khỏi đánh giá sắc mặt của nàng.

Dung mạo nàng rất giống Chu thị, môi hồng răng trắng, mặt mày tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà phần nộn, bây giờ nàng mới năm tuổi, thân hình còn chưa nảy nở, đương nhiên không xinh đẹp như Chu thị ---- diễm quang bắn ra tứ phía. Nhưng tiểu nữ oa phần điều ngọc mài như vậy, sau này lớn lên, chắc chắn cũng là sẽ là một tiểu cô nương hồng nhan họa thủy.

Lục Tông bỗng nhớ tới sinh nhật lần trước của nàng, Tiết Vành cùng Chu Quý Hành ở trước mặt nàng tranh sủng...

Đến nỗi Chu Lâm Lang...

Lục Tông hơi cau mày.

Hắn cũng không để ý lắm, chẳng qua Chu Lâm Lang là một trong số ít thế gia quý nữ mà hắn từng gặp qua, nàng ta không có chút đáng về ngây thơ hồn nhiên nào của một tiểu nữ oa, nhỏ tuổi như vậy nhưng lại rất ngoan ngoãn, có điều muội muội Bảo Thiên của hắn thực rất yêu thích nàng.

Lục Tông nói: “Xán Xán xinh đẹp.”

Tiểu nữ oa nên có đáng về của tiểu nữ oa, tuổi con nhỏ, nên hoạt bát một chút mới đáng yêu, mập một chút mới được người khác yêu thích.

Khương Lệnh Uyển nghe xong lòng nàng thật ngọt ngào, trong bụng thầm nói Lục Tông thật tinh mắt.

Cũng đúng, nếu mắt của hắn không tốt, kiếp trước sao lại để ý đến nàng?

Chỉ là...

Nàng liếc nhìn bát canh táo ngọt đặt ở trên bàn, mùi thật là thơm a, làm nàng cực kì thèm ăn, vội vàng há miệng nhỏ nói: “...Đút cho muội.”

Nếu Lục Tông thấy nàng mập mập như vậy là đẹp, vậy nàng cũng không cần kìm chế nữa. Có điều chỉ mập đến như vậy thôi, không thể mập thêm nữa. Hiện tại Lục Tông không hiểu chuyện nam nữ, đương nhiên cảm thấy nàng mập một chút mới đáng yêu, nhưng sau này khi hắn lớn rồi, nếu nàng thực sự béo lên, chắc chắn Lục Tông sẽ không thích nàng nữa... Bất kể như thế nào, nàng cũng không thể bại dưới tay Chu Lâm Lang.

Lục Tông cũng thật kiên trì, đút cho nàng từng muỗng cho đến khi ăn xong bát canh táo, cuối cùng lấy khăn tay xoa miệng nhỏ cho nàng. Chu thị đứng bên ngoài rèm che, nhìn cảnh tượng như vậy không khỏi nở nụ cười.

Sau đó nàng bắt đầu đi thờ dài.

Nữ nhi này của nàng, cũng chỉ có Lục Tông mới trị được.

.

An Vương phi.

An Vương phi thấy khẩu vị nữ nhi mấy ngày nay không được tốt, ngay cả cầm kì thi họa ngày thường cũng ít đụng tới, cả ngày trốn ở trong phòng sâu nào uất ức, lòng nàng thật tức giận, không nhịn được thăm mắng Khương Dự.

Nàng đi vào phòng trong, thấy nữ nhi ngơ ngác ngồi trên ghế thêu, thấy nàng vào cũng chỉ ngước mắt nhìn một cái, sau đó buông mắt xuống, im lặng.

An Vương phi thật đau lòng, ngồi xuống ghế ôm nữ nhi vào lòng, ôn tồn nói: “Lâm Lang, nương sai nhà bếp làm bánh bột củ sen, đợi hết nóng nướng cùng ăn với con có được không?”

Chu Lâm Lang chải hai búi tóc chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, là một tiểu nữ oa vô cùng xinh đẹp, nhưng giờ phút này khuôn mặt nhỏ không hề có ý cười, sau khi nghe xong ánh mắt lơ mờ lác đầu.

An Vương phi thở dài nói: “Lâm Lang, con còn nhỏ, chẳng qua là đến thời điểm thay răng mới mà thôi, mấy ngày nữa răng mới sẽ mọc ra, hơn nữa còn đẹp hơn trước kia nữa.” An Vương phi sờ sờ đầu nhỏ của nữ nhi, tiếp tục nói: “Tiểu tử thôi Khương Dự kia, lần sau có cơ hội nương sẽ giáo huấn hắn, nếu con đói bụng rồi ồm, Khương Dự và tiểu mập mập kia không phải sẽ rất hài lòng sao, con muốn như vậy ư?”

Chu Lâm Lang mở to mắt nhìn An Vương phi, khẽ lắc đầu.

Lúc này An Vương phi cười nói: “Nương biết Lâm Lang của nương ngoan ngoãn và thông minh nhất.”

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn phía sau An Vương phi.

An Vương phi thấy có động tĩnh phía sau, lúc này mới ôm nữ nhi xoay người lại, nhìn An Vương vừa mới đi vào. Khuôn mặt tuấn đạt của An Vương không có nửa phần ý cười, chỉ nhủu mày nhìn An Vương phi nói: “Tại sao nàng lại giáo dục Lâm Lang như vậy? Nói thế nào Dự nhi và Xán Xán cũng là

cháu ngoại của nàng, hai đứa nhỏ hoàn toàn không có ác ý gì với Lâm Lang —— “

“Nhưng Hành nhi chúng ta không như vậy!” An Vương phi nói: “Xưa nay Hành nhi rất hiểu chuyện, là một huynh trưởng tốt, luôn xem tiểu mập mạp kia như muội muội ruột của mình, nhưng Khương Dụ thì sao? Hại Lâm Lang gãy mất cái răng. Cũng may Lâm Lang đang đến tuổi thay răng, nếu không, hẳn phải bồi thường như thế nào?”

An Vương là một người tốt tính, lần trước hồi phủ, nghe tin An Vương phi ôm nữ nhi đi Vệ Quốc Công phủ đòi công đạo, hẳn liền vội vàng đuổi theo, ai ngờ vẫn chậm một bước.

An Vương nói: “Đây là chuyện của Dụ nhi cùng huynh muội Tạ gia, Lâm Lang đứng bên cạnh không cần thận bị thương, sao lại là lỗi của Dụ nhi? Hơn nữa —— nàng cũng không thấy đôi tay của Dụ nhi sưng to như thế nào sao? Thường ngày Khương Bách Nghiêu tuy luôn thích giáo huấn Dụ nhi, nhưng khi nào dám đánh nặng tay như vậy? Diệu Nghi, ta và muội muội đã mâu thuẫn gần mười năm, nàng không thể nghĩ cho ta sao?”

Chuyện nháo thành như vậy, làm sao hẳn dám đối mặt với muội muội ruột của mình nữa?

An Vương phi nghe xong cảm thấy thật buồn cười.

Nàng cong cong khóe môi, hất hàm nói: “Làm sao? Ngươi trách ta? Lúc trước ngươi cam tâm tình nguyện muốn thành thân với ta, ngươi biết rõ ta với muội muội ngươi như nước với lửa, cũng chẳng bận tâm vẫn muốn cưới ta, bây giờ thì sao, trách ta phá hoại tình cảm huynh muội của ngươi? Nữ nhi ta bị ủy khuất, ta đi đòi công đạo có gì sai? Chẳng lẽ muốn để nữ nhi Tống Diệu Nghi ta bị bắt nạt còn phải yên lặng nhẫn nhịn? Nói thế nào ngươi cũng là cha của Lâm Lang, không giúp nữ nhi của mình thì thôi, ngược lại còn đi che chở người ngoài?... Bây giờ ngươi mới biết đó là muội muội ruột của ngươi, vậy lúc trước muội muội ngươi nói ngươi đừng cưới ta, người cần gì đuổi tới?”

Sắc mặt An Vương chìm xuống, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

“Thành thân mười năm, ta đối với nàng trước sau như một. Nàng không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, ta yêu nàng, thương nàng, toàn bộ An Vương phủ đều do nàng làm chủ, nhưng nàng lại như một cục đá không có nhiệt độ... Cũng đúng, trong lòng nàng chỉ có người kia, giả cho ai chẳng như nhau?

Vừa nhắc tới người kia, mặt An Vương phi liền đổi sắc, giận dữ nói: “Chu Chuẩn, ngươi giả vờ thâm tình cái gì, nếu ngươi thực lòng yêu ta, vậy Chu Mãn Nguyệt kia từ đâu mà có?”

Trong An Vương phủ ngoại trừ Chu Quý Hành và Chu Lâm Lang, còn có một thứ nữ sáu tuổi Chu Mãn Nguyệt.

An Vương phi thấy An vương không nói nổi lời nào, một mặt động viên nữ nhi trong ngực, một mặt nói: “Có một số việc chúng ta đều ngầm hiểu, hà tất gì phải miễn cưỡng đào bới nó ra? Từ ngày chúng ta thành thân, ngươi nên rõ ràng mọi chuyện mới đúng. Bây giờ người cảm thấy không đáng, không cam lòng, nhưng ta đã sớm nói với ngươi, ngươi không cần bảo vệ ta, ngươi muốn nạp bao nhiêu thiếp thất, ta sẽ không ngăn cản, chỉ cần gia thế trong sạch, có thể chăm sóc ngươi, không cần sự đồng ý của ta, cứ trực tiếp đưa vào phủ là được.”

Nàng cũng không phải cục đá không có nhiệt độ, biết hẳn đối xử với nàng rất tốt, nhưng có một số việc, không thể dễ dàng buông xuống như vậy.

An Vương cúi đầu, nhìn thê tử ngồi trên ghế thêu, mỉm cười lùi lại mấy bước, sau đó không nói tiếng nào, im lặng rời khỏi phòng.

An Vương đi tới sân sau, lặng lẽ nhìn những bồn hoa sơn trà trong sân, mỗi một bồn đều có giá trị không nhỏ.

Lúc này một gã sai vặt thanh y tiến vào hành lễ, cung kính nói: “Vương gia, hai bồn tiêu ngác bảo thạch châu ngày mai có thể đưa về phủ, đến lúc đó vẫn đặt ở sân của Vương phi như trước chứ ạ?”

Nàng thích hoa sơn trà, hẳn thay nàng vợ vét mọi kiểu hoa sơn trà quý giá trên đời, chỉ vì muốn nàng nở nụ cười.

Nhưng hôm nay...

An Vương rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Ném đi.”

Gã sai vặt sùng sốt, vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: Hai bồn hoa sơn trà đáng giá ngàn vàng tạm thời không nhắc tới, nhưng để có được nó Vương gia đã tiêu tốn không ít công phu.

Hắn nhìn Vương gia, cảm thấy có chỗ nào không đúng, chắc là vừa cãi nhau với Vương phi. Nhưng Vương gia là người tốt tính, chuyện này rõ như ban ngày, ngày thường quả thực là sủng Vương phi tận trời, nhưng hôm nay... Có lẽ Vương phi quá đáng rồi.

Ở sương phòng khác, Lâm Lang im lặng nhìn mẫu thân nàng, gương mặt không nói lời nào, chỉ im lặng ôm cổ An Vương phi.

An Vương phi có chút thất thần, nhớ lại ánh mắt thất vọng của An Vương, trong lòng giống như vừa bị mất đi vật gì đó, trống rỗng, thực có chút không thoải mái.

Nàng cúi đầu nhìn nữ nhi, mỉm cười nheo khuôn mặt nhỏ nói: “Yên tâm, nương với cha không có chuyện gì.”

.

Đến tháng sáu, Vệ Quốc Công phủ bắt đầu thu xếp chuyện Khương Nhị gia cưới vợ.

Người Khương Nhị gia cưới về là thứ nữ Ngự Sử trung thừa Điều Chính Thanh. Nghe nói Điều thị này tướng mạo tốt, hiền thực dịu ngoan, chỉ tiếc hai vị hôn phu của hai nhà lúc trước đã đặt ra hôn sự với nàng đều liên tiếp xảy ra chuyện, mệnh khắc phu từ đó truyền ra, sau chuyện đó, một số gia đình quyền quý ở Tấn thành đều không dám tới cầu hôn nữa. Thân phận cao thì không dám đến cửa, thân phận quá thấp lại không lọt vào mắt, liên miên cường đem khuê nữ như ngọc như hoa lưu lại đến hai mươi tuổi, tuổi ngày một lớn, việc hôn nhân ngày càng khó khăn.

Trước kia khi tuyển thê tử cho Khương Nhị gia Chu thị vẫn chưa từng cân nhắc qua Điều thị, chỉ là có một lần Khương Nhị gia từng nhìn thấy Điều thị ở xa, sau đó liền tâm tâm niệm niệm, khi trở về lập tức đến trước mặt lão thái thái hứa hẹn: “Chỉ cần cưới Điều Cô Ninh, sau này nhi tử sẽ thu lại tính tình, không ở bên ngoài làm bừa nữa.”

Nghe xong lời này, lão thái thái có chút động tâm, hơn nữa tên tuổi của Điều Nhị tiểu thư kia bà cũng đã nghe qua, sau chuyện lần đó xảy ra, cái bánh bao được người người tranh đoạt không còn ai hỏi thăm nữa, thật khiến người ta thốn thức không thôi. Có điều nói như thế nào đi chăng nữa, mạng của con trai mới là quan trọng, nếu cưới mà lại xảy ra chuyện gì, như vậy bà có muốn hối hận cũng không kịp nữa.

Khương Nhị gia lại nói mình mệnh cường, không sợ những thứ này.

Lão thái thái không còn cách nào khác, liền tự mình đi Tương Nguyên tự xin quẻ xăm, cầu được quẻ tốt nhất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lão thái thái liền mời bà mối tới cửa cầu hôn, chuyện này có được hay không vẫn rất khó nói, bà cũng rất hiểu danh tiếng của nhi tử nhà mình, sợ Điều Nhị tiểu thư kia sẽ không vừa mắt tên hôn trưởng nhà bà, ai ngờ việc hôn nhân này rất thuận lợi, lập tức liền định xuống, hơn nữa bát tự hợp nhau, quả là trời sinh một đôi.

Điều này làm lão thái thái vui tit mắt.

Sau khi đính hôn, nhi tử vẫn bình an vô sự, mà tuổi Điều Nhị tiểu thư cũng không còn nhỏ, việc hôn nhân này không thể tiếp tục trì hoãn, tất nhiên liền nhanh chọn ra ngày tốt để thành thân. Hôm nay lão thái thái lại thuận lợi cưới con dâu vào cửa, càng thêm tin tưởng hai người được ông trời tác hợp.

Trước kia lão thái thái đã từng thấy qua Điều Nhị tiểu thư này.

Điều Nhị tiểu thư vóc người rất tốt, lại là một người hiểu tri thức lễ nghĩa, cùng Từ thị trước kia là hai người hoàn toàn khác nhau, cũng khó trách nhi tử lại thích như thế. Nhưng lão thái thái cũng rất lo lắng, sợ tính tình của Điều Nhị tiểu thư này không áp chế được nhi tử của bà, chờ khi những ngày tháng thành thân mới mẻ trôi qua, sợ là hẳn lại muốn lêu lổng bên ngoài.

Nghĩ như vậy, lão thái thái ngày càng sầu não.

Nhưng nói tóm lại bà vẫn là thiên vị nhi tử của mình, có vết xe đổ của Từ thị kia, thà rằng có con dâu ngoan dịu một chút, cũng không nguyện cho nhi tử tái giá với một sư tử hà đông khác, huyên não gia đình không yên.

Hôm nay Vệ Quốc Công phủ có chuyện vui, mấy hài tử cũng ăn mặc thật xinh đẹp, che tai híp mắt nghe thanh âm đốt pháo cùng tiếng trống chiêng bên ngoài, chờ tân nương từ vào phủ.

Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy mềm mại màu hoa anh đào trên ngực thêu những cánh hoa xếp chồng lên nhau, đầu nhỏ chải hai búi tóc xinh đẹp, trên đầu cắm một trâm hoa vàng khảm ngọc trai, trên cổ đeo khóa mây vàng như ý, Khương Lệnh Đề thì đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng, năm ngoái Khương Lệnh Đề vẫn còn là một tiểu oa nhi gầy yếu, một năm qua được Thôi di nương chăm sóc rất tốt, lại không có Từ thị gây phiền phức, tiểu cô nương gia ngày càng trở nên mập mạp mềm mại, lúc này đứng chung một chỗ với Khương Lệnh Uyển, mới có mấy phần dáng dấp của một vị tỷ tỷ.

Khương Lệnh Uyển nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt, không khỏi nhớ tới thời điểm nàng xuất giá ở kiếp trước.

Thời điểm nàng xuất giá còn phô trương hơn Nhị thúc gấp nhiều lần, đội ngũ đón dâu dài nườm nượp đi vòng quanh Tấn thành một vòng, sau đó mới nâng kiệu để nàng tiến vào Vinh Vương phủ, làm cho mọi cô nương ở Tấn thành hâm mộ không thôi, lần phô trương đó quả thật cho nàng đủ mặt mũi

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe môi, sau đó xoay người nhìn Khương Lệnh Đề bên cạnh, ánh mắt tối đi một chút.

Tử tỷ tỷ nàng là một cô nương tốt, nhưng kiếp trước vẫn chưa được gả đi, cuối cùng còn vì nàng mà thân thể bị tổn thương đến nỗi không thể sinh dưỡng. Bây giờ Tử tỷ tỷ khỏe mạnh cùng nàng lớn lên, sau này còn có thể đồng thời cùng nàng lập gia đình.

Nàng gả cho Lục Tông, Tử tỷ tỷ nhất định cũng sẽ tìm được một đấng lang quân như ý.

Khương Lệnh Uyển cong mắt, tay nhỏ nắm lấy bàn tay Khương Lệnh Đề.

Khương Lệnh Đề quay về phía Lục muội muội cười cười, miệng nhỏ cong lên như đang nói gì đó, chỉ là bên ngoài quá ồn ào, nghe không được rõ, có điều trên mặt rất là vui sướng.

Giữa lúc này, tân nương từ ở kiệu hoa nấp hồng nạm đá chuẩn bị được công ra.

Khương Lệnh Uyển nhìn tư thái Điều thị, những ngón tay dài màu xanh nõn dài mềm mại đặt lên vai hi nương, liền biết vị Điều thị này quả thực đúng như lời đồn, xinh đẹp động lòng người, nữ tử mà Nhị thúc giữa vụn bụi hoa của nàng tâm tâm niệm niệm đòi cưới về, quả nhiên dung mạo thực xuất sắc. Xưa

nay dung mạo là tài sản riêng của nữ nhân, bây giờ Diêu thị vào cửa, muốn sống những ngày tháng an ổn lâu dài thì không đơn thuần chỉ dựa vào mỗi mỹ mạo là được.

Cũng không biết Diêu thị đối xử với mấy hài tử chi thứ hai như thế nào, nếu sau này Diêu thị sinh con trai, sợ rằng Nhị thúc kia không còn xem Khương Lộc như bảo bối nữa.

Nàng nghĩ, bất kể Diêu thị này như thế nào đi nữa, tóm lại vẫn khá hơn Từ thị một chút. Thôi di nương là một người an phận, sau này chỉ Tứ tỷ tỷ duy trì trạng thái hiện nay, ngoan ngoãn không gây sự, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ khá hơn một chút.

Khương Lệnh Uyển xoa xoa tay nhỏ Khương Lệnh Đề, tiến về bên phía tai nàng nói nhỏ: “Tứ tỷ tỷ, tân Nhị thẩm thật xinh đẹp.”

Diêu thị một thân đồ điểm lệ, khăn phượng chạm vai, tính xảo phú quý, đầu được che kín bằng một khăn gấm đỏ tua rua thêu song hi long phượng, tất nhiên là không thể nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng mặc đồ xinh đẹp như vậy, khiến rất nhiều nữ tử phải ghen tị.

Tân nương tử vượt chậu than vào cửa, Khương Lệnh Uyển mới nắm tay Khương Lệnh Đề tung tăng nhảy nhót chạy vào sân, vừa vào tới tiền viện liền nhìn thấy Khương Lệnh Dung.

Lần trước Từ thị vừa đi, ba hài tử chi thứ hai đều chịu đả kích không nhỏ, sau đó lại xảy ra chuyện Thẩm Như Ý, Khương Lệnh Dung càng không thể chịu nổi.

Khương Lệnh Uyển biết Nhị tỷ tỷ tính tình nhu hòa, ngày thường cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, khá im lặng ngoan ngoãn, chỉ là phần ngoan ngoãn này rất khác với Khương Lệnh Đề nhát gan, rõ ràng rất hiền lành nhưng lại khiến người khác rất khó tới gần. Mà Từ thị vừa đi, Khương Lệnh Dung có bao nhiêu ý lại vì Thẩm Như Ý tiên sinh này, nàng cũng có nghe qua, lúc trước trong phủ đã mời một nữ tiên sinh khác cho Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ, nhưng nữ tiên sinh này tài danh không vang như Thẩm Như Ý, cũng không có dung mạo xuất chúng như nàng ta, hiển nhiên trong phủ lo lắng Nhị thúc lại phạm sai lầm lần thứ hai.

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn Khương Lệnh Dung, ánh mắt sâu thẳm, thực là dọa người.

Khương Lệnh Đề nhũn mày muốn tới gần, lại bị Khương Lệnh Uyển kéo lại, nói: “Tứ tỷ tỷ, chúng ta đi gặp tân nương tử đi.”

Ánh mắt Khương Lệnh Đề có chút lưu luyến không muốn đi, chờ đến khi thấy Nghiêm ma ma hầu hạ bên người Khương Lệnh Dung đi tới, lúc này mới quay đầu rời đi.

Vị Nhị tỷ tỷ này xưa nay không phải người hiền lành, kiếp trước nàng chính là bị dánh về kia rồi, nhưng nếu không phải bởi vì Khương Lệnh Dung, nàng cũng sẽ không gả cho Lục Tông.

Còn Tứ tỷ tỷ, tâm tư quá mức đơn thuần thiện lương, kiếp này nàng càng phải cố gắng che chở cho Tứ tỷ tỷ.

.

Lúc trước lão thái thái còn lo lắng Diêu thị trị không nổi nhi tử của mình, có điều đã thành thân được một tháng, đứa con trai của bà thu liễm lại không ít, hơn nữa còn có chí tiến thủ.

Điều này làm lão thái thái vui đến nỗi không thể ngậm mồm, đối với Diêu thị con dâu ngày càng hài lòng hơn.

Trước đây bà còn nhớ, Diêu thị còn rất trẻ, chênh lệch với nhi tử gần mười tuổi, sợ oan ức tiểu nhân gia. Nhưng ai biết Diêu thị lại vô cùng vừa ý con trai bà, không chỉ giữ chặt tâm nhi tử, càng chăm sóc cho nhi tử vô cùng chu đáo, ngay cả mấy hài tử kia cũng coi như con đẻ, thật không có chút gì sai lầm.

Có điều đến cùng vẫn chỉ là mẹ kế, mấy hài tử còn nhỏ, tóm lại vẫn không thể quen thân với Diêu thị, bọn nhỏ đều không thích nàng lắm, nhưng Diêu thị vẫn chưa từng oán giận với bà câu nào. Vẫn là lão thái thái chủ động nói chuyện với Diêu thị, muốn nàng đừng để những chuyện này trong lòng, nhưng Diêu thị chỉ mỉm cười gạt đầu nói: “Từ nhỏ con dâu đã rất yêu thích tiểu hài tử, nương không cần quá lo lắng, con dâu sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt.”

Bởi vậy, lão thái thái còn có thể bất mãn cái gì?

Diêu thị tuổi còn trẻ, đối với công việc trong nhà cũng chưa hiểu biết nhiều, lão thái thái liền để nàng đến chỗ tức phụ lão đại cố gắng học tập. Tính tình Diêu thị không giống Từ thị, quan hệ chị em chồng sau này cũng sẽ không hay giương cung bạt kiếm như trước kia.

Chu thị nhìn đệ muội trẻ tuổi, cử chỉ đoan trang khéo léo, dung mạo cũng thực xinh đẹp như lời đồn.

Diêu thị khách khí, khiêm tốn thỉnh giáo, Chu thị tính tình ôn hòa, tất nhiên có thể dạy tốt, dù sao cùng nhau làm việc mới có thể vạn sự hưng, bây giờ Nhị đệ cưới tức phụ tốt như vậy, cũng giảm cho nàng không ít phiền phức.

Một ngày Chu thị cùng Diêu thị đến Phi Thúy trai mua son phấn, ở mảng trang phục trang điểm Chu thị chăm chút rất nhiều, Diêu thị mới tân hôn không lâu, một khuôn mặt xinh đẹp thoải mái cực kì, nhìn qua không hề bôi son phấn, cũng đã minh điểm động lòng người.

Diêu thị nghe Chu thị giảng giải, đôi mắt đầy nước, có lẽ vừa mới thành thân chưa lâu, nàng vẫn còn mấy phần ngại thẹn của thiếu nữ khi chưa lấy chồng, sùng bái nói: “Tâu tâu thật lợi hại, muội cho rằng trước kia mình đã học đủ, hôm nay so sánh với tâu tâu, quả nhiên một trời một vực.

Chu thị nghe xong cười cười, lông mày như họa, đôi mắt như nước mùa xuân, khi cười càng thêm sáng rực lòng người, nàng nói: “Nói nữ tử yêu cái đẹp không sai, mỗi ngày tự nhìn bản thân xinh đẹp, tâm tình cũng tốt hơn, muội nói có đúng không?”

Điêu thị gật đầu, sau đó nghe lời Chu thị mua hai hộp son, nàng nhìn tiểu bánh bao đang đứng trước ngăn tủ nhìn hộp son nhỏ xinh xắn, liền không nhịn được cười nói: “Sau này Xán Xán cũng sẽ rất yêu cái đẹp.”

Chu thị bất đắc dĩ nhìn nữ nhi.

Nữ nhi nàng còn nhỏ, lại yêu thích những thứ này, đảm bảo sau này còn thích chưng diện hơn cả nàng.

Chu thị đi tới ôm nữ nhi lên, bàn tay cầm khăn nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ bé, để lộ ra khuôn mặt trắng nõn, nàng nặn nặn mũi nữ nhi nói: “Tiểu hồ đồ, tiểu oa oa lại thích son cái gì, cũng không sợ người khác chê cười.”

Khương Lệnh Uyển thân mật ôm cổ mẫu thân cười khanh khách không ngừng, mở to đôi mắt long lanh nói: “Xán Xán hiếu kỳ a.”

Kiếp trước nàng nghiên cứu những thứ này từ rất sớm, sau này lại càng “Không son phấn không ra khuê phòng”, bây giờ đã lâu không chạm qua những thứ này, hơn nữa son phấn của Phi Thúy trai còn nổi tiếng số một số hai Tấn thành, làm sao có thể không khơi dậy hứng thú của nàng.

Điêu thị nhìn tiểu nữ oa trong lòng Chu thị, nhất thời lộ ra ánh mắt hâm mộ, lại nhớ đến hai nữ nhi kế không chịu gần gũi với nàng, trong lòng có chút mất mát, còn Đề nhi của Thôi di nương cũng là một bé ngoan, tuy nói chuyện với nàng có chút nhát gan, nhưng không giống như Dung nhi không yêu thích người ngoài.

Điêu thị cong cong khóe môi, cúi đầu liếc nhìn vùng bụng bằng phẳng của nàng, nhớ tới mấy ngày tân hôn vừa qua, khuôn mặt nhỏ không khỏi hồng lên, trong lòng cũng có chút chờ mong.

Mua son phấn xong, Chu thị ôm nữ nhi cùng Điêu thị đi ra ngoài, dự định đến Nhất Phẩm cư dùng bữa trưa.

Khương Lệnh Uyển nghe xong tin này vui mừng không bót, vỗ tay trầm trồ khen ngợi —— nàng rất thích món vịt bát bảo ở Nhất Phẩm cư.

Vậy mà lúc ba người vừa đi qua, Khương Lệnh Uyển tinh mắt, lập tức nhìn thấy Lục Tông, đi bên cạnh hắn hôm nay cũng không phải Lục Bảo Thiên hay Chu Lâm Lang, mà là gã sai vặt Đỗ Ngôn.

Tháng trước Chu Lâm Lang thiếu mất răng, từ đó liền trốn ở trong phủ không dám gặp người, đã lâu rồi nàng chưa thấy nàng ta. Nàng đi thăm Vinh Vương phủ vài lần, cũng chỉ thấy Lục Bảo Thiên chơi một mình.

Hôm nay thấy Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền không kiềm chế được, vội vàng nói mẫu thân thả nàng xuống, sau đó nhảy nhót chạy về phía Lục Tông.

Điêu thị giương mắt nhìn tiểu thiếu niên cách đó không xa, cũng bị dung mạo của hắn làm giật mình, nhìn Chu thị hỏi: “Tiểu thiếu niên kia là...?”

Chu thị mỉm cười, trong lòng đã sớm xem Lục Tông như người nhà nên lúc giới thiệu Lục Tông nàng thậm chí còn có một cảm giác thật tự hào: “Đó là tiểu Thế tử Vinh Vương phủ, biểu ca của Xán Xán. Trong mấy nam hài cùng tuổi, Lục Tông là người xuất sắc nhất.”

Chu thị nói xong liền nhún mày lại, thầm nói: Sao giọng điệu của nàng lại giống nữ nhi vậy?

Nàng cười cười, chắc có lẽ bị nữ nhi ảnh hưởng. Nhưng mà... Lục Tông thực sự rất tốt.

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao chạy tới, liền cúi người ôm nàng lên, đi tới trước mặt Chu thị gọi một tiếng “Dì.”

Chu thị nhìn Lục Tông, càng nhìn càng thích, nói: “Chúng ta muốn đến Nhất Phẩm cư dùng cơm, Tông nhi đã ăn cơm trưa chưa?”

Lục Tông nói: “Con chưa ăn. Đúng lúc Tông nhi cũng đang muốn đến Nhất Phẩm cư, chỉ là... Hôm nay cứ cố chiến thắng trở về, Tông nhi muốn nhìn một chút.”

Đúng rồi, hôm nay chính là ngày vui, Đại tướng quân Phùng Hoài Viễn đẩy lùi Thuần Vu quốc trở về Tấn thành.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ Lục Tông, quay đầu nhìn mẫu thân một chút, thấy trên mặt mẫu thân cũng không có nửa điểm dị dạng, lại thấy nàng cười nói: “Phùng Tướng quân là anh hùng của Đại Chu chúng ta, hôm nay Phùng Tướng quân khai hoàn, chúng ta nếu đã ra ngoài thì cũng nên nhìn một cái...” Chu thị nói xong nhìn về phía Điêu thị: “Đệ muội thấy thế nào?”

Điêu thị cũng đã sớm nghe qua đại danh của Phùng Hoài Viễn, hôm nay có dịp chứng kiến, tất nhiên cực kì tình nguyện.

Một đoàn người cùng đi đến Nhất Phẩm cư, vào bàn chọn đồ ăn, yên lặng ăn cơm trưa.

Giữa lúc đang dùng cơm, liền nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Đào ma ma đứng bên cạnh cửa sổ hưng phấn nói: “Là đội ngũ của Phùng Tướng quân.”

Lời vừa dứt, Khương Lệnh Uyển lập tức “phù phù” nhảy xuống ghế, chạy đến trước cửa sổ.

Nhưng tiểu oa nhi thân thể nhỏ bé, trông giống như một cục bông nhỏ mềm mại, dù nhón chân lên cũng không nhìn thấy gì a. Nàng quay đầu lại, nhìn Lục Tông đi tới, đôi mắt mở to nhìn hấn nói: “Tông biểu ca...”

Vóc dáng Lục Tông cao hơn nam tử cùng lứa rất nhiều, nghe tiếng tiểu bánh bao gọi liền hiểu ý của nàng, hấn cúi người ôm nàng lên đứng trước cửa sổ.

Đội ngũ mệnh mỏng cuộn cuộn, chính tề nghiêm túc.

Xưa nay đội ngũ do Phùng Hoài Viễn dẫn dắt luôn rất nghiêm cẩn.

Lục Tông nhìn người ngồi trên con tuấn mã màu nâu, Phùng Hoài Viễn một thân khôi giáp, đai lưng đeo bội kiếm, khuôn mặt bị rám nắng, cảm có chút râu, mặc khôi giáp vào sẽ không còn là vị công tử trí thức nho nhã ngày thường nữa, khí thế kia làm cho người ta không thể không dâng lên lòng tôn kính.

Khương Lệnh Uyển nhìn cảnh tượng này, trong đầu liền nhớ tới Lục Tông của kiếp trước.

Trong mắt con dân Đại Chu, Lục Tông là đại anh hùng, khi cười trên đại mã, liền mang theo một khí thế uy nghiêm lạnh lùng, nhưng sau khi tiến cung diện thánh trở về Vinh Vương phủ, hấn lập tức nhảy xuống ngựa vội vàng ôm nàng vào lòng, giống như đứa trẻ thủ thi bên bãi năng: “Xán Xán, ta đã trở về.”

Trong lòng nàng vui mừng, nhưng phản ứng đầu tiên là ghét bỏ mùi hôi trên người hấn.

Dù sao khi nhìn xa xa Lục Tông rất uy phong, nhưng gần gũi ôm ôm, cái mùi kia thực sự quá khó ngửi, nhưng Lục Tông lại luôn mang về mặt vô tội, hơn nữa còn nhiều lần cường điệu, hấn đã là người sạch sẽ nhất trong quân doanh.

Khương Lệnh Uyển quay đầu nhìn gương mặt ngây ngô non nớt của Lục Tông.

Giờ phút này, trên khuôn mặt tuấn lãng không còn sự thành thực ôn trọng không phù hợp với tuổi như thường ngày mà tràn ngập sự sùng bái.

Nàng nhìn thấy khát vọng trong ánh mắt hấn, không nhịn được duỗi tay ra sờ sờ gò má Lục Tông, thanh âm mềm mại nói: “Sau này Tông biểu ca cũng sẽ giống như cậu, trở thành một đại anh hùng...” Nàng suy nghĩ một chút, con mắt sáng lấp lánh, cong cong như hai vầng trăng nhỏ: “... Sau đó, chờ đến khi Tông biểu ca trở về, Xán Xán cũng đứng ở đây chờ Tông biểu ca, có được không?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao mập mập mềm mại, nghe âm thanh bi bô của nàng, cong môi nói: “Được.”

Nếu như có ngày ấy, chắc chắn hấn sẽ ngẩng đầu nhìn về hướng này.

Đề nhìn xem nàng lớn lên như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Đúng lúc này, Phùng Hoài Viễn đi trong đội ngũ dường như cảm nhận được ánh mắt trên đầu.

Hấn hơi nâng mắt nhìn về phía lầu hai Nhất Phẩm cư.

Nguyên lai một Đại tướng quân tang thương trầm ổn, khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp trên lầu kia thì lòng mảy nhu hòa đi mấy phần.

Thiết hấn nhu tình cũng không phải không có.

Chu thị nhìn tình cảnh này, tâm trạng vô cùng bằng phẳng, cong môi nhìn Phùng Hoài Viễn cười cười, xem như chúc mừng hấn lần thứ hai lập công, cũng không có tình cảm gì dư thừa.

Phùng Hoài Viễn khẽ vuốt cằm, trong lòng hiểu rõ, tiếp tục kẹp chặt bụng ngựa tiến lên, cũng không nhìn nhiều nữa.

.

Sau khi hồi phủ, Khương Lệnh Uyển vừa nhìn thấy cha liền vội vàng gọi hai tay “thịch thịch thịch” chạy tới.

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ nhi đáng yêu, hấn cong người ôm nàng lên, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ hỏi: “Sao bây giờ mới về?”

Hôm nay được gặp Lục Tông, Khương Lệnh Uyển rất vui vẻ, khoe miệng yêu kiều, con mắt cong cong nói: “Xán Xán tình cờ gặp Tông biểu ca, cùng Tông biểu ca ăn cơm trưa.”

Khương Bách Nghiêu biết nữ nhi luôn tâm tâm niệm niệm muốn gặp Lục Tông, tất nhiên không quá kinh ngạc, nhưng hắn biết hôm nay là ngày Phùng Hoài Viễn khai hoàn...

Trong lòng có hơi chua, gương mặt nhìn thể tử của mình, đến lúc chạm với ánh mắt thể tử, mới biết rằng bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi.

Khương Bách Nghiêu có chút bất đắc dĩ.

Thể tử quá tốt, kẻ làm phu quân như hắn có chút lo được lo mất là điều đương nhiên.

Khương Lệnh Uyển biết Phùng Hoài Viễn ái mộ mẫu thân của nàng, nhưng bất luận là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều đã tiếp xúc qua với Phùng Hoài Viễn, biết hắn là một người quang minh chính đại, tuy trong lòng nhớ thương nhưng chưa làm ra chuyện quá đáng gì. Còn về mẫu thân nàng, ánh mắt lúc nhìn Phùng Hoài Viễn cũng không có nửa điểm trốn tránh, rất bằng phẳng.

Về điểm này nàng thực khâm phục mẫu thân, nếu đổi lại là nàng, sợ rằng nàng không thể bình tĩnh như vậy.

Ví như chuyện nàng với Chu Quý Hành.

Kiếp trước xem như là nàng đùa giỡn với cảm tình thiếu niên ngây thơ Chu Quý Hành, tuy nàng không hứa hẹn gì với hắn, nhưng nàng vẫn luôn vô tình hoặc cố tình để hắn hiểu lầm nàng có ý với hắn, hại hắn uống công vui về một hồi, nên bây giờ khi Chu Quý Hành chỉ là một tiểu nam hài, nàng cũng không dám đi lại quá gần với vị biểu ca này... Cuối cùng, vẫn là ân oán kiếp trước của nàng với Chu Lâm Lang làm liên lụy một ít người vô tội.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ Khương Bách Nghiêu, nở nụ cười xán lạn nói: “Xán Xán thấy cậu rất uy phong, nhưng trong mắt Xán Xán, cha uy phong nhất.”

Nữ nhi còn nhỏ, lời nói chắc chắn là thật, Khương Bách Nghiêu nghe nữ nhi dè miệng, gương mặt tuấn tú vui tít mắt gật đầu nói: “Vẫn là Xán Xán tinh mắt.”

Nhìn hai cha con này, kẻ xướng người họa...

Chu thị có chút bất đắc dĩ, không khỏi cười ra tiếng.

Gia đình mọi người an ổn hòa thuận, không có gì quan trọng hơn điều này.

.

Thời gian này đường làm quan của Khương Nhị gia thật rộng mở.

Trên mặt hắn ngày ngày treo lên nụ cười, chỉ sợ người khác không biết hắn vừa mới cưới một nương tử xinh đẹp mỹ miều.

Nhớ tới Diêu thị, Khương Nhị gia cảm thấy diễm phúc của hắn thật không bao giờ cạn, sợ là do ông trời không chịu nổi cảnh hắn bị Từ thị chèn ép, nên bây giờ mới ban cho hắn một mỹ nhân yếu điệu như thế.

Khương Nhị gia vào phòng, nha hoàn ma ma hành lễ, cung kính dâng trà lên cho hắn.

Khương Nhị gia phát tay không uống trà, chỉ nhìn nha hoàn áo lục đứng bên cạnh hỏi: “Phu nhân đâu?”

Nha hoàn có khuôn mặt tròn nhỏ thanh tú, chính là một trong những nha hoàn hồi môn của Diêu thị, tên Lục Thục. Lục Thục gương mặt liếc nhìn Khương Nhị gia, thấy dáng người hắn cao lớn anh vĩ, mặt tiểu cô nương mới biết yêu không khỏi nóng lên, liền cúi đầu trả lời: “Phu nhân đang thêu đồ ở trong, không muốn có người quấy rầy, lệnh cho nhóm nô tỳ chờ ở bên ngoài.”

Khương Nhị gia nghe xong mặt mày nhu hòa đi vào.

Diêu thị mặc một thân váy màu hồng, vạt áo thêu những lá trúc, hoa mai, lúc này đang cúi đầu ngồi may xiêm y. Khương Nhị gia liếc mắt nhìn qua liền nhận ra đó là xiêm y nam tử, một khuôn mặt tỏ vẻ mừng rỡ, lập tức ôm lấy thể tử từ phía sau.

Diêu thị đang khâu rất chăm chú, căn bản không nghĩ sau lưng sẽ có người đột nhiên ôm lấy nàng, nhất thời kinh hô một tiếng, hai tay run rẩy, kim châm liền đâm vào đầu ngón tay.

Khương Nhị gia thấy ngón tay ngọc ngà của nương tử chảy máu, lập tức đau lòng nhũn mảy, vội vàng cầm ngón tay bị thương của nàng ngâm vào miệng.

Đầu ngón tay ấm áp, Diêu thị nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, một khuôn mặt tươi cười đỏ ửng.

Kiếp này, nàng đã chuẩn bị tốt tư tưởng chung thân không gả, không ngờ Vệ Quốc Công lại đến cửa cầu hôn.

Khương Nhị gia là con thứ Vệ Quốc Công phủ, mà nàng là thứ nữ, thân phận cũng rất xứng đôi, nhưng mà lúc trước hắn đã từng có qua một đời thể tử, đồng thời lại có bốn nữ nhi, gả cho hắn xem như oan ức nàng, ngay cả cha cũng không chịu. Khi đó nàng chưa từng nghe qua danh tiếng phong lưu lưu truyền của hắn, nhưng nàng cảm thấy có lẽ đây là một loại duyên phận, nàng đã lỡ dở đến vậy, không bằng liêu minh một phen.

Hắn không sợ chết, vậy nàng cũng không lo gả sai người.

Đêm động phòng hoa chúc là lần đầu tiên nàng gặp hắn, thấy hắn đang mặc một thân hi bào đỏ, tuy uống rượu đến say mềm nhưng trên mặt lại không kiềm chế được sự vui sướng.

Nhị gia là một nam nhân cực kì tuấn tú, có lẽ vì hắn lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, nên trông có vẻ khác với những công tử trẻ kia. Nàng không tiếp xúc với quá nhiều nam tử, ngay cả những nam tử hứa hôn qua trước kia cũng chưa từng gặp mặt, đối với chuyện nam nữ tất nhiên là tỉnh tỉnh mê mê.

Có lẽ trong mắt người khác, hắn là một con người phong lưu, nhưng nàng tin tưởng chỉ cần nàng thật tâm chờ hắn, sẽ làm cho hắn hồi tâm chuyển ý, ngoan ngoãn ở nhà không đi lung tung nữa.

Điều thị thấy hắn đau lòng cho nàng, liền nói: “Nhị gia, thiếp thân không sao.”

Trước đây Khương Nhị gia luôn hồ đồ, đối với những nữ nhân mới mẻ, không thiếu nhất chính là sự ôn nhu săn sóc, nhưng sự nhiệt tình này chỉ duy trì được khoảng mười ngày nửa tháng, sau này cũng không còn hứng thú gì nữa. Ban đầu quả thực là hắn nhìn trúng dung mạo cùng dáng người Điều thị, nhưng thành thân đã hơn một tháng, nhiệt tình trong lòng hắn lại chưa giảm đi chút nào, ngược lại càng ngày càng nhiều, chỉ muốn đem nàng nâng trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Lúc đầu Điều thị rất vui mừng, chờ đến lúc ngủ thấy mùi son phấn xa lạ, ánh mắt hơi ngưng lại, sau đó rũ mắt cắn môi, yên lặng không nói gì thêm.

Khương Nhị gia nhìn thê tử dịu ngoan nhũn nhũn, liền hôn lên gò má của nàng một cái, ôn nhu hỏi: “Sao thế? Vẫn còn đau?”

Điều thị rũ mắt, không lên tiếng.

Nói sao Điều thị cũng là tiểu thư khuê các, lúc trước không biết có bao nhiêu nam tử đánh nhau chảy máu đầu muốn cưới nàng vào cửa, nhưng cuối cùng đều vì cái mạng nhỏ của mình mà không dám đến cửa cầu hôn.

Nàng biết nam nhân không thể chỉ quan tâm tới một nữ nhân, nhưng một tháng qua, Khương Nhị gia thực sự rất sủng ái nàng, nàng còn tưởng rằng... Tuổi Điều thị lớn hơn cô nương bình thường một chút, vừa tinh ý nhưng lại có chút đơn thuần, tâm tình như thế nào đều hiện hết trên mặt, thật không thể giấu nổi chuyện gì.

Khương Nhị gia nhìn Điều thị rũ mắt, dung mạo đoan trang xinh đẹp, lại biết tính nàng dịu dàng ôn hòa, được hắn tỉ mỉ chăm sóc, còn mấy hài tử không hiểu chuyện kia, nàng cũng xem như con đẻ mà chăm sóc, bị ủy khuất cũng không dám than vãn với hắn một lần. Nữ nhân tốt như vậy, hắn lần đầu gặp được, nhớ lại mấy năm không kiềm chế trước đây, Khương Nhị gia bỗng cảm thấy hắn thật không xứng đáng với nàng. Ý nghĩa vừa lóe lên, hắn cảm thấy thật buồn cười —— hắn quan tâm nhất là mặt mũi, bây giờ lại cảm thấy bản thân không xứng với thê tử? Nếu đổi lại thành người khác, khẳng định không nhìn được cười nhạo một phen.

Khương Nhị gia nói: “Hôm nay ta cùng mấy người bạn tốt đi uống rượu, quả thật trong bữa ăn có mấy ca cơ khá xinh đẹp, dù sao đây cũng là phương thức xã giao giữa các nam nhân, không thể phòng ngừa hết được. Quả thực trước đây ta quá hồ đồ, thế nhưng hôm nay các nữ nhân kia một đầu ngón tay ta cũng không chạm qua, Yếu Yếu, nàng tin ta không?”

Yếu Yếu là nữ danh Điều thị, đêm động phòng hoa chúc Khương Nhị gia thấy nàng căng thẳng ngượng ngùng, liền hàn thuyên với nàng một chút, thuận tiện hỏi luôn nữ danh của nàng.

Điều thị nghe xong có chút bất ngờ, con mắt đầy nước, giương mắt nhìn Khương Nhị gia, sau đó mỉm cười nói: “Thiếp thân tin Nhị gia.”

Nàng ở trong phủ hơn một tháng, tất nhiên ít nhiều cũng hiểu được tính tình Khương Nhị gia, cũng đã nghe qua những chuyện hắn hồ đồ trước đây. Nàng cũng thử thăm dò qua tính tình của hắn, biết hắn không thích bị quản giáo, nên mỗi lần hắn đi nàng cũng không hỏi gì, bây giờ hắn lại chủ động giải thích với nàng, đúng là nàng có chút giật mình.

Khương Nhị gia néo néo khuôn mặt Điều thị, da dẻ non mềm nộn nộn, trắng như trứng gà bóc. Hắn cúi đầu nhìn xiêm y trên tay Điều thị, nhũn nhũn hỏi: “Làm cho ta?”

Điều thị ngượng ngùng gật đầu nói: “Àn. Chờ làm xong, thiếp thân để Nhị gia mặc thử xem...” Nàng có chút không tự tin cúi đầu: “Nhưng thiếp thân chỉ là người mới học nghề, lần đầu tiên làm xiêm y cho nam tử, nếu làm không được, nhị gia cũng đừng chê cười thiếp thân, sau này thiếp thân sẽ cố gắng cải thiện.”

Nàng là chính thê chi thứ hai, ngoại trừ xiêm y của Nhị gia, còn có cả của mấy hài tử kia, nàng đều có trách nhiệm phải làm, châm tuyền đương nhiên phải luyện thật tốt.

Khương Nhị gia nhìn nhìn, biết nàng lại khiêm tốn.

Tuy nàng nói nàng chỉ mới học nghề, nhưng châm tuyền kia lại vô cùng tinh xảo. Hơn nữa màu sắc xiêm y cũng cực kì phù hợp với sở thích của hắn, không giống như Từ thị trước đây, đều muốn hắn ăn mặc khiêm tốn một tí, đều không nghĩ tới thể diện của nam nhân bên ngoài.

So sánh như vậy, người trong lòng ngực này không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Khương Nhị gia thấy hai gò má Điều thị ửng hồng, hàm răng khê cắn môi, một bộ dáng yếu đuối, so với phụ nhân bình thường còn nhiều hơn mấy phần

ngây ngô, làm lòng hần sinh ra cảm giác muốn bảo vệ che chở nàng, bên cạnh đó còn có nhiều hơn mấy phần kiêu kiêu. Khương Nhị gia vui vẻ ôm lấy eo nhỏ Diêu thị, đem xiêm y trên tay nàng để qua một bên, đến gần ngậm môi nàng.

“À...Nhị gia.” Diêu thị đẩy đẩy lồng ngực Khương Nhị gia, vội vàng nói: “Không được.”

Khương Nhị gia không nghe, ôm lấy Diêu thị trấn an một chút, liền ôm ngang người lên, xoay bước đi đến bên giường.

Nhà hoàn đứng bên ngoài nghe những thanh âm khác thường truyền đến từ phòng ngủ, mặt mỗi người đều đỏ tới mang tai, cúi đầu im lặng.

Lúc này trên bàn vuông ba chân trạm trở hoa sen, tay nhỏ Khương Lệnh Uyển đang cầm bút lông, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trắng trắng mềm mềm như cái bánh bao.

Chu thị ngồi bên cạnh nhìn chữ viết nữ nhi, không khỏi nhíu mày nói: “Nghiêm túc hơn một chút, chờ năm sau nương mời một tiên sinh tốt đến dạy cho con, hiện nay chữ cũng không khá hơn là bao. Hôm qua nghe lão tổ tông nói, Lương Thần biểu tỷ kia chỉ lớn hơn con một tuổi, còn nhận được nhiều mặt chữ hơn cả con...”

Khương Lệnh Uyển quyết miệng nhỏ không nói tiếng nào.

Tổ Lương Thần rất giỏi, rõ ràng ưu tú hơn Khương Lệnh Dung nhưng mỗi lần tới thời điểm kiểm tra, kết quả chỉ ngang hàng với Khương Lệnh Huệ... Nhưng cô tình giầu dốt như vậy, người mù cũng nhìn ra được.

Khương Lệnh Uyển nhìn tay nhỏ của nàng, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Tiểu nữ oa năm tuổi làm gì có khí lực lớn như vậy? Tay nàng lại toàn là thịt, rất khó cầm được bút. Kiếp trước nàng không có hứng thú với những thứ này, tư chất mỗi mặt đều rất bình thường, có mẫu thân chỉ dạy mới có thể miễn cưỡng qua cửa, có thể so sánh được với những quý nữ bình thường ở Tấn thành. Nàng không thích tranh cường hão thắng, chỉ yêu thích cái đẹp, những cuộc so tài câu đối làm thơ nàng không có hứng thú, nhưng nếu ở phương diện kia, càng nhất định sẽ đứng thứ nhất.

Nhớ chuyện cũ, Khương Lệnh Uyển thấy nàng thật nông cạn.

Nhưng nông cạn thế nào vẫn cứ thích Lục Tông.

Chẳng lẽ là vương bát khất lục đậu* ?

Phi phi phi, ai là vương bát ai là lục đậu.

*Vương bát khất lục đậu: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu

Khương Lệnh Uyển tiếp tục im lặng viết chữ Tam Tự Kinh trước mặt.

Chu thị thấy nữ nhi nghiêm túc hơn, vừa lòng mỉm cười, lúc này Đào ma ma đi vào hành lễ nói: “Phu nhân, nhị phu nhân đến.”

Chu thị rất hợp ý với vị đệ muội Diêu thị này, tiếp xúc lâu, liền biết Diêu thị trên mặt nhìn có vẻ là một tiểu thư khuê các đoan trang hiền thực, nhưng thực tế lại có một tâm hồn tiểu nữ nhân đơn thuần, trong lòng không có suy nghĩ gì xấu, ở chung cũng không cần quá đề phòng. Tuy Diêu thị mới là phụ nữ, nhưng mọi việc lại rất thông minh, học một lần liền hiểu, Chu thị cũng rất vui về dạy cho nàng. Hơn nữa có thể làm cho Khương Nhị gia phong lưu hoa tâm mỗi ngày đứng giờ về phủ, Diêu thị cũng thực là có bản lĩnh.

Chu thị mỉm cười nói: “Đề cho nàng vào đi.”

Đào ma ma hành lễ ra ngoài đón Diêu thị vào.

Hôm nay Diêu thị mặc một thân áo ngoài màu đỏ viền song hi màu vàng, vì mới tân hôn, tất nhiên trang phục hơi vui mừng một chút.

Tóc đen như mực, cận hương kế*, trâm mầu đơn, khuyên tai hoa sen, phối hợp với dáng người hòa nhã, thật là một đại mỹ nhân xinh đẹp.

*cận hương kế: một loại búi tóc, mị cũng không biết nên tả thế nào...thôi hay là mình đừng quan tâm tới nó nhĩ...các bạn có thể search gg để biết thêm chi tiết (up hình lên nhìn nó không đẹp...tiêu chí chỉ up hình đồ ăn)

Tay Diêu thị cầm một phiến quạt màu trắng hoa văn đen, khuôn mặt trắng nõn đầy ý cười, thấy Chu thị thân mật gọi một tiếng: “Tẩu tẩu.”

Có lẽ bên ngoài hơi nóng, Diêu thị lại rất ghét nóng, trên chóp mũi thấm vài giọt mồ hôi, hơn nữa xưa nay nàng rất kính nể thân cận với Chu thị, lúc nói chuyện nghe như tiểu cô nương, bây giờ nhìn càng thêm vẻ trẻ con ngây ngô, khiến người ta thật thoải mái.

Khương Lệnh Uyển đang viết chữ ngừng đầu lên, nhìn về phía Diêu thị ngọt ngào gọi một tiếng: “Nhị thẩm thẩm.”

Điều thị rất yêu thích hải tử, đối với tiểu bánh bao phần điều ngọc mài trước mặt, càng nhìn trái tim nàng càng đập mạnh hơn. Nàng nhận hộp com gỗ hoa lê từ tay nha hoàn phía sau, đặt hộp com lên bàn nhìn Chu thị nói: “Tẩu tẩu, hôm nay rảnh rồi, muội đi ngó qua nhà bếp, làm một ít bánh hoa sen. Muội nghe nói Xán Xán rất thích ăn đồ ngọt, muốn làm cho Xán Xán nếm thử, nhân tiện làm luôn một bát chè hạt sen, để Xán Xán ăn giải nhiệt mùa hè.”

Chu thị nói: “Đệ muội có lòng.”

Khương Lệnh Uyển luyện chữ cánh tay đã muốn mỏi, nhìn Điều thị mở nắp hộp com, hai mắt lập tức tròn to, nhìn bánh hoa sen bên trong.

Tên như nghĩa, bánh hoa sen giống như một hoa sen, được chia làm sáu cánh hoa, tầng tầng lớp lớp, tinh xảo xinh đẹp, từ trong ra ngoài, màu cánh hoa nhạt dần, ở giữa là một màu xanh biếc, nhìn thật mê người.

Món ăn đẹp như vậy, giống như đồ trang sức tinh xảo, ai cam lòng ăn a?

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, khen: “Nhị thẩm thẩm thật lợi hại.”

Vị Nhị thẩm thẩm này của nàng tính tình không chỉ tốt, hơn nữa dung mạo cũng rất xinh đẹp, hiểu tri thức lễ nghĩa, bây giờ lại có thêm một tay trù nghệ tinh xảo, thật làm người ta thán phục không ngớt. Cô nương tốt như vậy, lại bởi vì số khắc phu mà không có người dám đến cầu hôn, đúng là làm cho vị “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu” Nhị thúc của nàng nhất được món hời lớn, cũng không biết Nhị thúc đã tu luyện phúc phận bao lâu mới có thể cưới được nương tử tốt như thế.

Chu thị nhìn bánh hoa sen tinh xảo, mắt cũng sáng lên, không nhịn được thán phục: “Tay nghề đệ muội thật tốt.”

Điều thị da mặt mỏng, nghe xong lời khen từ hai mẹ con Chu thị, hai gò má liền ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói: “Chỉ là những món quen tay yêu thích thường ngày mà thôi, nhưng Nhị gia lại không thích ăn đồ ngọt, luôn có suy nghĩ đồ ngọt chỉ giành cho nữ nhân ăn. Nhưng muội ngứa tay, đúng lúc Xán Xán cũng rất thích ăn đồ ngọt.”

Chu thị nhìn nữ nhi mở to mắt, dáng vẻ thêm nhỏ dãi, không khỏi cười lên.

Nhìn một cái, chỉ mới luyện chút chữ thôi, lại làm cho mặt dính đầy mực nước, khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé dính đầy mực trông thật là chật vật. Chu thị xoa mặt nữ nhi, lúc này nàng cầm một khối bánh hoa sen nói: “Còn không mau cảm ơn Nhị thẩm.”

Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển cầm lấy bánh hoa sen từ trong tay Chu thị, nhìn Điều thị nói: “Xán Xán cảm ơn Nhị thẩm.”

Sau đó cắn một miếng.

Bánh hoa sen rất mềm, vị ngọt vừa phải, mang theo mùi thơm ngát của hoa sen và hạt sen, dù có ăn thêm mấy miếng cũng không ngán.

Điều thị thấy tiểu chủ nữ rất yêu thích, mặt cười tủm tỉm, sau đó nàng bỗng cảm giác trong dạ dày có chút khó chịu, mày liễu nhíu lại, liền che miệng cúi đầu sang một bên, không nhịn được mà nôn khan.

Khương Lệnh Uyển nhìn Điều thị như vậy, nàng lập tức ngừng ăn, quan tâm gọi một tiếng: “Nhị thẩm thẩm?”

Chu thị thấy không thích hợp, vội vàng vỗ lên sống lưng Điều thị mấy lần, nhìn khuôn mặt nhỏ Điều thị trắng xám, nàng lại có phản ứng như vậy, trong lòng cũng đã có kết luận, hỏi: “Cái kia, bà dì* của đệ muội đã đến chưa?”

*bà dì: chu kì của mấy chị em ý

Việc riêng của nữ nhân, dù Chu thị cũng là nữ nhân, nhưng Điều thị vẫn có chút ngại ngùng.

Điều thị uống nước xong, cảm thấy thoải mái hơn một chút, liền trả lời: “Tháng này đến chậm, cũng không biết là có chuyện gì.”

Nhìn Điều thị ngây ngô mờ mịt, Chu thị không khỏi nở nụ cười, sau đó nói: “Ta thấy, phản ứng của đệ muội đại khái là thai nghén, lúc này đệ muội nên nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi, ta sẽ sai người mời đại phu đến bắt mạch cho muội.”

Thai nghén.

Vừa nghe hai chữ này, đôi mắt Điều thị tròn to, hiển nhiên điều này không nằm trong dự đoán của nàng. Nhưng nghĩ tới có thể có khả năng này, trên mặt nàng không kim nổi vui sướng, sau đó gật đầu nói: “Đứng đúng, vậy làm phiền tẩu tẩu rồi.”

Chu thị nói: “Phiền toái với không phiền toái gì? Đệ muội thật quá khách khí, Vệ Quốc Công phủ chúng ta đã lâu không có hi sự như thế này, năm nay đệ muội gả tới, chính là song hi lâm môn, là Vệ Quốc công phủ chúng ta nên cảm ơn muội mới đúng. Ta xem ra chắc chắn là tám chín phần đúng rồi, chờ một lúc đại phu qua bắt mạch xong phải chăm sóc tốt bản thân, mang thai không phải chuyện nhỏ.”

Cái này đương nhiên nàng hiểu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điều thị nhuộm ý cười, nghe Chu thị căn dặn, lúc sau liền được nha hoàn cẩn thận từng li từng tí dìu nàng về tây viện.

Miệng nhỏ Khương Lệnh Uyển ăn bánh hoa sen, tay múc một muỗng chè hạt sen, chớp chớp đôi mắt to long lanh, trong lòng không khỏi than thở: Phúc

khí Nhị thúc cũng quá lớn đi.

Có điều Điều thị này quả thực cũng không chịu thua kém.

Vừa vào cửa mới có hai tháng liền mang thai hài tử, không biết Nhị thúc nàng sẽ vui thành cái dạng gì nữa.

Khương Lệnh Uyển vui mừng, bỗng nhiên nhớ đến chuyện của bản thân —— người ta gả vào cửa một năm chắc chắn cái bụng sẽ có động tĩnh, chỉ có nàng năm năm cũng không sinh được hài tử.

Tuy Lục Tông ngẫu nhiên đi ra ngoài đánh giặc, nhưng chuyện phòng the hai người cũng không phải là ít a.

Khương Lệnh Uyển cắn bánh hoa sen một cái, thật không hiểu rõ, tiểu long mày nhún lại.

.

Đại phu bắt mạch cho Điều thị xong, nói rằng nàng đã mang thai nửa tháng.

Khương Nhị gia nghe tin thê tử mang thai, nhất thời vui đến rối tinh rối mù. Dù là lúc trước Từ thị mang thai cũng chưa từng thấy hân kích động như vậy, như vậy vị Khương Nhị gia lăng tử này có lẽ sẽ quay đầu không chừng. (ý nói ông hết phong lưu á.)

Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy cao hứng thay cho Nhị thẩm, ngồi một lúc liền muốn đi ra ngoài chơi, liền để Đào ma ma gọi Khương Lệnh Đề, đi đến xích đu dây ở đồng viện.

Xưa nay Khương Bách Nghiêu rất yêu thương nữ nhi, biết nữ nhi thích chơi đùa, liền cho người thiết kế một bàn đu dây vững chắc đặt ở trong vườn, hơn nữa bàn đu dây được trang trí cực kì tinh xảo, cây hoa đằng quán hai bên, tiểu cô nương vừa nhìn đã thích.

Khương Lệnh Đề rất thích Lục muội muội, ngày thường chăm sóc yêu thương nàng khỏi nói, dường như còn xem nàng như tỷ muội ruột thân thiết, làm người ta không nhận được càng muốn thân thiết hơn.

Khương Lệnh Đề giống như thường ngày đỡ giá bàn đu, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Tỷ đỡ muội, muội ngồi lên đi, tỷ đẩy cho muội.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Đào ma ma liền ngồi lên giá bàn đu, sau đó nàng bỗng nghĩ ra điều gì, liền nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Đề ——

Nàng thấy năm Từ tỷ tỷ lớn rất nhanh, sắc mặt hồng hào, một chút cũng không giống cái vẻ gầy gò bệnh tật năm ngoái. Sau khi Điều thị vào cửa, Khương Lệnh Dung Khương Lệnh Huệ có vẻ không thích nàng lắm, Điều thị thật bất đắc dĩ, thấy Từ tỷ tỷ nàng ngoan ngoãn, Điều thị vừa nhìn đã thích, đối với vị thứ nữ này cũng lưu tâm chăm sóc hơn mấy phần, có vật gì tốt, đều không quên kêu người đưa đến Thanh Hà cư một phần. Cứ như vậy, Từ tỷ tỷ liền trải qua những tháng ngày thật thoải mái.

Khương Lệnh Uyển nhảy khỏi giá bàn đu, nhìn Khương Lệnh Đề, âm thanh mềm mại nói: “Từ tỷ tỷ, trước đây tỷ đều đẩy cho muội, hôm nay Từ tỷ tỷ ngồi lên đi, để Xán Xán đẩy cho tỷ.”

Khương Lệnh Đề liếc nhìn giá bàn đu, có chút kinh hãi, có chút khát vọng, nhưng một khắc sau lại lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Tỷ là tỷ tỷ, làm gì có chuyện để muội muội đẩy xích đu cho.”

Nàng là tỷ tỷ, hơn nữa còn là thứ nữ, hơn nữa... thường ngày Lục muội muội đã đối xử với nàng rất tốt.

Khương Lệnh Uyển biết trong lòng Khương Lệnh Đề rất muốn chơi bàn đu dây, chỉ là nàng quá mức hiểu chuyện mà thôi. Nàng kéo hai tay Khương Lệnh Đề, đôi mắt mở to nói: “Xán Xán cũng muốn Từ tỷ tỷ vui vẻ. Tỷ yên tâm, chờ khi Xán Xán mệt, liền để Đào ma ma đẩy, tỷ biết xưa nay muội không bao giờ để bản thân mệt mỏi mà.”

Khương Lệnh Đề rất thích chơi đùa, bây giờ lại bị Lục muội muội thuyết phục, tất nhiên không thể từ chối, liền để Đào ma ma đỡ nàng lên giá bàn đu, ngồi thật vững.

“Từ tỷ tỷ chuẩn bị xong chưa?” Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu hỏi.

“Ừm.” Khương Lệnh Đề mỉm cười gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Lệnh Đề vui vẻ nở nụ cười, trong lòng thực thoải mái, hai tay đẩy một chút, lúc đầu Khương Lệnh Đề còn rất câu nệ, về sau lại cười vang như chuông bạc.

Đến lúc tay có chút mỏi, Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma đẩy thay, còn nàng đứng một bên nhìn.

Khương Lệnh Đề dung mạo thanh lệ, bây giờ cong môi cười xán lạn, đã không còn vẻ khúm núm thường ngày, lại có thêm vẻ ngây thơ rực rỡ mà tiểu nữ hài tuổi này nên có.

Khương Lệnh Uyển cũng cong môi cười.

Nhưng một khắc sau——

Dây thừng bàn đu dây vững chắc không hề trong dự liệu “Oành” một cái đứt đoạn, Khương Lệnh Đề hét lên một tiếng, tiểu thân thể không giữ được thăng bằng liền té nhào về phía trước....

“Tứ tỷ tỷ!”

Khương Lệnh Uyển không nghĩ quá nhiều, thấy Khương Lệnh Đề ngã xuống, lập tức chạy tới đem bản thân lót ở bên dưới.

Đào ma ma cùng mấy nha hoàn đứng một bên đều bị dọa sợ.

Thấy hai tiểu nữ oa té đè lên nhau, mấy ngoài lập tức liền lên đỡ hai người dậy.

Khương Lệnh Đề lông tóc không chút tổn hại, đến lúc nhìn thấy Lục muội muội nằm ở bên dưới, khuôn mặt nhỏ liền trắng bệch, vội vàng nâng vai tiểu muội lên hỏi: “Lục muội muội, muội không sao chứ?”

Khương Lệnh Đề thấy khuôn mặt mập mạp của tiểu bánh bao có vài chỗ bị sướt trầy da, luống cuống muốn khóc lên.

Khương Lệnh Uyển nhủ mảy, xoa xoa cái mông của nàng, ngoài trừ trên mặt có chút đau, dường như trên người cũng không có thương tích gì khác. Nàng thấy Khương Lệnh Đề khóc đến hai mắt hồng hồng, lúc này liền vội vàng an ủi: “Tứ tỷ tỷ, Xán Xán không sao.”

Đào ma ma nhìn khuôn mặt Lục tiểu thư, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, thầm nghĩ: Thế này mà không có chuyện gì? Bị phu nhân biết rồi, không biết lại sẽ đau lòng thành dạng gì nữa.

Quả nhiên, trở về nhà, Chu thị thấy khuôn mặt nhỏ của nữ nhi bị trầy da, vội vàng ôm người vào lòng. Trên trán cùng má trái nữ nhi trầy da, hồng hồng, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng nàng vẫn đau lòng a.

Biết được nữ nhi vì Khương Lệnh Đề, lòng Chu thị có chút oán giận, nhưng đều là do nữ nhi thiện tâm, hơn nữa còn thật lòng xem Khương Lệnh Đề là tỷ tỷ, nàng làm sao có thể trách cứ?

Chu thị hôn lên mặt nhỏ nữ nhi, ôn nhu hỏi: “Xán Xán, có đau hay không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu.

Tiểu nữ oa năm tuổi da dẻ mềm mại, bây giờ bị trầy da, mấy ngày nữa là khỏi, không có gì ngạc nhiên. Nói ra cũng thật kì quái, đổi lại là kiếp trước, nếu trên mặt nàng có một vết gì đó, nàng sẽ gấp gáp muốn đòi mạng. Mà bây giờ... khuôn mặt này cũng không quan trọng quá như vậy.

Đây hẳn là chuyện tốt.

Có một số việc, có một số người, so với dung mạo của nàng còn quan trọng hơn.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn dựa vào lòng mẫu thân, nói: “Xán Xán không đau, nương đừng lo lắng.”

Mấy liễu Chu thị nhủ lại, khản trương nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, thầm nghĩ: Cũng may chỉ bị thương ngoài da, nếu bị thương những chỗ khác, vậy không phải làm nàng đau lòng muốn chết sao.

.

Vết thương nhỏ không quá quan trọng.

Sau khi thoa thuốc xong, Khương Lệnh Uyển lại ngồi lên ghế thêu cầm bút luyện chữ, trong lòng suy nghĩ đến chuyện hôm nay.

Nàng cảm thấy chuyện này không phải là ngoài ý muốn

Nàng biết mấy ngày cha sẽ cho người kiểm tra bàn đu dây một lần, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện, nhưng hôm nay mới chơi một lát, không có lý do, dây thừng liền đứt.

Hơn nữa, nếu như thường ngày, ngồi trên bàn đu không phải Tứ tỷ tỷ, mà là bản thân nàng...

Khương Lệnh Uyển đang nghĩ ngợi, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân người đi đến, ngẩng đầu liền nhìn thấy Lục Tông, nàng có chút kinh hi, vội vàng giương mặt nhỏ ngọt ngào gọi: “Tông biểu ca.”

Trong lòng lại nghĩ: Lục Tông cũng thật đau lòng tiểu tức phụ, chạy đến nhanh như vậy. Nàng mới xảy ra chuyện có một canh giờ, hẳn đã tới rồi.

Lục Tông cũng không thần thông quảng đại đến trình độ này, khi nhìn thấy thuốc mỡ bôi trên mặt tiểu bánh bao, lúc này mới quan sát tỉ mỉ hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, thì ra hẳn không biết a.

Cũng đúng, chuyện nhỏ này sao có thể truyền tới Vinh Vương phủ nhanh như vậy.

Khương Lệnh Uyển thường thức cây bút trong tay, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là hôm lúc chơi bàn đu dây, không cẩn thận bị ngã.”

Lục Tông nhủ mảy, cũng không hỏi gì thêm. Nàng phản ứng như vậy, cũng chỉ là bị trầy da một chút thôi, nếu không lấy tính cách của tiểu bánh bao, sao có thể hồ hững như vậy?

Lục Tông cúi đầu, nhìn chữ xiên xiên vẹo vẹo trên giấy, không khỏi cong môi.

Khương Lệnh Uyển hiếm khi có chút thẹn thùng, “A” một tiếng, hai tay che trên giấy, vội vàng giải thích: “Tiểu nhân gia còn nhỏ, chờ sau này muội viết chữ, chữ viết ra chắc chắn cũng xinh đẹp như muội.”

Được, hần chờ. Lục Tông không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn Lục Tông nháy mắt một cái, khuôn mặt mập mạp tràn đầy mong đợi nói: “Tông biểu ca, huynh dạy Xán Xán viết tên Tông biểu ca đi, Xán Xán vẫn chưa biết viết đâu.”

Lục Tông nghe xong gật đầu, đi ra phía sau nàng, nắm tay nhỏ đang cầm bút của nàng bắt đầu dạy.

Khương Lệnh Uyển tùy ý hần nắm, tay nhỏ chậm rãi viết xuống một chữ “Lục” chính tề ngay ngắn, nàng cong môi, trong lòng đắc ý.

Lục Tông một mặt dạy nàng viết chữ, một mặt nhìn gò má của nàng, trầm thấp nói: “Xán Xán, ngày mai... Huynh sẽ đi Cẩm Châu với cữu cữu.”

Khương Lệnh Uyển biết lần trước Lục Tông cùng Phùng Hoài Viễn đi đến Nghi Châu một tháng, lần này tất nhiên nàng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lục Tông đi lâu lắm hai tháng thôi.

Lúc này nàng nghiêm túc cẩn thận nhìn chữ “Tông” vừa mới viết xong trên giấy, nghe xong lời Lục Tông cũng không quá để trong lòng, chỉ gật đầu như gà mổ thóc, thanh âm giòn giã: “Được, vậy Tông biểu ca nhớ mang quà về cho Xán Xán.”

Lục Tông ngăn người

Hần nhìn tiểu bánh bao ngoan ngoãn hài lòng trong ngực, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ rừ mắt nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Nhìn giấy thấm đầy mực nước, Khương Lệnh Uyển “nha” một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Tông, thấy hần hơi mất tập trung, cho rằng hần không muốn dạy nàng viết chữ, nhất thời nhủ mảy.

Lục Tông chậm rãi buông lỏng tay, xoa đầu nhỏ của nàng, lạnh nhạt nói: “Tự mình luyện.”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển gật đầu, tiếp tục luyện viết tên Lục Tông.

Kiếp trước nàng tự coi bản thân là khá lắm rồi, chỉ là sau khi gả cho Lục Tông liền ít luyện lại, có chút dờ dang.

Xưa nay nàng lại không thích chính mình bỏ sức, muốn đụng bút, liền giao cho nha hoàn thiếp thân.

Lâu dần, tay viết chữ của nàng không thể so sánh được với ai.

Nàng nhớ có một lần, quý nữ Tấn thành tụ họp, Chu Lâm Lang tạo nên sự nổi bật, một tay trăm hoa chữ nhỏ thật đẹp, làm người ta liên tục vỗ tay tán thưởng. Nàng ngẫm không phục, sau khi về phủ liền liều mạng luyện chữ, nhưng càng vội vàng tâm càng bị loạn, sao có thể luyện tốt được? Sau khi Lục Tông biết được, hần lại nói: Rảnh rồi luyện chữ không bằng học một chút quyền cước công phu bảo vệ bản thân.

Lục Tông tập võ từ nhỏ, mà nàng lại là người tay trái gà không chặt, sau khi thành thân, mặc dù Lục Tông sủng nàng tận trời, nhưng cũng có một số việc không thể thương lượng. Thí dụ như mỗi sáng thức dậy phải cùng hần tập thể dục, thói quen này trước kia nàng cũng có, nhưng sau khi nàng và Lục Tông ở bên nhau, cường độ thể dục còn gấp hai lần lúc trước. Ban đầu nàng còn cảm thấy Lục Tông có chút ngược đãi nàng, nhưng lâu ngày, tập luyện như vậy rất có lợi cho bản thân. Nàng cũng không phải người không biết phân biệt tốt xấu, biết hần muốn tốt cho nàng, tất nhiên nàng cũng sẽ không oán hận.

Khương Lệnh Uyển nhìn chữ viết của nàng, lại nhìn Lục Tông ngồi bên cạnh không nói lời nào, vừa định nói chuyện với Lục Tông, liền thấy Đào ma ma

đưa Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề vào.

Thôi di nương trước nay vẫn luôn một bộ dáng đơn giản thanh lịch.

Năm ngoái Khương Nhị gia lại một lần nữa quan tâm đến Thôi di nương, có sủng ái một đoạn thời gian. Nhưng sau khi Từ thị bị hù, Khương Nhị gia lại có vô số hồng nhan tri kỉ bên ngoài, sao có thể để ý một mình đoá hoa trong nhà như Thôi di nương? Nhưng Khương Nhị gia đối xử với nàng không tệ, bây giờ tân nhị phu nhân Diêu thị lại là người hiền thực dịu dàng, Thôi di nương không tranh sủng không gây sự, chỉ lo bảo vệ nữ nhi trải qua những tháng ngày yên ổn ở Thanh Hà cư, đây quả thực là chuyện tốt.

Thân là thiếp thất, ai cũng giống Thôi di nương, chủ mẫu như Diêu thị, như vậy hậu viện trong nhà yên tĩnh không ít.

Khương Lệnh Uyển đi xuống ghé thăm, ngoan ngoãn gọi một tiếng “Di nương”.

Thôi di nương nhìn tiểu mập mập trước mặt, thấy khuôn mặt bánh bao có bôi thuốc mỡ, trên mặt còn vài vết thương, viền mắt không khỏi nóng lên, ôm nữ nhi “phù phù” một tiếng quỳ xuống.

“Di nương, Tứ tỷ tỷ!”

Khương Lệnh Uyển vội hô lên, tay nhỏ vội vàng đỡ nàng, nói: “Di nương làm gì vậy?”

Thôi di nương biết thường ngày Lục tiểu thư đối xử với nữ nhi rất tốt, nhưng nàng không nghĩ tới, một tiểu nữ oa năm tuổi, lại có thể che chở cho nữ nhi nàng như vậy. Nàng nói: “Lần này nếu không có Lục tiểu thư, Đề nhi sao có thể lông tóc không chút tổn hại? Đề nhi là sinh mạng của ta, nhưng Lục tiểu thư thân phận cao quý, con cứu Đề nhi, ta cũng không biết nói gì hơn...”

Chuyện lần này, nàng nghĩ rằng Quốc Công phu nhân sẽ trách tội, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra. Nơi này người cầu tình hộ, ngoại trừ Lục tiểu thư còn ai vào đây.

Khương Lệnh Uyển nói: “Di nương không cần khách khí như thế, hôm đó là Xán Xán sai, nếu Xán Xán không để Tứ tỷ tỷ chơi, người té lúc này chính là Xán Xán...” Nàng nắm tay Khương Lệnh Đề nói tiếp: “Tứ tỷ tỷ không có chuyện gì là tốt rồi.”

Khương Lệnh Đề thấy Lục muội muội hiểu chuyện như vậy, trong lòng cũng được an ủi không ngột. Từ nhỏ nàng đã biết thân phận của mình, thứ nữ thấp bé, nhưng Lục muội muội lại cứ đối xử với nàng tốt như vậy. Đôi mắt to Khương Lệnh Đề dâng lên ánh nước, trầm giọng nói: “Lục muội muội, sau này nếu có chuyện như vậy, tỷ tỷ sẽ cố gắng bảo vệ muội.”

Nàng là tỷ tỷ, sao lại có đạo lý để muội muội che chở cho?

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhìn mẹ con hai người căng thẳng như vậy, liền nói: “Di nương cùng Tứ tỷ tỷ không phải suy nghĩ nhiều, trở về nghỉ ngơi một chút.”

Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma mời Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề về Thanh Hà cư, lúc này nàng lại nhủu mảy ngoi lại trên ghế thuyền.

Chuyện này không phải ngoài ý muốn, cha mẹ chắc chắn sẽ không bỏ qua, vì thế nàng cũng không phải suy nghĩ nhiều.

Trong Vệ Quốc Công phủ có người muốn hại nàng, kỳ thật chỉ dùng đầu ngón tay cũng có thể đếm ra, cũng không khó đoán. Hiềm nghi lớn nhất chính là mấy hải tử chỉ thứ hai cùng những nha hoàn ma ma đã từng hầu hạ Từ thị.

Lục Tông lẳng lặng ngồi im không nói lời nào, trong cuộc trò chuyện kia, hắn cũng nghe ra mấy phần.

Hắn đứng lên cúi người, đỡ hông nhỏ của tiểu bánh bao, ôm nàng ngồi lên đùi hắn, cúi đầu hỏi: “Muội nói huynh nghe hôm nay đã xảy ra chuyện gì.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, kể từ đầu đến đuôi chuyện hôm nay.

Lục Tông nghe xong, trong đầu cũng có suy nghĩ. Nhìn tiểu nữ oa tuổi còn nhỏ, lại có nhiều người muốn hãm hại nàng như vậy. Hắn nói: “Vậy sau này phải cẩn thận hơn một chút, đừng quá ham chơi.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy hôm nay Lục Tông nói nhiều hơn ngày thường một chút, nhưng kiếp trước nàng nhiều lần gặp Lục Tông đông dài như vậy, bây giờ cũng không quá để ý, liền ngoan ngoãn gật đầu nói: “Xán Xán biết, Tông biểu ca cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Lục Tông nghe xong khẽ vuốt cằm “Ân” một tiếng, sau đó nghĩ tới điều gì, nhìn tiểu bánh bao, chỉ chỉ gò má của mình.

Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, ánh mắt lập tức sáng lên, trong lòng minh bạch.

Nàng linh hoạt từ trong lồng ngực Lục Tông đứng lên, tay nhỏ mập mập ôm cổ Lục Tông, miệng nhỏ mập mập chu lên, “bẹp” một cái hôn lên gương mặt của hắn.

Lúc này Khương Bách Nghiêu cùng thê tử đang ở thư phòng thảo luận chuyện hôm nay.

Chu thị nhớ đến khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi liền đau lòng, một khuôn mặt đẹp nói: “Thường ngày xích đu kia đều là Xán Xán chơi, Tứ nha đầu đẩy ở phía sau, hôm nay hiếm khi Xán Xán hứng thú muốn để Tứ nha đầu chơi nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này...” Nàng nhẹ nhàng nói tiếp: “Xán Xán tuy còn nhỏ nhưng lại là một người trọng nghĩa khí, đừng nhìn ngày thường con bé có mới nói cũ không tim không phổi, nàng đã quan tâm đến người nào, chính là tin tưởng vô điều kiện, thực không biết đây là điều tốt hay xấu.”

Khương Bách Nghiêu nắm chặt tay Chu thị, ôm thê tử vào lòng an ủi: “Xán Xán thiện tâm, tất nhiên là chuyện tốt.”

Chu thị gật đầu nói: “Chuyện kia Quốc Công gia phải điều tra rõ ràng, bắt được người gây chuyện, chuyện này không phải ngoài ý muốn.”

Khương Bách Nghiêu biết, chuyện hôm nay nhất định có người cố tình gây nên. Ở dưới mí mắt của hắn mà còn muốn đả thương nữ nhi hắn, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu chuyện này không điều tra rõ ràng, vậy tối nay hắn cũng không thể ngủ ngon.

Chu thị rời thư phòng, liền đi thăm nữ nhi.

Vừa vào phòng, đã thấy nữ nhi cầm bút cúi đầu, dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận. Khương Lệnh Uyển thấy Chu thị, đôi môi cong lên, đôi mắt sáng ngời hô một tiếng: “Nương.”

Chu thị đến bên cạnh nữ nhi, nhìn chữ viết trên giấy, không khỏi buồn cười hỏi: “Tông biểu ca của con đi nhanh vậy?”

Khương Lệnh Uyển cũng không giấu diếm.

Hiện tại nàng chỉ mới năm tuổi, viết tên nam nhân cũng không có xấu hổ.

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhỏ nói: “Đừng a, Tông biểu ca dạy con viết tên của huynh ấy, nói chuyện một chút liền rời đi. Tông biểu ca muốn theo cữu cữu Đại tướng quân đi Cẩm Châu, đến lúc về sẽ mang lễ vật cho Xán Xán.”

Chu thị nghe xong ngẩn ra.

Điều này nàng biết, nhưng Phùng Hoài Viễn đi Cẩm Châu là do có nhiệm vụ trong người, không ngờ lại mang Lục Tông đi theo. Nàng biết Lục Tông xuất chúng, nhưng dù sao hắn chỉ mới mười một tuổi... Chu thị cau mày, trong lòng có chút lo lắng, nhưng người làm cha như Vinh Vương đã yên tâm như vậy, nàng có thể nói cái gì?

Chu thị nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nữ nhi, thấy nữ nhi cũng không có nú kéo gì, trong lòng yên tâm.

Chu thị nói: “Ba ngày sau là sinh nhật của tiểu Quận Chúa Vinh Vương phủ, nương đã chuẩn bị xong lễ vật cho con, con cùng Dụ nhi cùng sang chúc mừng tiểu Quận Chúa đi.”

Sinh nhật Lục Bảo Thiên.

Tay cầm bút của Khương Lệnh Uyển dừng lại một chút, nghĩ mẫu thân thật chu đáo.

Nhưng Lục Tông đi xa nhà, bỏ lỡ mất sinh nhật Lục Bảo Thiên.

Một khắc sau khóe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, thầm nghĩ: Ca ca có ở lại hay không không quan trọng, ngược lại vẫn còn tẩu tẩu nàng đây.

Ngày sinh nhật Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển cùng Khương Dụ tới Vinh Vương phủ.

Trên xe ngựa, đôi mắt to Khương Lệnh Uyển nhìn ca ca tuần tú lịch sự của nàng, ánh mắt hơi đắm chiêu.

Hiện nay ca ca mới mười tuổi, dáng dấp không tệ, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi cũng coi như cực kỳ xuất chúng, vóc dáng cao, khí lực lớn, nhưng lại hay nghịch ngợm như một con khi nhỏ, so sánh với Lục Tông lúc mười tuổi hắn còn kém nhiều lắm. Nếu đổi lại là những cô nương khác, bị ca ca nàng hấp dẫn cũng không phải chuyện hiếm, nhưng Lục Bảo Thiên từ nhỏ đã có Lục Tông là ca ca ưu tú như vậy, sao lại còn để ý ca ca nhà nàng?

Thật là buồn bực a.

Kiếp trước ca ca cưới Chu Lâm Lang, nguyên nhân nàng khó chịu, một phần bởi vì giữa nàng và Chu Lâm Lang ca ca liền chọn Chu Lâm Lang, nhưng một phần nguyên nhân trọng yếu khác —— là bởi vì Chu Lâm Lang không thực lòng yêu thương ca ca của nàng.

Chu Lâm Lang đây là định trả thù nàng.

Khương Dụ nhìn đôi mắt long lanh nước của muội muội mở lớn, liền nói: “Xán Xán không thoải mái sao? Có phải lúc này ăn nhiều?”

Khương Lệnh Uyển nhú mày lắc đầu.

Nghĩ thầm: Thôi, dù sao bây giờ tất cả mọi người đều còn nhỏ, chuyện nam nữ vẫn còn xa lắm, nàng cũng không thể quản quá nhiều chuyện, chỉ cần bảo

vệ chắc chắn ca ca là được.

Khương Lệnh Uyển đến Vinh Vương phủ, nhìn Vinh Vương phủ hôm nay thật náo nhiệt, vội vàng cùng ca ca đi đến hậu viện gặp Lục Bảo Thiên. Nô bộc Vinh Vương phủ dẫn bọn họ đi vào, vừa vào sân, Khương Lệnh Uyển liền nhìn thấy một đám tiểu nam hài tiểu nữ hài mặc quần áo quý khí bao vây xung quanh Lục Bảo Thiên.

Hôm nay Lục Bảo Thiên ăn mặc một thân váy mềm mại màu đỏ, trên hai búi tóc cắm những châu hoa xinh đẹp, cổ đeo khóa trường mệnh tinh xảo, đai lưng màu hồng nhạt phấp phờ trước gió, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp cười thật vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển đi tới, thân thiết gọi một tiếng: “Thiên tỷ tỷ.”

Đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên chính là Chu Lâm Lang đã lâu không gặp, hôm nay một khuôn mặt nhỏ mập mập hồng hào, ăn mặc xinh đẹp, nhưng lại không đoạt mất sự nổi bật của chủ nhân.

Hôm nay Tạ Tinh Tinh cũng tới, vừa thấy Khương Dụ cùng Khương Lệnh Uyển, liền không vui chu miệng, vênh váo tự đắc. Nàng vẫn còn nhớ kỹ giáo huấn lần trước nên không nói gì.

Lục Bảo Thiên rất thích Khương Lệnh Uyển, nhìn nàng liền cười xán lạn nói: “Xán Xán muội tới rồi, tỷ cùng Lâm Lang đều đang nhắc tới muội đây.”

Chu Lâm Lang?

Chu Lâm Lang nhắc tới nàng. . .

Khương Lệnh Uyển chớp mắt một cái liếc nhìn Chu Lâm Lang.

Khương Dụ là một người không sợ phiền phức, nhìn Chu Lâm Lang còn nhỏ đã bày ra bộ dáng kiêu ngạo, liền nhếch môi cười nói: “A, răng mọc ra?”

Chu Lâm Lang nghe xong liền biến sắc.

Khương Lệnh Uyển trừng mắt nhìn ca ca, giầy nhỏ đạp lên chân hấn một cái: “Ca ca. . .”

Khương Dụ gãi đầu, giả vờ cười vô tội nói: “Không phải huynh đang quan tâm Chu biểu muội sao? Lỡ may răng không mọc ra, hay mọc lệch vậy thì rất xấu rồi.”

Khương Lệnh Uyển quả thực hết cách với ca ca của nàng, chỉ còn cách không cho hấn nói nữa.

Hôm nay là sinh nhật Lục Bảo Thiên, mà Chu Lâm Lang lại là bằng hữu thân thiết nhất của Lục Bảo Thiên, nàng không muốn bởi vì chuyện của nàng mà gây chuyện không vui. Khương Lệnh Uyển cố ý đổi chủ đề, nghĩ tới chuyện Lục Tông lần trước, liền kéo kéo tay nhỏ Lục Bảo Thiên, mỉm cười nói: “Thiên tỷ tỷ, chờ tháng sau Tông biểu ca trở về, chúng ta cùng đi thả điều được không?”

Lục Tông làm cho nàng điều heo mập nàng còn chưa chơi đâu.

Xấu như thế, lần sau nàng để Lục Tông tự mình thả, nàng cười nói hấn. Để xem lần sau hấn còn dám làm điều heo mập cho nàng hay không!

Khương Lệnh Uyển nói xong, khuôn mặt nhỏ đầy ý cười của Lục Bảo Thiên thu lại, nàng rừ mắt, có chút khó sở lắm bầm nói: “Lần nay ca ca xuất môn, có lẽ không một hai năm cũng chưa chắc trở về. . .” Phảng phất nghĩ đến điều gì, Lục Bảo Thiên ngăn người nhìn tiểu bánh bao trước mặt, kinh ngạc nói: “Xán Xán, lần trước không phải ca ca đã tìm muội sao? Ca ca không nói gì với muội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Một hai năm.

Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới kiếp trước vài lần Lục Tông mang binh đi đánh giặc kia, lúc đó khí trời hơi lạnh. Nàng là vợ, nên tiễn đưa, nhưng Lục Tông lại nói không cần, buổi tối hôm đó dùng sức dẫn vật nàng, nàng bị làm đến không còn hơi sức, nhưng nghĩ hấn rất lâu mới có thể trở về, liền muốn ra tiễn hấn. Tuy nàng không yêu hấn, nhưng ngày tiếp theo tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có hấn, duỗi tay lần mò chỉ trống trơn, phảng phất như lòng cũng trống rỗng.

Trước khi lấy chồng nàng ở nhà đã được nuông chiều từ bé, đối với việc lập gia đình vẫn có một chút bất an, cũng may Lục Tông là một phu quân tốt, không làm nàng bị oan ức, sủng ái che chở nàng, làm cho nàng không nhịn được mà luôn ý lại vào hấn.

Thời điểm hai người là phu thê, trước khi hấn rời đi, nàng mơ mơ màng màng, mỗi lần đều nghe được những lời căn dặn quan tâm của hấn. Có lẽ trong mắt Lục Tông, nàng là thê tử, nhưng hấn lại luôn sùng nàng như một hải tử. Hấn sợ khi hấn đi rồi, nàng ăn không ngon ngủ không yên, còn lo lắng sợ nàng bị bắt nạt.

Hấn nói với nàng: Bạc có thể tùy tiện xài, thế nhưng oan ức không thể tùy tiện chịu.

... Bây giờ nàng chỉ là tiểu biểu muội của hấn, cho nên đi xa nhà hấn cũng không giải thích cho nàng quá nhiều.

Thực là một nam nhân thành thật.

Chu Lâm Lang thấy gương mặt nhỏ nhắn Khương Lệnh Uyển sùng sốt, liền biết nàng không biết Lục Tông xuất môn. Trước đây Chu Lâm Lang cảm thấy Lục Tông đối xử với Khương Lệnh Uyển quá tốt, tuy như mẫu thân nói, là do Khương Lệnh Uyển bám người quá mức, Lục Tông để ý mặt mũi hai gia đình nên mới chịu đựng. Chu Lâm Lang nàng là quý nữ thế gia, từ nhỏ đã được dạy dỗ thành bộ dáng tiểu thư khuê các, không thể như Khương Lệnh Uyển không có mặt mũi cứ quẩn quýt lấy Lục Tông, nhưng mà... Trong lòng nàng vẫn có chút ước ao.

Chu Lâm Lang cảm thấy, Lục Tông xuất môn không nói cho Khương Lệnh Uyển biết, vậy có nghĩa là trong mắt Lục Tông, Khương Lệnh Uyển chỉ là tiểu oa nhi bám người mà thôi.

Chu Lâm Lang khẽ mỉm cười, lần trước răng đã mọc lên rồi. Trong lúc mọc răng, Chu Lâm Lang còn sợ không tốt cho nên luôn chú ý mọi chuyện, bây giờ coi như không uống phí tâm tư.

Chu Lâm Lang mở miệng nói: “Đúng nha, Tông biểu ca còn nói với chúng ta.”

Lần trước lúc Lục Tông nói với Lục Bảo Thiên, đúng lúc Chu Lâm Lang có mặt ở Vinh Vương phủ nên cũng nghe được.

Nghe Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn gò má Chu Lâm Lang nhuộm ý cười nhàn nhạt, trong ánh mắt cũng có chút ý vị khiêu khích. Nàng thu lại cảm xúc rất nhanh, khuôn mặt bánh bao nở nụ cười xán lạn nói: “Đúng là Tông biểu ca có tìm muội nói chuyện này, chỉ là trí nhớ muội không được tốt...”

Lục Bảo Thiên gật đầu, cúi xuống nói: “Đúng nha, lúc đầu cha cũng không chịu, nói ca ca tuổi còn nhỏ. Nhưng ca ca luôn giữ vững quyết định của hấn, cha cũng không nói được nữa.”

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, hai tay quẩn quýt vào nhau, hơi mất tập trung.

Điều này nàng biết rất rõ, tính tình Lục Tông đúng là rất bá đạo.

Lúc trở về, Khương Dự thấy tiểu muội muội không nói không cười, hai tay đặt trên đầu gối, ngồi im lặng, không có dáng dấp hoạt bát vui vẻ thường ngày. Khương Dự không biết phải nói gì, tuy muội muội hấn còn nhỏ, nhưng có lúc không ai dám xem nàng như một tiểu nữ oa năm tuổi bình thường.

Khương Dự hết đường xoay xở, ông cụ non thở dài một hơi.

Muội muội không vui, khẳng định là vì Lục Tông a.

Đáng tiếc tiểu tử Lục Tông không còn ở đây, nếu không hấn liền tìm người đánh nhau một trận. Ai kêu Lục Tông làm muội muội không vui!

Khương Lệnh Uyển trở về đông viện, im lặng ngồi trên giường gỗ hoa lê khắc hấn tự, đầu nhỏ rũ xuống, hai bím tóc tinh xảo rũ xuống trước ngực, bộ dáng uất ức sầu não, thật không giống tiểu nữ oa năm tuổi.

Hôm nay Tiết Vành đến tìm tiểu biểu muội, hứng thú bừng bừng chạy vào, nhìn tiểu biểu muội ngồi trên giường la hán, lập tức kêu lên: “Xán Xán!”

Có lẽ chạy hơi nhanh, khuôn mặt nhỏ Tiết Vành có chút hồng, nhìn đặc biệt thanh tú. Hấn nhìn tiểu biểu muội, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, chu miệng nhỏ nói: “Xán Xán, nương đồng ý cho huynh ở đây mấy ngày, chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa, muội thích không?”

Tiết Vành rất hưng phấn.

Hưng phấn tới nỗi không chú ý tới vẻ mặt tiểu biểu muội, miệng nhỏ lái nhái, dự định muốn ở lại mấy ngày cùng nàng chơi đùa, đầu đề, trong lòng vui biết bao nhiêu.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ mập mạp của Tiết Vành, đôi mắt to tròn nổi lên một tầng sương mù, hít hít mũi một cái, viền mắt đỏ lên, nước mắt như hạt đậu lớn “lạch tạch lạch tạch” rơi xuống, giống như hạt đậu vàng.

Nhìn thấy vậy, nụ cười trên mặt Tiết Vành vụt tắt, có lẽ là bị dọa sợ, hoang mang hoảng loạn nói: “Xán Xán, muội... Muội đừng khóc a...” Tiết Vành cuống lên, tay nhỏ mập mạp lau nước mắt cho tiểu biểu muội, nhưng nước mắt nàng tựa như suối, cứ rơi không ngừng.

Tiết Vành gấp muốn khóc, con mắt cũng hồng theo, ô ô nói: “Xán Xán...Muội làm sao vậy?...Muội đừng khóc a...”

Nghe lời hấn khuyên, tiểu biểu muội khóc càng dữ.

Nghe tiếng khóc bên trong, Chu thị lập tức đi nhanh vào. Chu khi nhìn nữ nhi ngồi trên giường khóc sụt sùi, trái tim vội nhảy lên, vội vàng ôm nữ nhi nói: “Xán Xán làm sao? Không thoải mái chỗ nào?”

Chu thị gấp không biết làm sao.

Tuy nữ nhi nàng cũng có lúc yếu ớt, nhưng là người thích cười, cũng có lúc giả vờ khóc lóc đáng thương, nhưng đều là chút trò vặt, bây giờ khóc thương tâm như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Chu thị liên tục lau nước mắt trên mặt nữ nhi, một bên liên tục hô bảo bồi.

Nữ nhi bảo bồi vừa khóc, nàng làm nương trong lòng cũng thực khó chịu.

Tiết Vành ngẩng đầu, một mặt đầy nước mắt, bộ dáng tội nghiệp làm người ta thật đau lòng, hán oan ức nhìn Chu thị, tự trách nói: “Xán Xán không muốn chơi với con, cô... Con, con đi về.” Nói xong, Tiết Vành luôn yếu ớt hơn tiểu nữ oa, giờ tay như một nam tử hán lau đi nước mắt, sau đó không nói tiếng nào rời đi.

Chu thị cố gắng an ủi nữ nhi, cũng không có cách chiều cố Tiết Vành, chỉ dặn dò nha hoàn an ủi đưa Tiết Vành về nhà.

Chu thị ngồi xuống, nhìn nữ nhi đang chôn mặt trong ngực nàng, khóc đến nỗi làm xiêm y nàng ướt một mảng lớn. Nàng vỗ đầu nhỏ nữ nhi, cũng không hiểu vì sao nữ nhi khóc. Chỉ là hài tử Tiết Vành kia xưa nay rất ngoan ngoãn, chỉ có nữ nhi bắt nạt người ta, tất nhiên Tiết Vành sẽ không bắt nạt lại nữ nhi. Lại nói, nữ nhi cũng rất thích Vành biểu ca này, làm sao có thể như lời Tiết Vành nói, bởi vì không muốn gặp hán mà khóc thương tâm như vậy đây?

Khương Lệnh Uyển ôm chặt mẫu thân khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Có thể không khó chịu sao? Hán biết rõ nàng không hiểu, tại sao không giải thích một chút.

Khương Lệnh Uyển hồng mắt ngẩng đầu nhìn Chu thị, nước mắt nói: “Nương, Xán Xán không thích Tông biểu ca, Tông biểu ca đáng ghét nhất...”

Chờ lần sau hán trở về, nhìn xem nàng còn để ý đến hán hay không!

Loại tính tình này, đáng đời không cưới được vợ!

Chu thị nghe xong, lúc này chợt hiểu ra. Hóa ra nữ nhi khóc thương tâm như vậy, là vì Lục Tông? Nhưng mà... Chu thị nhíu mày, chuyện Lục Tông xuất môn không phải nữ nhi đã biết rồi sao? Chu thị suy nghĩ chốc lát, trong lòng liền hiểu rõ. Có điều nữ nhi khóc vì Lục Tông, lo lắng trong lòng Chu thị cũng thả xuống, tay nàng xoa đầu nữ nhi, động viên nói: “Ừm, chúng ta không thích.”

Khương Lệnh Uyển khịt khịt mũi.

Không được, nhạc mẫu đại nhân cần phải yêu thích.

Khuôn mặt nhỏ quay về phía Chu thị nói: “Nương, đêm nay Xán Xán muốn ngủ với nương có được không?”

Chu thị nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nữ nhi, thấy nàng không khóc nữa, vội vàng gật đầu nói: “Được, chỉ cần Xán Xán muốn, mỗi ngày nương đều ngủ với Xán Xán.”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển gật đầu thật mạnh, khuôn mặt nhỏ lại tràn đầy nụ cười.

Chỉ cần đêm nào mẫu thân cũng ngủ với nàng, cha nàng chắc chắn sẽ phải khóc nhè một phen.

.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm xong, lau khô tóc xong vội vã trèo lên giường, Chu thị cẩn thận sắp xếp chăn đệm cho nữ nhi. Khương Lệnh Uyển mặc tằm y màu hồng nhạt, tóc dài rối tung, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ trắng nõn, chỉ là bây giờ trên khuôn mặt xinh đẹp thiếu đi mấy phần hoạt bát.

Nàng duỗi tay, theo thói quen sờ vào bên trong, lấy ra một con rối nhỏ.

Tay nhỏ mập mạp vuốt ve con rối, Khương Lệnh Uyển rũ mắt, khẽ thở dài.

Thật ra...

Lục Tông xem như cũng đã nói với nàng đi.

Chỉ là bản thân nàng không hỏi rõ ràng mà thôi.

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ, thầm nghĩ: Không thèm giải vây cho Lục Tông.

Ngược lại lần tới khi Lục Tông trở về, nàng mới không thèm để ý đến hán.

Chu thị thấy con rối trong tay nữ nhi, mặt mày nhu hòa, ôm thân thể mềm mại của nữ nhi, cười dài nói: “Còn nói không thích Tông biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển “hừ” một tiếng, nhét con rối sang một bên nói: “Chính là chán ghét.”

Hành động như vậy mới giống hành động tiểu nữ oa năm tuổi nên có.

Chu thị bất đắc dĩ cười cười, vươn tay qua tìm kiếm nói: “Vậy nương mang nó vứt đi, nhìn đỡ chướng mắt.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong vội vàng “A” một tiếng, sau đó ôm chặt lấy tay mẫu thân, chớp chớp đôi mắt to long lanh nước, thanh âm mềm mại nói: “Nương...”

Chu thị rất hiểu nữ nhi.

Nàng thu tay về, nhẹ nhàng nhéo chớp mũi nữ nhi nói: “Con a, Tông biểu ca đối xử với con thế nào, trong lòng Xán Xán rõ ràng nhất không phải sao? Lúc này không biết Tông biểu ca con sẽ đi bao lâu, nhưng nghe ý tứ Vinh Vương, sau này sẽ để Tông biểu ca đi theo Phùng tướng quân... Tông biểu ca của con lợi hại hơn những nam hài tử khác nhiều, tuổi nhỏ đã có hoài bão của bản thân, lần này có lẽ sẽ đi một hai năm, về sau thời gian xuất môn còn nhiều lắm.” Nàng hôn lên khuôn mặt trắng nhỏ của nữ nhi, biết nữ nhi tuổi còn nhỏ, nàng nói những lời này cũng không biết con bé hiểu được mấy phần, nhưng đối với đứa nhỏ Lục Tông này, nàng mười phần thương thức.

Chu thị tiếp tục nói: “Tông biểu ca của con còn nhỏ đã ở bên ngoài, không biết ăn bao nhiêu khổ. Nhưng Xán Xán, chờ sau này con lớn lên, Tông biểu ca của con sẽ trở thành một đại anh hùng...”

Đại anh hùng a.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, chậm rãi rũ mắt, mi mắt hạ xuống.

Nữ oa năm tuổi lẳng lặng nhìn con rối mập mạp bên cạnh, không nói lời nào nữa.

Nhưng nàng không cần đại anh hùng gì, nàng chỉ cần Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lúc này tiểu nữ oa năm tuổi đang ngoan ngoãn cầm bút, nghiêm túc cẩn thận ngồi cạnh bàn vuông ba chân hoa sen, từng nét từng nét luyện chữ.

Rốt cục cũng xong nhiệm vụ ngày hôm nay, Khương Lệnh Uyển nhẹ nhàng thở một hơi.

Nàng nhẹ nhàng đặt bút xuống, cầm chữ đã viết xong cho Chu thị ngồi bên cạnh xem, thanh âm mềm mại nói: “Nương, Xán Xán viết xong.”

Chu thị đang chăm chú bận rộn không rời tay, làm một kiện trường bào hạ vũ thiên thanh.

Trước đó vài ngày, buổi tối nàng ở cùng nữ nhi, người kia tất nhiên huyền não vô cùng, nói cái gì mà muốn bồi thường, làm sao cũng không chịu yên. Nàng không có cách nào, mới đành đáp ứng làm một thân ngoại bào cho hắn, đỡ cho hắn phải ăn dấm của nữ nhi. Vào lúc này nghe âm thanh mềm mại của nữ nhi bên tai, Chu thị liền nghiêng đầu nhìn nhìn, tình tế nhìn chữ nữ nhi viết, gương mặt nhuộm ý cười, không nhận được tán dương: “Xán Xán tiến bộ rất lớn, sang năm thành tiên sinh, chữ này nhất định sẽ được tiên sinh tán thưởng.”

Khương Lệnh Uyển nhìn nụ cười rạng rỡ của mẫu thân mình, như thể mình đúng là tiểu thần đồng, liền rũ rũ mắt, trong lòng nhất thời cảm thấy hư ảo cực kì.

Nàng vốn là chiếm tiện nghi, nếu còn kém hơn những tiểu nữ oa năm tuổi bình thường kia, vậy thì thật là mất mặt a.

Chu thị cảm thấy tuy nữ nhi mình hơi lười, nhưng lại thông minh, bắt đầu học này nọ cũng nhanh, so với thời điểm nhi tử năm tuổi thông minh hơn nhiều.

Nữ nhi thông tuệ, làm mẫu thân tất nhiên vui mừng.

Chu thị sờ sờ đầu nhỏ của nữ nhi, nói: “Con cũng mệt rồi, hôm nay luyện tới đây thôi, ngày mai chúng ta luyện tiếp. Có điều Xán Xán, nương nói với con một chuyện.”

“Àn?” Khương Lệnh Uyển khó hiểu nhìn mẫu thân mình.

Chu thị bỏ áo choàng trong tay qua một bên, ôm nữ nhi lên, cúi đầu nói: “Lần trước Vành biểu ca của con bị ủy khuất không lý do, còn tưởng rằng con

không thích chơi đùa với hấn đấy. Vành biểu ca của con tính tình như tiểu nữ oa, sợ là trong lòng còn khó chịu hơn... Ngày mai chờ ca ca con đi học về, liền cùng ca ca con đi thăm Vành biểu ca của con, đỡ cho hấn phải suy nghĩ nhiều.”

Hải tử Tiết Vành này, Chu thị hiểu rất rõ, tâm tư vô cùng đơn thuần, gặp chuyện đều nghĩ mình không tốt, sẽ không nói người khác không phải.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng rất tự trách, lần trước Tiết Vành nhất định là bị nàng dọa sợ, nàng đi động viên cũng là điều nên làm.

“Nuông, con biết rồi. Xán Xán nhất định sẽ cố gắng dỗ Vành biểu ca.” Đối với Tiết Vành, nàng vẫn có biện pháp.

Chu thị cười cười, nói: “Vẫn là Xán Xán của chúng ta hiểu chuyện nhất.”

Hai mẹ con nói tới đây, bên Tây viện truyền đến tin tức, nói là Diêu thị ở trong sân tản bộ không cẩn thận, không biết làm sao lại ngã, lúc này đang nằm trên giường nhỏ.

Chu thị vừa nghe nhất thời bị dọa đến mặt mày trắng xám, vội mang theo nữ nhi đi Tây viện nhìn một cái.

.

Thời điểm Chu thị cùng nữ nhi tới bên ngoài phòng ngủ của Diêu thị, liền nghe thấy một trận mắng chửi từ bên trong.

Chu thị ngẩn ra, lập tức đi vào.

Bước vào liền thấy Khương Nhị gia quát trách nha hoàn hầu hạ Diêu thị, điệu bộ khá là dọa người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu thị trắng xám, nàng nằm trên giường nhỏ, hướng Khương Nhị gia kêu một tiếng. Khương Nhị gia vừa nghe, lập tức ngồi vào bên giường Diêu thị, nắm lấy tay nhỏ của nàng, vẻ mặt ôn hòa.

Chu thị trầm nghĩ: Thật sự là lỗi thủy điểm đậu hũ, vô quyết dày có móng tay nhọn*.

*hai câu này có nghĩa tương tự nhau, “lỗi thủy điểm đậu hũ” là đậu hũ ngâm trong nước muối, nói đến quy trình làm đậu hũ (cái này mấy bạn có thể search để tìm hiểu thêm), nước muối làm đậu hũ kết tủa thành từng mảng, ý câu này cũng tương tự vô quyết dày có móng tay nhọn.

Sau khi đại phu đi vào, cẩn thận khám, mới nói là không cần thận trọng động thai khí, chỉ cần tĩnh dưỡng trên giường nhỏ vài ngày là được, chỉ là sau này cần cẩn thận chút, dù sao ba tháng đầu mang thai không thể qua loa.

Khương Nhị gia vừa nghe hải tử trong bụng thê tử bình yên vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là khi nghĩ đến việc suýt chút nữa xảy ra chuyện, nhất thời giận mà không có chỗ phát tiết, lại chửi ầm lên. Diêu thị nhìn Khương Nhị gia lo lắng như vậy, trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn không nhận được khuyên: “Nhị gia, là thiếp thân tự mình không cẩn thận...”

Lúc này thiếp thân nhà hoàn của Diêu thị tiến lên một bước, hướng Diêu thị cùng Khương Nhị gia nói: “Phu nhân, nô tỳ vừa mới đi viện từ lý nhìn qua, ở vị trí phu nhân ngã tìm được mấy hạt châu, nghĩ rằng việc này không phải là ngoài ý muốn.”

Dứt lời, Khương Nhị gia tức giận đứng lên.

Chu thị thấy Khương Nhị gia sắp phát hỏa, liền tiến lên cầm một hạt châu trong tay Lục Thục tinh tế đánh giá. Hạt châu này phẩm chất vô cùng tốt, vừa nhìn liền biết chỉ có chủ nhân mới đeo nổi, đã như thế, chuyện này do người phương nào làm, cũng không phải khó suy đoán. Chu thị nhìn Khương Nhị gia, nói: “Nhị đệ, chuyện này... vẫn là Nhị đệ tự mình xử lý đi.”

Chuyện này không phải Khương Lệnh Dung gây nên thì chính là Khương Lệnh Huệ.

Khương Nhị gia cũng không phải người hồ đồ, lúc trước thê tử không lý do bị ngã, trong lòng hấn cũng đoán được mấy phần, giờ nhìn hạt châu này, càng chắc chắn hơn. Hấn hướng nha hoàn quát: “Còn không mau đưa Nhị nha đầu Tam nha đầu đến đây!”

Khương Lệnh Uyển thoáng giương mắt, nhìn Nhị thúc mặt đầy lửa giận, biết rằng lúc này sợ rằng Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ tránh không khỏi.

Sáu bảy tuổi tiểu nữ oa nơi nào có lòng dạ này? Biện pháp hại người cũng là trắng trợn táo bạo, một đám người lớn cũng không phải ngốc, tất nhiên vừa nhìn liền nhận ra rồi.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn đứng một bên, một lúc sau Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ đi vào, nha hoàn ma ma đi theo phía sau hai người. Khương Lệnh Dung mặc một thân váy mềm màu xanh nhạt thêu hoa lan, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp gầy gò không ít, một đôi mắt to, nàng giương mắt nhìn Diêu thị trên giường nhỏ một chút, cắn cắn môi, sau cùng Khương Lệnh Huệ hướng Khương Nhị gia kêu một tiếng “Cha”.

Khương Nhị gia vốn không để ý hai người này chút nào, thêm chuyện nữ nhi mặt mày có chút giống Từ thị, càng ngày càng khiến Khương Nhị gia không thích. Giương mắt hấn bình tĩnh, tay đem hạt châu đưa đến trước mặt hai người, lớn tiếng hỏi: “Đây là của ai? Còn nhỏ tuổi liền hại mẹ cả mình, ai dạy các người!”

Khương Nhị gia đột nhiên nổi giận, gần như rống một trận, Khương Lệnh Huệ xưa nay nhất gan nhất thời bị dọa khóc, khuôn mặt nhỏ lúc trắng lúc xanh.

Khương Nhị gia trừng mắt, quát: “Không được khóc!”

Thân thể nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Huệ run cầm cập một hồi, liền trốn vào lòng ma ma bên cạnh, cả người run rẩy không dừng được.

Điều thị nằm trên giường nhỏ nhìn không nổi, mày liễu nhíu lại nói: “Nhị gia, chàng nhỏ giọng một chút, đừng dọa tiểu hài tử.”

Lúc này Khương Nhị gia lại không nghe, hần tất nhiên biết mấy hài tử này cảm thấy kẻ mẫu là người dễ ức hiếp, mỗi một người đều bò lên đỉnh đầu nàng, nếu hần còn không quản, sau này không biết còn hung dữ tới mức nào nữa.

Khương Nhị gia nói: “Hôm nay nếu các ngươi không ai chịu nhận, vậy thì chính là do hai người các ngươi cùng làm, cả hai đều bị phạt!”

Khương Lệnh Dung vừa nghe, ánh mắt run rẩy, nàng nghiêng đầu liếc nhìn Khương Lệnh Huệ vừa bị dọa, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một bên Nghiêm ma ma lại “phốc” một tiếng quỳ xuống, hướng Khương Nhị gia nói: “Nhị gia, chuyện này... đây là do nô tỳ làm, là nô tỳ trộm hạt châu trong tráp của Nhị tiểu thư để hại phu nhân...”

Nghiêm ma ma là thiếp thân ma ma hầu hạ bên người Khương Lệnh Dung, cũng là ma ma lúc trước theo Từ thị tiến vào Vệ Quốc Công phủ.

Nghiêm ma ma run rẩy nói: “Nô tỳ thấy Nhị gia đối với tân phu nhân tốt như vậy, trong cảm thấy bất bình vì phu nhân trước kia, lại sợ... lại sợ tân phu nhân sinh hài tử sẽ đối với Nhị tiểu thư Tam tiểu thư không tốt, cho nên mới ra hạ sách này. Nhị gia, Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư mới sáu bảy tuổi, cũng chỉ là tính tình tiểu hài tử, làm sao nghĩ ra loại biện pháp độc ác này? Nhị gia, ngài là người rõ nhất tính tình hai vị tiểu thư, người nói có phải không ——”

Nghe xong lời này, Khương Nhị gia không nói gì nhấc chân hướng ngực Nghiêm ma ma đá tới.

Một cước này đập vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp đập người ra thật xa.

Trong phòng đều là nữ quyến, tất cả bị đều bị dọa sợ, có người nhất gan nhìn không được cả kinh kêu thành tiếng, dù là Chu thị cũng mau chóng che chắn cho nữ nhi đứng một bên, chờ đến lúc Khương Nhị gia nổi điên làm gì đó.

Điều thị chưa từng gặp một mặt này của Khương Nhị gia, cũng bị tình cảnh này làm ngẩn ra, khuôn mặt vốn trắng xám giờ lại trắng hơn ba phần.

Lúc này Nghiêm ma ma tự mình thừa nhận, nhưng Khương Nhị gia vẫn tức không nhìn nổi, trực tiếp kêu người đưa Nghiêm ma ma kéo ra ngoài viện tử lý đánh ba mươi đại bản, đánh xong không cần biết sống chết đều ném ra khỏi Vệ Quốc Công phủ.

Đây là chuyện của chi thứ hai, Chu thị cũng không tiện nói gì.

Chi là Chu thị không muốn nữ nhi thấy một màn tàn nhẫn như vậy, động viên Điều thị vài câu, sau đó liền dẫn nữ nhi trở về Đông viện.

Đi xa xa, vẫn có thể nghe được tiếng kêu thê thảm từ viện tử lý.

Chu thị che tai nữ nhi, lông mày nhíu lại, bước chân cũng nhanh hơn.

Chi là chuyện vừa rồi, người tinh ý cũng nhìn ra được là do Khương Lệnh Dung gây nên.

Khương Lệnh Dung vốn là một tiểu nữ oa cực kì ngoan ngoãn, không ngờ Từ thị vừa đi, lại biến thành đáng về ấy. Lúc này Nghiêm ma ma có thể thay nàng chịu oan ức, nếu ngày sau lại làm ra chuyện gì, vậy thì giấy cũng không thể gói được lửa.

Chu thị bắt đầu thở ra một hơi.

Một tiểu cô nương đang yên đang lành lại biến thành đáng về ấy, xét đến cùng còn không phải do Từ thị là mẫu thân này hại?

Chi là ——

Chu thị cúi đầu nhìn nữ nhi ngoan ngoãn của mình, nghĩ đến chuyện phu quân hôm qua nói cùng nàng, đối với Khương Lệnh Dung cũng là không thể đồng tình. Lần trước chuyện bần đư dây đó, cũng là do Khương Lệnh Dung gây nên. Lúc đầu nàng tức không nhìn nổi, chỉ là sau đó nghĩ nữ nhi cũng không có chuyện gì, nàng lại cùng Điều thị thân thiết, trong nhà bây giờ hòa hòa khí khí, nếu làm ra chuyện gì, quan hệ giữa hai phòng lại ổn ào.

Ai ngờ rằng, có một lần rồi sẽ có lần hai.

.

Tuy nói rằng Khương Lệnh Uyển cực kỳ oán Lục Tông, thế nhưng mấy ngày này lại không gián đoạn chuyện qua lại cùng Lục Bảo Thiên.

Hai tháng này nàng chỉ cần có cơ hội liền hướng Vinh Vương phủ mà chạy tới, quả thực so với lúc Lục Tông ở trong phủ còn chịu khó hơn. Lục Bảo Thiên đối với Khương Lệnh Uyển lại hợp ý, vô cùng yêu thích nắm bột tròn tròn mềm mại này. Lục Bảo Thiên biết Chu Lâm Lang cùng Khương Lệnh Uyển không hợp nhau, nhưng tiểu nữ oa tâm tư đơn thuần, cảm thấy chỉ cần cùng nhau chơi đùa, dần dần sẽ thành bạn tốt, liền cực lực nghĩ biện pháp giúp hai người hòa hảo.

Khương Lệnh Uyển không có hứng thú, Chu Lâm Lang lại mang dáng vẻ thực nữ, ngôn từ nhàn nhạt.

Ngày hôm đó Lục Bảo Thiên nhận được thư của ca ca, hướng Khương Lệnh Uyển ai oán nói: “Ca ca cũng thật là, vẫn như ngày thường, đến cả chữ cũng không nỗ lực bỏ lòng viết thêm một chút. Xán Xán người nói xem, viết thêm một chữ sẽ mất một miếng thịt hay sao?”

Nhìn Lục Bảo Thiên tức giận đến mức quai hàm phình ra, Khương Lệnh Uyển có chút thất thần. Nàng gật đầu phụ họa một tiếng, hai tay quần quýt, cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển không vui, cong môi hướng Lục Bảo Thiên nói: “Tổng biểu ca nếu nhớ viết thư về, liền nói rõ là còn ghi nhớ trong lòng. Muội là muội ruột duy nhất của Tổng biểu ca, huynh ấy không nhớ muội thì có thể nhớ ai?”

Chu Lâm Lang tuổi còn nhỏ nhưng miệng lưỡi lại ngọt, là người sẽ nói dối dành người khác, dù Khương Lệnh Uyển tự nhận dẻo mồm, ở trước mặt Chu Lâm Lang, cũng chỉ có thể bái phục chịu thua.

Quả nhiên, Lục Bảo Thiên nghe xong vui vẻ cười cười, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ca ca cuối cùng cũng coi như nhớ kỹ người nhà.”

Lục Bảo Thiên quen thuộc tính tình ca ca mình, lúc này nếu trong thư viết nhiều, mới khiến nàng cảm thấy khó tin.

Nhìn dáng vẻ Chu Lâm Lang, người không biết còn tưởng rằng Lục Tông viết thư cho nàng đấy, nếu là ngày thường, Khương Lệnh Uyển nhất định sẽ nói gì đó đã kích nhệ khí Chu Lâm Lang, nhưng hôm nay nàng không có tâm tư đấu miệng lưỡi với nàng ta, đầu nhỏ rũ xuống như quả cà tím.

Trở về sân mình ở Vệ Quốc Công phủ, vừa vào phòng liền đặt mông ngồi xuống, nhìn bánh ngọt được chuẩn bị trên bàn, cũng không có hứng thú, khẩu vị dường như phai nhạt đi mấy phần.

Chu thị đi vào, nhìn nữ nhi vậy vậy thư trong tay, cười dài nói: “Con nhìn một cái xem đây là cái gì —— Xán Xán, Tổng biểu ca gửi thư cho con, có muốn nhìn một chút sao?”

Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, lập tức từ giường la hán ngồi dậy.

Sau đó bỗng nghĩ tới điều gì, mím mím môi, đi thẳng tới cạnh bàn, ra dáng nhấc bút, gương mặt bánh bao mập mập có vẻ đặc biệt chăm chú, hấp háy môi lạnh nhạt nói: “Nương, người để đó đi, chờ ta luyện xong rãnh rồi lại xem.”

Nhìn đạo đức này của nữ nhi, Chu thị cảm thấy buồn cười, nhưng nàng biết nữ nhi sĩ diện, liền đặt thư trên bàn cạnh giường la hán, nói: “Vậy thì để đây cho con, nương đi ra ngoài trước.”

Khương Lệnh Uyển gật gù, không có nhìn nhiều, chỉ chăm chú viết chữ.

Chờ nghe được âm thanh mẫu thân mình đi ra ngoài, lúc này mới lặng lẽ giường mất, đôi mắt đen láy to tròn hướng về bức rèm che bên ngoài xem xét.

Lúc sau ——

Liền “bang” một cái nhanh chóng buông bút, tiểu thân thể mập mập cực kì linh hoạt nhảy xuống ghế thêu, bước chân ngắn hướng đến giường la hán, nụ cười trên gương mặt bánh bao xán lạn, cầm thư lên xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Khương Lệnh Uyển nằm nhoài trên giường la hán, tỉ mỉ đọc thư Lục Tông viết cho nàng.

Có lẽ bởi vì Lục Tông biết nàng còn nhỏ tuổi không biết chữ nhiều lắm, nội dung bức thư này viết đơn giản dễ hiểu, kể lại vài việc hán ở Cẩm Châu nghe thấy, cũng không có cái gì khác.

Chỉ là ——

Với tính tình Lục Tông, có thể nhớ đến việc viết thư cho nàng, cũng xem như cực kì để ý.

Nhất thời khuôn mặt tiểu bánh bao của Khương Lệnh Uyển cười tươi như hoa, so với ăn một bát đường chung tô lạc còn vui vẻ hơn. Khương Lệnh Uyển đem thư cất cẩn thận, sau đó nghĩ tới điều gì, lúc này mới vội vã bỏ xuống giường, một lần nữa bước đến bàn vuông, cầm bút lên, từng nét từng nét viết chữ ——

Lục Tông.

Thân thể Diêu thị mang thai, nhưng lại làm cho lão thái thái vui đến hỏng rồi.

Vệ Quốc Công phủ lâu rồi không có thêm cháu chất, nếu sang năm Diêu thị một lần liền sinh nam hài, chính là đứng vững bước chân ở Vệ Quốc Công phủ.

Trước kia hạ nhân ở Tây viện e ngại Từ thị, làm việc đều nom nớp lo sợ. Bây giờ sau khi Diêu thị vào cửa, đối với hạ nhân rất ôn hòa, không chỉ dung mạo xuất chúng, tính tình cũng cực kì tốt, đã như thế, tất nhiên là được hạ nhân cực kì yêu thích. Chỉ là ba hài tử Từ thị lưu lại, mỗi người đều không thích Diêu thị. Vì thế Diêu thị cũng hết biện pháp.

Ngày hôm đó, Diêu thị làm một ít bánh đậu đỏ đưa đến Đông viện.

Khương Lệnh Uyển đối với tay nghề Nhị thẩm thẩm thực sự khâm phục, mỹ nhân vốn vui tai vui mắt, còn có thể làm ra nhiều loại bánh ngọt tinh xảo ngon miệng, có thể không khiến người ta yêu thích sao?

Sau khi mang thai sắc mặt Diêu thị hồng hào hơn trước nhiều, Khương Nhị gia đối với vị kiều thê này có thể nói là sủng ái rất nhiều, mỗi ngày lệnh nhà bếp làm chút đồ ăn bồi bổ thân thể. Mới qua hơn hai tháng, vốn là một thân yếu điệu tinh tế, Diêu thị trở nên đầy đặn hơn mấy phần. Bây giờ nhìn Diêu thị, đúng là ít đi vài phần ngây ngô lúc đầu, thêm chút xinh đẹp của thiếu phụ.

Diêu thị nhìn nắm bột nhỏ ăn đến nổi quai hàm phình ra, liền nghĩ tới hài tử mình, than thở: “Nếu ta có thể sinh một tiểu oa oa đáng yêu như Xán Xán, thật là tốt biết bao nhiêu.”

Hài tử trong Vệ Quốc Công phủ không nhiều, mấy người ở chỉ thứ hai kia, Khương Lộc cùng Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ đều hồ hững với nàng, Khương Lệnh Đề tuy rằng ngoan ngoãn, nhưng lại quá mức rụt rè, ít đi mấy phần hoạt bát; chỉ lớn có hai hài tử, Khương Dự thích nghịch ngợm gây sự, chỉ có Khương Lệnh Uyển này, đáng yêu mềm mại lại xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn liền yêu thích.

Không có mẫu thân nào không thích nghe người khác khen hài tử mình, Chu thị nghe xong trên mặt vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Đệ muội không biết tính tình Xán Xán, lúc nghịch ngợm thì ai cũng không đỡ nổi.”

Khương Lệnh Uyển quyết quyết miệng, tỏ vẻ không phục.

So với kiếp trước, kiếp này nàng ngoan hơn nhiều.

Diêu thị nghe xong cười cười, nói: “Tiểu hài tử hoạt bát chút mới tốt...” Nàng nghĩ tới điều gì, ngưng cười, hướng Chu thị nhỏ giọng, “Tẩu tẩu, hôm nay muội tới là có chuyện muốn nói cùng tẩu —— muội vừa vào cửa gần nửa năm, nhưng lại vô cùng hợp với tẩu tẩu, trong lòng coi tẩu như thân tỷ tỷ*, sở dĩ có một số việc, muốn tẩu quyết định giúp, tự mình muội thực sự không có kinh nghiệm.”

*thân tỷ tỷ: chị ruột; thân muội muội: em gái ruột

Chu thị vốn rất yêu quý Diêu thị, bây giờ thấy Diêu thị thành thật với mình, có lý nào lại không giúp đỡ?

Chu thị nói: “Đệ muội có chuyện gì cứ nói, chỉ cần muội tin ta là được.”

Diêu thị vừa nghe, chợt gật đầu “ân” một tiếng, sau đó có chút ý tứ không tốt, rừ mắt nói: “Muội biết trước khi muội vào cửa Nhị gia từng làm không ít chuyện hồ đồ, nhưng hẳn đối với muội rất tốt, điểm ấy muội cảm nhận được. Những thứ kia sau khi động phòng hẳn đều không có chạm qua nữa, mỗi ngày đều trở về sớm, không qua đêm bên ngoài, nhưng hiện nay muội mang hài tử, không nên hầu hạ hẳn, tẩu nói xem... Muội có nên...”

Nói tới chỗ này, Chu thị tất nhiên hiểu rõ ý tứ Diêu thị.

Chu thị ngẩng đầu nhìn Diêu thị một chút.

Ban đầu nàng cũng cảm thấy Nhị đệ nhất định là coi trọng dung mạo của Diêu thị, lúc này mới khẳng định muốn kết hôn, nhưng lúc này cưới về, lại đem Diêu thị như nhân châu từ* mà đau. Lần Diêu thị ngã một cái kia, nhìn xem Nhị đệ căng thẳng thành hình dạng gì? Nghĩ đến Nhị đệ nàng cũng coi như lãng tử, nếu có thể cố gắng sinh sống cùng vị đệ muội hiền lương dịu dàng, chính là không thể tốt hơn.

Chu thị nói: “Chuyện như vậy, tẩu vốn không tiện nói, nếu đệ muội tin ta, vậy ta cũng nói một vài lời từ đáy lòng. Tính tình Nhị đệ lúc trước xác thực là vô cùng hồ đồ, nhưng cũng không làm gì được hẳn. Nhưng từ sau khi đệ muội vào cửa, Nhị đệ đối với muội như thế, quả thật ngoài dự liệu của ta. Hồi muội mới vào cửa, nương liền đề cập với ta, lo lắng tính tình muội quá mức dịu dàng, không áp được Nhị đệ, nếu bị ủy khuất, nương cũng đau lòng. Lúc này nhìn hai người cùng nhau vui vẻ, lại mang thai hài tử, Nhị đệ lại cẩn thận từng li từng tí phụng dưỡng muội trong lòng bàn tay, ta nghĩ rằng Nhị đệ là chân tâm đối với muội...” Chu thị bỗng nghĩ đến phu quân mình, mặt nhuộm ý cười, nói, “Nam nhân a, có ai hi vọng nữ nhân mình thích đem hẳn đẩy đến bên người nữ nhân khác? Nam nhân đều sĩ diện, bây giờ hẳn tốt với muội, nếu muội thật sự làm vậy, danh tiếng hiền lương đúng là có, nhưng nếu không cẩn thận làm tổn thương hẳn, sau này muốn cứu vẫn là rất khó khăn...”

Diêu thị nghe chăm chú, cũng rừ mắt suy nghĩ chốc lát, sau đó khoé miệng tỏa ra một nụ cười, nói: “Tẩu tẩu nói đúng lắm.”

Chu thị cười cười, nói: “Lời ta nói cùng đệ muội xem như là xuất phát từ tận đáy lòng, nếu là bị người ngoài nghe thấy, chỉ sợ sẽ nói ta hẹp hòi ——”

Điều thị lại nói: “Mối không phải. Tàu có thể nói chuyện như vậy cùng ta, trong lòng muội thấy rất vui vẻ. Lúc trước muội còn sợ không xử lý tốt mối quan hệ chị em dâu, tàu cũng biết tuổi tác muội... Thế nhưng trên thực tế lại không có bao nhiêu kinh nghiệm...”

Cái này Chu thị tất nhiên biết.

Vì danh tiếng khác phu, mấy năm qua Điều thị cửa lớn không ra, ngay cả thân thích cũng cực ít qua lại, cũng khó trách tính tình ngày càng nhàn tĩnh.

Điều thị lại nói: “Mấy lời tàu tàu nói khiến muội nhất thời thoải mái*, kỳ thực nói thật, muội cũng không muốn Nhị gia hấn... Dù sao muội cũng không hào phóng như vậy. Thấy tàu cùng Quốc Công gia ân ái đến nay, xác thực khiến người ta không ngừng hâm mộ, nếu sau này muội cùng Nhị gia cũng có thể như vậy thì thật tốt.”

*chỗ này nguyên văn tác giả là “đề hồ quán đỉnh”, nghĩa nôm na hình như là đổ rượu đồ lên đỉnh đầu))) nó hơi không liên quan xí vì mị dịch từng chữ một, theo gg thì đây là một thành ngữ, ẩn dụ việc lắng nghe người thông minh nói sẽ hiểu được nhiều điều, hoặc cũng để miêu tả sự mát mẻ hoặc thoải mái))))

Điều thị nhìn nữ tử ngồi bên cạnh, thấy nàng dung mạo đoan chính thanh nhã, là dung mạo thể gian hiếm thấy, khuôn mặt tươi cười nhìn như không lớn hơn mình bao nhiêu, lúc vung tay nhắc chân đều khéo léo hào phóng, khí chất càng hơn dung mạo. Trong lòng nàng vui mừng, tàu tàu có thể cùng nàng nói lời thật lòng, chính là thật sự coi nàng như thân muội muội. Từ lúc bắt đầu vào cửa, vị tàu tàu này liên day dỗ nàng rất nhiều, hơn nữa mỗi lần đều nhẫn nại, nữ tử như vậy, ai cũng sẽ yêu thích.

Nghe xong lời Chu thị nói, trong lòng Điều thị cũng không còn bận tâm, hoan hỉ vui mừng trở về Tây viện.

Khương Lệnh Uyển yên tĩnh ngồi một bên.

Chuyện hai người vừa nói tất nhiên một chữ cũng không lọt khỏi tai nàng.

Khương Lệnh Uyển loan môi, thăm nghĩ mình không chỉ dung mạo giống mẫu thân, ngay cả tính tình cũng giống mẫu thân.

Nàng cũng vậy, mặc kệ những thứ ngổn ngang kia, phu quân mình làm sao có thể rộng lượng giao cho nữ nhân khác dùng? Nếu Lục Tông sau này dám cưới vợ bé, xem nàng làm sao trừng trị hấn!

.

Điều thị một mặt vui mừng trở về Tây viện.

Vừa vào phòng, đã thấy Khương Nhị gia trở về.

Nàng kêu một tiếng “Nhị gia”, sau đó hơi nhướn mày, đi tới giúp Nhị gia thu dọn xiêm y, bắt đầu dĩ mím cười: “Nhị gia sao lại giống tiểu hài tử, xiêm y cứ vất bừa bãi?”

Về mặt Khương Nhị gia ngẩn ra.

Hắn nhìn thê tử yêu điệu trước mặt, có chút không tự nhiên nói: “Không chú ý.”

Điều thị nghe xong nhân tiện nói: “Cái kia chính là trách nhiệm của gã sai vặt theo sau Nhị gia, như vậy xuất môn không phải là để người ta chê cười sao?” Nàng cẩn thận từng li từng tí vuốt lên nếp nhăn trên áo bào, nhìn về phía Lục Thục, nói, “Đứng đó làm gì, còn không đi pha trà cho Nhị gia?”

Lục Thục xưa nay cơ linh, làm việc cũng ỗn thoả, lúc này đứng là có chút mất tập trung, nghe Điều thị nói xong sững sờ ngẩn đầu, đối mắt với Khương Nhị gia, khuôn mặt nhất thời nóng lên, sau đó lui xuống chuẩn bị nước trà.

Trong phòng không còn người ngoài, Khương Nhị gia mới ôm lấy thê tử trong lòng ngực, ôn nhu hỏi: “Lại đến chỗ đại tẩu?”

Điều thị biết tính tình Khương Nhị gia có chút trẻ con, cũng tùy theo hấn, hai tay ôm eo hấn, gật đầu nói: “Ân, thiếp thân đối với việc nhà một chữ cũng không biết, mỗi lần đều là tàu tàu chỉ dạy thiếp thân. Tàu tàu tính tình được, đối xử với thiếp thân như thân muội muội, thiếp thân tất nhiên cũng yêu thích nàng. Nhị gia...” Điều thị bỗng nhiên đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần lãng của Khương Nhị gia, gò má hồng hào nói, “Nhị gia yêu thích thiếp thân sao?”

Khương Nhị gia nhìn thê tử e thẹn ướt át trong lòng ngực, trong lòng đột nhiên sinh ra mấy phần hổ thẹn.

Tay hấn vuốt ve mặt nàng, nói: “Tất nhiên yêu thích.”

Điều thị thấy hấn dường như có chút không giống thường ngày, quy củ đáng hoàng trình trọng, đúng là có chút không quen.

Nàng cười nói: “Kỳ thực thiếp thân tuổi như vậy rồi, nói những lời này sợ là có chút kỳ quái, nhưng Nhị gia cũng biết chuyện của thiếp thân trước đây. Lúc trước gã cho Nhị gia, thiếp thân liền đem cả đời đánh cược, Cũng may... Cũng may thiếp thân lúc này không thua.”

Lúc trước hấn không tốt thì như thế nào? Chỉ ít có thể chậm rãi thay đổi. Nàng nguyên ý tốn thời gian cả đời.

Khương Nhị gia biết nàng đọc đủ thứ thi thư, xưa nay làm việc đều có quy củ, hôm nay hiếm thấy lộ ra kiểu thái tiểu nữ nhân như vậy, sợ là đại tẩu cùng nàng nói cái gì. Kỳ thực hẳn cũng thấy buồn bực, lúc trước nói nữ nhân đều chỉ là tùy tiện vui đùa một chút mà thôi, như đại ca hẳn chăm chú như thế làm cái gì? Đại tẩu thực sự xinh đẹp tuyệt luân, nhưng mỹ nhân xinh đẹp, giữ mười năm cũng nên chán... Bây giờ, đúng là đến phiên hẳn tự mình té nhào.

Khương Nhị gia giờ tay xoa đầu Diêu thị, nghĩ tới điều gì, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Chớp mắt một cái, liền đến đầu tháng sáu năm sau.

Diêu thị sinh một tiểu tử béo, tên là Khương Hữu, Vệ Quốc Công phủ liền có thêm một vị tam công tử.

Kiếp trước không có chuyện kia của Từ thị, Diêu thị tất nhiên chưa vào cửa, Khương Lệnh Uyển vẫn là bé nhất. Bây giờ có thêm một tiểu đường đệ, liền khiến Khương Lệnh Uyển vui đến hỏng rồi, mỗi ngày đều muốn đi Tây viện thăm tiểu đường đệ.

Khương Lệnh Uyển sáu tuổi vóc dáng tất nhiên là cao lên một chút, chỉ là khuôn mặt bánh bao mập mập không làm sao biến hóa, vẫn là môi hồng răng trắng, khiến người người yêu thích. Nàng cúi đầu, nhìn tiểu đường đệ trong nôi ngâm lấy đầu ngón tay.

Vị tiểu đường đệ này của nàng khổ người lớn, sau này cũng là tiểu mập mập tròn vo.

Nhìn thấy nàng tới, tiểu đường đệ liền mở toa mắt long lanh nước nhìn nàng, khanh khách cười không ngừng, a a a rất là nhiệt tình —— đại khái là cùng một gương mặt bánh bao, hai người nhìn nhau đều thấy thân thiết.

Khương Lệnh Uyển cúi người hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé non nớt trắng trẻo của Khương Hữu, lúc này rốt cục hiểu được vì sao người khác nhìn mình đều muốn xoa nắn, hôn nhẹ mặt nàng.

Quá đáng yêu.

Bàn tay mập mập của Khương Lệnh Uyển cầm tay nhỏ của Khương Hữu, thấy hẳn cảm lấy đầu ngón tay mình, sức lực cũng rất lớn.

Tiểu oa oa thật là quá đáng yêu, kiếp này nàng nhất định phải tranh thủ, cố gắng dưỡng tốt thân thể, sinh nhiều mấy đứa cho Lục Tông.

Hữu nhi nhìn khuôn mặt bánh bao thịt của vị tiểu đường tỷ cũng rất yêu thích, đến gần gặm gặm, chỉ là tiểu oa oa lúc này răng không dài, gặm nửa ngày cũng không gặm được gì, liền không vui nhú lông mày. Đôi mắt to nhìn gương mặt tiểu đường tỷ lưu lại ngậm nước của mình, duỗi cánh tay mập mập ra mồm, sau đó a a a vui mừng gọi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Khương Lệnh Uyển đang vui đùa với tiểu đường đệ đáng yêu, Khương Lệnh Đề thờ hồng học chạy vào.

Khương Lệnh Uyển xoay người, nhìn tiểu nữ oa trắng nõn mềm mại, một năm qua, Khương Lệnh Đề thay đổi khá nhiều. Lúc này nàng chải lên búi tóc trái đào chỉnh tề, không mang trang sức khác, ngay cả váy cũng chỉ có một màu xanh nhạt.

Khương Lệnh Đề hướng Diêu thị ngọt ngào hô một tiếng “Mẫu thân”, sau đó mới quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Lục muội muội, chúng ta đi thôi, Tà tiên sinh sắp đến rồi.”

Tà tiên sinh trong miệng Khương Lệnh Đề chính là nữ tiên sinh Chu thị dùng mọi cách để mời về cho Khương Lệnh Uyển —— Tà Cửu.

Nếu nói về danh tiếng, tên tuổi Tà Cửu so với Thẩm Như Ý lúc trước vang dội hơn nhiều. Tà Cửu không giống như Thẩm Như Ý thanh cao, lại là một nữ tử khiến người ta nhìn không thấu.

Tà Cửu vốn là quý nữ Tà gia, từ nhỏ chính là tiểu thần đồng, tài năng hơn xa những người được gọi là đại tài tử. Thời điểm Tà Cửu năm mười lăm tuổi đem lòng yêu thích một nam tử lớn hơn nàng mười tuổi, nam tử kia ngoại hình phổ thông gia thế cũng phổ thông, nhưng lại cùng Tà Cửu ngạo tình ta nguyện, sau tư định chung thân*. Nhưng Tà gia nói thế nào cũng là gia tộc lớn tiếng tăm lừng lẫy ở Tân thành, làm sao có thể để hôn ngọc quý trên tay gả cho một nam tử không có gì như thế? Tà Cửu thấy phụ thân muốn đem nàng gả cho biểu ca cùng tộc, liền dứt khoát rời khỏi Tà gia, gả cho nam tử phổ thông kia. Điều này làm cho phụ thân Tà Cửu tức giận đến mức trực tiếp cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, sau lần đó không nhận Tà Cửu là người nhà họ Tà, càng không cho phép nàng bước chân vào Tà gia nữa bước.

*tư định chung thân: tự ý kết hôn, thời xưa kết hôn là do cha mẹ mai mối, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nên việc tự ý kết hôn là đại nghịch bất đạo)))) không như bây giờ

Kiếp trước Khương Lệnh Uyển thời điểm nghe được chuyện này, thân phục không ngớt.

Trong mắt nàng, những nữ tử kia đọc đủ thi thư đa phần đều cổ hủ gần buồn, có thể làm ra chuyện khác người như vậy dĩ nhiên khiến người ta giật mình.

Nàng khâm phục dũng khí của Tạ Cửu, nếu đổi lại là nàng, nàng đánh chết cũng không ngó ngàng như vậy.

Ví dụ như hiện tại, phu quân của Tạ tiên sinh lâm trọng bệnh, mẫu thân nàng bỏ ra số tiền lớn, lúc này mới có thể thỉnh nàng đến quý phủ dạy cho mấy tiểu nữ oa chưa dứt sữa. Với Tạ Cửu mà nói, thật sự là đại tài tiểu dụng*. Nếu như lúc đó Tạ Cửu nghe theo lời cha mẹ gả cho biểu ca cùng tộc, bây giờ làm sao có chuyện vì kẻ sinh nhai mà xuất đầu lộ diện a? Có điều tính khí Tạ Cửu xác thực ngang bướng, là người cực kì khó tiếp xúc, dù nàng là tiểu nữ oa, đối với nàng cũng vô cùng nghiêm khắc, một chút cũng không cho cha mẹ mặt mũi, nên phạt liền phạt. Tính khí này, chẳng trách tới một bằng hữu tiếp tế cũng không có.

*đại tài tiểu dụng: dùng tài lớn làm việc nhỏ

Khương Lệnh Uyển nghĩ đến lần trước nàng đến muộn, Tạ tiên sinh cảm thước đánh lòng bàn tay nàng, sức lực quả thực khiến nàng đau đến không nói ra lời.

Tiểu thân thể của Khương Lệnh Uyển run lên, nghĩ tới uy nghiêm của Tạ Cửu, liền hướng Điều thị nói: “Nhị thẩm thẩm, vậy Xán Xán đi học, chút nữa lại trở lại thăm Hữu nhi.”

Sinh xong hài tử Điều thị đã đau khổ hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ cũng nhiều hơn mấy phần từ ái, hướng Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề nói: “Đi đi, đừng để Tạ tiên sinh chờ các con.”

Khương Lệnh Uyển “Ân” một tiếng, nắm tay Khương Lệnh Đề quay về Đông viện, thay đổi một thân váy xấu hoắc*.

*à váy đây chính là nguyên văn tác giả đây a.

Khương Lệnh Uyển nhìn chính mình trong gương ——

Trên nụ hoa kẻ chỉ buộc dây cột tóc, tất cả các loại châu hoa đều tháo xuống, chỉ có khóa trường mệnh mang trước ngực nàng mới được giữ lại, chỉ là một thân váy xanh mượt này thật sự quá xấu. Như cái năm màu xanh.

Nhưng cũng không có cách nào.

Tạ Cửu là một tiên sinh nghiêm khắc, không cho hai nàng ở trong lớp mang đồ trang sức, khóa trường mệnh này vẫn là do mẫu thân khuyên can đủ đường mới đáp ứng cho nàng mang. Thấy khuôn mặt tiểu bánh bao của Khương Lệnh Uyển nhăn nhó, tràn đầy ghét bỏ, Khương Lệnh Đề cười cười nói: “Lục muội muội mặc gì cũng đều đáng yêu a.”

Khương Lệnh Uyển biết Tứ tỷ tỷ đang an ủi mình, cũng không nói gì, chỉ cùng nàng đi đến Ngọc Thạch đường học tập.

Ngọc Thạch đường là tiểu học đường bố trí trong Vệ Quốc Công phủ, chuyên để cho các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ đi học. Bây giờ Vệ Quốc Công phủ có tổng cộng bốn tiểu thư, hai chị mỗi bên mời một nữ tiên sinh, người ít, tất nhiên không thể so sánh với đồng học bên ngoài, dưới mí mắt tiên sinh ngủ gật hay truyền giấy đều không bị phát hiện, quả thực ngáp một cái đều sẽ bị Tạ tiên sinh gọi dậy hỏi vài câu, khiến người ta cảm thấy gò bó khấn trương.

Thời điểm Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề tới cửa, nhìn thấy Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần cũng vừa mới đến.

Còn Khương Lệnh Dung, từ lúc sinh bệnh năm ngoái vẫn chưa tốt lên. Khương Nhị gia cũng nhẫn tâm, thỉnh thoảng đưa Khương Lệnh Dung đến biệt viện dưỡng bệnh, năm ngoái lúc tốt cũng không đón về. Có điều mấy ngày trước nghe nói thân thể Khương Lệnh Dung đã tốt lên, Điều thị lại thiện tâm, ở bên tai Khương Nhị gia nhắc tới, Khương Nhị gia tất nhiên mềm lòng, nói chọn thời điểm tốt liền đón Khương Lệnh Dung về.

Khương Lệnh Huệ đứng trước mặt hai người, tình tứ đánh giá cách ăn mặc của hai người một phen, lúc này mới “phụt” cười ra tiếng, hướng Tô Lương Thần bên cạnh nói: “Lương Thần, tỷ xem Tứ muội muội cùng Lục muội muội giống con sâu lông a, xanh mượt thế kia...”

Tô Lương Thần chỉ liếc mắt nhìn, không lên tiếng, trên mặt chỉ nhiều hơn một chút ý cười, coi như là phụ họa.

Khương Lệnh Huệ mỗi lần nhìn thấy Khương Lệnh Uyển ăn mặc thế này, liền vui vẻ liên tục, dùng sức cười cợt.

Nàng biết Khương Lệnh Uyển tuổi còn nhỏ đã yêu thích trang phục, ngày thường đeo trên đầu mặc trên người, cái nào không phải tinh mỹ vô song, giá trị không nhỏ? Tuy cùng là tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, nhưng nàng so với Khương Lệnh Uyển chính là chênh lệch một vùng trời, chỉ là từ lúc Khương Lệnh Uyển mời tiên sinh năm nay, thấy nàng chỉ có thể mặc váy cùng trang sức đẹp để sau giờ học, trong lòng tất nhiên cũng thấy thoải mái chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dạng đặc ý của Khương Lệnh Huệ, cũng lười tính toán cùng nàng, chỉ kéo Khương Lệnh Đề đi vào.

Đi vào bên trong, đôi mắt Khương Lệnh Đề cong cong, không nhịn được cười khanh khách nói: “Lục muội muội quả thực lớn rồi.”

Nếu là trước đây, vị Lục muội muội này của nàng khẳng định không nhận được tranh chấp cùng Tam tỷ tỷ, không chiếm được tiện nghi quyết không bỏ qua.

Khương Lệnh Uyển đặt mông ngồi xuống trước bàn đọc sách bằng gỗ, ngẩng đầu nhìn Khương Lệnh Đề nói: “Nàng chỉ là ganh tị với muội thôi, muội tính toán với nàng ta làm cái gì?” Ánh mắt Khương Lệnh Huệ đầy tha thiết mong chờ nhìn vòng châu trang sức trên người nàng vòng qua vòng lại không phải một hai hồi, rõ ràng trông mà thèm, nhưng lại cố gắng đi si nhục nàng, tính tình này khiến người ta một chút đồng tình cũng không có. Có điều Khương Lệnh Huệ vẫn tính là dễ chịu, Nhị thẩm thăm vì muốn nàng vui lòng mà mua không ít xiêm y trang sức đẹp đẽ, vốn Khương Lệnh Huệ không thích kẻ mẫu cũng dần bắt đầu thân cận Nhị thẩm thăm, chỉ cần có trang sức đẹp đẽ, mở miệng gọi một tiếng “Mẫu thân” ngọt tới mức muốn chảy nước.

Khương Lệnh Đề cười cười, nhìn khuôn mặt bánh bao của Lục muội muội, càng nhìn càng khiến người ta yêu thích. Nàng liền không hiểu, vì sao Tam tỷ tỷ vẫn không thích Lục muội muội.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, hai người liền biết là Tạ Cửu đi vào.

Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề mau chóng ngoan ngoãn im lặng, nghiêm túc ngồi trước bàn đọc sách.

Tạ Cửu dung mạo thanh lệ, nhưng không tính là quá mức xuất chúng, chỉ là khí chất thanh lãnh, có chút khó thân cận, thấy nàng hôm nay chỉ mặc một thân váy mềm phồng thông hơi cũ màu xanh nhạt, trên người không đeo bất kỳ trang sức nào, ngay cả tóc, cũng chỉ chải một cái uyển hoặc đơn giản, mang thêm một cái trâm gỗ khắc. Trâm gỗ này dường như đã qua nhiều ngày, thấy Tạ Cửu mỗi ngày đều mang, tất nhiên không khó đoán ra —— trâm gỗ này đại khái là do phu quân tặng nàng.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn.

Tục ngữ nói: bần tiện phu thê bách sự ai*. Vị Tạ tiên sinh này không biết có khi nào hối hận về quyết định ban đầu không?

*bần tiện phu thê bách sự ai: phu thê nghèo khổ trăm sự buồn, ý là cái nghèo mang đến trăm ngàn chuyện đau buồn khác.

Khuôn mặt Tạ Cửu không cảm xúc nhìn hai tiểu nữ oa ngồi thẳng trước bàn đọc sách, đi tới đằng trước, cũng không nói gì thêm, liền bắt đầu kiểm tra nội dung hôm qua đã học.

Tạ Cửu nhàn nhàn liếc mắt nhìn Khương Lệnh Uyển, nói: “Đọc thuộc lòng một lần luận ngữ mấy ngày nay học được.”

Hôm qua vừa mới học xong luận ngữ “Học nhi thiên”*, Tạ Cửu cố ý cho bài tập là bắt hai người học thuộc.

*cái này tui cũng không rõ lắm nghĩa của nó, hình như là một luận ngữ của Khổng Tử, dịch từng chữ theo sát raw là học và sách (?) chắc là học và hành í))) tui search gg cũng không ra được cái gì nhiều nên mình cứ tạm hiểu là học và hành đi nha.

Khương Lệnh Đề quy củ ngồi yên, nghiêng đầu nhìn Lục muội muội, nàng cũng biết tính tình Lục muội muội, học xong liền đi thăm Hữu nhi ở chỗ mẫu thân một hồi, trở về sân mình, làm sao còn nhớ bài tập Tạ tiên sinh giao a? Dù là nàng ngàn dặn vạn dặn, Lục muội muội đại khái là nước đổ đầu vịt, sợ là không để trong lòng.

Khương Lệnh Uyển lại dùng âm thanh mềm mại, trước mặt Tạ Cửu cũng không căng thẳng như Khương Lệnh Đề, chậm rãi đọc xong, sau đó mới ngoan ngoãn nói: “Tiên sinh, như vậy được chưa ạ?”

Tạ Cửu nhìn tiểu nữ oa bụ bẫm trước mặt, thấy nàng còn nhỏ tuổi đã có khuôn mặt tinh xảo dị thường, khuôn mặt nhỏ trắng nõn không có chút sợ sệt, đôi mắt to long lanh nước càng linh khí mười phần, nhìn liền biết là người thông tuệ. Chỉ là vị Khương Lục tiểu thư này còn nhỏ tuổi liền bị chiêu đến ngân kiều vạn sủng...

Khương Lệnh Uyển đọc vô cùng trôi chảy, vốn Khương Lệnh Đề cảm thấy lo lắng cũng không nhận được đưa đến ánh mắt khen ngợi.

Có điều Khương Lệnh Uyển lại có chút chột dạ.

Tạ Cửu khẽ vuốt cằm, không có bất kỳ biểu dương* nào, chỉ nói một câu: “Ngồi xuống đi.” Sau đó liền gọi Khương Lệnh Đề dậy đọc thuộc lòng. Khương Lệnh Đề đối với chuyện học xưa nay chăm chú, mỗi ngày ngoại trừ lúc học xong chơi cùng Khương Lệnh Uyển, đều ngoan ngoãn ở Thanh Hà cư chăm chú đọc sách. Nội dung “Học nhi thiên” Khương Lệnh Đề đã sớm thuộc nằm lòng, chỉ là nàng xưa nay nhát gan, đối mặt với tiên sinh vẫn còn chút sợ sệt, vừa căng thẳng một chút liền đọc có chút không trôi chảy.

*biểu dương: khen ngợi

Tạ Cửu nhưng lại động viên nói: “Đừng nóng vội, từ từ đọc.”

Đọc đến khúc sau, Khương Lệnh Đề liền quên căng thẳng, trôi chảy đọc thuộc mấy câu ở mặt sau, đôi mắt to nhìn Tạ Cửu, có chút bất an.

Tạ Cửu mỉm cười tán dương: “Đọc rất khá, chắc hẳn là dành ra nhiều công sức, ngồi xuống đi.”

Được tiên sinh biểu dương, khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Đề nhất thời nhiễm ý cười, gật đầu nói: “Tạ ơn tiên sinh.” Sau đó liền hoan hỉ vui mừng ngồi xuống, dự định sau khi học xong liền nói cho mẫu thân biết, nàng được Tạ tiên sinh biểu dương.

Tạ Cửu liếc mắt nhìn Khương Lệnh uyển, thấy nàng còn nhỏ, trên mặt lại không lộ ra bất kỳ cảm giác không vui nào.

Sau khi học xong, hai người đi ra khỏi Ngọc thạch đường, Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Uyển bên cạnh, không lên tiếng. Khương Lệnh uyển thấy về mặt Khương Lệnh Đề có gì đó không đúng, lúc này mới trừng mắt nhìn nói: “Tứ tỷ tỷ làm sao vậy?”

Khương Lệnh Đề dừng bước, nhìn khuôn mặt mập mạp đẹp đẽ của Khương Lệnh Uyển, cẩn thận hỏi: “Lục muội muội, muội... muội có thấy không vui không?”

Tuy Khương Lệnh Đề mới bảy tuổi, nhưng tâm tư so với tiểu nữ oa bình thường tinh tế hơn nhiều.

Con mắt Khương Lệnh Uyển cong cong, nói: “Tứ tỷ tỷ sao lại hỏi vậy?”

Khương Lệnh Đề rũ rũ mắt, có chút bất an, hấp háy môi bất mãn lầm bầm nói: “Lúc này rõ ràng Lục muội muội học giỏi hơn ta, nhưng Tạ tiên sinh không có biểu dương người, nếu là tỷ, tỷ sẽ cảm thấy có chút không công bằng...” Nàng biết mình cũng coi như thông minh, nhưng Lục muội muội này nhỏ hơn nàng một tuổi, so với nàng lại càng thông minh hơn. Chỉ là mỗi lần ở trong lớp, Tạ tiên sinh dường như có chút không thích Lục muội muội, chưa bao giờ tán thưởng nàng câu nào, ngược lại đối với mình, lại thường xuyên biểu dương.

Còn tưởng là chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, nói: “Tạ tiên sinh biểu dương muội không thấy có gì hiếm lạ, trong mắt Xán Xán, Tứ tỷ tỷ vẫn luôn lợi hại nhất, lừa được người khác, chứ Tạ tiên sinh đâu phải người ngốc sao có thể dễ bị lừa như thế?”* Được rồi, chúng ta đi thăm Hữu nhi đi, sau đó cùng Xán Xán trở về ăn điểm tâm, mấy ngày nay nữ đầu bếp học được thêm một ít món mới, là Nhị thẩm thẩm tự mình dạy, sau khi ăn xong tiện mang một ít về cho đi nương, nàng nhất định sẽ thích.”

*khúc này mị cũng không hiểu XX gian lận kiểu gì nữa... Tác giả lại không đề cập đến ở phía sau nên mị cũng bó tay...

Thấy Lục muội muội không có không vui, Khương Lệnh Đề cũng yên lòng, khuôn mặt nhỏ thanh lệ cười đến xán lạn cực kỳ, sau đó cùng Khương Lệnh Uyển đi ăn điểm tâm.

.

Đào ma ma hầu hạ Khương Lệnh Uyển tắm rửa, xong rồi chọn một thân tâm y màu hồng nhạt đẹp đẽ, ôm nàng hướng về phía giường ngủ. Mái tóc dài của Khương Lệnh Uyển rối tung, giường mắt nhìn Đào ma ma, hỏi: “Đào ma ma, có phải Xán Xán nặng hơn không a?”

Đào ma ma đặt nàng lên giường nhỏ, lấy khăn sạch trên tay nha hoàn lau chân cho nàng, thoáng giường mắt nói: “Lục tiểu thư đang thời kỳ phát triển, tất nhiên sẽ nặng hơn một chút.”

Thật không?

Khương Lệnh Uyển duỗi tay nhỏ xoa xoa mặt.

Bản thân nàng tất nhiên không nhìn ra mình mập lên hay gầy đi, chỉ thấy khuôn mặt này vẫn toàn là thịt, chỉ sợ sau này không gầy đi được. Hơn nữa... Khương Lệnh Uyển rũ rũ mắt, đếm đầu ngón tay, lần trước nàng đến Vinh Vương phủ tìm Lục Bảo Thiên, Lục Bảo Thiên nói cho nàng biết gần nửa tháng nữa Lục Tông sẽ trở lại. Nàng lại một chút cũng không biết gì về tin tức này —— bởi vì hơn mấy tháng nay Lục Tông không viết thư cho nàng.

Khương Lệnh Uyển ngả đầu xuống giường, theo thói quen lấy con rối nhỏ bên gối ra, liền “đùng” một cái ném trở lại.

Thôi thôi, quên rồi thì thôi.

Ngược lại cũng đã hơn một năm, nàng cũng không nhớ rõ hình dáng hấn ra sao.

.

Ngày kế là ngày nghỉ của Khương Lệnh Uyển, như thường ngày đi tới Vinh Vương phủ tìm Lục Bảo Thiên chơi đùa.

Hơn một năm nay, Khương Lệnh Uyển rất chịu khó đến Vinh Vương phủ, quen cửa quen ngõ liền tiến vào viện của Lục Bảo Thiên, nhìn thấy Lục Bảo Thiên bị mất mắt bằng một dây lưng màu lam đang cẩn thận đưa tay bắt người. Hôm nay Chu Lâm Lang cũng ở đây, vẫn như trước không chơi cùng Lục Bảo Thiên, mà yên lặng đứng bên cạnh.

Chu lâm Lang tám tuổi, mặc một bộ váy mềm màu hồng nhạt thêu hoa lan trước ngực, khuôn mặt nhỏ bé mang theo nụ cười nhạt, hào phóng đắc ý, nhưng ít đi mấy phần ngây thơ xán lạn tiểu nữ oa nên có.

Khương Lệnh Uyển không nhìn thêm, chỉ để ý Lục Bảo Thiên bị nha hoàn vây quanh, sau đó cong môi cười, cẩn thận từng chút một đi tới.

Nhưng lỗ tay Lục Bảo Thiên xưa nay vô cùng tốt, khéo miệng uốn cong, lập tức bắt lấy Khương Lệnh Uyển.

Sau đó kéo bị mất xuống, thấy là Khương Lệnh Uyển, cười đến rạng rỡ: “Xán Xán, muội đến rất đúng lúc, đến lượt muội”

Khương Lệnh Uyển bắt đầu dĩ nhủ này, thăm nghĩ mình thực sự xui xẻo.

Có điều nàng cũng không từ chối được Lục Bảo Thiên, mặc cho nàng bị mất mặt lại, Lục Bảo Thiên đối với tiểu tử này nàng cũng thật sự là thiết diện vô tư*, bị quá chặt chẽ, một khe hở cũng không lưu lại cho nàng.

*thiết diện vô tư: công bằng, không thiên vị người có mối quan hệ riêng tư với mình

Đôi mắt nhìn không thấy, Khương Lệnh Uyển liền có chút ngốc.

Tiểu thân thể mềm mại vòng tới vòng lui, duỗi dài tay, làm sao cũng không bắt được người.

Bên tai hình như có tiếng cười.

Khương Lệnh Uyển vênh tai lên nghe, thấy Chu Lâm Lang cũng chê cười nàng, nhất thời tâm trạng liền không vui. Trong lòng nàng ảo não, cũng không cẩn thận như trước, chỉ cố gắng bắt người. Nàng cũng không sợ té —— viện tử này toàn là nha hoàn, nàng là chủ nhân, tất nhiên không thể tro mắt nhìn nàng ngã.

Khương Lệnh Uyển vẫy vẫy bàn tay nhỏ sờ soạng đã lâu, rốt cục tìm thấy một góc áo, lúc này mới một mặt hưng phấn ôm lấy cánh tay của người nọ, tươi cười một tiếng nói: “Bắt được rồi!”

Chỉ là một khắc sau, cánh tay nàng bắt được lại nhẹ nhàng đưa tay nắm chặt tay nhỏ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tuy lúc này hai mắt bị che lại, nhưng nàng phảng phất vẫn có thể đoán được người kia là ai.

... Hắn trở về.

Kỳ thực nàng không phải là người vô tâm vô phách, Lục Tông đi đã hơn một năm, ngoại trừ thời gian đầu nàng có chút nhớ hắn, nhưng sau đó cũng không có cảm giác gì. Chỉ là khi hắn gửi thư đến, tâm tình của nàng sẽ tốt hơn một chút. Nhưng những nỗi nhớ đó không giai dẳng như thời gian đầu. Nàng thậm chí còn hoài nghi, nếu như lần này Lục Tông rời đi không phải là một năm rưỡi mà là bốn năm, năm năm, nàng thật sự sẽ quên hẳn mất.

Nhưng bây giờ Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy như mũi nàng bắt đầu lên men.

Nàng giơ bàn tay nhỏ lên, kéo vải che mắt xuống, chậm rãi ngược mắt nhìn thiếu niên trước mặt, còn chưa hồi thần, Lục Bảo Thiên đã hưng phấn nhào tới: “Ca ca! Rốt cục ca ca cũng đã về!”

Lục Bảo Thiên ôm chặt lấy cánh tay Lục Tông, đáng vẻ vô cùng hài lòng.

Gương mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển sưng sờ một chút, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt của Lục Tông, thấy hắn mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc, dáng người cao cao gầy gò, rõ ràng là hắn chỉ mới rời đi một năm thôi, nhưng đường viền trên gương mặt lại trở nên góc cạnh, gò má tuấn lãng cũng đen nhiều hơn trước, nhưng tính tình lại không hề đổi, vẫn không thích nói chuyện như trước. Hắn chỉ liếc mắt nhìn Lục Bảo Thiên, sau đó đi về phía nàng, nhấc tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, nói: “Xán Xán cao hơn nhiều a.”

Lục Bảo Thiên ôm lấy Lục Tông căn bản là không chịu buông tay, nhếch môi nói: “Muội cũng cao hơn rất nhiều nha.”

Lúc trước nhận được tin, rõ ràng là nói nửa tháng sau ca ca mới trở về, không ngờ lại trở về trước, có thể không khiến mọi người cảm thấy vui mừng sao?

Lục Bảo Thiên liên tục lái nhai, nói với ca ca những chuyện của bản thân hơn một năm nay, sau đó lại cong miệng than oán nói: “Cha đúng thật là, muội đã nói muốn đến Cẩm Châu thăm ca ca, vạn nhất cứ cứ không chăm sóc tốt cho ca ca thì sao bây giờ? Lúc này nhìn đi, ca ca đã gầy đen đi rất nhiều, không biết là cứ cứ chăm sóc ca như thế nào.”

Lục Bảo Thiên còn nhỏ tuổi, là cái tuổi thiện lương, quan tâm tới mọi người, huống chi nàng chỉ có một ca ca là Lục Tông, đương nhiên là vô cùng quan tâm hắn.

Lúc này Vinh Vương cũng vui mừng đi tới, phía sau là Phan trắc phi, gương mặt tràn đầy tươi cười. Vinh Vương đi tới bên người Lục Tông, thấy nhi tử cao lớn hơn rất nhiều, lúc này mới vui mừng vỗ vỗ vai hắn, quay qua nói với Lục Bảo Thiên: “Thiên Nhi, con xem ca ca quan tâm con như vậy, vừa hồi phủ lập tức liền đến thăm con.”

Gương mặt Lục Bảo Thiên dương dương tự đắc, đôi mắt loan thành một hình vòng cung, nghiêng đầu nói: “Ca ca chỉ có một muội muội ruột là Thiên Nhi, không nhớ con thì còn nhớ ai được chứ?”

Sau đó, Khương Lệnh Uyển liền thấy Lục Tông theo Vinh vương tiến vào thư phòng, lúc này mới nói lời từ biệt với Lục Thiên Bảo.

Đôi mắt Lục Thiên Bảo tròn trĩnh lên, có chút không muốn nàng rời đi: “Không phải Xán Xán chỉ vừa mới tới thôi sao? Hón nữa hôm nay ca ca rốt cuộc đã trở về, muội nói chuyện với ca ca một chút rồi lại đi cũng có sao đâu?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, giải thích: “Ta đột nhiên nhớ tới vẫn còn bài tập Tà tiên sinh bố trí nhưng vẫn chưa làm, sợ lát nữa về sẽ bị nương nhắc tới.”

Lục Bảo Thiên thất vọng “À” một tiếng, lúc này mới nhìn qua Chu Lâm Lang nói: “Vậy còn Lâm Lang thì sao?”

Chu Lâm Lang dịu dàng nở nụ cười, tâm tình tự hồ rất tốt: “Đã lâu rồi chưa gặp Tông biểu ca, ta có chút nhớ hần, ở thêm một lúc rồi lại đi.” Nàng nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói, “Nếu Xán Xán đã có chuyện phải làm thì cứ để muội ấy trở về trước đi. Hôm nay Tông biểu ca trở về, sợ là quý phủ sẽ rất náo nhiệt, không chừng sẽ không thể quá để tâm đến Xán Xán, như vậy sẽ không tốt.”

Không để tâm nổi đến ta chẳng lẽ để tâm nổi tới người? Khương Lệnh Uyển âm thầm oán giận, sau đó liền đi về phía tiền viện.

Đào ma ma hiểu rõ tiểu thư nhà mình nhất, Lục tiểu thư tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng có tâm tư của riêng mình, không giống với những nữ oa sáu tuổi khác. Đào ma ma tiến đến, thoáng cúi người, nói với Khương Lệnh Uyển: “Không phải Lục tiểu thư rất nhớ Vinh thế tử hay sao? Chúng ta gặp Vinh thế tử một lát rồi lại đi có được không?”

Khương Lệnh Uyển vênh miệng nhỏ lên, thanh âm non nớt nói: “Người ta đang đoàn tụ với người nhà, ta ở lại xem náo nhiệt làm gì?” Nếu Lục Tông không muốn viết thư cho nàng, vậy nàng cần gì phải nghĩ nhiều? Bấy giờ nàng còn nhỏ, nếu cứ dấn hần không buông, vậy sau này lớn lên rồi, Lục Tông chẳng phải sẽ không biết quý trọng hay sao?”

Khương Lệnh Uyển càng nghĩ càng tức giận.

Một tiểu cô nương lại nghiêm mặt nhũn mảy, trời cao còn ban cho nàng dáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu như vậy, quả là khiến người xem đau lòng.

Đào ma ma hiểu được Lục tiểu thư lúc này lại đang khó chịu. Lục tiểu thư luôn là như vậy, tức giận đến nhanh, mà hết giận cũng nhanh, trên thực tế lại cực kỳ dễ dỗ, lại là người quan tâm hiểu biết người khác. Lúc trước Vinh Thế tử đúng là rất có tâm, cứ cách hai tháng là sẽ gửi một phong thư. Viết thư cho một nữ oa năm sáu tuổi, cũng có thể nói rõ được Vinh thế tử có đặt tiểu thư ở trong lòng, chưa nói đến nội dung trong thư viết gì, tóm lại là hần có nhớ tới tiểu biểu muội này. Nhưng đến nay đã hơn nửa năm, ngoại trừ một phong thư được gửi vào tháng giêng ra thì sau đó liền bất vô âm tín, cũng khó trách Lục tiểu thư cảm thấy không vui.

Đào ma ma thấy nàng đi nhanh như vậy, lập tức khăn trương theo sát phía sau, nói: “Lục tiểu thư đi chậm một chút, cẩn thận té.”

Dù có khác biệt như thế nào thì chung quy cũng là một nữ oa nha.

Khương Lệnh Uyển lại không chịu nghe theo, nghĩ tới dáng dấp nhẹ như mây như gió của Lục Tông, phảng phất như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, chỉ một câu “Cao hơn nhiều” sau đó cũng không thêm nói gì nữa, cũng bởi vì nàng còn nhỏ tuổi, nên căn bản là không cần giải thích gì cho nhiều. Kì thực lúc trước nàng cũng có nghĩ, Lục Tông đối với nàng rất tốt, quan hệ của hai người còn là biểu huynh muội, nhưng nếu từ ban đầu Lục Tông không viết thư cho nàng, sau này nàng cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, nàng suy nghĩ là quãng thời gian mà hần không viết kia.

Hành động này của hần là có ý gì?

Đi tới cửa, xe ngựa của Vệ Quốc Công phủ đã chờ sẵn.

Khương Lệnh Uyển tùy ý để Đào ma ma ôm nàng đi, lúc vừa lên xe nàng lập tức liền có chút hối hận rồi, nhưng nàng xưa nay rất sĩ diện, sao có thể quay lại tìm Lục Tông?

Khương Lệnh Uyển yên lặng ngồi trong xe, đầu nhỏ hơi rũ xuống.

Nàng nghe thấy tiếng người tới, theo quán tính giương mắt lên, vừa thấy là Lục Tông, nàng càng kinh ngạc sững sờ há miệng, gương mặt bánh bao tròn tròn có vẻ như thật ngọc manh: “Lục Tông?”

Lục Tông “Ừm” một tiếng, sau đó tiến vào ngồi bên cạnh nàng, nói: “Ta đưa muội về.” Hần cúi đầu thấy bánh bao nhỏ hôm nay có vẻ yên lặng, phảng phất như không muốn gặp hần, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Xưa nay nàng rất thủ dai, điều này hần đã sớm biết.

Đào ma ma chỉ lo lắng Lục tiểu thư tức giận không muốn nói, vội vàng tiếp lời: “Vinh Thế tử ngài có tâm, trước đây Lục tiểu thư nhà chúng ta vẫn luôn nhắc tới Vinh Thế tử.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt, đôi mắt to đen láy liếc nhìn Đào ma ma, Đào ma ma cũng nhìn nàng cười cười, ho nhẹ một tiếng, sau đó liền không nói.

Nhất thời, bên trong xe ngựa lại trở nên yên lặng.

Tĩnh tĩnh Lục Tông vốn yên tĩnh, ngày xưa khi hai huynh muội ở cùng nhau, vẫn luôn là Khương Lệnh Uyển thích cười, thích nói. Lục Tông nhìn bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh, thấy gò má nàng vẫn tròn tròn mập mập, hôm nay mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, tóc búi thành hai nụ hoa nhỏ nhỏ tinh tế, cài một chiếc trâm trâm châu, cổ đeo chiếc vòng mảnh làm bằng vàng ròng, hai bàn tay nhỏ đang đặt trên đầu gối, móng tay màu hồng phấn, nếu không nói lời nào thì quả thật có mấy phần khí khái thực nữ.

Lục Tông không mở miệng.

Xe ngựa như gặp phải chướng ngại, bỗng nhiên lay động.

Lục Tông phản ứng nhanh, lập tức ôm tiểu nữ oa vào trong lòng.

Đào ma ma sợ hết hồn, chờ xe ngựa ngừng lại, mặt mày lập tức cũng trắng bệnh, vén rèm lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Mã phu lập tức đi xuống kiểm tra xe, nói là bánh xe bị hỏng.

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ ra khỏi lòng Lục Tông, đôi mắt to nhìn hẩn. Lục Tông thấy đôi mắt ngập nước của nàng, thanh âm ôn hòa hỏi: “Sợ sao?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, nằm nhovai trong ngực hẩn không lên tiếng.

Xe ngựa bị hỏng rồi, tuy rằng không phải là vấn đề lớn gì, nhưng muốn sửa lại cũng cần có thời gian. Lục Tông suy nghĩ một chút, cúi đầu, nhẹ nhàng nặn gò má nộn nộn mềm mại của tiểu bánh bao, đề nghị hỏi: “Có muốn cưỡi ngựa không?”

Cưỡi ngựa?

Về mặt Khương Lệnh Uyển liền trở nên hưng phấn, đôi mắt to trở nên linh động.

Nàng đương nhiên muốn cưỡi ngựa, trước đây đã xin cha và mẫu thân mấy lần, nhưng tuổi nàng thật sự quá nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa mới có thể học cưỡi ngựa. Hiện tại nghe Lục Tông nói như vậy, con mắt Khương Lệnh Uyển híp lại, gật gù, thanh âm mềm mại nói: “Muốn.”

Lục Tông liền ôm người xuống xe ngựa.

Đào ma ma nhìn điệu bộ của Lục Tông, trái tim như muốn ngừng đập, vội vàng nói: “Vinh Thế tử, như vậy không được, Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi, nếu như xảy ra chuyện...”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn nằm tựa đầu trên vai Lục Tông, nhìn về phía Đào ma ma gật gạt tay nói: “Đào ma ma yêu tâm, Tông biểu ca cưỡi ngựa rất lợi hại.”

Chuyện này đương nhiên Đào ma ma cũng biết, lúc trước nàng đã từng thấy tư thế oai hùng của Vinh Thế tử trên lưng ngựa. Chỉ là khi nhìn tiểu thiếu niên này, đừng nói hẩn có bao nhiêu lợi hại, chỉ là tuổi của hẩn vẫn còn nhỏ, sao có thể yên tâm giao lục tiểu thư cho hẩn: Tiểu nữ oa cưỡi ngựa? Vạn nhất tiểu thư bị té ngã, nàng bị trách phạt cũng không sao, nhưng nếu Lục tiểu thư xảy ra mệnh hệ gì, phu nhân và quốc công gia sao có thể an tâm?

Trước kia Đào ma ma còn cảm thấy vị Vinh Thế tử này là một người thận trọng, nhưng lúc này nàng lại nghĩ: Cho dù có thận trọng đến mức nào thì cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi.

Nhưng Khương Lệnh Uyển ngược lại rất hưng phấn, tùy ý Lục Tông ôm nàng lên ngựa, bàn tay nhỏ trắng nõn nắm chặt lấy bờm ngựa, chỉ sợ té xuống.

Lục Tông dám nói mang nàng đi cưỡi ngựa đương nhiên là có nguyên nhân, một là bởi vì hẩn có tự tin, hai là vì hẩn muốn dỗ nàng. Chỉ là sau khi lên ngựa, phát hiện tiểu bánh bao quả thực còn quá nhỏ, thân thể tròn vo nhỏ bé ngồi trên đại mã,

Hẩn cúi đầu dặn dò: “Phải ôm chặt.”

Khương Lệnh Uyển vô cùng phối hợp “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn ôm chặt lấy eo hẩn.

Lục Tông nhú mày lại, vẫn có chút không yên lòng.

Sau khi suy nghĩ một chút, mới rút thắt lưng gấm của hẩn ra, vòng qua nách nàng buộc chặt lại vào eo hẩn.

Khương Lệnh Uyển nhìn điệu bộ này của Lục Tông, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, nhưng vì có thể cưỡi ngựa, nàng cũng đành nhận mệnh vui mặt nhỏ vào trong ngực của hẩn.

Trong lòng lại thầm nói: lúc này Lục Tông thật sự đã cột nường tử vào thắt lưng của chàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Áo choàng của Lục Tông sượt trên mặt nàng có chút khó chịu, Khương Lệnh uyển nhú nhú mày lại, sau đó liền quay mặt qua một bên. Lục Tông biết nàng không quá thoải mái, dù sao tuổi nàng vẫn còn quá nhỏ, bàn tay nhỏ như vậy, nếu không nắm chặt thì té xuống lúc nào cũng không rõ. Lúc này phải buộc chặt bánh bao nhỏ vào thắt lưng hẳn mới yên tâm.

Lục Tông điều khiển tốc độ của ngựa lại cho phù hợp với Khương Lệnh Uyển, sau khi cưỡi được một đoạn đường, gương mặt trắng nõn của Khương Lệnh Uyển cũng bị gió thổi cho đầu tóc ngổn ngang, bên tai nàng là tiếng vỗ ngựa lộc cộc, tiếng gió vù vù, còn có tiếng tim đập của Lục Tông.

Thình thịch, thình thịch.

Nàng nắm chặt lấy áo của hắn, khoe miệng thoáng nhếch lên, hai mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Lúc này Lục Tông vẫn chưa vội đưa người về Vệ Quốc công phủ, mà dừng lại ở một sạp hàng ven đường. Ghim cương ngựa lại, sau đó cời dây lưng cho nàng rồi ôm người xuống ngựa.

Khương Lệnh Uyển giờ tay sửa lại tóc mái ngổn ngang, ngẩng đầu không hiểu nhìn Lục Tông.

Lục Tông buộc ngựa lại, không lên tiếng, chỉ nắm tay nàng đi vào.

Sạp hàng chỉ là một cái lều đơn giản, bên trong có một đôi vợ chồng trạc tuổi trung niên.

Nam tử mặc bộ xiêm y màu xám cổ tròn, bên ống tay áo có mấy miếng vá, hắn đang luộc một bát mì vằn thắn nóng hổi, còn vị phụ nhân kia búi một kiểu tóc đơn giản, cài một cây trâm bằng gỗ mộc mạc, lúc này đang vén áo lên bận bịu làm việc. Vóc dáng của người nữ nhân hơi thấp, nụ cười trên mặt có vẻ hòa khí, vừa thấy thiên niên đất theo tiểu nữ oa đi vào liền hỏi: “tiểu huynh đệ, có muốn một bát mì vằn thắn không?”

Lục Tông cúi đầu nhìn tiểu bánh bao, hỏi: “Có muốn ăn mì vằn thắn không?”

Khương Lệnh uyển tinh tế đánh giá sạp hàng này, chỉ có một cái bếp đơn giản để hai vợ chồng làm việc, phía trước bày mấy cái bàn nhỏ và bốn cái ghế con, nhìn vô cùng đơn sơ. Nàng là Lục tiểu thư kim tôn ngọc quý của Vệ Quốc Công phủ, những sạp hàng đơn giản như vậy chưa từng đến bao giờ. Huống chi xưa nay nàng luôn là người soi mói, nhìn thấy cảnh này trong lòng liền oán cho cái mác không sạch sẽ.

Gương mặt nhỏ đáng yêu của Khương Lệnh Uyển ngược lên nhìn Lục Tông, nhẹ lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “Không muốn.”

Lục Tông nghe xong gật đầu, chỉ gọi một bát mì vằn thắn và một đĩa bánh bao lá sen.

Hai người tìm một bàn không người ngồi xuống, Lục Tông thấy nàng nhú mày nhăn nhó nhìn bàn, liền lấy khăn tay lau qua hai lần sau đó mới nói, “Muội ngồi đi.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới miễn cưỡng ngồi xuống, lắc lư chân ngắn, bộ dạng rất buồn chán.

Nàng giương mắt nhìn Lục Tông, cũng hiểu tính tình của hai người bọn họ quả là khác nhau rất nhiều —— Lục Tông làm việc trước này không câu nệ tiểu tiết, nhưng nàng đã quen sống những tháng ngày được nâng niu chiều chuộng, mọi thứ không thể qua loa. Ví dụ như hiện tại, mặc dù bụng nàng rất đói, nhưng chỉ cần nghĩ đây là món ăn bên lề đường nàng sẽ không còn chút khẩu vị gì với bát mì vằn thắn kia. Lúc này nàng không biết nên nói gì với Lục Tông, ban nãy nàng còn âm thầm quyết định sẽ không thể bám dính lấy hắn, tránh sau này hắn không còn cảm thấy mới lạ, không cần nàng nữa.

Nàng không nói lời nào, một đôi mắt to hiểu kì nhìn xung quanh, thấy vị phụ nhân đang cúi đầu làm vằn thắn.

Thấy nàng rửa hai tay rất sạch sẽ, tay trái cán mỏng bột, tay phải mực nhân thịt bỏ vào sau đó gói lại thành hình con bướm rất đẹp. Sau đó bỏ vào nồi nước đang sôi, miếng vằn thắn kia rất nhanh liền trở nên lỏng lẻo mềm mại. Cuối cùng vị phụ nhân kia vớt ra bỏ vào bát mì, rưới thêm nước dùng, sau đó rắc vừng lên, nhanh chóng bưng tới.

Vị nữ nhân có khuôn mặt vui vẻ hòa ai, nhìn hai đứa trẻ tuy nhỏ tuổi, nhưng trang phục lại vô cùng quý, vừa nhìn cũng biết là hài tử gia đình giàu có, cũng không nói nhiều, chỉ thấy hai đứa bé này quá mức xinh xắn đẹp đẽ, giống như Kim đồng Ngọc nữ bên cạnh Quan Âm bồ tát, liền không khỏi nhìn nhiều thêm một chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía bát mì vằn thắn của Lục Tông ——

Nói thật, bát mì này không hề xấu xí như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại nó được trình bày rất đẹp, da bánh mỏng mềm, nước dùng bốc khói hi hi, chỉ cần ngửi, cũng biết là mùi vị sẽ rất ngon.

Tuy rằng vẻ ngoài không sai, nhưng lòng nàng vẫn không vượt qua khỏi cái lằn ranh kia, ngồi thẳng không lên tiếng.

Sau một lúc vị phụ nhân kia mang bánh bao lá sen lên cho Lục Tông.

Bánh bao lá sen cũng không phải là nặn bánh bao thành hình lá sen, mà bánh được gói bằng lá sen, nên khi hấp xong có màu xanh đậm ướt át, bên trong nhân bỏ rất nhiều thịt, sau đó dùng lá sen gói lại đem hấp.

Khương Lệnh Uyển mím mím môi, ngồi bất động.

Lục Tông dùng đũa gắp một cái bánh bao, nhẹ nhàng thổi, chờ đến kia không còn nóng mới đưa đến bên miệng Khương Lệnh Uyển, nói: “Ném thử xem”

Hắn cho nàng nắc thang, nàng đương nhiên sẽ đi xuống.

Khương Lệnh Uyển há miệng, cẩn thận cắn một miếng nhỏ, chậm rãi nhai: Sau khi nghiền ngẫm một hồi, mày mới chậm rãi giãn ra.

Bánh bao mềm, nhân bánh cũng vô cùng đậm đà, cắn một cái đã thấy nhân bên trong, nhân thịt cũng không khiến người ta cảm thấy chán, bên trong còn có vị lá sen nhân nhát, mang theo mấy phần nhẹ nhàng khoan khoái, khiến người ăn xong cái thứ nhất lại muốn ăn cái thứ hai. Bánh bao tuy không lớn, nhưng miệng nhỏ của nàng cũng phải cắn bốn năm miếng mới ăn xong hết một cái.

Lục Tông lấy một đôi đũa sạch từ trong ống đũa ra cho nàng, nói: “Muội yên tâm, đũa được hai người hơ qua than, đều rất sạch sẽ, ăn sẽ không bị đau bụng.”

Nghe vậy, Khương Lệnh Uyển cũng không rụt rè, tiếp nhận đũa trên tay Lục Tông, vui đầu ăn.

Lục Tông thấy nàng không nói chuyện với hắn, trong lòng cũng có mấy phần bất đắc dĩ, lại nghĩ, chuyện gì cứ phải ăn no trước rồi tính sau.

Khương Lệnh Uyển ăn bánh, hai gò má phình phình lên, lại nhìn cách đó không xa đang có người bán bánh hoa quế, không khỏi thèm thuồng nhìn qua, bộ dáng hoàn toàn là vẻ ăn trong bát, nhìn trong nồi. Lục Tông thấy vậy, nói: “Chờ lát nữa chúng ta ăn xong rồi lại qua mua có được không?”

Khương Lệnh Uyển nhỏ giọng lầm bầm: “Hiện tại đi không được sao?”

Lục Tông là người luyện võ, nhĩ lực của hắn hơn hẳn người thường, đương nhiên là cũng nghe được thanh âm oán trách của nàng, nghiêm túc nói: “Muội còn nhỏ tuổi, nếu để một mình muội ở lại đây sẽ không an toàn.” Tuy rằng Tần thành nằm ngay dưới chân thiên tử, nhưng trên đường cái cũng không biết có bao nhiêu người xấu. Bánh bao nhỏ xinh xắn đáng yêu như vậy, trên người lại mặc trang phục phú quý, vô cùng hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Khương Lệnh Uyển lại cảm thấy Lục Tông quá mức cẩn thận. Sạp hàng bánh ngọt kia cách chỗ này cũng không xa, đi qua rồi trở lại chỉ mất chút thời gian, sau có thể xảy ra chuyện nhanh như vậy được?

Nhưng mà nàng cũng hiểu tính cách của Lục Tông, hắn sẽ loại bỏ tất cả những thứ có thể gây nguy hiểm cho nàng ra ngoài.

Nghĩ như vậy, tâm tình phẳng phai cũng trở nên tốt hơn một chút, tiếp tục vui đầu ăn bánh bao.

Khương Lệnh Uyển vốn có chút đói bụng, ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng ăn xong lại phát hiện bánh bao quá ngon, ăn một chút lại dừng không được. Đến khi nàng ăn no rồi, mới ngẩng đầu lên mới thấy cái chén trống trơn trước mặt Lục Tông, không biết hắn đã ăn xong từ khi nào. Lục Tông thấy cái miệng vừa ăn xong của Khương Lệnh Uyển có chút bóng, đang định lấy khăn tay lau mặt cho nàng, nhưng lại nghĩ chiếc khăn kia vừa dùng để lau ghế, đành hỏi nàng, “Có mang khăn theo không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, xưa nay nàng không quen mang theo khăn, chỉ cần Đào ma ma mang theo là được rồi.

Lục Tông thấy vậy, chỉ có thể dùng tay áo lau miệng cho nàng, vừa lau vừa nói: “Ta mang lễ vật cho muội, nàng mai ta sẽ sai Đồ Ngôn mang đến.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, một bộ: Ta mới không cần đâu.

Lục Tông thấy nàng không quá hứng thú, lúc này mới nói: “Chuyện lúc trước là ta không đúng, không nói rõ với muội là phải đi bao lâu, chỉ sợ rằng không về kịp sẽ khiến muội khó chịu không ngờ muội lại thù dai đến như vậy, đến bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, lúc này ta xin lỗi muội có được không?”

Thấy hắn ngoan ngoãn nhận lỗi như vậy, càng có vẻ như là nàng không phóng khoáng. Khương Lệnh Uyển hạ mắt, lông mi như hai cái quạt nhỏ, thanh âm mềm mại nói: “Không phải bởi vì chuyện này...”

Lúc trước hắn không nói rõ ràng, nhưng dù sao là cũng có nói, xem như là có thành ý. Chỉ là khi đó nàng không suy nghĩ quá nhiều, cũng bởi vì nghĩ hắn sẽ đi không lâu. Nàng không phải người có tình gây sự, nhưng nếu muốn nàng qua loa tha thứ, không có cửa đâu. Nàng nói như vậy, thấy hắn vẫn không hiểu, quai hàm liền phồng lên, trong lòng tuôn ra một cỗ oan ức, hốc mắt không nhịn được hồng lên: “... Sao huynh lại không chịu viết thư cho muội?”

Hoặc là từ ban đầu đừng viết, còn không đã viết thì phải viết đến nơi đến chốn, nàng ghét nhất là viết được một nửa rồi dừng.

Nhìn thấy viền mắt của bánh bao nhỏ hồng hồng, Lục Tông đứng là bị dọa sợ rồi, hắn lập tức thanh minh: “Thư ta viết rất đúng hạn, khôn biết là trung gian xảy ra sai lầm gì, hại muội không thấy được. Ta vốn tưởng rằng muội cũng biết hôm nay ta trở về, nên mới đến quý phủ chờ ta.”

Khương Lệnh Uyển bật thốt lên, nổi giận nói: “Ai muốn chờ huynh chứ!”

Thấy tiểu hài tử tuổi tuy nhỏ nhưng hóa khí lại không nhỏ, nhưng đáng về khi nổi giận lại quá mức đáng yêu, Lục Tông chỉ cảm thấy buồn cười, hần nhẹ nhàng nặn nặn gương mặt của nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, coi như ta không đứng. Hôm khác ta dắt muối đi thả điều có được không? Đợi muối lớn lên một chút, nếu muối thích cười ngửa, ta sẽ đích thân dạy cho muối.”

Khương Lệnh Uyển sớm biết, chờ đến khi nàng đủ tuổi học cười ngửa, Lục Tông cũng đang vội mang binh đánh giặc, nào có thời gian dạy nàng cười ngửa? Chỉ là hôm nay thấy thái độ thành khẩn nhận sai của Lục Tông tốt như vậy, hơn nữa hiện nay nàng cũng chỉ là tiểu nữ oa, hần đối với nàng đương nhiên là không thể tốt như đời trước được, dù sao thân phận không giống nhau.

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyển cũng không quá tức giận, viền mắt hồng hồng nhìn hần, sau đó nhấc gương mặt nhỏ lên.

Lục Tông cười cười, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn mập mập của nàng.

Lúc Lục Tông đưa người về Vệ Quốc Công phủ, đoàn người của Đào ma ma vẫn chưa trở lại, nghĩ cũng biết là đang sửa lại xe ngựa. Nếu đã đến rồi, Lục Tông đương nhiên phải đưa người đến tận nơi, tiện đường cũng bái phỏng các vị trưởng bối trong phủ.

Lão thái thái vừa nghe Lục Tông đích thân đưa bảo bối tôn nữ của nàng về, liền rất vui mừng đi đến sảnh chính.

Khương Lệnh Uyển thấy lão thái thái, lập tức nào vào lòng ngực của bà, mềm mại gọi một tiếng: “Nãi nãi.”

Lão thái thái yêu thương tiểu tôn nữ nhất, hai năm qua thấy tiểu tôn nữ càng ngày càng trở nên hiểu chuyện, lời nói ra phảng phất như đang bồi mật vậy, rất được lão thái thái yêu thích, ôm tôn nữ một hồi, sau đó mới nhìn qua phía Lục Tông.

Lúc trước tuy rằng lão thái thái đã gặp qua Lục Tông vài lần, nhưng ấn tượng với hần lại không quá sâu, chỉ cảm thấy là một tiểu thiếu niên lang, có được một bộ khí chất hào sảng, cùng với một bộ tướng mạo dù có phóng mất khắp Tấn thành cũng không kiếm được người thứ hai.

Lời này tuyệt không nói ngoa, dù sao hai đứa con trai của nàng cũng một bộ dung mạo xuất chúng, nhất là con trai lớn, khí chất nho nhã tuấn lãng, lúc hần chưa thành thân, những vị biểu tỷ biểu muội nhìn cũng mặt đỏ tới mang tai, cho dù đã thành thân những cũng được nhiều nữ tử ái mộ. Cho nên lão thái thái cũng coi như là người từng trải, bộ dạng này của Lục Tông, quả thật là tốt không còn gì để nói.

Bây giờ nhìn thấy hần, cũng rất vui vẻ cười tít mắt, không nhịn được khen ngợi: “Đứa bé này lớn thật nhanh, ngày thường chắc là rất chăm chỉ luyện võ nên mới rắn chắc như vậy. Ta thấy, nhà chúng ta phải mời sư phụ cho Dự Nhi rồi, thằng bé này tuy hào hoa phong nhã, nhưng cũng nên luyện chút công phu phòng thân.”

Hào hoa phong nhã, chính là chỉ Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu nghe xong cười cười, chỉ là bây giờ hần nhìn Lục Tông, xác thực là yêu thích từ nội tâm, đồng ý nói: “Đúng vậy, qua mấy ngày nữa nhi tử sẽ đi hỏi thăm một chút, tìm một vị sư phụ tốt cho Dự Nhi.”

Ban đầu Khương Bách Nghiêu cũng tính tìm một vị sư phụ cho nhi tử, nhưng con trai này của hần tính tình vốn hoạt bát bướng bỉnh, hần lo nhi tử học võ xong sau này sẽ càng không quản được. Có điều... nếu như tìm được một vị sư phụ có thể khắc chế được nhi tử, có thể phong tỏa được nhược khí của hần, vậy cũng coi như là chuyện tốt không chừng.

Sau khi Lục Tông bái kiến lão thái thái và các vị trưởng bối, liền nói cáo từ rồi rời đi. Lão thái thái tuy rằng yêu thích đứa nhỏ Lục Tông này, nhưng cũng biết là hần cần phải trở về đoàn tụ với người nhà, đương nhiên cũng không lưu hần lại ăn cơm.

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông đi ra ngoài, lúc này mới nói với lão thái thái, thanh âm của nàng giòn tan: “Nãi nãi, Xán Xán đi tiễn Tông biểu ca.” Sao đó liền chui ra khỏi lòng lão thái thái, nhắc lên chân ngắn chạy đuổi theo.

Lão thái thái nhìn theo tiểu tôn nữ ngây thơ khả ái, cười không khép được miệng, quay sang nói với Chu thị: “Xán Xán yêu thích Tông Nhi như vậy, ta thấy sau này không bằng gả cho Tông Nhi làm nương tử cũng được đấy.”

Thấy lão thái thái dùng ngữ khí vui vẻ như vậy nói đến Xán Xán.

Chu thị nghe xong cũng không nhịn được cười, trong lòng lại thầm nói: Nếu như Lục Tông nhỏ hơn hai ba tuổi thì tốt rồi.

Khương Lệnh Uyển “Thịch thịch thịch” chạy đuổi theo Lục Tông, Lục Tông thấy vậy, dừng lại bước chân cõ nàng, sau đó khom lưng ôm hông nhỏ của nàng lên, thấy gương mặt đã đỏ chút mồ hôi, sắc mặt hần ôn hòa nói: “Sao lại chạy đến đây rồi?”

Khương Lệnh Uyển nhìn hần, có chút lưu luyến ôm lấy cổ hần, suy nghĩ một chút mới nhỏ giọng nói: “Nương để Xán Xán ra tiễn Tông biểu ca.”

Nếu như nàng nói là nàng chủ động tiễn hần, có phải là quá không rụt rè?

Lục Tông cười cười, cũng không vạch trần.

Khương Lệnh Huệ ở cách đó không xa nhìn hai người thân cận như vậy, gương mặt có chút đăm chiêu, nhìn mà nhìn qua Tô Lương Thần nói: “Lục muội muội mới nhỏ tuổi đã thích chơi với nam hài tử... Sau này lớn hơn một chút, có phải sẽ thành hồ ly tinh mà người lớn thường hay nói tới?”

Tô Lương Thần không lên tiếng, chỉ là đôi mắt vẫn lảng lảng nhìn thiếu niên mặc trường bào màu xanh lam.

Khương Lệnh Huệ thấy Tô Lương Thần không nói lời nào, đành nói: “Nhưng mà... Lương Thần, không phải muội nói, nếu Lục muội muội không nhận được thư của Lục Tông thì muội ấy chắc chắn sẽ buồn sao? Nhưng bây giờ muội ấy lại cười hài lòng như vậy nha.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sau khi đưa Lục Tông đi, Khương Lệnh Uyển liền để Đào ma ma gọi Tân ma ma quản sự lại đây.

Tân ma ma cũng biết tính cách của Lục tiểu thư, lúc này đột nhiên gọi nàng đến, chỉ sợ rằng sẽ bị làm khó, nhất thời lo lắng đề phòng, hoàn toàn không vì Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ mà không đề nàng vào mắt.

Tân ma ma theo Đào ma ma vào trong phòng đã thấy Lục tiểu thư ngồi trên giường lác lác hai bàn chân nhỏ.

Không thể không nói, vị Lục tiểu thư này xác thực vô cùng ngây thơ đáng yêu, cả người trắng nõn như bánh bao, mặt mày của nàng cực kì giống quốc công phu nhân, tính xảo như bức họa, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ngày sau khẳng định sẽ là đại mỹ nhân. Tân ma ma cúi người hành lễ, vô cùng quy củ, không có chút nào thất lễ: “Nô tỳ tham kiến Lục tiểu thư.”

Đôi mắt to tròn ngây thơ của Khương Lệnh Uyển nhìn thẳng Tân ma ma.

Vị Tân ma ma này đã hơn bốn mươi, gương mặt cũng không xấu, nhìn ra được lúc còn trẻ cũng là một vị giai nhân thanh tú. Tân ma ma quản lý tất cả việc vặt ở hậu viện, thu phát thư tín của các vị tiểu thư cũng do nàng quản.

Thanh âm của Khương Lệnh Uyển tuy rằng non nớt, nhưng lại rất nghiêm túc hỏi Tân ma ma về chuyện liên quan đến những lá thư gửi cho nàng.

Tân ma ma vừa nghe, sắc mặt nhất thời thay đổi, sau đó mới hoang mang hoảng loạn nói: “Lục tiểu thư, việc này xác thực là do nô tỳ sơ sẩy, lúc trước bởi vì có quá nhiều chuyện nên nô tỳ đã trộm lười, đã để nha hoàn Mi Nhi thay nô tỳ đưa thư, chuyện này nô tỳ về hỏi Mi Nhi mới biết được.”

Khương Lệnh Uyển sao có thể chờ lâu như vậy? Lập tức cho người gọi Mi Nhi đến đây.

Mi Nhi vừa nghe là thư của Lục tiểu thư xảy ra sai sót, vừa vào trong nhà lập tức “Phù” một tiếng quỵ xuống, đem tất cả mọi chuyện nói ra: “Lục tiểu thư, lúc trước xác thực là có thư của tiểu thư, chỉ là ngày ấy nô tỳ tình cờ gặp được Tam tiểu thư, tam tiểu thư nói với nô tỳ rằng nàng sẽ đích thân chuyển cho Lục tiểu thư, còn nói rằng tất cả thư của Lục tiểu thư cứ giao cho Tam tiểu thư chuyển giúp. Nô tỳ không còn cách nào, đành phải giao cho Tam tiểu thư. Mấy ngày trước cũng có thư gửi đến cho Lục tiểu thư, vốn dĩ... nô tỳ thấy Lục tiểu thư không cho người đến thông báo rằng không nhận được thư nên cho rằng ngài đã nhận được nên sau đó cũng giao lá thư này cho Tam tiểu thư, không ngờ rằng... nô tỳ đáng chết, mong Lục tiểu thư trách phạt, ngàn vạn lần đừng trách tội Tân ma ma, là nô tỳ sai.”

Trong hậu viện, việc chủ nhân không nhận được thư tín gửi tới sẽ bị xử phạt rất nghiêm trọng, lúc trước Tân ma ma được sự tín nhiệm của Chu thị nên mẩu thân mới giao chuyện này cho nàng, Tân ma ma dám giao cho Mi Nhi xử lý, hiển nhiên cũng vì hoàn toàn tín nhiệm nha hoàn này.

Tân ma ma nghe xong, tim liền đập “Thình thịch” một tiếng.

Tuy rằng Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi, nhưng trong phủ không ai mà không biết trong hai năm qua, Tam tiểu thư và Lục tiểu thư có chút xích mích, lúc trước hai vị tiểu thư tưởng hay chơi chung, tuy rằng cũng có cãi nhau, nhưng tóm lại cũng là tỷ muội một nhà. Nhưng những năm gần đây, Lục tiểu thư lại chơi thân với Tứ tiểu thư hơn, còn vị Tam tiểu thư, thì từ khi Nhị tiểu thư chuyển đến biệt viện, Tam tiểu thư lại thân cận với Tô tiểu thư hơn. Tân ma ma thầm nói: nha hoàn Mi Nhi này thật là hồ đồ, biết rõ là Tam tiểu thư và Lục tiểu thư có xích mích lại còn giao thư cho Tam tiểu thư.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, cũng không quá kinh ngạc.

Vệ Quốc Công phủ, ngoại trừ Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần, thì còn có ai nhàn rỗi đến mức lấy cấp thư của nàng? Hại nàng cho rằng Lục Tông không muốn tiếp tục viết thư cho nàng, nàng cũng không cho nha hoàn đi hỏi, cũng bởi vì không bỏ được mặt mũi, trong lòng nghĩ, nếu như Lục Tông đã viết thư cho nàng, vậy nhất định là sẽ tận tay đưa cho nàng, không phải là không nhận được, chỉ là người đó không viết. Không ngờ bọn họ lại lợi dụng sự sĩ diện này của nàng, khiến cho Khương Lệnh Huệ chui vào chỗ trống. Theo tính tình của Khương Lệnh Huệ, sợ là những bức thư kia sẽ không thể tìm lại được...

Tuy nói là chuyện này cũng không có gì quan trọng, nhưng lòng nàng nói tóm lại là không thoải mái.

Khương Lệnh Uyển lưu loát trôi xuống giường, Đào ma ma thấy là lạ, nhanh chóng đi đến hỏi: “Lục tiểu thư là muốn...”

Khương Lệnh Uyển đi ra ngoài, nói: “Đi tìm Khương Lệnh Huệ.”

Nhìn điệu bộ này, Đào ma ma lập tức đuổi sát theo, đến tên cũng gọi ra đầy đủ, chắc chắn là bị chọc tức không nhẹ.

Lúc Diêu thị mang thai rất chịu khó bồi bổ, Khương Hữu sinh ra đương nhiên là vô cùng trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn đã khiến người khác yêu thích. Diêu thị thấy lão thái thái đã ôm được một lúc lâu, đành phải nói: “Khổ người của Hữu Nhi có hơi lớn, ôm lâu sẽ mỏi tay, ngài để con dâu ôm đi, không thì ngài sẽ mệt mỏi.”

Lão thái thái vô cùng hài lòng người con dâu này, vừa vào cửa năm thứ hai liền sinh được một nam oa, đương nhiên là nhìn kiểu gì cũng thấy yêu thích. Lão thái thái chuyển tôn nhi khấu khính đáng yêu cho Diêu thị, nhìn về phía Chu thị nói: “Con và Bách Nghiêu cũng nên xem xét lúc nào thì sinh cho Xán Xán một vị đệ đệ đi, khiến cho quý phủ chúng ta càng thêm náo nhiệt hơn.”

Chu thị vừa nghe, nguyên bản vốn đoan trang hào phóng lại lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Chỉ mới có Dụ Nhi và Xán Xán đã khiến cho con dâu bó tay, nếu như thêm một đứa nữa, con dâu thật sự chịu không nổi...”

Lão thái thái lại nói: “Nếu như con không thể quản nổi, vậy có lão thái bà ta tự tay nuôi giúp con không phải được rồi sao?”

Chu thị bị điệu bộ này của lão thái thái dọa sợ, biết rằng lúc này chỉ có thể theo tâm ý của nàng, nhân tiện nói: “Chờ Xán Xán lại lớn thêm một chút đã, ai da... nương ngài đừng chỉ thúc dục một mình con, đệ muội còn ở đây, ngài nói thêm nữa, con dâu sẽ rất xấu hổ.”

Nhìn dáng vẻ này của Chu thị, lão thái thái cười cười, cũng không nói nữa, dơ tay nặn nặn cánh tay mập mạp của Hữu Nhi, hí mắt nói: “Vẫn là Hữu Nhi của chúng ta ngoan ngoãn nghe lời, có đúng không? Nhìn Hữu Nhi của chúng ta đi, sau này khẳng định sẽ biết nghe lời hơn cả Dụ Nhi và Lộc Nhi.”

Vệ Quốc Công phủ đã lâu chưa có con trai, lão thái thái đương nhiên là vô cùng yêu thích tiểu tôn nhi, huống hồ, Hữu Nhi xác thực là vô cùng đáng yêu, dung mạo giống Khương Nhị gia, tính tình lại giống mẫu thân Diêu thị, rất yên lặng, khi đói bụng chỉ khóc vài tiếng, sau khi ăn no liền ngủ, lúc tỉnh dậy thì cười ha ha, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Hữu Nhi a a gọi lớn vài tiếng, càng ngày càng được lão thái thái yêu thích, mở miệng liền nhắc: “Nghe nói Xán Xán mỗi ngày đều chạy đến chơi với Hữu Nhi, Xán Xán tuy nhỏ tuổi, nhưng lại biết cẩn thận hơn các vị tỷ tỷ khác trong nhà.”

Lời vừa dứt, ý cười trên mặt Diêu thị liền thu liễm, sau một lúc mới nói: “Con dâu và Nhị gia đã đề cập tới, thân thể Dung nhi đã tốt hơn, vẫn không nên ở lại biệt viện, mấy ngày nữa Khương Nhị gia sẽ đến đón Dung nhi về... Dù sao, Dung nhi vẫn chưa gặp mặt Hữu Nhi.”

Vừa nhắc đến Khương Lệnh Dung, lão thái thái cũng chỉ thờ dãi một hơi.

Con dâu này quả thật là lựa chọn không sai.

Nhà bình thường, chỉ sợ kẻ mẩu vừa vào cửa thì sẽ đối xử không tốt với các hài tử trước, nhưng ở nhà bọn họ, vị kẻ mẩu này ngược lại còn suy nghĩ mọi cách cho bọn nhỏ. Lão thái thái làm sao có thể không hiểu, con trai thứ của nàng là người chỉ thích con trai, không thích con gái, trước đây khi Từ thị còn ở, Từ thị luôn sủng mấy hài tử, nữ nhi cũng coi là bảo bối, Từ thị vừa đi, chuyện của hai khuê nữ, con trai thứ của nàng cũng không thêm để tâm đến, cũng vì có Lộc Nhi là ca ca nên còn hơi chút quan tâm đến các nàng.

Lão thái thái nhìn khuôn mặt tinh xảo thanh lệ của Diêu thị, trong lòng than thở: May mà lúc trước nàng đồng ý mối hôn sự này, nếu không con trai thứ lúc này phỏng chừng đang còn lêu lổng bên ngoài. Lão thái thái nhắc tay nắm lấy mu bàn tay của Diêu thị nói: “Khổ cho con, vừa chăm sóc cho Hữu Nhi lại còn phải để tâm chuyện của bọn nhỏ.”

Diêu thị lắc đầu một cái, thanh âm ôn hòa, nhìn nhi tử trắng mập trong ngực, nói: “Người một nhà phải cùng đoàn tụ mới vui vẻ, nương, ngài nói có đúng không?”

Lão thái thái liên tục nói: “Đúng”.

Ngay vào lúc này, một tiểu nữ oa mặc một thân xiêm y màu xanh nhạt thông dong bước vào, có mấy phần khí chất đại gia khuê tú. Lão thái thái nhìn thấy Tô Lương Thần đến, lập tức nói: “Lương Thần, có chuyện gì vậy?”

Gương mặt thanh tú của Tô Lương Thần đã trở mã càng ngày càng xinh đẹp, tiến lên hành lễ, vô cùng quy củ nói: “Lương Thần chào ngoại tổ mẫu, mợ và mợ hai.”

Lão thái thái thấy nàng như vậy, vội vàng gọi nàng đến, nhìn người cháu ngoại ngoan ngoãn này một lát, nhủ mảy lại nói: “Đều là người một nhà, sao lại khách khí như vậy?”

Tô Lương Thần chỉ cười mà không nói: “Lương Thần biết ngoại tổ mẫu và hai mợ đều xem con là người nhà, chỉ là hôm nay...” Tô Lương Thần dần thu hồi nụ cười, thoáng cúi đầu, sau đó mới nói, “Hôm nay Lương Thần phạm lỗi, mong ngoại tổ mẫu trách phạt.”

Cháu gái này của nàng trước đến này vẫn luôn ngoan ngoãn, hai năm qua chưa từng phạm sai lầm nào. Lão thái thái nuôi dưỡng đứa bé này bên người, mọi cử động của Lương Thần nàng đều rõ như lòng bàn tay, cũng biết nàng là một tiểu cô nương an phận thủ thường, tuổi còn nhỏ những đã vô cùng hiểu chuyện, nhìn thôi cũng khiến người khác đau lòng. Lão thái thái thấy tôn nữ càng lớn càng giống như ái nữ đã qua đời, giọng nói càng trở nên ôn hòa: “Có chuyện gì thì cứ nói với ngoại tổ mẫu, có ngoại tổ mẫu che chở cho con.”

Tô Lương Thần lắc lắc đầu, nói: “Là do bản thân Lương Thần làm sai.”

Nói xong, nàng liền cầm lấy hai phong thư đưa cho Chu thị đang ngồi ở một bên, nói: “Mợ, đây là thư của Uyển biểu muội. . . Lúc trước Huệ biểu muội có chút giận dỗi Uyển biểu muội nên giữa hai người có sinh ra chút xích mích, trùng hợp thấy một nha hoàn cầm thư định giao cho Uyển biểu muội nên lên lút giấu đi. Lương Thần không biết nên làm như thế nào, nếu nói ra sợ là Huệ biểu muội và Uyển biểu muội sẽ càng thêm xích mích, cũng sợ Huệ biểu muội tức giận, nhưng mà. . . Nhưng mà Lương Thần vẫn luôn rất tự trách, hôm nay rốt cục cũng thuyết phục được Huệ biểu muội trả lại thư cho Uyển biểu muội, hi vọng mợ đừng trách phạt Huệ biểu muội, nàng chỉ có chút tính khí của hải tử, muốn trách ngài chứ trách con, con làm tỷ tỷ đáng lẽ ra nên khuyên nhủ muội ấy mới đúng.”

Bộ dáng ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sao có thể khiến người ta nổi lòng trách cứ? Hơn nữa Tô Lương Thần chỉ lớn hơn Huệ nhi hai tháng, sao có thể quản được Huệ nhi?

Chu thị hạ mắt xuống, thủ đoạn này của Tô Lương Thần đặt ở trong mắt nàng hoàn toàn là dư thừa, nàng chỉ lặng yên không nói, xem ý của lão thái thái như thế nào.

Lão thái thái lập tức nói: “Chuyện này làm sao có thể trách con được đây? Huệ Nhi thật sự có chút quá ——”

Tô Lương Thần lập tức nói: “Không phải, Huệ biểu muội tuổi còn nhỏ đã phải xa mẫu thân, trong lòng muội ấy khẳng định là rất khó chịu. . . Kỳ thực Lương Thần vẫn luôn mong có thể giống như Huệ biểu muội, ít nhất cũng có được một vị mẫu thân tốt giống như mợ hai vậy. Việc hôm nay, mong ngoại tổ mẫu và mợ trách phạt một mình con là được.”

Lão thái thái nhìn đứa cháu ngoại ngoan ngoãn hiểu chuyện này của nàng, tuy rằng tuổi cũng còn nhỏ nhưng ở trong phủ lại vô cùng quy củ, ngẫu nhiên luôn đi theo Huệ Nhi, ngoan ngoãn hiểu chuyện, kỳ thực trong lòng nàng hẳn là rất tự ti. Cháu gái này nuôi bên người mấy năm, đương nhiên là phải có cảm tình, huống hồ đây còn là cháu ngoại ruột.

Lão thái thái nghe xong, liền nghiêng đầu nhìn Chu thị, nói: “Con nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Chu thị cũng không do dự, nàng đã sớm rõ ý của lão thái thái, chỉ cười nói: “Đây chỉ là một việc nhỏ của hải tử, sao phải nhọc đến nương? Bây giờ nương đã lên tiếng, con đâu thấy, chuyện này cứ bỏ qua đi, trách phạt tội nhỏ làm gì, tránh làm mất đi tình cảm tỷ muội trong nhà. Con thấy Huệ nhi chỉ lên giấu thư đi, nhưng lại không ném đi mất, sợ là lúc đó cũng chỉ nổi giận tức thời, bây giờ biết sai thì vẫn có thể sửa, lúc này có thể giao thư ra, chứng tỏ Huệ Nhi vẫn là đứa trẻ ngoan, nương, ngài nói có đúng không?”

Lời của Chu thị nói ra vô cùng rộng lượng.

Lão thái thái vô cùng hài lòng, nhưng nghe ngữ khí ấy, làm sao không biết trong lòng con dâu vẫn còn chút không phục? Dù sao con dâu yêu thương tôn tôn nữ này của nàng nhất. Nàng cũng đau lòng a, nhưng nếu thật sự truy cứu truyện này ra, quả thật giống như lời ngoại tôn nữ nói, sẽ làm thương tổn cảm tình tỷ muội trong nhà. Hơn nữa ngoại tôn nữ đã nói đến mức này, nếu nàng thật sự trạc phạt, chẳng phải để cho người ta nói rằng lão già này không xem xét rõ tình huống chỉ yêu thương cháu nội mà không quan tâm đến cháu ngoại sao?

Tô Lương Thần nghe xong lời của Chu thị, liền ngoan ngoãn nói: “Con cảm ơn mợ, hi vọng sau khi Uyển biểu muội nhận được thư sẽ vui vẻ hơn một chút.”

Điều thị là một người không có tâm cơ, bây giờ nàng làm mẫu thân, lòng dạ lại vô cùng mềm mại, không chịu được khi hải tử bị oan ức. Lúc trước Khương Lệnh Huệ rất vất vả mới chịu thân cận kẻ mẫu là nàng, nàng đương nhiên không nổi trách phạt, bây giờ thấy Chu thị rộng lượng như vậy, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tẩu tẩu nói đúng, Huệ Nhi cũng là hải tử số khổ, coi như muội muội thay nàng xin lỗi tỷ, đừng trách tội Huệ nhi. Nếu như thật sự truy cứu sâu xa, sai lầm vẫn do người làm mẫu thân như muội. . .”

Lão thái thái khá thiên vị Điều thị, bây giờ thấy nàng nói như vậy, đương nhiên đau lòng khuyên: “Lúc trước con đang hoài thai mười tháng, bây giờ còn phải cực khổ chăm sóc Hữu Nhi, chuyện quản giáo hải tử sao ta có thể trách con, muốn trách thì phải trách đứa con trai kia của ta ——”

Điều thị vội nói: “Nương, Nhị gia rất tốt, ngài đừng trách tội Nhị gia.”

Thấy Điều thị căng thẳng như vậy, lão thái thái vốn đang tức giận nhưng lúc này cũng không nhịn được than thở: “Con nha, suốt ngày chỉ biết che chở cho hần. Bằng cái đức hạnh kia của hần, không biết đời trước làm được bao nhiêu việc thiện nên đời này mới có thể cưới được nương tử tốt như con.”

Lời này của lão thái thái khiến Điều thị đỏ mặt, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Chuyện hôm nay cứ như vậy bỏ qua.

Sau đó Chu thị và Điều thị cùng nhau ra khỏi viện của lão thái thái, Điều thị quay sang Chu thị, vẻ mặt thành khẩn xin lỗi: “Tẩu tẩu, Huệ nhi nhà ta có gì không phải, tỷ cũng đừng quá để trong lòng.”

Chu thị cầm hai phong thư trong tay nói: “Ta là người lớn, sao có thể tính toán với một tiểu hải tử? Chỉ là đệ muội, có chút lời từ trong đáy lòng tỷ muốn nói với muội —— Huệ nhi mới nhỏ tuổi đã phải xa nương quả thực là rất đáng thương, nhưng muội cũng không nên quá dung túng cho con trẻ, lần tới nếu Huệ nhi làm sai, muội lại tiếp tục che trở sẽ khiến cho Huệ nhi bị nuông chiều quen, sau này lớn lên nếu làm ra chuyện sai lớn, còn ai có thể che chở cho nàng? Tiểu hải tử, lúc nên trách phạt thì cần phải trách phạt, lúc nào nên sủng ái thì sủng ái, giống như Xán Xán vậy, nữ nhi là bảo bối trong lòng tỷ, nhưng khi con làm sai, tỷ cũng sẽ không nhắm mắt một mắt mở một mắt, lúc cần giáo huấn thì phải giáo huấn, nếu không đứa nhỏ trở nên hư đốn, ta lại một mực che trở, vậy tuyệt đối không phải thương con, mà là hại con.”

Điều thị gật gù, nói: “Tẩu tẩu, muội đã biết, sau khi về muội sẽ để mắt nhiều hơn đến các con.”

Chu thị nói: “Vây là được rồi, nếu muội sợ hãi từ ghi hận muội, vậy chuyện trách cứ giao cho Nhị đệ làm. muội ở bên cạnh che trở, như vậy, không chỉ dạy dỗ được hài tử, mà còn có thể khiến con nhỏ ghi nhớ những điều tốt của muội, càng ngày càng thân cận hơn, như vậy sẽ nhất cử lưỡng tiện.”

Điều thị mỉm cười nói: “Muội nhớ kỹ, vẫn là tẩu tẩu có biện pháp giúp muội răn dạy hài tử, một mình muội quả là không thể làm được.”

Hai người vừa mới tách ra, Chu thị đang đi dọc theo đường mòn trở về Đông viện, đã thấy nữ nhi trắng trẻo mũm mĩm cách đó không xa. Nàng tiến lên, thấy nữ nhi đang nhủu mày, lúc này mới hỏi: “Sao vậy? Ai làm Xán Xán nhà chúng ta tức giận?”

Khương Lệnh Uyển nhìn mẫu thân một hồi, nhưng lại không có ý định nói cho nương chuyện Khương Lệnh Huệ lấy trộm thư của nàng, dù sao nàng cũng không phải một đứa trẻ thật sự, chuyện này nàng vẫn có thể tự giải quyết.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, thanh âm mềm mại nói: “Nương, con có chuyện gấp muốn tìm Tam tỷ tỷ, nương chờ con một lát, con trở về ngay.”

Ngày thường nữ nhi đến Tây viện, ngoại trừ tìm Tứ nha đầu thì cũng là đến thăm Hữu nhi, có bao giờ chịu đi chơi với Tam nha đầu? Chu thị suy nghĩ một chút liền đoán ra được nữ nhi chắc là đã biết được chuyện này, trong lòng thầm nghĩ nữ nhi nhà nàng quả là một tiểu cô nương thông tuệ.

Chu thị nhìn dáng vẻ này của nữ nhi, cũng biết là nữ nhi đã có chủ ý riêng nên không dự định nói chuyện ra cho nàng, liền hơi cong lưng, ôm nữ nhi lên.

Khương Lệnh Uyển theo bản năng ôm lấy cổ của mẫu thân, thấy mẫu thân ôm mình lên, nàng hơi nghi hoặc mím môi hỏi: “Nương?”

Chu thị tươi cười nói: “Hai phong thư của con nương đã lấy lại cho con rồi.”

Khương Lệnh Uyển hơi kinh ngạc, một là vì nương biết chuyện này, hai là vì Khương Lệnh Huệ thế nhưng lại không ném thư của nàng đi mất.

Chu thị tiếp tục đi về Đông viện, thấy nữ nhi không nói lời nào, mặt mày còn vui vẻ, lúc này mới hơi dừng chân lại, không nhịn được hỏi: “Không cảm thấy oan ức?”

Khương Lệnh Uyển chớp chớp đôi mắt long lanh, khóe miệng mang theo nụ cười, nói với mẫu thân: “Trước khi đi Xán Xán còn tưởng rằng không thể tìm lại được thư nên kiểu gì cũng phải làm cho Tam tỷ mất đi một thứ gì đó để xả giận trong lòng, nếu không con sẽ không thoải mái. Bây giờ thấy nương tìm được thư cho Xán Xán, vậy tâm tình Xán Xán đã tốt hơn rồi, đương nhiên là đại nhân đại lượng không thèm đi tính toán với tam tỷ, hơn nữa... Xán Xán không muốn khiến nương phải ra mặt thay Xán Xán, người lớn mà đi tính toán với tiểu hài tử, nương sẽ bị người ta gièm pha...”

Nàng nói tới đây dừng lại, cuối cùng vui vẻ hôn một cái lên mặt của mẫu thân nhà mình, nói tiếp: “Nếu như Xán Xán cảm thấy oan ức, lần sau sẽ tự mình tìm cách đòi lại, không thể làm phiền mẫu thân.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Chuyện này nếu Tô Lương Thần đã kinh động đến lão tổ tông, vậy nàng đương nhiên cũng không tiện đi gây sự với bọn họ. Chỉ là nàng hiểu rõ tính cách của Khương Lệnh Huệ, nếu người lấy thư thật sự là Khương Lệnh Huệ, vậy chắc chắn những lá thư kia sẽ không còn đến bây giờ. Còn Tô Lương Thần, hôm nay nàng ta tự mình đến gặp nãi nãi, hơn nữa còn vô cùng thành khẩn nhận sai trước mặt nương và nhị thẩm, ai còn có thể trách phạt nàng?

Nói đến nói đi, chuyện cũng đã bị Tô Lương Thần nhanh chân đến trước.

Chỉ là Tô Lương Thần này, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết tâm kế đến vậy, đúng là không thể khinh thường, xem ra nàng phải cẩn thận đề phòng nàng ta.

Khương Lệnh Uyển ngồi ở trên giường, cẩn thận nhớ lại những hành động và cử chỉ đòi trước của Tô Lương Thần. Chỉ là trí nhớ của nàng trước nay không tốt, đặc biệt là với những người không quá quan trọng nàng sẽ không để ở trong lòng. Trong ấn tượng của nàng, Tô Lương Thần ngày nào cũng một vẻ nhu nhược yếu đuối, thỉnh thoảng sẽ ngấm vào câu thơ sâu não, nàng nhìn điệu bộ như vậy luôn cảm thấy ngứa mắt nên cho dù cùng sống chung một mái hiên nhưng cũng không tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng đời này nàng phải để ý một chút, nếu không đến lúc đó bị lật thuyền trong mương lại trở thành trò cười cho thiên hạ.

Năm ngày sau, khi ngủ trưa dậy nàng và Khương Lệnh Đề cùng đi đến lớp học lại vô tình đụng phải người mà đã lâu chưa gặp.

Khương Lệnh Dung.

Khương Lệnh Dung rời khỏi phủ đã hơn một năm, được nuôi dưỡng ở biệt viện ngoài phủ, đáng lẽ là phải có ma ma và nha hoàn chăm sóc, mọi thứ thu xếp ôn hòa, nhưng hôm nay nhìn thấy, quả thật là khiến cho nàng giật mình.

Bởi vì hồi phủ nên Khương Lệnh Dung cố ý mặc một bộ trang phục mới màu hồng thêu hoa mai và hồ điệp, tóc búi thành hai búi nhỏ, cài một cây trâm đơn giản, bím tóc rủ xuống trước ngực, nhìn vừa ngoan ngoãn lại khiến người khác đau lòng. Chỉ là gương mặt của Khương Lệnh Dung lại gầy đi rất nhiều, trắng xám đến đáng sợ, hơn nữa còn có loại khí chất nhẹ nhàng không hợp tuổi.

Bởi vì gầy đi mà hai con mắt có vẻ như to hơn, càng khiến cho người ta có cảm giác đau lòng, chỉ là yếu ớt đến mức này có vẻ hơi quá.

Khương Lệnh Dung nhìn hai người.

Thấy nha hoàn phía sau các nàng đang cầm thư, nghỉ lại hai vị muội muội cũng đã đến tuổi mới tiên sinh dạy học, cũng biết được bọn họ muốn đi đâu, Khương Lệnh Dung mỉm cười khẽ, vẻ mặt mang theo mấy phần hòa khí, ôn hòa gọi: “Tứ muội muội, Lục muội muội.”

Khương Lệnh Uyên và Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Dung, vô cùng ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Nhị tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Dung dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy hai vị muội muội, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nàng đi lên trước, thoáng đánh giá kỹ một phen, đôi mắt to tròn ngập nước cong cong nói: “Tứ muội muội mập hơn một chút, Lục muội muội cũng cao hơn.”

Đến gần mới thấy, tuy rằng đôi mắt Khương Lệnh Dung có vẻ bình tĩnh nhưng trên người nàng lại nặng nề từ khí.

Đáng lẽ là một tiểu cô nương xinh đẹp nhu mì, nay tinh thần lại không hề vui vẻ phấn chấn, càng khiến người ta không dám tới gần.

Khương Lệnh Uyên mỉm cười, thanh âm ngọt ngào mang theo vài phần xinh đẹp đáng yêu của tiểu nữ oa, mềm mại nói: “Nhị tỷ tỷ muốn đi gặp nãi nãi sao? Những lúc Nhị tỷ tỷ không có ở đây, Xán Xán thường xuyên nghe thấy nãi nãi nhắc tới tỷ tỷ, nói là rất nhớ Nhị tỷ tỷ, hôm qua Xán Xán nghe mọi người nói hôm nay Nhị tỷ tỷ trở lại, nãi nãi vui mừng vô cùng, bây giờ thấy Nhị tỷ tỷ, chắc chắn nãi nãi sẽ cười không khép được miệng.”

Khương Lệnh Dung nhìn nụ cười xán lạn trên gương mặt bánh bao đáng yêu của tiểu muội muội, lấy lại tinh thần nói: “Một năm không gặp, cái miệng nhỏ của Lục muội muội càng ngày càng trở nên ngọt ngào rồi, cũng khó trách nãi nãi lại yêu thương muội muội như vậy.”

Thấy Khương Lệnh Dung ngoài cười nhưng trong không cười, Khương Lệnh Uyên cũng qua loa cho qua: “Chỉ vì nãi nãi luôn nghĩ là Xán Xán nhỏ tuổi hơn thôi. Hôm nay Xán Xán vô cùng hoan nghênh Nhị tỷ tỷ trở về, nhưng Xán Xán còn phải đi học với Tứ tỷ tỷ, nên không thể trò chuyện lâu với Nhị tỷ tỷ được.”

Nói xong, Khương Lệnh Uyên liền kéo tay Khương Lệnh Đề đi mất.

Đi một đoạn đường, Khương Lệnh Đề mới xoay người nhìn bóng lưng của Khương Lệnh Dung, lúc này mới nhỏ giọng nói với Khương Lệnh Uyên: “Lục muội muội, muội có cảm thấy Nhị tỷ tỷ dường như đã thay đổi, trở nên có chút... quá...”

Nhìn Khương Lệnh Đề áp ứng không dám nói, Khương Lệnh Uyên cười cười, nhìn nàng nháy mắt một cái: “Quá dọa người?”

“...Ừ, đúng vậy.” Khương Lệnh Đề vội vàng gạt đầu.

Khương Lệnh Uyên quay đầu liếc nhìn.

Nàng nhớ tới bộ dạng vừa rồi của Khương Lệnh Dung, cảm thấy Khương Lệnh Dung cũng là một người đáng thương. Từ thị vì nàng mà phải rời khỏi Vệ Quốc Công phủ là sự thật, nhưng cũng bởi vì Từ thị hại nàng trước a. Ngày ấy nếu không có Lục Tông, mạng nhỏ này của nàng cũng không còn. Bây giờ Khương Lệnh Dung oán nàng, trở thành bộ dáng như ngày hôm nay, nếu như tiếp tục như vậy, Tạ Trí Thanh cũng sẽ không xem vừa mắt.”

Lúc trước Tạ Trí Thanh đậu trạng nguyên, phong quang ngênh cười Khương Lệnh Dung vào phủ, chuyện này cũng khiến không ít cô nương trong Tấn thành nhìn đỏ mắt. Khương Lệnh Dung tuy rằng mọi mặt tư chất đều rất bình thường, tính cách cũng là một người ôn uẩn (*), không biết là tu được mấy đời phúc khí mới có thể gả cho vị trạng nguyên thanh tao nho nhã Tạ Trí Thanh. Sau khi kết hôn, Khương Lệnh Dung quản lý tốt hậu viện, phụng dưỡng cha mẹ chồng, hoàn toàn là một nương tử hiền lương thực đức, tương kính như tân với Tạ Trí Thanh, tháng ngày trôi qua cũng vô cùng an nhàn. Bây giờ Tạ Trí Thanh tuy rằng nhỏ tuổi nhưng cũng đã là nhân vật nổi tiếng trong học viện, không vị tiên sinh nào mà không khen ngợi hần. Mỗi lần ca ca nàng trốn học đi chơi, cha mẹ sẽ luôn lấy Tạ Trí Thanh để so sánh với ca ca, càng ngày càng khiến ca ca không thích Tạ Trí Thanh. Chuyện này cũng đủ chứng minh Tạ Trí Thanh có bao nhiêu ưu tú.

(*) ôn uẩn: ôn nhu, hiền ý.

Đời trước Từ thị vẫn ở Vệ Quốc Công phủ, Khương Lệnh Dung ở tuổi này đã bắt đầu chăm chú học tập nữ hồng, trong lòng nào có chứa nhiều oán hận như vậy?

Trưởng nữ chi thứ hai, một người tính tình âm u, một người lại chuyện môn thích đi gây chuyện, thật là làm khó nhị thẩm.

Khương Lệnh Uyên đau lòng Nhị thẩm, nắm chặt lấy bàn tay của Khương Lệnh Đề, nói: “Tứ tỷ tỷ, sau này tỷ phải chú ý cách Nhị tỷ tỷ xa một chút.”

Tuy rằng tâm tư Khương Lệnh Đề có đơn thuần, nhưng cũng hiểu được ý trong lời của Lục muội muội lúc này. Nàng khẽ gạt đầu nói: “Được, tỷ nhớ kỹ.” Từ nhỏ nàng đã nhớ kỹ không nên tiếp xúc nhiều với hai vị tỷ tỷ, phải ngoan ngoãn, tận lực không đắc tội với người khác.

Khương Lệnh Uyên nhìn gương mặt trắng nõn của Khương Lệnh Đề, thở sâu một hơi. Còn tưởng rằng nàng trùng sinh một lần thì có thể trải qua một tuổi thơ không sầu không lo, không ngờ Khương Lệnh Dung và Tô Lương Thần này, ai cũng không thể khiến nàng bớt lo. Người không thay đổi, cũng chỉ có

Tứ tỷ tỷ trước mặt nàng.

Cuối cùng cũng coi như có được một chút an ủi.

Sau khi học xong, Khương Lệnh Uyển muốn đi mua lễ vật cho Lục Tông, một là vì nàng nghĩ oan hấn, hai là chúc mừng hấn trở về.

Chu thị biết mấy ngày nay nữ nhi học tập rất chăm chú, coi như khen thưởng nữ nhi, Chu thị cần ngân phiếu năm mươi lạng ra đưa cho Đào ma ma để dắt nữ nhi đi mua lễ vật. Khương Lệnh Uyển lại bĩu môi nhỏ, duỗi mười ngón tay ra, vô cùng bất mãn nói: “Nương, ít như vậy sao mà đủ được? Nhiều nhất cũng phải gấp đôi mới được.”

Chu thị quả thực hết cách với nữ nhi.

Năm mươi lạng bạc đã có thể để một gia đình bình thường dùng đến mấy năm.

Khương Lệnh Uyển lại còn chê ít.

Nàng là người sĩ diện, huống hồ đây còn là lễ vật nàng đưa cho Lục Tông.

Chu thị bị nữ nhi làm nũng không buông, lúc này mới cho nhiều thêm một tờ ngân phiếu, là tiền riêng của nàng. Sau đó nheo nheo chớp mắt của nữ nhi, tươi cười nói: “Bây giờ hài lòng rồi chứ? Được rồi, bây giờ trời còn sớm, đi mau về mau, đừng la cà quá lâu.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, tươi cười hôn một cái lên mặt mẫu thân, chiếm tiện nghi xong còn rất ngoan ngoãn nói: “Nương thật tốt.”

Ngày hôm nay nương cho con một trăm lạng bạc, ngày sau nữ nhi chắc chắn sẽ trả cho ngài một người con rể tiền đồ rộng lượng.

Chuyến buôn bán này chắc chắn kiếm bộn, không hề thua lỗ.

Đời trước nàng được Lục Tông sủng lên tận trời, tiêu tiền quen tay, bây giờ mới chỉ một trăm lạng bạc đúng là không để vào mắt.

Khương Lệnh Uyển và Đào ma ma cùng đi tới cửa hàng phi thúy, trong lòng sớm đã có chủ ý —— dự định sẽ mau cho Lục Tông một cái gù dây tua để treo vào chuỗi kiếm.

Chủ cửa hàng là một nam nhân trạc tuổi trung niên, nhìn tiểu nữ oa đang chọn gù dây tua, hấn có chút hơi kinh ngạc, có điều thấy trang phục của nàng và nô bộc bên người, hấn cũng không dám coi khinh, tiến lên chào hỏi: “Tiểu cô nương muốn mua gù dây tua có phải không?”

Khương Lệnh Uyển nâng khuôn mặt bánh bao trắng mịn lên nhìn, đôi mắt to đen láy chớp chớp mấy cái, vô cùng khiến người yêu thích, lúc này rất ngoan ngoãn gật đầu, gờ tay chỉ chỉ, thanh âm giòn giòn nói: “Nga, ta lấy cái này, người cho ta xem một chút.”

Tuổi tuy nhỏ, nhưng lại rất có chủ ý.

Chủ quán nghe xong, lập tức gật đầu, nhanh chóng mở tủ lấy gù dây tua ra, hai tay đưa lên, không nhìn được tán dương: “Tiểu cô nương tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng mắt nhìn đồ quả không tệ. Gù dây tua này mới được chuyển đến mấy ngày trước, trong nhiều món như vậy, chỉ có cái này là đẹp nhất.”

Khương Lệnh Uyển thích nhất là được khen ngợi, huống chi gù dây tua này cũng thật không tệ, ngọc phi thúy được chế tác tinh xảo, khéo léo tinh tế, tuy rằng không phải thật sự hoàn hảo, nhưng nhìn tất cả nàng thấy cái này hợp mắt nhất. Để ý giá cả làm gì, sau này nàng còn lo không đủ bạc để tiêu hay sao? Quan trọng nhất là tâm ý.

Một gù dây tua nhỏ nhỏ lại đến tám mươi hai lạng bạc. Đào ma ma tắc lưỡi thầm nghĩ: Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ đã tiêu phí như vậy, sau này lập gia đình, nhà chồng chắc phải có núi vàng núi bạc mới có thể nuôi nổi tiểu tử tông này.

Khương Lệnh Uyển cầm gù dây tua trong tay thưởng thức, vô cùng hài lòng, ngẩng đầu lên nói với Đào ma ma: “Đào ma ma, chúng ta đi Vinh vương phủ đi.” Gù dây tua này chắc chắn Lục Tông sẽ rất thích.

Mắt của nàng trước đến nay rất tốt, dù hấn không thích cũng phải thích a.

Vừa đi một lúc đã thấy hai huynh muội của Tạ gia xuất hiện trước mắt.

Tạ Trí Thanh vẫn vẫn nhọc khí, tuy hấn nhỏ tuổi nhưng cũng đã có mấy phần dáng dấp nho nhã công tử, còn Tạ Tinh Tinh mặc một bộ xiêm y quý khí, vênh vao tự đắc, bộ dạng ngông cuồng tự đại, phảng phất như đang coi chính mình là một tiểu công chúa.

Nếu thật là công chúa thì cũng không ai xảo quyết thô bạo giống như nàng ta.

Khương Lệnh Uyển ngược đôi mắt to lên nhìn tạ Trí Thanh và Tạ Tinh Tinh, lúc trước bọn họ đã kết thù nên lúc này cũng không có ý định chào hỏi. Nhưng tạ Tinh Tinh lại nhìn thấy gù dây tua tinh xảo trên tay của Khương Lệnh Uyển, lập tức liền ngăn người, sau đó tựa hồ như nghĩ tới cái gì, thừa lúc nàng không chú ý tới liền đoạt lấy.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, cảm thấy Tạ Tinh Tinh này quả thật là người phiền phức.

Hai người không thù không oán, vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng lại luôn tỏ ra cái kiểu ngứa mắt như vậy? Muốn bị mất mặt mới hài lòng hay sao?

Khương Lệnh Uyển nghiêm mặt đưa tay ra nói: “Trả lại cho ta!”

Tạ Tinh Tinh nhìn Khương Lệnh Uyển, khoe miệng giơ lên, đôi con ngươi tràn đầy phẫn chấn, tuổi còn nhỏ nhưng lại vô cùng ương ngạnh, giơ cầm lên kiêu ngạo nói: “Gấp cái gì? Không phải chỉ mới nhìn một chút thôi sao? Đúng là đồ hẹp hòi.”

Tạ Trí Thanh thấy tiểu nữ oa đáng yêu như ngọc trước mặt hần lúc này lại tỏ vẻ không vui, lập tức quay sang đổ dành muối muối: “Tinh Tinh ngoan, muối trả đồ lại cho Khương Lệnh Uyển tiểu thư đi.”

Tạ Tinh Tinh từ nhỏ đã bị chiều hư, thấy ca ca mình cũng đứng ra che chở cho Khương Lệnh Uyển liền lườm hần một cái, oán giận nói: “Ca ca, đến ca ca cũng muốn giúp đỡ người ngoài sao? Lần trước nếu không phải vì con nhóc mập này và ca ca của nàng ta, chúng ta sao có thể bị cha mẹ trách phạt?”

Tinh tinh Tạ Trí Thanh xưa nay ôn hòa, dù có thật lòng khuyên như nhưng đối với Tạ Tinh Tinh mà nói cũng chẳng có tác dụng gì. Tạ Tinh Tinh lắc lắc gù dây tua trong tay, cũng biết vật này khẳng định là đưa cho nam hài tử, không khỏi nhàu mày, nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Có muốn không? Nếu muốn lấy lại, thì coi thử xem ngươi có bản lĩnh đó hay không.”

Nói xong liền làm mặt quỷ với Khương Lệnh Uyển, quay người lại, lập tức nhấc váy chạy ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển bị nàng chọc tức vô cùng, lập tức đuổi theo. Thầm nghĩ hôm nay chắc chắn phải giáo huấn Tạ Tinh tinh này một chút, nếu không nàng quả thật coi bản thân thành quả hồng mêm ai cũng có thể tùy ý nắn bóp.

Đào ma ma thấy tiểu thư nhà mình đuổi theo, mặt nhất thời bị dọa trắng, lập tức hối nha hoàn và sai vật đuổi theo: “Còn đứng đó làm gì, mau mau mang lục tiểu thư về!”

Tạ Tinh Tinh nói sao thì cũng lớn hơn Khương Lệnh Uyển hai tuổi, chạy trốn cũng mau hơn.

Nàng chạy một đoạn đường, quay người lại nhìn con nhóc mập mập phía sau, không nhìn được cười lớn, đợi khi Khương Lệnh Uyển đuổi tới, nàng lại chạy ra xa, còn chạy đến một góc vắng vẻ.

Khương Lệnh Uyển chạy thở hồng hộc, trên đầu đầy mồ hôi, thấy Tạ Tinh Tinh cũng chạy mệt, lúc này mới nói: “Ngươi nhanh trả gù dây tua cho ta.”

Tạ Tinh Tinh hồn hên thờ từng ngưng, lại vô cùng quật cường cầm gù dây tua trong tay nói: “Không trả.”

Khương Lệnh Uyển tức giận vô cùng, đang định vén tay áo lên đánh cho nàng một trận, nhưng lại thấy một nam tử gầy gò xuất hiện sau lưng Tạ Tinh tinh, nhất thời tim đập chậm một nhịp.

Nàng muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng phách sau lại đuổi ra một cái tay, chặn lấy miệng nàng.

Khương Lệnh Uyển nhớ tới mấy ngày trước nàng để Lục Tông đi mua bánh hoa quế, nhưng Lục Tông lại lo lắng có người xấu, nhất định phải chờ nàng ăn xong mới chịu đi mua. Lúc đó trong lòng nàng không thoải mái, cảm thấy Lục Tông làm việc quá mức cẩn thận, nhưng hôm nay chuyện lại xảy đến với mình, trong lòng thâm than, sự cẩn thận của Lục Tông hoàn toàn cần thiết.

Dưới chân thiên tử đúng là không thiếu người mù.

Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh, hai người cùng bị giam trong một căn phòng, lúc này thật sự oán giận Tạ Tinh Tinh.

Tạ Tinh Tinh ngược lại không hề bình tĩnh như Khương Lệnh Uyển, từ nhỏ đến lớn nàng luôn được nâng trong tay sủng ái như bảo bối, rút một cọng tóc cũng khiến trưởng bối đau lòng vô cùng, không nghĩ tới có một ngày lại bị bắt cóc. Khương Lệnh Uyển đuổi tay nhỏ ra, nói với Tạ Tinh Tinh: “Bây giờ có thể trả gù dây tua cho ta được chưa?”

Khuôn mặt Tạ Tinh Tinh hoảng hốt, kinh ngạc nhìn Khương Lệnh Uyển, hiển nhiên không nghĩ rằng lúc này nàng còn có thể nhớ tới cái này.

Lập tức ném gù treo kiếm cho Khương Lệnh Uyển, nổi giận nói: “Trả lại đó.”

Khương Lệnh Uyển biết nàng đang sợ, cũng không thêm tính toán với nàng, chỉ khom lưng nhặt bội kiếm lên, thổi thổi bụi, sau đó nắm chặt trong tay, lẳng lặng ngồi xuống, suy nghĩ làm sao để chạy thoát khỏi nơi này.

Nàng không thể chờ người đến cứu, phải nghĩ biện pháp.

Tạ Tinh Tinh hai tay ôm đầu ngồi dưới đất, y phục xinh đẹp đã có chút vấy bẩn, mắt to chuyển động liên tục, cảm thấy có chút sợ sệt, mím môi chậm rãi chuyển người sát lại gần Khương Lệnh Uyển, nhỏ giọng nói: “Ài nha, ngươi không sợ sao?”

Đôi mắt liếc nhìn Khương Lệnh Uyển một cái.

Thầm nghĩ: Con bé mập mập này còn nhỏ hơn nàng hai tuổi.

Thấy Khương Lệnh Uyển không nói lời nào, Tạ Tinh Tinh bổ sung: “Ta nghe nói bọn người xấu này, bọn họ... bọn họ muốn ăn thịt người, ngươi nói xem

nếu bọn họ ăn thịt chúng ta thì phải làm sao bây giờ?” Nói xong, nước mắt cũng rơi xuống, gương mặt nhỏ đáng thương vô cùng, sao còn nửa phần bạo ngược chuyện quyền đáng ghét như lúc này?

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Lúc ta bốn tuổi từng bị người ta ném vào trong núi. Lúc đó ta vừa mới ngủ dậy, phát hiện không thấy nương bên cạnh, chỉ có một mình ngồi dưới tán cây, vừa lạnh vừa đói. Ta gọi lớn mấy tiếng, nhưng trừ tiếng vang vọng lại thì không có bất kỳ tiếng vọng nào khác, trên núi còn có hồ nữa kia.”

Nghe như vậy, Tạ Tinh Tinh sùng sột tròn trĩnh mắt, hiển nhiên là bị dọa.

Chuyện này nàng cũng có nghe nói, nhưng xưa nay nàng không thích Khương Lệnh Uyển, lúc nghe thấy tin này nàng còn rất hài lòng, cảm thấy con bé mập này quả là đáng đời. Nhưng hiện tại nghe Khương Lệnh Uyển kể lại, Tạ Tinh Tinh chỉ cảm thấy thật đáng sợ, nếu đổi lại là nàng, khẳng định là sẽ sợ muốn chết.

Thấy vậy, Khương Lệnh Uyển cười nhạt, cúi nhìn gùi dây tua trong tay, chăm chú nói: “Nhiều người tìm rỗng rã hơn một ngày trời, cũng không tìm thấy ta, nhưng cuối cùng là biểu ca tìm thấy ta, lần này, ta tin chắc, hai người chúng ta cũng sẽ không sao.”

Chuyện mà đời này nàng muốn làm có rất nhiều, nàng còn phải sinh cho Lục Tông thật nhiều hài tử, làm sao nàng có thể để bản thân xảy ra chuyện được?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Vừa nói xong, cửa liền mở ra.

Tạ Tinh Tinh run lên, dựa sát vào người Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn người đến, thấy hai nam tử một cao một thấp tiến vào. Người cao mặc một bộ xiêm y màu xanh bằng vải thô, đôi chỗ có chút vá, hẳn chính là người bắt Tạ Tinh Tinh. Còn người thấp, chính là tên bịt miệng nàng, có điều tướng mạo của hắn hiền lành hơn người cao một chút, lá gan dường như cũng nhỏ hơn.

Nam tử cao lớn nhìn hai tiểu cô nương trước mặt, trên người mặc đồ gia đình phú quý, hơn nữa còn rất trắng trẻo mập mạp, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất xinh xắn. Hắn móc một cái túi giấy ra ném xuống đất, quát lớn: “Mau ăn đi, cả hai phải thành thật cho ta, nếu dám chạy, xem ta có đánh gãy hết chân các ngươi hay không!”

Tạ Tinh Tinh nhìn hai người, sợ đến phát khóc, lấy hết dũng khí nói: “Ta phải về nhà, nếu không... Nếu không cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi...”

Nam tử cao lớn cười cợt, cúi người xuống, dùng sức tóm chặt lấy bím tóc của Tạ Tinh Tinh: “Ai cần biết cha ngươi là ai, nói thêm câu nữa, ta cắt lưỡi ngươi cho mèo ăn.”

Tạ Tinh Tinh sợ cắn chặt môi, viên mắt hồng hồng, không dám lên tiếng.

Sau khi hai người ra ngoài mới “Oa” một tiếng khóc lên.

Khương Lệnh Uyển cũng biết nàng đã bị dọa sợ, chuyện này nếu xảy ra ở đời trước, nàng cũng sẽ giống như Tạ Tinh Tinh. Hiện nay cùng chung hoạn nạn, tạm thời nàng sẽ không tính toán chuyện trước kia, chỉ khom lưng nhặt túi giấy lên kiểm tra, mở ra nhìn vào bên trong, là một cái bánh màn thầu sạch sẽ, vẫn còn nóng hổi hấp. Đã ở chỗ này một lúc lâu, sắc trời bên ngoài cũng không còn sớm, không biết nội trong hôm nay cha có thể tìm thấy nàng hay không.

Bụng đã đói là, Khương Lệnh Uyển nhú mày,, cũng chỉ có thể chấp nhận cầm lên ăn.

Nàng chia bánh màn thầu ra làm hai phần, đưa cho Tạ Tinh Tinh một nửa, nói: “Ây da, được rồi, đừng khóc nữa, ăn một chút trước đi.”

Tạ Tinh Tinh khịt mũi, nghiêng đầu qua một bên, quát cường nói: “Ta sẽ không ăn đồ của người xấu.”

... Xem cái tính cách kia.

Khương Lệnh Uyển cũng không miễn cưỡng, bắt đầu cầm lên ăn, bánh màn thầu này khô như đá vậy, khó ăn vô cùng. Đời này và đời trước của nàng cũng chưa từng ăn thứ khó nuốt như vậy. Nhưng như vậy thì có sao? Ăn no xong mới có sức lực, nếu không đến lúc chạy cũng không còn sức để chạy. Chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, chạy cũng không thể chạy lại bọn hắn, không chừng đến khi họ bắt lại nàng sẽ bị đánh gãy chân.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển ung dung ăn mằn thầu, giống như nơi này là nhà của nàng vậy, xoa nước mắt, hoang mang hỏi: “Người nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Cha và mọi người sẽ tìm thấy chúng ta sao? Ta muốn về nhà...”

Vậy chẳng lẽ Khương Lệnh Uyển nàng không muốn về hay sao?

Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh ngày thường hay vênh vào đắc ý, bây giờ lại ngoan ngoãn như thỏ trắng, đúng là rất kỳ lạ. Nàng đưa nửa cái bánh mằn thầu ra, nói: “Nếu người không ăn, chờ lát nữa ta chạy đi, nếu người chạy không lại ta cũng sẽ không giúp người.”

Vừa nghe lời này, Tạ Tinh Tinh lập tức đoạt lấy bánh mằn thầu trong tay Khương Lệnh Uyển, dùng sức gặm. Chỉ là bánh mằn thầu quá khó ăn, Tạ Tinh Tinh cắn một cái liền nhuróng mảy, chỉ là khi nàng vừa nhấc mặt lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lại dùng sức nuốt cái bánh này xuống. Chờ khi ăn gần hết, mới hồi hận nói: “...Sớm biết vậy ta sẽ không cướp đồ của người.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết tạ Tinh Tinh kỳ thật cũng giống nàng, chỉ là được người nhà nuông chiều từ bé, chứ bản tính cũng không xấu, Khương Lệnh Uyển nói: “Vậy vì sao người lại cướp đồ của ta?”

Tạ Tinh Tinh phòng quai hàm lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lầm bầm nói: “Người tính tặng nó cho Chu Quý Hành có đúng không?”

Đang yên đang lành, sao lại kéo lên người Chu Quý Hành?

Khương Lệnh Uyển nói: “Tại sao ta lại tặng cho Hành biểu ca?”

Tạ Tinh Tinh gặm một miếng mằn thầu, lời nói hàm hồ không rõ: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Chu Quý Hành nha, ngoại trừ hắn ra người còn có thể đưa cho ai?”

Khương Lệnh Uyển lập tức hiểu rõ, hai mắt đánh giá tiểu cô nương tám tuổi trước mặt, có chút khó tin nói: “Không phải chứ, người...”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, bắt mẫn hừ hừ nói: “Ta biết lần nào Chu Quý Hành cũng đi theo sau người, nhưng mẹ ta nói, nữ hài tử sau này lớn lên chỉ có thể gả cho một vị phu quân, giữa Chu Quý Hành và Tiết Vành người chỉ có thể chọn một người.”

Khương Lệnh Uyển vô cùng bất ngờ, trầm nghĩ, Tạ Tinh Tinh này mới còn nhỏ đã thích nam hài tử, còn coi trọng Chu Quý Hành, khó trách nàng lại thích chơi với Chu Lâm Lang, hóa ra là thâm tồn tại tâm tư. Khương Lệnh Uyển đột nhiên thấy buồn cười, choai choai hài tử, biết thế nào là yêu? Ngày cả nàng cũng không biết cảm giác chân chính yêu thích một người sẽ là loại cảm giác như thế nào.

Nàng nói: “Vi vậy người cho rằng bội kiếm này là ta muốn tặng cho Hành biểu ca nên người không thoải mái, muốn cướp đi?”

Thấy Tạ Tinh Tinh gật đầu, Khương Lệnh Uyển cười cười, nắm lấy bội kiếm quơ quơ trước mặt Tạ Tinh Tinh, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước Tông biểu ca mới trở về từ Cẩm Châu, bội kiếm này ta muốn tặng cho hắn. Người cũng biết Hành biểu ca không tập võ, cho dù muốn tặng lễ vật cho hắn cũng sẽ không chọn bội kiếm để đeo lên kiếm nha...”

Tạ Tinh Tinh nửa tin nửa ngờ hỏi: “Có... Có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Khương Lệnh Uyển nhét bội kiếm vào trong ngực, nói, “Đương nhiên, hơn nữa, sau này ta lớn lên, ta sẽ không gả cho Vành biểu ca hay Hành biểu ca, ta chỉ làm nương tử của Lục Tông.”

Nghe xong lời này, Tạ Tinh Tinh mới buông địch ý.

Nàng nhìn gương mặt trắng trẻo béo mập của bánh bao trước mắt, kỳ thực cũng rất đáng yêu, có vài lần nàng nhìn cũng không nhịn được muốn nắn nắn mấy cái, nhưng vừa nghĩ đến Chu Quý Hành, nắn liền cảm thấy chán ghét. Tạ Tinh Tinh mím môi, cảm thấy bản thân lớn hơn Khương Lệnh Uyển, nhưng khi gặp chuyện thì lả gan lại không bằng người ta, gặp chuyện chỉ biết hoang mang hoảng sợ... Nhưng mà, tình huống như vậy, sợ hãi cũng là bình thường a.

Khương Lệnh Uyển thấy mặt Tạ Tinh Tinh có chút đỏ, lúc này mới nhấc tay sờ sờ trán của nàng, sau đó “Nha” một tiếng nói: “Người bị sốt.”

Tạ Tinh Tinh rũ mắt xuống, giống như một trái cà nhỏ: “Vừa rồi có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng chạy tới cửa.

Chỉ là cửa đã bị khóa cứng, nàng dùng sức đập đập mấy lần.

Hai nam tử ở bên ngoài nghe thấy, lập tức đi vào.

Tinh khí của nam tử cao lớn có chút táo bạo, cúi đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ này lập tức xách bím tóc của nàng lên, tức giận nói: “Ồn ào cái gì, không thấy lão tử đang nghỉ ngơi sao?”

Tinh tinh nam tử lùn hơn tốt hơn nhiều, thấy đồng bọn đang áu trĩ so đo với một tiểu hài tử, liền gỡ tay hắn ra, nói: “Nữ nhi nhà giàu có đều được nuông chiều từ bé, vô cùng nhát gan, nếu người dọa sợ nàng, cận thân không bán được giá cao.”

Lời vừa dứt, nam tử to lớn mới chịu thu tay về.

Khương Lệth Uyển bị nhéo tê rần cả da đầu, vô cùng đau đớn, nước mắt lập tức đảo quanh hốc mắt, lúc này lại nghe nam tử lùn hơn hỏi nàng: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Khương Lệth Uyển ngẩng đầu lên nói: “Đại ca ca, tỷ tỷ ta bị sốt, ngại cho nàng đi xem đại phu có được không?”

Nam tử lùn vừa nghe thấy, lúc này mới đưa tay lên dò xét cái trán của Tạ Tinh Tinh, sau đó mới quay về phía đồng bọn: “Đúng là bị sốt, chúng ta có nên...”

Nam tử cao lớn nói: “Mời đại phu làm gì? Chúng ta làm gì có tiền đi quan tâm nhiều như vậy? Huống hồ bị sốt cũng không phải chuyện gì ghê gớm, ngủ một giấc sáng mai sẽ tốt, cần gì phải hoảng hốt như vậy?” Nói xong liền đập cửa một cái, đi ra ngoài.

Tính cách hai người này quả là khác nhau.

Khương Lệth Uyển nhìn về phía nam tử cao lớn, lúc này mới hạ mi suy nghĩ chút biện pháp, sau đó mới dùng sức nặn ra mấy giọt nước mắt, nhìn về phía nam tử lùn nói: “Đại ca ca, cầu người cứu tỷ tỷ của ta đi, từ nhỏ thân thể nàng đã không tốt, nếu không uống thuốc sẽ... Nếu như đại ca ca không có tiền, ta có thể nghĩ cách, chỉ cầu người cứu tỷ tỷ của ta, có được không?”

Nam tử lùn đúng là không thể nhẫn tâm, bây giờ thấy tiểu nữ oa phần điều ngọc mài, hai mắt ướt át tội nghiệp nhìn hắn, xác thực là khiến người đau lòng vô cùng.

Hắn thở dài một hơi, hỏi: “Người có biện pháp đổi tiền?”

“Vâng.” Khương Lệth Uyển gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội, bàn tay nhỏ giờ lên, về mặt chân thành nói, “Miếng ngọc này không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng vẫn có thể đổi mấy lượng bạc. Ta chỉ cầu đại ca ca có thể đổi được chút tiền mua thuốc hạ sốt cho tỷ tỷ, số bạc còn lại đều cho đại ca ca, không cho người xấu kia...”

Nam tử lùn nhận lấy ngọc bội, thấy ngọc bội có vẻ bình thường, đương nhiên cũng tin lời “Không đáng giá mấy đồng tiền này của nàng”, chỉ là hắn nhìn cách ăn mặc của tiểu nữ oa, trong lòng cũng biết cho dù giá trị của ngọc có bình thường thì cũng có thể đổi được mấy lượng bạc. Hắn và đồng bọn cũng không phải chỉ làm việc này mới một hai lần, nhưng mỗi lần thu được bạc vô cùng ít ỏi, chỉ là hắn xưa nay nhất gan, nếu làm một mình, một là sẽ xảy ra chuyện, hai là sợ không tìm được người bán, lúc này mới chấp nhận tiếp tục theo người kia. Bây giờ vô duyên vô cớ có được thêm mấy lượng bạc, đương nhiên là có chút đồng lòng, hơn nữa thấy tiểu nữ oa đáng thương như vậy, người nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Nam tử lùn cẩn thận cất ngọc bội đi, thở dài nói: “Vậy chờ ta đi đổi chút bạc lại mua thuốc cho tỷ tỷ người. Hai người các người đợi ở đây, tuyệt đối đừng gây chuyện, tính khí người kia rất xấu, nếu như hắn nổi giận sẽ trói các người lại.”

Về mặt Khương Lệth Uyển vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm vừa mềm vừa ngọt: “Ta biết rồi, cảm ơn đại ca ca, ngại đi mau đi, coi chừng trời tối.”

Nam tử lùn có chút hiếu kì nhìn tiểu nữ oa ngoan ngoãn đáng yêu như vậy: hắn làm chuyện này cũng không phải ít, nhưng vẫn là lần đầu thấy đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, cười cười nói: “Được, vậy ta đi ra ngoài trước.”

Nam tử lùn vừa đi ra ngoài, vừa vịn dùng phải đồng bọn của hắn, người kia hỏi: “Muộn như vậy còn đi đâu?”

Nam tử lùn có chút chột dạ: “Ca, ta thấy tiểu cô nương bị sốt nặng như vậy, nếu như không hạ sốt sẽ rất phiền toái. ta tìm cách xem có thể kiếm được chút thuốc gì đó hay không, đến lúc đó coi chừng ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.”

“Đi đi, biết ngại thiện tâm, đi sớm về sớm.”

“Được, ta lập tức quay về.”

Khương Lệth Uyển dán người lên cửa, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới ngồi xuống bên người Tạ Tinh Tinh. Gương mặt của Tạ Tinh Tinh đỏ bừng, nhìn Khương Lệth Uyển có chút cảm động, tuy rằng không khỏe nhưng vẫn cắn răng nói ra ba chữ: “Cảm ơn người.”

Khương Lệth Uyển thấy nàng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đáng thương, cười nói: “Ba chữ này ngại nói ra ta nghe có vẻ là lạ.”

Bé mập này còn đặc ý như vậy...

Tạ Tinh Tinh cắn môi, nhấc tay lên xoa xoa búi tóc đã bị vò loạn của Khương Lệth Uyển, ân cần nói: “Có đau hay không? Ta xoa cho ngại.”

Khương Lệth Uyển phì cười, tinh tế đánh giá Tạ Tinh Tinh một lúc, nói: “Dáng vẻ này của ngại khiến ta có chút không quen.”

Tạ Tinh Tinh bất mãn nói, “Ta mới không phải người ngang ngược không biết lý lẽ...” Nàng nói xong liền có chút chột dạ, dừng một lúc lại nói tiếp: “Được rồi, trước đây ta đúng là có chút ngang ngược không biết lý lẽ, ai bảo ngại còn nhỏ mà đã hoa tâm như vậy, hơn nữa Lâm Lang cũng không thích ngại.” Ngoài miệng tuy rằng oán giận, nhưng tay vẫn không ngừng xoa xoa cho nàng.

Khương Lệth Uyển tuy rằng không thích bị người khác đụng chạm, nhưng lúc này lại không nói gì.

Đời trước nàng quả thực được chăm chút quá tốt, đời trước tuy rằng Lục Tông không nói, nhưng trong lòng khẳng định cũng từng nghĩ rằng nàng thật quá phiền phức. Nàng cũng biết bản thân thật phiền, vừa sợ đau vừa sợ khổ, nhưng dù sao cũng có người chịu yêu nàng, nâng nàng vào lòng bàn tay mà sủng, sủng cả đời. Tuy phần yếm ố này tuy rằng vẫn còn, nhưng hiện nay nàng có khóc, có náo loạn thì có thể giải quyết được vấn đề gì? Khóc nháo là có thể trốn khỏi tay bọn buồn người sao? Có thể lập tức chạy về nhà tổ cáo với cha nương sao?

Khương Lệnh Uyển đợi một lúc, thấy nam tử lùn còn chưa về, liền nhìn chung quanh một lát. Bởi vì cho rằng các nàng còn nhỏ tuổi nên bọn buồn người cũng không trói nàng lại, cửa cũng khóa lại, đúng là không có chút sơ hở nào.

Trong phòng rách nát, còn có mùi mốc, tủ và bàn đều dày đặc tro bụi, nhìn cũng biết là tùy tiện tìm một nơi để giấu các nàng.

Chỗ này ngoại trừ một cánh cửa thì cũng chỉ có một cửa sổ.

Nàng cẩn thận từng chút một bắc cái ghế qua, đứng lên đẩy cửa sổ, phát hiện cánh cửa này có thể mở ra được, âm thầm vui mừng không ngớt, chờ khi mở rộng ra mới phát hiện.

Bên ngoài cửa là một cái hồ.

Khương Lệnh Uyển thấy hồ này quá sâu, hai kẻ bất cóc khẳng định cũng cho rằng hai tiểu hài tử quen sống trong nhung lụa sao dám đứng đến nước? Cho dù biết bơi nhưng thấy hồ sâu như vậy chắc chắn cũng sẽ sợ. Khương Lệnh Uyển nhìn thôi cũng sinh lòng khiếp đảm, nhưng nếu chỉ có một còn đường này mới có thể ra ngoài, nàng cũng chỉ có thể liều một lần, nếu không thật sẽ không biết là bị bán đến nơi nào.

Khương Lệnh Uyển lộ đầu ra bên ngoài xem xét, phát hiện giữa hồ và cửa sổ có một khoảng trống, tuy rằng có hơi hẹp, nhưng nếu cẩn thận một chút thì vẫn có thể ra ngoài.

Sau khi xem xét xong, Khương Lệnh Uyển liền khép cửa sổ lại, trả ghế về lại chỗ cũ.

Tạ Tinh Tinh thấy dáng vẻ này của Khương Lệnh Uyển, liền hỏi: “Có phải chúng ta không ra ngoài được hay không?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Bên ngoài có một cái hồ, người biết bơi không?”

Tạ Tinh Tinh nghe vậy lắc đầu.

Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi, nhũn mày lại: “Ta suy nghĩ thử xem.” Chỉ là vị bên ngoài kia cũng không phải người hiền lành, cho dù nàng có giả bộ ngoan ngoãn đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ không có tác dụng. Nhưng từ cửa sổ để đi ra ngoài quả thật là quá nguy hiểm, nếu như không cẩn thận bị rơi xuống hồ, mạng nhỏ sao có thể bảo toàn?

Khương Lệnh Uyển ngồi một lúc, trong lòng thầm nghĩ biện pháp hữu hiệu.

Mất thấy trời sắp tối Khương Lệnh Uyển có chút không thể ngồi yên, đành phải liều một phen, lập tức nhìn về phía Tạ Tinh Tinh nói: “Chúng ta thử xem đi. Chờ lát nữa ta bò cửa sổ ra ngoài, người nhìn giúp ta, nếu như ta không cẩn thận bị rơi xuống nước, người lập tức la lên, nếu ta thành công ra ngoài, người đợi ta đi xa rồi vứt đồ ra bên ngoài cửa sổ, sau đó trốn vào ngăn tủ, tuyệt đối đừng lên tiếng, chờ khi bọn họ đều ra ngoài, người nhanh chóng chạy đi, có biết không?”

Tạ Tinh Tinh chăm chú nghiêm túc nhìn gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển, lập tức gật đầu.

Khương Lệnh Uyển cũng sợ hãi cực kỳ, nhìn hồ nước đen ngòm bên ngoài, nghĩ thầm: Chờ có thể thành công thoát hiểm, nàng nhất định sẽ đi học bơi.

Lời của Lục Tông một chút cũng không sai, học nhiều cũng có lúc sẽ dùng đến, có chút kỹ năng bên mình, lúc mấu chốt có thể phát huy tác dụng.

Khương Lệnh Uyển giẫm lên ghế, thận trọng mập mập cẩn thận bò lên bệ cửa sổ, sau đó chậm rãi tuột xuống.

Hai chân khi đã dẫm lên đất trống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn Tạ Tinh Tinh nháy mắt một cái, ra hiệu bản thân không có chuyện gì, sau đó chậm rãi tiến về phía hồ.

Nàng không dám quay lại nhìn, trong lòng rất sợ hãi, chân nhỏ cũng không nhịn được run lên.

Nhưng nàng biết mình là người có phúc, lúc này khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa sau này nàng còn muốn làm nương tử của Lục Tông nữa, nếu nàng xảy ra chuyện, như vậy sau này vạn nhất Lục Tông cưới Chu Lâm Lang vào cửa thì sao bây giờ? Nghĩ như vậy, sợ hãi trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng giảm đi mấy phần.

Tạ Tinh Tinh nhìn thấy cảnh này, hai tay bị chặt lấy miệng, kinh hồn bạt vía, chỉ lo tiểu bánh bao cứ như vậy té xuống.

Nếu đổi lại là nàng, nàng tình nguyện chờ bên trong cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển thành công đi tới đám cỏ bên hồ, lúc này mới thở phào một hơi, một lát sau, liền đưa tay chuẩn bị ném đồ ra ngoài, nghe thanh âm của giá thấp nền “tôm” một tiếng rơi xuống nước, nàng lập tức chui vào bên trong góc tủ quần áo, lẳng lặng chờ đợi không dám lên tiếng.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, quả nhiên mở khóa đi vào, nhìn thấy cửa sổ mở toang, bệ cửa có dấu giày hài từ, lập tức mắng một câu thô tục, sau đó tông cửa ra ngoài.

Tạ Tinh Tinh nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa mới buông lỏng tay khỏi miệng, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, chờ khi triệt để đã không còn động tĩnh, lúc này mới mở tủ ra, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển chạy đến nỗi hai chân như nhũn ra, nhưng nằng dù sao cũng còn nhỏ, chân ngắn chạy hồi lâu đã mất hết sức lực, nhưng vừa nghĩ đến bị bọn buôn người bắt lại đánh gãy chân, lòng liền hoảng sợ tiếp tục nỗ lực chạy đi.

Đội nằng chạy được một đoạn đường đã thấy nam tử cao lớn đuổi theo sau lưng, nhất thời sợ đến trắng mặt.

Khương Lệnh Uyển thật sự muốn khóc ra.

Không phải đã nói với Tạ Tinh Tinh là đội nằng chạy xa rồi mới gây động tĩnh sao? Lúc này mới bao xa nha?

Nhưng cho dù lúc này nằng có mắng Tạ Tinh Tinh thành heo cũng không có cách nào, chỉ có thể liều mạng chạy.

Nghe thấy động tĩnh phía sau càng lúc càng gần, tim Khương Lệnh Uyển từng nhịp từng nhịp nhảy thót lên cuống họng, hôm nay đưa Lục Tông một món lễ vật mà ngay cả mạng nằng cũng tặng đi, như vậy quá không đáng a.

“Nha đầu chết tiệt kia, đứng lại cho ta, xem ngươi còn chạy!”

Bím tóc của Khương Lệnh Uyển bị nam tử phía sau kéo lại, đau hơn lúc này không biết bao nhiêu lần. Lúc này nằng chỉ cảm thấy trái tim như nguội lạnh, nghe tiếng chửi rủa của nam tử, lại thấy hần chuẩn bị muốn tát nằng một cái, Khương Lệnh Uyển sợ đến mức nhắm mắt lại.

Chính lúc này, cách đó không xa, “Vèo” một tiếng, có một mũi tên được bắn tới, sau đó Khương Lệnh Uyển liền nghe thấy tiếng lợi khí găm tận vào xương.

Khương Lệnh Uyển mở mắt ra, nam tử đang lăn lộn trên đất kêu cha gọi mẹ, cánh tay của hắn găm một mũi tên.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn ——

Phùng Hoài Viễn ngồi trên ngựa cách đó không xa, mang theo một đồng tùy tùng, Lục Tông ngồi bên cạnh hắn, trong tay Phùng Hoài Viễn cầm cung tên, mũi tên vừa rồi là hắn bắn.

Chân Khương Lệnh Uyển vừa chạm đất lập tức chạy tới Lục Tông.

Lục Tông xuống ngựa, ôm lấy bánh bao nhỏ vào trong lòng, thấy xiêm y của nằng bị bắn đến không nhìn nổi, không khỏi đau lòng nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Đôi tay như ngó sen của Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm lấy cổ của Lục Tông, chôn mặt vào cần cổ của hắn, oan ức nghẹn ngào nói: “Lục Tông, muội suýt chút nữa là chết rồi...”

Lục Tông nghe vậy, nhớ lại tình huống vừa rồi, sắc mặt hắn tối đi, ôm chặt nằng thêm một chút, ôn nhu nói: “Không sao cả rồi.”

“Vâng.” Khương Lệnh Uyển khịt khịt mũi, nhìn về phía Phùng Hoài Viễn nói: “Cứu cứu, Tạ Tinh Tinh không biết đã chạy đi đâu mất rồi, cậu tìm được chưa?”

Phùng Hoài Viễn thấy tiểu nữ oa bình yên vô sự, lúc này mới mau chóng sai người đi tìm Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm chặt lấy cổ của Lục Tông, trong lòng sợ hãi vô cùng, nước mắt lập tức liền rơi xuống, chùi toàn bộ nước mắt nước mũi lên y phục của Lục Tông.

Chờ đến khi khóc xong, nằng mới ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng như thỏ con nhìn Lục Tông hỏi: “Sao Tông biểu ca tìm được Xán Xán?”

Lục Tông từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Nửa canh giờ trước có người đến tiệm cầm đồ đổi cái này, sau khi chúng ta ép hỏi người kia mới biết được muội bị giam ở đây.”

Tâm trạng Khương Lệnh Uyển lập tức được an ủi, Lục Tông đương nhiên là nhận ra ngọc bội này, cho nên nằng mới được cứu ra.

Nằng bĩu môi, có chút oan ức, khuôn mặt khóc sưng mọng như một con mèo nhỏ, nằng dịch dịch đầu sát tới gần, cọ cọ gò má của Lục Tông, mở lớn hai mắt nói: “Vậy, Tông biểu ca trả ngọc bội lại cho Xán Xán chứ?”

Lục Tông cúi đầu, nhìn hai gò má mấp mấp của bánh bao nhỏ trong lòng ngực, nhìn không được khéo miệng nhếch lên.

Sau đó buông nằng xuống, ngồi xổm trên mặt đất để cùng tầm nhìn với nằng, mười ngón tay thon dài đeo ngọc bội lên cổ lại cho nằng.

Chương 55

Khương Lệnh Uyển cúi đầu, nhìn ngọc bội trước mặt, không nhìn được tươi cười, sau đó lại ôm chặt lấy cổ của Lục Tông, đáng vẻ hiển nhiên là chịu không ít kinh hãi. Lục Tông thấy nàng như vậy cũng nhìn không được nhũn mảy, nàng còn nhỏ như vậy, tiểu nữ oa lại có thể chạy ra ngoài, đứng là cũng có bản lĩnh.

Hắn đưa tay sửa lại tóc cho nàng, nhìn đôi mắt ngập nước của Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán rất dũng cảm.”

Lục Tông xưa này không biết dỗ người, điểm này nàng biết rõ nhất, lúc này chỉ một câu đơn giản như vậy cũng khiến cho nàng như cảm thấy trong lòng ăn mật. Cảm thấy tình cảm đời này nàng đối với Lục Tông có chút khác với đời trước, ngoại trừ ý lại ra, khả năng là còn nhiều những cảm xúc khác nữa, chậm rãi lớn lên, chậm rãi đâm sâu gốc rễ vào trong lòng, chờ khi hai người bọn họ lớn lên sẽ minh bạch thôi. Nàng chôn đầu vào cổ Lục Tông, lúc này không muốn nói chuyện. Dù nàng đã sống lại một lần, nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương, gặp phải chuyện như vậy cũng khó trách khỏi sợ sệt. May mắn có thể hữu kinh vô hiểm, lượn về được mạng nhỏ này.

Đang nói, vừa vặn người Phùng Hoài Viễn phái đi tìm Tạ Tinh Tinh đã trở về.

Khương Lệnh Uyển xoay người lại nhìn.

Thấy trên mặt trên người Tạ Tinh Tinh đều bị bẩn, trên váy còn dính chút bùn, đại khái là lúc chạy trốn đã bị té.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển bình an vô sự, lo lắng trong lòng cũng trùng xuống, tính tình nàng xưa nay kiêu ngạo, nhưng lúc này lại không nói được điều gì, chỉ đến khi được đưa lên xe ngựa mới xoay người lại nhìn Khương Lệnh Uyển, mặt cười vô cùng xán lạn, nói: “Người a, bé mập... tuy rằng mập một chút nhưng lại rất đáng yêu nha...”

Ai, lời này căn bản không phải lời khen có phải không?

Khương Lệnh Uyển uốn éo một cái, tiếp tục chôn đầu trong lòng Lục Tông.

Lục Tông không nhìn được cười cười, ôm chắc bánh bao nhỏ chuẩn bị bước lên xe ngựa.

Hôm nay nàng mắt tích, Vệ Quốc Công phủ hôm nay vô cùng hỗn loạn, mỗi người đều vô cùng sốt ruột, đặc biệt là Chu thị, từ sau chuyện của hai năm trước, đến bây giờ nàng vẫn vô cùng sợ hãi, vất vả mới nguôi ngoai xuống, không ngờ hôm nay nữ nhi bảo bối lại xảy ra chuyện.

Chu thị vừa nhận được tin Phùng Hoài Viễn tìm thấy nữ nhi, nhất thời kích động đến rơi lệ, sao còn có thể ngồi yên? Lập tức ra cửa chờ đợi. Chờ khi nhìn thấy xe ngựa dừng lại, cũng không còn vẻ đoan trang thường ngày, lập tức chạy tới. Nàng thấy Lục Tông ôm nữ nhi xuống, cẩn thận quan sát một chút, tuy rằng trên người nữ nhi có chút bẩn nhưng vẫn còn khỏe mạnh.

Nàng che miệng vừa khóc vừa cười, thầm nghĩ: Không biết nữ nhi của nàng gặp phải tội gì mà lại liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chu thị thấy nữ nhi ngoan ngoãn nằm nhoài trên vai Lục Tông, hơi ngăn người hỏi: “Xán Xán là...”

Lục Tông nhắc mắt lên nhìn Chu thị nói: “Xán Xán đang ngủ, để Tông Nhi đưa muối muối vào.”

Lúc này Chu thị còn có thể nói “Không” sao? Lập tức tránh đường cho Lục Tông tiến vào.

Khương Bách Nghiêu thấy nữ nhi bình an trở về, cuối cùng cũng yên tâm, nhìn Phùng Hoài Viễn nói: “Lần này ta lại thiếu người một phần ân tình, đa tạ người giúp ta tìm được nữ nhi.”

Phùng Hoài Viễn thấy hắn khách khí, cũng ôn hòa cười nói: “Nếu Xán Xán đã gọi ta một tiếng ‘Cậu’, ta đương nhiên cũng coi Xán Xán là cháu gái, người cần gì phải khách khí như vậy?”

Nếu nói về sự độ lượng, Khương Bách Nghiêu khẳng định hẳn tuyệt không bằng Phùng Hoài Viễn. Phùng Hoài Viễn có bản lĩnh cứu được nữ nhi, người này coi như là ân nhân của hắn, những chuyện trước kia đương nhiên phải đặt qua một bên. Khương Bách Nghiêu bất đắc dĩ thở dài: “Cũng may mà có người. Hôm nay trời đã tối, phủ của chúng ta cũng đang rất loạn, không tiện đãi khách, ngày khác chắc chắn sẽ mang Xán Xán đến bái phỏng.”

Động tác lên ngựa của Phùng Hoài Viễn vô cùng lưu loát, từ trên cao nhìn xuống Khương Bách Nghiêu: “Được rồi, có dịp thì cùng gặp mặt, hai chúng ta cũng có thể thoải mái uống một bữa.”

Khương Lệnh Uyển ngủ mơ mơ màng màng, nhận thấy có người gỡ tay nàng ra, lập tức ôm chặt lại, nhũn mảy nói mê: “Lục Tông...”

Chu thị có chút bất đắc dĩ, mỉm cười nhìn thiếu niên trước mắt, lúng túng cười: “Xán Xán thật là dính người.”

Chu thị hiểu rõ nữ nhi nhất. Nữ nhi của nàng luôn yêu thích rõ ràng, nếu như không thích, cho dù chạm một đầu ngón tay cũng không vui nhíu mày lại rồi, chứ đừng nói là ý lại đến mức này, đúng là lần đầu tiên. Có điều Chu thị cũng chỉ cho đây là tình cảm giữa hai huynh muội, dù sao tiểu nữ oa ai cũng thích đại ca ca cao lớn oa hùng, biết cười ngửa bần cung, Lục Tông vừa biết văn vừa biết võ, lần nào cũng nghĩ cho Xán Xán, lâu lâu sẽ đưa cho nàng chút đồ chơi nhỏ, nữ nhi nàng đương nhiên là càng ngày càng yêu thích hẳn.

Lục Tông nói: “Hắn là bị dọa sợ.”

Chu thị nghe xong cũng cảm thấy lo lắng, trong lòng thầm hận không thể cầm thấy vụn đoạn hai kẻ buồn người kia. Chu thị vuốt ve bàn tay nhỏ của nữ nhi, thấy có chút rách da, mày liền nhíu chặt: “Vậy phải phiền Tông Nhi tạm thời ngồi lại một chút, ta giúp Xán Xán bôi chút thuốc, chờ con bé tỉnh lại rồi lại tính.”

Hôm nay nữ nhi xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn là vô cùng sợ hãi, bây giờ có thể an ổn ngủ trên vai Lục Tông, nàng cũng không đành lòng đánh thức.

Mặt Lục Tông không chút cảm xúc gật đầu.

Chu thị sai Đào ma ma chuẩn bị kỹ nước ấm và thuốc bôi, mọi chuyện khác đều gác qua một bên.

Lúc này Khương Bách Nghiêu cũng tiến vào, nhìn tình huống hiện tại, cũng yên lặng không nói lời nào, e sợ sẽ đánh thức nữ nhi. Hắn tự tay chia thuốc ra từng chút, sau đó đưa cho thế tử.

Chu thị cẩn thận nhận lấy xoa xoa vào lòng bàn tay nữ nhi. Tay của nữ nhi bé nhỏ mềm mại, xưa nay nàng không nỡ để nữ nhi chịu chút thương tổn, vừa nghĩ đến ngày sau nữ nhi phải học nữ hồng, bằng tính tình yếu ớt của nữ nhi, không biết sẽ bị đâm bao nhiêu kim, mỗi lần nghĩ đến nàng liền lo lắng. Bây giờ thấy nữ nhi bị xước chút da cũng khiến nàng vô cùng đau lòng.

Khương Lệnh Uyển đang nằm nhoài trên người Lục Tông cảm giác được đau đớn, hơi nhíu mày, sau đó chậm rãi mở mắt ra, nhìn gò má của mẫu thân, liền mềm mại gọi một tiếng: “... Nương.” Sau đó đảo mắt, tròng mắt ướt át, hốc mắt hồng hồng, nhìn Khương Bách Nghiêu gọi một tiếng, “Cha.”

Thấy nữ nhi tỉnh lại, chớp mũi Chu thị đau xót, nhanh chóng “Ừm” một tiếng, nàng nói: “Xán Xán đến đây, để nương ôm một cái.”

Khương Lệnh Uyển lúc này mới phát hiện —— bản thân còn đang nằm nhoài trên vai Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Lục Tông. Từ trên xe ngựa đến khi vào trong phủ, cho dù thể lực của Lục Tông rất tốt, cũng chỉ là thiếu niên thôi, huống chi nàng còn mập mập như vậy. Nàng nghe mẫu thân nói xong, vô cùng ngoan ngoãn buông lỏng tay, tùy ý để mẫu thân ôm nàng lên đùi, sau đó không chớp mắt nhìn Lục Tông, nắm lấy tay áo hắn không buông: “Tông biểu ca đừng đi.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Xán Xán, con nhìn xem, trời cũng đã tối rồi, Tông biểu ca của con còn phải về nhà, nếu không Vương gia sẽ lo lắng.”

Khương Lệnh Uyển không chịu, gắt gao nhìn chăm chăm Lục Tông, không lên tiếng, chờ Lục Tông tự mình mở miệng.

Lục Tông hiểu ý bánh bao nhỏ, sau đó nhìn về phía Khương Bách Nghiêu, sau lại nhìn Chu thị, nói: “Phụ thân Tông Nhi đã biết con đang ở Vệ Quốc Công phủ, cũng cho phép Tông Nhi ở lâu hơn một chút cùng với tiểu biểu muội.”

Chu thị sớm đã coi Lục Tông là người thân, sợ cũng chỉ là sợ Vinh vương lo lắng, hiện nay nghe Lục Tông nói như vậy, sao còn có thể nói gì nữa. Nàng cúi đầu nhẹ nhàng vuốt vuốt mũi của nữ nhi, cười nói: “Như vậy đã hài lòng chưa?”

Khương Lệnh Uyển cười vui vẻ, lập tức gật đầu.

Ân, thỏa mãn vô cùng.

Thấy nữ nhi hoạt bát đáng yêu như vậy, lo lắng trong lòng Chu thị cũng bớt đi mấy phần. nàng thấy xiêm y của nữ nhi đã bẩn, tóc càng loạn đến nhìn không nổi, lập tức nói: “Bây giờ nương mang Xán Xán đi tắm. Nương sẽ nói nhà bếp làm những món mà Xán Xán thích ăn nhất, tắm xong ta cùng nhau ăn cơm, có được không?”

Khương Lệnh Uyển “Vâng” một tiếng, nàng để Chu thị ôm đi tắm, lúc ra ngoài còn không quên nhướn cổ lên, nói với Lục Tông, “Tông biểu ca đừng đi.”

Lục Tông bất đắc dĩ, khẽ gật đầu. Hắn sẽ không đi.

Thấy hai mẹ con rời đi, Khương Bách Nghiêu mới lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhìn về phía Lục Tông nói: “Xán Xán từ nhỏ đã được cả nhà yêu sủng, tính tình có chút nuông chiều, làm khó con rồi.”

Nuông chiều?

Lục Tông nghe vậy, mặt mày trở nên ôn hòa.

Hắn cảm thấy bánh bao nhỏ rất ngoan ngoan đáng yêu, còn có chút khôn vặt, rất được mọi người yêu thích, hai chữ “huông chiều” này quả là rất đúng.

Khương Bách Nghiêu là người yêu thương nữ nhi, trong lòng hắn, nữ nhi ngàn tốt vạn tốt, có điều ở trước mặt mọi người hắn cũng chỉ trách yêu mấy câu thôi. Hai năm qua nữ nhi trở nên hiểu chuyện rất nhiều, lúc đi học cũng vô cùng chăm chú, ngoan ngoan hơn nhi tử không biết bao nhiêu lần. Nữ nhi nghe lời hiểu chuyện như vậy, hắn càng ngày càng muốn đặt trong lòng bàn tay mà thương yêu.

Hắn theo bản năng đánh giá thiếu niên trước mặt.

Hơn một năm đi theo Phùng Hoài Viễn, tuy rằng còn nhỏ, nhưng Lục Tông đã rất có khí khái nam tử, tuyệt đối hơn xa những bạn bè đồng trang lứa. Khương Bách Nghiêu rất thương thích vị thiếu niên này, thấy tuy rằng tính cách hắn có chút yên tĩnh, nhưng lại đối với nữ nhi rất tốt. Hắn nhận nhậ mở miệng nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, Tông Nhi hắn đã mười ba?”

Lục Tông ở trước mặt trưởng bối luôn là người khiêm tốn có lễ: “Vâng, qua năm sẽ là mười ba.”

Khương Bách Nghiêu nâng tay vỗ vỗ vai Lục Tông, cười nói: “Không lâu nữa Tông Nhi sẽ còn cao hơn cả ta...” Sau đó than thở, “Cung không biết khi Xán Xán trưởng thành sẽ như thế nào, thời gian trôi qua quá nhanh, bây giờ còn đang chơi đùa với tiểu bằng hữu cùng trang lứa, đảo mắt một cái sẽ lập tức thành gia.”

Khương Bách Nghiêu đến cùng cũng là nam tử, hiểu được ngày sau Lục Tông sẽ là một vị nam tử khí khái tiền đồ vô lượng, nữ nhi được hắn cứu hai lần, nhưng Lục Tông lại chưa hề kể công. Nếu như ban đầu hắn chỉ coi Lục Tông là hài tử bình thường, vậy qua lần này, trong lòng hắn liền có một suy nghĩ —— nếu thật như lời thề tử nói, Lục Tông quả là phúc tinh của nữ nhi, như vậy... chờ khi nữ nhi lớn lên, có thể gả cho Lục Tông cũng rất tốt.

Nhưng tuổi tác giữa bọn nhỏ là vấn đề lớn nhất.

Qua năm Lục Tông sẽ mười ba, ở gia đình giàu có, thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đã có người đến chỉ dạy mọi chuyện, cho dù có trì hoãn một chút, thì mười lăm mười sáu tuổi cũng sẽ khai huân...

(*) khai huân: nàng nào không biết cmt nha)))

Lúc trước hắn vẫn luôn giữ mình trong sạch, một lòng chờ đợi người trong lòng, thủ thân như ngọc. Nhưng Lục Tông không giống, cho dù hắn có tâm tác hợp, nhưng ở trong mắt Lục Tông nữ nhi nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu biểu muội đáng yêu, chờ đến khi nữ nhi mười ba, đến tuổi đàm luận hôn sự, Lục Tông cũng đã mười chín. Thời điểm hắn mười chín tuổi cũng đã sớm thành thân, lúc đó thể tử còn đang mang thai Dụ Nhi.

Ai...

Khương Bách Nghiêu thở dài một hơi, chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn con rể ưu tú như vậy trở thành của người khác, tâm trạng hắn khó tránh khỏi có chút phiền muộn.

Dù sao bây giờ nữ nhi còn nhỏ, hắn sẽ cảnh giác cao độ xem xét một chút.

Qua một lát, Khương Lệnh Uyển đã tắm rửa sạch sẽ.

Nàng mặc một bộ tắm y màu hồng nhạt thêu hoa sen, tóc dài mềm mại rối tung, gương mặt bánh bao trắng trẻo non nót được rửa sạch sẽ, môi hồng răng trắng, đáng yêu không thể dời mắt nổi. Hai chân mập mập trắng nõn để trần, được Chu thị ôm vào trong ngực, nghiêng đầu nhìn cha và Lục Tông, hiếu kì hỏi: “Cha và Tông biểu ca đang nói gì vậy a?”

Khương Bách Nghiêu đi tới, nắm nắm tay nhỏ của nữ nhi trả lời: “Cha đang khen ngợi Tông biểu ca của Xán Xán, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất thận trọng.”

Như vậy a.

Khương Lệnh Uyển tươi cười, đồng ý nói: “Tông biểu ca cái gì cũng tốt, cha có khen cũng khen không hết được.”

Cha nàng đang khen Lục Tông nha, người không biết còn tưởng rằng đang khen nàng. Khương Bách Nghiêu nhìn nụ cười xán lạn của nữ nhi, tâm trạng cũng vui mừng, sau đó mới nhìn Lục Tông nói: “Tông Nhi nếu không chê thì cũng ở lại dùng bữa tối đi, được chứ? Trẻ như vậy rồi, chắc con cũng đã đói.”

Lục Tông cũng không từ chối.

Thời điểm dùng cơm, bởi vì lòng bàn tay của Khương Lệnh Uyển đang bôi thuốc mỡ, vì muốn nữ nhi vui vẻ, Khương Bách Nghiêu bưng bát cơm lên thổi thổi, dỗ dành nói: “Nào, Xán Xán lại đây, cha đút Xán Xán ăn cơm.”

Nhưng mà Khương Lệnh Uyển lại nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tông, thanh âm mềm mại non nót, ngọt ngào giống như bánh hoa quế vậy: “Xán Xán muốn Tông biểu ca đút cơm.”

Lời vừa dứt, Lục Tông cũng không quá kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng đặt đũa xuống, nhìn Khương Bách Nghiêu nói: “Để con.” Sau đó liền nhận lấy bát cơm Khương Bách Nghiêu đang cầm, múc một muỗng cơm nhỏ đưa đến bên miệng bánh bao nhỏ, thấy nàng vô cùng ngoan ngoãn há miệng ăn cơm.

Chu thị thấy vậy, không khỏi khẽ cười, sau đó thấy cử chỉ của Lục Tông quen thuộc như vậy, đột nhiên có cảm giác như chỗ nào không đúng, mở m

ngẩng đầu, trao đổi ánh mắt với phu quân nhà mình.

Khương Bách Nghiêu nhìn bộ dáng thuận theo của nữ nhi, cong mắt cười với thế tử, thầm nghĩ: Nữ nhi, ta còn chưa nuôi lớn con đâu...

Dùng cơm xong, Chu thị thấy nữ nhi bám lấy Lục Tông vô cùng dính, chỉ nghĩ rằng do chuyện hôm nay gây nên, lòng nàng lại cảm thấy đau, mọi chuyện đều theo ý nữ nhi. Nàng ôm nữ nhi lên giường, nghĩ rằng chỉ cần dỗ nữ nhi đi ngủ thì Lục Tông có thể trở về, một khắc liền thấy nữ nhi nháy nháy mắt một cái, thanh âm mềm mại nói: “Nương, Xán Xán có chuyện muốn nói riêng với Tông biểu ca, cha và nương về nghỉ ngơi trước có được không?”

Nói cái gì mà cha mẹ không thể nghe được?

Chu thị và Khương Bách Nghiêu hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng biết nữ nhi tuy rằng nhỏ tuổi nhưng đã rất có chủ ý của riêng mình, mọi chuyện cũng tùy nàng. Chu thị dịch lại góc chăn cho nữ nhi, ôn nhu nói: “Được rồi, nhưng Xán Xán đừng nói quá lâu, Tông biểu ca của con còn phải về nhà.”

“Xán Xán biết rồi.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, gật đầu vô cùng dứt khoát.

Thấy Khương Bách Nghiêu và Chu thị đã ra ngoài, lúc này Khương Lệnh Uyển mới ngồi dậy, vỗ vỗ mép giường, thoải mái nói: “Tông biểu ca, ngồi.”

Lục Tông ngồi xuống, gương mặt nhìn nàng hỏi: “Muốn nói cái gì?”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, đưa tay xuống gối lấy ra bội kiếm, giờ tay đưa đến trước mặt Lục Tông, nàng thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, liền giải thích: “Hôm nay Xán Xán vốn định đi tặng bội kiếm này cho Tông biểu ca, chỉ là khi vừa mới mua xong đã bị tạ Tĩnh Tĩnh cướp mất, sau đó Xán Xán đuổi theo rồi lại gặp phải người xấu... Tông biểu ca, ca có thích không?” Lời trước nói chuyện vô cùng ngoan ngoãn khiến người nghe cảm thấy vô cùng đáng thương, câu sau lại vô cùng bá đạo, khoe miệng cong lên, “Nếu như Tông biểu ca không thích, sau này Xán Xán sẽ không bao giờ tặng lễ vật cho Tông biểu ca nữa đâu”

Lục Tông hơi trầm tư một tiếng, sau đó liền nhận lấy, “Rất thích.”

Khương Lệnh Uyển nhếch môi cười nói: “Xán Xán biết chắc là Tông biểu ca sẽ thích mà.”

Nàng cúi đầu, tay nhỏ mập mập cầm lấy ngọc bội trên cổ, hơi híp mắt, hàng lông mày như cây quạt nhỏ, lầm bầm nói: “Tông biểu ca tặng ngọc bội cho Xán Xán, Xán Xán lại đưa bội kiếm này cho Tông biểu ca, sau này Tông biểu ca nhất định phải treo lên kiếm, nhất định sẽ rất đẹp... Chỉ là —— nương nói Xán Xán không nên lấy ngọc bội của Tông biểu ca, nói rằng ngọc bội này không phải là miếng ngọc bình thường, đây là thứ mà sau này Tông biểu ca muốn tặng cho nương tử, nhưng mà Xán Xán thật thích, phải làm sao bây giờ?”

Nói xong nàng gương mặt lên, vô cùng chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn lãng của tiểu thiếu niên, đôi mắt to tròn đen láy chớp chớp nhìn hắn, ngây thơ vô cùng ——

“Tông biểu ca cho Xán Xán rồi, vậy sau này nương tử của Tông biểu ca phải làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Đối mặt với gương mặt đáng yêu ngây thơ của bánh bao nhỏ, sắc mặt Lục Tông hơi thay đổi, hắn không trả lời được.

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của Lục Tông, trong lòng thầm cười, cũng không tiếp tục đùa cợt hắn, tránh cho hắn bị nàng dọa chạy. Hơn nữa... Như vậy có vẻ như nàng rất muốn gả cho hắn, quá mất giá. Nàng chậm rãi cất ngọc bội, nói: “Được rồi, sau này nếu như Tông biểu ca lấy vợ, liền nói cho Xán Xán, nếu như Xán Xán thích, Xán Xán sẽ giao ngọc bội lại cho nàng ấy.”

Nàng đương nhiên yêu quý bản thân nàng nhất.

Lục Tông nhìn sắc trời bên ngoài: “Không còn sớm nữa, ta đi trước.”

“Ài!”

Bàn tay nhí từ trong chăn duỗi ra, ngón tay đáng yêu nắm chặt lấy ống tay áo của Lục Tông, ngón tay phấn hồng.

Lục Tông quay người lại liếc mắt nhìn nàng.

Khương Lệnh Uyển giờ tay, chỉ chỉ gò má của mình, điềm nhiên nói: “Ai da, chỗ này.”

Lục Tông nghe xong, cúi người hôn lên gương mặt nhỏ bé của nàng một cái, sau đó mới bỏ tay của nàng vào trong đệm chăn: “Ngaoan, ngủ đi, ngày mai

biểu ca lại đến thăm muội.”

Lục Tông đi ra khỏi sân.

Dáng người của thiếu niên mười hai tuổi cao lớn như trúc, nhìn có vẻ hơi gầy yếu, sống lưng thẳng tắp như bút, vô cùng có tinh thần. Hắn đi ra bên ngoài liền thấy Khương Bách Nghiêu và Chu thị, nhân tiện nói: “Đi đường, Tông nhi cáo từ.”

Khương Bách Nghiêu và Chu thị thấy Lục Tông đi ra, bên ngoài trời đã tối đen, có chút không yên lòng, có ý định muốn để hạ nhân đưa hắn trở về, nhưng Lục Tông nói không cần, sau khi tạm biệt liền rời đi. Chu thị nhìn bóng lưng của Lục Tông, không khỏi than thở: “Vinh Vương có một đứa con trai thật tốt.”

Khương Bách Nghiêu cười, một tay ôm vai thê tử, thoáng cúi đầu nói: “Đúng vậy, Dụ nhi nhà chúng ta nếu bằng được một nửa Tông nhi, người làm cha như ta sẽ không thể hài lòng hơn được nữa.”

Chu thị gật đầu, nói: “Chúng ta vào trong xem Xán Xán đi.”

Lục Tông ra khỏi Vệ Quốc Công phủ, lúc này mới từ từ dừng bước, gột tay, mở tay ra, mắt nhìn bội kiếm thật lâu, chậm rãi đặt lên môi, sau đó mới bỏ vào trong ngực.

Hắn đi xuống thềm đá, nhận lấy dây cương từ tay hạ nhân, động tác gọn gàng dứt khoát xoay mình lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Ngày tiếp theo, Chu Lâm Lang đến Tạ phủ thăm Tạ Tinh Tinh. Chu Lâm Lang còn nhỏ tuổi, nhưng dáng vẻ đã vô cùng đoan trang, vừa vận dụng phải Tạ Trí Thanh ở hành lang, cũng rất ân cần hỏi thăm: “Tạ ca ca, Tinh Tinh thế nào rồi? Hôm qua ta nghe được tin, cảm thấy vô cùng lo lắng. . . Nhưng bởi vì đã trễ nên nương không dám để ta tới.”

Tạ Thanh Thanh nhìn nữ hài thanh tú mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt thêu hoa mai, gò má của hắn xuất hiện nụ cười ấm áp như gió xuân: “Hôm qua có chút sốt, nhưng hiện tại đã không sao rồi. Ta cũng muốn đi thăm Tinh Tinh, muội đi cùng ta.”

Tạ Trí Tinh là học sinh ưu tú của thư viện, ngay cả phu tử nổi danh là vô cùng nghiêm khắc cũng không ngừng khen ngợi tài năng của hắn, điều khiến cho mọi người khâm phục. Chu Lâm Lang mỉm cười gật đầu, cùng Tạ Trí Thanh đi tới Trúc viện của Tạ Tinh Tinh, Vừa vào phòng đã thấy Tạ Tinh Tinh mặc tằm y màu vàng nhạt ngồi trên giường nhỏ, chúng nha hoàn bưng khay cúi đầu, phảng phất như đã làm sai chuyện gì đó khiến cho tiểu tử tông không vui. Chỉ khi Tạ Tinh Tinh nhìn thấu Chu Lâm Lang, rớt cuộc mới mỉm cười gọi: “Lâm Lang, ngươi đến rồi?”

Chu Lâm Lang đi tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nhìn Tạ Tinh Tinh nói: “Lại có chuyện gì mà khiến cho Tạ tiểu thư của chúng ta không vui?”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, tức giận nói: “Ta đã không sao rồi, nhưng cha mẹ lại nhất quyết không cho ta xuống giường, ta sắp buồn đến mốc meo. Lâm Lang, ngươi nói có đáng giận không cơ chứ?”

Chu Lâm Lang cũng biết tính khí của Tạ Tinh Tinh, phàm là có chút gì không bằng lòng sẽ lập tức phát giận, mọi chuyện đều phải theo ý của nàng mới được, nhưng mà đối với Chu Lâm Lang, Tạ Tinh Tinh vẫn có chút nghe theo. Chu Lâm Lang khuyên vài câu, Tạ Tinh Tinh lằm bằm một lúc cũng không còn kêu la muốn xuống giường nữa, có điều lại như đang nghĩ tới cái gì, hai mắt sáng lấp lánh, kể lại sự tình hôm qua cho Chu Lâm Lang.

Tạ Tinh Tinh hưng phấn nói: “... Lâm Lang, ngươi không biết con nhóc mập kia dùng cảm như thế nào đâu, ta sắp bị hù chết, nhìn người nàng lão đạo đi giữa phần đất trống bên hồ, ta cứ lo rằng nàng bị ngã xuống.”

Đối với sự hưng phấn của Tạ Tinh Tinh, ý cười trên mặt Chu Lâm Lang dần dần cứng ngắc, thấy Tạ Tinh Tinh tỏ ra vô cùng yêu thích Khương Lệnh Uyển, nàng có chút không thoải mái. Tuy rằng nàng không quá thích Tạ Tinh Tinh, nhưng trên danh nghĩa, hai người cũng là bạn tốt, hiện nay lại khen Khương Lệnh Uyển như vậy. . . Con bé mập kia có cái gì tốt chứ? Nàng lạnh nhạt nói: “Thật sao?”

Tạ Tinh Tinh không chú ý tới sắc mặt của Chu Lâm Lang, lời kể vẫn sinh động như thật, mỉm cười nói: “Đúng vậy, còn nữa nha, không ngờ bé mập kia lại còn rất thông minh, đến ta cũng phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.”

Không ngờ muội muội có thể thật tình khen ngợi người khác như vậy, còn là một tiểu nữ oa nhỏ hơn nàng hai tuổi, Tạ Trí Thanh đứng một bên cũng không nhịn được phì cười. Chuyện này kể từ hôm qua đến hôm nay, không biết đã kể biết bao nhiêu lần, lỗi tai hắn sắp đóng thành cái kén, có thể tưởng tượng ra, Khương Lệnh Uyển tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng hành động lại vô cùng dũng cảm, khó trách ngay cả muội muội cứng đầu nhà hắn cũng bị thu phục.

Tạ Trí Thanh rất có hảo cảm với huynh muội nhà Khương gia, cảm thấy tuy rằng tính tình Khương Dụ có chút hoạt bát nhưng lại rất che chở cho muội muội, còn Khương Lệnh Uyển lại vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu, rất được mọi người yêu thích, hắn đương nhiên cũng hy vọng muội muội có thể hữu hảo đối với bọn họ.

Tạ Tinh Tinh nói một lúc, sau đó nhìn Chu Lâm Lang, nắm tay nàng nhỏ giọng nói: “Lâm Lang, kỳ thực. . . kỳ thực ta rất yêu thích Xán Xán, chúng ta sau này cùng chơi với Xán Xán có được không? Cùng là tỷ muội tốt, Lâm Lang, ngươi thấy có được không?”

Chu Lâm Lang cắn môi, sau đó cứng ngắc gật đầu.

Tạ Tinh Tinh vui vẻ tươi cười, ôm chặt lấy Chu Lâm Lang, nói: “Lâm Lang, ngươi thật tốt.”

Vì lần này Khương Lệnh Uyển xảy ra chuyện, lão thái thái đã cố ý tới Trương Nguyên tự cầu phúc, còn bỏ thêm sáu ngàn lượng bạc tiền nhang khói, đủ để thấy lão thái thái đau lòng tôn nữ bảo bối đến mức nào. Cho dù Khương Lệnh Uyển cũng không còn nguy ngại, nhưng Chu thị cũng không dám để cho nữ xuất môn thêm lần nào nữa, mấy ngày này chỉ cho phép nàng ở trong nhà, ngày thường sẽ đi học với Tạ tiên sinh, ngày nghỉ cũng không dám cho nữ rời ra cửa, mấy ngày qua quả là khiến cho Khương Lệnh Uyển buồn muốn hỏng mắt.

Chu thị lần này cố ý chọn lựa hai nha hoàn hầu hạ nữ nhi.

Một người tên là Kim Kết, người còn lại tên Sơn Trà, đều do Khương Lệnh Uyển tự đặt tên, nói là dễ nghe dễ nhớ.

Chu thị quả thật không còn cách nào với nữ nhi, tiểu thư nhà giàu khác, những nha hoàn bên người tên nào mà chẳng thanh thoát văn nhã, rồi xuống tay nữ nhi nhà nạng lại ngược lại, tên nào cũng có thể biến thành đồ ăn. Có điều Kim Kết thì Kim Kết, nữ nhi thích là được, hai nha hoàn này nạng đã lựa chọn vô cùng cẩn thận, đôi mắt trong suốt, tính tình thành thật, là dạng người trung tâm, sau này nữ nhi có thêm hai nha hoàn cũng sẽ chiều có nạng tốt hơn. Dù sau qua mấy năm nữa nữ nhi cũng lớn, bên cạnh cũng phải có một hai người thân cận.

Chỉ là hiện nay Kim Kết chín tuổi, Sơn Trà thì nhỏ hơn một tuổi, mới chỉ có tám, đều là hài tử choai choai. Có điều người ta luôn nói: “hài tử nhà nghèo trưởng thành sớm”, hai đứa nhỏ đều bị người nhà bán đi, lúc này có thể hầu hạ bên người Lục tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ, cũng phải trải qua tầng tầng sàng lọc, Quốc Công phu nhân là người hiểu rõ nữ nhi nhất, thiếp thân nha hoàn cũng tuyệt đối không thể qua loa.

Lúc này hầu hạ, ngày sau cũng phải theo tiểu thư đến nhà phu gia, sau khi động phòng với phu quân, nếu như vẫn chưa có thai thì có thể tuyển chọn thiếp bắt đầu từ thiếp thân nha hoàn. Nhưng Chu thị đúng là không có nghĩ quá nhiều, chỉ hy vọng hai nha hoàn này có thể giống như Đào mã mã, chăm sóc nhiều cho nữ nhi, không để nạng xảy ra chuyện là được.

Khương Lệnh Uyển đúng là rất yêu thích hai nha hoàn này.

Kim Kết thanh tú cao gầy, tính tình trầm ổn, Sơn Trà lại có chút hoạt bát, chỉ là khi vừa mới tới quý phủ có chút nhát gan, nhưng chờ mấy ngày sau liền lộ ra bản tính thật. Đồi trước nạng cũng đặt tên này cho hai bọn họ khi đó tuy rằng tính tình của nạng có hơi chút nuông chiều, nhưng đối với nha hoàn của mình lại vô cùng thiên vị, hai người bọn họ cũng trung thành tuyệt đối.

Nạng gả cho Lục Tông đã lâu nhưng vẫn chưa có con nối dõi, Vinh Vương sốt ruột liền đi nói với Phan trắc phi để nhắc nạng mấy lần, có một lần nạng quá tức giận, thật sự không có chỗ phát tiết, liền hỏi Kim Kết và Sơn Trà, hai nha hoàn này nghe xong lập tức “Rầm” một tiếng quỳ xuống, nói rằng hai người họ cái gì cũng không muốn, chỉ hy vọng có thể tiếp tục làm nha hoàn của nạng.

Hành động như vậy cũng đúng, Lục Tông thương nạng sùng nạng như chí bảo, không ai nhìn thấy rõ ràng hơn Kim Kết và Sơn Trà, hơn nữa bằng cái tính kia của Lục Tông, trong mắt hắn cũng chỉ có nạng, nữ nhân khác sao có thể lọt vào dù chỉ một chút?

Lúc đó nạng cũng tức đến điên mất.

Bằng tính tình của nạng sẽ tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác cùng chung một phu quân, càng là người nạng tin cậy, nạng sẽ càng không chịu đựng được.

Đến xiêm y cũng không thể dùng lại chứ đừng nói gì đến nam nhân?

Hồi đó nạng bị Phan trắc phi chọc tức điên, chủ thuận miệng nhắc tới, vốn chỉ tưởng rằng là chuyện vặt vãnh, cũng không quá để trong lòng, vậy mà không hiểu sao Lục Tông có thể biết được, đến buổi tối hắn hùng hống hổ hổ trở về, sau đó dùng sức mạnh giữ chặt lấy nạng, rồi đánh cái mông nhỏ. Hắn thương nạng, sùng nạng, đương nhiên là không dùng sức lớn, nhưng khi đó nạng đã mấy tuổi rồi a? Quả thật là xấu hổ muốn chết. Mọi chuyện quả không ngoài dự liệu của nạng, nói là trừng phạt, nhưng trừng phạt được một nửa hắn lại thay đổi chủ ý, cuối cùng lại phạt lên trên giường.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy bản thân suy nghĩ có chút xa xôi, theo bản năng sờ sờ mông nhỏ của mình, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng một mảng.

Hai tiểu nha hoàn nhìn Lục tiểu thư xinh đẹp đáng yêu như ngọc mài, cảm thấy Lục tiểu thư nào giống như trong lời đồn, là một tiểu tử tông được nuông chiều khó hầu hạ, chỉ cảm thấy so với những tiểu cô nương khác thì gương mặt tròn tròn mập mập của nạng mang theo nụ cười, khỏi nói cũng biết là được yêu thích đến cỡ nào, càng xinh đẹp đáng yêu hơn các tiểu cô nương khác cùng tuổi.

Có thể đi theo tiểu chủ nhân như vậy, cũng là phúc khí của các nạng.

Ngày tiếp theo, Kim Kết và Sơn Trà đã thăm dò ra tính cách của Lục tiểu thư này, tuy rằng là nữ oa kim tôn ngọc quý nhưng lại rất dễ tính, đối với hạ nhân cũng rất tốt.

Đào mất một cái liền đến sinh nhật của Chu Quý Hành.

Hai năm trước nạng luôn lấy cớ không đi, sau đó mỗi lần gặp nạng Chu Quý Hành luôn dùng ánh mắt bi thương nhìn nạng, trong lòng nạng liền cảm thấy có chút tội lỗi. Chỉ là mấy ngày nay nạng bị mẫu thân giam ở trong phủ quá lâu, đến hôm nay mới có thể vất vả đi ra ngoài, đương nhiên là không thể bỏ xuống cơ hội này.

Nhưng mà nạng vừa thay xong xiêm y, Tiết Vành đã đến trước tìm nạng rồi.

Tiết Vành mặc bộ xiêm y màu xanh sẫm, môi hồng răng trắng, giống như có vẻ đáng yêu hơn thường ngày, hơn nữa gương mặt của hắn rất khiến mọi

người yêu thích, vừa nhìn liền không thể rời mắt nổi, giống như tiểu tiên đồng ngồi dưới tòa sen của Quan Âm.

Gương mặt thanh tú mập mạp của Tiết Vành lóe lên ý cười, hai mắt cong cong, vừa nhìn thấy tiểu biểu muội mà hân thích nhất, lập tức liền dính tới, chỉ là vừa nghe tiểu biểu muội định đi An Vương phủ dự sinh nhật của Chu Quý Hành, gương mặt nhỏ lập tức gục xuống, gất gao ôm lấy cánh tay Khương Lệnh Uyển làm nũng: “Xán Xán, muội đừng đi a.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết Tiết Vành xưa nay không thích Chu Quý Hành, hôm nay cố ý đến thăm nàng, sợ là đã dự tính từ sớm.

Khương Lệnh Uyển đưa tay bóp bóp gương mặt trắng mịn của Tiết Vành, quả là hưởng thụ mà, nói thêm: “Vành biểu ca ngoan.”

Tiết Vành suy nghĩ một chút, cũng nghiêng đầu tựa vào vai tiểu biểu muội không chịu buông tay.

Sau đó chợt nhớ tới lời mà tỷ tỷ nói với hắn, nam hài tử phải bá đạo một chút mới được nữ hài tử yêu thích, lúc này mới to chuyển động, miệng nhỏ cong lên, “Chụt” một cái hôn lên gương mặt nhỏ của tiểu biểu muội, ngửi khí bá đạo.

“Vành biểu ca đi với muội.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

”Ai, không cho tiếp tục dựa vào nữa.”

trên xe ngựa, gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển vô cùng nghiêm túc, thấy móng của Tiết Vành lại muốn nhích lại, liền nhanh chóng lên tiếng.

Nàng nhìn gương mặt thanh tú của Tiết Vành, dáng vẻ cô dâu nhỏ oan ức đáng thương khiến người ta đau lòng vô cùng, nếu như là nàng của kiếp trước chắc chắn sẽ nhẹ dạ, nhưng lúc này Khương Lệnh Uyển lại không thêm nhích một chút. Khương Lệnh Uyển sờ sờ gương mặt của mình, tuy rằng bây giờ Tiết Vành chỉ là một tiểu nam oa, nhưng từ nhỏ nàng đã dán cho mình cái mác của Lục Tông, sao có thể để cho Tiết Vành hôn được chứ?

Kiếp trước sau khi nàng gả cho Lục Tông, tuy rằng chưa làm tròn trách nhiệm của thê tử, nhưng làm thê tử nhà người ta cũng không thể quá xuề xòa. Nàng xinh đẹp, bên người đương nhiên cũng không thiếu ong bướm, chỉ là nàng vô cùng coi trọng danh tiết. Mọi chuyện trên nguyên tắc nàng tự nhận bản thân cũng làm rất tốt, không giống Chu Lâm Lang, trước mặt bụng bộ dạng quý nữ cao cao tại thượng nhưng sau lưng lại làm ra loại chuyện mất mặt như vậy.

Tiết Vành oan ức nhìn Khương Lệnh Uyển, trong lòng bắt đầu oán giận Tiết Tranh: Cái gì mà bá đạo một chút mới khiến nữ hài tử yêu thích? rõ ràng là lừa người, Xán Xán bây giờ còn chưa chịu để ý hắn.

Tiết Vành quyết miệng nói: “Tại sao Lục Tông hôn muội, muội lại không tức giận?”

Lục Tông?

Khương Lệnh Uyển nháy mắt một cái, sau đó nói: “Tông biểu ca không giống.”

Tiết Vành bất mãn: “không giống chỗ nào? Nhiều hơn huynh một con mắt hay một cái miệng?”

Nghe xem xem, lời này là có ý gì đây a?

Khương Lệnh Uyển trước tới nay là người bao che khuyết điểm, cho dù Tiết Vành có đáng yêu thế nào đi nữa thì cũng không thể nói xấu phu quân nàng.

Khương Lệnh Uyển chăm chú nhìn Tiết Vành, nam hài tử xinh đẹp như vậy, sau khi lớn lên nhất định cũng rất được mọi người yêu mến, cho dù người lớn hơn hắn vài tuổi cũng đồng ý gả cho nữ thiếu niên xinh đẹp như vậy, hà tất gì từ nhỏ đã phải treo cổ trên cành cây của nàng.

Khương Lệnh Uyển nói: “Vành biểu ca, sau này Xán Xán muốn gả cho Tông biểu ca, cho nên hôn một chút cũng không sao.”

Đào ma ma, Kim Kết và Sơn Trà đều ở trong xe, ba người nghe xong cũng không nhịn cười được.

Lục tiểu thư tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng phu quân đã sớm chọn xong, thực là quá không biết xấu hổ rồi. Chỉ là ba người đều biết Lục tiểu thư luôn treo vị Tông biểu ca này bên miệng, nhưng tiểu nữ oa nha, sao có thể hiểu cái lập gia đình và không lập gia đình có nghĩa như thế nào, đồng ngôn vô kỵ a.

Tiết Vành đương nhiên biết lập gia đình là có nghĩ gì, vừa nghe lập tức không nhịn được hét lên: “không được đâu, huynh không cho phép.”

Khương Lệnh Uyển lườm hần một cái, nói: “Huynh không cho phép cũng không sao. Muội thích, cha và nương của muội cũng thích là được.” nói xong, khóe miệng nàng cong lên, vô cùng tán thưởng ánh mắt nhìn người của mình.

Tiết Vành phồng phồng quai hàm, ánh mắt u oán nhìn tiểu biểu muội.

Hôm nay là sinh nhật của thế tử An Vương phủ - Chu Quý hành nên An vương phủ đông như trẩy hội.

Khương Lệnh Uyển và Tiết Vành được đưa vào tiền viện, nhìn trong đại viện tụ hội các nam hài nữ hài cùng tuổi, mỗi người đều mặc áo gấm, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có một cỗ quý khí. Gương mặt Chu Quý Hành cũng được coi là xuất chúng trong đám bạn, hiện nay đã chín tuổi, càng chứng chắc hơn những hài tử cùng tuổi khác, mỗi lần cười lên luôn có cảm giác thanh tao nho nhã, khí chất khá giống với An vương.

Chu Quý Hành thấy Khương Lệnh Uyển đi cũng Tiết Vành, nhanh chóng đi tới, trong mắt đều là tiểu biểu muội đáng yêu trước mặt, cười khanh khách nói: “Xán Xán, huynh còn tưởng rằng muội sẽ không đến.”

Hai năm trước nàng cũng không đến.

Khương Lệnh Uyển biết Chu Quý Hành là người chỉ nhớ kỷ chứ không thù dai, tùy tiện nói vài lời, hần liền tươi cười, vô cùng dễ tính. Nàng ngẩng đầu cười, sau đó cầm lấy hộp gỗ từ đàn trong tay Kim Kết, đưa cho hần: “Đây là lễ vật Xán Xán tặng cho Hành biểu ca, sinh nhật vui vẻ.”

Thanh âm muội muội vừa mềm mại vừa ôn hòa, nghe nàng nói, khóe miệng Chu Quý Hành không ngừng giương lên.

hần nhanh chóng tiếp nhận, nói: “Xán Xán có tâm.”

Lễ vật phải về nhà rồi mới mở ra, nhưng tiểu hài tử cũng không quá chú trọng những chuyện như vậy, Chu Quý Hành cầm lấy hộp gỗ, thấy bút lông đen nhánh đặt bên trong, hần cầm bút lên nhìn, thấy thấy bút có khắc chữ “Mặc Nguyên Đường”, ánh mắt lập tức liên sáng rực lên, vui vẻ nói: “Biểu ca rất thích.”

trên mặt Khương Lệnh Uyển cũng nhuộm ý cười: “Hành biểu ca thích là tốt rồi.”

Ngay vào lúc này, đám bạn tốt của Chu Quý Hành cũng kéo đến, không biết là hỗn tiểu tử nào huyết sáo, hô lên một tiếng “Tiểu nương tử của Chu Quý Hành đến.”

Tiểu hài tử nha, thích ồn ào nhất. Nam hài gia đình giàu có hiểu chuyện sớm, nơi này cũng đã có người đã khai huân, thiếu niên lang mười ba mười bốn tuổi, vừa kêu lên, mọi người cũng hăng hái hòa theo. Cũng may hai người còn nhỏ tuổi, chuyện này cũng chỉ coi như vui đùa, sẽ không nghĩ theo hướng khác, càng không làm hỏng thanh danh của nàng.

Chỉ là Khương Lệnh Uyển nghe vẫn có chút không thoải mái.

Chu Quý Hành thấy nụ cười trên mặt biểu muội nhạt đi, biết rằng nàng không vui, vội nói: “Lục Lễ chỉ nói giỡn thôi, Xán Xán, muội đừng giận.”

Chuyện này sao nàng có thể trách Chu Quý hành a.

Nàng nói: “Xán Xán không tức giận.”

Sau đó mới liếc mắt nhìn về phía sau Chu Quý hành.

Con cháu quý tộc nên bộ dáng bọn họ cũng không tệ, chỉ ít nếu đã có thể hợp ý Chu Quý Hành, tính tình cũng sẽ không xấu, lúc này cũng chỉ là trẻ con ham chơi mà thôi.

Nhưng mà ——

Khương Lệnh Uyển nhìn tiểu thiếu niên đứng đầu, ước chừng khoảng mười tuổi, mặc một bộ xiêm y màu tím đậm, eo thắt dây lưng ngọc, dung mạo cũng khá xuất chúng, trong đám thiếu niên nghiêm nhiên trở thành hạc trong bầy gà. Gương mặt tuấn lãng như vậy, mấy năm nữa nhất định sẽ trở thành một công tử phong độ. Có điều, thiếu niên này nàng nhìn có chút quen mắt, không biết là gặp qua ở nơi nào.

Khương Lệnh Uyển nhủ này ngẫm nghĩ, nàng xưa này không làm khó chính mình, không nhớ được cũng không tiếp tục nghĩ nhiều. Chỉ cho rằng bản thân nàng trước nay luôn yêu thích cái đẹp, chỉ cần dễ nhìn, nàng đều sẽ cảm thấy có chút quen mắt.

Lúc này, Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đều đến đây.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển, lập tức nở nụ cười cán lạn, thân thiết gọi: “Bé mập, muội đến rồi.”

Khương Lệnh Uyển bĩu miệng, thầm nghĩ: Lúc nào nàng và Tạ Tinh Tinh lại quen thuộc đến như vậy?

Lần trước xảy ra chuyện, Tạ gia cũng đã đến cảm ơn, có thể biết được Tạ Tinh Tinh đã nói không ít lời hay. Tuy rằng nàng cũng không quá để ý, nhưng

nàng có một thói quen nhỏ, đó là rất thích được khen ngợi, nói trắng ra là hư vinh, chỉ là nàng không nghĩ tới, tính tình ương ngạnh như Tạ Tinh Tinh mà cũng khen nàng.

Nhưng Tiết Vành lại không thích Tạ Tinh Tinh cho lắm, thấy nàng đến liền nghiêng đầu nhỏ qua một bên.

Với tính khí của Tạ Tinh Tinh chắc là không ít lần cãi nhau với Tiết Vành, cho dù mỗi lần Tiết Tranh đều sẽ trả thù lại, nhưng Tạ Tinh Tinh cũng chưa từng sợ. Đã như thế, hai người đương nhiên là ghét nhau khỏi phải bàn.

An Vương phủ trước đến nay ra tay rất mạnh, hôm nay lại là sinh nhật của Thế tử, còn cố ý mời gánh hát nổi danh nhất Tấn Thành về, dựng một sân khấu trong sân để mọi người cùng coi. Mấy vị quý phụ Vương phi cũng đến, không người nào mà không ngưỡng mộ An vương phi, vì nàng có thể khiến cho An vương ngoan ngoãn như vậy, thẳng ngày trời qua cũng nhân nhả vô cùng.

Vị phu nhân xinh đẹp ngồi bên tay phải An vương phi là Lương vương phi.

Quan hệ của Lương vương phi và An vương phi từ nhỏ đã rất tốt, sau này hai người lập gia đình cũng thường xuyên qua lại, coi như là khuê mật khăng khít. Lương vương phi nhìn chúng hài tử đang vui đùa cách đó không xa, không khỏi than thở: “Tính cách đôi nhi nữ này của người được dạy bảo quá tốt, người nhìn hành Nhi đi, sau này khẳng định sẽ còn tuần tú hơn Vương gia nữa.”

Quan hệ của hai người rất tốt, nói chuyện cũng không cần gò bó.

An vương phi thích nhất là nghe người khác khen con của mình, nghe xong lời của Lương vương phi, gương mặt tinh xảo hiện lên nụ cười, nói: “Khỏi phải nói, dù có phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành, ta cũng không tìm thấy nam hài tử nào ưu tú hơn Hành Nhi nhà ta, cho dù là hài tử nhà Tạ gia, tuy rằng có được danh tiếng ở thư viện, nhưng ta cảm thấy, ngày sau cũng chỉ là một con mọt sách.”

Lương vương phi đã sớm quen cách nói chuyện thẳng thắn của An vương phi, thấy nàng nói vậy cũng không có gì quá kinh ngạc, chỉ cười mà không nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Vậy thì, ta liền chúc nhi tử nhà ngươi có thể lưu danh toàn Tấn thành, người khác đều chỉ là người vô hình.

Mắt nàng bỗng nhiên sáng lên, lập tức hỏi An vương phi: “Ai nha, tiểu nữ oa bụ bẩm nhìn thật là đáng yêu nha. Hẳn là Lục tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ, đã đã gặp mấy lần, không cần phải nói nhiều, bộ dáng khá ái trôn trịa như vậy, nhìn ra ngày sau cũng là một người có phúc khí.”

An vương phi nhìn nhóc con mập mạp mặc một thân xiêm y màu hồng nhạt, tóc chải thành hai nụ hoa nho nhỏ, khoe miệng tươi cười, sau đó mới chậm chậm nói: “Cho dù có tốt, cũng không thể sánh bằng Lâm Lang nhà ta.”

Thấy bộ dạng không chút nào khiêm tốn của An vương phi, Lương vương phi cũng không có nghĩ quá nhiều, chỉ là không thể không thừa nhận, An vương phi này rất biết cách dạy dỗ nữ nhi. Lâm Lang tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trong toàn quý tộc của Tấn thành cũng coi như là nổi bật, vừa nói tới thiên kim An vương phủ —— mọi người liền biết đây là tiểu cô nương khi độ thanh nhã, sau này lớn lên, cửa lớn An vương phủ còn sợ không bị bà mồi đập đổ?

Trước đây An vương phủ lập chiến công hiển hách, được đặc cách phong làm Vương gia khác họ, nhưng đến thời điểm bây giờ của An vương phủ, đã coi như là bỏ võ theo văn, tuy vậy hoàng thượng vẫn niệm tình cũ, vô cùng coi trọng An vương phủ, thứ tốt gì cũng nhớ đến An vương phủ một phần. Bây giờ Chu Lâm Lang được nuôi dưỡng tốt như vậy, dung mạo nàng thiên giống An vương phi nhiều hơn, ngày sau cũng sẽ là một đại mỹ nhân, nếu như vậy, cho dù ngày sau từ An vương phủ bước ra một vị Thái tử phi, cũng không phải là chuyện gì quá ngạc nhiên.

Lương vương phi nâng mắt liếc nhìn người người bên cạnh.

Làm nữ nhân, không ai mà không hâm mộ An vương phi, năm đó tuy rằng không được gả cho người nàng thương, nhưng dưới cái nhìn của bản thân, An vương phi sống còn tốt hơn Vệ Quốc Công phủ không biết bao nhiêu lần, đầu cũng coi như một loại may mắn.

Lương vương phi cảm thán.

Thứ may mắn này, ước ao cũng chỉ là ước ao, không phải mỗi một người nữ nhân nào cũng có.

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy một vị thiếu niên tuần tú cao gầy, mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, dáng người như trúc, diện mạo bất phàm, lúc này nhất thời liền lộ ra vẻ thương thức, nói với An vương phi: “Nhìn xem, vị này chính là Thế tử Lục Tông của Vinh vương phủ, nghe nói là một nhân tài xuất chúng, hài tử tám tuổi hắn còn đang làm nũng với cha mẹ, người ta thì đã theo Phùng tướng quân mang binh ra trận, học tập binh pháp đánh giặc, thêm hai năm nữa là hoàn toàn có thể nắm giữ chiến trường. Cũng coi như anh hùng xuất thiếu niên.”

An vương phi lại nói: “Vậy thì như thế nào? Cho dù có tiền đồ, có năng lực, mọi thứ còn không phải nắm trong tay hoàng thượng?”

Bằng thái độ của hoàng thượng đối với Vinh Vương, sao có khả năng sẽ coi trọng con trai của hắn?

Đối với vị Vinh thế tử này, An vương phi đúng là rất hiếm khi lộ ra mấy phần tiếc hận.

Bên này, Khương Lệnh Uyển đang muốn đi tiểu tiện cùng chơi với Tiết Vành, nhưng chớp mắt liền thấy Lục Tông đi tới, nhất thời cũng không để ý rụt rè, hùng hục chạy tới, ôm lấy cánh tay của hắn, gương mặt nhỏ nâng lên, ngọt ngào gọi: “Tông biểu ca.”

Lục Tông nhìn thấy bánh bao nhỏ, mặt mày liền trở nên ôn hòa, nhân nhát “Ừm” một tiếng.

Khương Lệnh Uyển đang vô cùng vui vẻ, trong lúc lơ đãng thoáng liếc mắt đánh giá vị thiếu niên vừa rồi nàng cảm thấy quen mắt, bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, nhất thời ngẩn người.

Đúng rồi, chẳng trách sao nàng lại thấy hắn quen mắt như vậy.

Thiếu niên này hai má mang cười, dung mạo xuất chúng, giữa hàng lông mày cũng có mấy phần khí khái giống Lục Tông. Khương Lệnh Uyển hạ mắt xuống, nhớ tới Chu Quý Hành lúc trước có gọi hắn, hình như tên là “Lục Lễ”.

Lục Lễ, Lục Lễ, không phải vị Lương thế tử, nhân tình đời trước của Chu Lâm Lang thì còn có thể là ai!

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyển càng lúc càng không nhận được nhìn hắn mấy cái.

Nàng cũng biết Lục Lễ là bạn tốt từ nhỏ của Chu Quý Hành, cho nên cũng có thể coi như thanh mai trúc mã của Chu Lâm Lang. Sau khi lớn lên, người chăm chỉ đập cửa An Vương phủ nhất chính là vị thế tử Lục Lễ này. Kiếp trước Lục Lễ cũng coi là một vị công tử văn thao võ lược, nhưng sau đó không biết bị chuyện gì kích thích, lại trở thành một vị công tử phong lưu, chuyện này cũng khiến cho người ta tiếc hận. Khi đó, trong mắt, trong lòng Chu Lâm Lang chỉ có một mình Lục Tông, là một danh môn quý nữ, nàng ta luôn phải giữ một khoảng cách đúng mực với ngoại nam, chứ đừng nói là Lục Lễ, mỗi lần đến cửa đều bị Chu Lâm Lang từ chối mấy lần.

Nhưng cuối cùng Chu Lâm Lang đã gả cho ca ca của nàng, vậy tại sao còn làm chuyện không biết xấu hổ kia cùng với Lục Lễ?

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt có mấy phần giống với Lục Tông, trong lòng bỗng như hiểu ra cái gì, lại khó thể tin tưởng với suy đoán của mình, đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Nàng hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Chu Lâm Lang một cái, cũng không muốn nhìn nhiều thêm nữa, sau đó nắm lấy cánh tay Lục Tông nói: “Tông biểu cam chúng ta cũng đi tiểu viện chơi có được không?”

Lục Tông thấy sắc mặt bánh bao nhỏ có chút không thoải mái, khẽ gạt đầu, sau đó nắm tay nàng dẫn đi tiểu viện.

Tiết vanh lè loi đứng tại chỗ, gương mặt mập mập thanh tú oan ức vô cùng, chỉ là lúc này hắn lại không đuổi theo như mọi khi.

Tiểu viện của An vương phủ có đủ loại hoa trà quý giá, nhưng lúc này không phải mùa hoa trà, hai bên lối đi chỉ thoang thoang mùi hoa quế, mùi hương quả khiến con người thoải mái.

Khương Lệnh Uyển nắm bàn tay của Lục Tông, đột nhiên dừng bước chân lại.

Lục Tông hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn nàng.

Thấy gương mặt trắng trẻo non nớt hơi ngẩng lên, đôi mắt to lay động chớp chớp nhìn hắn, hắn cảm thấy bộ dáng này của tiểu nữ oa thật có chút buồn cười, hắn nhớ lại, lần trước nàng trốn thoát khỏi bọn buồn người, hắn là bỏ ra khỏi cửa sổ, ngoài cửa sổ lại là một cái hồ sâu như vậy, quả là không dám côi thường lòng can đảm của nàng, hắn ngồi xổm xuống, trừng phạt, vỗ nhẹ mấy cái lên mũi nhỏ của nàng, nghiêm giọng nói: “Gan lớn như vậy, nếu như lần trước mũi bị rơi xuống hồ, mạng nhỏ cũng sẽ không còn.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, ôm lấy cổ của Lục Tông, ngoan ngoãn nói: “sẽ không có lần sau.”

Lục Tông “Ừ” một tiếng, đương nhiên là không tin.

Khương Lệnh Uyển dính sát lại, cọ cọ gò má Lục Tông, thanh âm mềm mại nói: “Tông biểu ca công Xán Xán đi, có được không? Xán Xán không muốn đi.”

Nhìn xem đi, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất biết tính toán.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn quay lưng về phía nàng.

Khương Lệnh Uyển cong môi cười, “Hoan hô” một cái liền nhào tới, bàn chân nhỏ kẹp lấy lưng, vừa vặn được Lục Tông đỡ lấy, tay vòng qua cổ định vững, sau đó nhẹ nhàng công lên.

Khương Lệnh Uyển nằm nhàoai trên lưng Lục Tông, đôi mắt to chăm chú nhìn sau gáy của hắn, có chút vấn đề nàng vẫn nghĩ không ra. Kiếp trước tại sao Lục Tông lại thích nàng? Nàng có chỗ gì tốt? một thế tử không sinh được hài tử, hắn lại sủng nàng như trân như bảo, có mưu đồ gì đây?

Nhưng mà hôm nay vừa nghĩ đến chuyện của Chu Lâm Lang, lòng nàng liền hốt hoảng.

Nếu như chuyện quả giống như nàng nghĩ như vậy cũng quá buồn nôn đi.

Cánh tay bé mập của Khương Lệnh Uyển ôm chặt Lục Tông một chút, tùy ý để hắn từng bước, từng bước công nàng đi, sau đó hôn chu môi, ‘chụt’ một cái hôn vào gáy hắn.

Nàng thấy động tác của Lục Tông dừng lại một chút, liền có ý ‘Nha’ một tiếng: “Mũi không cần thận hôn phải rồi.”

Chương 58

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Kim Kết mặc một bộ y phục màu xanh biếc, tóc chải thành hai búi nhỏ, lúc này vội vàng đi vào viện, nàng thấy Sơn Trà đứng ở bên ngoài, liền đưa đầu nhỏ ngược vào bên trong, nhỏ giọng hỏi: “Lục tiểu thư còn ngủ sao?”

Sơn Trà có một gương mặt tròn tròn rất đáng yêu, tiểu cô nương mười bốn tuổi, đang là tuổi hoạt bát, tình tình nàng xưa nay hướng ngoại, là một người thích cười thích náo nhiệt. Kim Kết và Sơn Trà cũng nhau đến vệ Quốc công phủ, cùng đi theo Lục tiểu thư suốt năm sáu năm nay. Lục tiểu thư đối đãi rất tốt với hạ nhân, tính tình không kiêu căng như Tam tiểu thư. Bấy giờ nghe Kim Kết hỏi như vậy, Sơn Trà liền cười, thanh âm trầm thấp nói: “Hôm nay hiếm có được một ngày nghỉ, tối hôm qua Lục tiểu thư cố ý ngủ muộn một chút để làm xong bài tập. Người cũng biết lão thái thái yêu thương lục tiểu thư nhất, thấy Tạ tiên sinh dẫn vật người như vậy, thỉnh an gì cũng miễn hết, ta thấy mấy tháng gần đây Lục tiểu thư gầy đi trông thấy, chúng ta vẫn đừng nên đánh thức nàng.”

Lời tuy nói vậy, nhưng lúc này đã sắp giờ Thìn.

Kim Kết nghĩ một chút, có chút do dự, sau đó mới nói: “Chúng ta đi vào xem một chút đi, lúc trước phu nhân đã nói, không thể tiếp tục làm theo ý của Lục tiểu thư.”

Sơn Trà cũng biết Kim Kết là người có nguyên tắc, cũng không phản bác, dù sao phu nhân nhìn thường ngày vô cùng ôn hòa, nhưng khi nổi nóng lên lại vô cùng đáng sợ, ngay cả Quốc Công gia cũng không thể không theo ý của phu nhân.

Sơn Trà nhú mày nói: “Vậy người vào trước đi.”

Kim Kết thở dài, đi thẳng vào.

Vừa vào khuê phòng của Lục tiểu thư, đã ngửi thấy một luồng hương thơm khiến người ta thư thái. Bên cửa sổ đặt một chiếc lưu hương tinh xảo làm bằng phi thủy, hình thù một con sư tử ngâm ngọc. bên trong lưu hương bỏ chút hương liệu, chính là loại hương liệu Lục tiểu thư thích nhất thời gian gần đây. Nha hoàn và ma ma hầu hạ trong viện của Lục tiểu thư, ai mà không biết, Lục tiểu thư rất thích tìm tòi những loại hương liệu này, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất khắt khe, đặc biệt là những vật trang trí trong phòng riêng, nhất định phải bày biện theo ý của nàng, một thứ cũng không thể sai, những vật bên trong càng không cần phải nói, phải qua tay nàng chọn lựa hoặc điều chế thì mới được.

Kim Kết nâng tay vén màn giường lên, đã thấy thân thể nhỏ bé của Lục tiểu thư đang chôn trong chăn lụa mềm mại thêu từng đám mây hoa, tiểu thư mặc một bộ áo ngủ bằng gấm màu hồng nhạt, tóc dài xõa tung trên gối.

Kim Kết nhìn, lắc lắc đầu, quay lại quan sát Sơn Trà một chút, thấy nàng không dám tiến lên, chỉ có thể tự mình động thủ.

“Lục tiểu thư, Lục tiểu thư.”

Kim Kết lại gọi vài tiếng, mới thấy thân thể nhỏ nhỏ của tiểu thư nhà mình giật giật một chút, sau đó mới duỗi cánh tay ngọc ra khỏi chăn gấm, nửa cánh tay trắng nõn như tuyết lộ ra ngoài không khí.

Cánh tay trắng nõn như ngọc, móng tay nộn nộn mập mập, hồng hào xinh đẹp, đầu móng tay cắt tình hình lưỡi liềm, đáng yêu đến cực điểm, chỉ có thiếp thân nha hoàn mới biết, Lục tiểu thư không thích sơn móng tay, màu sắc của móng vốn đã như vậy, ngày thường lại được chăm sóc kỹ lưỡng, ánh nắng chiếu vào, càng thêm long lanh xinh đẹp.

Kim Kết bất đắc dĩ nói: “Lục tiểu thư, nếu như không dậy, phu nhân sẽ đến đây.”

Khương Lệnh Uyển nằm trên giường, vừa nghe thấy mẫu thân, lúc này mới lộ ra vẻ mặt mờ mịt, từ trên giường ngồi dậy, sau đó nghiêng mặt sang bên, miễn cưỡng hỏi: “Giờ nào rồi?”

Lúc này Sơn Trà mới từ phía sau Kim Kết lộ đầu ra, nhìn tiểu thư nhà mình nói: “Sắp đến giờ Thìn ạ.”

Khương Lệnh Uyển ‘à’ một tiếng, sau đó chậm rì rì sốc đem chân lên, chân ngọc giẫm lên giày vải, tóc dài qua eo, rồi tung trước ngực, bức tranh tuyệt nĩ giống như câu thơ: “Tán vân dục độ tai tuyết”*.

*Tán vân dục độ tai tuyết: nôm na là tóc đẹp như mây, gò má trắng như tuyết í, nói chung là khen chị đẹp :)))

Mà gương mặt kiều kiều nhỏ nhỏ này, quả thực là xinh đẹp vô song.

Cho dù Kim Kết hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, cũng nhận không được cảm thán: Tiểu thư nhà nàng quả nhiên quá xinh đẹp.

Son Trà là người dẻo miệng, vội nịnh nọt: “Tiểu thư của chúng ta thật xinh đẹp.”

Mắt Khương Lệnh Uyển vẫn mông lung buồn ngủ, đôi mắt ướt nhẹp, đến khi nghe thấy có người khen nàng, con ngươi lúc này mới sáng lên, khóe miệng cong lên nhìn Son Trà nói: “Miệng nhỏ càng ngày càng ngọt.”

Son Trà biết tiểu thư rất thích được khen, vội nói: “Tiểu thư đừng nhìn nô tỳ cười, nô tỳ sẽ bị tiểu thư làm hôn mê mất.”

Khương Lệnh Uyển không nhận được cười: “Bớt nhiều chuyện.”

không nói nhiều thêm nữa, Son Trà nhanh chóng đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng để tiểu thư nhà mình rửa mặt.

Khương Lệnh Uyển thay xong xiêm y, thấy Son Trà đã bung chậu rửa mặt đi vào. Sau đó Kim Kết tách lá hoa hồng ra chà xát lên mặt Khương Lệnh Uyển, sau đó rửa lại mặt với nước. Nhìn gương mặt trắng trẻo non nớt của Khương Lệnh Uyển, giống như có thể nhéo ra nước vậy, mùa đông da dẻ còn có thể thủy nộn như vậy, đều là chuyện mà mọi người ước ao.

Cuối cùng, Khương Lệnh Uyển mới ngồi vào bàn trang điểm sửa sang lại đầu tóc.

Bây giờ Khương Lệnh Uyển đã mười ba, cách cặp kê còn nửa năm, chỉ có thể búi kiểu tóc của tiểu công nương đang chuẩn bị cặp kê. Trong gương hiện ra một gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp, mặt mày như họa, da trắng môi đỏ, mắt ngọc mày ngài, quả thật là một gương mặt xinh đẹp vô cùng.

Khương Lệnh Uyển nhìn, trong lòng rất hài lòng thỏa mãn.

Gương mặt này của nàng không khác với kiếp trước, chỉ là gò má còn chút trẻ con mập mạp, có điều hiện nay nàng còn nhỏ tuổi, nhìn có vẻ non nớt, thêm chút tròn tròn nhìn càng thêm mấy phần đáng yêu.

Ai, nói đến cũng vẫn là không quản được cái miệng.

Khương Lệnh Uyển nghĩ, cúi đầu liếc nhìn hai bánh bao nhỏ thoáng nhô lên trước ngực, âm thầm ảo não.

Đời trước chỗ này của nàng phát triển rất tốt, căng phồng như hai trái mận đào vậy, nhưng nhìn tình huống như vậy trong lòng nàng có chút lo lắng. Nếu như chỗ cần lớn không lớn, chỗ không cần lớn lại lớn, như vậy quả là gay go.

Kim Kết đã là đại cô nương, đương nhiên cũng hiểu rõ cử chỉ của tiểu thư nhà mình, gò má ửng hồng, đúng là không tiện nhìn, thầm nghĩ: Tiểu thư mới còn nhỏ đã bắt đầu lo lắng chuyện này.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, Khương Lệnh Uyển quyết định đi Thanh Hà cư thăm Khương Lệnh Đề một chút.

Hôm qua thấy sắc mặt của Tử tỷ tỷ không được tốt lắm, nói là đau bụng, bây giờ cũng không biết sao rồi. Kim Kết và Son Trà cũng biết quan hệ giữa Lục tiểu thư và Tử tiểu thư rất tốt, Tử tiểu thư tuy là con thứ, nhưng từ nhỏ đã cùng rất hợp ý với Lục tiểu thư, hơn nữa Diêu thị cũng là người hiền lành quy củ, trong phủ chỉ có một thứ nữ là Tử tiểu thư, nên cũng được giáo dưỡng như chính nữ, vì vậy Thôi di nương không nhận được liên tục khen ngợi Diêu thị hiền lành hòa ái.

Khương Lệnh Uyển dặn nhà bếp chuẩn bị canh, bánh củ sen và bánh hoa quế, sau đó bỏ cả vào trong hộp cơm, mang theo Kim Kết và Son Trà cùng đến thăm Khương Lệnh Đề.

Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh lập tức thổi đến như dao cắt.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày, hô hấp thở ra còn mang theo một làn sương trắng mờ mờ, nàng bỏ tay của mình vào túi áo da ấm áp tiếp tục đi về phía trước.

Tiến vào Thanh hà cư, Thôi thị lập tức bước ra tiếp đón.

Nàng cầm bình nước nóng đưa cho Khương Lệnh Uyển, nhìn gương mặt nhỏ bé đỏ bừng lên vì lạnh của Khương Lệnh Uyển, nhíu mày nói: “Trời lạnh như vậy, chắc là đã lạnh cóng hết rồi.”

Thôi di nương nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp, âm thầm cảm thán, quả là con gái lớn sẽ thay đổi, lúc còn nhỏ mập mạp đáng yêu như ngọc, bây giờ đã trở nên càng thêm duyên dáng yêu kiều, gương mặt này, quả là xinh đẹp quá mức, khó trách Quốc Công phu nhân không cho phép Lục tiểu thư xuất môn. Dung mạo như vậy, không biết mang đến sẽ là may mắn hay phiền toái.

Bây giờ Thanh Hà cư cũng không còn vẻ đơn sơ như năm đó, Diêu thị là người rộng lượng, đối đãi với Thôi di nương như tỷ muội ruột, nhiều lần từng đề cập đến chuyện dọn ra khỏi Thanh Hà cư, tìm một khuôn viên lớn hơn cho nàng, dù sao Tử tiểu thư cũng đã lớn. Nhưng Thôi di nương lại nói không cần, nói hai mẹ con đã quen ở Thanh Hà cư rồi, không muốn lại dọn đi, Diêu thị không còn cách nào, đành phải sai người đến tân trang lại Thanh Hà cư một phen, gia cụ đều đổi mới, trong nhà cũng thêm vào bốn bốn hoa quý. Nữ tử nào mà chẳng yêu hoa, nhìn vui tai vui mắt, trong lòng cũng trở nên thoải mái hơn.

Khương Lệnh Uyển ù ả hai hay, sau đó mới đi vào xem Khương Lệnh Đề.

Lúc này, Khương Lệnh Đề đang nằm trên giường đọc sách, thấy Khương Lệnh Uyển tiến vào, lúc này mới cười khanh khách gọi: “Lục muội muội.”

Khương Lệnh Đề đã mười ba, gương mặt thanh lệ, xinh đẹp hơn Thôi di nương lúc còn trẻ rất nhiều, mấy năm nay cũng rất mực được cung chiều, khí chất cả người dường như thay đổi rất nhiều, không còn vẻ khúm núm như khi còn bé, chỉ là tính tình vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng chỉ cần nhìn lâu, sẽ phát hiện không thể rời mắt.

Khương Lệnh Uyển trèo lên trên giường, sau đó đoạt lấy cuốn sách trong tay Khương Lệnh Đề, lông mày nhíu lại, “Tứ tỷ tỷ thật là, thân thể không thoải mái thì phải nằm yên tĩnh dưỡng, còn đọc sách làm gì?”

Khương Lệnh Đề cười nói: “Tỷ ngủ không được, nên đọc mấy cuốn giết thời gian.”

Khương Lệnh Uyển gác sách qua một bên, nói: “đã nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi cho tốt, nếu như tỷ cứ phân tâm như vậy, khó trách càng ngày càng gầy đi. Muội mang cho tỷ chút canh và bánh ngọt, ăn xong rồi nghỉ sẽ không sao nữa.”

rõ ràng bản thân mới là tỷ tỷ, nhưng từ nhỏ đến giờ luôn là Lục muội muội chăm sóc nàng. Khương Lệnh Đề tuy rằng quen thuộc cử chỉ của Lục muội muội, nhưng đến bây giờ vẫn cảm động, nhận lấy chén súp nhỏ, cúi đầu ăn, canh đường đỏ ngọt ngào cả khoang miệng, ngọt đến tận lòng nàng.

Khương Lệnh Uyển nói: “Hôm qua muội muội muốn cho người mời đại phu, nhưng di nương lại nói không cần, Tứ tỷ tỷ là bị bệnh gì vậy?”

Lời vừa dứt, người có da mặt mỏng như Khương Lệnh Đề nhìn không được đỏ mặt lên, ngay cả tai cũng đỏ. nàng giương mắt, thủy mâu dịu dàng, mắt to ngập nước nhìn Lục muội muội, chỉ là gương mặt của lục muội muội quá xinh đẹp, nàng là nữ tử cũng nhìn không được nhìn đến thất thần, khẽ nhỏ giọng nói: “Là chút chuyện của nữ nhi thôi, sau này Lục muội muội gặp phải sẽ biết.”

Nghe như vậy, Khương Lệnh Uyển liền tỉnh ngộ.

Cũng đúng, Tứ tỷ tỷ sang năm đã mười bốn, cũng đã đến tuổi hành kinh. Khương Lệnh Uyển cười cười, thoải mái nói: “Đây là chuyện tốt nha, tứ tỷ tỷ then thùng làm gì nha. Chúng ta đều là tỷ muội, còn từng tắm ôn tuyền chung nữa, trên người tỷ có chỗ nào mà muội chưa thấy, sợ cái gì?”

Khương Lệnh Đề có chút bất đắc dĩ, sau khi Lục muội muội lớn lên, khí chất của muội ấy luôn khiến cho người ta có cảm giác như muội ấy là một người khí độ thực nữ, nhưng lại không khác gì khi còn bé, hoạt bát đang yêu, không e lệ.

Khương Lệnh Uyển nghiêm túc dặn dò, “Tứ tỷ tỷ đến nguyệt sự, không thể ngồi như vậy. Nếu vẫn không cảm thấy thoải mái, thì ngủ một chút đi, để cho khí huyết lưu thông. Ngày thường cũng phải hạn chế ăn chút đồ ăn có hại cho cơ thể, thân thể nữ tử yếu ớt hơn nam nhân rất nhiều, kiêng nhất là mặn và cay, tứ tỷ tỷ phải chú ý nhiều hơn một chút.”

Khương Lệnh Đề ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nghi hoặc ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao Lục muội muội lại biết những chuyện này?”

Lục muội muội còn nhỏ hơn nàng một tuổi nha, bây giờ còn chưa đến nguyệt sự.

Mặt Khương Lệnh Uyển khẽ cứng lại một chút, sau mới nói: “Tứ tỷ tỷ cũng biết, ngày thường ta thích xem mấy cuốn sách về y thuật, nên y thuật cơ bản cũng hiểu sơ sơ, chuyện này liên quan đến thân thể của mình, đương nhiên bản thân phải là người hiểu rõ nhất mới đúng, không chừng đến lúc xảy ra chuyện lại lúng túng. Tứ tỷ tỷ nói có đúng không?”

Đúng nha.

“Lục muội muội nói rất đúng.”

Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội rất thích tìm hiểu những thứ này.

Khương Lệnh Đề ăn xong canh đường đỏ, lúc này mới nói: “Bài tập ngày hôm qua Tà tiên sinh bố trí đã làm chưa?”

Khương Lệnh Uyển nghe vậy, gương mặt nhỏ lập tức gục xuống, nhẹ ho một tiếng: “Đợi đến trưa rồi làm cũng không muộn. Hôm nay muội có chút mệt, nương cũng đã giảm cho muội một ít nữ hồng, thời gian sáng nay có thể ngủ lâu hơn một chút. Tà tiên sinh xưa nay rất nghiêm khắc. Những năm gần đây nếu như học theo phương pháp của nàng, hai cái đầu cũng không đủ chứa a.”

Miệng nhỏ lải nhải oán hận, thanh âm vô cùng yếu ớt mềm mại, người nghe như chìm đắm, không cần biết nàng đang nói gì, giống như chỉ cần một lời từ miệng của nàng phát ra cũng sẽ trở thành lời vàng ngọc. Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội thường ngày tuy rằng có chút lười, nhưng lại rất thông tuệ, cho dù Tà tiên sinh cố ý làm khó dễ, nhưng mỗi lần đều gặp đỡ hóa lành, chỉ là mỗi lần nàng nhìn thấy tình huống như vậy đều sẽ lo lắng thay cho lục muội muội. Những năm gần đây, cuộc sống của nàng càng ngày càng tốt hơn, hôm qua nàng trải qua nguyệt sự, đã là đại cô nương, không lâu sau sẽ phải kết hôn. Đến lúc rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, sợ là sẽ không thể ngày ngày gặp được Lục muội muội. Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Đề không khỏi cảm thấy buồn bã.

Thăm Khương Lệnh Đề xong, Khương Lệnh Uyển cũng tiện đường qua thăm Hữu nhi.

Hữu nhi năm nay đã sắp bảy tuổi, là một tiểu tử béo lùn chắc nịch, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển còn vui hơn thấy tỷ tỷ ruột, bàn chân nhỏ ‘thịch thịch

thịch' chạy tới, nhào vào trong ngực Khương Lệnh Uyển, làm nũng nói: "Lục tỷ tỷ."

Khương Lệnh Uyển sờ sờ đầu Hữu nhi, nhìn gương mặt tròn tròn mập mập, mặt mày anh khí mười phần, sau này chắc chắn sẽ là một tiểu mỹ nam, mắt to chớp chớp, vừa nhìn cũng biết là một tiểu chủ nhân thông tuệ.

phụ nhân đi theo phía sau Hữu nhi mặc một bộ xiêm y nhạt màu là Từ ma ma, nhũ mẫu của Hữu nhi. Từ ma ma biết tam công tử thích Lục tiểu thư nhất, mỗi lần nhìn thấy Lục tiểu thư đều như chó còn nhìn thấy bánh bao nhỏ vậy, hai mắt sáng rực rỡ, "Xoạch" một cái liền chạy nhanh tới.

Từ ma ma nói: "Tam công tử có chút nặng, cẩn thận coi chừng khiến Lục tiểu thư mệt mỏi."

Lục tiểu thư vẫn còn là một tiểu hài tử, Tam công tử nặng như vậy sao có thể ôm được?

Lời vừa nói, Khương Lệnh Uyển cũng cảm giác được tay có chút mỏi.

Nàng nhũu mày lại, thả Hữu nhi xuống dưới đất, xoa xoa cánh tay của mình, sau đó bóp bóp gương mặt tròn tròn của hữu Nhi, nói: "Nhìn đệ đi, tròn vo như vậy, nếu như mập hơn nữa, Lục tỷ tỷ cũng ôm không được."

Nhị thúc của nàng vô cùng yêu thích đứa con trai này, lúc còn chưa sinh ra đã bồi bổ đủ thứ cho nhị thẩm, sinh ra rồi, cũng nuôi thành một tiểu tử sành ăn, hận không thể đem tất cả thức ăn nhét hết vào bụng Hữu nhi, bởi vậy có thể không mập sao?

"Hữu nhi, Lục tỷ tỷ của đệ trước đây cũng rất mập như vậy đó."

Thanh âm truyền tới, cũng mang theo từng tiếng bước chân, nương theo giọng nói, Khương Lệnh Uyển không cần ngẩng đầu lên cũng biết là người phương nào. Quả nhiên, vừa nhìn liền thấy Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cùng nhau đi đến.

Dung mạo Khương Lệnh Huệ xác thực không tồi, trang phục cũng coi như xinh đẹp, đầu cài đủ loại trâm cài xinh đẹp, như là hận không thể đem hết trầu bấu trong rương treo lên người, ngược lại, càng khiến cho Tô Lương Thần càng thêm thanh thủy như nước, dịu dàng như phù dung, thanh tú xinh đẹp.

Khương Lệnh Uyển tùy ý đánh giá một chút.

Thầm nghĩ: Đời trước hình như Tô Lương Thần không có được dung mạo tốt như vậy.

Khương Lệnh Uyển không nhanh không chậm đứng thẳng người, khoe miệng mang theo ý cười long lanh, nắm lấy bàn tay mập mập của Hữu nhi. Hữu nhi ngẩng đầu, thanh âm non nớt hỏi: "Khi còn nhỏ Lục tỷ tỷ cũng mập như Hữu nhi sao?"

Tuy nói lúc nàng còn bé mập mập đáng yêu, rất được mọi người yêu thích, nhưng nàng rất không tình nguyện chấp nhận sự thật này. Khương Lệnh Uyển cười, xoa xoa chóp mũi của Hữu nhi, nói: "Đúng nha, chúng ta lúc còn nhỏ mập mập, sau này lớn lên càng xinh đẹp, đệ thấy Lục tỷ tỷ bây giờ có xinh đẹp không? Sau này, Hữu nhi cũng xinh đẹp giống tỷ tỷ được không?"

Lời vừa nói xong, Hữu nhi lập tức dùng sức gật đầu, một bộ vô cùng đồng ý nói: "Đúng vậy, Lục tỷ tỷ là cô nương xinh đẹp nhất mà Hữu nhi từng thấy, mẫu thân nói, Lục tỷ tỷ còn đẹp hơn cả tiên nữ trên trời. Lần trước Tam tỷ tỷ cố chấp nói rằng bản thân xinh đẹp hơn Lục tỷ tỷ, nhưng mà Hữu nhi thấy..." Hữu nhi bồng cũi đầu, đếm đếm mười đầu ngón tay mập mập, sau đó giơ bàn tay nhỏ lên cao cho Khương Lệnh Uyển, chớp chớp mắt long lanh ngây thơ nói: "Mười Tam tỷ tỷ cũng không bằng một Lục tỷ tỷ đâu."

Mới nhỏ đã biết đồ tiểu cô nương vui vẻ, tiểu tử này sau này sẽ rất có tiền đồ a.

Khương Lệnh Uyển tươi cười sờ sờ đầu của Hữu nhi, tán dương nói: "Hữu nhi thật là quá thông minh."

Khương Lệnh Huệ tức đến giậm chân, xoay người rời đi. Tô Lương Thần chỉ nhìn nàng nhiều hơn mấy lần, trong lòng thầm đánh giá, Khương Lệnh Uyển lúc này bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lông màu đỏ, tóc búi tinh xảo, khuôn mặt này, nói là mỹ cũng không đủ để hình dung. Cũng may Chu thị nuôi dưỡng nàng nơi khuê phòng, nếu đi ra ngoài, chắc chắn sẽ gieo họa.

Tô Lương Thần không chút biến sắc thu hồi tầm mắt, khẽ gật đầu mỉm cười, sau đó đi theo bước chân Khương Lệnh Huệ.

Hữu nhi kéo lấy tay áo Khương Lệnh Uyển nói: "Hữu nhi muốn thưởng."

Khương Lệnh Uyển cũng biết tiểu đường đệ tuy còn nhỏ nhưng lại là một tiểu tử vô cùng ma mãnh, liền cúi người hôn một cái lên gương mặt trắng nói của đường đệ, cười nói: "Thưởng cho Hữu nhi."

Khương Hữu vô cùng đắc ý gật gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nói: "Được rồi, Lục tỷ tỷ phải đi rồi, Hữu nhi cũng phải chăm chỉ làm bài tập nha, nếu như lười biếng, cẩn thận cha đệ sẽ đánh cái mông nhỏ của đệ."

Hữu nhi lại không sợ ườn thẳng lưng, nói: "Cha về sẽ nhốt mẫu thân lại để nói chuyện, mỗi lần nói cũng phải mất một canh giờ, mới không thèm quản Hữu nhi."

Khương Lệnh Uyển cũng không phải là tiểu thiếu nữ không hiểu chuyện nam nữ, đương nhiên cũng biết Hữu nhi chỉ là đồng ngôn vô ký, nhưng cũng

không khỏi trầm xầu hổ thẹn cho Nhị thúc —— biết hẳn cũng là một người yêu thương thâm tử, nhưng có thể tiết chế lại chút sao? nàng nhắc mắt hơi liếc nhìn Từ ma ma, như sợ bị nhìn ra cái gì, có chút chột dạ dịch dịch con mắt, sau đó nhanh chóng trở về viện của mình.

Vừa vào trong phòng một lát, Đào ma ma cũng theo vào, nhỏ giọng nói nhẹ bên tai nàng: “Tiểu thư, có thư của Vinh Thế tử.”

Lục Tông.

Khương Lệnh uyển có chút kinh ngạc, sau lại bất mãn bĩu môi, thầm nghĩ: không ngờ Lục Tông lại còn nhớ đến nàng nha.

Đào ma ma cũng biết quan hệ của tiểu thư và Vinh thế tử khi còn bé rất tốt, thân cận giống như huynh muội ruột vậy. Đáng tiếc vào năm Lục tiểu thư tám tuổi, Vinh Thế tử phải theo Phùng tướng quân ra chiến trường, đi một thoáng đã qua sáu năm, năm đầu tiên, thư từ luôn được gửi tới điều đặn, nhưng một năm sau đó, một phong thư cũng không có. Nàng đó ngăm cho người đi hỏi, cũng biết là thực sự không có thư, đương nhiên không dám nhắc tới trước mặt Lục tiểu thư.

Lúc còn bé thì thân thiết như vậy, nhưng đã năm sáu năm trôi qua, Lục tiểu thư cũng đã thành đại cô nương, sao còn có thể nhớ kỹ Vinh Thế tử trông như thế nào.

Lại nhìn Lục tiểu thư ——

Gương mặt tròn tròn mập mập đã trở nên xinh đẹp yêu kiều như vậy, cho dù Vinh thế tử trở về, cũng không nhất thiết sẽ có thể nhận ra được.

Hơn nữa tiểu cô nương cũng phải chịu quy củ thúc ép, nếu bị người bên ngoài đồn đãi Vinh Thế tử và Lục tiểu thư có thư từ qua lại, không phải là khiến cho tiểu thư nhà nàng mang tiếng xấu rồi sao?

Nhưng vừa nghĩ đến quan hệ giữa Vệ Quốc Công phủ và Vinh Vương phủ, nhất thời Đào ma ma cũng không nắm chắc được tâm tư của Lục tiểu thư: “Thư này... nếu không lão nô đặt ở đây?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, “ừm” một tiếng, sau đó nói: “Các người lui xuống đi, ta muốn ở một mình.”

Thấy Đào ma ma, Kim kết và Sơn Trà đã ra ngoài, Khương Lệnh Uyển đưa mắt đặt lên lá thư.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cái tên Lục Tông phảng phất như đang dần nhạt đi trong sinh mạng của nàng, từng chút từng chút không để lại dấu vết. Nếu như không nhắc đến nàng cũng không suy nghĩ. Ngay cả miếng ngọc bội kia, năm năm không nhận được một lá thư từ Lục Tông, khiến cho nàng giận giữ ném ngọc bội vào trong ngăn kéo, cũng chưa thêm lấy ra nhìn một cái.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt về phong thư, không biết nàng có nên mở ra hay không.

Lục Tông viết gì cho nàng?

đã nhiều năm như vậy, ấn tượng của hắn đối với nàng sợ rằng cũng đã phai nhạt.

Nàng nhớ hồi đó nàng cũng chỉ có tám tuổi, mấy ngày trước khi Lục Tông đi, nàng trùng hợp rơi mất một cái răng cửa. Nàng là người sĩ diện, đáng vẻ như vậy nên không chịu chấp nhận, nhưng Lục Tông lại cố ý đến quý phủ gặp nàng, hàm răng trắng một cái răng cửa cũng bị hắn nhìn thấy.

Nghĩ lại cảm thấy thật mất mặt nha.

Khương Lệnh Uyển thở dài, cuối cùng cầm lá thư lên, nhìn chữ viết bên trong, phảng phất như có thể nhìn ra, thiếu niên ngây ngô trước đây bây giờ đã trở thành một nam tử cao lớn.

Bá đạo hung hăng như một ngọn núi.

Mà lá thư trong tay cũng không có viết gì nhiều, tổng cộng chỉ có chín chữ ——

Ngày về, hai mươi lăm tháng chạp.

Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Edit: Tiểu Huân

Beta:Kye

Ngày về? nói ngày về cho nàng làm gì?

Còn bắt nàng ra ngoài nghênh đón sao?

Khương Lệnh Uyển cũng không nghĩ nhiều, cầm thư trong tay, sau đó nhủ mảy, vo thành một cục rồi ném qua một bên. Nhiều năm như vậy, vừa nhìn lá thư này lòng nàng liền như nhen nhóm lửa giận. Đôi mắt to tròn của Khương Lệnh Uyển nhìn chăm chăm vào tờ giấy, sau đó thở dài, lại cầm nó lên.

Chậm rãi mở ra.

Sau đó cẩn thận từng chút một vuốt phẳng, lại không nhìn được xem thêm mấy lần.

Khi còn bé nàng quả thực bám dính lấy Lục Tông, hẳn đối xử với nàng cũng tốt lắm, hai người bọn họ tuy không coi như cùng nhau lớn lên, nhưng cũng có thể xem như có mấy năm thanh mai trúc mã. Bây giờ nàng thành đại cô nương, nếu như không mặt mũi dán dính vào hắn, dù cho Lục Tông có thích nàng thì sợ là cũng không quá quý trọng. Chỉ là nàng không biết vì sao kiếp trước Lục Tông lại có tình cảm với nàng, nếu biết, bây giờ nàng còn phiền muộn như vậy sao.

Bây giờ...

Tùy duyên thôi.

Nếu kiếp này nàng gả cho Lục Tông, nàng đương nhiên sẽ cố gắng làm một vị thê tử tốt, sinh con đẻ cái cho hắn, nếu không, nàng cũng không quá sức miễn cưỡng. Tóm lại thì, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn còn nhớ kĩ nàng. Có điều nghĩ đến hắn cũng chỉ là nhớ đến tình cảm khi còn bé, bộ dạng bây giờ của nàng hắn còn chưa có nhìn thấy đâu.

Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt của nàng, nghĩ, nếu Lục Tông thấy nàng, chắc hẳn là sẽ nhận không ra.

Sau khi dùng cơm xong, Kim Kết mang thiệp mời của Vinh vương phủ đến.

Ngày mai Lục Bảo Thiên mời nàng đi thường mai.

Khương Lệnh Uyển cũng biết ngày mai Chu Lâm Lang phân lớn là sẽ đi theo, trong lòng có chút không tình nguyện. Chỉ là quan hệ của nàng và Lục Bảo Thiên không tệ, những năm gần đây nương cũng không đồng ý cho nàng xuất môn, chỉ gấp dịp tình cờ mới đi Vinh Vương phủ và Trung Dũng hầu phủ, còn có Tạ Tinh Tinh, cũng thường đến phủ tìm nàng chơi đùa, hai người thường xuyên qua lại, quan hệ hai người cũng tốt hơn hồi bé rất nhiều.

Thấy tiểu thư nhà mình nhủ mảy lại, Kim Kết cẩn thận hỏi: “Tiểu thư có muốn đi không?”

Khương Lệnh Uyển sáng khoai gạt đầu, khoe môi cong lên: “đã lâu rồi chưa gặp Thiên tỷ tỷ, bây giờ nàng mời, có lý nào ta lại không đi?”

Đây là đạo lý đối nhân xử thế, dù sao xác xuất để Lục Bảo Thiên trở thành em chồng nàng là vô cùng lớn.

Ngày hôm sau Khương Lệnh Uyển đến Vinh vương phủ. Chu thị có chút không yên lòng, có ý để Khương Dự tự đưa muội muội đi. Khương Lệnh Uyển quả thực không còn cách nào với mẫu thân mình, quân nàng chặt như vậy, quả thực là còn chặt hơn lúc còn bé. Nhưng nàng nào dám nói gì? Nếu dám tranh luận, số lượng nữ hồng tháng này vất vả lắm mới giảm được sợ rằng sẽ quay về lại con số ban đầu, nàng không muốn tay của mình phải chịu tội.

Khương Lệnh Uyển trang điểm và thay xiêm y xong, ca ca của nàng còn chưa qua đây, nàng liền tự mình đi Phẩm Trúc cư của ca ca.

Bên ngoài Phẩm Trúc cư đã có hạ nhân chờ đợi, thấy Lục tiểu thư đến, nhanh chóng hành lễ: “Tiểu nhân... tiểu nhân bái kiến Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển gạt đầu, nhắc chân tiến vào, thấy ca ca nhà mình đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn, hai tay vịn lên tay ghế, hẳn mặc một bộ xiêm y cổ tròn màu xanh sẫm, lưng đeo ngọc bội, dáng vẻ tuấn tú, chỉ là lúc này hắn đang nhủ mảy, tâm tình giống như không được tốt. Khương Lệnh Uyển nhìn nha hoàn đứng trước ca ca, cúi đầu ủy khuất, thấy nàng đi vào, lúc này mới quy củ hành lễ, vừa vặn để nàng nhìn thấy nước mắt trên mặt của nha hoàn.

Khương Lệnh Uyển biết nha hoàn này tên là Tuyền Họa, là thiếp thân nhà hoàn bên người ca ca nàng, bây giờ ca ca nàng đã mười bảy, bên người đương nhiên cũng cần nha hoàn thông phòng, bộ dạng của nha hoàn này vô cùng đoan chính, phẩm tính cũng không tồi, ngày thường vô cùng quy củ, đương nhiên cũng là một trong những ứng cử viên được đề lên làm thông phòng. Bây giờ ca ca nàng mới nếm thử chuyện nam nữ, đối với Tuyền Họa cũng để tâm mấy phần, nhưng nhớ tới kiếp trước, khi Chu Lâm Lang vừa vào cửa, liền đuổi Tuyền Họa đi, mà ca ca của nàng lại không nói một câu.

Nhìn gương mặt đầy nước mắt của Tuyền Họa, Khương Lệnh Uyển nói: “Người đi xuống đi.”

Tuyền Họa như được đại xá, vẻ mặt vui mừng, nhưng cũng biết Khương Dự mới là chủ nhân của mình, lúc này mới giương mắt sợ hãi liếc nhìn Khương Dự.

Khương Dự nhìn ánh mắt nhát gan của Tuyền Họa, lại thấy muội muội đã đến, liền phát tay nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa, lần này không phạt người, đi xuống đi.”

Lúc này toàn Họa mới nhanh chóng lui xuống.

Tuy là huynh muội, nhưng một số việc nàng cũng không hỏi nhiều, Khương Lệnh Uyển thấy ca ca của nàng tâm tình không tốt, cũng không lại nhắc tới Tuyên Họa, chỉ yếu ớt nói: “Ca ca, ca không muốn đưa muội đi nữa sao? Vậy muội tự xuất môn.”

Khương Dự xưa nay luôn yêu thương muội muội, hôm nay có chuyện nên trì hoãn muội muội, bây giờ có chút áy náy, nhanh chóng dỗ Khương Lệnh Uyển: “Sao có thể chứ? Nếu như bị nương biết ca ca vì chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, còn không đánh gãy chân huynh? đi, ca ca đưa muội xuất môn.” nói xong liền nheo nheo gương mặt nhỏ của muội muội nhà mình.

Khương Lệnh Uyển xoa xoa mặt, bất mãn nói: “Ca ca, người ta đã là đại cô nương, sau này không cho nheo.”

Khương Dự cười cười, trong mắt tràn đầy sủng nịnh: “Cho dù hơn hai mươi năm nữa, trong mắt ca ca muội cũng chỉ là tiểu nữ oa mập mập đáng yêu lúc nhỏ.” Muội muội của hắn khi còn bé rất hoạt bát đáng yêu, bây giờ lớn lên đã có chút phong phạm thực nữ, có điều từ trong xương muội muội vẫn rất nghịch ngợm như khi còn nhỏ, chỉ là đáng giận vờ giận vọt mà thôi.

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, thấy thời gian đã không còn sớm, nhanh chóng kéo hắn ra cửa.

trên xe ngựa, Khương Dự nhìn trang phục của muội muội, trong lòng thầm nhủ muội muội mặc gì cũng rất xinh đẹp, muội muội xinh đẹp đáng yêu như vậy, hắn đương nhiên muốn tận tâm sủng ái nàng. Mắt thấy sắp tới Vinh Vương phủ, hắn bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “không biết khi nào Lục Tông mới trở về, từ lúc hắn đi đến nay cũng đã năm năm. . .” nói xong, Khương Dự quay sang nhìn muội muội, thấy nàng không có chút phản ứng nào, sau đó mới nói: “Khi còn bé không phải muội thích nhất vị ‘Tông biểu ca’ kia hay sao, đối với hắn còn tốt hơn cả ca ca ruột này, hồi đó, huynh rất ghen tị a, hoàn toàn không ưa nổi Lục Tông, muội còn nhớ không?”

Mắt Khương Lệnh Uyển cũng không thêm nhắc lên, lạnh nhạt nói: “không nhớ rõ.”

Khương Dự bắt đầu dĩ cười: “Biết là trí nhớ muội không tốt, hỏi cũng như không, hoàn toàn chính là một tiểu bạch nhãn lang vô lương tâm.” Lúc trước hắn xác thực không thích Lục Tông, nhưng khi còn bé Lục Tông có cứu muội muội của hắn mấy lần, trong lòng hắn hoàn toàn ghi nhớ phần ân tình này.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Vinh Vương phủ, Khương Dự đỡ muội muội của mình đi xuống, sau đó sửa lại chút tóc mai bị rối của muội muội, nhẹ nhàng dặn dò: “Mau vào đi, một lát nữa ca ca đến đón muội. . .”

đang nói, Khương Dự lại liếc mắt nhìn vào Vinh vương phủ một cái, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng lưng mảnh mai, khoác áo choàng màu trắng thêu hoa mai đỏ, dáng người cao gầy tinh tế, thướt tha là lướt, nhìn bóng lưng như họa ấy, mắt hắn không thể rời đi.

Khương Lệnh Uyển nhìn theo ánh mắt của ca ca, chớp mắt liền nhận ra được người kia là ai, nhanh chóng chặn lại tầm mắt của hắn: “Được rồi, ca ca thật dài dòng, nhanh trở về đi thôi.”

Khương Dự thu hồi tầm mắt, trả lời muội muội: “Được, vậy huynh về trước.”

Thấy ca ca của mình đi rồi, Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Kim Kết và Sơn Trà đi vào Vinh Vương phủ.

Lúc đi tới hành lang, liền thấy một người mặc xiêm y màu xanh lam thêu họa tiết hoa, phía sau có hai nha hoàn đi theo. Người này chính là thứ nữ của Vinh Vương phủ, Lục Bảo Yên. Lục Bảo Yên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, gương mặt lộ ra ý cười hiền lành, khách khí nói: “Khương Lục tiểu thư.”

Thân hình Lục Bảo Yên kiều nhỏ mảnh mai, dáng vẻ thanh thoát, cho người đối diện một cảm giác như một tiểu thư hiền lành hiếu ý. Chỉ là Lục Bảo Thiên không thích Lục Bảo Yên, cho nên ngày tụ hội hôm nay cũng không mời vị muội muội này.

Chào hỏi xong, Khương Lệnh Uyển tiếp tục đi đến chỗ Lục Bảo Thiên.

Sơn Trà đi theo bên người Khương Lệnh Uyển nhỏ giọng nói thầm “Vị nhị tiểu thư này lúc trước nô tỳ có gặp qua mấy lần, là một vị chủ nhân hiền lành, tính tình một chút cũng không giống Phan trắc phi, không biết tại sao quận chúa lại chán ghét nhị tiểu thư đến như vậy.”

Khương Lệnh Uyển biết Lục Bảo Thiên chán ghét Lục Bảo Yên, bởi vì vị muội muội này do Phan trắc phi sinh ra. Cũng đúng, tuy rằng Vinh Vương vô cùng yêu quý Vinh vương phi, nhưng nói cho cùng, nhưng lại vào thời điểm Vinh Vương phi đang nằm trên giường bệnh, hắn lại có nữ nhi với Phan trắc phi. Như vậy, Lục Bảo Thiên sao có thể yêu thích vị muội muội này cho nổi? Đổi lại là nàng, cho dù Lục Bảo Yên này có tốt đến mức nào, nàng cũng không thể thích cho được.

Bên trong sương phòng, Lục Bảo Thiên, Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đang tụ tập cùng một chỗ.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy Chu Lâm Lang, vui vẻ nắm tay nàng nói: “Lâm Lang, tỷ đến là tốt rồi, sao lại mặc ít như vậy? Có lạnh không?”

Chu Lâm Lang mắt ngọc mây ngài, diện mạo như hoa đào, không vì giá lạnh mà mất đi vẻ xinh đẹp, lúc này thấy Lục Bảo Thiên ân cần hỏi thăm, nàng vui vẻ cười nói: “Vẫn tốt.”

Lục Bảo Thiên gương mặt đánh giá Chu Lâm Lang.

Chu Lâm Lang bây giờ đã đến tuổi cập kê, búi tóc được chải rất tinh xảo khéo léo, dáng vẻ đoan trang, phảng phất như còn cao quý hơn cả công chúa trong cung. Bây giờ Chu Lâm Lang đã đến tuổi mai mối, bà mối nhiều đến mức có thể đập đổ cả An Vương phủ, nhưng An Vương và An Vương phi lại

nhất nhất từ chối, giống như là không có nửa phần vội vã. Cũng đúng, nữ nhi điều kiện tốt như vậy, cho dù có phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành, cũng tìm không thấy tiểu thư nhà nào xuất sắc hơn Chu Lâm Lang, hơn nữa nhưng năm gần đây Hoàng hậu nương nương luôn thường xuyên triệu kiến An Vương phi và nữ nhi tiến cung, nhìn bộ dạng này, có vẻ hoàng hậu nương nương vô cùng yêu thích Chu Lâm Lang, mỗi lần tiến cung đều có ban thưởng nho nhỏ, thật khiến cho mọi người ước ao. Có người nói An Vương không vội định ra hôn nhân cho nữ nhi, sợ rằng còn đang xem xét, muốn gả nữ nhi vào trong cung, dù sao thế gia vọng tộc có tốt đến đâu thì tóm lại vẫn không thể có địa vị hơn con dâu hoàng gia.

Tạ Tinh Tinh cũng cảm thấy như vậy, Chu Lâm Lang xinh đẹp yêu kiều, mọi thứ đều vô cùng xuất chúng, đúng là một đại mỹ nhân.

Ba người đang nói chuyện, không biết là nha hoàn nào thông báo một câu “Khương lục tiểu thư đến”, lúc này ba người mới quay đầu lại nhìn.

Thấy tiểu cô nương mặc xiêm y màu trắng đục, đội mũ che màu đỏ, bước chân khoan thai tiến đến, chờ đến khi nhìn thấy gương mặt, bọn họ hoàn toàn không thể rời mắt nổi. Chu Lâm Lang cũng lảng lảng nhìn, không thể không cảm thán gương mặt xinh đẹp này của Khương Lệnh Uyển, khó trách hai năm qua luôn nuôi dưỡng trong phủ, ca ca kia của nàng tuy rằng quanh năm suốt tháng chỉ gặp mặt hai lần nhưng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Tạ Tinh Tinh ngược lại rất yêu thích Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy người, lập tức reu re gọi:

“Ai nha, đây là thiên tiên nhà ai? Sao lại đến nơi này của chúng ta?”

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười ra tiếng, đôi mắt đẹp nhất thời trở nên dịu dàng như ngâm nước xuân, thanh âm giòn giã nói: “Nhà người, có được không?”

Tạ Tinh Tinh nói: “Nếu thật là nhà ta vậy thì tốt rồi, vừa vặn ta đang thiếu một vị tiểu tử.”

Tuy rằng chỉ là một câu vui đùa, nhưng Khương Lệnh Uyển nghe xong, nụ cười nhất thời cứng đờ. Mặc kệ như thế nào, đời này nàng tuyệt đối sẽ không kéo lên chút quan hệ nào với Tạ Trí Thanh.

Khương Lệnh Uyển đi tới cạnh Tạ Tinh Tinh, nói với Lục Bảo Thiên để tránh đi cái đề tài này: “Muội sắp bị đông chết rồi, tỷ có lò sưởi tay không?”

Lục Bảo Thiên nghe vậy, lập tức sai nha hoàn đi cầm một lò sưởi tay nhỏ đến: “Nhanh nhanh mang đến đây, nếu như bị cảm rồi chúng ta quả thật đền không nổi.” nói xong nhẹ nhàng bóp bóp gương mặt thủy nộn của Khương Lệnh Uyển một cái, đôi mắt cong cong: “Gương mặt này của muội ăn gì mà lớn lên được như vậy, mùa đông cũng mềm mềm nộn nộn như vậy, tỷ thật muốn cắn một cái.”

“Đừng nha, đừng có cắn, ngày mai muội đưa cho tỷ chút bánh xà phòng thơm muội tự tay làm, nếu tỷ thích, lần tới muội sẽ mang nhiều hơn.”

cô nương nào mà không thích chưng diện? Lục Bảo Thiên cũng biết Khương Lệnh Uyển trời sinh quyến rũ, những đồ vật này chỉ là dẹt hoa thêm gấm mà thôi, nhưng đồ nàng tặng chính là tâm ý, Lục Bảo Thiên nhanh chóng gật đầu nói: “Vậy thật tốt, giúp tỷ đỡ được một số bạc lớn.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “Nếu không tỷ đưa tiền lại cho muội cũng được nha.”

Lục Bảo Thiên cười nói: “không nghĩ tới muội còn là một quý tham tiền.”

Tạ Tinh Tinh cũng đem đầu đến gần nói: “Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển vừa đến, hai người kia liền vây lại, nhưng trên mặt cũng không lộ ra vẻ không vui, chỉ đứng lảng lảng, không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn, thấy áo choàng trắng thêu hoa mai của Chu Lâm Lang, lúc này mới thu hồi ánh mắt, trong lòng phát sầu.

Mấy vị tiểu cô nương tụ tập cùng ăn uống trò chuyện, không có chút nào gò bó, cuối cùng nhưng đột nhiên Lục Bảo Thiên lại tỏ ra vẻ ủ rũ, chậm rãi cảm thán: “Đào mất một cái cũng sắp đến tết rồi, một chút tin tức của ca ca cũng không có, ta thấy năm nay hẳn là không trở về... Nếu như không trở về, ngay cả dung mạo của ca ca như thế nào ta cũng không nhớ nổi rồi.”

Nghe xong lời của Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển kinh ngạc: không trở về... Lục Tông không nói?

Nàng nghiêng đầu liếc Lục Bảo Thiên một cái, nhưng cũng không nhắc đến chuyện Lục Tông gửi thư cho nàng. Dù sao Lục Bảo Thiên cũng là muội muội ruột của Lục Tông, nếu ngay cả nàng cũng không biết ngày Lục Tông trở về, trong lòng ắt hẳn sẽ không thoải mái, nào có chuyện một người ngoài như nàng lại biết rõ ngày về hơn cả người thân của hắn. Hơn nữa... Chu Lâm Lang vẫn còn ở đây, một vị công nương như nàng, mới không tự nhận bản thân có trao đổi thư từ với một nam tử đâu.

Khương Lệnh Uyển nghĩ vậy, cúi đầu nhìn ngón tay của mình, không lên tiếng.

Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên qua lại gần gũi, đương nhiên cũng thường xuyên nghe nàng nhắc đến Lục Tông. Khi còn bé nàng cũng sùng bái tiểu thiếu niên gan dạ dũng cảm như Lục Tông, nhưng khi đó nàng còn nhỏ tuổi, tình tình mê mê, đúng là không có bao nhiêu ấn tượng, chỉ nhớ tới Lục Tông có vẻ thân thiết hơn với Khương Lệnh Uyển, bản thân nàng cũng có lúc vì chuyện này mà khóc lóc, thương tâm khổ sở, bây giờ nghĩ lại lúc đó quả thật là mất mặt. Bây giờ nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không nỡ cựa lựa chọn Lục Tông, trong lòng nàng hiểu địa vị của Vinh Vương phủ, cũng biết như thế nào mới là tốt nhất cho bản thân.

Sau khi Khương Lệnh Uyển hỏi phủ, mới lần nữa cảm lá thư ra, nhìn chữ viết bên trên, lòng thầm cân nhắc, có nên đi chờ hắn hay không.

Nhưng mà ——

Chờ hấn làm cái gì?

hấn cũng không quen biết nàng.

Đào mắt một cái năm cũ đã qua.

Khương Lệnh Uyển mơ mơ hồ hồ rời giường rửa mặt, thấy nha hoàn Kim Kết đứng ở bên cạnh, nàng mới hỏi: “Hôm nay là khi nào?”

Kim Kết biết ngày thường Lục tiểu thư rất thông tuệ, chỉ khi mới rời khỏi giường mới có chút ngơ ngác ngắc ngắc, đáng vẻ rất mạnh mẽ đáng yêu. nàng cười đáp: “Lục tiểu thư, hôm nay là hai mươi bốn tháng chạp.”

Hai mươi bốn tháng chạp.

Khương Lệnh Uyển hạ mắt, thầm nghĩ thời gian trôi qua thật nhanh. mấy ngày trước rốt cuộc nhận được đặc xá, không cần tiếp tục theo học với Tà tiên sinh, mấy ngày nay trong phủ cũng vô cùng náo nhiệt, bầu không khí tết đến vui vẻ.

Đồ ăn sáng được mang đến, Hữu Nhi cũng chạy đến đây, hấn mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc thêu chữ thọ, nhìn đáng vẻ tròn tròn mập mập vô cùng đáng yêu, vừa thấy Khương Lệnh Uyển lập tức nhào tới, ôn ào muốn đi ra ngoài chơi đập người tuyết. Khương Lệnh Uyển còn đang làm dở tay, nhẹ giọng ôn tồn dỗ dành: “Hữu Nhi ngoan, tự mình chơi trước có được không, muốn lấy gì trong phòng cũng được, chờ một lát Lục tỷ tỷ lại chơi cùng với đệ.”

Nếu nói Khương Lệnh Uyển là tiểu tử tông của Vệ Quốc Công phủ, như vậy Khương Hữu chính là tiểu bá vương, đừng nhìn tiểu nam oa giống như cục thịt tròn vo này mà làm tưởng, hấn có rất nhiều biện pháp để dẫn vật người. Hữu Nhi ai hấn cũng không sợ, miệng ngọt vô cùng, có điều tính tình từ nhỏ lại rất nông cạn, xem người chỉ xem mặt, cho nên đặc biệt nghe lời vị Lục tỷ tỷ này.

Hữu Nhi ‘nha’ một tiếng, đôi mắt to vội vàng chuyển động, sau đó đi vòng quanh phòng Khương Lệnh uyển.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn sáp hương trong tay, chỉ chốc lát, Hữu Nhi liền ‘Thích thích thích’ chạy tới, cầm một cái gì đó trong tay nâng lên cao nói: “Lục tỷ tỷ, Hữu Nhi muốn cái này.”

Khương Lệnh Uyển tùy ý nhìn, nhìn con rối nhỏ trong tay Khương Hữu, sau đó mắt liền dừng lại trên con rối một lúc lâu.

Nàng chậm rãi cất hộp sáp hương đi, cầm lấy con rối trong tay Hữu Nhi, mắt hạnh buông xuống, nhẹ nhàng nói: “Cái này không được, đệ chọn cái khác đi.”

Khương Hữu giương mắt nhìn con rối trong tay lục tỷ tỷ, tiểu hài tử nha, càng không được càng muốn lấy, nếu như lúc hấn cầm con rối chỉ có năm phần hứng thú, như vậy bây giờ hứng thú đã tăng lên chín phần. Nhưng ở trong lòng Khương Hữu, mười con rối cũng không thể sánh bằng Lục tỷ tỷ, cũng không nói gì thêm nữa, một lần nữa chạy đi tìm kiếm, sau đó cầm lại.

“Hữu Nhi thích cái điều này.”

Khương Lệnh Uyển cầm con rối trong tay, thấy Hữu Nhi mang điều hình heo nhỏ đến, lông mày nhíu lại, ho nhẹ một tiếng cầm lấy con điều, lúng túng nói: “Cái này cũng không được.”

Hữu Nhi mở đôi mắt to, nghi hoặc nhìn Lục tỷ tỷ. hấn biết ngày thường Lục tỷ tỷ vô cùng rộng rãi, chỉ cần hấn muốn cũng sẽ cho hấn, nhưng hôm nay ngay cả con điều nho nhỏ cũng không chịu.

Khương Lệnh Uyển nói: “Đệ tìm thấy những thứ này ở đâu?”

Khương Hữu nghiêng đầu, sau đó kéo cánh tay Khương Lệnh Uyển, dẫn nàng đi tới ngăn tủ, chỉ chỉ nói: “Nha, chính là chỗ này ——”

Khương Lệnh Uyển nhìn chiếc tủ ngày thường nàng cất kỹ, lúc này lại bị mở tang hoang, bên trong bày biện một chút đồ chơi mà tiểu hài tử yêu thích, bởi vì cất đi một thời gian dài, nên bên trên có một tầng tro bụi.

Nàng cúi đầu, nhìn con rối nhỏ trong tay, lòng bàn tay nhẹ vuốt mấy lần

Thầm nghĩ: Thực sự là oan gia.

Lúc này Chu thị đang ngồi trên giường chuyên chú làm nữ hồng, xiêm y màu đỏ thêu hoa cầm tú càng khiến cho tư thái của nàng trở nên đoan trang quý phái, cho dù đang ngồi, tư thái cũng vô cùng xinh đẹp yếu điệu.

Lúc này, Khương Hữu đang đứng ở cửa, bên cạnh hấn là Lục tỷ tỷ, đôi mắt to chớp chớp nước long lanh, trong mắt tràn đầy thông tuệ là linh khí.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn mẫu thân nhà mình một cái, sau đó cổ vũ vỗ vỗ móng nhỏ của Khương Hữu, nhỏ giọng nói: “Đi ——”

Khương Hữu nắm chặt quả đấm nhỏ, nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

Sau đó hùng hục chạy tới.

Khương Hữu ôm chặt lấy cánh tay Chu thị, nhìn Chu thị lộ ra nụ cười xán lạn thuần khiết ngây thơ, ngọt ngào gọi một tiếng “Đại bá mẫu”

Chu thị xưa nay vô cùng yêu thương đứa cháu trai này, bây giờ nghe thấy hắn nói như vậy, lòng đã trở nên mềm mại, nhanh chóng buông việc trong tay, vui vẻ nặn nặn gương mặt mập mạp của Khương Hữu, nụ cười ôn hòa nói: “Hữu Nhi thật ngoan, con tìm đại bá mẫu có chuyện gì?”

Khương Hữu ngẩng đầu nhỏ lên, ngoan ngoãn nói: “Đại bá mẫu, Hữu Nhi muốn Lục tỷ tỷ ngày mai cùng đến Thủy Trần Hiền mua sách với Hữu Nhi, đại bá mẫu đáp ứng Hữu Nhi có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Edit:Kye

Beta: Mira

Chu thị nhìn Khương Hữu mập mạp đứng bên cạnh, thấy hắn đáng yêu như vậy, liền nhớ đến dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của nữ nhi khi còn bé. Bất quá Chu thị rất thông minh, vừa nghe lời của Khương Hữu, trong lòng liền có kết luận, mí mắt cũng chưa từng chớp một cái, thanh âm chậm chậm nói: “Vào đi.”

Khương Lệnh Uyển đứng bên ngoài lè lưỡi một cái, thầm nghĩ: Quả thật gừng càng già càng cay.

trên mặt đầy ý cười, Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy lụa hồng thạch lựu, thong dong bước vào, ngoan ngoãn kêu: “Nương”. Sau đó cúi đầu nhìn đôi mắt trong veo của Khương Hữu, bắt đầu đi mím môi. Nàng nhìn gò má mầu thân, nhỏ giọng nói: “Nương, khó có lúc Khương Hữu hiểu học như vậy. Nữ nhi cũng muốn mua ít sách, đỡ cho đến lúc học xong liền quên, đến lúc đó lại sợ bị Tà tiên sinh trách phạt.”

Chu thị biết nữ nhi xưa nay đều nói lời dễ nghe, nàng vò đầu nhỏ Khương Hữu nói: “Hữu nhi đi ra ngoài trước, ta nói chuyện với Lục tỷ tỷ một chút.”

Khương Hữu có chút lo lắng cho Lục tỷ tỷ, mắt to chớp chớp, lưu luyến không rời mỗi bước đi.

Trong phòng chỉ còn mẹ con hai người, Chu thị ngẩng đầu nhìn nữ nhi trước mặt.

hiện nay nữ nhi đã mười ba, là lúc bắt đầu nên cân nhắc an bài chuyện hôn nhân, nhưng tính cách nữ nhi vẫn như hải tử như vậy. Những năm này tuy không gây ra đại họa gì, nhưng cũng không phải người thích yên tĩnh, nhưng nếu nói có thói xấu gì lớn thì cũng không có, chỉ có khuôn mặt này, quá mức xinh đẹp, làm nàng thật không yên lòng.

Chu hạ ngậm hạ suy nghĩ, liền nói: “Ngày mai Tông biểu ca của con trở về Tấn thành, con biết không?”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt to, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy bộ dáng thờ ơ của nữ nhi, Chu thị cũng biết, đã nhiều năm đi qua, nữ nhi không tìm không phôi của nàng đã sớm quên người ta đi rồi. Nhưng nàng không phải nữ nhi, trong đầu vẫn nhớ Lục Tông rất rõ, hải tử kia, nàng sớm đã để ý đến hắn, biết hắn sau này là người có tiền đồ, quả nhiên bây giờ hắn đã không làm nàng thất vọng. Chu thị kéo nữ nhi ngồi xuống bên cạnh nàng nói: “Nương còn tưởng con kiểm soát xuất môn để xem Tông biểu ca cơ đấy.”

Khương Lệnh Uyển có chút chột dạ, cười nói: “Nữ nhi không phải tiểu hải tử, đạo lý nam nữ có khác nữ nhi vẫn hiểu.” Từ lúc Khương Lệnh Uyển mười tuổi, Chu thị rất chú ý dạy nàng ở phương diện này, dù nàng thân cận với Tiết Vành, nhưng hai năm qua cũng không giống như hồi bé thường xuyên lui tới, dù sao đã là đại cô nương, cần chú trọng danh tiết.

Chu thị không nghĩ nhiều như vậy, hiện nay thấy nữ nhi không để bụng, mới biết bản thân nàng đã suy nghĩ nhiều rồi.

Cũng đúng, tin tức Phùng Hoài Viễn trở về, mới truyền về mấy ngày nay, nữ nhi nuôi dưỡng trong khuê phòng, thời gian trước có đi qua Vinh Vương phủ một chuyến, nhưng lúc đó tin tức cũng chưa truyền tới, mấy ngày nay nữ nhi lại không bước chân ra khỏi cửa, làm sao nghe được tin này?

Chu thị biết nữ nhi nàng hoạt bát nhanh nhẹn, tuy cần kiểm chế lại, nhưng quản quá chặt chẽ cũng không phải là chuyện tốt. Chu thị suy nghĩ một chút nói: “Được, nương đồng ý với con, có điều các con phải đi cùng ca ca.”

Khương Lệnh Uyển nhú mày, mím mím môi đỏ, bất mãn lắm bầm nói: “Nương, ca ca cũng có chuyện của hắn, sao có thể đi cùng nữ nhi mãi được?”

Cũng may ca ca chưa cưới vợ, nếu đã thành thân, nương làm như thế, tẩu tẩu cũng phải có ý kiến.”

Chu thị biết nàng hơi quá, do dự một lúc nói: “Vây con mang theo nhiều nha hoàn hơn một chút, đi sớm về sớm.”

Khương Lệnh Uyển mừng tí mắt, thân mật ôm cánh tay mẫu thân, thanh âm vui mừng nói: “Nương thật tốt.”

Chu thị mỉm cười ôm nữ nhi vào ngực nói: “Xán Xán, con đừng trách nương nói nhiều, nương cũng không quản con được mấy năm nữa.” Nữ nhi đã lớn, cần phải lập gia đình. Chu thị cúi đầu nhìn khuê nữ như hoa như ngọc, chỉ là ngấm lại, cũng là miếng thịt từ người mình cắt ra, nếu ngày ấy đến thật, bản thân nàng sợ rằng khóc không thành tiếng đi. Chu thị thở dài, lại nghĩ đến nhi tử, liền hỏi: “Con cùng ca ca thân thiết, có biết ca ca vừa ý cô nương nhà nào không?”

Chu thị là một mẫu thân sáng suốt, việc hôn nhân của con trai đã gấp đến lửa xem lông mày, tuy nàng muốn một con dâu hiểu tri thức lễ nghĩa, nhưng quan trọng nhất là nhi tử phải thích.

Khương Lệnh Uyển vừa nghe, nhất thời nhớ đến ánh mắt ca ca nhìn Chu Lâm Lang ngày ấy, trong lòng không biết là tư vị gì, nàng giương mắt nói: “Tuy tuổi ca ca không nhỏ, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, trước đây vài hôm còn cãi nhau ầm ỹ với Tranh biểu tỷ, con nghĩ là chưa có ai đâu.”

Nghe lời nữ nhi nói, Chu thị hơi kinh ngạc, nói như vậy, nàng như thông suốt điều gì đó.

Trong lòng Chu thị “lộp bộp” vài tiếng, vội vàng hỏi: “không phải con thích Vành biểu ca đây chứ?”

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, những năm gần đây, thân thiết với nữ nhi chỉ có Tiết Vành, còn Chu Quý Hành nữ nhi cũng xa lánh không ít.

Khương Lệnh Uyển dờ khóc dờ cười: “Nương, người đang suy nghĩ gì vậy?” Nàng còn xem Tiết Vành là tỷ muội tốt mà thôi.

Chu thị nói: “Vây thì tốt, Vành biểu ca quá ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng tốt, nhưng tính cách quá ôn hòa, nếu thành thân, sau này sợ sẽ bị người ta khi dễ.”

Đâu chỉ “quá ôn hòa”?

Khương Lệnh Uyển nhớ đến khuôn mặt mập mạp thanh tú của Tiết Vành, cũng không khác với hồi bé là mấy, cùng đứng chung một chỗ với nàng, quả nhiên giống như một cặp tỷ muội xinh đẹp khuynh thành. Khương Lệnh Uyển không muốn tiếp tục đàm luận chuyện đại sự cả đời với mẫu thân, bây giờ mẫu thân đã đồng ý cho nàng xuất môn ngày mai, mọi chuyện đã xong, nàng đứng dậy ngoan ngoãn nói: “Nương, bực bát tiên chúc thọ kia còn một phần con chưa thêu xong, đã sắp đến tết, sợ rằng không kịp tặng cho nãi nãi, bây giờ không nói nhiều nữa, nữ nhi đi trước.”

Chu thị sao có thể không biết nữ nhi đang lấy cớ rời đi, nhưng nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nữ nhi, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ hy vọng nữ nhi mãi luôn vui vẻ hạnh phúc như vậy.

.

Khương Lệnh Uyển rời khỏi khóa viện* Chu thị, cũng không trở về Ngọc Kỳ viện của nàng ngây, mà đi tìm Khương Dự.

*khóa viện: hai viện hai bên của chính viện

Hôm qua Khương Dự bị Khương Bách Nghiêu khiển trách, hiện giờ đang ở thư phòng đọc sách, nha hoàn Tuyền Họa mặc một thân váy màu xanh an tĩnh ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng giương mắt nhìn đại công tử anh khí, hai gò má ửng đỏ. Khương Lệnh Uyển vừa tiến vào, nhìn ca ca mình tay áo hồng thêm hương, ngược lại có chút ý vị phong lưu nhã nhặn, vội đi đến trước thư án, nhìn Tuyền Họa đang chuẩn bị châm trà nói: “Người lui xuống, ta muốn nói chuyện với ca ca.”

Tuyền Họa phúc thân, vội vàng lui ra.

Khương Dự cầm sách tựa lên ghế gỗ mun, đặt bút vào giá bút, giương mắt nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “nói đi, lại muốn ca ca giúp muội chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển cười nói: “Nghe ca ca nói, không có chuyện gì muội không thể kiếm ca ca sao?” nói xong, nàng nhún mày tinh tế đánh giá dung mạo ca ca nhà nàng, mắt này mũi này, mọi thứ đều vô cùng tốt.

Khương Dự mơ hồ sờ mặt của mình, nghi ngờ hỏi: “Sao thế? trên mặt ca ca có bạc sao?”

Khương Lệnh Uyển nghiêm túc nói: “Vừa rồi muội nói chuyện với nương, tiện thể nhắc đến chuyện hôn nhân của ca ca, còn hỏi ca ca có thích cô nương nhà nào không...” Nàng nhìn ca ca, đôi mắt chớp, nói: “Ca ca, huynh thích cô nương nào rồi sao?”

Khương Dự mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu nha đầu cả ngày treo bên mép thích với không thích, cũng không biết thẹn thùng gì.”

Khương Lệnh Uyển không buông tha nói: “Ca ca, huynh trả lời muội.”

Khương Dự không tránh thoát được, thành thật lắc đầu.

Khương Lệnh Uyển thăm vui mừng. Lần trước ở Vinh Vương phủ, ca ca có nhìn Chu Lâm Lang nhiều hơn một chút làm nàng lo lắng cả đêm không ngủ

được. Những năm gần đây, nàng có gắng cho ca ca hạn chế tiếp xúc với Chu Lâm Lang, cộng thêm việc nàng và Chu Lâm Lang không hợp, nên ấn tượng của ca ca với Chu Lâm Lang cũng không được tốt lắm. Nhưng những năm gần đây, tên tuổi Chu Lâm Lang ngày càng nổi, hơn nữa dung mạo Chu Lâm Lang không tệ, gia thế xuất chúng, đã như thế, xác thực sẽ có nhiều nam tử động tâm, nàng sợ ca ca lại như kiếp trước bị Chu Lâm Lang nắm trong lòng bàn tay.

Khương Lệnh Uyển không yên lòng nói: “Ca ca, huynh phải đồng ý với muội, nếu sau này huynh thích cô nương nhà ai, nhất định phải nói cho muội. . . Lập tức nói cho muội, có được không?” Nàng sợ ca ca không nghe, liền kéo kéo ống tay áo của hắn, nói: “Huynh nhanh đồng ý a.”

“Được được được, huynh sẽ nói với muội đầu tiên, được chưa?”

“Được, quyết định như vậy đi.” Lần này Khương Lệnh Uyển mặt mày hớn hờ cười tươi đi ra ngoài, cuối cùng dường như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn ca ca nói: “Ca ca tốt như vậy, sau này tẩu tẩu cũng sẽ rất rất tốt.”

Nhìn muội muội mình cười tươi như vậy, Khương Dụ mỉm cười lắc đầu, nha đầu này...

·Ngày kế Khương Lệnh Uyển xuất môn, sáng sớm nàng có chút do dự bất an, mặc một thân xiêm y xinh đẹp quay một vòng trước mặt hai nha hoàn hỏi: “Nhìn được không?”

Son Trà kinh ngạc, sau đó vội nói: “Tiểu thư rất xinh đẹp.”

Biết trong miệng Sơn Trà chỉ toàn lời hay, coi như là một con chim trĩ cũng có thể trong miệng nàng ấy mạnh mẽ biến thành phượng hoàng. Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Kim Kết, ra hiệu cho nàng nói chuyện.

Kim Kết biết tuy ngày thường tiểu thư rất tinh tế trong mọi chuyện, nhưng xưa nay rất đầu vào đấy, hôm nay cứ mặc mặc tháo tháo, tâm trạng cũng có chút hoảng hốt. Chỉ là cùng Tam công tử đi thư quán, cũng không phải là chuyện gì lớn đi? Nhưng tiểu thư hỏi, Kim Kết liền nói: “Tiểu thư mặc bộ này rất đẹp, không có gì không ổn.”

Nghe vậy, Khương Lệnh Uyển mới yên tâm, sau đó đến tây viện đón Khương Hữu.

Sau khi lên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển vuốt tay nhỏ Khương Hữu, ân cần nói: “Có lạnh không, muốn tỷ lấy lò sưởi cho đệ cầm không?”

Tiểu tử chớp mắt mấy cái, đáng yêu ra đáng nói: “Cha nói Hữu nhi là nam tử hán, không thể sợ lạnh.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhéo nhéo mặt nhỏ của nam tử hán.

Đến Thụy Trân hiên, Khương Lệnh Uyển hơi mất tập trung, cùng Khương Hữu lựa vài cuốn sách, sau đó đội mũ che chuẩn bị ra ngoài. Đến khi đi đến cửa, liền thấy trên đường thật náo nhiệt, đoàn người dồn dập lùi qua hai bên.

—— là đội ngũ Phùng tướng quân vào thành.

thật là khí thế...

Có điều bây giờ Khương Lệnh Uyển không có tâm tư thương thức khí thế kia, trong đầu chỉ có một người, trái tim đã muốn nhảy lên cuồng hống.

Nàng dẫn Khương Hữu đứng ngoài cửa, nhìn xuyên qua giữa mũ che, không nháy mắt một cái, nhìn đội ngũ chỉnh tề đi qua.

Khương Hữu là một tiểu hoát bát, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, nhìn có chút hiếm lạ, vội vàng giơ tay nhỏ hét lên: “Lục tỷ tỷ, tỷ xem, thật uy phong a.”

Khương Lệnh Uyển lẳng lẳng nhìn người đi đến.

Nàng thấy Phùng Hoài Viễn mặc một thân khôi giáp, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ôn trọng thành thực, khoác áo bào cười trên tuần mã càng tăng thêm phần anh khí, nhìn uy phong凛凛, rất có khí thế, nhưng còn đáng chú ý hơn Phùng Hoài Viễn, là vị bên cạnh mặc một thân chiến bào huyền sắc kia, thanh niên trẻ khuôn mặt lạnh lùng.

Chỉ vì hắn quá mức tuần tú, vừa nhìn trong đám người liền bị hắn hấp dẫn.

Mặt hắn lạnh lùng, rõ ràng là một khuôn mặt tuần mỹ văn nhã lịch sự, nhưng một thân áo giáp lại bổ sung cho nhau, hiện nay hắn nghiêm chỉnh cười đại mã, sống lưng thẳng, trên mặt không có một chút cảm xúc dư thừa nào. Tân thành không thiếu những nam tử trẻ trung tuần lãng, hoặc phong lưu nho nhã, hoặc thành thực ôn trọng, nhưng vị trẻ tuổi này, trong xương đã lộ ra một luồng khí thế nam tử cực mạnh, coi như dung mạo bình thường, cũng làm cho người ta cảm thấy rất an toàn, hướng hồ còn khuôn mặt tuần tú cực kì thu hút đào hoa kia.

Khương Lệnh Uyển nhìn người kia, nhất thời ngơ ngẩn.

Thấy hắn đen gầy, cũng thành thực, nếu trước đây khuôn mặt kia còn có chút non nớt, vậy mà bây giờ quả thật đã trở thành một nam tử hán cương nghị. Nàng không tự giác đánh giá tinh tế, ánh mắt rơi vào bội kiếm hắn đeo bên eo, thấy trên đuôi kiếm gắn một cái tua kiếm, lúc con ngựa đi lên, cứ dưng đưa qua lại.

Đôi mắt Khương Hữu sáng lên, nói: “Lục tỷ tỷ, Đại ca ca thật tuần tú.”

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, biết Khương Hữu giống nàng, nhìn người chỉ nhìn mặt, nhàn nhạt “Ân” một tiếng.

Nàng lại liếc mắt nhìn, đã thấy vị thanh niên trẻ dường như đang nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía lầu hai Nhất Phẩm cư ——

Bây giờ từ trên xuống dưới Nhất Phẩm cư người đông như mắc cửi, có thể bao nguyên nhã gian, tất nhiên là các cô nương gia thể diện hách. Tướng lĩnh trẻ tuổi được sự chú ý rất lớn, hiện nay thấy hắng đầu lên, một đôi mắt đen thâm thúy, nhất thời trêu chọc làm cho gò má một số cô nương ửng hồng, thậm chí có người còn mặt không chế hết lên.

Khương Lệnh Uyển biết dung mạo Lục Tông rất đẹp, ngay cả nàng cũng không thể dời mắt được.

Nàng bắt mắt nhử mảy, thâm nghĩ: Đại nam nhân có khuôn mặt đẹp như vậy làm gì?

Nhưng đảo mắt lại nghĩ, nếu Lục Tông không tuân tử, hẳn cũng không lọt được vào mắt nàng a.

Nàng quay đầu, muốn dẫn Khương Hữu lên xe ngựa, nhưng nhìn tay trống không, Khương Hữu không biết đã chạy đi đâu mất.

Khương Lệnh Uyển bị dọa sợ, vội vàng nhìn về phía Kim Kết, Sơn Trà hỏi: “Khương Hữu đâu?”

Kim Kết cùng Sơn Trà cũng bị đội ngũ hành quân hấp dẫn, nhất thời sơ sẩy bất cẩn, mặt đầy mù mịt, vội vàng kiểm người. Sơn Trà tỉnh mắt, lập tức chỉ tay hô lớn: “Là Tam công tử ——”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn, thấy cách đó không xa, tiểu nam hài mặc áo nhỏ xanh sẫm, bây giờ đang vội vàng chạy ra giữa đường ôm tiểu hắc cẩu trên mặt đất.

Nhìn móng ngựa giờ lên, con ngựa hí to, Khương Lệnh Uyển sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Nhưng một khắc sau, đã thấy một bóng đen to lớn, nam tử trẻ tuổi lưu loát xoay người xuống ngựa, áo choàng nhấc lên, hai tay mạnh mẽ, một tay ôm lấy Khương Hữu, một tay không chế đại mã.

Lúc này Khương Lệnh Uyển còn nhớ gì nữa, vội vàng chạy tới, tỉ mỉ nhìn Khương Hữu, vội hỏi: “Hữu nhi, đệ không sao chứ?”

Khương Hữu nhìn Lục tỷ tỷ, lại ngẩng đầu nhìn đại ca ca đang ôm hắn, không có chút sợ sệt, dường như không biết nếu lúc này không có người xuất thủ cứu hắn, cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ không còn.

Khương Hữu cười khanh khách nói: “Lục tỷ tỷ, Hữu nhi không sao, vị đại ca ca này thật lợi hại.”

không chỉ đẹp trai, uy phong, khí lực cũng rất lớn.

Khương Lệnh Uyển bị dọa sợ, vội vàng tiếp Khương Hữu từ tay người trước mặt, nàng nắm tay nhỏ Khương Hữu, ngẩng đầu nhìn người đến, nhất thời cũng quên cần phải nói gì.

Đúng là Lục Tông, hắn lẳng lặng nhìn cô nương đội mũ che trước mắt, nghe thanh âm, đoán rằng chắc hẳn là một tiểu cô nương trẻ tuổi. Hắn chỉ hơi liếc mắt nhìn một chút, hơi nhíu mày, sau đó liền thu hồi ánh mắt. Hắn cúi đầu xuống, khom lưng nhặt tua kiếm trên mặt đất.

Vừa rồi tình thế khẩn cấp, cũng chưa để ý những thứ khác, mà tua kiếm thất trên chuôi kiếm đã lâu, tất nhiên không còn chặt nữa, lập tức rơi xuống đất, vỡ làm hai nửa.

Nguyên lai Lục Tông mặt không cảm xúc, lòng mày lập tức nhíu lại.

Khương Hữu nhìn đại ca ca cúi đầu nhìn tua kiếm trong tay, nhất thời nhớ đến lúc hắn ở nhà, không cần thận đánh rơi vòng ngọc mẫu thân thích nhất, cũng đáng dập như vậy, vội vàng an ủi: “Đại ca ca, lần tới nhất định Hữu nhi sẽ đưa cho huynh một bộ kiếm khác đẹp hơn.”

Khuôn mặt Lục Tông nhàn nhạt, bình thường có thể cả ngày không nói một câu, hôm nay nhìn tiểu nam oa lùn lùn mập mập, dường như cảm thấy rất thân thiết, mặt mày hiếm khi nhu hòa một chút, hắn nói: “không cần.” nói xong, liền đem tua kiếm vỡ nát bỏ vào trong ngực, sau đó xoay người lên ngựa.

Khương Lệnh Uyển biết dù nàng có không đội mũ che thì Lục Tông chưa chắc nhận ra nàng khi lớn lên, huống hồ bây giờ mặt cũng không lộ. Trong lòng nàng có chút thất lạc, nhưng sau một khắc lại thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vậy cũng tốt.

Nàng nắm tay Khương Hữu đi về phía xe ngựa, bỗng nhiên Khương Hữu quay đầu, nhìn người đang cười trên đại mã hô lớn: “Đại ca ca, lần sau đến Vệ Quốc Công phủ, Hữu nhi mời huynh ăn cơm.”——

Vệ Quốc Công phủ.

Lục tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Hữu lên xe ngựa còn không an phận, vội vàng ôm đầu nhỏ hấn vào, xoa nhẹ mấy cái: “Đừng nhìn nữa.”

Khương Hữu thật vô tội, một đôi mắt đen to tròn như quả nho, long lanh nước, nhìn Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “không phải Lục tỷ tỷ cũng giống Hữu nhi, đều thích cái đẹp sao? Đại ca ca kia uy phong như vậy, chẳng lẽ Lục tỷ tỷ không muốn nhìn thêm vài lần sao?” Khương Hữu thông minh dường như nghĩ tới điều gì đó, mở to hai mắt “Ồ” một tiếng, lúc này ôm chặt lấy cánh tay Khương Lệnh Uyển, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Lục tỷ tỷ then thùng đúng không, mẫu thân đệ nói cô nương gia rất dễ then thùng.”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển không thoải mái, ôm Khương Hữu mềm mại, xoa nhẹ mặt hấn mấy lần nói: “Lục tỷ tỷ của đệ là người nông cạn như thế sao?”

Tuy rằng, đáng đáp hấn xác thực không tệ...

Diêu thị nghe kể chuyện xảy ra hôm nay, cảm thấy hung hiểm vạn phần, vội vàng ôm Khương Hữu vào ngực, hiển nhiên là bị dọa sợ. Khương Lệnh Uyển nhìn vẻ mặt lo lắng của Diêu thị, trong lòng có chút áy náy, vội nói: “Nhị thẩm thẩm, đều là do con không trông coi Hữu nhi cẩn thận.”

Diêu thị là người trông xa hiểu rộng, nàng biết Khương Lệnh Uyển xưa nay đối xử với Khương Hữu rất tốt, hơn nữa nhi tử thường xuyên quần quít lấy nàng, tuy là đường tử, nhưng người ngoài nhìn vô, thật giống như tỷ muội ruột thịt. Diêu thị ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương người nhìn người thích, ngoan ngoan hiểu chuyện như vậy, còn có thể trách cứ cái gì? Hơn nữa con trai nàng cũng không có chuyện gì là tốt rồi.

Diêu thị nói: “Hữu nhi hay nghịch ngợm, ngay cả ta cũng không quản được, huống hồ con chi là một tiểu cô nương.”

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Nhị thẩm này rất tốt, nhưng vẫn có chút chột dạ, rũ mắt nói: “Nhị thẩm thẩm thật tốt.”

Diêu thị cười cười: “Được rồi, chắc con cũng đã bị dọa sợ, đừng để chuyện này trong lòng, được không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Được, con biết rồi.” Nàng thấy Diêu thị cùng Khương Hữu mẹ mẹ con con hai người, cũng không quá rầy nữa. Khương Lệnh Uyển mới bước ra ngưỡng cửa, lại nghe thanh âm giòn giã của Khương Hữu phía sau: “Nương, hôm nay đại ca ca kia thật uy phong, Hữu nhi rất thích hấn.”

Diêu thị nói: “thật không? Lần tới nếu gặp được, chúng ta nhất định phải cảm ơn hấn.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, tiếp tục quay đầu đi ra ngoài.

Có cái gì tốt... Ngay cả tức phụ của mình cũng không nhận ra.

Chu thị cũng nghe nói hôm nay Khương Hữu xảy ra chuyện, cố ý đến Ngọc Kỳ viện tìm nữ nhi.

Nàng vừa vào phòng, liền thấy nữ nhi yên tĩnh ngồi trên giá thêu thêu bức bát tiên chúc thọ, bộ dáng này, hiếm khi thấy nàng yên tĩnh quyết tâm đến vậy.

Nàng nhìn, cảm thấy nữ nhi mình chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính tình có chút hoạt bát, mọi việc đều không chịu thua thiệt.

Nàng đi tới, thấy nữ nhi đã thêu gần xong, lúc này mới hỏi: “Nghe Hữu nhi nói, hôm nay người cứu hấn tướng mạo xuất chúng, đại ca ca vô nghệ bất phạm?”

Khương Lệnh Uyển bật cười, tất nhiên hiểu thâm ý lời nói mẫu thân, hai tay làm việc buông xuống, nghiêng đầu nhìn mẫu thân nói: “Nương trực tiếp hỏi không tốt hơn sao?”

Chu thị nói: “Được, vậy nương không vòng vèo nữa. Nương biết người kia là Tông biểu ca của con.” Khuôn mặt Chu thị hiện lên ý cười: “... Hôm nay Phùng tướng quân trở về Tấn thành, danh tiếng đều bị Tông biểu ca con đoạt đi, cô nương nhìn hấn đứng đây đường, cũng không biết hấn có bao nhiêu tuần tú a. hiện nay Tông biểu ca của con lập công không nhỏ, ngay cả hoàng thượng cũng không thể không ban thưởng. ... Nương thấy, không chừng sẽ tứ hôn cho hấn, dù sao tuổi Tông biểu ca của con cũng không nhỏ.”

Khương Lệ Uyên biết, kiếp này Lục Tông cũng không có gì khác kiếp trước, hẳn là sẽ không bị tứ hôn. Nhưng dù sao vẫn có một số việc thay đổi, nói như vậy, trong lòng nàng vẫn có chút bất an.

Khương Lệ Uyên rũ mắt, nhàn nhạt qua loa nói: “Đúng là Tông biểu ca ưu tú hơn nam tử bình thường rất nhiều, nhìn rất có khí thái. Tuổi không nhỏ, thành thân chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Chu thị gật đầu, hài tử Lục Tông kia quả thực rất tốt.

Khương Lệ Uyên hạ suy nghĩ, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Tông biểu cứu Hữu Nhi, chúng ta cần phải cảm ơn hẳn.”

Chu thị nói: “Cái này rất đúng. Nhiều năm không gặp, ngày mai chúng ta mời hẳn đến phủ ngồi một chút. Nương cũng rất nhớ hẳn, từ nhỏ hẳn đã là một hài tử ngoan ngoãn ôn trọng.”

Khương Lệ Uyên trầm nghĩ mẫu thân không cần khen, trong lòng đã có hư vinh rồi, ngoài miệng lại nói: “Nương khen người như thế, sao không thấy người khen nữ nhi đây?”

Chu thị nheo nheo gò má nữ nhi, nói: “Con còn cần khen, khen là cái đuôi lại vênh lên tận trời.” Nàng sao có thể không hiểu rõ nữ nhi này, chỉ thích nghe những lời êm tai. Nàng thấy nữ nhi hiếm khi yên tĩnh cố gắng ngồi thêu, chỉ nói: “Con nhìn xem, nếu con nghiêm túc yên tĩnh làm việc, bức bát tiên chúc thọ này không phải sẽ có thể nhanh chóng hoàn thành sao? Con nha, chính là không chịu ngồi yên, có điểm nào kém hơn so với Lương Thần biểu tỷ?”

Tô Lương Thần.

Khương Lệ Uyên biết mấy năm nay Tô Lương Thần vẫn giữ bộ ngoan ngoãn, toàn tâm toàn ý lấy lòng lão tổ tông, bộ dáng kia, dường như muốn đoạt đi vị trí của nàng vậy. Lão tổ tông trên mặt có vẻ yêu thương rất nhiều, nhưng bà cũng đã sống hơn nửa đời người, lại không phải người ngốc, con mắt còn rất sáng đây, những điểm thủ đoạn kia, chỉ là được tiểu hài tử mà thôi. Chuyện nàng đối xử với lão tổ tông, tuy không theo kịp Tô Lương Thần, nhưng dù chỉ là chuyện nhỏ bé, đã làm lão tổ tông rất vui rồi. Nàng sống lại một đời, biết lão tổ tông xem nàng như tròn mắt mà yêu thương, thứ tình cảm đó không thể người nào cũng có thể tùy tiện thay thế được.

Cha mẹ lại cứ hay so sánh Tạ Trí Thanh với ca ca, nói Tạ Trí Thanh chỗ nào cũng tốt, nhưng trong lòng vẫn rất yêu thương ca ca, dù sao đây mới là con trai ruột, cho dù người ngoài có tốt, cũng chỉ là người ngoài.

Khương Lệ Uyên nói: “Nương, người yên tâm, nữ nhi sẽ không bị người khác hạ thấp.”

Nàng sống không phải vì người khác, cả ngày phải cân nhắc biểu hiện trước mặt người khác như thế nào? Nàng cúi đầu nhìn bức bát tiên chúc thọ trước mặt, cong môi nói: “Lão tổ tông đối xử tốt với nữ nhi, nữ nhi luôn ghi nhớ trong lòng.”

Nhìn nữ nhi hiểu chuyện như vậy, Chu thị nghĩ nàng cũng không cần nói nhiều nữa: “Được, vậy nương không làm phiền con nữa. Con thêu cẩn thận, thêu một lúc liền nghỉ ngơi, đỡ bị tổn thương con mắt.”

Khương Lệ Uyên gật đầu nói: “Con biết.”

Nàng thấy mẫu thân đi rồi, mới lấy dưới đáy sọt thêu một hầu bao mới thêu xong từ nãy ngày trước.

Vật liệu làm hầu bao vô cùng tốt, mỗi đường châm đều là do nàng nghiêm túc tỉ mỉ cận thân thêu, tổn không ít tâm tư. Kiếp trước nàng đấu đá với Chu Lâm Lang, đem tặng hầu bao cho Chu Quý Hành, làm Chu Quý Hành vui vẻ một hồi, làm nàng áy náy không ngớt. Sau đó không biết sao Lục Tông biết được, tỷ thí với Chu Quý Hành, thắng được hầu bao từ trong tay hẳn. Nàng cũng không biết chuyện, chỉ là đêm đó Lục Tông cầm hầu bao quơ quơ trước mặt nàng, hỏi nàng nhận ra không, đánh chết nàng cũng không thừa nhận, cuối cùng bị Lục Tông bắt nạt cực thảm. Tuy chuyện này phát sinh trước khi thành thân với Lục Tông, nhưng đến cùng vẫn được coi là hành vi không kiềm chế được...

Bây giờ ngẫm lại, cảm thấy thật ngu ngốc.

Khương Lệ Uyên nhớ hôm nay Lục Tông ngồi trên ngựa anh khí như vậy, nhất thời có chút thất thần. Đẹp trai tuấn tú cũng có cái tốt, thí dụ như nàng nhìn người xem mặt, mấy năm trước liền hạ quyết tâm cưới Lục Tông trở về, nhất định sẽ không để ý đến hẳn, nhưng lúc này trong lòng có chút dao động nhỏ, trong đầu trầm nghĩ nếu hẳn biểu hiện tốt, nàng liền tặng hầu bao này cho hẳn, để hẳn vui mừng. Nhưng nếu biểu hiện không tốt, nàng tình nguyện đưa cái này cho Tranh biểu tỷ.

Qua hai ngày, Vinh Vương phủ liền có động tĩnh.

Vinh Vương dẫn nhi tử tiền đồ sáng lạn của hẳn tới Vệ Quốc Công phủ.

Đây cũng không phải chuyện gì lạ, những năm gần đây Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc Công phủ giao tình không tệ, ngày thường cũng thường xuyên qua lại.

Về mặt Khương Lệ Uyên nhàn nhạt, dường như cũng không để trong lòng, chỉ là một buổi sáng trang điểm tới ba lần.

Sơn Trà nhìn, cảm thấy thật kì quái. Lục tiểu thư khỏe mạnh ngồi trong phòng, cũng không ăn gì, lại không chấy mỡ hôi, khuôn mặt trắng trẻo mướt mướt, không có chỗ nào không ôn a. Hơn nữa Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ, trên mặt chỉ bôi chút phấn, ngày đông khô ráo, liền bôi thêm chút son, nhìn rất có tinh thần, cái khác thật không có gì để nói, hôm nay lại không xuất môn, không cần phải trang trọng như thế đi. Nhưng chủ nhân làm việc, hạ nhân bọn họ

cũng không dám nói gì.

Khương Lệnh Uyển đang ngồi trong phòng đọc sách, một lát sau có người đến mời nàng đến tiền thính gặp Vinh Vương.

Vinh Vương là biểu tượng, theo lí cần phải đi gặp.

Khương Lệnh Uyển ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, lạnh nhạt nói: “Được, ta biết rồi.” Sau đó chậm rãi đặt sách sang một bên. Kim Kết thấy thế, vội vàng lấy áo choàng treo trên giá xuống, đeo lên vai tiểu thư nhà mình nói: “Hôm nay bên ngoài tuyết rơi, tiểu thư đi cẩn thận một chút.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, vừa muốn nhắc chân đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng lại một chút, quay lại ngồi trước gương nhìn lại mặt mình một cái. Thấy không có sơ hở nào, mới dần theo hai nha hoàn đi tới tiền thính.

Mà ở tiền thính lúc này, Vinh Vương mặc một bộ áo bào lụa màu đỏ sẫm thêm năm bức thọ đoàn hoa ngọc* bung chén trà trò chuyện vui vẻ cùng Khương Bách Nghiêu. Khương Bách Nghiêu nhìn Lục Tông đứng cạnh Vinh Vương, con mắt sáng lên, không khỏi than thở: “Nhìn Tông nhi xem, còn cao hơn cả ta rồi.”*cái này là họa tiết hình tròn các bạn hay thấy thêu trên áo bào hồi xưa ấy... tui cũng không biết tả sao luôn...

Vinh Vương cười cười, liếc mắt nhìn nhi tử mà hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo, trong lòng thật vui mừng. Nhìn Vinh Vương có vẻ là nam tử thành thực ổn trọng, nhưng nói cho cùng vẫn là một người phụ thân, bây giờ con trai trở về, thật giống như vật quý muốn mang ra phủ khoe một vòng. Nhưng Lục Tông khi còn bé đã là người có chủ kiến, hưởng hồ bây giờ cũng đã sắp mười tám, làm sao có thể chịu được hành vi ấu trĩ của Vinh Vương kia? Nhưng hôm nay Vinh Vương nói muốn tới Vệ Quốc Công phủ, hấn liền đồng ý.

Vinh Vương nói: “Đúng vậy, cũng cao hơn ta không ít. Ngươi đừng thấy Tông nhi ngoan ngoãn biết điều như vậy, khí lực còn lớn hơn ta, lúc trước ta có chút hối hận, tiểu hài tử nhỏ như vậy sao có thể đi theo cậu hấn, nhưng hôm nay nhìn lại cậu hấn, ngược lại ta vẫn có chút cảm kích.”

Khương Bách Nghiêu cũng là người làm cha, tất nhiên hiểu được lời nói của Vinh Vương, mong hài tử có tiền đồ, lúc này trong lòng có chút ghen tị.

đang nói, Vinh Vương liền hỏi: “Đúng rồi, Xán Xán đâu? Sao hôm nay không thấy Xán Xán? Lần trước Xán Xán đến thăm Bảo Thiên, đúng lúc ta lại không có ở phủ.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Ta đã cho người đi gọi.”

Nhắc tới hài tử, Khương Bách Nghiêu có nói cũng không hết: “...Dù nhi không quản được, hôm nay cũng không biết chạy đi đâu, còn Xán Xán mấy năm qua rất ngoan ngoãn, cũng bị mẫu thân quản nghiêm, giả như mấy ngày gần đây, mỗi ngày nhốt mình trong phòng mân mê, còn vội vàng hơn cả ta nữa.”

Vinh Vương vô cùng yêu thích đứa nhỏ này, khi còn bé ôm ấp như một tiểu bánh bao, bây giờ trở mã đáng ngọc yêu kiều, rất dẻo miệng người nhìn người thích. Vinh Vương cũng biết chuyện Tạ Cửu tiên sinh dạy học cho Khương Lệnh Uyển, than thở: “Tạ tiên sinh xưa nay nghiêm khắc, với tính tình Xán Xán, có thể trụ được cũng thật là có bản lĩnh.”

Khương Bách Nghiêu cười cười: “Đúng vậy, Xán Xán cũng tổ khổ với ta không ít.”

“Cha đang nói gì nữ nhi đây?”

Bên ngoài, một thanh âm lạnh lạnh để nghe đột nhiên vang lên.

Khương Bách Nghiêu ngẩng đầu, nhìn khuê nữ nhà mình tiến vào, trên mặt tràn đầy vẻ phụ phân tử ái, vẫy tay với nữ nhi nhà mình nói: “Đến, còn không đến gặp Vinh Vương.”

Vinh Vương nhìn tiểu cô nương không nhanh không chậm đi tới, thấy đầu nàng chải lên hai búi tóc, mặc một thân tiểu áo lụa màu đỏ điểm vàng, quần bông lụa màu trắng bạc hơi xanh, lúc đi lộ ra màu xanh nhạt ánh nhũ trên giày thêu, bung một bộ dáng khí độ thực nữ, nhưng trên mặt cười dịu dàng lại là một tiểu cô nương hoạt bát tươi trẻ. Vinh Vương coi như nhìn nàng lớn lên, tuy là bà con, nhưng đối xử với nàng còn tốt hơn cháu ngoại ruột.

Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn Vinh Vương diện mạo bất phàm, còn Lục Tông đứng bên cạnh Vinh Vương, một chút nàng cũng không nhìn, chỉ ngoan ngoãn nói: “Xán Xán gặp qua dựng.”

Vinh Vương cười thực vui vẻ, nói: “Hài tử tốt.”

Chu thị ngồi một bên thấy chân tóc nữ nhi hơi ướt, biết có lẽ là do tuyết vô tình rơi xuống, bây giờ đã tan. Nàng cầm trong tay lọ sưỡi được làm tinh xảo khéo nhét vào trong tay nữ nhi, vỗ về tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Nhìn xem, giống như một tiểu hài tử vậy, không chịu để tâm đến bản thân, lạnh rồi phải không?”

Khương Lệnh Uyển nhin không được, nhũ mảy ngưng ngưng nói: “Nương, người cho nữ nhi mặt mũi bên ngoài một chút được không?”

Tuổi còn nhỏ, đã biết sĩ diện, Chu thị bật cười nói: “Vinh Vương là dựng con, không phải người ngoài. Đúng rồi, con còn chưa gặp Tông biểu ca của con đâu.”

Trước kia Chu thị rất có hảo cảm với Lục Tông, bây giờ thấy hấn khí độ bất phàm, đáng đáp tuần tử, trong lòng cũng cảm thấy trong thiên hạ này, không có ai có thể so sánh với hấn.

Khương Lệnh Uyển không giả ngu, giường mắt đánh giá tình tế Lục Tông đang đứng một bên hôm nay hẳn mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, càng khiến cho hắn tuần mỹ vô song, thấy hắn đang nhìn nàng, nàng liền cố dịch ánh mắt đi, khách khí gọi: “Tông biểu ca.”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, mặt mày ôn hòa nói: “Biểu muội lớn lên cao không ít.”

Khương Lệnh Uyển thầm nghĩ Lục Tông quả nhiên không biết khen người, nàng rõ ràng không phải cao, rõ ràng gầy hơn, xinh đẹp hơn có được không? Nhưng nàng hiểu rất tính tình Lục Tông, cũng không tính toán với hắn, không nói gì nữa.

Lục Tông nhìn tiểu cô nương xinh đẹp dị thường trước mắt, thấy lời nói nàng lộ ra xa cách, dường như đã quên đi hắn.

Bất chuyện xong, Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn đứng bên cạnh Chu thị, lơ đãng đánh giá Lục Tông hai lần, thấy khuôn mặt hắn hờ hững, không nhìn nàng một chút, trong lòng cảm thấy thật hoảng hốt. Tự hắn làm sai, còn muốn nàng năn nỉ hắn sao? Trắc mắt cho nàng nhìn, giống như nàng hiếm lạ hắn lắm ý.

Sau đó hai tỷ đệ Tiết Tranh Tiết Vành đến thăm nàng, Khương Lệnh Uyển như được đại xá, hành lễ với Vinh Vương, buồn bực trở về.

Vinh Vương than thở: “Xán Xán ngoan ngoãn hơn rất nhiều.”

Chu thị biết công phu đối phó bên ngoài của nữ nhi rất tốt, cũng rất mù mịt người ngoài, bản thân nàng rõ lắm. Chu thị cũng không có cách với nữ nhi, nói: “Tôm lại cũng lớn rồi. không thể hồ đồ như hồi bé, cô nương gia phải an tĩnh một chút mới tốt.” nói xong, liền giường mắt nhìn Lục Tông, Chu thị cười: “Nam hài tử, phải như Tông nhi mới tốt, đưa ra ngoài mặt đều sáng lên.”

Lời này đúng là động đến đúng tâm trong lòng Vinh Vương, nguyên lai một nam tử nho nhã, lúc này lại cười đến nỗi không ngậm miệng lại được.

Lục Tông đứng cạnh Vinh Vương, trên mặt lại không hề lộ một chút cảm xúc gì.

Khương Lệnh Uyển rời tiền thính, lúc này buồn bực đến dậm chân, đến viện tử của nàng, nhìn Tiết Tranh đứng ở kia chờ nàng, ánh mắt không khỏi ngần ra, đi tới đánh giá một phen nói: “Tranh biểu tỷ, sao tỷ lại mặc nam trang?”

Tiết Tranh trước mắt, mặc một thân trường bào cổ tròn xanh sẫm, mái tóc đen nhánh được búi lên, dùng ngọc quan* cố định, mặt mày tinh xảo tuấn tú, môi hồng răng trắng, cộng thêm vóc người cao gầy, trước ngực bằng phẳng, nghiêm nhiên là một công tử tuấn tú phong lưu.

*ngọc quan: trâm cài đầu nam tử thời xưa.

Tuy dung mạo Tiết Tranh giống Tiết Vành đến bảy tám phần, nhưng hai người này cùng nàng lớn lên từ nhỏ, rất là quen thuộc, bây giờ coi như Tiết Tranh ăn mặc nam trang đi chăng nữa thì nàng cũng không nhận nhầm người thành Tiết Vành.

Tiết Tranh thấy sắc mặt Khương Lệnh Uyển không thích hợp, liền nheo nheo mắt nhỏ Khương Lệnh Uyển nói: “Mặc nam trang thoải mái hơn. Đúng rồi, nhìn muội không vui, là ai chọc muội sinh khí?” nói xong liền làm dáng vuốt tay áo, nói: “Tỷ giúp muội xả giận.”

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ ca ca, người luôn che chở cho nàng chính là biểu tỷ Tiết Tranh này.

Khương Lệnh Uyển lắc đầu nói: “không có gì, muội nhầm chán đến mức sinh khí thôi. Đúng rồi, Vành biểu ca đâu, không phải hắn cũng tới sao?”

Tiết Tranh nhìn khuôn mặt tiểu biểu muội xinh như hoa đào nói: “một lúc nữa Vành nhi mới đến, sao, nhớ?”

Chuyện đệ đệ yêu thích tiểu biểu muội nàng biết rất rõ, người mù cũng có thể nhìn ra a. Nàng cũng muốn cho đệ đệ sớm ngày ôm mỹ nhân về nhà, nhưng tiểu biểu muội cũng đã từ chối qua, lại không chỉ là một lần. Tiết Tranh là người háo thắng, thấy đệ đệ nuông chiều tức phụ của mình như vậy, đáng giận không biết tranh giành, thân cận bên tiểu biểu muội nhất cũng chỉ có biểu ca hắn, ngay cả Chu Quý Hành cũng phải đối thủ cạnh tranh, chỉ cần dùng chân tâm làm tiểu biểu muội rung động là được... Nhưng đáng về bó tay bó chân của đệ đệ làm Tiết Tranh gấp đến độ mấy lần đều muốn tự động thủ, nhưng ai bảo từ khi nàng sinh ra đã không phải nam tử.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái: “Tranh biểu tỷ lại giận, dè miệng như vậy còn không bằng bận tâm chuyện hôn nhân của tỷ đi.”

Qua năm Tiết Tranh liền mười bốn, đến tuổi cập kê, việc hôn nhân lại không có tin tức gì, tính tình nàng lại cứ hoang dã, bá đạo ngang ngược nổi danh Tấn thành. đã như thế, nhà ai lại dám cưới nữ nhân còn bá vương hơn nam nhân thế này? Hai năm qua cô dựng nhà nàng đã tìm mọi cách muốn để nữ nhi có chút đáng về cô nương khuê các, nhưng đôi tay này của Tiết Tranh, múa đao chơi riu mọi thứ đều rất thành thạo, muốn nàng cảm kim khâu còn khó hơn cả lên trời.

Tiết Tranh bị đâm trúng uy hiếp, lông mày nhăn lại, sau đó một tay thân mật ôm tiểu biểu muội, kêu rên nói: “Tháng này sống rất yên ổn, không ai kêu ta thù loạn cái gì. Biểu muội a, lần tới nếu nương kêu ta thù bức đông tuyết mai kia, muội phải giúp ta....”

Nhìn tiểu biểu muội đáng vẻ nhu nhược đáng yêu, trong lòng Tiết Tranh bỗng nhiên sinh ra cảm giác thương hoa tiếc ngọc, sờ loạn khuôn mặt mập mập mềm mềm của tiểu biểu muội, tán dương: “Khuôn mặt thật đẹp, nếu tỷ là nam nhân thì tốt rồi, nhất định cưới muội về nhà.” nói xong liền cúi người hôn lên mặt tiểu biểu muội một cái.

Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh biểu tỷ xưa này quan hệ tốt, có vài lần Tiết Tranh chọc giận cô dựng, đều đến Vệ Quốc Công phủ né tránh khó khăn, buổi tối luôn ngủ cùng nàng. Nàng không thích chung giường với người khác, nếu quan hệ không tốt tới mức như vậy, nàng đương nhiên sẽ không

để bản thân bị úy khuất. Nhưng nàng thực sự thích vị biểu tỳ này, buổi tối hai người ngủ chung, biểu tỳ thường chơi xấu kể chuyện ma quỷ ngày xưa cho nàng nghe, làm nàng sợ đến mức chui tọt vào trong lòng biểu tỳ.

Bây giờ hôn nhẹ gò má, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Tiết Tranh ôm bả vai Khương Lệnh Uyển, vóc người nàng cao, Khương Lệnh Uyển đứng bên cạnh như chim nhỏ nép vào người, Tiết Tranh bỗng “yêu” một tiếng, nhìn người cách đó không xa nói: “Tên kia là ai? Dáng dấp cũng không tồi.”

Dung mạo Tiết Tranh cùng Tiết Vành đã không thể chê, hơn nữa thường xuyên chơi với Khương Lệnh Uyển có khuôn mặt như hoa như ngọc, có thể được nàng khen “dáng dấp không tệ”, điều này cũng thật thêm có a.

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng nhìn qua, ánh mắt rơi vào nam tử áo lam đứng lẳng lặng dưới hành lang.

Thấy Lục Tông, thật là kinh hi.

Nhưng sau một khắc Khương Lệnh Uyển có chút bất an, mày liễu cau lại, thấy sắc mặt Lục Tông dường như có chút không thích hợp.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn người ăn mặc một thân nam trang, đang đứng sát bên cạnh nàng, nhất thời hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Edit: Kye

Beta: Mira

Là người quanh năm ở quân doanh, lưng Lục Tông theo thói quen ưỡn thẳng, dù đứng như thế, dáng người vẫn cao như thân trúc, thon dài cao gầy, không thể không nói khí vũ hiên ngang, quan quý bất phàm. Cộng thêm dung mạo xuất chúng, các nha hoàn trẻ tuổi đi qua tất nhiên không nhịn được liên tục giương mắt ngắm nhìn, hai gò má đỏ ửng, hưng phấn như vậy, giống như trong ngực nhiều thêm một khối vàng.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn vài lần, chợt cảm thấy Lục Tông quá mức trâu hoa ghẹo nguyệt.

Nhưng bây giờ nàng bị Tiết Tranh ôm vào ngực, hành vi này không ai cản trở, vừa nhìn liền hiểu.

Khương Lệnh Uyển vội vàng tránh thoát cánh tay Tiết Tranh, một khuôn mặt tươi cười bây giờ tức giận đỏ bừng, người ngoài nhìn vô, còn tưởng là tiểu cô nương thẹn thùng, mặt đỏ đào hoa.

Tiết Tranh là người thông minh, liền nhìn ra vấn đề, lại thấy nam tử kia tuấn lãng, khí độ bất phàm, là loại hình được các cô nương gia yêu thích. Nàng cúi đầu nhìn tiểu biểu muội nhà mình, trong lòng có chút lo lắng cho đệ đệ, một lúc sau nghĩ tới điều gì, vội vàng cầm tay Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong nhà nói chuyện được không?”

Khương Lệnh Uyển nhanh chóng rút tay về.

Tiết Tranh trừng mắt nhìn, nhìn về phía tiểu biểu muội cười cười, cười thật hiền lành, nhưng tay lại càng nắm chặt hơn.

Từ nhỏ Tiết Tranh đã luyện võ, tay chân tinh tế của Khương Lệnh Uyển, làm sao địch nổi sức mạnh của nàng? một mặt Khương Lệnh Uyển sợ Lục Tông hiểu lầm, một mặt lại hiểu kì phản ứng của Lục Tông, nhưng khi nàng giương mắt lại nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của hắn, lúc này không có gì khác thường mà, trong lòng ngày càng hoảng hốt. Nàng thở dài, cũng không giãy giụa nữa, tùy ý để Tiết Tranh kéo mình về phía Ngọc Kỳ viện.

một đầu khác của hành lang, Khương Lệnh Huệ mặc một thân váy gấm đỏ khoác áo lông bên ngoài nhìn Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh đi xa, nhủ thầm nói: “Lục muội muội này cũng thật là, mấy ngày nữa cũng sắp mười ba, cũng không chú ý. Tuy Tiết Vành là biểu ca, nhưng chúng quy vẫn là nam tử, nếu bị người ngoài nhìn thấy, còn tưởng tác phong các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ đều như vậy, vậy chẳng phải danh tiếng của chúng ta sẽ bị liên lụy sao?”

Khương Lệnh Huệ cắn nhai liên miên, nhưng Tô Lương Thần đứng bên cạnh nàng ta lại không nghe lọt câu nào, lẳng lặng nhìn nam tử xiêm y màu lam đứng dưới hành lang, đôi mắt liên sáng lên. Hôm nay Vinh Vương cùng Thế tử Lục Tông đến Vệ Quốc Công phủ, mà hai ngày trước Thế tử trẻ tuổi lập xuống chiến công không nhỏ, ngay cả hoàng đế cũng rất thưởng thức hắn, thanh danh vang dội Tân thành, còn nói dung mạo Vinh Thế tử vô cùng tuấn nĩ đã như vậy, người trước mắt kia không phải là hắn thì còn ai vào đây?

Tô Lương Thần nhớ rất kĩ, ngày xưa Vinh Thế tử rất thân thiết với Khương Lệnh Uyển, không khác nào anh em ruột.

Khurong Lệnh Huệ nói xong, thấy dưới hành lang có người, vẫn là ngoại nam, vừa muốn mở miệng nổi giận, đã thấy nam tử kia xoay người, mặt mày bị sương lạnh che kín, dù rất tuần mỹ, nhưng cũng rất đáng sợ.

Khurong Lệnh Huệ là người hay bắt nạt người thiện sợ người ác, lần này liền không dám nói nữa.

Tô Lương Thần tự nhiên hào phóng, thoáng cúi người: “Vĩnh Thế tử.”

Lục Tông ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, khuôn mặt căng cứng xoay người đi về phía tiền sảnh.

Người đã đi xa, Khurong Lệnh Huệ tức giận mắng to: “thật không lịch sự, giống như khối băng.” Nàng nhìn về phía Tô Lương Thần: “Đúng rồi, tỷ vừa gọi hắn là gì?”

Tô Lương Thần nhú mày, cảm thấy Khurong Lệnh Huệ có chút ngu xuẩn, nhưng mặt lại ôn hòa nói: “Tỷ nghe nói hôm nay Vĩnh Vương đưa Thế tử đến quý phủ chúng ta, khi tỷ còn nhỏ có duyên gặp qua mấy lần, nhìn qua có chút quen, cảm thấy chắc chắn đây chính là Vĩnh thế tử.”

Khurong Lệnh Huệ nghe xong liền hiểu, nam tử kia tuy rất tuần mỹ vô song, nhưng khí chất quá mức lạnh lẽo, nhìn qua là người không dễ dàng thân cận, hơn nữa... Nếu nàng nhớ không sai, khi còn bé quan hệ giữa Vĩnh Thế tử và Khurong Lệnh Uyển rất tốt, lần đầu tiên tới quý phủ, Vĩnh Thế tử còn cùng nàng ta kết thù. Đã như thế, coi như Vĩnh Thế tử có đẹp hơn bao nhiêu, nàng cũng không thương thức nổi. Khurong Lệnh Uyển quệt miệng nói: “Đánh nhau có gì hay, chỉ là một mánh phu thô tục mà thôi.”

Khurong Lệnh Huệ sắp cập kê, tất nhiên đến tuổi chiêu mộ hôn phu, nhưng nàng yêu thích những nam tử dịu dàng nho nhã lịch sự, thí dụ như trạng nguyên tài năng Tạ Trí Thanh. Nhớ đến Tạ Trí Thanh, hai gò má Khurong Lệnh Huệ nhất thời đỏ ửng. Lần trước ngẫu nhiên gặp một lần, nhìn nam tử xiêm y trắng phiêu trong gió, nam tử tuần nhã, quả thật ôn nhuận như ngọc.

Khóe miệng Tô Lương Thần cong lên, trong lòng suy nghĩ Khurong Lệnh Huệ này thực không có mắt nhìn người.

Lấy tuổi Lục Tông bây giờ, khí độ, năng lực, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ lớn. Có điều bây giờ nàng cũng không muốn tốn nước miếng giải thích, chỉ nói: “Danh tiếng Vĩnh Thế tử vang danh đầy trời, chúng ta trêu chọc không nổi.”

Khurong Lệnh Huệ xưa này kiêu căng, nghe xong lời này lại càng không thích, khuôn mặt nhỏ rũ xuống, trong lòng tràn đầy xem thường Lục Tông.

Cho dù tốt, cũng có thể hơn Tạ Trí Thanh sao?

.

Tiết Tranh cùng Khurong Lệnh Uyển trở về Ngọc Kỳ viện.

Tiết Tranh tính tình mạnh mẽ, không có nửa phần tiểu thư khuê các, vừa vào phòng ngủ Khurong Lệnh Uyển, liền cởi xiêm y ra. Khurong Lệnh Uyển nhìn bộ dáng này, vội đi tới che xiêm y của nàng lại, nói: “Tỷ làm cái gì vậy?”

Tiết Tranh nhú mày, cởi xiêm y ra, sau đó cởi dải bạch lăng* trước ngực ra, thở phào một cái: “Ngộp chết tỷ.”

*bạch lăng: dải lụa trắng

Khurong Lệnh Uyển nhìn trước ngực Tiết Tranh một chút, không như dĩ vãng một vùng đất bằng phẳng nữa, hiện nay hơi nhô lên, bắt đầu lộ ra đường cong nữ tử. Theo lý thuyết, Tiết Tranh lớn hơn nàng một tuổi, nhưng thân thể lại không quá nảy nở, cũng giống nàng đều là hai cái bánh bao nhỏ.

Khurong Lệnh Uyển nhú mày.

Ai, lại chọc đến nỗi đau của nàng.

Thường ngày Tiết Tranh không quá chú ý, lại luôn không ngồi yên, cả ngày múa đao động thương, không có nửa điểm gì của một tiểu thư khuê các. Bây giờ tuổi dần lớn, tính tình dù giống nam tử cỡ mấy thì vẫn chỉ là một tiểu thư thế gia mà thôi.

Nhìn Tiết Tranh dần vật vị trí này như vậy, Khurong Lệnh Uyển vội vàng dặn dò: “Tranh biểu tỷ, nơi này tỷ không thể quần lại, cẩn thận sau này không trưởng thành được.” Khurong Lệnh Uyển tự nhận mình là người không biết xấu hổ, mà Tiết Tranh cũng là người thẳng tính, lúc nói chuyện thường rất trực tiếp.

Vậy mà lời này lại rất hợp ý Tiết Tranh, thấy nàng trừng mắt nhìn nói: “Tỷ đang lo lắng, mấy ngày nay cảm thấy hơi đau, có vẻ lớn hơn một chút, thật phiền toái.” nói xong nàng liền nắm tay Khurong Lệnh Uyển đưa về ngực nàng nhấn nhá: “Nhìn xem, có phải rất đáng ghét hay không, như vậy sao tỷ có thể mặc nam trang được?”

Tuy cùng là nữ tử, nhưng Khurong Lệnh Uyển cũng bị cử chỉ dừng mảnh của Tiết Tranh dọa sợ rồi, nhanh nhanh thu tay về, khóc không ra nước mắt nói: “Tranh biểu tỷ, tỷ muốn là một tiểu thư danh môn a.”

Tiết Tranh lại nói: “Đó là cha mẹ tỷ đem tỷ và đệ đệ sinh ngược.”

Tuy lời nói có vẻ hơi vô lý, nhưng Khurong Lệnh Uyển không thể không thừa nhận—— biểu tỷ Tiết Tranh còn có khí khái nam nhân hơn Tiết Vinh rất

hiều, nhưng cũng không phải chuyện gì tốt a. Nàng không nói lời nào, chỉ giúp Tiết Tranh mặc lại xiêm y, giống như một cô vợ nhỏ, một bên nhắc nhở: “Tranh biểu tỷ, không phải muội nói với tỷ rồi sao, chúng ta là tiểu thư danh môn, khi còn bé tính tình hơi mạnh mẽ không nói, nhưng lớn lên tỷ cũng nên có dáng vẻ của một vị tiểu thư, tỷ cứ như vậy, sau này khó mà tìm được nhà chồng a.”

Tiết Tranh cũng không quá lo lắng, tùy ý để Khương Lệnh Uyển mặc xiêm y giúp nàng, nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của tiểu biểu muội nói: “Vậy thì tốt, tỷ có thể tìm người ở rồi.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi không lên tiếng.

Mặc xong xiêm y, Tiết Tranh mới nhớ tới nam tử kia, nhỏ giọng hỏi: “Nam tử vừa rồi là ai vậy? Sao xưa nay tỷ chưa từng gặp qua?”

Nhắc đến Lục Tông, trong bụng Khương Lệnh Uyển là cả một bụng hỏa, lạnh nhạt nói: “Thế tử Vinh Vương phủ, Lục Tông.”

Tiết Tranh giương mắt đánh giá vẻ mặt tiểu biểu muội, trong lòng sáng như gương, ngoài miệng chỉ “Ồ” một tiếng.

Tiết Tranh ngồi ở Ngọc Kỳ viện một lúc, sau đó Tiết Vành đến, liền nhanh chóng kéo đệ đệ mình ra ngoài. Tiết Vành biết tiểu biểu muội thích hán nhất, mỗi lần đến Vệ Quốc Công phủ đều phải trang điểm một phen, vốn hán có một khuôn mặt thanh tú tinh xảo, bây giờ mặc xiêm y màu trắng, nhìn như hoa như ngọc. Tiết Vành thấy tỷ tỷ kéo mình ra ngoài, không có cách nào ngăn cản, chỉ nhủu mày bất mãn nói: “Tỷ, tỷ buông tay đệ ra được không, xiêm y đã bị tỷ vò nát rồi.”

Tiểu biểu muội thích đáng vẻ sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề của hán.

Tiết Tranh kéo đệ đệ mình đến một góc, ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy sát khí, vỗ vai Tiết Vành, nói chuyện về Lục Tông mang theo ý vị sâu xa.

Tuy Lục Tông rời Tân thành gần năm năm, nhưng Tiết Vành vẫn đem người này đặt ở vị trí tinh địch số một, bây giờ được tỷ tỷ nhắc tỉnh, biểu hiện càng ngày càng căng thẳng, khuôn mặt thanh tú nghiêm túc.

Tiết Vành nói: “Tỷ, vậy đệ nên làm gì?”

Tiết Tranh quơ quơ nắm đấm nói: “Thế lực của đệ phải vượt qua hán, tiểu cô nương, thích nhất ba điều ở nam tử, một là khuôn mặt tuấn tú, hai là hiền lành lịch sự, ba là đánh võ mạnh mẽ. Xán Xán không thích người như Chu Quý Hành, vậy nói rõ ta nên giống như loại thứ ba trọng võ, đệ trời sinh quyền rũ xinh đẹp, gả sai vật kia cũng không tồi, nhưng người ta từ nhỏ luyện võ, đệ ở phương diện này thua người ta một đoạn dài...”

nói như vậy, Tiết Tranh lại càng không nắm chắc, nhưng hán nghĩ tới việc mấy năm qua chỉ có mình hán bên cạnh nàng, liền nói: “Có lẽ Xán Xán đã quên Lục Tông, đệ chưa nghe muội ấy nhắc qua lần nào.”

Tiết Tranh vỗ lên ót đệ đệ một cái nói: “Đệ ngốc a, tiểu cô nương để ai trong lòng, còn muốn nói cho đệ biết sao?”

Tiết Vành khóc không ra nước mắt, ôm lấy cánh tay tỷ hán, mắt to chớp long lanh nói: “Vậy tỷ phải giúp đệ.”

Tiết Tranh ôm lấy bả vai Tiết Vành, động viên vỗ vỗ mấy lần, nói: “Đệ yên tâm, tỷ là tỷ của đệ, không giúp đệ còn giúp ai a. đi, chúng ta về nhà luyện võ, chờ đệ luyện xong, sau này trước mặt Xán Xán tỷ thí với Lục Tông, đem tiểu tử kia đánh ngã, Xán Xán chính là của đệ.”

bà Tiết Tranh này max hài))))

Son Trà đi vào phòng, nói Khương Lệnh Uyển rằng Tiết Tranh Tiết Vành đã hồi phủ. Khương Lệnh Uyển nhủu mày, không khỏi có chút bồn chồn, xưa nay thời điểm Tiết Vành đến tìm nàng, mặt dày mày dạn, nàng phải mở miệng hán mới chịu đi, hôm nay là làm sao? Có điều hiện nay lòng nàng đang rối loạn, cũng không rảnh chiều dài Tiết Vành, đi rồi ngược lại cũng tốt.

Khương Lệnh Uyển ngồi trong phòng một lúc, lát sau không nhìn được, đội mũ che đi ra bên ngoài, nàng thấy Kim Kết và Son Trà muốn đi theo, liền nói: “Hai người làm việc của mình đi, không cần theo ta.”

Kim Kết và Son Trà biết tiểu thư là người có chủ ý, cũng không đi theo nữa.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, bây giờ trời trắng một vùng, lúc chân giẫm lên tuyết phát ra những tiếng “chi chi chi chi”. Khương Lệnh Uyển ở trong sân, bắt trí bất giác đi tới tiền viện, đợi đến lúc nàng hoàn hồn, đã không kịp.

Nàng sững sờ giương mắt, nhìn Lục Tông cách đó không xa, thầm nghĩ: Lắc lư đến chỗ nào cũng gặp hán.

Nhưng oán giận thì oán giận, đôi mắt nàng vẫn hướng về phía hán, đến lúc nhìn thấy rồi, liền nhanh xoay người trở về. Nàng trốn rất nhanh, chuyện Tiết Tranh vừa rồi làm nàng rất rối a. Đáng tiếc lúc đi đến cửa, dây lưng áo choàng không buộc chặt, chạy được vài bước “xoạt” một tiếng rơi xuống đất.

Bên trong mặc thân váy đơn bạc, một thân váy đỏ thêu chỉ vàng ở viền áo, bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ đành trở mặt quay lại nhặt áo choàng lên.

Nhưng có người nhanh hơn nàng một bước.

Nàng nhìn Lục Tông khom lưng nhặt áo choàng, nhẹ nhàng vỗ cho tuyết rơi ra, liền giơ tay muốn nhận: “Cảm ơn Tông biểu ca...”

Nhưng Lục Tông không trả đồ cho nàng.

Mặt hắn không cảm xúc, một đôi mắt từ trên cao nhìn xuống, khoác áo choàng lên vai nàng, ung dung thong thả giúp nàng buộc lại dây lưng. Ngày thường nàng là người không biết xấu hổ, lúc này mặt lại có chút nóng, cúi đầu nhìn đôi bàn tay kia, nguyên lai rất đẹp, bây giờ nhìn lại đã có mấy chỗ bị thương thành sẹo, dường như đã rất lâu rồi. Nàng nhìn mà đau lòng, nhưng khi há miệng, có mấy lời vẫn không thể nói ra.

Nếu nàng giải thích người hôm nay là Tiết Tranh, Lục Tông sẽ cảm thấy nàng nhớ hắn hay không?

Nàng không nói lời nào, Lục Tông lại mở miệng: “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển nghe, trong lòng run rẩy, giống như một con thỏ con.

Sau đó lại nghe hắn lạnh nhạt nói: “... Yên tâm, huynh sẽ không ăn thịt muội.”

Khương Lệnh Uyển bị hắn nói mặt đỏ tới tận mang tai.

Cũng đúng, hắn thông minh như vậy, thủ đoạn trốn tránh của nàng làm sao qua được mắt hắn? Nàng tức giận ngẩng đầu, đôi mắt óng ánh nước sáng như sao, nhìn Lục Tông trước mặt, giấu đầu hở đuôi nói: “Muội chỉ đến tìm nương.”

Lục Tông cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trước mặt hai gò má đỏ ửng, xinh đẹp kì lạ, hơn nữa càng nhìn càng đẹp, lại thấy ánh mắt nàng quật cường, sáng lấp lánh. Đôi mắt này không khác hồi bé là bao.

Buộc chặt áo choàng, Lục Tông mới chậm rãi thu tay về: “Đi đã trở về phòng, bên ngoài trời lạnh, muội trở về sớm một chút.”

Nghe từ ngữ ôn hòa của hắn, Khương Lệnh Uyển theo thói quen gật đầu, nhưng bỗng nhiên cảm thấy là lạ—— sao lúc ở trước mặt hắn nàng lại ngoan như thế? Ngoan giống như cô vợ nhỏ. Tiểu cô nương gia ăn không được, đều giờ tính tình trẻ con, chớ nói kim tôn ngọc quý như nàng được phụng trong lòng bàn tay, không nháo không cáu kỉnh cũng không phải tác phong của nàng.

Nàng bĩu môi, đi về phía trước: “Vậy muội tìm cha.”

Thanh âm kiêu khí của tiểu cô nương có chút yếu ớt, Lục Tông nghe xong liền cười to trong lòng.

Thay đổi cái gì? Tính tình này một chút cũng không thay đổi.

hắn chậm rãi giương mắt, nhìn bóng lưng của nàng, sau đó rũ mắt, không nhanh không chậm bước đi.

.

Trước Tết Tiểu thư Vệ Quốc Công phủ thường sẽ đi mua mấy bộ trang sức, dù sao ăn tết đi thăm người thân cũng phải thật xinh đẹp, huống hồ các tiểu thư trong phủ đều đã đến tuổi làm mai, không có mấy bộ trang sức sao mà được? Khương Lệnh Uyển có vài hộp đồ trang điểm, nhưng lúc nào cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hôm nay lão thái thái lên tiếng, để mấy vị tiểu thư tự mình chọn đồ, không quá quan tâm mức quý giá, một người hai bộ, không thiên vị, đối xử bình đẳng.

Ngày thường đều là đặt đồ của Lung Linh trai để người ta mang tới phủ để các nàng chọn lựa, nhưng Khương Lệnh Uyển lại có chủ ý khác, thích đến nơi tự nàng chọn lựa, xưa nay Khương Lệnh Huệ luôn thích tranh đấu với Khương Lệnh Uyển, đã như vậy, cũng muốn đi theo, dần dần, các tiểu thư trong phủ đều cùng nhau xuất môn.

Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề ngồi cùng một xe ngựa, Khương Lệnh Huệ ngồi cùng Tô Lương Thần, còn Khương Lệnh Dung là người không thích xuất môn, hôm nay cũng không đi.

Tiến vào Lung Linh trai, Khương Lệnh Đề thấy Khương Lệnh Uyển chọn cho nàng một bộ trang sức hồng ngọc cực kì quý giá, vội nói: “Lục muội muội, không được, cái này quá quý giá...”

Từ nhỏ Khương Lệnh Đề đã hiểu thân phận của bản thân, không bao giờ dám mơ ước những cái không nên mơ ước, chọn đồ trang sức, cũng nên phù hợp với thân phận. Những năm này tuy Điều thị xem nàng như con gái ruột mà chăm sóc, nhưng nói tóm lại, nàng vẫn do di nương sinh ra.

Nhưng Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Đề đã nhìn bộ trang sức kia mấy lần, rõ ràng là rất thích, vội nói: “Tứ tỷ tỷ yên tâm, hôm nay nải nải cố ý nói với muội, qua năm tỷ sẽ cập kê, đến đặt mua mấy bộ trang sức, dặn muội thay tỷ quyết định. Tỷ nhìn xem, có thích không?”

Có cô nương nhà nào lại không thích đồ trang sức? Khương Lệnh Đề nhìn rất thích, liền gật đầu “ân” một tiếng.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười tươi sáng, nói: “Được, vậy lấy bộ này.”

Khương Lệnh Huệ nhìn hai tỷ muội tình thâm, không khỏi xì một tiếng, lạnh nhạt nói: “Chim trĩ chính là chim trĩ, coi như trên đầu đeo đồ đẹp tới đâu, cũng không thể biến thành phượng hoàng.”

Tính Khương Lệnh Huệ là thế, không thích cái gì liền sỉ nhục người khác, Khương Lệnh Đề thấy Khương Lệnh Uyển muốn phát tác, vội nắm tay nàng

khẽ lắc đầu.

Nề mặt Khương Lệnh Đề, Khương Lệnh Uyển không tính toán với Khương Lệnh Huệ, chỉ đi đến, liếc mắt nhìn Khương Lệnh Huệ đang do dự không biết nên chọn cây trầm nào, quay về phía chủ quán nói: “Những cây trầm trong khay này, đều gói lại cho ta, đưa đến Vệ Quốc Công phủ.”

Khương Lệnh Huệ giận run người, nói: “Người... Hôm nay nãi nãi không nói người có thể mua nhiều như vậy.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “Ta tự mình bỏ tiền.”

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Huệ không giống nhau, nhà mẹ đẻ Chu thị đều là người có danh dự, còn bé Khương Lệnh Uyển đã là một tiểu nữ oa phần điều ngọc mài, được người ta yêu thích chính là chỗ tốt, tiền lì xì tích góp được, có thể tạo thành một tiểu kim khố, thật sự không khước đại chút nào. Tuy nói vàng bạc là tục khí, có thể tiêu xài cũng là một loại bản lĩnh, không giống như Khương Lệnh Huệ phồng má giả làm người mập*, lúc nào cũng chỉ nhắm đến người khác, vậy thì nàng cũng không khách khí nữa, tiền tiền chộc giọt người khác cũng không tội.

*phồng má giả làm người mập: ý chỉ những người giả vờ cao sang, ra vẻ uy thế trước mặt người khác, tui nghĩ vậy, tui tra GG rồi QT ra thì nó ra như này: ví sĩ diện, giả vờ làm những việc mà mình không thể làm, đại khái là thế

Khương Lệnh Huệ tức không chịu nổi, ánh mắt bình tĩnh đứng tại chỗ.

Tô Lương Thần đang muốn tiến lên khuyên nhủ, nhưng thấy Khương Lệnh Huệ lấy từ trong lòng ra một hộp son, mở nắp cố ý chà xát mấy cái, sau đó đi tới phía sau Khương Lệnh Uyển, cố ý đụng vào.

“Ai nha, xin lỗi a, Lục muội muội.” Tay Khương Lệnh Huệ nấp dưới tay áo, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển, cong cong khóe môi.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, cảm thấy việc làm của Khương Lệnh Huệ thật ấu trĩ, cũng không so đo với nàng ta, mấy người chọn xong đồ trang sức liền rời Linh Lung trai.

Khương Lệnh Huệ nhìn mong Khương Lệnh Uyển, khóe môi đậm ý cười, nhìn Tô Lương Thần nhỏ giọng thì thầm: “Xem nàng ta đi ra ngoài có mất mặt hay không.”

Tô Lương Thần không nói gì, dù sao chuyện này cũng không phải do nàng gây nên... Nàng cũng muốn nhìn xem Khương Lệnh Uyển sẽ phản ứng như thế nào.

Mấy người đi ra ngoài, giữa lúc Khương Lệnh Huệ chờ xem chuyện cười của Khương Lệnh Uyển, lại nghe xa xa truyền đến thanh âm tiếng vó ngựa “cộc cộc.”

Giương mắt nhìn lên, trên tuần mã màu đen, là một nam tử tuần mã mặc áo bào huyền sắc.

Nam tử tầm thường cười ngựa, không quan tâm ra sao, đều anh tuấn hơn ngày thường mấy phần, nếu khuôn mặt kia vô cùng tuấn tú, còn cười ngựa tốt, không đáng chú ý mới kì quái.

Khương Lệnh Uyển đội mũ che, xuyên qua khe hở nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cũng không để ý nhìn nhiều hơn một chút.

Nhưng một khắc sau, đã thấy người kia đi ngang qua, đột nhiên cúi xuống, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo nàng, trực tiếp nhấc nàng lên ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cúi đầu, nhìn cánh tay Lục Tông đặt ngang trước ngựa, bị dọa hoảng hốt.

Nàng sợ người khác nhận ra nàng, nghiêng đầu dựa vào lồng ngực của hắn, trên người hắn có mùi hương thật êm dịu, sau đó nhất thời cảm thấy không đúng, vội vàng trừng mắt nhìn, dùng sức dẩy giụa mấy lần: “Lục Tông!”

Hắn ôm nàng lên lưng ngựa, bộ dáng gì đây? Thanh danh nàng còn nữa sao?

Thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp, giống như một chú gà con được Lục Tông ôm vào ngực. Lục Tông cúi đầu nhìn, thấy nàng nổi nóng, thanh âm giận dữ làm hắn cực kì thoải mái, giống như bánh mứt tảo mềm mịn, ngọt đến nỗi khảm vào tâm can, hắn mở miệng nói: “Đừng nhức nhích, cẩn thận kéo ngã.”

Khương Lệnh yêu quý cái mạng mình nhất, nhưng hôm nay nếu đổi là người bên ngoài, đánh chết nàng cũng không đi theo, ai kêu người này là Lục Tông, tình huống liền không giống. Nàng biết Lục Tông là người có chừng mực, sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng, nhưng hôm nay Lục Tông không lí do ôm nàng lên lưng ngựa, là sự thật. Theo bản năng Khương Lệnh Uyên nắm chặt hai tay, chỉ sợ té xuống ngựa, nhưng trong lòng lo lắng: Nếu chuyện này để cha mẹ biết được, cũng không biết sẽ răn dạy nàng thế nào nữa.

Khương Lệnh Uyên bấu mỗi, dù có đội mũ, nhưng gió thổi qua cũng làm hai gò má nàng đau, hôm nay thật là lạnh.

Mãi đến một nơi không có ai, Lục Tông mới ngừng lại, sau đó xuống ngựa, giơ tay muốn ôm nàng xuống.

Khương Lệnh Uyên ngồi trên lưng ngựa, một đôi mắt to xuyên qua khe hở ở mũ che nhìn Lục Tông, sau đó không để ý đến cánh tay của hắn, tự mình xuống ngựa. Vào sinh nhật năm ngoái, nàng này cha mời sư phụ dạy cưỡi ngựa, nàng thông minh, học cái gì cũng nhanh, huống hồ nàng còn có hứng thú với việc cưỡi ngựa, bây giờ tư thế trên ngựa thuần thục như thế, rất có khí chất.

Lục Tông nhìn, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi.

Khương Lệnh Uyên đứng trước mặt Lục Tông, vuốt vuốt xiêm y, giương mắt nhìn Lục Tông, phát hiện Lục Tông rất cao, thân thể nàng nhỏ bé, chỉ đứng tới ngực hắn, khó tránh thể lực cũng cách xa như thế. Có điều nàng không quá lo lắng, tuổi nàng còn nhỏ, vóc dáng chưa lớn hết đâu. Khương Lệnh Uyên nhìn ngó xung quanh, hai người đứng trên bãi cỏ cạnh một dòng sông, bốn phía không một bóng người, nàng liền bỏ mũ che xuống, hỏi: “Tông biểu ca, huynh làm cái gì vậy?”

Dù hắn có nhớ nàng, làm gì lại có đạo lí bắt người giữa đường như thế?

Hơn nữa điều làm nàng buồn bực, chính là sức lực hắn quá lớn, lại thô lỗ, tuy là vô ý, nhưng ôm một đoạn đường dài như vậy, làm ngực nàng phát đau. Da dẻ nàng mềm mại trắng nõn, lúc này đã có máu động, nhưng có Lục Tông ở chỗ này, nàng cũng không dám xoa xoa a.

Lục Tông nhìn một khuôn mặt cười của nàng tràn đầy phấn nộ, hai búi tóc trên đầu cũng hơi rối loạn, lúc này sắc mặt không tự nhiên nói: “Xiêm y muội bị bẩn.”

Trong lòng Khương Lệnh Uyên tưởng rằng bản thân đã sớm biết trước đáp án, có thể là do hắn nhớ nàng, cũng có thể hôm đó nhìn nàng và Tiết Tranh thân mật, hắn hiểu lầm đó là nam tử, trong lòng ghen tuông, nhưng không ngờ hắn lại nói ra đáp án này. Nàng nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết, làm dáng muốn lên ngựa, nói: “Lục Tông, huynh thật đáng ghét! Xiêm y của muội dơ hay không dơ liên quan gì đến huynh.” Các tiểu cô nương đều không quát nạt nam nhân, đáng đời hắn không cưới được vợ.

Ý chị ở đây là nữ nhân không dễ dàng phát cáu với nam nhân, nhất là nữ nhân cổ đại nữa, có thể làm người khác mất mặt, LT ko có vợ là xứng đáng)))

Lục Tông sao có thể để nàng lên ngựa, nhanh chóng đè tay nàng lại nói: “Xán Xán, đừng hồ đồ.”

Khương Lệnh Uyên giật tay lại, đôi mắt tròn trịa tròn to: “Ai hồ đồ? Huynh bắt muội đi trước mặt các tiểu thư cùng nha hoàn trong phủ, đây mới là hồ đồ. Nếu thanh danh muội hỏng rồi, xem huynh lấy gì bồi thường cho muội.”

Lục Tông bắt đắc dĩ, tiểu bánh bao trưởng thành thành tiểu cô nương, ngoại trừ hơi gầy và xinh đẹp hơn, tính khí cũng phát triển không ít. Tay hắncuộn lại thành nắm, đặt ở bên mép, ho nhẹ một tiếng: “Muội nhìn phía sau xiêm y của muội...”

Khương Lệnh Uyên nhú mày, buồn bực quay đầu lại, nhìn dấu đỏ trên mông kia, lập tức há hốc mồm

một khuôn mặt tươi cười “đăng” một cái đỏ lên, lại ngẩng đầu nhìn Lục Tông, biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, liền vội vàng nói: “Chuyện này... muội chưa hành kinh, làm sao có thể...”

nói được phân nửa, nàng lập tức im miệng.

Chuyện bí mật của cô nương gia, lúc Tứ tỷ tỷ giảng cho nàng đều rất ngưng trọng, nàng lại lăm liết uy phong, nhưng cũng không dám nói chuyện này với nam tử a. Hơn nữa nàng cũng không phải không có kinh nghiệm, nguyệt sự tới hay không tới, nàng không phải đầu gỗ, tất nhiên có cảm giác của bản thân, huống hồ... Sao lại nhiều như vậy, ngày đông mặc xiêm y dày, nếu thấm ra ngoài áo choàng, vậy cũng coi như mất nửa cái mạng.

Ý chị ở đây là mặc đồ dày, thấm ra tới bên ngoài áo choàng thì cũng coi như hết máu đó))

Nàng không phải ngốc từ, nhớ đến chuyện ở Lung Linh trai, liền hiểu nhất định là Khương Lệnh Đề dờ trò quý.

Khương Lệnh Huệ muốn làm nàng mất mặt.

Vừa rồi nàng không có chú ý, nếu Lục Tông không xuất hiện, không biết lúc đó nàng sẽ mất mặt bao nhiêu nữa.

Khương Lệnh Uyên tự nhận không phải do nàng cố tình gây sự, lúc này biết nguyên nhân, cúi đầu như con chim cúi, khí thế giảm xuống ào ào, yếu ớt nói: “Cảm ơn Tông biểu ca, muội... Muội muốn về nhà.”

Tiểu bánh bao hoạt bát thích bám người ngày xưa bây giờ đã thành tiểu cô nương mềm mại xinh đẹp, Lục Tông có chút không quen, nhưng bây giờ nhìn

khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gò má vẫn còn chút thịt, biến hóa như thế nào thì tính tình vẫn vậy, tóm lại vẫn là một người. hần khẽ vuốt cằm, nói: “Huynh đưa muội về.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “Ừm.”

Lục Toong giờ tay dẫn ngựa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tay hơi buông lỏng, con ngựa liền “oạch” cái chạy đi xa.

Khương Lệnh Uyển há hốc mồm lần hai: “Tông biểu ca...” Khuôn mặt xinh đẹp muốn khóc, ánh mắt ỷ lại nhìn Lục Tông, nói: “... Ngựa chạy đi rồi, sao chúng ta về?”

Lục Tông chưa bao giờ làm ra chuyện kiểu vậy, bây giờ có chút chột dạ, sau đó lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Ngựa này hoang dã. Thôi, chúng ta đi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn hần một chút, nhất thời rõ ràng. Tốt, còn tưởng nàng là ngọc tử sao, con ngựa này nàng cũng biết, rất nghe lời Lục Tông, làm gì “hoang dã” như miệng hần nói? Nhưng thấy hần làm ra cử chỉ ấu trĩ như vậy, trong lòng nàng không cảm thấy có gì đáng ghét, thật ra còn rất vui mừng.

Khương Lệnh Uyển làm bộ không biết, cúi đầu lên cong môi.

Mím môi, nàng như cô vợ nhỏ theo Lục Tông về nhà. Nhưng vừa nghĩ tới dấu đỏ trên móng kia, khuôn mặt nhỏ liền rù xuống, giờ tay muốn cởi áo choàng ném đi.

Lục Tông vội vàng ngăn lại. Khương Lệnh Uyển làm bầm một câu: “Muội không muốn mặc.”

Lục Tông biết tính nàng bướng bỉnh, chuyện gì cũng phải làm theo ý mình, tất nhiên sẽ không chấp nhận chuyện này, nhưng bây giờ trời rất lạnh, nếu cởi áo choàng, chắc chắn thân thể nhỏ bé này sẽ bị cảm lạnh. Lục Tông cởi áo choàng của hần, thắt trên người nàng, nói: “Như vậy được không?”

Áo choàng Lục Tông lớn hơn áo choàng của nàng rất nhiều, tất nhiên che khuất hết cả đằng sau.

Nàng nhấc mắt, miễn cưỡng đồng ý.

Lục Tông tính tình bảo thủ, trước đây nàng nghĩ rằng do nàng không chủ động nói chuyện với hần, nên nàng phải tự mình thừa nhận sai lầm thì hần mới để ý tới nàng, nhưng bây giờ ghen muốn hoảng, đi một đoạn đường liền không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Những năm nay Tông biểu ca... trải qua như thế nào?”

Trước giờ Lục Tông không có kinh nghiệm ứng đối với các cô nương gia, đang lo không biết nên nói gì, bây giờ nghe nàng chủ động hỏi chuyện, mới tỏ phả nhẹ nhõm đáp: “Rất tốt, không đánh trận thì luyện võ xem binh thư, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã bốn, năm năm trôi qua.” hần nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên người nói: “Biến đổi nhanh như vậy, ngay cả huynh cũng không thể nhận ra muội. Xán Xán, muội giận huynh sao?”

Bị đâm trúng tâm sự, Khương Lệnh Uyển làm bầm nói: “Muội giận cái gì?”

Lục Tông không quen nói nhiều, bây giờ tuổi còn trẻ, chưa từng ở chung với tiểu cô nương, tất nhiên có chút câu nệ. Nếu là ngày xưa, tiểu bả bao tức giận, chỉ cần hần dỗ nàng vài câu, nàng liền hài lòng. Nhưng lúc này đây, người ta là cô nương gia. Lục Tông rừ mắt nói: “không giận là tốt rồi. Chuyện hôm nay, lát nữa huynh sẽ giải thích với dượng đi, sẽ không để bọn họ trách phạt muội.”

Biết hôm nay việc hần làm có ý tốt, nàng là người thị phi rõ ràng, vội vàng nói: “không sao, nếu lát nữa nương muội hỏi, muội sẽ nói là do muội nhớ huynh.”

Nghe vậy, Lục Tông liền dừng bước chân nhìn nàng, đôi mắt sáng sáng: “Muội nhớ huynh?”

Khương Lệnh Uyển há háy môi, không hé răng. Nàng hiểu Lục Tông, đối với đánh trận có thể lí luận một phen, nhưng khi ở chung với cô nương gia thì chỉ là một người học nghề. Kiếp trước nàng và Lục Tông thành thân, Lục Tông ngay cả chuyện nam nữ cũng không biết, đêm động phòng hoa chúc thử mấy lần cũng chưa tiến vào được, hần gấp, nàng e thẹn, sụt mấy lần mới vào được. Đứng nhìn Lục Tông sắc mặt hờ hững, dường như chuyện gì cũng không thể làm khó hần, nhưng trên thực tế hần chỉ nhanh hơn người ngoài một chút, bây giờ vẫn chỉ là một chàng trai ngây ngô.

Thí dụ như bây giờ nói câu này, nếu đổi lại là những nam tử khác, sẽ nói ra những câu trêu đùa, nhưng chỉ có Lục Tông đôi mắt sáng lên, dường như có chút kinh hi.

Nàng ho nhẹ một tiếng, trong lòng mắng một câu ngọc tử, sau đó rừ mắt nói: “Quá lâu, đã quên rồi.”

Lục Tông nghe xong, một lúc lâu cũng chưa lên tiếng, sau mới nói: “Huynh còn nhớ, có cơ hội sẽ dạy muội cưỡi ngựa, bây giờ thấy nàng cưỡi ngựa thành thạo như vậy, mời sư phụ sao?”

Khương Lệnh Uyển câu được câu không tiếp lời: “Ừm, sinh nhật năm ngoái cha mời sư phụ dạy cho muội.”

Lục Tông mặt mày ôn hòa: “Muội học rất nhanh.”

Khương Lệnh Uyển nói thầm: không phải do nàng thông minh, đầu óc tốt sao? Nhưng ngoài miệng chỉ khiêm tốn nói: “Sư phụ dạy rất tốt, hơn nữa cũng rất nghiêm, mấy lần muội mệt đến mức không muốn học, nhưng sư phụ nói cưỡi ngựa cần chịu khổ mới được.”

Điều này Lục Tông hiểu. Nhìn chân tay tinh tế của nàng, học cưỡi ngựa chắc chắn chịu không ít khổ, bây giờ mới hơn một năm đã cưỡi ngựa tốt như vậy, cũng coi như có thiên phú.

Lục Tông bỗng nhớ ra cái gì, từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay màu xanh, bên trong bọc hai nửa tua kiếm nói: “Kiếm rơi lần trước bị rơi vỡ rồi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của hắn, cũng không tức giận nói: “Ngày ấy là do huynh cứu Khương Hữu, muội phải cảm ơn huynh mới đúng, tua kiếm này... cũng không đáng giá mấy đồng, vỡ thì thôi.” Lúc trước mua, chỉ có tám mươi lượng bạc, bây giờ Lục Tông đã đeo sáu bảy năm, cả ngày múa kiếm động đao, có thể không tổn hại chút nào, đã rất không dễ dàng.

Lục Tông lại nói: “Xán Xán, bây giờ tua kiếm của huynh vỡ rồi, muội mua cái mới cho huynh đi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn một cái, đi về phía trước, trong lòng lầm bầm: Nàng không bán tua kiếm.

Nhưng đi được mấy bước, Lục Tông như bức tường thành chặn trước mặt nàng, lập tức đụng vào chóp mũi của nàng. Nàng bị đau nhửu mày, Lục Tông nhanh tay xoa xoa mũi nàng, thanh âm ôn hòa nói: “Có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Edit: Kye

Beta: Mira

Nàng không muốn thảo luận chuyện tua kiếm với Lục Tông nữa.

Hơn nữa nàng cảm thấy lời Lục Tông có ý xấu, nhưng nhìn hắn đằng hoàng nghiêm túc như vậy, cũng không thể đem tội danh gì để lên đầu hắn được. Nàng không biết có phải chỉ khi trước mặt hắn mới như vậy hay không, nhưng hành động của hắn làm nàng có chút vui mừng. Còn tua kiếm kia... Dù sao Lục Tông cũng vì cứu Khương Hữu, hơn nữa hắn giữ tua kiếm nàng tặng lâu như vậy, nàng cũng nên hào phóng một chút, tặng cho hắn cái đáng tiền hơn, nàng không thiếu nhất chính là bạc.

Nàng nói: “Được, mấy ngày nữa là Tết, muội không thể xuất môn, chờ đến khi rảnh rồi muội mua tặng huynh cái khác.” nói xong, nàng ngẩng đầu gạt tay Lục Tông đang xoa chóp mũi của nàng ra.

Lục Tông ngưng ngưng thu tay, biết tiểu bánh bao đã là cô nương gia, không thể tùy tiện nắm tùy tiện ôm như xưa nữa. Nghe thấy nàng đồng ý, Lục Tông cũng cảm thấy lời nói lúc này của mình có chút không thích hợp, có điều thấy nàng có vẻ không tức giận, liền nói: “Ừm, huynh không vội.”

Nàng biết hắn không vội, không phải chỉ là một tua kiếm thôi sao? không còn tua kiếm rơi này dùng kiếm còn dễ dàng hơn. Nhưng nàng là người có trách nhiệm, nếu đã đồng ý mua tua kiếm mới cho hắn, tất nhiên phải ghi nhớ trong lòng.

Hướng hồ, vị trí của hắn trong lòng nàng không giống những người khác.

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe môi, đột nhiên thấy con ngựa chạy đi lúc nãy đã trở về, lúc này mừng tí mắt, giờ tay chỉ chỉ: “Tông biểu ca, huynh xem, ngựa quay lại rồi, chúng ta có thể cưỡi ngựa trở về.”

Lục Tông mặt không cảm xúc gạt đầu.

Lục Tông dắt ngựa đến, nhìn tiểu cô nương trước mặt, biết nàng biết cách lên ngựa, lại nói nam nữ khác biệt, hắn cũng không dám ôm nàng lên nữa. Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, cũng không mong hắn da mặt dày như lúc nãy, liền tự mình lên ngựa, Lục Tông đi tới, ôm nàng từ phía sau.

nói thật, lúc này cưỡi ngựa cảm giác cũng không giống như hồi nhỏ.

Khi còn bé Lục Tông là một tiểu thiếu niên, mà nàng chỉ là tiểu oa nhi năm sáu tuổi, tiểu mập mập như một cái nắm bị hấn thắt trên lưng quần, coi như bên trong và bên ngoài nàng không đồng nhất, nhưng đối mặt với Lục Tông ngây thơ, sẽ không nảy ra ý nghĩ xấu gì. Nhưng bây giờ, Lục Tông là thanh niên trẻ tuổi mười tám, mọi phương diện đều hoàn hảo, khí lực tốt, mà nàng cũng là tiểu cô nương như nụ hoa chớm nở, một nam một nữ ngồi trên lưng ngựa, đúng là có chút ám muội.

Nhưng bây giờ chỉ có một con ngựa, nàng cũng không muốn tiếp tục so đo làm gì. Lục Tông cúi đầu nhìn hai búi tóc tiểu cô nương, hai người ngồi gần kề, tự nhiên hắn có thể ngửi thấy mùi hương trên người nàng, không giống mùi sữa ngọt nhàn nhạt như khi còn bé, mà là hương thơm thuộc về thiếu nữ. Những năm nay hắn theo cậu ra chiến trường, cũng nghĩ tới tiểu bánh bao ngày xưa có phải đã lớn hơn một chút không, nhưng ngày ấy nhìn dáng kiêu mềm mại đứng trước mặt mình, dường như có thứ gì đó không giống nhau.

hắn ôm người chặt một chút, dùng sức kẹp chặt bụng ngựa.

Khương Lệnh Uyển cân nhắc lúc về nhà nên giải thích với cha mẹ như thế nào, Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cũng không phải kẻ bình thường, không biết sẽ nói xấu thanh danh của nàng như thế nào nữa. Dự tính xấu nhất, sợ là muốn để Lục Tông phụ trách. Cha mẹ yêu thích Lục Tông, nàng đồng ý, chuyện này tự nhiên nước chảy thành sông. Nhưng nếu cứ như vậy mà gả cho Lục Tông, ngược lại nàng có chút không cam lòng.

cô nương gia khi còn trẻ không ra vẻ một chút, sau này trở thành bà thím già, lại không thể làm ra dáng vẻ đáng yêu, cũng không thể dỗ nam nhân vui vẻ.

Lúc sắp tới Vệ Quốc Công phủ, mộng Khương Lệnh Uyển ngồi trên ngựa có chút đau.

Vài ngày không cưỡi ngựa, không mặc trang phục cưỡi ngựa, lại ngồi cùng với Lục Tông trên một cái yên ngựa, thật có chút không thoải mái. Nàng nhịn không được động vài lần, nhưng động một chút, con ngựa có chút phát điên, Lục Tông ngồi phía sau càng xích lại gần. Nàng không nói lời nào, đột nhiên cảm giác mộng có chút khác thường, sắc mặt liền biến đổi.

Nàng không phải tiểu cô nương không biết chuyện nam nữ, đương nhiên sẽ không đi hỏi những vấn đề ngây thơ kia, biết đó là cái gì, nhất thời lỗ tai nóng lên, liền không chế không được, sợ Lục Tông biết nàng hiểu những thứ này.

Đến cửa ngoài Vệ Quốc Công phủ, con ngựa dừng lại, Khương Lệnh Uyển xuống ngựa liền chạy trốn, cũng không quay đầu lại, dường như phía sau có sói ăn thịt người vậy.

Lục Tông sắc mặt hồ hững nhìn tiểu cô nương chạy như đại hồng thủy, nhìn qua có vẻ không có biểu tình gì, nhưng tinh tế nhìn một chút, liền thấy hai lỗ tai hắn có chút ửng hồng.

.

Khương Lệnh Uyển đỏ mặt cúi đầu chạy vào trong phủ, đi vào liền thấy mẫu thân mặc một thân áo váy bằng nhung sa tanh màu đỏ thắm đứng đằng xa, Khương Lệnh Uyển thấy khuôn mặt đẹp của mẫu thân nhàn thành một đoàn, lấy kinh nghiệm nhiều năm của nàng, đây chính là dấu hiệu của sự nổi giận. Nàng bị dọa sợ, lúc này cũng không dám nói gì hơn, chậm rãi đi tới, cúi đầu lí nhí gọi: “Nương.”

Chu thị nhìn khuê nữ nhà mình, thấy trên người nàng khoát áo choàng nam nhân, nhanh tay cởi ra.

Khương Lệnh Uyển đề tay nắn thân lại, vẻ mặt đưa đám nói: “Nương, xiêm y nữ nhi bị bẩn, bắt đắc dĩ mới...”

Chu thị tức giận không nhẹ, không nói một câu, trực tiếp xách nữ nhi đi vào trong.

Ở hành lang cách đó không xa, Khương Lệnh Huệ nhìn hai mẹ con đi xa, quay sang nhìn Tô Lương Thần sắc mặt hồ hững: “Nhìn bộ dáng của nàng ta kia, sao tỷ lại còn muốn giúp nàng ta giấu giếm? Nếu để người ngoài biết được nàng ta tùy tiện cưỡi ngựa chung với một nam tử, để xem sau này làm sao dám xuất môn nữa?”

Tô Lương Thần lại nói: “không phải tỷ vì muội sao? Muội suy nghĩ một chút, nếu danh tiếng Khương Lệnh Uyển hỏng rồi, muội thân là tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, cũng sẽ bị liên lụy. Huệ biểu muội, bây giờ là tuổi làm mai của muội, thanh danh không thể bị vấy bẩn dù chỉ là một chút... Lại nói, không phải Huệ biểu muội muốn gả cho một lang quân như ý sao?”

Khương Lệnh Huệ thấy Tô Lương Thần nói có lý, lúc nhắc tới mấy từ “Lang quân như ý”, mặt nàng còn hơi đỏ một chút, trong lòng mơ hồ ao ước.

Nhìn Khương Lệnh Huệ như vậy, Tô Lương Thần cong cong khóe môi.

Nàng không biết vì sao hôm nay Lục Tông đột nhiên xuất hiện, nhưng nàng biết rất rõ Lục Tông đối xử với Khương Lệnh Uyển có chút đặc thù, hướng hồ gương mặt đỏ của Khương Lệnh Uyển, nếu nàng là nam tử, tất nhiên cũng sẽ thích, huống chi là Lục Tông thanh niên trẻ máu nóng... Nếu như hôm nay chuyện này truyền ra ngoài, lấy quan hệ hai nhà Vệ Quốc Công phủ và Vinh Vương phủ, nhất định Lục Tông sẽ cưới Khương Lệnh Uyển.

Bên này Khương Lệnh Uyển không dám lên tiếng, nhìn Đào ma ma đáng vẻ tự mình cầu phúc đi, cũng chỉ biết âm thầm nhủ mày.

Khương Lệnh Uyển theo Chu thị trở về Ngọc Kỳ viện, nàng liếc mắt nhìn hai nha hoàn Kim Kết và Sơn Trà, thấy hai nàng có vẻ hơi chột dạ, sắc mặt trắng bệch, lúc này mau chóng đi tới hỏi: “Hai người làm sao vậy?”

Kim Kết và Sơn Trà ngoan ngoãn đứng một bên, không dám nói lời nào.

Khương Lệnh Uyển cuống lên, vội vàng nhìn về phía mẫu thân: “Nương, có phải người phạt các nàng không?” Kim Kết và Sơn Trà đã ở bên cạnh nàng từ khi nàng sáu tuổi, cho tới bây giờ cũng đã gần bảy năm, nàng được nuôi dưỡng trong khuê phòng, suốt ngày học cảm kì thi họa cùng nữ hồng, tháng ngày trải qua thật nhàm chán, chỉ có hai người này ở bên cạnh tâm sự với nàng.

Chu thị thấy viên mất nữ nhi hồng hồng, nhất thời đau lòng, có thể nghĩ được việc này làm nàng tức giận đến đâu.

Kim Kết và Sơn Trà quỳ xuống. Kim Kết trầm ổn hơn, cúi đầu nói: “Lục tiểu thư đừng trách phu nhân, là nhóm nô tỳ làm sai, nên trách phạt. Phu nhân nể mặt Lục tiểu thư nên đã hạ thủ lưu tình không đuổi chúng ta ra khỏi phủ, trong lòng nhóm nô tỳ cảm kích không thôi.”

Khương Lệnh Uyển biết Kim Kết và Sơn Trà chắc chắn ăn không ít bản tử*, vội vàng nhìn về phía Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người đưa các nàng đi bồi thuốc, thuốc tốt nhất, đừng để bị lưu lại sọ. Ta muốn nói chuyện riêng với nương.”

*bản tử: gậy lớn, đây là một kiểu phạt hạ nhân của thời xưa, bắt hạ nhân nằm xuống, dùng một gậy gỗ bản lớn đánh vào mông.

Đào ma ma nghe xong, liếc nhìn sắc mặt Chu thị, thấy Chu thị gật đầu mới dẫn hai nha hoàn đi xuống.

Cửa khéo lại, Khương Lệnh Uyển “phù phù” một tiếng quỳ xuống.

Chu thị thấy vậy tim gan đều đau, trên mặt có thể ra vẻ gì nữa, lập tức nâng nữ nhi bảo bồi đứng dậy nói: “Con làm cái gì vậy?”

Tuy nàng tức giận, nhưng cũng không đến mức độ muốn nữ nhi quỳ xuống.

Nàng trừng phạt hai nha hoàn kia, là muốn để nữ nhi xem, sau này nhớ lâu một chút.

nói có cùng, cũng chỉ vì muốn tốt cho nữ nhi mà thôi.

Khương Lệnh Uyển quát cường nói: “Nương, Nữ nhi không phải vì chuyện ngày hôm nay mà hướng người nhận sai, bởi vì nữ nhi không thấy mình sai ở chỗ nào. Nữ nhi quỳ xuống, là muốn cầu xin nương sau này đừng tiếp tục tùy tiện trách phạt Kim Kết và Sơn Trà, hai nàng đều là những cô nương số khổ, tuy là hạ nhân, nhưng nữ nhi luôn xem các nàng như tỷ muội. Các nàng là nha hoàn của nữ nhi, nhưng đối xử với nữ nhi còn chân thành hơn với những tỷ muội trong phủ kia, nương, coi như nữ nhi cầu xin người, được không?”

Nữ nhi đã nói đến như vậy, Chu thị có thể nói thêm gì nữa, chỉ vội vàng ôm nữ nhi vào ngực nói: “Nương đồng ý với con, nhưng con cũng phải nhớ kĩ, con là cô nương gia, làm việc cũng phải có chừng mực.”

Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân là người phân biệt trái phải rõ ràng, bây giờ đã đồng ý, nàng có thể nói gì hơn nữa, vội vàng gật đầu nói: “Cảm ơn nương. Nữ nhi biết... Hôm nay, hôm nay đúng là có chỗ không ổn.”

Chu thị nói: “Tuy nương không thích Lương Thần biểu tỷ của con, nhưng hôm nay cũng nhờ có nàng, chỉ nói con đi Vinh Vương phủ tìm tiểu Quận chúa đi chơi. Nếu chuyện truyền ra có người nói bóng nói gió, thanh danh của con chắc chắn sẽ bị hủy hoại.”

Khương Lệnh Uyển không muốn nhắc đến Tô Lương Thần, chỉ đem chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lại một lần, cuối cùng còn nói: “Trước đó vài ngày, nguyệt sự Tử tỷ tỷ đến, nữ nhi nghĩ sau này mình cũng sẽ trải qua việc này, liền hiếu kì hỏi. Hôm nay suýt nữa Tam tỷ tỷ hại con mất mặt, nếu bị người ngoài nhìn thấy, con cũng không còn mặt mũi mà sống nữa.”

Chu thị nghe xong tức giận đứng dậy bước ra ngoài. Khương Lệnh Uyển đuổi theo ôm chặt lấy cánh tay Chu thị nói: “Nương, chuyện này truyền ra cũng không có ích lợi gì với nữ nhi, nữ nhi lên lút trả thù lại nàng ta được rồi.” Nàng nuốt không trôi con giận này, dù sao cũng phải cấp cho Khương Lệnh Huệ một chút mặt mũi.

Chu thị là người bao che, nghe xong lời này cũng cảm thấy có lí, nói: “Con không được để người khác bắt nạt mình.”

Khương Lệnh Uyển lộ ra dáng vẻ ngày xưa, trừng mắt nhìn nói: “Nương không tin nữ nhi sao?”

Thấy nữ nhi mỉm cười, Chu thị không nhịn được nheo nheo gò má của nàng, nói: “Chỉ biết khôn vặt, nếu rơi vào tay những người đạo hạnh cao thâm, sẽ chịu khổ đấy. Xán Xán, con cùng Tông biểu ca cái kia...”

Khương Lệnh Uyển hiểu ý mẫu thân, nói: “Nương còn không tin Tông biểu ca sao? không phải cả ngày người treo huynh ấy bên mép sao?”

Chu thị nói: “Quả thực Tông biểu ca của con là đứa trẻ tốt, nhân phẩm của hắn nương rất tin tưởng, thế nhưng nhìn khuôn mặt của con hôm nay, như hoa như ngọc, chỉ sợ sẽ bị người khác khi dễ.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Nương yên tâm, hôm nay nữ nhi trước mặt Tông biểu ca có chút xấu hổ thôi, khi còn bé nữ nhi chảy nước miếng, dáng vẻ nào hắn chưa từng nhìn qua, lần này còn thiếu sao? Người đừng suy nghĩ lung tung.”

Chu thị rất yên tâm với Lục Tông, nhưng nghe miệng nhỏ nữ nhi lại nhại nói, thật kinh ngạc nói: “không phải con nói đã sớm quên Lục Tông rồi sao?”

Khương Lệnh Uyển sững sờ, sau đó nhũn mày lầm bầm: “Bây giờ nhìn hắn, nhớ lại không được sao?” nói xong, nàng liền đứng lên: “Được rồi, nương, người về phòng đi, người ở chỗ này, bọn hạ nhân đều nom nớp lo sợ không dám nói lời nào. Nữ nhi phải tắm rửa thay đổi xiêm y, không tiện nương nữa.”

Bây giờ nữ nhi bình an vô sự, Chu thị cũng yên lòng, căn dặn vài câu liền rời đi.

Khương Lệnh Uyển gọi Kim Kết và Sơn Trà đã được thoa thuốc, làm dáng muốn hắt vẩy hai nàng, thấy các nàng vội vàng trốn chui trốn lủi, liền mở to hai mắt nói: “Trốn cái gì nha, chúng ta đều là cô nương, thẹn thùng cái gì? Đến, cho ta nhìn xem mông hai người có nở hoa không?”

Kim Kết da mặt mông, chặn lại nói: “Thoa thuốc tốt lắm rồi, tiểu thư đừng xem, đỡ làm bẩn mắt tiểu thư.”

Lời này Khương Lệnh Uyển không thích nghe, khuôn mặt tươi cười lập tức xì xuống: “nói cái gì đấy? Có lúc nào ta đối xử với các người như hạ nhân

sao?”

Khuôn mặt tròn tròn của Sơn Trà nở nụ cười, ngượng ngùng che miệng nói: “Tiểu thư người đừng trêu chọc chúng ta, tuy miệng không nở hoa, nhưng vẫn rất khó nhìn a. Vẫn là để nhóm nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm rửa, nhanh đôi xiêm y.”

Thấy thế, Khương Lệnh Uyển cũng không miễn cưỡng.

Hương bách mộc tràn ngập thùng nước tắm, Khương Lệnh Uyển thoải mái dễ chịu ngồi xuống, một thân da thịt trắng nõn làm người ta không nhìn được muốn sờ một phen. Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn ngực nàng, quả thực có một dấu hồng nhạt, nhưng cũng không đau lắm. Nhưng nơi này bây giờ mới phát triển, nếu lực đạo Lục Tông quá lớn không phải sẽ gây trở ngại sao, đến lúc đó khẳng định nàng sẽ đi tìm hắc tính sở. Ngày sau hẳn muốn chạm, không có cửa đâu.

Sơn Trà tỉnh mắt, kinh ngạc “Ồ” một tiếng.

Khương Lệnh Uyển không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng ngạc nhiên, lát nữa thoa ngọc cao là được.”

Sơn Trà cũng không nói gì, chỉ xoay người đi ra ngoài bình phong, chuẩn bị ngọc cao.

Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong, trên người như có một tầng ánh sáng, ngay cả chân cũng không buông tha, cả người thơm ngát, lúc này nàng để chân trần nằm trên giường nhỏ, để Sơn Trà thoa ngọc cao cho nàng. Chờ làm xong, nàng tỉnh tở nhớ lại những gì hôm nay nói cùng Lục Tông, mới phát hiện biểu hiện hôm nay của nàng thật ngốc.

Trong lòng nàng vui vẻ, nhìn nhìn, không nhìn được cuốn đệm chăn, lăn một vòng toàn bộ thân thể đập vào tường.

Đừng!

“Đau...” Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm đầu nhỏ

.

Mà Lục Tông đứng ở cửa Vệ Quốc công phủ đợi một lúc, liền cười ngửa đi trên đường một vòng, đến một nơi yên tĩnh, mới thấy có một cửa hàng trang sức, liền xuống ngựa đi vào.

Chủ quán là một phụ nhân trung niên béo ục ịch, mặc một áo bông hơi cũ, búi tóc uyển đọa kẻ, nhìn vị thanh niên trẻ đi vào, nhất thời đôi mắt sáng lên, sau đó chào hỏi: “Công tử muốn mua đồ trang sức tặng người?”

Lục Tông mặt không cảm xúc, gật đầu.

Sau đó suy nghĩ một chút, nói: “Tốt nhất là có hình hoa mẫu đơn.”

Phụ nhân nhìn vị công tử ăn mặc khí độ, biết là công tử gia đình giàu có nào đó, vội vàng lấy hàng tốt ra, nói: “Đây là đồ trang sức mới nhất của tiệm chúng ta, bên trên là phần mẫu đơn, thích hợp cho nữ tử trẻ tuổi, công tử nếu muốn mua niềm vui cho tức phụ, bộ này rất thích hợp.”

Lục Tông nhìn hộp gỗ khắc hoa mẫu đơn đầy đủ các loại trang sức, thật sự rất đẹp, thỏa mãn khẽ vuốt cằm nói: “Ừm, vậy lấy cái này đi.”

*Kye: Cuối cùng cũng biết đi mua trang sức cho vợ, mừng ghê)))

Phụ nhân nghe vị công tử này sáng khoái như vậy, ngay cả giá tiền cũng không hỏi, vội vàng gói lại đồ trang sức.

Lục Tông tay nhắc chiếc hộp tinh xảo trở về phủ.

Vừa mới vào tiền viện, đúng lúc tình cờ gặp Lục Bảo Thiên đưa Chu Lâm Lang đi ra ngoài.

Lục Bảo Thiên thấy ca ca nàng, lập tức vui mừng, đôi mắt long lanh, hỏi: “Ca ca, sao bây giờ huynh mới về? Huynh đi đâu vậy?”

Lục Tông nói: “Cười ngửa mà thôi.”

Hôm nay Chu Lâm Lang mặc một thân xiêm y màu trắng thêu hoa, búi tóc chỉnh tề tinh xảo, chỉ cài một cây trâm ngọc lan, nhưng mặt mày thanh tú xinh đẹp, cả người như bạch mai mùa đông, khí chất trang nhã. Đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng lặng lẽ đánh giá nam tử cao to tuấn mĩ trước mặt, nhớ ngày ấy nàng từ trên lầu nhìn xuống, hẳn ngồi trên lưng ngựa, phần chân oai hùng, làm không ít tiểu cô nương đỏ mặt. Đặc biệt lúc cuối hẳn liếc về phía trên một cái, nháy mắt không biết đã làm mê đảo biết bao nhiêu cô nương.

Chu Lâm Lang thấy Lục Tông, không nhanh không chậm nói: “Tông biểu ca.”

Lục Bảo Thiên nói: “Ca ca, huynh nhìn xem có phải Lâm Lang đẹp hơn rất nhiều không, không nhận ra chứ gì?”

Lục Tông vuốt cằm qua loa.

Chu Lâm Lang nhận ra hờ hững trong mắt Lục Tông, không khỏi có chút thất lạc, dù từ nhỏ nàng đã được sủng trong lòng bàn tay, bây giờ lại có nam tử không để ý đến nàng. Nhưng mặt khác, nàng lại thường thức cái tính không đam mê nữ sắc này của Lục Tông, trong lòng đánh giá hắn cao hơn mấy phần.

Lục Bảo Thiên biết từ nhỏ đến lớn tính cách ca ca chính là như vậy, cũng không nói gì thêm, đôi mắt rơi vào chiếc hộp trong tay hắn, đôi mắt lập tức sáng lên, kinh hô một tiếng bước đến, hiểu kì hỏi: “Ca ca, cái gì đây?”

Lục Tông không tiếng động tách ra, không để Lục Bảo Thiên đụng tới, ngôn từ lạnh nhạt nói: “Huynh vào trước.”

“Ài, thực sự là hũ nút, sau này làm sao có thể cưới vợ a.” Lục Bảo Thiên nhìn theo bóng lưng ca ca, trong lòng lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nhìn về phía Chu Lâm Lang phát sầu: “Lâm Lang, tỷ xem có đúng không? Muội sầu muốn chết.” Chu Lâm Lang có chút mất tập trung, đôi mắt nhìn về phương hướng kia, gật đầu qua loa.

Thầm nghĩ: Chiếc hộp kia tính xảo như vậy, rõ ràng để cô nương gia dùng, nếu Lục Tông không đưa cho Lục Bảo Thiên, vậy sẽ đưa cho ai?

Buổi tối Lục Tông tắm rửa xong liền lên giường, lấy từ dưới gối hai mảnh tưa kiểm nhìn một chút, sau đó mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đỗ Ngôn là gã sai vặt chuyên hầu hạ bên Lục Tông, có điều Thế tử gia không thích hạ nhân ở gần hầu hạ, chuyện gì cũng tự mình làm, làm hắn ngộ ra không ít chuyện. Hắn canh giữ bên ngoài, canh ba gõ mõ, nghe thấy trong phòng có động tĩnh, lúc này hắn mới đứng lên hỏi: “Thế tử gia, có chuyện gì vậy?”

Bên trong truyền tới âm thanh khàn khàn: “không có chuyện gì, người đi nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Ngôn nghe thanh âm có chút không thích hợp, nhưng Thế Tử gia đã nói như vậy, hắn chỉ biết im lặng lui ra.

Lúc này Lục Tông đang lẳng lặng ngồi bên giường gỗ hoa lim, trên người một thân tằm y trắng, cổ áo mở hơi rộng, lộ ra lồng ngực trơn bóng, dường như bị ác mộng dọa sợ, trên cái cổ tăng mờ hôi mờ, gương mặt tuần tú ửng hồng.

hắn ngơ ngác hồi lâu, lúc này mới đứng dậy, mở tủ đựng bằng gỗ sơn son khắc họa tiết được mạ vàng, lấy ra một cái khăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: Mira

Beta: Kye

Vào phòng, vòng qua tấm bình phong bằng gỗ trầm hương khắc cảnh bốn mùa như ý, Khương Bách Nghiêu thấy thê tử đang ngồi trên giường nhômay áo choàng, nhất thời khóe miệng cong cong, vội rón rén tới gần, ôm lấy thê tử từ phía sau. Chu thị bị dọa sợ hết hồn, sau đó mới dờ khóc dờ cười oán hận một chút, sắc giọng: “Chàng đã bao lớn rồi, vẫn không đứng đắn như vậy.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, đến gần hôn lên mặt thê tử một cái.

Chu thị dường như đã quen thuộc với hành động thân hương thiết ngọc* của hắn, cũng không nói gì, chỉ đắm mũi kim cuối cùng hoàn thành chiếc áo bào, sau đó mới đứng dậy nói: “Đây, Quốc Công gia mặc thử xem có vừa người không, nếu không vừa, ngày mai thiếp thân sẽ sửa lại.”

*thân hương thiết ngọc: “thân” và “thiết” đều có nghĩa là trộm, cụm này có nghĩa là trộm hương trộm ngọc, “hương” và “ngọc” ở đây muốn nói đến người con gái đẹp, cả cụm ý chỉ hành động thân mật của nam tử đối với nữ tử, có phần lén lút.

Khương Bách Nghiêu giang rộng cánh tay, tùy ý để thê tử mặc áo bào lên người hắn, trường bào theo hình trăng lưỡi liềm càng khiến cả người hắn trở nên ôn nhuận như ngọc. Chu thị quan sát tỉ mỉ một phen, hài lòng nói: “Nhìn thử xem, Quốc Công gia cảm thấy thế nào?”

Nàng hỏi ý hắn, Khương Bách Nghiêu dứt khoát ôm người vào lòng, nói: “A Cảm làm áo bào cho ta, tất nhiên là đẹp nhất.”

Ai lại không thích được khen, Chu thị nghe xong trên mặt liền vui vẻ.

Khương Bách Nghiêu ôm lấy thê tử, vỗ về sống lưng của nàng, ôn tồn hỏi: “Xán Xán làm sao?”

Chu thị nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn. Chuyện hôm nay cũng là do hai nha đầu kia giờ trò quỷ, Xán Xán nói muốn tự giải quyết, vậy nên thiếp thân cũng sẽ không quản, nhìn cũng biết sẽ không làm ra chuyện gì xấu.”

Khương Bách Nghiêu biết “hai nha đầu kia” trong miệng thê tử ám chỉ ai, liền hạ mắt nhìn đỉnh đầu thê tử, nói: “Nếu hai nha đầu kia không an phận, vậy sao mấy năm nay vẫn đối xử tốt như vậy?” hần là một kẻ tự bệnh, thê tử cũng là người tự bệnh, hai người thương yêu nữ nhi như bảo bối tâm can, nhưng thê tử cũng không cùng hai nha đầu kia tính toán, mà để mặc các nàng lên lút làm trò vật. Mấy năm nay mấy đường tỷ muội biểu tỷ muội cứ như thế trong tối ngoài sáng đầu đá nhau.

Chu thị nghe xong cong môi nở nụ cười, khuôn mặt chậm rãi nâng lên.

Khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, mặt mày như họa, năm tháng dường như không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ là có thêm một luồng ý vị quý phụ.

Nàng mở miệng nói: “Quốc Công gia còn không hiểu ý tứ thiếp thân? Xán Xán của chúng ta từ nhỏ đã được sủng trong lòng bàn tay, ngàn kiểu vạn sủng lớn lên, sau này lập gia đình, chúng ta không bảo vệ được, Xán Xán lập tức mất đi lớp bảo hộ, sẽ không thể tự che chở chính mình... Bây giờ thiếp ngoài mặt bỏ mặc hai nha đầu này, nhưng đến cùng vẫn là phái người trông coi, nha hoàn, nha bên người các nàng, ai không phải do thiếp an bài? Coi như thật sự có làm ra chuyện gì quá đáng, thiếp thân tất nhiên sẽ không nương tay, hiện nay chỉ là mấy kẻ vật của tiêu cô nương, cũng không phải chuyện gì lớn, còn thật sự nghĩ chuyện mình làm thân không biết quý không hay. Tuổi tác nhỏ, chưa trải sự đời, tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, coi người khác đều là kẻ ngu sao?”

Khương Bách Nghiêu nghe xong, mới như có điều suy nghĩ nói: “Ý nàng là xem mấy nha đầu kia thành bia ngắm cho Xán Xán luyện tập “nên có tâm phòng người”?”

Chu thị gật đầu: “Chính là ý này. Các nàng nếu không có ý đồ xấu, thiếp thân tất nhiên sẽ đối xử tốt, không làm cái gì khác. Xán Xán có chút thông minh, nhưng có lúc tính tình quá lắm liệt, dễ dễ người ta lợi dụng sơ hở. Hai nha đầu này nếu làm quá, thiếp thân tất nhiên sẽ tự tìm nhà chồng sớm gả các nàng đi.”

Thê tử dụng tâm lương khổ một phen, Khương Bách Nghiêu không nhận được cảm thán: “Vì đôi nhi nữ này, nàng cũng tiêu tốn không ít tâm tư.”

Chu thị nói: “Quốc Công gia cũng nói, một đôi nhi nữ này là hai bảo bối, thiếp thân có thể không tốn tâm tư sao? Lúc này chuyện khẩn thiết nhất là hôn sự của Dự nhi, chớp mắt một cái qua năm đã mười bảy, hôn sự không thể kéo dài hơn nữa. Dự nhi nhà chúng ta nhân phẩm ngoại hình đều tốt, nếu như thành thân, để hần kiểm chế lại tâm tư, tính tình cũng có thể trầm ổn chút, nếu làm cha rồi, càng có thể hiểu được hai chữ “trách nhiệm”.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Vậy lúc Tết đến, chúng ta phải xem xét kĩ càng một phen, con dâu này không thể qua loa được.”

Chu thị “vâng” một tiếng, còn nói: “Trong lòng thiếp thân đã có mấy nhân tuyển, đang định Tết đến nhìn thử xem phẩm tính của mấy cô nương này, nếu là không sai, liền để Dự nhi nhìn qua, quan trọng nhất là hần yêu thích. Thiếp thân cũng không tin, ánh mắt thiếp thân chọn thê tử cho hần, còn có thể có cái gì không thỏa mãn.”

Khương Bách Nghiêu cũng sàu, sàu xong hôn sự của nhi tử, liền tới lượt nữ nhi, không khỏi than thở: “Chọn xong con dâu này, đến thời điểm đó chuyện con rể lại là sự tình làm người ta đau đầu.”

Nhớ đến nữ nhi mình, Chu thị thực sự cảm thấy chuyện này khá đau đầu. Nàng ngẩng đầu lên, nói: “Vậy đến lúc ta chúng ta cùng nhìn xem, mấy ngày lễ Tết, thật khó mới có dịp mọi người đều mang hài tử nhà mình đi ra ngoài dạo một vòng. Nếu không biết gốc rễ nhân gia, thiếp thân vẫn là không yên lòng.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Ý của nàng là...muốn cho Xán Xán gả đến nơi nào gần một chút?”

Chu thị nói: “Vâng. Tốt nhất là hài tử chúng ta nhìn hần lớn lên từ nhỏ, đáng tiếc Vành nhi tính tình quá ôn hòa, Tranh nhi lại là thân nữ nhi...”

Khương Bách Nghiêu nghe xong không nhận được “Xí” một tiếng nở nụ cười, nặn nặn mặt thê tử: “Nàng còn cân nhắc cả Tranh nhi?”

Chu thị giương mắt oán hần một chút, nói: “Quốc Công gia, có cái gì buồn cười? Còn không phải là thiếp thân sốt ruột sao?”

Hai vợ chồng tắm rửa xong lên giường, Khương Bách Nghiêu ôm thê tử, lúc này mới đột nhiên nói: “A Cẩm, nàng cảm thấy Tông nhi thế nào?”

nói tới Lục Tông, trong lòng Chu thị không thể thỏa mãn hơn, nghĩ tới con trai mình nếu có thể chịu khổ như Lục Tông, vậy thì tốt. Nàng bỗng nhiên sững sờ, xoay người nhìn phu quân mình, há miệng nói: “Ý tứ Quốc Công gia là...”

Khương Bách Nghiêu nói: “Khi Xán Xán còn bé, vô cùng thân thiết với Tông nhi, Tông nhi ngoài mặt trầm mặc ít lời, trên thực tế lại là người biết chăm sóc. Trước đây chúng ta nói Tông nhi lớn hơn vài tuổi so với Xán Xán, sợ là muốn sớm cưới vợ, nhưng vào lúc này, Xán Xán nhà chúng ta cũng đã mười ba, nếu là thêm một năm nữa, sợ là cũng không quá phận đi... Hơn nữa lớn hơn nhiều tuổi cũng có chỗ tốt, sẽ càng biết chăm sóc người không phải sao? Lại nói, Vinh Vương nhiều năm đều không có ý nghĩ tái giá, trong phủ chỉ có một Trắc phi, nếu Xán Xán gả qua, vấn đề mẹ chồng nàng dâu cũng không có, hơn nữa tiểu Quận chúa Vinh Vương từ nhỏ đã là bằng hữu của Xán Xán, chị dâu em chồng ở chung cũng không thành vấn đề.” Vừa nói như thế, Chu thị cũng thực sự cảm thấy Lục Tông không sai, nàng nghĩ thêm chuyện hôm nay, nữ nhi rõ ràng vẫn nhớ đến Lục Tông. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Chu thị mỉm cười, nói: “Vậy sau này thiếp sẽ lưu ý hơn.”

Mùa đông ở Tấn thành đều đặc biệt lạnh, Tuyền Họa biết chủ tử nhà mình là đại nam nhân, bên trong phòng ngủ không đốt địa long, nhưng nàng sợ hần lạnh, mỗi ngày đều sẽ chuẩn bị một bình nước nóng. Lúc Tuyền Họa đi vào, Khương Dự đang đứng ở bên cạnh giá gỗ hoa lê cạnh giường. Nàng nhanh chóng đi tới, để bình nước nóng trong tay vào trong chăn, lúc này mới giơ tay lên, nói: “Đại công tử, để nô tỳ hầu hạ người.”

Thấy Khương Dự không nói lời nào, trong mắt Tuyền Họa dâng lên niềm hi vọng.

Hôm nay Đại công tử ra ngoài gặp bạn, bây giờ gương mặt tuấn tú hơi ửng hồng, đôi mắt mê ly. Tuyền Họa biết Đại công tử say rồi, không nói tiếng nào cởi áo bảo của hắn ra, lúc cởi áo bảo, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, nhất thời tay nhỏ run rẩy, ngẩng đầu nhìn lần thứ hai.

Dung mạo Đại công tử giống Quốc Công gia, là một người tuấn lãng, nàng hầu hạ bên người Đại công tử mấy năm, bây giờ Đại công tử tuổi đã lớn, phu nhân vẫn yên tâm để nàng là nha hoàn thiếp thân hầu hạ bên người Đại công tử, hàm ý này không cần nói cũng biết. Nàng cũng là tiểu cô nương, nhìn Đại công tử tuấn lãng như vậy, làm sao có thể không yêu thích?

Chỉ là...

Tuyền Họa đem người đưa đến giường nhỏ, khom người thay hắn cởi giày.

Khương Dự có chút say, đầu đau nhức, mơ mơ màng màng phảng phất nghe thấy âm thanh của Tuyền Họa. Hắn liền tiến vào trong chăn đệm, xoay chuyển thân mình, liền nghe thấy bên người có một luồng hương thơm, hắn chợt nhớ tới bóng lưng mặc áo choàng trắng thêu hoa mai ngày ấy, giờ tay đi mờ, lòng bàn tay truyền đến một trận mềm mại, lúc này mới nhất thời tỉnh táo, mau chóng mở mắt ra.

Hắn ngồi bật dậy, cầm lấy y phục bên cạnh bao lấy thân thể, lớn tiếng trách cứ: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Tuyền Họa không ngờ Đại công tử đột nhiên tỉnh, nhất thời khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt, trên mặt vừa ngượng ngùng vừa sợ sệt, cắn môi âm thanh run rẩy nói: “Đại công tử có phải là không thích nô tỳ? Hay là chê nô tỳ không đủ xinh đẹp?”

Trần Khương Dự nhảy lên thành thịch, nhìn Tuyền Họa bên người, thấy xiêm y trên người nàng rơi xuống, cả người trần truồng, chỉ mặc duy nhất một cái yếm hạnh đào thêu hoa lan. Dung mạo Tuyền Họa vẫn còn trẻ, có được một thân thể băng cơ ngọc cốt, tư thái thướt tha, khuôn mặt nhỏ càng mỹ mạo hơn người, xác thực là phong cảnh say lòng người. Có lẽ có chút rượu, trong người hắn có chút bức bối, lúc này yết hầu khô khốc, một lát sau mới hít sâu một hơi, nói: “Ngươi mau lui xuống.”

“Đại công tử ——” Tuyền Họa một tay ôm lấy cánh tay Khương Dự, “Nô tỳ cũng không phải nha hoàn bình thường, nô tỳ là hầu hạ...”

“Tuyền Họa, ngươi hầu hạ ta nhiều năm, cũng coi như là tận tâm tận lực, ta đối với ngươi thế nào, trong lòng ngươi rõ ràng. Lần trước ta đã nói với ngươi, lần sau không được như vậy nữa...” Hắn đem xiêm y khoác lên người nàng, trên mặt hiện lên vẻ sẵn sàng hiếm thấy, “cô nương gia, nên yêu quý chính mình một chút, không nên dễ dàng hành hạ thân mình, có hiểu không?”

Tuyền Họa bị nói tới mức mặt đỏ tới tận mang tai, hồi lâu mới gật đầu: “Nô tỳ đã rõ, kính xin Đại công tử trách phạt.”

Khương Dự biết, Tuyền Họa tuyệt đối trung thành với hắn, chuyện hôm nay nếu truyền ra ngoài, đối với hai người đều không phải chuyện gì tốt, lúc này mới nói: “Từ hôm nay, ngươi đến gian ngoài hầu hạ, không được tiến vào phòng ta.”

Tuyền Họa vừa nghe nhất thời há hốc mồm, vội nói: “Đại công tử, nô tỳ ——”

Khương Dự nói: “Chờ khi nào ngươi suy nghĩ thấu đáo, ta sẽ suy xét để ngươi đi vào hầu hạ tiếp. Giờ ngươi lui xuống trước đi.”

Tuyền Họa cũng không dám nói gì, trực tiếp mặc lại xiêm y bị rơi trên giường. Nghĩ tới hành động vừa rồi của mình, trong lòng dâng lên ngượng ngùng. Nàng biết Đại công tử là người tốt, có lúc như một đứa bé không chịu lớn, nhưng đối đãi hạ nhân vô cùng tốt. Chính nàng yêu thích hắn, sợ dĩ có thể thiếp thân hầu hạ hắn, là vinh dự của nàng. Nhưng bây giờ Đại công tử đã lớn tuổi, chắc chắn là sẽ thành thân, nếu ngày sau phu nhân vào cửa, sợ là trong mắt không dung nổi một hạt cát, lúc đó nàng nên đi nơi nào. Cho nên nàng mới nghĩ, nếu Đại công tử thực sự đụng vào nàng, ngày sau chắc chắn sẽ lưu lại mấy phần tình cảm.

Bây giờ nghĩ lại, là nàng quá ngu xuẩn. Hành động lần này, chỉ khiến đại công tử xem nhẹ nàng thôi.

Tuyền Họa nhất thời cảm thấy hối hận cũng không kịp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Khương Lệnh Uyển cảm thấy bụng có chút trướng trướng.

Đến lúc nhận ra hai chân có chút không khỏe, lúc này mới xốc chăn đệm lên, nàng phát hiện trên y phục đó điểm hồng mai, trên đệm giường cũng dính, nhất thời há hốc mồm.

Kim Kết đi vào, thấy tiểu thư nhà mình hiếm khi không cần gọi đã tỉnh, cười khanh khách hầu hạ tiểu thư rửa mặt, tới lúc nhìn thấy dấu vết trên đệm, lúc này mới ngẩn người, sau đó nở nụ cười, nói: “Nô tỳ chúc mừng Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển nóng mặt.

Thầm nghĩ: Chuyện này có gì tốt mà chúc mừng?

Chỉ là hôm qua Khương Lệnh Huệ nháo trò như thế, hôm nay nguyệt sự của nàng thật sự đến rồi.

Kim Kết biết tiểu thư lần trước lúc đến Thanh Hà cư thăm Tứ tiểu thư, đối với nguyệt sự của nữ tử cũng là có hiểu biết, cũng không giống nàng lúc trước mặt này đỏ chót, một chữ cũng không biết. Bây giờ nhìn sắc mặt tiểu thư sưng sò, Kim Kết vội nói: “Nô tỳ trước tiên hầu hạ tiểu thư tắm rửa, sau đó đem tin tức này báo cho phu nhân biết. Lục tiểu thư của chúng ta a, rốt cục cũng trở thành đại cô nương.”

Đại cô nương.

Khương Lệnh Uyển sờ cái bụng hơi trướng của mình, rữ rữ mắt, nghĩ thầm: Nguyệt sự đến rồi, nàng càng ngày càng phải tự chăm sóc thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Edit: Kye

Beta: Mira

Chu thị vừa nghe được tin tức này, liền vội chạy sang, trên mặt không giấu được niềm vui mừng.

Vào phòng, nàng nhìn nữ nhi mặc một thân váy bông màu hồng thêu hoa đang ngồi trên giường nhỏ, trong tay cầm bình nước nóng, xoa người nhìn mình, ngọt ngào kêu một tiếng: “Nương.”

Nhìn khuôn mặt tươi rói của nữ nhi, Chu thị thất thần trong nháy mắt.

một lúc sau, nàng tỉnh tê đánh giá sắc mặt nữ nhi, ân cần nói: “Xán Xán, có cảm thấy không khỏe không?” Nàng ngồi xuống nói tiếp: “Nguyệt sự của cô nương gia là chuyện đại sự, thân thể không khỏe là chuyện bình thường, mấy ngày này con ở trong phòng nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì đừng đi lại nhiều.”

Thường ngày sau tết là lúc Khương Lệnh Uyển thích gây âm ỷ nhất, bây giờ muốn nàng ngoan ngoãn ở trong phòng, đúng là nàng có chút không vui. Nàng quệt miệng, cái miệng nhỏ vầu lên như ẩm quả dầu, trừng mắt nhìn Chu thị, bất mãn nói: “Nương yên tâm, nữ nhi sẽ chú ý hơn một chút, chỉ là khó khăn lắm mới đến ngày tết, nương nhưng lại giam nữ nhi trong phòng. Ngày mai Tranh biểu tỳ bọn họ nếu đến tìm nữ nhi chơi đùa, nữ nhi sẽ chú ý hơn một chút, sẽ không làm chuyện hồ đồ.”

Đối với Tiết Tranh, Chu thị cảm thấy đầu hơi đau.

Nàng biết quan hệ giữa nữ nhi với Tiết Tranh rất tốt, nàng cũng rất yêu thích đứa nhỏ này, nhưng tính tình của Tiết Tranh nửa điểm cũng không giống một tiểu thư khuê tú, nàng chỉ sợ nữ nhi đi theo Tiết Tranh, học những cử chỉ thô tục kia, vậy không thể được.

Chu thị nói: “Vậy con chú ý hơn một chút.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, nàng sao có thể không biết suy nghĩ của mẫu thân, tuy Tiết Tranh không giống một tiểu thư khuê các, nhưng tính tình thẳng thắn, nàng rất thương thích những vị cô nương như vậy. Người bên ngoài cảm thấy Tiết đại tiểu thư tính cách thô tục, không thích hợp quân gia, không phải ứng cử viên thích hợp cho vị trí chủ mẫu đương gia, nhưng nàng tin tưởng luôn có nam tử biết cách nhìn người.

Chỉ là...

Khương Lệnh Uyển rử mắt.

Kiếp trước lúc Tiết Tranh mười chín tuổi, mới bị cô nương khuyên bảo liên tục gả nàng cho biểu đệ họ hàng xa Đường Cừ nhỏ hơn nàng ba tuổi, tiểu biểu đệ kia cũng là người ngoan ngoãn biết điều, là một chủ nhân hiền lành, tâm tư cũng rất đơn thuần. Tuy nói là “Nữ đại tam, ôm kim gạch”, nhưng sau khi hai người thành thân, Tiết Tranh cũng từng than oán với nàng, nói là vào đêm động phòng hoa chúc, tiểu biểu đệ kia ôm cổ áo sắc mặt tái nhợt, làm cho nàng cảm thấy mình giống như ác bá cưỡng đoạt thiếu nữ nhà lành, nhưng cuối cùng vì muốn báo cáo kết quả, vẫn là dụ dỗ hấn làm phu thê chỉ lễ cho xong.

Hồi đó nàng bị Tiết Tranh so sánh liên tục, cảm thấy nếu thành thân, cô gắng sống qua ngày cũng không sao.

Ví dụ như lúc trước nàng không thích Lục Tông, nhưng sau khi thành thân, cuộc sống hai người cũng coi như tạm ổn.

Nhưng ngày vui chóng tàn, không quá nửa năm, vị tiểu biểu đệ của Tiết Tranh liền mang trọng bệnh, nằm thoi thóp, tìm rất nhiều đại phu, ngay cả ngự y trong cung cũng mời đến, đều nói không thể cứu vãn. Sau đó thực sự không có cách nào. cô nàng đi tới Tương Nguyên tự, được Trần đại sư chỉ điểm, nói mệnh cách của Tiết Tranh quá mức phú quý, nam tử tầm thường e rằng không chịu đựng nổi.

Tiết Tranh xưa nay là người rất nghĩa khí, với tiểu biểu đệ kia tình tỷ đệ nhiều hơn tình phu thê, theo ý nàng, nàng đã thành thân với Đường Cừ, vậy phải phụ trách cho hấn, bây giờ nếu là bản thân nàng hại mệnh hấn, vậy nàng không có cách nào an tâm. Nên sau khi Tiết Tranh biết tin tức này, liền tự chủ trương hòa li với tiểu biểu đệ, tiền trăm hậu tấu như vậy, suýt nữa chọc cô nương tức giận muốn hồng. Quả nhiên, tiểu biểu đệ kia sau khi hòa li, thân thể lập tức tốt lên. đã như thế, càng xác minh lời Trần đại sư kia quả thực không sai.

Nhưng người ngoài lại không cho rằng như vậy —— cái gì mệnh cách quá mức phú quý? Đây là điều gia đình giàu có nói cho dễ nghe chút thôi, nói trắng ra chính là mệnh khắc phu.

Sau khi Tiết Thanh hòa li với Đường Cử, việc hôn nhân sau này cũng không có tin tức nữa.

cô nương nàng sứt ruột tóc bạc không ít, nàng cũng vì điều này mà lo lắng vài ngày không ngủ sâu, gây một vòng lớn, dù sao Tiết Thanh cũng là một trong số ít người nàng có thể thân thiết. cô nương gia tuổi ngày càng lớn, việc hôn nhân cũng là chuyện khó nói, huống hồ là Tiết Thanh hòa li, không có người nào gia cảnh trong sạch chịu chọn nàng. Nhưng nửa điểm Tiết Thanh cũng không để trong lòng, một lần lần trở lại Trung đình Hầu phủ, lại có thể luyện kiếm vung đao, vui mừng biết bao nhiêu, sau này còn có ý nghĩ ra chiến trường với ca ca và Lục Tông cũng nhau giết địch, ý nghĩ này, suýt nữa làm cô nương quỳ xuống, lúc đó nàng ấy mới bỏ qua cho.

Nghĩ đến chuyện đó, Khương Lệnh Uyển không nhịn được thở dài một hơi.

Kiếp này nàng cũng muốn nỗ lực để Tiết Thanh có dáng vẻ của một đại tiểu thư, nhưng bản thân lại như con gà mờ. Chỉ là, nàng không tin, cô nương tốt như vậy, còn ai lại không thích.

Chu thị đi thăm nữ nhi xong, liền khuyên Khương Lệnh Uyển ở trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng chân này Chu thị vừa đi, chân sau Khương Lệnh Uyển đã bước ra khỏi Ngọc Kỳ viện. Tuy bây giờ hơi yếu, nhưng thân thể tiểu cô nương khỏe mạnh, rất có sức sống, làm sao có thể chịu ngồi một chỗ?

Khương Lệnh Uyển mặc một chiếc áo lông cừu trắng thật dày, trên đầu đội một cái nón thỏ lông xù, trang phục xinh đẹp, lúc này mới đi đến Tây Viện.

Đúng lúc gặp Khương Lệnh Huệ ở hành lang.

Nhưng Khương Lệnh Huệ nhìn thấy Khương Lệnh Uyển lại quay đầu bước đi.

Khương Lệnh Uyển chạy nhanh tới ngăn cản, cười dài nói: “Tam tỷ tỷ chạy nhanh như vậy làm gì? Muội ăn thịt gì sao?”

Khương Lệnh Huệ biết chuyện hôm qua là do nàng nhất thời buồn bực, không có cân nhắc chu toàn, Khương Lệnh Uyển tất nhiên biết là nàng làm, bây giờ khẳng định đến đây tìm nàng tính sổ. Mới vừa rồi nàng còn muốn tránh, bây giờ bị ngăn cản, tất nhiên là sĩ diện ưỡn ngực, con mắt dường như muốn đặt lên đỉnh đầu: “Lục muội muội tìm tỷ có chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, bàn tay trắng nõn lấy từ trong lòng ra một hộp hương phấn nam hồng ngọc, sau đó chậm rãi mở ra, nói: “Hương phấn này mua từ Phi Thúy trai, là vật tốt, muội muội vẫn luôn nhớ trước đây Tam tỷ tỷ nói muốn có hộp hương phấn này, hôm nay muội đến đây muốn hỏi tỷ xem, có được hay không...”

đang nói, Khương Lệnh Uyển nở một nụ cười tươi, học cử chỉ thường ngày của Tiết Thanh, kéo cổ áo của Khương Lệnh Huệ, đồ hết hộp hương phấn vào.

Khương Lệnh Huệ không ngờ Khương Lệnh Huệ sẽ hành động vô liêm sỉ như vậy, nhất thời không phòng bị, chờ đến lúc tinh thần hồi phục, vội vàng túm chặt lại cổ áo, con mắt tròn xoe: “Khương Lệnh Uyển! Người thật quá đáng!”

một cô nương gia, còn biết xấu hổ hay không? thật đúng là chơi lâu với Tiết Thanh, một ít hành động thô thực cũng học được.

Khương Lệnh Uyển thu lại nụ cười, một đôi mắt sáng lấp lánh, nói: “Muội quá đáng? Hôm qua Tam tỷ tỷ đưa son cho muội, hôm nay muội đưa hương phấn cho tỷ, cũng coi như trả lễ, sao có thể nói là quá đáng? Có điều, muội muội ta khuyên tỷ một câu —— bây giờ đã đến thời điểm làm mai cho tỷ tỷ, làm việc vẫn nên thu liễm lại một chút.”

Khương Lệnh Huệ tức giận đến đau đầu, nhưng chuyện này quả thực là nàng nháo ra trước, nếu nói ra, nàng cùng Khương Lệnh Uyển đều không ăn được quả ngon. Hơn nữa... Khẳng định mọi người đều sẽ thiên vị nàng ta! Trong phủ từ trên xuống dưới, đều khi dễ nàng không có mẹ ruột che chở, cha lại không yêu thương, bị hồ ly tinh kia mê hoặc xoay vòng vòng, trong mắt chỉ có một mình đệ đệ.

Khương Lệnh Uyển đi trong sân thưởng thức hộp phấn trên tay, Sơn Trà đi bên cạnh lo lắng giương mắt, nhỏ giọng nói: “Lục tiểu thư không sợ Tam tiểu thư cáo trạng sao?”

Khương Lệnh Uyển ngừng cước bộ, lạnh nhạt nói: “sẽ không.”

Hai kiếp, sao nàng có thể không hiểu vị Tam tỷ tỷ này? Bất nạt thiện sợ ác, chỉ ham muốn thoải mái nhất thời, hơn nữa lại là người dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu công khai cáo trạng, khẳng định sẽ cho rằng nàng lên lút trả thù. Hơn nữa nàng ta cũng biết là mình có lỗi trước, sẽ không chiếm được sự đồng tình. Kỳ thực mà nói, nàng không có oán hận gì mấy với Khương Lệnh Huệ, tiểu cô nương ồn ào nhón nhào, làm chuyện xấu đều rất công khai, nên nàng cũng sẽ đùa vui với nàng ta một chút, hộp hương phấn này nàng còn bỏ thêm vài thứ khác, đủ làm nàng ta khó chịu một thời gian.

Nếu so lòng dạ, Tô Lương Thần cao hơn nàng ta không biết bao nhiêu lần.

Tô Lương Thần và Khương Lệnh Dung mới là người nàng cần đề phòng.

Khương Lệnh Uyển thuận tay ném hộp hương phấn vào trong một cái hồ, nghe được tiếng “ùm ùm”, mới nhìn Sơn Trà nói: “đi, chúng ta đến gặp ca ca.”

Lúc Khương Lệnh Uyển đi đến Phẩm Trúc cư, Tuyền Họa thả việc trên tay xuống, đi tới hành lễ. Khương Lệnh Uyển nhìn một chút, mới hỏi: “Ca ca đâu?”

Tuyền Họa quy cù nói: “Đại công tử đang ở thư phòng.”

Khương Lệnh Uyển xoay người muốn đi tìm ca ca, nàng nhìn khuôn mặt nhỏ biết vâng lời của Tuyền Họa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nghi ngờ hỏi: “Người không phải nha hoàn vẫn hay hầu hạ bên cạnh ca ca sao? Sao lúc này lại không ở thư phòng?”

Lần trước lúc nàng đi tìm ca ca, liền nhìn thấy Tuyền Họa hầu hạ bên cạnh, áo hồng thêm hương đầy.

Nàng biết Tuyền Họa là nha hoàn tiếp thân bên cạnh ca ca. Nam tử của gia đình giàu có, đến tuổi ca ca của nàng, mỗi người đều đã đến lúc thành thân, tất nhiên đều sẽ trải qua chuyện nam nữ, trong phòng luôn có mấy nha hoàn xinh đẹp. Nam nhân lớn lên có nhu cầu, nàng có chút rõ ràng, nhưng nếu đặt trên người nàng, lại làm nàng hoảng hốt, có lẽ nàng được nuông chiều quen rồi, không thích người khác dùng đồ vật của mình, cả nam nhân cũng vậy. Nếu Lục Tông có nha hoàn thông phòng, trong lòng nàng khẳng định sẽ không thoải mái, nhưng cũng may là Lục Tông giữ mình trong sạch. Chỉ là kiếp trước sau khi thành thân, nàng cũng có chút hiểu chuyện nam tử, từng mặt dày hỏi qua Lục Tông, nhưng cuối cùng thường là không hỏi được nguyên do, bản thân còn bị hấn bắt nạt rất thảm.

Đối với ca ca, nàng chỉ là muội muội hần, chuyện trong phòng hần, nàng không quản được.

Huống hồ bên cạnh ca ca có một Tuyền Họa như vậy, so với Nhị thúc của nàng ngày xưa, ca ca nàng quả thực tốt đến nói không nên lời.

Tuyền Họa bị chọc trúng chuyện thương tâm, thanh âm trầm thấp cần môi nói: “Bẩm Lục tiểu thư, là nô tỳ làm hỏng chuyện, chọc Đại công tử không vui.”

Khương Lệnh Uyển cũng không quản những chuyện này, nếu ca ca không trách phạt nàng, đại khái cũng không phải đại sự gì, sau khi nghe liền gật gù đi thư phòng.

Đến thư phòng, Khương Lệnh Uyển đứng bên ngoài hô vài tiếng, thấy bên trong không phản ứng, lúc này mới nhấc váy đi vào.

Nàng ngược nhìn lên bàn sách, phát hiện căn bản không có ai.

“Ca ca?” Lòng mày Khương Lệnh Uyển nhíu lại, đi tới trước bàn đọc sách, nhìn chung quanh đánh giá một phen, cúi đầu xuống, phát hiện trên bàn sách có một bức họa.

trên bức họa vẽ bóng lưng một cô gái, tính tể thương tha yêu kiều.

cô gái trong tranh khoác một cái áo choàng trắng thêu hoa mai, xuất trần thoát tục không nói nên lời

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Năm mới vừa qua, Khương Lệnh Uyển lại thêm một tuổi.

Tiểu cô nương mười ba mắt ngọc mày ngài, da tuyết môi đỏ, yếu điệu thực nữ, rất được nhiều người yêu thích. Hôm nay là mừng hai, Khương Lệnh Uyển dậy thật sớm, sau khi đứng dậy để Kim Kết hầu hạ rửa mặt mặc quần áo. Xưa nay nàng hay xoi mói, ngày kế muốn mặc xiêm y gì, đeo trang sức gì, Kim Kết đều sớm hỏi qua ý nàng, chỉ là tâm tư cô nương gia biến hóa nhanh như chớp, đến ngày thứ hai lại thấy chỗ này không tốt chỗ ấy không được, phiền nhiễu thật lâu mới ăn mặc chỉnh tề được.

Khương Lệnh Uyển nhìn Kim Kết lấy ra một chiếc áo bông thêu mai hồng, bỗng nhíu lông mày nói: “Đổi cái khác đi.”

Kim Kết vội vàng thu váy lại, từ trong tủ áo gỗ lê lấy ra một chiếc áo ngắn thêu cành lựu hồng tinh xảo, hỏi: “Tiểu thư, cái này thế nào?”

Nàng giương mắt nhìn, biết xưa nay tiểu thư vô cùng kỹ tính, chỉ lẳng lặng chờ nàng lên tiếng. Nào biết lúc này tiểu thư không để ý nữa, liếc mắt liền gật đầu. Kim Kết cười tủm tỉm, cầm xiêm y giúp tiểu thư nhà mình mặc vào, một mặt nói: “Mấy bộ xiêm y trong ngăn kéo đều do Thượng Nguyệt Cẩm Tú phụng mang đến, lúc trước tiểu thư đã nhìn qua, đều rất thích, không ngờ hôm nay lại không thích. . . Lần trước nô tỳ còn nói giống với Sơn Trà rằng Lục tiểu thư kỹ tính như vậy, sau này gả tới nhà chồng, không biết tòa kim son kia có thể nuôi nổi được ngài không nữa.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong cười cười, con người lấp lánh, tâm tình cũng tốt hơn một chút.

Cũng không phải sao, Lục Tông là người có bản lĩnh, làm ra núi vàng núi bạc, đương nhiên có thể nuôi nổi nàng, nếu đổi thành người khác, những nhà đó chỉ có cách bán nhà cho nàng xài. Lại nói, nàng quả thực rất phá sản, kiếp này coi như thu lại một chút, nhưng những tháng ngày thoải mái tự tại quen rồi, sao có thể dễ dàng học được cách tiết kiệm? Đây chính là đạo lý “Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu học kiệm khó.”

Dùng xong đồ ăn sáng, Khương Dụ liền qua đây.

Hôm nay đến An Vương phủ làm khách, Khương Dụ mặc một thân trường bào cổ tròn màu trắng bạc thêu lá trúc phía cổ tay, tóc được ngọc quan cố định, cả người thoải mái phấn chấn, mặt mày như ngọc, chỉ cần không nói lời nào, người ta sẽ vẫn nghĩ rằng hắn là một người hiền lành lịch sự, nhưng vừa mở miệng, tính tình liền bại lộ.

Khương Dụ nhìn muội muội mình mấy ngày nay có chỗ nào đó không thích hợp, dường như không muốn thân cận với hắn.

Từ nhỏ đến lớn, muội muội nhìn thấy hắn luôn một miệng gọi “ca ca”, thanh âm êm dịu dễ nghe, ngọt đến nỗi khảm sâu vào trong tâm, hắn luôn nghĩ sẽ dành cả đời che chở muội muội bảo bối này.

Khương Dụ ngồi xuống, nhìn muội muội nhà mình, thoáng nhấc mắt, lúc này mới ho nhẹ một tiếng hỏi: “Xán Xán, ca ca chọc giận muội lúc nào sao?”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng.

Mấy ngày nay trong lòng nàng phát sầu, lại không có người chia sẻ, một chốc không biết làm thế nào.

Khương Dụ thấy muội muội không nói tiếng nào, biết hắn đoán đúng rồi. Chuyện của tiểu cô nương, đương nhiên không thể giống như hồi còn bé, tâm tình gì cũng thể hiện hết trên mặt, khiến người ta nhìn một cái liền thông thấu. Khương Dụ mở miệng muốn hỏi rõ ràng, đã thấy muội muội đứng dậy, nói: “Ca ca, chúng ta đi thôi, đừng để cha mẹ đợi lâu.”

Khương Dụ vội vàng đứng dậy đuổi theo bước chân muội muội.

Hai nha hoàn cũng theo sát phía sau.

Khương Lệnh Uyển là tiểu cô nương hoạt bát dễ thương, nhưng vừa ra khỏi nhà, bước đi liền trở nên đoan trang khéo léo, nghiêm túc một bộ tiểu thư khuê các. Khi nàng đi tới hành lang, đúng lúc gặp phải Tô Lương Thần. Tô Lương Thần vẫn giống như năm trước, ăn tết cũng không trở về nhà, chờ qua tuổi mới, lại tìm ngày trở về nhà một chuyến, xem như có ý tứ. Tô Lương Thần nhìn thấy Khương Lệnh Uyển và Khương Dụ, muốn mặt tràn đầy ý cười, chủ động chào hỏi: “Đại biểu ca cùng Uyển biểu muội đi thăm An Vương phủ sao, bên ngoài hơi lạnh, Uyển biểu muội phải mặc nhiều một chút.”

Khương Lệnh Uyển cười cười: “Cảm ơn Lương Thần biểu tỷ quan tâm.”

Mấy ngày nay nàng có nguyệt sự, thân thể rất quan trọng, hôm nay cũng mặc xiêm y nhiều hơn.

Nhìn Khương Lệnh Uyển và Khương Dụ đi xa, nha hoàn bên cạnh Tô Lương Thần mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Lục tiểu thư này thật là không có giáo dục.”

Tô Lương Thần không lên tiếng, nhìn xa xa, chậm rãi nói: “Lớn lên kim tôn ngọc quý, nàng ta đương nhiên cho rằng ai nào cũng xem nàng ta là bảo bối, chúng ta sống dưới một mái nhà, thuận theo nàng ta một chút là được.” nói xong, liền đi về phía sân phòng lão thái thái.

.

Khương Lệnh Uyển biết xưa nay mẫu thân và An Vương phi không hợp, nhưng tết mừng hai vẫn phải về nhà mẹ đẻ một chuyến, tuy ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu đã không còn, nhưng nói thế nào thì vẫn còn cữu cữu ruột a.

Thời điểm một nhà bốn người đến An Vương phủ, quân gia đã nhìn thấy từ xa, lập tức vui mừng hoan hỉ tiến tới đón người. Tết năm nay náo nhiệt, ở An Vương phủ cũng giăng đèn kết hoa. An Vương chỉ có một muội muội, hôm nay cố ý chiêu đãi cả nhà bọn họ.

Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn An Vương và Chu Quý Hành đi tới.

nói thế nào thì Chu thị vẫn còn chút tình cảm với người ca ca này, nhìn thấy liền gọi một tiếng ca ca, sau đó quay sang đôi nhi nữ nhà mình nói: “Dụ nhi, Xán Xán, mau gọi cữu cữu.”

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển mang theo ý cười, cùng Khương Dụ hướng về phía An Vương gọi cữu cữu.

An Vương mặc xiêm y mới tinh, khuôn mặt ôn hòa hiền lành, đôi mắt rơi vào trên người hai đứa cháu ngoại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, càng nhìn càng vui, liền nói: “Xán Xán càng ngày càng đẹp, giống như muội hồi nhỏ vậy, luôn được mọi người yêu thích.” An Vương chỉ có một muội muội ruột, khi còn bé tình cảm hai huynh muội cực kỳ thân thiết, tuy hắn rất ngoan ngoãn ôn hòa, nhưng nếu có ai dám bắt nạt muội muội của hắn, hắn cũng sẽ liều mạng với người ta. Đều nói “Cháu ngoại giống cậu”, điểm này, Khương Dụ quả nhiên giống y như cậu ruột An Vương.

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng ngời, miệng nhỏ như chấm mật, nói: “Xán Xán thấy a, dường như cữu cữu càng ngày càng trẻ ra, đứng cùng một chỗ

với Hành biểu ca, hai người giống như huynh đệ vậy.”

An Vương quả thực trẻ trung tuấn lãng, tuy không có khuếch đại như lời Khương Lệnh Uyển, nhưng tiểu cô nương xinh xắn lại dẻo miệng, An Vương nghe xong vẫn rất vui vẻ, nhìn Chu thị khen: “Xán Xán tuổi còn nhỏ, thật biết khen người.” Sau đó nghiêng người nhìn Chu Quý Hành nói: “Hành nhi, dẫn Dụ nhi và Xán Xán đi vào đi.”

Chu Quý Hành nhìn tiểu biểu muội, nói: “Xán Xán, bên ngoài lạnh, huynh dẫn muội đến chỗ Lâm Lang.”

Vừa nghe đến Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển theo bản năng nhìn Khương Dụ đứng bên cạnh, lập tức nói: “không cần, lâu rồi không gặp Hành biểu ca, chúng ta đến sân trong ngồi một chút.” Nàng nhìn ca ca nói: “Ca ca, huynh thấy được không?”

Thấy muội muội chủ động nói chuyện với mình, đôi mắt Khương Dụ sáng lên, sao có thể không đồng ý? hần vội vàng gật đầu: “Được, huynh cũng muốn đi, lúc này ăn sáng hơi nhiều, vừa vận đi tiêu com”

Chu Quý Hành sao có thể không biết tiểu biểu muội nghĩ gì? Tiểu biểu muội này từ nhỏ đã không hợp với muội muội nhà hần, hai người đều là tiểu cô nương được mọi người yêu thích, nhưng mỗi lần thấy nhau thì lại giương cung bạt kiếm. một người là muội muội, một người là biểu muội, mỗi hờ rãnh lạnh, hần cũng không thiên vị ai, bị kẹp ở giữa rất khó khăn, bây giờ tiểu biểu muội chủ động nói không muốn đi, hần cũng không tiện kéo người. Hơn nữa, cũng lâu rồi hần chưa gặp nàng.

Chu Quý Hành nhìn tiểu cô nương xinh đẹp yêu kiều trước mặt, cảm thấy dường như nàng lại cao hơn một chút, lớn lên đặc biệt xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thịt, xinh đẹp đáng yêu, muốn làm người ta không thích cũng thật khó a.

Chu Quý Hành dẫn hai huynh muội vào sân.

Vì là mùa đông nên trong viện cũng không có gì đẹp đẽ, hướng hồ khí trời lạnh lẽo, Khương Lệnh Uyển luôn thích trốn ở trong phòng, bây giờ đi bên ngoài, cảm thấy gió lạnh dường như đang từng cuộn từng cuộn chui vào trong cổ áo, làm nàng không nhịn được run lên —— nhưng thực sự nàng không muốn gặp Chu Lâm Lang. Chu Quý Hành nhìn, cũng không miễn cưỡng, chỉ để gã sai vặt đi chuẩn bị lò sưởi tay, sau đó đưa cho Khương Lệnh Uyển cầm, ôn nhu nói: “Đừng để bị đông lạnh.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn Chu Quý Hành, thấy trong mắt hần là một mảnh thân thiết, tiếp nhận lò sưởi trên tay, nói một tiếng: “Cảm ơn Hành biểu ca.”

Chu Quý Hành nói: “Xán Xán khách khí như thế làm gì?” hần có chút không rõ, từ nhỏ đến lớn, dường như tiểu biểu muội luôn rất khách khí với hần, giống như đối đãi với người ngoài.

Khương Lệnh Uyển cười cười không lên tiếng, một đôi tay nhỏ bao quanh lò sưởi. Mấy người đi trong sân một lúc, Chu Quý Hành đề nghị: “Bây giờ còn sớm, chưa tới giờ dùng tiệc, Xán Xán muốn đi ra ngoài một vòng không?”

Lời này rất hợp ý Khương Lệnh Uyển, nàng nghe xong vội vàng giương mắt lên: “Có được không?”

Thấy tiểu biểu muội yêu thích, Chu Quý Hành cười cười nói tiếp: “Tất nhiên, huynh nói với cha một tiếng là được.”

Chu Quý Hành dẫn hai huynh muội ra cửa, vừa vận gặp phải Chu Lâm Lang. Chu Lâm Lang mặc một bộ trường bào màu trắng thêu hoa ly cả người như đang chìm trong tuyết, búi tóc cài trâm tua rua khảm chân trâu, như mây xuống núi, xuất trần thoát tục.

Khương Lệnh Uyển không nghĩ tới đột nhiên sẽ gặp phải Chu Lâm Lang, vội vàng quan sát phản ứng của ca ca.

Nàng thấy sắc mặt ca ca nhàn nhạt, chỉ tùy ý liếc mắt một cái.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có gì không đúng, lông mày nhíu lại.

Còn Chu Lâm Lang, vừa thấy Khương Dụ và Khương Lệnh Uyển liền thoải mái kêu một tiếng: “Dụ biểu ca, Uyển biểu muội.” Sau đó quay sang hỏi Chu Quý Hành: “Ca ca muốn dẫn Dụ biểu ca và Uyển biểu muội đi đâu sao?”

Chu Quý Hành nói: “Ra đường đi dạo, muội có muốn đi cùng không?”

Chu Lâm Lang cười cười: “thật là đúng lúc. Muội muốn mua vài món đồ, đang muốn gọi ca ca cùng đi, bây giờ có Dụ biểu ca và Uyển biểu muội đi cùng, không phải tốt hơn sao.”

Hai đôi huynh muội ngồi lên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển âm thầm quan sát hồi lâu, cảm thấy dường như ca ca không có ý gì với Chu Lâm Lang. Nhưng... Ngày ấy nàng ở thư phòng ca ca nhìn thấy bức họa kia, tấm lưng kia, rõ ràng là Chu Lâm Lang a. Nếu không thích, sao ca ca lại đi về bóng lưng người ta? Nhưng nếu cô nương mình yêu thích đứng sờ sờ trước mặt, vì sao ca ca lại không phản ứng gì? Ca ca nàng là người tâm tư đơn thuần, xưa nay tâm tình đều viết hết lên mặt, đương nhiên sẽ không che dấu cái gì.

Nhớ đến hai ngày nay lạnh nhạt, Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút không đầu không đuôi, lúc này liền ôm lấy cánh tay ca ca, ngẩng đầu tươi cười nói: “Ca ca, lát nữa muội muốn ăn kẹo đường.”

Thấy muội muội lại thân mật hoạt bát với mình như xưa, trong lòng Khương Dụ vui mừng, vội nói: “Được, lát nữa ca ca mua cho muội mười cái.”

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười cười, nhéo nhéo cánh tay ca ca, nói: “Mười cái ăn sao hết a? Hai cái là được.”

Chu Lâm Lang nghiêm túc ngồi một chỗ, tuy nàng không thích Khương Lệnh Uyển, nhưng lúc này nàng ước ao có thể vui cười, muốn có thể tự do ăn kẹo bên đường. Chu Quý Hành thấy muội muội rũ mắt, lúc này mới hỏi: “Lâm Lang muốn ăn sao?”

Chu Lâm Lang nghe xong lắc đầu một cái: “...không cần.”

Nàng nhìn Khương Lệnh Uyển, ánh mắt rơi xuống khuyên tai mẫu đơn Khương Lệnh Uyển đang đeo, lúc này mới như nghĩ tới điều gì đó, mở miệng hỏi: “Uyển biểu muội thích hoa mẫu đơn sao?” Khương Lệnh Uyển không hiểu vì sao Chu Lâm Lang lại hỏi vậy, theo bản năng liền gật đầu.

Sau khi hỏi xong, Chu Lâm Lang lẳng lặng rũ mắt, không nói thêm câu nào.

Lúc sắp đến nơi, Khương Lệnh Uyển mở rèm che của xe ngựa ra ngó xung quanh.

Cách đó không xa, ngay rạp bán đường nhân là bóng dáng quen thuộc, cao lớn gầy gò, mặc một thân cẩm bào màu xanh, rất nổi bật trong đám người, bên cạnh là Lục Bảo Thiên hoạt bát đáng yêu. Khương Lệnh Uyển nhìn mà vui vẻ, nhớ đến chuyện lúng túng hôm đó, cảm thấy lỗ tai có chút nóng. Có lẽ nàng nhìn quá lâu, Lục Tông xoay người nhìn qua, vừa vận dụng phải ánh mắt của nàng.

Khương Lệnh Uyển hoảng loạn buông rèm xuống.

Khương Dụ nhìn về mặt muội muội, hỏi: “Sao thế?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, đôi tay nhỏ đặt lên đầu gối, cúi đầu, khóe môi cong cong nói: “không có gì.”

Xe ngựa dừng lại, Khương Lệnh Uyển được ca ca đỡ xuống ngựa, sau đó một đôi mắt đen liền không nhịn được nhìn về phía sạp hàng bên kia. Lúc này Khương Dụ cũng nhìn thấy, nói một tiếng: “thật đúng dịp.”

Mấy người đi qua chào hỏi, Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông đứng trước mặt, cao to tuấn lãng, khuôn mặt nhàn nhạt không tỏ vẻ gì.

đã thấy Lục Tông không kiêng kị chút nào, trước mặt người ngoài liền đưa kẹo đường hình con ngựa trong tay tới trước mặt nàng.

Lục Bảo Thiên giả vờ không vui nói: “Ca ca thật bất công, muội còn nghĩ là ca ca sẽ ăn nó, thì ra là nhìn thấy Xán Xán a.”

Khương Lệnh Uyển nhớ hồi còn nhỏ Lục Tông mua kẹo đường cho nàng, không nghĩ tới hắn vẫn còn nhớ nàng thích cái này. Nàng cảm lấy, giương đôi mắt to ngoan ngoan nói: “Cảm ơn Tông biểu ca.”

Mua kẹo đường, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nhớ đến điều gì đó, nói với Khương Dụ nàng muốn đi cửa hàng sơn. Dù sao Khương Dụ cũng là đại nam nhân, đi cửa hàng sơn không hợp, liền để hai nha hoàn đi chung với nàng. Lúc đến cửa hàng ngọc khí, Sơn Trà đi theo không hiểu hỏi: “không phải tiểu thư muốn mua sơn sao?”

Khương Lệnh Uyển hờ hững một tiếng, chột dạ nói: “Đột nhiên ta muốn mua ngọc bội không được sao?”

Sơn Trà nhanh chóng cười lạnh: “Được chứ, được chứ, tiểu thư nói cái gì chính là cái đó.”

Khương Lệnh Uyển lên lầu hai.

Lần trước nàng đồng ý mua bội kiếm mới cho Lục Tông, hôm nay đúng lúc gặp người, liền nhớ tới. Lúc trước nàng chọn bội kiếm cho Lục Tông, nhìn hợp mắt là được, bây giờ không biết xảy ra chuyện gì, ngược lại trong lòng hơi lo lắng. Nàng cúi đầu nhìn bội kiếm đặt trên khay, mảy liễu cau lại, quay về phía nha hoàn nói: “Sơn Trà, người nhìn xem cái nào đẹp hơn?”

Lúc sau liền nghe một âm thanh ôn nhuận sau lưng vang lên: “Bên trái.”

Khương Lệnh Uyển ngẩn người, nhanh chóng quay đầu lại.

Thấy người đứng phía sau, nàng sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại oán giận nói: “Sao huynh lại ở đây?” không phải hắn đang nói chuyện với ca ca và Chu Quý Hành sao?

Dường như Lục Tông không cảm thấy không có chỗ nào không ổn, hắn cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang nóng giận, nói: “Tiết Nguyên Tiêu muội có ra ngoài chơi không?”

Tiết Nguyên Tiêu, tối ngày mười lăm tháng giêng, đèn sáng như ban ngày, cung nữ vui chơi, xe ngựa tắc đường. Ngày hôm đó, ngay cả tiểu thư khuê các cũng có thể xuất môn.

Năm trước Khương Lệnh Uyển cũng đi cùng Khương Dụ, lúc này nghe Lục Tông nhắc tới, liền cố ý nói: “Muội phải hỏi nương, nương không cho muội xuất môn.”

Lục Tông biết mấy năm qua Chu thị quản nữ nhi rất nghiêm, sau khi nghe xong cũng không lộ ra bao nhiêu thất vọng, chỉ “Àn” một tiếng, liền không nói.

nữa.

Sau đó hắn lại mở miệng: “Nếu lần sau đụng phải tình huống như thế, chọn không được, liền lấy luôn hai cái đi.”

Đúng, nàng cũng không phải không biết hắn ra tay rất rộng rãi.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển lăm lăm một câu, sau đó bữu môi ngẩng đầu nhỏ nhìn Lục Tông, đôi mắt sáng long lanh đầy giả hoạt, nói: “Muội không mang đủ bạc.”

Nghe lời này, Lục Tông cũng không do dự, trực tiếp lấy hầu bao của hắn ra, cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng bỏ bạc vào.

Khương Lệnh Uyển ngẩn người, đôi mắt tròn trĩnh lên: “Tông biểu ca có ý gì?”

Ai, nàng là một tiểu cô nương đứng đắn nha.

hiện nay còn chưa gả cho hắn, không thể tùy tiện xài bạc của hắn.

Lục Tông nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, liền điềm nhiên nói: “Tiền mừng tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

trên đó là hầu bao của Lục Tông, hắn còn nắm tay nàng không buông đây. Khỏe môi nàng cong cong, sau đó nhanh gạt tay lại, nhét hầu bao vào ngực hắn, nói một câu: “Nương muội nói cô nương gia không thể xài bạc của người khác lung tung, hơn nữa... Nào có ai đưa tiền mừng tuổi như vậy?” Nàng cầm lấy tua kiếm bên trái cái khay, sau đó nhắc váy đi xuống lầu.

Lục Tông nhìn bóng nàng, nghe tiếng bước chân “thịch thịch thịch” đi xuống lầu, mặt mày nhu hòa hơn một chút, lúc này mới cẩn thận thu lại hầu bao, đi xuống lầu.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy cổ lỗ Lục Tông ở quân doanh đã lâu, không biết nam nữ nên có khoảng cách. Khi còn bé nàng chỉ là một tiểu nữ oa bốn năm tuổi, thân cận với hắn một chút cũng không sao, ngược lại là tuổi nhỏ không cấm đoán gì. Nhưng hôm nay nàng là một đại cô nương, sao có thể tùy tiện một mình ở chung một chỗ với hắn?

Mặc dù kiếp trước tính nàng hoạt bát, nhưng cũng chỉ qua lại với Tiết Vành và Chu Quý Hành, hai người bọn họ là biểu ca thân cận với nàng, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đương nhiên không giống nhau. Còn Lục Tông là biểu ca họ hàng xa, khi còn bé nàng cũng không chú ý lắm, sau đó loáng thoáng để ý chút, là lúc hắn theo Phùng tướng quân trở về Tấn thành. Khi đó Lục Tông tuổi trẻ tuấn mĩ, cũng không biết đã làm lay động bao nhiêu trái tim các cô nương Tấn thành. Dù sao lúc trước các tiểu cô nương đều thích Tạ Trí Thanh ôn hòa nho nhã, tay viết thơ hay, là một đại tài tử hội họa, sau đó thấy Lục Tông tiểu tướng quân trẻ tuổi lạnh lùng, quả nhiên các cô nương lại có thêm một đối tượng để chú ý.

Cũng đúng, ngâm thơ đối chữ là tốt, nhưng các tiểu cô nương đều là những người liễu yếu đào tơ, thân thể mềm mại, cần nhất chính là một vị phu quân có thể che chở cho mình, hơn nữa người kia cũng phải thật tuấn mĩ không phải sao?

*Kye: Ý chị là có phu quân như LT vừa đẹp vừa khỏe không phải quá tốt sao)))

Ngay cả thiên chi kiều nữ mắt cao hơn đầu Chu Lâm Lang, không phải cũng thua dưới tay Lục Tông sao?

Còn nàng...

Có động tâm hay không?

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bội kiếm trong tay, tính chất nhả nhặn, không chút tì vết, quả là ngọc tốt. một bội kiếm nhỏ đã muốn ba trăm lạng bạc, người bình thường nhìn thấy cũng chỉ biết tặc lưỡi, nhưng tét đến nàng thu được không ít tiền lì xì, chỉ là ba trăm lạng bạc, nàng vẫn có thể tiêu được.

Có điều không ngờ Lục Tông lại rất biết nhìn đồ.

Làm gãy một tua kiếm tám mươi hai lạng, lấy lại một tua kiếm ba trăm hai mươi lạng, chỉ cần mặt dày khua môi múa mép một chút, thật sự là một chuyện mua bán kiếm lời không lỗ.

Nàng ngắm nhìn tua kiếm trong tay, nhìn về phía sau, vẫn chưa thấy bóng Lục Tông, cũng không đợi nữa. Dù sao nàng vẫn nên vì thanh danh bản thân mà suy nghĩ, lúc này không nên ở một mình với Lục Tông.

Kim Kết và Sơn Trà bồi Khương Lệnh Uyển rời cửa hàng ngọc khí, hai nha hoàn này đều là người tinh mắt, đều không nhắc gì tới Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển trở về Nhất Phẩm cư hội họp với ca ca, lúc nhìn Lục Bảo Thiên, đột nhiên phát hiện lỗ tai tiểu cô nương hơi hồng hồng, thỉnh thoảng giương mắt nhìn ca ca nhà nàng, ánh mắt mềm mại nhu nhược, giống như đang ăn một khối đường. Kiếp trước nàng không tiếp xúc nhiều với Lục Bảo Thiên, chỉ là sau khi nàng gả cho Lục Tông, mới biết Lục Bảo Thiên thích ca ca của nàng. Bây giờ Lục Bảo Thiên đã đến tuổi làm mai, dựa vào quỹ đạo kiếp trước, quả thực đây chính là thời điểm nàng ấy để ý ca ca của nàng.

Nhưng mà——

Trong lòng ca ca nghĩ như thế nào?

Nàng ngàn vạn lần đề phòng, chỉ là ca ca vẫn để ý Chu Lâm Lang. Tính tình ca ca bướng bỉnh, nếu đã coi trọng điều gì, dù chín con trâu cũng không kéo lại được. Bây giờ là thời điểm Chu Lâm Lang sáng chói, ca ca cũng không có người trong lòng, rất dễ động tâm. Chuyện tình cảm này nàng cũng không hiểu, trong đầu mơ mơ hồ hồ, lúc bắt đầu nàng cũng không cảm nhận được điều gì, nhưng kiếp trước ca ca tình nguyện quỳ mãi không đứng lên cũng chỉ vì muốn thú Chu Lâm Lang, giống như trúng tà, muốn nàng không tin cũng khó.

Lúc đến An Vương phủ, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ kéo ca ca đến một góc sân.

Khương Dụ nhìn muội muội đáng yêu nhún nhún, lúc này mới hỏi: “Xán Xán, sao vậy?”

Khương Lệnh Uyển giả vờ oan ức, một đôi mắt to nhìn ca ca chăm chăm: “Ca ca, chuyện lần trước ca ca đồng ý với muội, ca ca còn nhớ không?”

Khương Dụ không biết muội muội đang nhắc đến chuyện gì, nhưng từ nhỏ đến lớn hẳn đều là một ca ca tốt, chuyện đã đồng ý với muội muội, không chuyện gì hẳn không làm được. Hắn nói: “Tất nhiên. Có lúc nào ca ca lừa muội sao?”

Khương Lệnh Uyển nghe xong yên tâm, nói: “Mấy ngày trước muội đến tìm huynh, nghe Tuyền Họa nói huynh ở trong thư phòng, nhưng khi muội vào thư phòng, huynh không có ở đó, sau đó... Sau đó phát hiện trên bàn có bức họa, là bóng lưng của một cô nương...” Nàng tình tứ nhìn sắc mặt ca ca, tiếp tục hỏi: “Đó có phải cô nương huynh thích không? Nhưng lần trước huynh đã đồng ý với muội, nếu huynh thích cô nương nào, liền nói cho muội biết.”

Khương Dụ nghe xong liền hiểu.

Hóa ra là chuyện này.

Tuy tình cảm giữa hắn và muội muội rất tốt, nhưng nói cho cùng tuổi hắn vẫn còn trẻ, lén lút vẽ bóng lưng của một cô nương, là chuyện rất xấu hổ. Lỡ tại Khương Dụ nhất thời đỏ lên, không tự nhiên nói: “Chuyện này huynh cũng chưa xác định được, sao có thể nói với muội? Hơn nữa... Huynh chỉ nhìn thấy bóng lưng người ta, chính diện cũng không nhìn thấy, nếu xấu xí, cũng không lọt vào mắt huynh.”

Khương Lệnh Uyển ngăn ra, giương mắt cẩn thận nhìn ca ca từng li từng tí: “Ý ca ca... Là huynh chỉ nhìn thấy bóng lưng người ta?”

Khương Dụ gật đầu, tay phải nắm thành quyền đặt bên mép, ho nhẹ một tiếng, hiển nhiên là rất thẹn thùng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong liền cười to, cố ý trêu ghẹo: “Ca ca nhìn thấy ở đâu? cô nương kia có thể lọt vào mắt huynh, nhất định phải là chim sa cá lặn, hoa nhàn nguyệt thẹn, ca ca huynh nói với muội đi, sau này muội sẽ chú ý hơn một chút, cố gắng để ca ca sớm cưới tẩu tẩu về.”

Lúc này Khương Dụ cũng không giấu giếm nữa, nói: “Lúc trước huynh đưa muội đến Vinh Vương phủ tình cờ nhìn thấy nàng ấy, có điều chỉ liếc qua một chút, ngoại trừ tấm lưng kia, xiêm y, cũng không chú ý những thứ khác...” nói đến chỗ này, Khương Dụ có chút ngạc nhiên: “Lần trước muội đi vào, có nhìn thấy cô nương nào mặc xiêm y như vậy không?”

*Kye: Ý KD là xiêm y trong bức họa của ông á, các bạn xem lại chương trước nhé

Khương Lệnh Uyển ngăn ra, không nói lời nào.

Nàng giương mắt nhìn ca ca, suy nghĩ một chút mới nói: “Ngày ấy có rất nhiều tiểu cô nương, muội lạnh phát run, không chú ý nhiều, lần tới nếu nhìn thấy, nhất định muội sẽ nói cho ca ca biết.”

Khương Dụ có chút mất mát, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói: “Cũng không có gì quan trọng.”

Coi như không quan trọng, sao ca ca lại tâm tâm niệm niệm như vậy?

Thậm chí còn vẽ ra...

Trong lòng Khương Lệnh Uyển sôi ruột. Nhưng biết hôm ấy ca ca vẫn chưa nhìn thấy mặt Chu Lâm Lang, hơn nữa xưa nay ca ca chưa bao giờ lừa dối nàng, tất nhiên đây đều là nói thật.

Hai huynh muội nói chuyện một lúc, Chu Quý Hành đi tới, gọi bọn họ đến nhà ăn dùng ngọc thiện.

Chu Quý Hành biết tiểu biểu muội và muội muội hẳn không thích nhau, liền sắp xếp vị trí hai người xa nhau một chút. Lúc dùng bữa cử chỉ của Khương Lệnh Uyển đoan trang khéo léo, nhưng một lúc sau, tay nàng không cẩn thận làm đổ chén trà bạch ngọc, nước trà lập tức rơi lên váy.

An Vương phi nhủ mảy, tay nhẹ nhàng đặt đũa xuống.

An Vương nhìn thấy, lập tức nhìn An Vương phi trấn an, sau đó quay về phía Chu Lâm Lang nói: “Lâm Lang, con đưa tiểu biểu muội thay xiêm y mới đi.”

Chu Lâm Lang lập tức đứng dậy.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Lâm Lang, cong môi nói: “Làm phiền Chu biểu tỷ.”

Tú Bình cư là nơi ở của Chu Lâm Lang, sân trước trồng mấy cây mai vàng, bây giờ ngược gió tỏa mùi, điểm mà không yêu, thanh u thanh nhã, trong sân tràn ngập mùi hoa.

đi vào trong, Khương Lệnh Uyển đánh giá vật bài trí trong phòng, biết những thứ này nhìn có vẻ bình thường, nhưng mỗi thứ đều là châu báu tinh xảo.

Vòng qua tám bình phong gỗ anh thảo khắc hoa lưu ly, Chu Lâm Lang đưa người đến phòng ngủ.

Nàng lệnh nha hoàn mở tủ quần áo làm bằng gỗ son mạ vàng khắc hoa cò, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Ngăn tủ bên trái treo những xiêm y tỷ chưa từng mặc qua, ngăn tủ bên phải là những bộ váy mới được đưa tới nửa tháng, tỷ cũng chưa dùng, Uyển biểu muội tự mình chọn đi.”

An Vương phi là mẫu thân Chu Lâm Lang, từ nhỏ đến lớn nuôi nàng như công chúa, xiêm y xinh đẹp tất nhiên không thiếu. Chỉ là thường thức của nàng và Chu Lâm Lang không giống nhau, tuy xiêm y này tinh xảo, nhưng đều không phải là phong cách của nàng.

Nhưng hôm nay nàng đến đây không phải để chọn xiêm y.

Khương Lệnh Uyển nhìn nhìn, tùy ý chọn một thân váy màu lam nhạt thêu mây vàng ở viền áo, nhưng sau đó ánh mắt lại lạc ở ngăn kéo bên phải để một áo choàng trắng thêu hoa mai, kinh hô: “Xiêm y này của tỷ thật đẹp, là may ở Cẩm Tú phường sao?”

Chu Lâm Lang gật đầu: “Uyển biểu muội thật tinh tường.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Muội cũng có một cái áo choàng có hoa văn tương tự như cái trong ngăn kéo, lúc trước vốn là yêu cầu chiếc áo choàng này, nhưng Chu biểu tỷ cũng biết là, xiêm y của Cẩm Tú phường mỗi kiện đều là độc nhất vô nhị. Lần trước muội mua không được, còn tâm tâm niệm niệm hồi lâu, không ngờ là bị Chu biểu tỷ mua mất.”

Chu Lâm Lang thông minh cỡ nào, sao có thể không hiểu được ý tứ của Khương Lệnh Uyển? Nhưng nàng cảm thấy có chút buồn bực, Khương Lệnh Uyển lớn lên trong ngân vạn sủng ái, xiêm y trong tủ còn thiếu sao? Có điều nàng cũng rất rõ, thứ được nuông chiều như vậy, không chiếm được lại càng muốn có được. Nàng nói: “Uyển biểu muội thích như vậy, theo lý ta nên tặng xiêm y này cho Uyển biểu muội, đáng tiếc... Đáng tiếc tỷ đã mặc qua một lần rồi.”

Nàng hiểu Khương Lệnh Uyển, xưa nay sẽ không cần xiêm y người khác đã mặc qua, điểm này nàng ta giống nàng.

Khương Lệnh Uyển có khi nào làm chuyện mất mặt như vậy, hỏi xin xiêm y Chu Lâm Lang đã từng mặc qua. Nhưng ca ca so với mặt mũi của nàng còn quan trọng hơn, nàng nói: “Mặc qua một lần không quan trọng, muội tìm không được, trong đầu cứ nhớ mãi, rất khó chịu, Chu biểu tỷ hào phóng như vậy, có thể đưa xiêm y này cho muội được không, ngày mai muội sẽ đưa cho tỷ một bộ đồ trang sức.”

Xiêm y quý giá thế nào, sao có thể địch lại giá trị của đồ trang sức? Huống hồ trang sức của Khương Lệnh Uyển rất tinh tế, thủ công tinh xảo, đừng nói là một bộ xiêm y, mười bộ cũng không thành vấn đề. Chu Lâm Lang cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên do, nhưng người ta đã mở miệng, nàng nào có đạo lý không cho?

Chu Lâm Lang nói: “Được, Uyển biểu muội không chê là tốt rồi. Vậy muội chờ một lúc để ta nói nha hoàn gói lại đưa cho muội, còn đồ trang sức thì thôi, chúng ta đều là tỷ muội, khách khí như thế làm gì?”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới chân thành nói: “Cảm ơn Chu biểu tỷ.” Sau đó cầm xiêm y đi thay.

Chu Lâm Lang đứng chờ ở ngoài.

Nha hoàn Lục Tụ nhìn vào phía trong, lúc này không nhận được nhỏ giọng thăm thì: “nói thế nào Lục tiểu thư cũng là tiểu thư nhà giàu có, nô tỳ thấy trên người nàng toàn là đồ quý giá, còn thiếu một kiện xiêm y hay sao?”

Chu Lâm Lang nói: “một bộ xiêm y mà thôi, đừng nói huyền thuyên.”

Sau khi trở về Vệ Quốc Công phủ, Chu Lâm Lang liền sai người đem xiêm y tới cho nàng.

Khương Lệth Uyển nhìn bộ xiêm y đặt trên bàn vuông chân hoa sen, hai tay che mặt, cảm thấy dường như hai kiếp sống đã mất hết.

Nhưng hôm nay cảm được xiêm y đến tay, nàng cũng an tâm.

Xiêm y Cẩm Tú phường may mỗi bộ đều không giống nhau, lần này xiêm y rơi vào nàng, sẽ không có ai mặc nó nữa. Hơn nữa nàng hiểu rất rõ tính tình Chu Lâm Lang, chắc chắn nàng ta sẽ không mua xiêm y giống như vậy nữa.

Bất kể như thế nào, chỉ cần Chu Lâm Lang không mặc xiêm y này, ca ca sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng lưng ấy nữa.

Trong lòng nàng cảm thấy may mắn.

Tuy nói chuyện này thật thiếu đạo đức, nhưng nhớ tới kiếp trước ca ca vì Chu Lâm Lang mà huỷ hoại mối quan hệ huynh muội hai người có khoảng cách, càng quan trọng hơn, Chu Lâm Lang đối với ca ca vô tâm, chỉ vì muốn trả thù nàng, việc thiếu đạo đức cũng dám làm. Nàng chán ghét Chu Lâm Lang, nhưng nếu nàng ta thực lòng yêu ca ca, sau khi thành thân cố gắng sống tốt, hiểu thuận với cha mẹ, nàng có thể vì ca ca mà tiếp nhận Chu Lâm Lang, ai kêu Chu Lâm Lang không thật tâm đây?

Nàng không thể trở mặt nhìn ca ca rơi vào hố lửa.

Son Trà nhìn sắc mặt tiểu thư, lúc này mới hỏi: “Lục tiểu thư, xiêm y này là Chu tiểu thư kêu người mang đến cho tiểu thư, sao tiểu thư lại không vui?”

Khương Lệth Uyển không trả lời, chỉ nói: “Tháng sau đi Cẩm Tú phường đặt hai bộ xiêm y thêu hoa lan xuân sam, còn nữa, ngày mai người đem bộ trang sức mới mua đầu tháng tặng lại cho Chu biểu tỷ.”

Son Trà sững sờ nói: “Bộ trang sức kia là đồ án hoa mẫu đơn, cực kì xinh đẹp, tiểu thư rất thích a, không phải tiểu thư đã nói muốn đeo bộ đó vào dịp sinh nhật sao?”

Khương Lệth Uyển lắc đầu một cái: “một bộ trang sức mà thôi, ta không thiếu.” So với bộ xiêm y này, có đáng là gì.

Nàng không biết sau này ca ca có lại thích Chu Lâm Lang lần nữa hay không, nhưng chuyện hôm nay, một chút nàng cũng không hối hận. Nếu ca ca và Chu Lâm Lang hữu duyên, vậy cho dù Chu Lâm Lang không mặc xiêm y này, sau này ca ca vẫn sẽ thích, nhưng nếu.... Nếu duyên phận hai người chỉ có một đoạn nhỏ như vậy, nàng thoáng cái liền cắt đứt, đối với ai cũng là chuyện tốt.

Kiếp này ca ca thích ai cũng được, chỉ cần không phải là Chu Lâm Lang là được.

Năm nay là sinh nhật mười ba tuổi của Khương Lệth Uyển, lễ vật thu muốn nhũn tay. Chu thị biết nữ nhi yêu cái đẹp, liền chọn cho nàng một ít đồ trang sức, vậy mà nữ nhi lại ồm ồm, ngày mai muốn ra ngoài xem hoa đăng.

Ngày mai là Tết Nguyên Tiêu.

Này Tân thành tự sơ tám giờ đăng, mãi cho đến tháng giêng thập thất ban đêm mới lạc đăng, rờn rã mười ngày.

Chu thị thấy mấy ngày nay nữ nhi rất ngoan, cũng đồng ý cho đi.

Lòng Khương Lệth Uyển reo hò, trở về phòng liền mở hộp trang sức khắc hoa mẫu đơn ra —— bên trong là một bộ trang sức khắc hoa mẫu đơn cực kì tinh xảo, là sáng nay Lục Tông phái người tới đưa cho nàng. Hôm nay không khéo, Lục Tông có việc bị hoàng thượng triệu tiến cung, không thể dự sinh nhật của nàng, nhưng lễ vật lại chưa hề quên, để Đỗ Ngôn mang đến từ rất sớm.

Khương Lệth Uyển nhìn đồ trang sức, nhẹ nhàng vuốt nhẹ, thật là hợp mắt nàng.

không nghĩ tới nam nhân ngũ đại tam thô như hần, mắt chọn đồ trang sức cho tức phụ cũng không tệ lắm nha.

Chạng vạng hôm sau, Khương Lệth Uyển sau khi trang điểm xong, đeo bộ trang sức hoa mẫu đơn mà Lục Tông đã tặng lên. Son Trà mở miệng khen theo thói quen: “Tiểu thư nhà chúng ta càng ngày càng đẹp.”

Khương Lệth Uyển cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Son Trà, tâm tình rất tốt, cả người sáng rực rỡ.

Vài ngày trước đó nguyệt sự của nàng tới làm thân thể không thoải mái, làm chuyện gì cũng bó tay bó chân, bây giờ nguyệt sự đã qua, tất nhiên nàng rất vui mừng. Nàng sờ sờ ngực mình, lúc này cũng không thấy khó chịu, mấy ngày trước ngực nở nang, trướng phình, lại đau, buổi tối đi ngủ thật không thoải mái. Nàng biết đang trong giai đoạn phát triển, tất nhiên cũng mong chóng nó mau sớm trưởng thành khỏe mạnh, sau này trở nên yếu đuối tình tẻ, eo thon ngực lớn, đẹp đến nỗi làm Lục Tông không thể dời mắt.

*Mira:)))) em thực sự suy nghĩ rất sâu xa

Hôm nay xuất môn còn có Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần. Còn Khương Lệnh Đề, mấy ngày nay thân thể không khỏe nên không đi. Khương Lệnh Uyển biết vị Tứ tỷ tỷ này chỉ thích sự yên tĩnh, cuộc sống trôi qua những tháng ngày yên ổn, nên cũng không miễn cưỡng nàng. Chỉ là Khương Hữu ôm bắp đùi nàng không chịu buông tay, dính như com nắm, nói muốn đi theo nàng, cuối cùng vẫn là Điều thị đến ôm hân đi.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Khương Hữu, nàng liền đau lòng, liền đồng ý mua cho hân hai xiên kẹo đường. Khương Hữu không nghe, miệng nhovầu lên nước mắt lưng tròng, đến nỗi nàng phải hôn nhẹ lên mặt hân một cái mới thôi.

Ra cửa, Khương Dụ trêu ghẹo nói: “Khương Hữu này giống y như Nhị thúc, còn nhỏ tuổi đã yêu thích cô nương xinh đẹp.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, hai mắt cong cong như trăng non.

Bên ngoài có hai chiếc xe ngựa, Khương Lệnh Uyển và Khương Dụ ngồi chiếc đằng trước, Khương Lộc dẫn Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần ngồi chiếc phía sau, đang định xuất phát, hai tỷ đệ Tiết Tranh Tiết Vành đến. Tuy hôm nay Tiết Tranh mặc xiêm y cô nương gia, trang phục tiểu thư khuê các, nhưng cử chỉ còn dừng mảnh hơn nam tử, vừa đến lập tức nhảy lên xe ngựa, cười cười vén rèm nói: “Hiếm khi xuất môn ngắm hoa đăng, chúng ta đi cùng đi...” nói xong nàng liền ngoắc tay với đệ đệ nói: “Vành nhi, còn không mau lên đây.”

Nàng thấy đệ đệ ngượng ngùng nhún nhó, liền dứt khoát cong eo tóm lấy cổ áo Tiết Vành, trực tiếp kéo người lên xe.

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Tiết Vành tán dương: “Hôm nay Vành biểu ca ăn mặc thật đẹp.”

Cũng không hân vì ăn mặc đẹp, phải nói là bởi vì khuôn mặt kia thanh tú trắng nõn, lông mi vừa mảnh vừa dài, sống mũi cao, môi như cánh hoa, ngũ quan tinh xảo, sợ là ngay cả những cô nương gia nhìn thấy cũng hâm mộ không thôi. Khi còn bé Tiết Vành hơi mập một chút, bây giờ gầy, nhìn hai tỷ đệ ngày càng giống nhau.

Tiết Vành được khen đến nỗi khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, lỗ tai nóng lên.

Tiết Tranh vắt chéo hai chân, nhìn biểu hiện của đệ đệ, trong lòng sốt ruột.

Thầm nghĩ: không được, nàng phải tìm cách để đệ đệ cố gắng biểu hiện.

Xưa ngựa dừng lại bên bờ sông Minh Nguyệt.

Phóng mắt nhìn, chính là một đám người rộn rã, hoa đăng nhiều như sao trời.

Tiết Tranh vừa xuống ngựa, liền chạy đi như làn khói. Khương Lệnh Uyển để cho Sơn Trà đi tìm. nói cho cùng vẫn là cô nương gia, hôm nay nhiều người như vậy, tản đi không tốt.

Còn Tiết Vành, lại lẳng lặng đứng bên cạnh tiểu biểu muội.

hắn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của tiểu biểu muội, khuôn mặt phấn hồng, càng nhìn càng thích.

Khương Lệnh Uyển nhớ lời lần trước Lục Tông nói với nàng, lúc vừa xuống xe liền liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy người. nói thật, trong lòng nàng rất nhớ hân, hôm qua ở trong hoàng cung một ngày, không biết Hoàng Hậu có khó xử hân hay không. Nhưng nàng nhớ kỹ, lúc Lục Tông mười tuổi, người của Hoàng Hậu cố ý động tay động chân, chỉ là một cuộc thí nghiệm nhỏ giữa Lục Tông và Thái Tử, Hoàng Hậu liền hạ độc thủ, bây giờ Lục Tông trẻ tuổi đặc ý, trong lòng Hoàng Hậu chắc chắn cũng không thoải mái.

Cách đó không xa dưới một giá hoa đăng ——

Lục Tông nhìn tiểu cô nương phía trước đang nhìn ngó xung quanh, khóe môi cong lên. hân vừa định đi qua, liền thấy một thiếu niên trẻ môi hồng răng trắng đứng bên cạnh nàng.

Dường như nhớ tới điều gì, vàng trán Lục Tông nhất thời lạnh lẽo ba phần.

Từ nhỏ đến lớn, Khương Dụ biết Tiết Vành thích muội muội của hân, hân thường xuyên bàn luận võ nghệ với Tiết Tranh, tuy mỗi lần đều bại dưới tay nàng, nhưng cũng chân chính coi nàng là huynh đệ, còn Tiết Vành, hân cũng xem như đệ đệ ruột mà đối xử. Hôm nay thấy đôi mắt to Tiết Vành cứ nhìn muội muội mình chăm chăm, liền không thích ho nhẹ một tiếng.

Tiết Vành vội vàng dời ánh mắt, khóe miệng cong lên nhếch nhếch cười, trong lòng rất là vui mừng.

Nhưng khi hân nhìn thấy nam tử đứng dưới giàn hoa đăng kia, thấy nam tử kia tuấn lãng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập địch ý, nhất thời trong lòng hân run rẩy, liền theo bản năng dựa vào người tiểu biểu muội.

Chính lúc này, Sơn Trà được phái đi tìm Tiết Tranh thờ hồng học chạy tới, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Tiểu thư, không tốt, Tiết tiểu thư cùng một vị công tử tranh nhau cướp hoa đăng, lúc này đang đánh nhau ở phía trước.”

Giữa lúc Khương Lệnh Uyển còn đang kinh ngạc, Sơn Trà về mặt đưa đám lại bồi thêm một câu: “Nàng còn đánh gục người ta.

Chương 69

Edit: Kye

Beta: Mira

Tuy tính tình Tiết Tranh mạnh mẽ, nhưng cũng là người biết đạo, nếu không tức giận sẽ không có lí do đánh người a.

Nhưng nếu đối phương quá mức ngang ngược không hiểu lí lẽ, nàng không có cách nào khác, chỉ có thể dùng nắm đấm giải quyết. Dù sao nắm đấm này cũng có thể làm cho hần an phận một chút, mới có thể nghe nàng giảng giải đạo lí không phải sao?

Chỉ là Tiết Tranh cũng không biết, vị nam tử trẻ trung tuấn lãng bị nàng đánh ngã này, không phải ai khác, mà chính là Thái tử đương triều Lục Vân.

Bên cạnh Thái tử còn có một cô nương mặc nam trang, chính là Cửu công chúa, bây giờ cũng đã mười ba. Tuy Cửu công chúa không phải do Hoàng Hậu sinh ra, nhưng thuở nhỏ tang mẫu thân, may mắn được Hoàng Hậu đem về nuôi dưới gối, tháng ngày trời qua, nàng còn thân thiết với Thái tử hơn anh em ruột. Hôm nay Tết Nguyên Tiêu, Thái tử đưa công chúa ra ngoài ngắm hoa đăng. Từ xa xa Cửu Công chúa đã vừa ý đèn hoa đăng cá chép, Thái tử thương muội muội, liền phái người đi mua, lại bị Tiết Tranh nhanh chân chạy đến trước. Thái tử vì Cửu Công chúa, liền ra giá gấp mười lần muốn mua đèn cá chép trong tay Tiết Tranh, nhưng Tiết Tranh ghét nhất người khác đoạt đồ của nàng, tất nhiên không chịu, vì thế thủ hạ Thái tử bắt đầu uy hiếp, Tiết Tranh tức giận, liền vén ống tay áo thẳng tay đánh nhau.

Chuyện đánh nhau trên đường cái cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng một vị công tử trẻ tuổi đánh nhau với một vị cô nương vẫn là đầu tiên mọi người nhìn thấy, quan trọng hơn chính là —— tiểu cô nương kia liền đánh gục một đại nam nhân sống sờ sờ.

một đám quần chúng vây xem tròn mắt cả lên.

Thái tử đánh giá vị cô nương trước mắt, thấy nàng mặc một thân váy màu vàng nhạt thêu lá mạ xanh như ý, nhìn qua đã biết là tiểu thư của một nhà giàu có, môi hồng răng trắng, rất thanh tú xinh đẹp, nhưng hành động như vậy... Khuôn mặt anh tuấn của Thái tử tối lại: “Người là cô nương nhà ai? Mau xưng tên.”

Tiết Tranh vừa nghe liền biết người này muốn tính sổ với nàng, trong lòng có chút rục rịch, đánh giá trên dưới mặt mũi Thái tử một hồi, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Người có còn là người không, làm sao, bị bốn cô nương đánh ngã, muốn sau này tính sổ sao?”

Trước giờ Thái tử chưa từng gặp vị cô nương nào thô bạo như vậy, cũng chưa từng thấy cô nương nào có khí lực lớn như vậy.

Bây giờ hần cũng đã đến thời điểm tuyển Thái tử phi, những vương công đại thần kia suốt ngày tìm cách đem nữ nhi ăn mặc xinh đẹp của họ đi qua hần một vòng, chỉ vì muốn để người lọt vào mắt hần. hần gặp qua những danh môn quý nữ kia, mỗi người đều một bộ dáng đoan trang hiền thực, ăn một khối bánh cũng chỉ dám cắn vài miếng, chớ nói một tiểu cô nương ăn vận xinh đẹp, lại vì một cái hoa đăng lại dám ở bên đường vén tay áo đánh nhau với một nam tử.

Thái tử sờ sờ mặt mình, mới này vừa trúng một quả đấm, vô cùng đau đớn, thầm nói: Khí lực cô nương này thật lớn. Thái tử thích so tài với Lục Tông, đương nhiên từ nhỏ đã luyện võ, nô tài trong cung không ai đánh thắng được hần, nhưng tình huống chân thực ra sao, trong lòng hần quá rõ ràng.

Thái tử cắn răng nói: “cô nương, ta khâm phục người như một hán tử, sau này chúng ta so tài một lần nữa.”

Từ nhỏ tới lớn, chỉ có nàng tìm người khác đánh nhau, làm gì có người chủ động tìm nàng đánh nhau. Tiết Tranh nhất thời hứng thú, con mắt sáng lên.

Nàng đi tới, giờ tay vỗ vai Thái tử một cái.

Tuy vóc người Tiết Tranh cao gầy, nhưng so với Thái tử nam nhân hàng thật giá thật vẫn thấp hơn nửa cái đầu, nhưng khí thế như vậy, lại không thua người khác nửa phần. Nàng cười cười, đôi mắt rất có linh khí, nói: “Được, lần tới đến Trung Dũng Hầu phủ tìm ta, ta tiếp người đến cùng.”

cô nương Trung Dũng Hầu phủ. Thái tử âm thầm ghi nhớ. Hôm nay hần không có ý định bại lộ thân phận, nếu không để người Tấn thành biết hần đường đường là một Thái tử lại bị một tiểu cô nương đánh thành bộ dáng này, không biết hần sẽ mất mặt đến mức nào nữa.

Cửu công chúa nhìn Tiết Tranh rời đi, một mặt sùng bái nói: “Hoàng huynh, vị cô nương này thật lợi hại, cũng rất xinh đẹp.”

Thái tử cảm thấy mất mặt, nhưng hần là một vị chủ nhân đường đường chính chính, xưa nay sẽ không chơi trò ý thế hiếp người. hần xoa đầu Cửu công chúa, nói: “Lát nữa huynh sẽ mua cho muội hoa đăng đẹp hơn, có điều chuyện hôm nay, không được nói cho mẫu hậu biết, nhớ kĩ chưa?” Nếu mẫu hậu biết, đảm bảo sáng mai vị cô nương kia không thể thấy thái dương.

Cửu công chúa chớp mắt mấy cái, gật đầu như gà con mổ thóc nói: “Dạ.”

Sợ mất mặt mà, nàng hiểu được.

Lúc Khương Lệnh Uyển tìm thấy Tiết Tranh, mọi người vây quanh đã sớm tản đi hết, tay Tiết Tranh cầm một đèn hoa đăng cá chép tinh xảo, vừa thấy nàng, liền cười tủm tỉm tiến lên, đưa hoa đăng cá chép đến trước mặt nàng nói: “Cho.”

Khương Lệnh Uyển không cầm hoa đăng, chỉ sốt ruột hỏi: “Tỷ cùng người khác đánh nhau?”

Chuyện vừa nhắc lên Tiết Tranh giận đến nỗi không có chỗ phát tiết: “rõ ràng hoa đăng nay là tỷ nhìn thấy trước, đã trả tiền, người kia lại nhất định muốn cướp của tỷ, còn muốn cầm bạc ném tỷ. Muội xem, nói thế nào tỷ cũng là nữ nhi của Trung Dũng Hầu phủ, bạc còn thiếu sao? Nhưng người kia không buông tha, nhất định muốn có hoa đăng này, cuối cùng...”

Khương Lệnh Uyển không nhìn thấy người kia, tất nhiên cũng không biết người kia là Thái tử, chỉ nghĩ dù gì biểu tỷ cũng là tiểu thư Trung Dũng Hầu phủ, trong Tấn thành còn có người dám đụng tới nàng sao? Nàng tỉnh tề nhìn Tiết Tranh, thấy lông tóc biểu tỷ không chút tổn hại, lúc này khuôn mặt nhỏ rủ xuống, bộ dáng sắp khóc tới nơi: “Làm muội lo lắng muốn chết.”

Lúc này nghe tin, lòng nàng đều nhảy cả lên.

Danh tiếng Tranh biểu tỷ của nàng vốn không được tốt, nếu hôm nay lại gây chuyện đánh nhau trước mặt mọi người, sau này làm sao nói đến chuyện thành thân a?

Tiết Tranh nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu biểu muội, trong lòng mềm nhũn, vội vàng ôm người vào lòng, xoa xoa đầu nhỏ nàng an ủi: “Được rồi, muội xem không phải tỷ không có chuyện gì sao? Lại nói, tỷ cũng không phải không nói lý với người kia, chỉ là chưa bao giờ ta gặp người thô lỗ như vậy, nghênh ngang như con cua, làm như cả Tấn thành là hậu viện nhà hắn không bằng.”

Nhìn Tiết Tranh buồn bực, Khương Lệnh Uyển nhanh chóng vuốt ve khuyên nhủ: “Đừng nóng.”

Tiết Tranh cười cười: “Tỷ làm gì tức giận, chỉ là không ưa thôi. Nhìn hoa đăng biết chắc muội sẽ thích, sao, được không?”

Khương Lệnh Uyển cầm đèn hoa đăng từ tay Tiết Tranh, nhìn nhìn, cong môi nói: “Muội rất thích.”

Tiết Tranh nhìn tiểu biểu muội yêu thích, trong lòng cũng vui vẻ. Vốn nàng muốn đề đề đưa cho tiểu biểu muội, ai ngờ lại gây ra chuyện, huyên náo người người đều biết, vì thế nàng chỉ có thể tự mình đưa cho tiểu biểu muội.

Khương Lệnh Uyển cầm đèn hoa đăng trong tay, rất là yêu thích, vừa nhắc mắt, lúc này mới nhìn thấy Lục Tông, vội vàng gọi: “Tông biểu ca, huynh cũng tới?”

Lục Tông mặt không cảm xúc gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông không dời mắt, hôm nay hắn mặc khác ngày thường, một thân xiêm y thêu trắng lười lười, cả người càng thêm mấy phần nho nhã. Nàng suy nghĩ một chút, lúc này nhìn dưới cái giá hoa đăng cách đó không xa, nói: “Bên kia thật náo nhiệt, chúng ta đi xem một chút đi.”

Nổi tiếng nhất trong Tết Nguyên Tiêu là ngắm hoa đăng và đoán đồ đèn, lúc này có một ông lão áo xanh ngồi dưới giá hoa đăng, những đèn hoa đăng thủ công được làm khéo léo tinh xảo, từng cái từng cái treo lơ lửng sáng rực, rất là đẹp. trên đèn hoa đăng là đề đồ các đèn, chỉ cần trả lời trúng câu đồ thì sẽ nhận được đèn hoa đăng tương ứng, hoa đăng càng tinh xảo thì câu đồ đề càng khó.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cũng có mặt ở đây, đứng bên cạnh Khương Lộc.

Chuyện hương phần lần trước, Khương Lệnh Huệ đã buồn bực vài ngày, bây giờ mới xuống xe ngựa đã nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, sắc mặt tất nhiên không tốt. Nhưng khi nàng ta nhìn thấy đèn hoa đăng cá chép trong tay Khương Lệnh Uyển thì có chút thèm, ngẩng đầu nhìn nhìn, liền trông thấy một đèn hoa đăng hồ điệp treo trên cao, nàng làm nũng với Khương Lộc đang đứng một bên: “Ca ca, muội muốn có cái đèn này.”

Ông lão áo xanh nghe vậy liền mở miệng, giọng đầy hiền lành nói: “Tiểu cô nương, chỉ cần cô nương trả lời đúng câu đồ trên đèn hoa đăng, hoa đăng này sẽ là của ngươi.”

Khương Lệnh Huệ nghe có chút động lòng, nhìn hoa đăng treo trên cao, liền lẩm bẩm nói: “Hoạ khi viên, viết khi phương, đông khi đoán, hạ khi trường*.” Nàng đọc xong không khỏi nhún mày, nghi ngờ nói: “Làm gì có món đồ nào kì quái như thế?”

*Câu này nghĩa là vẽ thì tròn, viết thì vuông, đông thì ngắn, hè thì dài. Câu này là đồ mẹo theo tiếng Trung nên đừng ai cố suy diễn theo logic bản thân nha))) theo tiếng Việt nó không ra đâu.

Khương Lệnh Uyển rất thích giải câu đồ, bây giờ câu đồ trên đèn hồ điệp không khó, chỉ là một câu đồ chữ đơn giản. không phải nàng khoe khoang, câu đồ đèn này, rất ít người có thể vượt qua nàng.

Tô Lương Thần đứng bên cạnh Khương Lệnh Huệ, lúc này nhìn thấy nam tử mặc thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười lười, hai gò má mỉm cười, lòng này thoáng hạ xuống, không nhanh không chậm nói: “Ồ Đông Hải có một loại cá, không đầu không đuôi, không cột sống, đây chính là đáp án.”

Tô Lương Thần mặc một thân váy màu trắng, trên búi tóc cái một cây trâm hoa mộc lan, hơn nữa khuôn mặt nàng xinh đẹp thoát trần, thanh âm thanh thúy dễ nghe, chậm rãi mở miệng, thật sự rất ý nhị.

Khương Lộc đứng bên cạnh Tô Lương Thần, đôi mắt sáng lên, hiển nhiên đã nhìn ngây người.

Ông lão áo xanh lấy đèn hoa đăng hồ điệp xuống, đưa cho Tô Lương Thần, cười nói: “cô nương thật thông minh, đèn hoa đăng này là của cô nương.”

Tô Lương Thần tự nhiên hào phóng nói “cảm ơn”, sau đó đưa đèn hoa đăng cho Khương Lệnh Huệ nói: “Cho Huệ biểu muội.”

Khương Lệnh Huệ còn đang rơi vào sương mù, nhưng thấy Tô Lương Thần cho nàng đèn hoa đăng, liền cười nói: “Lương Thần biểu tỷ thật lợi hại...”
Nàng nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Uyên nói tiếp: “Không giống như có mấy người...”

Khương Lệnh Huệ đang nói, khi chạm phải con mắt Tiết Tranh, nhất thời im miệng không dám lên tiếng.

Thầm nghĩ: Có cái gì hay, còn không phải loại xinh đẹp không đầu óc sao!

Tĩnh tĩnh Khương Lệnh Huệ cũng trẻ con, tuy nàng không hay tính toán như Khương Lệnh Huệ, nhưng khi nhìn Tô Lương Thần một đôi mắt ẩn ẩn đưa tình nhìn Lục Tông, trong lòng tức giận, lúc này không nhịn nổi, cũng không muốn người khác ra mặt giúp nàng, liền nhìn ông lão áo xanh nói: “Ta có thể dùng giấy bút trả lời không?”

Ông lão áo xanh nhìn tiểu cô nương cực kì xinh đẹp trước mặt, trẻ trung, người nhìn người thích, liền đem giấy bút đưa cho nàng.

Khương Lệnh Uyên cầm giấy bút, nàng đầu nhìn câu đố đèn trên mười mấy cái đèn hoa đăng.

Nhìn qua một lần, liền cúi đầu viết chữ.

Những năm này nàng theo Tạ Cửu học tập, tuy Tạ Cửu nghiêm khắc, nhưng nghiêm khắc cũng có chỗ tốt, bây giờ nàng luyện được tay viết chữ nhỏ xinh đẹp, so với Chu Lâm Lang kiếp trước cũng không kém hơn bao nhiêu. Tuy nàng trải qua những tháng ngày thoải mái, nhưng dù sao cũng sống lại một đời người, không thể phụ công ông trời ưu ái, dù gì cũng phải có tiền đồ hơn kiếp trước.

Chữ viết cực kì xinh đẹp, chờ viết xong, Khương Lệnh Uyên nhẹ nhàng đặt bút xuống, quay mặt nhìn về phía ông lão áo xanh nói: “Đèn hoa đăng, ta chỉ cần một chiếc.” Nàng giơ tay, chỉ chỉ chiếc hoa đăng phượng hoàng được treo trên cao.

Đèn hồ điệp trong tay Khương Lệnh Huệ, so với đèn phượng hoàng hào hoa phú quý, đúng là không phóng khoáng.

Ông lão áo xanh nhìn chữ viết trên giấy, lập tức lộ vẻ vui mừng, lúc này mới cầm đèn phượng hoàng xuống.

Khương Lệnh Uyên nhận đèn phượng hoàng, đưa đèn hoa đăng cho Tiết Tranh nói: “Tranh biểu tỷ, cho.”

Tiết Tranh không thích những thứ này nợ của các cô nương gia, nhưng tiểu biểu muội đưa, nàng lập tức nhận lấy, hướng về Khương Lệnh Huệ nói: “Vẫn là Xán Xán nhà ta thông minh, không giống như mấy người, dung mạo không đẹp, đầu óc cũng không dễ xài.”

Khương Lệnh Huệ tức giận, chờ đoàn người Khương Lệnh Uyên đi xa, lúc này mới đi đến bên cạnh ông lão áo xanh, tức giận nói: “không phải vừa rồi người nói chỉ khi đoán đúng câu đố đèn hoa đăng mới có thể nhận đèn sao? Lúc này là có chuyện gì?”

Chẳng lẽ có khuôn mặt xinh đẹp, hoa đăng cũng có thể cho không sao.

Ông lão áo xanh nhìn tiểu cô nương được nuông chiều trước mặt, lúc này mới đưa tờ giấy tiểu cô nương kia viết đến trước mặt nàng nói: “Tiểu cô nương nhìn xem——”

“Nhìn cái gì, không phải chữ hơi đẹp chút thôi sao?”

Tô Lương Thần cúi đầu nhìn, sau đó vẻ mặt ngẩn ra, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ mặt bình thường, nhìn Khương Lệnh Huệ nói: “Huệ biểu muội, đèn hoa đăng kia là Uyên biểu muội nên có....”

Nàng dùng một chút, lại tiếp tục nói: “Uyên biểu muội đã viết hết tất cả đáp án của các câu đố đèn hoa đăng.”

.

Khương Lệnh Uyên để Sơn Trà đi mua một chiếc hà đăng*, đi sông Minh Nguyệt thả đèn.

*hà đăng: đèn thả trên sông

Lúc này Khương Lệnh Uyên thật sự không muốn Khương Dự đi theo, chỉ muốn Lục Tông đi cùng nàng. Khương Dự tin Lục Tông, tất nhiên rất yên tâm, hơn nữa hẳn không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu tâm tư muội muội? Huống hồ hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, hẳn cũng không cần phải quản nàng quá nghiêm.

Tiết Tranh nhìn tiểu đệ đệ râu rĩ không vui, nhìn gương mặt thanh tú của hần rừ xuống, có chút oan ức, liền phê bình kín đáo Khương Dự: “Sao huynh có

thể để Xán Xán cùng một ngoại nam đơn độc ở một chỗ?”

Khương Dụ lại nói: “Khi còn bé quan hệ giữa Lục Tông và Xán Xán rất tốt, ngay cả ca ca ruột như huynh còn thấy ghen tị, hơn nữa hắn cũng đã nhiều lần cứu Xán Xán, huynh tin tưởng phẩm hạnh của hắn. Hơn nữa...Ngoại nam?” Khương Dụ nhìn hai bóng người một cao một thấp kia, lạnh nhạt nói: “Rất nhanh sẽ không phải.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy Lục Tông là một kẻ hủ nút, dọc đường đi cũng không thấy hắn nói tiếng nào.

Hai người đi tới bên hồ, nhìn mặt hồ lấp lánh những hà đăng, Khương Lệnh Uyển chủ động mở miệng, cố ý trêu ghẹo nói: “Tháng ngày tốt như vậy, Tông biểu ca không hẹn ước với cô nương nhà nào sao?”

Lục Tông ngừng lại, lúc này mới nhìn về phía nàng, lạnh nhạt nói: “Hẹn.”

Hả?

Khương Lệnh Uyển nghe xong sững sờ, sau đó mới hiểu, nhất thời hai lỗ tai có chút nóng, nhanh nhanh ngồi xuống giả ngu thả đèn hoa đăng.

Ai, vốn nàng muốn trêu đùa hắn, không nghĩ lại bị hắn trêu đùa.

Lục Tông nhìn tiểu cô nương bên cạnh, thấy nàng ngồi xổm viết điều ước, viết xong liền bỏ giấy vào hà đăng. Hà đăng dùng để ước nguyện, bên trong chứa đựng những ước nguyện của các cô nương gia, xưa nay hắn không tin trò này, bây giờ thấy nàng chăm chú thành kính như vậy, cảm thấy hơi buồn cười. Nàng thả hà đăng, Lục Tông nhớ đến những nét chữ đẹp kia, liền nói: “Mấy năm qua, chữ muội tiến bộ rất lớn.”

Khương Lệnh Uyển thích nhất người khác khen nàng, mặt dày khoe khoang nói: “Ngoại trừ chữ viết, còn có những thứ khác, chỉ là Tông biểu ca không biết thôi.”

Lục Tông “Ân” một tiếng.

hắn nhìn trang sức nàng đeo trên đầu, chính là bộ trang sức hôm qua hắn tặng, liền biết ánh mắt của hắn không sai, nàng rất thích.

Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới chuyện quan trọng, vội vàng lo lắng hỏi: “Hôm qua Tông biểu ca tiến cung, Hoàng Hậu có làm khó huynh không?” Hoàng Hậu kia tính toán chỉ li, rất khó dây dưa a.

Lục Tông nói: “Yên tâm, không có chuyện gì lớn.”

Biết hắn mọi việc đều giấu trong lòng, nàng hiểu rất rõ, hắn chính là người như vậy, nhìn lạnh như băng, nhưng quả thực đau tức phụ đến đòi mạng. Nàng cũng không giấu giếm, lấy tua kiếm từ trong người ra, lầm bầm nói: “Lần trước rồi đi nhanh, muội không có cơ hội đưa tua kiếm cho huynh, này, cầm lấy...” Nàng dặn dò: “Ba trăm lạng bạc, nhưng đừng làm rơi, nếu lại vỡ, muội không mua cho huynh nữa.”

Nghe thanh âm yếu ớt của nàng, Lục Tông đưa tay nhận lấy: “Biết rồi.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhét tua kiếm vào ngực hắn, sau đó xoay người chạy đi.

Lục Tông cầm tua kiếm trong lòng ngực, thấy tiểu cô nương đã chạy đến bên cạnh Khương Dụ. Hắn vuốt nhẹ bội kiếm mấy lần, sau đó bỏ vào trong ngực.

Lục Tông không vội đi qua, giương mắt nhìn hà đăng trên sông, nhớ tới điều gì, lúc này mới đi tới bên cạnh sông, cong eo, vớt hà đăng mới thả không lâu lên.

hắn mở tờ giấy, nhìn dòng chữ nhỏ đẹp như tranh hoa, còn có tâm nguyện thật lòng. . .

Sớm sinh quý tử. Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Edit: Kye

Beta: Mira

Tết Nguyên Tiêu vừa qua, coi như qua năm mới.

Các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ tiếp tục đến Ngọc Bích đường đọc sách, mỗi ngày ngoại trừ ở ngoài đọc sách, chính là học tập cảm kì thư họa cùng nữ hồng, điều hương, trà nghệ cũng không thể thiếu. Thường ngày Khương Lệnh Uyển hay bị Tạ Cửu gây áp lực, không muốn chăm chỉ cũng phải chăm chỉ, Tết đến được buông lỏng chút, bây giờ bắt đầu học tiếp, lại cảm thấy có chút vất vả. Còn Khương Lệnh Đề là một người chăm chỉ hiếu học, xưa nay bài tập luôn hoàn thành đầy đủ, bây giờ đến tuổi cập kê, càng ngày càng trầm ổn hơn. Kiếp trước Khương Lệnh Đề là một thứ nữ ngoan ngoãn không đáng chú ý, kiếp này được mẹ cả Diêu thị yêu thương coi trọng, sau tết mang nàng ra ngoài một chút, người ngoài thấy tiểu cô nương dịu ngoan như thế, ngược lại nhiều thêm mấy phần hảo cảm. Thanh danh tốt, các gia đình cũng lục tục đến nhà cầu thân.

Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy cao hứng cho Tứ tỷ tỷ.

Nhưng trước đây, việc hôn nhân của hai vị tiểu thư đầu đều được định trước, có thứ tự lớn nhỏ rõ ràng, tuy Tứ tỷ tỷ của nàng đã đến tuổi, nhưng việc hôn nhân của Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ vẫn chưa có tin tức gì, làm sao có thể đến lượt Khương Lệnh Đề.

Khương Lệnh Đề da mặt mỏng, vừa nghe Khương Lệnh Uyển nhắc đến chuyện này, liền xấu hổ rũ rứt nói: “Lục muội muội đừng trêu chọc tỷ...”

Khương Lệnh Uyển cũng thẳng thắn không đề cập đến nữa, biểu nếu nói thêm gì nữa, Tứ tỷ tỷ chắc sẽ mắc cỡ đến nỗi đào hàm chôn chính mình mất.

Khương Lệnh Đề nói tránh đi: “Tạ tiên sinh xưa nay nghĩ sao nói vậy, hôm nay trong lòng có chút bức bối, muội đừng để trong lòng.”

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Muội không để trong lòng, muội biết Tạ tiên sinh là vì muốn tốt cho chúng ta.” Tạ Cửu là tiên sinh tốt, điểm này không thể nghi ngờ.

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội trước mặt này, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu mỹ, thật sự rất xinh đẹp, mỗi lần nàng nhìn đều không thể rời mắt nổi. Nàng suy nghĩ một chút lại nói: “Nghe nói bệnh tình phu quân Tạ tiên sinh ngày càng nặng, Tạ tiên sinh mỗi ngày ngoại trừ dạy học cho hai người chúng ta, chính là đi chăm sóc phu quân của nàng, nhắc tới quả thực khiến người ta khâm phục, nếu là tỷ... Tỷ không thể kiên cường như nàng, một người chống đỡ cả căn nhà.”

Điểm này Khương Lệnh Uyển cũng rất kính phục, một nữ nhân có thể đi đến bước này, cũng coi như không bình thường.

Khương Lệnh Uyển trở về Ngọc Kỳ viện thay đổi xiêm y, sau đó mới đi đến chỗ lão thái thái.

Kiếp trước lão thái thái tới tuổi mới rồi đi, cả gia đình lớn nhỏ đều bên cạnh, cũng coi như hưởng phúc nửa đời người, lúc qua đời cũng không có gì tiếc nuối. Nàng nhớ ngày lão thái thái qua đời, là cuối tháng chạp năm thứ ba sau khi nàng gả cho Lục Tông. Ngày ấy nếu không có Lục Tông, nàng cũng không có cách nào gặp mặt lão thái thái lần cuối. Nàng cũng muốn lão thái thái sống lâu trăm tuổi, nhưng sống lâu trăm tuổi chỉ là một kí thác tốt đẹp, chỉ cần quý trọng mỗi ngày mình trải qua, đến lúc chết đi cũng không có gì hối tiếc. Bây giờ trôi qua mỗi ngày, nàng đều quý trọng mỗi người bên cạnh.

Trong phòng lão thái thái, Chu thị và Diêu thị đều có mặt.

Bây giờ mọi người đang thương lượng chuyện hôn nhân của mấy hài tử, việc cấp bách nhất, chính là Khương Dụ và Khương Lệnh Dung.

Chu thị nói: “Mấy ngày trước con dâu có đề cập qua với Khương Dụ, Tết đến thấy có mấy vị cô nương, đều là đại gia khuê tú, mỗi người đều rất đoan lệ, nhưng Khương Dụ không có hứng với người ta, cũng không phải ngại ngần, mà là không đúng người. Con dâu cũng không muốn ép buộc, chỉ hy vọng hân có thể cưới người mình thích, dù sao những tháng ngày sau này cũng đều là hân trải qua.”

Lão thái thái là người văn minh, nhưng dù sao Khương Dụ cũng là trưởng tôn, sau này phải kế thừa gia nghiệp Vệ Quốc Công phủ, bây giờ cả ngày học hành biếng nhác, có chút kì cục, ban đầu trong lòng bà có chút thành kiến với Chu thị. Sau khi Chu thị vào cửa, khuôn mặt quá mức xinh đẹp, trong lòng bà có chút không ưa, mới đầu cũng không thể cho sắc mặt tốt. Nhưng trải qua những ngày tháng sau này, lão thái thái thấy Chu thị cũng không phải tiểu thư khuê các được ngàn vạn sủng ái, nàng có thể thành thực ổn trọng quản việc nhà, hơn nữa vừa vào cửa liền sinh trưởng tôn Khương Dụ béo trắng khỏe mạnh, quản việc nhà càng ngày càng tốt, đáy lòng bà cũng bắt đầu yêu thích con dâu này.

Nhưng lúc này Chu thị nghe lão thái thái nói lại có chút không đồng ý: “Tâm tính Dụ nhi còn chưa ổn định, người trẻ khó tránh khỏi việc tâm rối ý loạn, hôm nay thích cái này, ngày mai thích cái kia, phải thành thân xong đến lúc làm cha mới có thể ngộ ra. Con nhìn xem không phải nhị phòng cũng vậy sao? Từ lúc có nhị tức phụ, lão nhị mới có thể hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm, cho nên nói... Lời của cha mẹ mai mối không thể sai được, chúng ta nên chọn cho hân một thê tử tướng mạo đoan chính, thành thực ổn trọng, tình cảm mà, phu thê còn trẻ vẫn có thể bồi dưỡng.”

Lời này lão thái thái nói không sai, tình đầu hợp ý thành thân như Khương Bách Nghiêu và Chu thị chỉ là số ít. Thói đời, mặc kệ người là công tử thế gia, danh môn quý nữ nhà ai, việc hôn nhân cha mẹ định ra, sau khi thành thân, chán một cái, chuyện đã thành, tháng ngày trôi qua, đều nói trước khi thành thân đều phải xem qua ánh mắt, nhưng chuyện này cũng chẳng cần thực hiện. Dù sao tiểu thư nuôi dưỡng ở khuê phòng, xuất môn đeo mũ, nếu muốn xem đôi mắt, tám chín phần là phải xuất đầu lộ diện, điều này cũng không thích hợp để gả tới Vệ Quốc Công phủ bọn họ a.

Lão thái thái biết lời của bà cũng có chút vu đũa cả nắm, nhưng tức phụ trưởng tôn không thể quá mức qua loa, không thể tùy tiện nghe theo tâm tư đùa nhỏ kia được.

Chu thị có chút bất đồng cũng không dám nói lời nào, chỉ lo chọc giận lão thái thái không cao hứng. Diêu thị cười cười, thân mật kéo tay lão thái thái, những năm nay chị em dâu hai người con cùng một mẹ, quan hệ rất tốt. Diêu thị nói: “Mẫu thân cùng tẩu tẩu đều quan Khương Dụ, tâm ý đều như nhau, nếu không để tẩu tẩu tiếp tục tìm kiếm, ngày mai lại kiểm danh sách mới thương lượng với mẫu thân được không?”

Lão thái thái gật đầu, thờ dài một hơi nói: “Cũng chỉ còn cách đó, ngược lại năm nay chuyện hôn nhân của Dụ nhi nhất định phải định ra, sang năm ta

muốn ôm chặt trai.”

Sang năm muốn ôm chặt trai, đây là muốn nửa năm cuối lấy cháu dâu vào cửa a.

Chu thị nói: “Liên nghe theo ý của mẫu thân và đệ muội, ta sẽ lưu ý hơn. cô nương độ tuổi này ở Tấn thành nhiều như vậy, nếu Dụ nhi của chúng ta lại không vừa ý ai, thì chắc cũng chỉ có tiên nữ mới xứng đôi với hần. Có điều Dụ nhi là hài tử xuất chúng, không ít tiểu thư tranh nhau muốn trảy da đầu vì muốn gả cho Dụ nhi làm tức phụ đây.”

Vừa nhắc tới tôn nhi, trong mắt của lão thái thái tràn đầy yêu thương, bà rất thích nghe người khác khen tôn nhi của mình. Lão thái thái nhắc mắt, vừa thấy người đi vào, mặt tràn đầy từ ái cong môi nói: “Nhìn xem, tiểu tiên nữ nhà chúng ta đến rồi.”

Chu thị và Diêu thị quay đầu nhìn, người tiến vào là Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển có một khuôn mặt xinh đẹp, hai búi tóc chải lên, khuôn mặt trẻ trung non nớt, nhìn lão thái thái hành lễ, sau đó mới chớp chớp mắt hỏi: “Nãi Nãi đang nói gì Xán Xán vậy?”

Lão thái thái ôm tiểu tôn nữ vào lòng, nói: “đang khen Xán Xán xinh đẹp đấy, phóng mắt toàn Tấn thành, cũng không thể tìm ra tiểu cô nương thứ hai nào xinh đẹp đáng yêu như Xán Xán, thật là ông trời ban phúc cho Vệ Quốc Công phủ một tiểu tiên nữ.”

Khương Lệnh Uyển cố ý chu miệng nhỏ xinh xắn nói: “Mấy ngày trước nãi nãi còn nói Xán Xán là trái tim nhỏ của người, Xán Xán không muốn làm tiên nữ, chỉ muốn làm trái tim nhỏ của nãi nãi cả đời.”

Lão thái thái nghe xong, liền ôm tiểu tôn nữ chặt hơn, nói: “Được được được, trái tim nhỏ.”

Khương Lệnh Uyển tính tình trẻ con cười cười, hỏi: “Lúc này nãi nãi cùng nương và nhị thẩm nói chuyện gì vậy? Xán Xán muốn nghe.”

Lão thái thái nheo mắt tiểu tôn nữ: “không phải vì sốt ruột việc hôn nhân của ca ca con sao? Ca ca con cũng đã trưởng thành, năm nay thế nào cũng phải định ra việc hôn nhân, sau đó cũng phải lưu ý đến chuyện hôn nhân của Nhị tỷ tỷ và Tam tỷ tỷ của con.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Còn có Tứ tỷ tỷ. Năm nay Tứ tỷ tỷ cũng đến tuổi cập kê.”

Lão thái thái nói: “Cả ngày treo Tứ tỷ tỷ bên mép, con chỉ nhỏ hơn Tứ tỷ tỷ mấy tháng thôi, ngày mai chúng ta bắt đầu tuyển phu quân cho Xán Xán, để cho mẹ con chọn người, con chỉ biết nhìn mặt, chọn phu quân cũng không phải chỉ để chọn dung mạo.”

Khương Lệnh Uyển da mặt dày, mà khi lão thái thái nói, cũng chỉ có thể giả vờ thẹn thùng một phen, lầm bầm nói: “Nãi nãi đừng trêu chọc tôn nữ.” Lúc bốn tuổi nàng đã chọn xong rồi, cũng không phải chỉ xem mặt, nhưng khuôn mặt quả thật không tệ. Tuy nàng nông cạn, nhưng cũng không hồ đồ, nếu kiếp trước Lục Tông không đối xử tốt với nàng như vậy, nàng cũng sẽ không quyết định lại gả cho hần. Trước đây mấy năm, trong lòng nàng có chút oán hần, giận hần, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hần không phạm sai lầm gì lớn, nàng cũng nên khoan dung một chút.

Lão thái thái thấy nàng e thẹn, nói: “Xán Xán của chúng ta đã là đại cô nương, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Chu thị nhìn nữ nhi nhà mình, cũng không nhịn được nở nụ cười, sửa lại tóc mái nữ nhi, nói: “Đừng tựa lên người lão thái thái như vậy, thật nặng.”

Lão thái thái lại nói: “Tuy ta đã là một bộ xương già, nhưng vẫn còn khỏe lắm.” Khương Lệnh Uyển hơi dịch thân thể, ngoài miệng lại nói: “Thân thể nãi nãi khỏe mạnh lắm, ngày mai người dậy sớm, hai bà cháu chúng ta cùng nhau chạy bộ.”

Lão thái thái nghe xong cười không khép miệng.

nói chuyện một lúc, lão thái thái lưu Diêu thị ở lại nói chuyện riêng. Khương Lệnh Uyển theo mẫu thân đi ra sân, lúc này mới hỏi: “Nãi nãi muốn thương lượng với Nhị thẩm chuyện hôn nhân của Nhị tỷ tỷ sao?”

Chu thị nghiêng mặt nói: “Chuyện này con không cần quan tâm. Nhị tỷ tỷ đã lớn tuổi, không thể tiếp tục trì hoãn.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, tuy kiếp trước Khương Lệnh Dung ngoan hiền, nhưng những ngày lễ tết, cứ chỉ tự nhiên hào phóng, làm vui vẻ mấy tỷ muội cùng trưởng bối, cho rằng nàng rất thích hợp làm con dâu, còn nàng cùng Khương Lệnh Huệ, Khương Lệnh Huệ quá mức kiêu căng, còn nàng thiếu ốt, dung mạo lại xinh đẹp, không nhìn thấy phong thái của một vị chủ mẫu, sau đó Khương Lệnh Dung thuận lợi gả cho Tạ Trí Thanh, cùng danh tiếng trước đây cũng có liên quan. Bây giờ Khương Lệnh Dung lặng lẽ âm u tràn đầy từ khí đến độ mấy lần Nhị thẩm chủ động đến thăm nàng ta, nhưng nàng ta chỉ thích đọc sách, thêu thùa trong phòng. Nhị thẩm cũng là một người kiên trì, nhưng Nhị thúc lại không ưa, một lần hai lần không nề mặt mũi, tất nhiên hần không muốn mặt mũi kiểu thế nhà mình bị đánh trố.

Bây giờ nghe giọng điệu này, chắc chắn Khương Lệnh Dung sẽ không được gả như kiếp trước, chỉ ít đối với đại tài tử Tạ Trí Thanh, là vô duyên.

Khương Lệnh Uyển nhớ tới chuyện lần trước, liền nói: “Nương, có chuyện nữ nhi không biết có nên nói với nương hay không, nữ nhi không có chủ ý gì.”

Đại cô nương gia, có tâm sự cũng là chuyện bình thường. Chu thị là người từng trải, đương nhiên lí giải được. Nàng nắm tay nữ nhi, nói: “nói với nương, nương sẽ cố gắng nghĩ cách cho con.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Nương đừng hiểu nhầm, chuyện này không liên quan đến nữ nhi... Là liên quan đến ca ca.”

Chu thị dừng một chút, hơi kinh ngạc: “Ca ca con?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, nói chuyện áo choàng ngày ấy cho Chu thị: “... Nữ nhi thấy, có lẽ ca ca thích Chu biểu tỷ, nhưng nữ nhi biết tuy Chu tỷ tỷ tốt, nhưng cũng không xứng với ca ca.”

Chu thị nói: “Ngày ấy là con cố ý làm đổ chén trà?”

Khương Lệnh Uyển ngưng ngưng nói: “Lúc đó nữ nhi sốt ruột, không thể nghĩ ra cách khác.”

Chu thị lại nói: “Con làm rất tốt. Xán Xán, ca ca con không thể cưới Chu Lâm Lang. không nói đến quan hệ giữa nương và mợ con, Chu Lâm Lang này kiêu căng tự mãn, nếu gã đến nhà chúng ta, phòng chừng nàng sẽ gây ra chướng khí mù mịt mắt. Ca ca con là người bao che, nếu thật sự thành thân, chỉ sợ toàn tâm toàn ý đối đãi với nương tử, sẽ gây khó dễ người ở bên trong.” Lúc trước An Vương cũng đề cập với Chu thị, trước đây tình cảm huynh muội có khoảng cách, nếu nữ nhi có thể kết thành thân gia, có lẽ sẽ giảm bớt một chút, nhưng lại bị Chu thị khéo léo từ chối.

Nàng tự nói mình không thông thạo bằng mẫu thân, nhất thời chuyện của ca ca cũng có chút kì vọng, nếu có mẫu thân ở đây, kiếp này ca ca của nàng cũng không sợ lại giẫm vào vết xe đổ kiếp trước. Khương Lệnh Uyển chợt nhớ đến ánh mắt Lục Bảo Thiên nhìn ca ca ngày ấy, vội hỏi: “Nương, người thấy Thiên tỷ tỷ thế nào?”

Chu thị lập tức hiểu rõ ý nữ nhi.

Nàng nhìn mặt nữ nhi, một lát mới nói: “Thiên tỷ tỷ của con tính tình rất tốt, đối xử với người khác không tệ, nhưng nếu muốn làm chủ mẫu một nhà, vẫn không thích hợp cho lắm”

“Tại sao?” Khương Lệnh Uyển sao có thể không hiểu đây là mẫu thân muốn từ chối? Nàng nhún mày nói: “Nương, trước đây người vẫn luôn khen Thiên tỷ tỷ, hi vọng nữ nhi cùng Thiên tỷ tỷ lui tới nhiều hơn, hơn nữa nữ nhi cũng biết nàng thích ca ca, nên mới——”

“Xán Xán.”

Chu thị kêu một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Nếu ca ca cưới Thiên tỷ tỷ, vậy con tính sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển nghe xong sững sờ, háp háp môi hỏi: “Nương... người có ý gì?”

Chu thị vươn tay, sờ sờ hai búi tóc của nữ nhi, khuôn mặt nữ nhi trắng trẻo mướt mướt, hai mắt sáng long lanh, còn mềm mại hơn nàng ngày xưa nhiều. Nàng nhìn một lúc, ôn nhu nói: “Xán Xán, con thích Tông biểu ca, nương nói đúng không?”

Trong đầu nữ nhi cả ngày nghĩ gì, nàng làm nương lòng sáng như gương, sao có thể không rõ ràng?

Khương Lệnh Uyển không nghĩ tới mẫu thân nàng lại trực tiếp như vậy, nhất thời sững sờ, suy nghĩ muốn giải thích một phen, lại nghe mẫu thân tiếp tục nói: “Việc hôn nhân của ca ca không cần con quan tâm. Bây giờ con nên cẩn thận theo các tiên sinh học tập nữ hồng, chờ qua một thời gian, tự mẫu thân sẽ dạy con quản việc nhà.”

Nữ nhi mới mười ba, chuyện này vốn không cần con bé phải quan tâm. Việc hôn nhân của con trai, trong lòng nàng đã có dự định.

Khương Lệnh Uyển không còn gì để nói, chỉ gật đầu nói một tiếng “Nữ nhi biết rồi”, sau đó quay trở về Ngọc Kỳ viện.

Nàng trở về phòng ngủ, liền ngồi vào trong giường, lấy ngọc bội dưới gối giấu màu tím ra.

Mấy năm nay ngọc bội này nàng vẫn để trong ngăn kéo, sau Tết Nguyên Tiêu mới nhớ đến mà lấy ra.

Bây giờ nàng vẫn chưa thể danh chính ngôn thuận đeo nó, dù sao nàng không còn là tiểu hài tử, cũng không có đính ước gì với Lục Tông.

Nàng muốn gả cho hắn, nhưng khi nghĩ đến ca ca cùng Lục Bảo Thiên...

Nàng biết Lục Bảo Thiên thích ca ca, kiếp trước thà làm gái lơ thì, cả đời chờ ở Vinh Vương phủ, cũng không chịu tùy tiện lập gia đình. Nàng là Quận chúa Vinh Vương phủ, hồi đó Lục Tông là phụ tá đắc lực của Hoàng thượng, địa vị Vinh Vương phủ giống như nước đầy thuyền, hưởng hồ điều kiện Bảo Thiên không kém, người đến cầu thân cũng đến tranh nhau phá cửa. Tuy nàng thiên vị ca ca, nhưng cũng không thể không nói một câu —— những nam tử đến cầu thân, không thiếu những vị công tử tuấn lãng si tình.

Nàng nghĩ nếu ca ca thích Lục Bảo Thiên như vậy, đó là chuyện không thể tốt hơn, nhưng gia đình nào lại có chuyện gả cưới lẫn nhau như vậy?

Trừ phi, nàng không gả cho Lục Tông.

Con người đều ích kỉ, bây giờ chuyện này đặt trên người nàng, quả thật làm người ta do dự.

Khương Lệnh Uyển nghĩ cả buổi tối, ngày tiếp theo khi đi học mơ mơ màng màng. Tà Cửu nhìn thấy, liền phạt nàng đứng nửa canh giờ, còn mắng nàng: “Quả là gỗ mục không thể điều khắc”. Sau khi học xong, Khương Lệnh Đề động viên một lúc, sau đó mới hỏi: “Hôm nay muội luôn mất tập trung, sao vậy?”

Chuyện này tốt nhất không nên nói với Tứ tỷ tỷ, Khương Lệnh Uyển liền nói: “không có gì, chỉ là thân thể muội có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Đề cũng là người có mắt nhìn, biết Lục muội muội sợ là có tâm sự không muốn nói với nàng, nhất thời cũng không hỏi gì. Chỉ nói nàng trở về nghỉ ngơi thật tốt, chớ đem chuyện Tà tiên sinh để trong lòng.

Khương Lệnh Uyển trở về Ngọc Kỳ viện, Sơn Trà cười khanh khách đón chủ, nhìn tiểu thư mình dường như không vui, lúc này mới thu lại nụ cười, nhò giọng nói: “Lục tiểu thư, ngày mai là lễ tắm gội*, vừa rồi Vinh Vương phủ gửi thư mời, tiểu Quận chúa muốn hẹn tiểu thư đến Vinh Vương phủ tụ hội, người xem...”

*lễ tắm gội: là một trong số những ngày nghỉ của Trung Quốc thời xưa, vào ngày mừng năm

Hôm qua vừa mới nghỉ đến Lục Bảo Thiên, hôm nay Lục Bảo Thiên liền hẹn nàng.

Đúng lúc Khương Lệnh Uyển cũng muốn đi thăm dò ý tứ, liền gật đầu “Ân” một tiếng.

Tuy mới ra xuân, nhưng bên ngoài vẫn còn hơi lạnh, ngày tiếp theo khi ra cửa Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy lụa xanh ngọc bích, đầy mắt trang điểm hơi nhạt, tuy không nổi bật, nhưng khuôn mặt nàng trắng nõn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy. Kim Kết biết Lục tiểu thư thích chưng diện, tối hôm qua lần qua lần lại, sợ là ngủ không ngon, hôm nay mới có vẻ hơi tiêu tụy một chút. Nàng cầm hộp son trang điểm cho tiểu thư, nói: “Tiểu thư xem, có tính thân hơn rất nhiều.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, nhìn gương soi.

Màu sắc tươi mới, hương thơm ngào ngạt, bôi lên miệng nhỏ, còn mê người hơn anh đào, làm người ta khi nhìn không nhìn được mà muốn cắn một cái, muốn ném thử xem đây là vị chua hay ngọt.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút, lúc này mới hài lòng, đứng dậy chuẩn bị xuất môn, đi Vinh Vương phủ.

.

Hôm nay tâm trạng Lục Bảo Thiên rất tốt, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, liền nhiệt tình đi lên đón, đưa lên những món bánh ngọt tinh xảo mỹ vị: “Xán Xán, bánh nhân đậu ở chỗ muội không có hương vị giống như vậy, muội ném thử đi, ăn rất ngon.”

Kiếp trước lúc nàng gả cho Lục Tông, nàng thích ăn nhân đậu ở Vinh Vương phủ nhất.

Khi còn bé nàng đến Vinh Vương phủ chơi đùa, cũng rất thích ăn bánh nhân đậu.

Tâm trạng của nàng không tốt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới khẩu vị, sau khi ăn xong mấy khối, mới cảm thấy không ổn. Đúng nha, dù nàng không tìm không phổi thế nào đi nữa, chính ca ca ruột của mình, tóm lại cần phải để ý, sao chuyện gì cũng đều có thể ăn uống? Khương Lệnh Uyển ngừng lại, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Bảo Thiên, dung mạo cực kì xinh đẹp, hơn nữa mấy năm qua Lục Tông không ở phủ, Vinh Vương càng trân trọng nữ nhi bảo bối như quả tim của mình, cũng may tính tình Lục Bảo Thiên rất tốt, không bị Vinh Vương chiều hư, nếu không chắc sẽ còn kiêu ngạo hơn cả nàng và Tà Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Lâm Lang đang đứng nói chuyện với Tà Tinh Tinh cách đó không xa, rồi nhìn sang Lục Bảo Thiên hỏi: “Năm nay Thiên tỷ tỷ mười bốn tuổi rồi đúng không?”

Lục Bảo Thiên chớp mắt mấy cái: “Đúng nha, tỷ lớn hơn muội một tuổi.”

Chuyện của các cô nương gia không phải cái gì cũng có thể hỏi, nhưng người ta đã đến tuổi mai mối, đối với việc hôn nhân cũng rất tò mò, nên bây giờ nàng có hỏi cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên: “... Sau khi qua lễ cập kê, Thiên tỷ tỷ đã có thể lập gia đình được rồi, sau này chúng ta không thể lại lui tới gặp nhau như vậy nữa, muội có chút không nề.”

Lục Bảo Thiên nghe xong mặt liền đỏ lên, thẹn thùng tính tình lấm liếm, cùng một đức hạnh với Khương Lệnh Uyển, là người không biết xấu hổ, hôm nay vừa nhắc tới mặt liền đỏ, đúng là làm người ta ngạc nhiên. Lục Bảo Thiên cầm một khối bánh nhân đậu lên, giương mắt nhìn tiểu cô nương trước mắt, nhớ

đến người kia ngày Tết Nguyên Tiêu, liền cúi mặt trầm giọng nói: “nói không chừng, tỷ gả cho người, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt a.”

Khương Lệnh Uyển nói lời này là có ý quan sát về mặt Lục Bảo Thiên. Dù sao quen biết nhiều năm như vậy, nàng cũng tương đối hiểu Lục Bảo Thiên.

Hai tay Khương Lệnh Uyển đặt trên đầu gối, nói: “Vậy thì tốt, muội chỉ sợ sau này chúng ta không thể gặp mặt nhau.”

Lục Bảo Thiên cười cười, đáy mắt sáng lấp lánh nói nói: “thật ra chuyện hôn nhân vẫn còn sớm, lúc tết, cha tỷ vẫn đang thúc giục chuyện hôn nhân của đại ca, sốt ruột không thôi. Muội thấy đó, nhân phẩm và dung mạo ca ca tỷ rất tốt...” nói đến người ca ca Lục Tông này, Lục Bảo Thiên vẫn rất kiêu ngạo đây, nàng nhìn về phía Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh, lúc này mới nhỏ giọng bên tai Khương Lệnh Uyển: “thật ra, cha tỷ rất vừa ý Lâm Lang, hơn nữa tuổi của Lâm Lang cũng rất hợp với ca ca... thật ra tỷ cũng rất muốn Lâm Lang làm tẩu tẩu, nhưng lại cảm thấy lúc ca ca và Lâm Lang đứng cùng một chỗ có chút kì lạ, dường như ca ca không thích những tiểu cô nương, bên người ngoại trừ Đỗ Ngôn, cũng không có thiếp thân hầu hạ.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Bảo Thiên một chút, thầm nghĩ: Vị em dâu này của nàng thật tinh mắt a.

Tất nhiên Chu Lâm Lang không xứng với Lục Tông.

Nhưng kiếp trước nếu không phải là nàng, Chu Lâm Lang cố gắng một chút chắc có thể gả cho Lục Tông. Dù sao quan hệ hai gia đình rất tốt, Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên cũng là tỷ muội tốt, nếu Chu Lâm Lang không lọt vào mắt Lục Tông, không biết cô nương nào mới có thể lọt vào mắt hắn.

Lục Bảo Thiên cười dịu dàng nhìn Chu Lâm Lang cách đó không xa. Chu Lâm Lang có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, đoan trang hiền thực, tự nhiên hào phóng, xác thực là một ứng cử viên lớn. Hơn nữa trong mắt Lục Bảo Thiên, đã sớm xem Khương Lệnh Uyển là tỷ muội tốt, dưới cái nhìn của nàng, từ nhỏ ca ca rất thích thân cận với Khương Lệnh Uyển, khẳng định cũng vì xem nàng như muội muội mà yêu thương, còn cái khác, tất nhiên không suy nghĩ nhiều.

Khương Lệnh Uyển sâu sắc nhìn bóng lưng Chu Lâm Lang, lúc này mới bắt đầu dĩ vãng dài một hơi.

Lúc rời đi, Khương Lệnh Uyển cố ý tới Long Kỳ viện của Lục Tông.

Nàng biết hôm nay Lục Tông không ở quý phủ.

Người hầu hạ bên cạnh Lục Tông là Đỗ Ngôn nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, lúc này vội vàng tiến lên nghênh đón, hành lễ nói: “Tiểu nhân khấu kiến Khương Lục tiểu thư. Hôm nay Thế tử gia đến quán doanh, bây giờ vẫn chưa về.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Ta biết, ngược lại hôm nay không phải ta đến tìm hắn.” Nàng lăm lăm, đem ngọc bội trong tay cho Đỗ Ngôn: “Lần trước ta nhặt được ngọc bội, hỏi mới biết là của Tông biểu ca. Người cầm lấy, chờ đến lúc Tông biểu ca trở về, người hãy đưa ngọc bội lại cho hắn.”

Đỗ Ngôn đáp lời, cẩn thận tiếp nhận.

hắn biết Thế tử đối xử với Khương Lục tiểu thư có chút đặc thù, liền nhỏ giọng nói: “Khương Lục tiểu thư có lời gì nhắn gửi cho Thế tử gia không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu: “...không có.”

Đỗ Ngôn thấy Khương Lục tiểu thư có chút kì lạ, nhưng hắn lại không biết kì quái ở chỗ nào. Hắn cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tinh tế đánh giá một phen. Ngọc bội quý giá như thế, theo tính cách Thế tử gia, chắc chắn sẽ không vứt đồ bừa bãi...

Dường như nghĩ tới điều gì, Đỗ Ngôn ngẩn người.

Ai nha, không phải là Thế tử gia chọc Khương Lục tiểu thư tức giận đấy chứ.

Ước chừng thời gian khoảng nửa chung trà, Lục Tông trở về, hắn mặc một thân áo choàng màu tím, trang phục rất tùy tiện. Lục Tông mới tiến vào Long Kỳ viện, vô phòng không nhìn thấy ai, lúc này liền đi đến bên cạnh bàn, tự mình cầm lấy ấm trà thanh hoa hồng mạ vàng tự rót cho bản thân một chén.

Đôi mắt hắn liếc nhìn mảnh giấy nhỏ trên bàn ba chân bằng gỗ đàn hương màu đỏ, nhớ tới hà đặng ngày đó, mặt mày không khỏi nhu hòa xuống.

Đỗ Ngôn đi vào.

hắn nhìn Lục Tông, nơm nớp lo sợ tiến lên hành lễ, nói: “Thế tử gia, lúc này Khương Lục tiểu thư đưa ngọc bội cho tiểu nhân nhờ trả lại cho Thế tử gia, nói là do Thế tử gia không cẩn thận làm rơi, Khương Lục tiểu thư tình cờ nhặt được.”

Hôm nay Lục Tông đến quán doanh thao luyện binh sĩ, tình cờ gặp Thái tử Lục Vân, hai người cùng nhau thi đấu bắn tên. Thái tử không buông tha cho hắn, chỉ có thể phụng bồi, lúc đầu bắn tên, sau đó là cưỡi ngựa, đấu kiếm... Tất nhiên hắn tự mình xuất trận. Bây giờ mới hỏi phủ chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi uống chén trà, cúi đầu nhìn ngọc bội Đỗ Ngôn trình lên, vàng trăn lập tức lạnh tanh, cũng không còn tâm trạng mà uống trà nữa.

hắn đứng lên cầm lấy ngọc bội, hỏi: “Người rời đi bao lâu rồi?”

Đỗ Ngôn ngăn ra, vội vàng đáp: “Trước khi Thế tử gia trở về, chắc cũng đã được nửa khắc thời gian.”

Lục Tông nghe xong, liền bỏ ngọc bội vào trong ngực, lập tức nói: “Chuẩn bị ngựa.”

Chương 72

Edit: Kye

Beta: Mira

Son Trà ngẩng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, lại nhìn Kim Kết bên cạnh một chút. Kim Kết nhìn nàng khẽ lắc đầu, hai người đều không dám lên tiếng. Dù sao hầu hạ bên cạnh Lục tiểu thư sáu bảy năm, hai người hiểu nhất chính là nghe lời đoán ý, biết bây giờ tâm tình tiểu thư không tốt, bớt nói một chút vẫn tốt hơn.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy buồn phiền, gờ tay vén màn xe ngựa nhìn ra bên ngoài, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn người đánh xe nói: “đi Vinh Vương phủ.”

Kim Kết ngăn người, hỏi: “Tiểu thư roi đồ ở Vinh Vương phủ sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu.

Đúng, nàng có đánh roi đồ ở Vinh Vương phủ.

Xe ngựa quay lại, bánh xe chuyển hướng, dừng lại trước Vinh Vương phủ một lần nữa. Khương Lệnh Uyển không chờ nha hoàn lấy ghế, liền nhấc váy nhảy xuống. Kim Kết nhìn thấy mà tim gan run rẩy, chặn lại nói: “Lần tới tiểu thư không được hành động như vậy nữa.” Nếu bị ngã, không biết Quốc Công gia và phu nhân sẽ đau lòng đến mức nào nữa.

Khương Lệnh Uyển cười cười, thầm nghĩ: không phải vì nàng đang gấp sao?

Vậy mà lúc nàng tới cửa, liền thấy Lục Tông mặt lạnh đi ra, có vẻ rất gấp gáp.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển hồi hộp. Chân tay luống cuống nhìn hắn, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước.

Đúng là Lục Tông đang rất vội, vừa đi tới cửa liền nhìn thấy tiểu cô nương nhà người ta, có chút ngạc nhiên. Hắn ngó ngán, thấy nàng lui thêm một bước nữa chính là bậc thang, hắn nhanh chóng tiến lên, bắt lấy cánh tay của nàng. Nàng nhỏ nhẻ, khí lực hắn lớn, tất nhiên lập tức xách người tới trước mặt. Lúc này Lục Tông cũng không để ý cái gì mà nam nữ có khác nữa, nhú mày hỏi: “Mất đồ đâu?” hắn phát hiện nàng nhú mày, có lẽ là do được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ bị người khác trách mắng, giọng liền mềm mại hơn một chút, hỏi: “Muội chạy tới đây làm gì?” Khương Lệnh Uyển có khứu giác rất nhạy bén, bây giờ một đại nam nhân như Lục Tông, trên người toàn mùi mồ hôi, rõ ràng mới về chưa kịp tắm rửa.

Mùi không dễ ngửi, bản năng nàng có chút ghét bỏ.

Lần này quay lại, nàng muốn gặp Đỗ Ngôn lấy lại ngọc bội kia, sau đó làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng nhìn tình huống trước mắt, có lẽ là do nàng mơ mộng quá rồi. Nhưng Lục Tông... không phải muốn kiếm nàng đi? Khương Lệnh Uyển không có cốt khí rụt đầu, một đôi mắt to lay lay nhìn Lục Tông, mở miệng nói: “Muội đánh roi đồ, muốn trở về tìm. Tông biểu ca, huynh thả muội ra trước được không? Tay muội đau...”

hắn là kẻ quanh năm ở quân doanh toàn đàn ông, khí lực lớn, tay chân tinh tế của nàng sao có thể là đối thủ của hắn? Nếu cổ tay nàng bị thương, không viết được chữ, chắc chắn Tạ Cửu lại nói nàng quá được nuông chiều từ bé. Huống hồ bây giờ bọn hạ nhân đều đang nhìn a.

Nghe lời Khương Lệnh Uyển nói, Lục Tông buông lỏng tay, nhưng không thả người ra, chỉ kéo nàng vào trong.

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông sẽ không hại nàng, nhưng vẫn hơi sợ dáng vẻ này của hắn một chút. Nàng bước theo hắn, vừa đi vừa hỏi: “Tông biểu ca dẫn muội đi đâu?”

Bước chân Lục Tông không dừng lại, chỉ lạnh nhạt nói: “không phải bị roi đồ sao? Huynh dẫn muội đi tìm.”

Được, còn muốn giáo huấn nàng a.

Khương Lệnh Uyển quệt miệng, nếu lát nữa hắn dám bắt nạt nàng, nàng sẽ khóc cho hắn xem, xem hắn có dám phạt nàng hay không?

Kim Kết và Son Trà cũng bị dọa sợ, căn bản không nghĩ rằng Vinh Thế tử sẽ đối xử với Lục tiểu thư như vậy. Tuy thường ngày Vinh Thế tử không hay cười, nhưng cũng là một chủ nhân rất có phong độ. Hai nha hoàn cũng sợ, sau đó nghĩ đến danh tiết của tiểu thư nhà mình, vội vàng đi theo. Vậy mà mới nhấc chân, lại bị Đỗ Ngôn ngăn cản.

Nếu đến mức này, Đỗ Ngôn còn không biết Thế tử gia và Khương Lục tiểu thư có quan hệ gì, vậy mấy năm qua hắn ở bên cạnh chủ nhân thật uổng phí. Đỗ Ngôn mặc một thân xiêm y cổ tròn màu xanh đen, thanh tú nhỏ nhắn, là một người dễ gần. Hắn hành lễ với Kim Kết, Sơn Trà, nói: “Hai vị công nương tạm thời dừng bước, Thế tử chỉ muốn nói với Khương Lục tiểu thư mấy câu, chúng ta đều là hạ nhân, vẫn đừng nên đi quấy rầy.”

Kim Kết thận trọng hơn, biết lợi hại trong chuyện này, nhìn Đỗ Ngôn nói: “Tuy quan hệ giữa tiểu thư chúng ta và Vinh Thế tử rất tốt, nhưng nói tóm lại Vinh Thế tử vẫn là nam nhân, nếu chuyện truyền đi, vậy thanh danh tiểu thư....”

Đỗ Ngôn mỉm cười trấn an: “Kim Kết cô nương yên tâm, phẩm hạnh Thế tử như thế nào cô nương còn không hiểu sao? Hơn nữa, vừa rồi cô nương cũng đã nói, quan hệ của Khương Lục tiểu thư với Thế tử rất tốt. Khi còn bé, Thế tử còn từng cứu mạng Khương Lục tiểu thư, bây giờ lại có thể làm hồng thanh danh Khương Lục tiểu thư hay sao? Hạ nhân Vinh Vương phủ chúng ta, từng người đều rất kín miệng, không bao giờ huyên thuyên chuyện gì, nếu hôm nay Kim Kết cô nương nháo lên, không có chuyện cũng thành có chuyện, truyền đi sẽ không tốt cho thanh danh Khương Lục tiểu thư.”

Kim Kết thấy Đỗ Ngôn ngăn cản, ở đây lại là Vinh Vương phủ, hai người nha hoàn bọn họ cũng chẳng thể làm gì. Có điều Đỗ Ngôn nói đúng, phu nhân không hay khen người, nhưng lại khen ngợi Vinh Thế tử không dứt, có thể thấy phẩm hạnh Vinh Thế tử rất tốt. Hơn nữa Vinh Thế tử là biểu ca của tiểu thư, như thế nào đi nữa, chắc cũng sẽ không có chuyện gì.

Nghĩ như vậy, Kim Kết yên lòng hơn một chút: “Được, vậy ta và Sơn Trà đứng đây chờ.”

Đỗ Ngôn lại nói: “Bên ngoài gió to, hai vị cô nương cần thận kéo bị lạnh, hay là vô trong ngồi một chút?”

Kim Kết lắc đầu: “không cần, hai chúng ta chờ ở bên ngoài, nếu Đỗ đại ca có việc, cứ đi làm đi.”

Đỗ Ngôn biết Kim Kết đây là đã nhường nhịn lắm rồi, cũng không được voi đòi tiên, liền cùng đứng canh giữ cùng hai nha hoàn ngoài sân Long Kỳ viện.

Còn bên này, Khương Lệnh Uyển bị Lục Tông kéo vào phòng.

Lòng nàng phát sầu, không biết nên giải thích như thế nào.

Theo lý thuyết khi còn bé nàng và Lục Tông là thanh mai trúc mã mấy năm, nhưng sau khi lớn cũng chỉ gặp mặt mấy lần thôi, cũng không nói được vài câu nữa. Đúng là nàng muốn gả cho hắn, nhưng cô nương gia cần phải rụt rè, nàng không thể hành động quá mức, bây giờ quan hệ hai người con chưa thân thiết đến trình độ này a. Nàng cúi đầu nhìn tay Lục Tông đang nắm lấy cổ tay nàng, khóe miệng cong cong, có chút hoài niệm đáng về bá đạo của hắn.

Có điều ——

Phi phi phi, sao nàng lại không có cốt khí như vậy? Còn thích bị hắn bắt nạt?

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông đóng cửa, nàng rút tay ra, chạy vào một góc. Nhưng Lục Tông chỉ cần vài bước là đuổi tới, đem người dòn vào góc tường, sau đó mới lấy ngọc bội từ trong lồng ngực: “Muội quay lại tìm cái này?”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi không thừa nhận.

Đúng, nàng hối hận rồi. Vừa ra cửa liền hối hận. Cảm thấy bản thân mình hành động thật ngu ngốc. Tuy Lục Bảo Thiên thích ca ca nàng, nhưng ca ca lại không có tâm tư gì với nàng ấy, nàng vội vã làm muội muội tốt, trước tiên liền muốn chặt đứt quan hệ với Lục Tông, làm chuyện thật ngu xuẩn. Khương Lệnh Uyển nàng là ai, chỉ vì anh em hai nhà thành thân qua lại không hợp lẽ nghi, nghĩ cũng không nghĩ, liền buông tay Lục Tông? Đây không phải chuyện nàng nên làm.

Nàng liếc mắt nhìn ngọc bội, thấy thái độ Lục Tông không tốt, liền dờ thói xấu của cô nương gia nói một đằng làm một nẻo: “Mẹ muội nói không thể nhận khỏi ngọc bội này của Tông biểu ca, hôm qua tình cờ muội kiểm thấy nó ở trong ngăn tủ, nên muốn trả cho huynh... Vậy không được sao? Muội làm vậy không đúng sao?”

Lục Tông cúi đầu.

Thân thể tiểu cô nương nhỏ nhắn, sống lưng thẳng dựa vào vách tường, coi như ngẩng đầu nhìn hắn cũng rất vất vả, dù sao nàng cũng nhỏ bé như thế.

Lục Tông xiết chặt ngọc bội trong tay, hơi cúi người, một tay nâng hông nàng, dùng sức, ôm cả người nàng lên, lúc này mới có thể thẳng thắn đối mặt với nàng.

Khương Lệnh Uyển nhất thời ngượng ngùng, phòng không cho bản thân té xuống, hai tay nàng ôm lấy vai Lục Tông, đôi chân lơ lửng, như con gà luộc, đỏ mặt nói: “Lục Tông, huynh... huynh làm gì vậy?”

Lục Tông không để ý tới nàng, bây giờ sắc mặt của hắn cũng chẳng dễ nhìn, chỉ mở miệng hỏi: “Ý của muội là... muội không thích?”

một đôi mắt to của Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông gần trong gang tấc, gật đầu nói: “Muội trả cho Tông biểu ca, sau đó Tông biểu ca đưa cho công nương huynh thích, không tốt sao?”

Lục Tông lại nói: “Lúc trước mà muội muốn có nó.”

Khương Lệnh Uyển dòn lực đẩy hắn một cái, thấy Lục Tông vẫn không nhúc nhích, lúc này vẻ mặt như đưa đám nói: “Bây giờ muội không muốn nữa

không được sao?”

“không được.” Lục Tông trầm mặt nói: “Ngày đó huynh không đồng ý muội còn tức giận, bây giờ nói không cần là không cần, làm gì có đạo lý nào đơn giản như vậy?”

nói như thế, dường như muốn trách nàng không nói lý. Khương Lệnh Uyển sững sờ gương mặt nhìn hần, mặc dù hần tức giận có chút bá đạo, nhưng tính tình tiểu cô nương bướng bỉnh, biết hần đang quan tâm nàng, bá đạo hung hăng chút lại càng thêm mị lực. Nhưng khi nàng ngửi thấy mùi trên người hần, lại thấy hần ôm nàng mãi không buông, tư thế này làm nàng không còn tí sức lực nào, nàng chỉ đành nhỏ giọng nói: “Huynh thật hôi, huynh đi tắm trước, sau đó hai ta nói chuyện có được không?”

Lục Tông cũng lo lắng mùi mồ hôi trên người hần làm nàng khó chịu, nhìn nhìn mặt nàng, có chút không yên lòng: “Vậy muội không được rồi đi?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “không đi.”

Lúc này Lục Tông mới buông tay, đặt nàng xuống, nói: “Chờ một chút, huynh ra ngay.”

Thấy Lục Tông xoay người đi vào phòng tắm, Khương Lệnh Uyển xoa xoa mặt, thở dài. Nàng đánh giá bài trí xung quanh phòng Lục Tông, phòng hoàng sạch sẽ, cách bài trí khác hoàn toàn với Ngọc Kỳ viện. Nàng xoa cổ tay, cảm thấy hơi đau, sau đó đi đến chỗ ghế gỗ mun sau tủ sách ngồi xuống, nhưng trái tim nhỏ lại cứ đập thình thịch âm ỹ.

Rất nhanh Lục Tông đi ra, tổng cộng không tới nửa khắc.

Nàng thấy Lục Tông thay đổi một thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười lười, đuôi tóc có chút ướt, vô hại hơn mấy phần. Nàng rũ mắt, không nhìn hần, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, trong lòng suy nghĩ nên nói với hần như thế nào.

Tuy nói tắm rửa rất đơn giản, nhưng điều này cũng giúp Lục Tông bình tĩnh lại. hần nhìn tiểu cô nương hai tay nâng cằm, gương mặt không còn như bánh bao khi còn bé, nhưng cũng rất mềm mại, đáng yêu. Nàng cũng không thêm ngẩng đầu nhìn hần, chỉ quẹt miệng, dường như rất tức giận.

Lục Tông cảm thấy hành động trước đó của hần hơi quá đà rồi. Nhưng hần đã quen ở trong quân doanh, gặp chuyện luôn dùng những thủ đoạn trực tiếp, nàng là một tiểu thư khuê các, lúc này hần là bị hần dọa sợ đi.

Lục Tông đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, khoát tay, Khương Lệnh Uyển lập tức cảnh giác dựa lùi vô phía sau.

Lục Tông lúng túng thu tay về, nhẹ nhàng nắm thành quyền, đặt ở bên mép ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Lúc này có làm muội bị thương không?” Khí lực hần lớn, tiểu cô nương da dẻ trắng nõn, đụng một cái liền in dấu hồng.

Khương Lệnh Uyển là người thích ức hiếp người khác, thấy Lục Tông không còn hung hăng như lúc này, liền có chút sức lực chế nhạo nói: “Khí lực Tông biểu ca thật lớn, ngay cả biểu muội của mình cũng khi dễ.”

Lục Tông nhìn dáng vẻ hung hăng của nàng thấy thật thú vị, cũng không biết lúc này là ai ôn tồn bảo hần cùng nhau nói chuyện. hần cũng thăm dò tính khí của nàng, ngồi sang một bên, nắm chặt tay nàng, đặt ngọc bội vào lòng bàn tay nàng: “Lần sau đừng làm rồi.”

Khương Lệnh Uyển há miệng, có chút không tự nhiên nói: “Ngọc bội này...”

Lục Tông nhìn nàng một chút nói: “Đã đưa cho muội, kiếp này đều là của muội. Xán Xán, huynh không hi vọng muội trả lại.”

Khương Lệnh Uyển thấy ngọc bội kia hơi phồng tay, nàng nhìn Lục Tông, sau đó xiết chặt ngọc bội, lầm bầm một câu: “Vốn muốn quay lại lấy, không nghĩ huynh sẽ trở về nhanh như vậy. Muội còn muốn suy nghĩ thêm đây.”

Lục Tông hỏi: “Muội nghĩ cái gì?”

Nghĩ, trả đồ lại cho hần?

Nàng cũng không dám kể chuyện này với hần, dù sao chuyện của ca ca và Lục Bảo Thiên, nàng không thể can thiệp nhiều quá. Nàng vì muốn tốt cho ca ca, nhưng chuyện này cũng không thể miễn cưỡng, nếu ca ca không thích Bảo Thiên, vậy nàng sao phải từ bỏ Lục Tông? Lục Tông rất tốt a, thương vợ, cam lòng cho nàng xài bạc, mỗi ngày xong việc đều trở về phủ, xưa nay không trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng rất ít xã giao. Nam nhân tốt như vậy, nàng cứ thế từ bỏ, chẳng phải đầu nàng bị cửa kệp sao?

Nhưng hôm nay không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Chỉ ít hần cũng để ý đến nàng, không xem nàng như hài tử.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái nói: “Bây giờ không nghĩ gì hết, muội muốn về nhà.”

Lục Tông nói: “Huynh đưa muội về.”

Khương Lệnh Uyển đứng dậy, vội nói: “không cần, tự muội về.” nói xong, nàng liền đi ra cửa. Nàng quay đầu, thấy dường như Lục Tông có chút không vui, đứng im tại chỗ.

Khương Lệnh Uyển nắm ngọc bội trong tay, suy nghĩ một lúc.

Lúc này mới khẽ cắn răng chạy tới.

Nàng nhón chân kéo cổ Lục Tông, hôn lên môi hắn một cái, sau đó che mặt chạy ra ngoài.

.

Khương Lệnh Uyển trở về phủ, trong lòng đã bình tĩnh trở lại. Vừa vào cửa, bọn hạ nhân theo quy củ hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lệnh Uyển nở nụ cười rạng rỡ, tâm trạng vui vẻ. Sơn Trà không hiểu, lúc này khuôn mặt này còn héo úa, sau khi nói chuyện với Vinh Thế tử xong, mặt lại vui mừng như nhặt được bạc.

Trong lòng Sơn Trà nghi hoặc: Lục tiểu thư làm rơi cái gì, kiếm được rồi lại vui như vậy?

Khương Lệnh Uyển cong môi, lúc đi tới hành lang, tình cờ gặp Tô Lương Thần. Khuôn mặt cười của Tô Lương Thần khi nhìn thấy nàng có chút hoảng hốt, một lúc sau mới tỉnh táo lại, nói: “Uyển biểu muội.”

Khương Lệnh Uyển gọi một tiếng “Lương Thần biểu tỷ” xem như xong, lúc này nàng thu lại nụ cười đi về phía Ngọc Kỳ viện.

Tô Lương Thần giơ tay sờ sờ mặt mình, ánh mắt hơi đắm chiêu. Khi còn nhỏ nàng đã rất chăm chút khuôn mặt này, cũng được cho là trời sinh quyền rũ, hơn nữa nàng cũng hết sức bảo dưỡng, tránh chỗ nên tránh, sau khi trang điểm, liền xinh đẹp hơn bảy tám phần. Nếu không phải nàng, khuôn mặt này cũng chỉ bình thường mà thôi. Nhưng nàng đang cố gắng, người bên ngoài cũng đang cố gắng, Khương Lệnh Uyển này kế thừa dung mạo Chu thị, lại biết trang điểm, quả thực là một đối thủ khó giải quyết.

Nàng chậm rãi đi, đúng lúc gặp Khương Lộc vừa mới hồi phủ.

Những năm này nàng ở Vệ Quốc Công phủ, ngoại trừ lấy lòng lão thái thái, cũng tận lực lôi kéo người ngoài, ai có thể lôi kéo liền lôi kéo. Nàng ăn nhờ ở đậu, không cần để ý mặt mũi, ngược lại chỉ cần tìm cơ hội vu oan mình, những năm này luôn bị khinh thường, nàng sớm sẽ có năng lực đòi lại. Tô Lương Thần mềm mại nói: “Hôm nay Lộc biểu ca về thật sớm.”

Khương Lộc thấy Tô Lương Thần, đôi mắt sáng lên. Tô Lương Thần hiểu ý, đuổi nha hoàn bên cạnh ra chỗ khác, đi với Khương Lộc ra phía sau sơn giả. Chỗ này không có người, Khương Lộc cũng không quá bận tâm, liền ôm thân thể Tô Lương Thần hôn lên, trên dưới sờ loạn, miệng nhỏ hôn hít không ngừng. Tô Lương Thần có chút ghét bỏ dáng vẻ gấp gáp của Khương Lộc, nhưng dù sao hắn cũng là nhị công tử Vệ Quốc Công phủ, nàng chỉ có thể chịu oan ức, nhắm mắt làm ngơ giả vờ ngênh đón.

Tuy Khương Lộc hồ đồ, nhưng cũng thật tâm yêu thích Tô Lương Thần, thiếu niên nóng máu, có những lúc không thể kìm chế, hơi kích động một chút. Hắn thở hổn hển nói: “Lương Thần, ngày mai huynh nói với cha mẹ, cưới nàng làm vợ có được không?”

Nếu Tô Lương Thần là người chịu theo số mệnh, Khương Lộc tất nhiên là ứng cử viên phù quân số một, nhưng từ khi nàng nhìn thấy Lục Tông, Khương Lộc đã không còn lọt vào mắt xanh của nàng nữa. Hơn nữa, Khương Lộc chỉ là con trai trưởng chi thứ hai, sau này Vệ Quốc Công phủ lại thuộc về Khương Dự, nếu nàng thật lòng muốn gả, cũng phải nghĩ cách gả cho Khương Dự chứ không phải người trước mặt này. Tô Lương Thần ngoan ngoãn dựa vào lòng Khương Lộc, nói: “Lộc biểu ca, chuyện này cho muội suy nghĩ lại được không?... Dù sao tình huống của muội...”

Khương Lộc nghe những lời này tim gan đều đau, ôm eo thon Tô Lương Thần, hôn lên môi nàng một cái, nói: “Có huynh, sau này sẽ không để người khác bắt nạt muội. Nếu Lục muội muội lại gây phiền phức cho nàng, ngày mai huynh sẽ tìm cách giáo huấn nàng ta một chút. Nha đầu kia từ nhỏ đã bị chiều hư, tính tình rất kiêu căng.”

Hắn nắm tay nàng đặt lên môi, mắt đưa tình nói: “Cả đời này huynh sẽ tốt với muội. Chờ muội suy nghĩ kỹ, nói với huynh, nhất định huynh sẽ về vang cưới muội vào cửa.”

Tô Lương Thần giương mắt, đôi mắt dịu dàng dâng lên ánh nước, nói: “Lộc biểu ca, huynh đối với muội thật tốt.”

Khương Lộc nhìn, trong lòng lại ngứa, cúi người che kín môi hôn thêm một lần nữa.

.

Khương Lệnh Uyển vui vẻ trở về Ngọc Kỳ viện, nhìn mấy nha hoàn quét sân đang thi thắm, liền có chút ngạc nhiên.

Nhưng khi nàng đi tới, mấy nha hoàn kia lại không dám nói lời nào.

Khương Lệnh Uyển vào phòng, để Sơn Trà ra ngoài hỏi một chút, tay nàng nắm ngọc bội, nhớ hành động hôm nay với Lục Tông, cảm thấy lỗ tai hơi nóng.

Sơn Trà đi vào, mang chuyện đã hỏi rõ mười đầu đuôi kể lại... “Cái kia, hôm nay Hạnh Nhi đang quét sân liền thấy nhị công tử và biểu tiểu thư đi ra phía sau sơn giả...” Sơn Trà là tiểu cô nương, không dám nói thêm, liền giơ tay lên, mấy đầu ngón tay hợp lại, hai tay đung vào nhau, làm ra tư thế ám muội, đỏ mặt nói: “Là... đang hôn môi.”

Khương Lệth Uyển ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Tô Lương Thần và Khương Lộc lại...

Từ trước đến giờ Sơn Trà không có ấn tượng tốt với Tô Lương Thần, bây giờ nghe được chuyện này, trong đáy lòng càng thêm khinh thường nàng ta. Nàng nhàu mày, một mặt xem thường nói: “Đại cô nương gia, lại hôn môi với nam tử, quả thực... quả thực không biết xấu hổ, tiểu thư, người thấy nô tỳ nói có đúng không?”

không biết xấu hổ.

Khương Lệth Uyển nhất thời chột dạ, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Edit: Kye

Beta: Mira

Tô Lương Thần cũng không ngờ chuyện này sẽ bị nha hoàn nhìn thấy, trong lòng sốt ruột, suy nghĩ một lúc liền chủ động đi tìm lão thái thái. Lão thái thái trên mặt có vẻ không quan tâm đến việc trong nhà, việc lớn việc nhỏ đều giao cho Chu thị, chỉ khi có chuyện đại sự mới tìm lão thái thái thương lượng một chút, nhưng đã sống đến tuổi này, trong phủ có chuyện gì có thể qua mắt bà?

Tô Lương Thần mặc một thân váy xanh lá, đôi mắt hồng hồng quỳ gối khóc trước mặt lão thái thái, thân thể nhỏ bé gầy yếu, như nụ hoa bị dập nát.

Dù sao đã nuôi nhiều năm như vậy, tóm lại vẫn có tình cảm. Tuy lão thái thái hiểu rõ trong lòng cháu ngoại này đang suy nghĩ điều gì, nhưng ăn nhò ở đậu như vậy, nếu không vì mình mà suy nghĩ, sợ rằng cũng không thể tồn tại. Kể vật cũng không có gì xấu, chỉ cần không hại đến người khác, bà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Lão thái thái để Lý ma ma bên cạnh nâng người đứng dậy, nói: “Biết con bị ủy khuất, chờ lát nữa ta sẽ giáo huấn Lộc nhi.”

Tô Lương Thần chỉ biết khóc, bà vai run run, không lên tiếng.

Lão thái thái đỡ người đến trước mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng tràn đầy nước mắt, nói: “Con yên tâm, chuyện này ta sẽ không để bọn hạ nhân nói luyên thuyên. Lộc nhi giống như cha hấn, không ngờ lại đã ức hiếp đến tận người trong nhà...” Lão thái thái nhỏ giọng nói, cầm tay Tô Lương Thần hỏi: “Con nói với ta một chút, nếu con thích Lộc nhi, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện của con xem sao.”

Tô Lương Thần nhìn lão thái thái, đôi mắt to mông lung, nàng theo bản năng cắn môi, sao có thể không biết lão thái thái đây đang muốn dò hỏi mình? Trong lòng bà ta, chỉ sợ Khương Lộc nhị công tử cũng không là gì đi. Nếu lúc này nàng nói đúng, còn không thể không gả cho Khương Lộc làm chính thê hay sao?

Nàng cũng không vừa mắt Khương Lộc không có tiền đồ gì kia.

Tô Lương Thần cắn môi không lên tiếng.

Ý đã tỏ rõ.

Lão thái thái thở dài, cũng thở phào nhẹ nhõm, bà nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Tô Lương Thần, khuôn mặt ôn hòa, nói: “Hài tử tốt, ta hiểu ý của con. Đừng khóc, nếu làm bị thương con mắt thật không tốt. Con trở về nghỉ ngơi thật tốt, bà ngoại sẽ không bạc đãi con. Sau này ta sẽ kiếm một vị hôn phu tốt cho con, chuyện này sẽ không để con chịu thiệt. Chỉ là chuyện lần này hại con chịu oan ức, là Vệ Quốc Công phủ chúng ta xin lỗi con.”

Tô Lương Thần gọi một tiếng “nãi nãi”, sau đó lao vào lòng ngực lão thái thái khóc nức nở, oan ức làm sao, giống như lão thái thái là nhánh cỏ cứu nguy duy nhất của nàng ta vậy.

Lão thái thái nhắc tay vỗ sống lưng cháu ngoại, cũng có chút đau lòng, lầm bầm nói: “Hài tử đáng thương, nếu mẹ con vẫn còn sống thì tốt rồi...”

Sau đó Lý ma ma đưa Tô Lương Thần trở về.

Những năm nay hành vi cử chỉ của biểu tiểu thư bà đều đặt trong mắt, nếu không phải mẫu thân biểu tiểu thư mất sớm, nàng cũng sẽ không phải chịu những oan ức như vậy. Khi đưa đến sân viện, Lý ma ma mới mở miệng động viên vài câu: “Tô tiểu thư, việc hôm nay quả thực là oan ức cho tiểu thư, lão tổ tông nhất định sẽ thay Tô tiểu thư lấy lại công đạo...” Bà nhìn tiểu cô nương trước mặt, đau lòng nói: “Tô tiểu thư nghỉ ngơi đi, sáng mai tỉnh lại sẽ là một ngày mới.”

Ánh mắt Tô Lương Thần chân thành, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn Lý ma ma.”

Tô Lương Thần xoay người đi vào trong viện, nhất thời oan ức trên mặt cũng biến mất không còn.

Có lẽ làm ra chuyện trái với lương tâm, báo ứng liền đến.

Đêm hôm đó Khương Lệnh Uyển hưng phấn đến nỗi không ngủ được, sau nửa đêm liền sốt cao, cả người nóng như lò lửa, sốt đến choáng váng.

Gác đêm hôm đó là Kim Kết, Kim Kết xưa nay cẩn trọng, khi dùng bữa tối, đã cảm thấy Lục tiểu thư có gì đó không đúng, lúc này mới cố ý đề ý hơn một chút, không ngờ tiểu thư thực sự bị bệnh.

Khương Lệnh Uyển sốt nóng đến mơ màng, sống lưng ướt sũng, tắm y có thể vắt ra nước được rồi. Kim Kết vội vàng lau thân thể cho nàng, thay cho nàng một bộ tắm y sạch sẽ.

một lần bệnh này, ngày hôm sau cũng không cần phải đi học, chỉ có thể nằm trên giường nhỏ dưỡng bệnh.

Lục Bảo Thiên nghe tin này, lập tức đứng dậy chuẩn bị đến Vệ Quốc Công phủ thăm Khương Lệnh Uyển. Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, nàng thay đổi một thân váy màu vàng thêu là mạ xanh như ý, trang điểm một phen, sau đó liền mang hai nha hoàn Khinh La và Tiểu Phiến đi đến Vệ Quốc Công phủ.

Lục Bảo Thiên bước nhanh đến tiền viện, đúng lúc gặp phải Lục Tông. Lục Tông thấy nàng vội vã, hiếm thấy mở miệng hỏi một câu: “Sáng sớm đã muốn đi đâu?”

Lục Bảo Thiên nhìn ca ca, liền nhủ thầm nói: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm qua muội thấy Xán Xán còn rất khỏe mạnh, vậy mà tối hôm qua liền phát sốt, bây giờ đang nằm trên giường nhỏ, cũng không biết thế nào rồi. Muội muốn đến thăm muội ấy một chút.”

Đêm hôm qua Lục Tông cũng ngủ không ngon, nghe Lục Bảo Thiên nói xong, con người chìm xuống, lập tức nói: “Huynh đưa muội đi.”

Lục Bảo Thiên ngạc nhiên: “không phải hôm nay huynh có chuyện cần làm sao?”

Lục Tông nói: “Chỉ là ít chuyện vụn vặt trong doanh trại, huynh để Đỗ Ngôn đi thông báo một tiếng là được rồi.”

Lục Bảo Thiên không ngờ, nàng hiểu ca ca nhất, làm việc rất có quy tắc, điều này giống như cừu cừu đã thành thói quen. Bây giờ đưa nàng đi Vệ Quốc Công phủ là chuyện đương nhiên, nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hai huynh muội lên xe ngựa, Lục Bảo Thiên nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của ca ca, hỏi: “Ca ca lo lắng cho Xán Xán sao?”

Lục Tông nhìn muội muội hần một chút. không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

Khương Lệnh Uyển mặt mày u sầu nằm trong giường nhỏ, tóc tai rối tung, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lại đen lay láy rất có thần thái. Lúc này cha mẹ lo lắng căn dặn một phen, nàng thật vất vả mới có thể để hai người rời đi, ca ca lại đến dặn dò, còn tưởng nàng là tiểu hài tử sao.

Khương Lệnh Uyển quệt miệng, nhủ thầm nói: “Muội chỉ không cẩn thận nhiễm phong hàn, ca ca đừng ngạc nhiên như thế.”

Khương Dự xem muội muội này như bảo bối, đừng nói là phong hàn, coi như mất đi một cọng tóc hần cũng thấy đau lòng. hần nói: “Son Trà đang rất bôi rồi, xưa nay muội sợ đắng, huynh đến nhìn muội uống thuốc xong, một giọt cũng không thừa, xong huynh mới đi.” hần dừng lại một chút: “Đờ đến lúc muội lại cố ý lén lút đổ thuốc đi.”

Hóa ra đang dụ dỗ nàng.

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào khác, nhưng không thể không thừa nhận, nàng thích có người che chở nàng như thế. Nàng chợt nhớ đến chuyện Chu Lâm Lang, cảm thấy rất xin lỗi ca ca, nhưng mà... Nàng nhìn ca ca một chút, thầm nghĩ: Nàng cũng vì muốn tốt cho hần. Trước đây nàng luôn được nuông chiều, không thích nghe nhất là câu “ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi”, nàng không thích người khác thay nàng quyết định, nhưng hôm nay đến phiên bản thân nàng, lại dùng phương thức giống nhau đối với ca ca.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, có chút áy náy, mi mắt dày như hai cây quạt nhỏ, thanh âm mềm mại hỏi: “Sau này ca ca cưới tẩu tẩu, còn có thể tốt với muội sao?”

Khương Dự mỉm cười tuấn lãng, giơ tay búng lên cái trán tròn bóng của muội muội nhà mình, nói: “Đương nhiên, Xán Xán là bảo bối cả đời của ca ca, chờ đến khi tóc muội bạc trắng, mọc đầy nếp nhăn, muội vẫn là muội muội yêu quý nhất của ca ca....”

Khương Lệnh Uyển “xì” cười thành tiếng, tiếng cười mang lệ. Lời nói thật êm tai, nàng rất thích nghe.

Kiếp trước chuyện của nàng và ca ca, nàng rất rõ ràng. Chung quy lúc lựa chọn giữa nàng và Chu Lâm Lang, ca ca vẫn chọn Chu Lâm Lang, có lẽ đây không phải là lựa chọn, nhưng đối với nàng mà nói, là nàng bị bỏ rơi. Chuyện này trách ai đây? Nàng chưa từng trải qua việc khắc cốt ghi tâm yêu thích một người, cho nên không giải thích được những câu chuyện tình cảm nam nữ, không giải thích được vì sao Tạ Cửu là một tiểu thư khuê các mười ngón

tay không nước xuân, lại vì một nam nhân bình thường, cam nguyện chặt đứt quan hệ với gia tộc, không oán không hận rồi đi.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, đưa tay khỏi đệm chăn, tay nhỏ trắng nõn ôm lấy cánh tay ca ca, nói: “Lời của huynh hôm nay muội sẽ nhớ kĩ.”

Khương Dụ nói: “Nếu không nhớ, huynh sẽ viết giấy đưa cho muội.”

Hai huynh muội đang trò chuyện, Kim Kết đi vào, quỳ gối hành lễ nói: “Đại công tử, Lục tiểu thư, Vinh Thế tử và tiểu Quận chúa sang thăm tiểu thư.”

Khương Dụ cũng không ngạc nhiên, dù sao quan hệ hai nhà xưa nay rất thân thiết, chỉ có Khương Lệnh Uyển có chút bối rối. Hôm qua nàng có chút hưng phấn, hành động quá đà, nhưng lúc đó nàng đầu suy nghĩ nhiều như vậy? Tuy nàng muốn Lục Tông phải yêu nàng, nhưng nàng lại lo lắng hành động của nàng sẽ dọa hấn chạy mất a.

Khương Lệnh Uyển đang mải suy nghĩ, Lục Tông và Lục Bảo Thiên đã bước vào.

Hôm nay Lục Bảo Thiên rất chú ý đến trang phục của nàng, nhìn sáng sủa đáng yêu, rất có sức sống. Nàng vừa thấy Khương Dụ bên giường Khương Lệnh Uyển, gò má đỏ lên, tình tứ gọi một tiếng “Dụ biểu ca”, sau đó mới đánh giá sắc mặt người đang nằm trên giường nhỏ.

Tiểu cô nương đáng dấp xinh đẹp, bây giờ sắc mặt hơi trắng xám, lại thêm mấy phần suy nhược, làm người ta thật muốn yêu thương. Lục Bảo Thiên lo lắng, ngồi xuống ghé theo bên giường, cầm lấy tay Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Xán Xán, muội khá hơn chưa? Tỷ thấy sắc mặt muội không tốt, nếu vẫn không thoải mái, tỷ để cha đi mời ngự y đến khám cho muội.”

Lục Bảo Thiên tâm tư đơn giản, nàng cho rằng tự nàng ẩn giấu rất tốt, nhưng trên thực tế tâm tình đều viết hết lên mặt, bây giờ trong mắt tràn đầy lo lắng, là sự thật.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển ấm áp, nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy đã kinh động đến Thiên tỷ tỷ.”

Lục Bảo Thiên thờ dãi một hơi, nói: “Xem muội nói kìa, chúng ta lớn lên cùng nhau, tỷ còn xem muội như muội muội ruột đây, muội sinh bệnh, tỷ đương nhiên phải đến thăm một chút.”

Nghe Lục Bảo Thiên nói, Khương Lệnh Uyển theo bản năng liếc nhìn Lục Tông, thấy ăn mặc như vậy, rõ ràng hôm nay có việc cần ra ngoài. Nhưng nàng thích nhất là hấn để nàng ở vị trí thứ nhất, khoe miệng cong cong, sau đó nhìn Lục Bảo Thiên nói: “Cảm ơn Thiên tỷ tỷ, thật ra muội cũng khỏe lắm rồi, chỉ là cha mẹ và ca ca không cho muội đứng dậy, làm như muội yếu ớt lắm vậy.”

Khương Dụ mặt một thân xiêm y cổ tròn thiên thanh, một đầu tóc đen được búi lên tỉ mỉ, quan tâm đến muội muội, là một ca ca rất tốt. Lục Bảo Thiên liếc mắt nhìn, lỗ tai ửng hồng, nói: “Dụ biểu ca thật tốt, không giống như ca ca tỷ, khi còn bé tỷ không chịu uống thuốc, ca ca cũng không dỗ dành, trực tiếp nắm miệng tỷ đổ vào, một viên mứt quả cũng không cho.”

Khương Lệnh Uyển gạt mắt mấy cái, trong lòng thầm nói.

... Kiếp trước, nam nhân ôm nàng dụ dỗ nàng, mớm thuốc cho nàng từng li từng tí là ai vậy?

Khương Lệnh Uyển cảm thấy nàng thật không phúc hậu, dường như cũng có chút minh bạch tình cảm ca ca đối với Chu Lâm Lang. Nàng nhìn về mặt oán giận của Lục Bảo Thiên, vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Cũng may Tông biểu ca ca không phải ca ca muội...”

Khương Dụ nghe xong không nhịn được cười lên, nhún mày nói: “Hiện tại biết ca ca tốt với muội bao nhiêu chưa? Muội nha, kiếp trước không biết đã làm chuyện gì tốt, kiếp này mới có thể làm muội muội của huynh.”

Này, chiếm tiện nghi mà còn khoe mẽ.

nói chuyện một lúc, Khương Dụ đi ra ngoài kiểm tra xem thuốc của muội muội làm đến đâu rồi. Lục Tông suy nghĩ một chút, cũng đi theo ra ngoài.

Lục Bảo Thiên không nhịn được liếc mắt nhìn Khương Dụ, thấy hấn đi rồi, có hơi mất mát, nhưng cuối cùng vẫn là thẹn thùng, sợ bị người khác nhìn ra, lúc này lại cúi đầu tiếp tục nói chuyện với Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển nói chuyện với Lục Bảo Thiên câu được câu không, sau đó Lục Bảo Thiên đứng dậy đi ra ngoài, Khương Lệnh Uyển mới một mình ngồi trên giường suy nghĩ. Chuyện tình cảm, nhắc tới cũng kì quái, mặc kệ trải qua mấy kiếp, vẫn sẽ không thay đổi. Ánh mắt Lục Bảo Thiên nhìn ca ca, rõ ràng tràn ngập tình cảm. Tuy hôm nay là đến thăm nàng, nhưng mặc đồ này, cũng không phải là nữ tử vì người mình thích mà trang điểm sao? Nhưng ca ca nàng, rõ ràng vô ý với Lục Bảo Thiên... Tình cảm kia, sau này có thể bồi dưỡng được sao?

thật xa đã ngủ được một mùi thuốc, Khương Lệnh Uyển không ngẩng đầu, mày liễu nhăn lại, dứt khoát giả như nằm xuống, làm nũng nói: “Ca ca, chút nữa muội uống thuốc được không?” Nàng thấy ca ca không trả lời, liền nghiêng đầu nhìn một cái, thấy Lục Tông đi vào, lúc này mới sùng sốt một lúc, sau đó kinh hô một tiếng, đem chăn trùm kín mặt, cuộn mình như cái bánh bao.

Lục Tông vươn tay kéo chăn khỏi người nàng, Khương Lệnh Uyển ồn ào mơ hồ không rõ: “Đừng.”

Kim Kết đi phòng chính lấy mứt quả chưa về, bây giờ cô nam quả nữ một phòng, nếu truyền ra ngoài, thanh danh nàng sẽ mất hết. Khương Lệnh Uyển không ngăn nổi sức lực của Lục Tông, gãy gục một lúc chần vãn bị kéo xuống, lộ ra cái đầu lạnh lợi, khuôn mặt nhỏ hơi ửng hồng, trắng trẻo mẫm mẫm, hai con mắt to tròn đầy nước, nhìn thật câu người.

Nàng nhìn Lục Tông, nhớ tới chuyện hôm qua, có chút không tự nhiên: “Huynh đừng nhìn người ta như vậy được không?” Bây giờ nàng có bệnh, cũng không trang điểm, nhìn vào khẳng định không xinh đẹp.

Lục Tông nhìn khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển, tiểu bánh bao mềm mại biến thành tiểu cô nương yếu đuối, quả là chuyện khiến người ta ngạc nhiên. Hắn nhìn không dời mắt, luôn suy nghĩ nên làm thế nào mới tốt, hôm qua hắn bị hành động của nàng dọa cho choáng váng, một người đứng trước thiên quân vạn mã sắc mặt không đổi, nhưng không thể ngăn cản tiểu cô nương hôn hắn một cái.

Miệng nhỏ hôm nay không đánh son, môi nhỏ trắng xám, nhưng hôm qua khi nàng hôn hắn, son kia dính lên môi hắn, giống như mùi hương trên người nàng vậy.

Lục Tông giờ tay, sửa lại tóc mái cho nàng.

Thấy thân thể nàng muốn rút về, hắn dứt khoát ôm cả người nàng lên, giống như rút cây củ cải chôn ở trong chăn.

Khương Lệnh Uyển có chút choáng váng, sau đó coi như chấp thuận, đầu nhỏ dựa vào lồng ngực của Lục Tông, như con chó nhỏ ngửi một cái: “Hôm nay huynh thật thơm a, muối rất thích mùi xà phòng.”

Lục Tông chưa bao giờ thân mật quá với một tiểu cô nương như thế, nhưng hôm nay thấy nàng không từ chối hắn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hắn ôm nàng, thấy nàng mặc một thân tâm y màu hồng thêu hoa lan, lộ ra một đoạn cổ trơn bóng, tinh tế trắng nõn, không đeo cái gì.

Nhìn hắn không nói lời nào, Khương Lệnh Uyển nhận ra. Nàng nhìn một cái, vội vàng che kín cổ áo, đôi mắt tròn trĩnh, làm bầm một câu: “Huynh nhìn cái gì?”

Sắc lang bại hoại, bên trong nàng cũng không có mặc yếm đâu.

Lục Tông có chút oan uổng.

Đúng là hắn không cẩn thận nhìn một chút, có điều nếu nàng không nhắc nhở, chắc chắn hắn sẽ cố nhìn xuống nữa. Hắn nắm lấy cánh tay nàng, ăn mặc mỏng, cánh tay càng thêm tinh tế, Lục Tông nhíu mày nói: “Hơi gầy.”

Khương Lệnh Uyển đắc ý cười nói: “Nếu như con mập như hồi còn bé, vậy sao được? Muội còn mong mình có thể gầy thêm chút nữa đây.” Nàng nói chuyện với hắn, vừa ngẩng đầu lên đã thấy hắn chăm chú nhìn nàng, có chút dọa người, sau một khắc, nàng thấy hắn cúi người xuống, lúc này mới vội vàng giờ tay đặt lên môi hắn: “Muội bị phong hàn còn chưa khỏi mà.”

Hắn muốn hôn nàng, nàng hiểu rõ.

Hôm qua nếu nàng đã chủ động hôn hắn, vậy là nàng đã quyết định.

Lục Tông nhìn đôi mắt to trong gang tấc, nắm tay nàng bỏ ra, không nói một câu, liền đề môi lên. Hôm qua hắn để nàng chạy thoát, hôm nay tất nhiên phải đòi lại.

Chuyện như vậy, nam nhân chủ động vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74

Edit: Kye

Beta: Mira

Hôm qua như chuồn chuồn lướt, ngoại trừ đụng môi một cái, răng còn suýt va vào nhau. Nếu nói là tự vị gì, thì sẽ giống như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, ăn tươi nuốt sống, dù biết đó là bảo vật, lại không cảm giác được mùi vị gì.

Hôm nay miệng đối miệng, tuy rằng hai người có chút câu nệ, nhưng thắng ở chỗ bầu không khí, một người bị bệnh, tiểu cô nương nhu nhược đáng yêu, quần áo đơn bạc, lông mày đen nhánh, môi hồng không tô son, bị một đại nam nhân máu nóng ôm vào ngực, nếu không có hành động gì, quả thực là không còn gì để nói.

Khương Lệnh Uyển cảm giác tuy tuổi nàng còn nhỏ, thân thể chưa nảy nở, nhưng so với tiểu cô nương cùng tuổi mà nói, cũng coi như thướt tha yếu đuối, hai tiểu bánh bao trước ngực cũng không nhỏ. Nàng lặng lẽ mở to mắt, thấy Lục Tông nhắm mắt, biểu hiện chăm chú, hôn rất cẩn thận, mi mắt dài dài đảo qua mặt nàng, có chút ngứa, làm nàng muốn bứt một cái, so sánh xem lông mi ai dài hơn.

Lục Tông hôn miệng nhỏ, ôn nhu mềm mại, dùng sức hôn mấy lần, muốn khắc sâu hơn một chút. Nhưng hắn cũng nhớ rất rõ đây là khuê phòng của nàng, chẳng mấy chốc nha hoàn hầu hạ sẽ đi vào, còn có Khương Dụ và Bảo Thiên.

Cuối cùng Lục Tông hôn một cái, rất nhanh ngẩng đầu lên.

hắn ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lệnh Uyển hơi hồng, đôi mắt đầy nước mang theo ý cười nhợt nhạt. Kỳ thực nàng không nắm chắc được nàng và Lục Tông có thể ở chung với nhau hay không, nhưng kiếp trước hai người từng là phu thê, gắn bó keo sơn với nhau. Lục Tông là một đại nam nhân, nam nhân có chuyện mà nam nhân nên làm, về điểm này xưa nay Lục Tông chưa từng hồ đồ, buổi tối không chỉ chăm sóc nàng chu đáo, đến nỗi làm nàng không muốn động dậy, đều là hắn lau rửa cho nàng. Nàng ý lại hắn, tin tưởng hắn, nên bây giờ hôn hắn, cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Nếu hắn nghe lời nàng một chút, sau này nàng lại cho hắn hôn, hơn nữa còn mở miệng trước.

Nhưng Lục Tông không biết a.

Nếu như nàng một chút then thùng gương cũng không có, vậy nàng cũng mệt quá đi. Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, định tỏ vẻ xấu hổ, liền nghe được thanh âm Lục Bảo Thiên từ bên ngoài truyền đến: “Đi.”

Nương nàng đến a!

Khương Lệnh Uyển biến sắc, vội đẩy Lục Tông một cái: “Huynh đứng sang một bên.” Sau đó oạch một cái chui vào trong chăn, ngoan ngoãn nằm im.

Ngay sau đó, Chu thị và Lục Bảo Thiên cùng nhau đi vào.

Chu thị nhìn Lục Tông đứng bên cạnh cửa sổ, có chút kinh ngạc, Lục Tông sắc mặt hờ hững kêu: “Đi.”

Chu thị cười cười, sắc mặt như thường: “Tông nhi cũng tới a.” Nàng nhìn toàn phòng, thấy một nha hoàn cũng không có, không khỏi nhíu mày. Còn nữ nhi nàng, nằm trên giường nhỏ, đắp kín chăn hồng, yên lặng, thật ngoan ngoãn. Nàng đi tới, ngồi xuống ghế thêu bên cạnh giường, giờ tay sờ mặt nữ nhi, nói: “Sao mặt đỏ thế này, vẫn còn nóng sao?”

Khương Lệnh Uyển giả vờ lim dim mở mắt ra, mềm mại gọi một tiếng: “Nương.” Sau đó nũng nịu nói: “Nữ nhi không sao, chắc là do nóng quá.”

Chu thị nói: “Vậy thì tốt.”

Nàng liếc mắt nhìn chén thuốc sứ trắng nhỏ để trên bàn gỗ tứ đàn ba chân, bung lên, oán giận nói: “Ca ca con làm việc thật không đáng tin cậy, nương đã dặn dò hắn muốn hắn tận mắt nhìn con uống hết chén thuốc, bây giờ không biết người đã chạy đi đâu. Nhanh, Xán Xán, ngoan ngoãn uống hết thuốc đi con.”

Nhìn chén thuốc đen thui thui lù, mũi hơi đắng, Khương Lệnh Uyển đứng dậy, lông mày nhíu lại, có chút ghét bỏ. Đúng lúc này Kim Kết cầm bụng một đũa ớt hoa quả đi vào, Khương Lệnh Uyển liền uống thuốc rồi bỏ ớt hoa quả vào miệng, đôi mắt đầy nước tỏ vẻ oan ức. Thuốc này đắng quá.

Lục Bảo Thiên thấy Khương Lệnh Uyển uống thuốc xong muốn nghỉ ngơi, liền nói: “Vậy...Đi, con cùng ca ca trở về, ngày mai chúng con lại đến thăm Xán Xán.”

Chu thị nhìn khuôn mặt cười dịu dàng của Lục Bảo Thiên, lại nhìn Lục Tông một cái, nói: “Con thật có tâm.”

Lục Tông và Lục Bảo Thiên nói lời tạm biệt với Chu thị, lúc này mới rời khỏi Ngọc Kỳ viện. Vừa ra ngoài, Lục Bảo Thiên luôn thích nói chuyện cũng không nói lời nào nữa, nàng liếc mắt nhìn ca ca, mày liễu nhíu lại, dường như có tâm sự.

Hai huynh muội đi được nửa đường, liền gặp phải Tô Lương Thần và nha hoàn thiếp thân bên cạnh nàng ta, Đan Quế.

Tô Lương Thần đang đến Ngọc Thạch đường để học tập, đụng phải hơi người trước mắt quả thật có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, hai gò má tươi cười khéo léo nói: “Biểu ca và tiểu quận chúa cũng tới, hai người đến thăm Uyển biểu muội sao?”

Lục Bảo Thiên có gặp qua Tô Lương Thần mấy lần. Nàng biết quan hệ giữa Khương Lệnh Uyển và Tô Lương Thần không tốt, Tô Lương Thần này qua lại rất gần với Khương Lệnh Huệ bên chi thứ hai. Nàng biết Khương Lệnh Huệ xảo quyết ngang ngược thế nào, bản năng không thích, nên cũng không có ấn tượng tốt với Tô Lương Thần. Ca ca nàng anh tư xuất chúng, tự cao tự đại, từ lúc ca ca trở về, những cô nương từng nhìn thấy ca ca kia, đều nghĩ cách để quen thân với nàng. Từng người trước kia né tránh nàng thật xa, bây giờ lại như ba ba dính người. Nàng rất ghét bỏ, nhưng đó là với những vị cô nương ái mộ ca ca, mà vị trước mắt này... Nhìn thấy ca ca cũng chỉ liếc mắt một cái chứ không nhìn thêm nữa, thật là ngạc nhiên.

Nhưng mà hai chữ biểu ca, nàng cũng có thể mở miệng gọi sao?

Nếu đổi lại là những ngày thường, Lục Bảo Thiên còn có thể mở miệng châm chọc một phen, dù sao nàng cũng không phải người đối nghịch với Xán Xán. Nhưng bây giờ quả thật nàng không có tâm trạng gì, trong lòng lộn xộn, chào hỏi xong liền rời đi.

Đan Quế nhìn hai huynh muội đi xa, than thở: “Tiểu thư, Vinh Thế tử thật tuần tú.”

Tô Lương Thần cong môi nói: “Đúng vậy.” Lục Tông không chỉ có dung mạo xuất sắc, gia thế cũng cao quý, hơn nữa trẻ như vậy đã cùng Phùng tướng quân chinh chiến sa trường, vì Đại Chu lập ra chiến công, là đại tướng mà Phùng Hoài Viễn tí mỉa vụn đáp, sau này Phùng Hoài Viễn lui xuống vị trí Đại tướng quân, tất nhiên sẽ để Lục Tông kế thừa. Nam tử như vậy, mới là phu quân lí tưởng của nàng.

Tô Lương Thần rũ mắt nghĩ.

Cây cao chúc lớn, thật không thể chèn vào đâu.

Tô Lương Thần hồi thần, liền nhìn thấy Khương Lộc. Mặt nàng lập tức đỏ lên, kéo nha hoàn xoay người rời đi. Khương Lộc có chút vội, mau chóng đuổi theo, chặn trước mặt nàng, vội vàng nói: “Lương Thần, nàng đừng nóng giận, huynh...”

“Lộc biểu ca.” Tô Lương Thần ngẩng mặt lên, đôi mắt hiện lên ánh nước: “Nếu Lộc biểu ca còn xem muội là biểu muội, liền chừa cho muội một chút thanh danh, đừng tìm muội, có được không?”

Khương Lộc biết trong phủ có lời đàm tiếu, cũng biết hôm qua Tô Lương Thần bị lão thái thái gọi đi hỏi chuyện. Hôm qua hắn muốn đi an ủi nàng, nhưng dù sao bây giờ cũng đang ở đầu ngọn sóng, nếu hắn còn xuất hiện, thanh danh của nàng sợ rằng sẽ bị hắn hủy mất. Thấy nàng khóc, Khương Lộc vội vàng cách xa ra một chút, lại sợ nàng chạy đi, liền nói: “Lương Thần, chuyện này là huynh không đúng. Muội yên tâm, huynh sẽ bảo vệ thanh danh của muội, nãi nãi có hỏi huynh cũng sẽ nói là do huynh bắt nạt muội, không liên quan tới muội. Lương Thần, muội đừng tức giận được không? Muội sinh khí trong lòng huynh rất khó chịu.”

Tuy Khương Nhị gia phong lưu, nhưng nam nhân cũng sẽ có lúc bị té nhào*, cưới Diêu thị xong, tính sùng thể cũng không kém Khương Bách Nghiêu là bao. Khương Lộc giống tính Khương Nhị gia, từ đáy lòng yêu thích vị biểu muội này, cũng thật tâm muốn thành thân với nàng.

*beta: cái này tui cũng không biết giải thích sao nữa, đại khái trong trường hợp này chắc mọi người cũng hiểu ha, có ý là dù phong lưu thì cũng sẽ có lúc bị kim chân lại mà té nhào ấy (có thể là vậy...tui chỉ hiểu theo ý tui thôi...)

Tô Lương Thần biết hắn hồ thẹn, nhũn mày nói: “Cảm ơn Lộc biểu ca, muội còn muốn lên lớp, muội đi trước một bước.” nói xong, liền vội vã chạy về phía Ngọc Thạch đường.

Khương Lộc nhìn bóng dáng yểu điệu ngày càng xa, nhớ đến nước mắt của nàng, lòng đau như kim châm.

Thanh Bình là gã sai vặt của Khương Lộc, cũng hiểu chuyện giữa Khương Lộc và Tô Lương Thần. Hắn biểu được tính tình của vị biểu tiểu thư này, dung mạo xuất chúng, hằng ngày hay lui tới với Tam tiểu thư, vì thế sẽ qua lại trước mặt Nhị công tử nhiều hơn, là nam nhân đều sẽ động tâm. Thanh Bình khom lưng nói: “Nhị công tử chó nóng vội, tiểu thư chẳng qua bận tâm mặt mũi hai bên, nếu bây giờ Nhị công tử cứ đuổi hoài không buông, sợ rằng sẽ dọa người chạy mất.”

Khương Lộc sao có thể không biết đạo lí này, nhưng hắn thực sự không yên tâm. Mỗi ngày hắn đều nhớ đến nàng, buổi tối cũng ngủ không yên.

Thanh Bình nói: “Theo như tiểu nhân nhìn thấy, tóm lại Tô tiểu thư là đang ở nhờ nhà chúng ta, cũng sẽ không rời đi ngay, chờ mọi chuyện qua đi, nhị công tử lại đến. Tiểu cô nương gia mà, thích nhất trang điểm son phấn, nhị công tử tìm đúng cách là được. Nhị công tử si tình, cùng Tô tiểu thư cũng là hai bên tình nguyện, Tô tiểu thư sẽ nhanh chóng quên đi thôi.”

Nghe lời như thế, Khương Lộc yên tâm hơn phần nào. Cũng đúng, Lương Thần cũng yêu thích hắn a. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt Khương Lộc trầm xuống, nhìn Thanh Bình hỏi: “Chuyện này là kẻ không muốn sống nào luyên thuyên? Xem ta có lột da người kia hay không.”

Thanh Bình nói: “Tiểu nhân có tra qua, là nha hoàn bình thường ở viện Lục tiểu thư, tên Hạnh Nhi... Hạnh Nhi nói nhìn thấy nhị công tử và Tô tiểu thư thân thiết, không có đầu óc liền đi nói lung tung, ngài xem...”

Gân xanh trên trán Khương Lộc nổi lên, xiết chặt nắm đấm mạnh mẽ đâm vào cây khô bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “thật là một chủ nhân không có đầu óc, dạy dỗ nha hoàn cũng không có đầu óc.”

Rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, Lục Tông đưa muội muội Lục Bảo Thiên trở về Vinh Vương phủ, sau đó liền đi đến doanh trại. Thái tử Lục Vân đã chờ ở đó từ lâu. Lục Tông thấy thái tử một thân trang phục cười ngửa, tuổi trẻ nóng tính, anh tư bộc phát, cầm cung tên trong tay, đang chỉnh cung.

Thái tử vừa thấy Lục Tông, liền nhắm mũi tên hướng trước mặt hắn.

Lục Tông sắc mặt không đổi, cung kính hành lễ.

Tay cầm cung tên của Thái tử vẫn chưa hạ xuống, mũi tên chĩa thẳng vào trán Lục Tông, lấp sẵn cung, chỉ cần hắn buông lỏng tay, Lục Tông chắc chắn phải chết. Phía sau, Thái giám thiếp thân của Thái tử là Nguyên Mậu nhìn thấy, bị dọa sợ đổ đầy mồ hôi, chỉ lo Thái tử nhất thời trượt tay, bắn cung ra ngoài. Nhưng Thái tử mỉm cười, ánh mắt thanh minh. Hắn nhìn vàng trán quạnh quẽ của Lục Tông, sau đó thu hồi cung, đem cung tên trong tay ném vào lòng ngực Nguyên Mậu.

Nguyên Mậu run lên, vội vàng nâng cung tên, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Thái tử xoay bước đi qua, vỗ bả vai Lục Tông, nói: “đi, bồi cô cười ngửa.”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, đi theo Thái tử ra ngoài.

Hai người rong ruổi một phen, vẫn là Lục Tông thắng hơn Thái tử một bậc. Có lẽ quen thua rồi, hôm nay Thái tử cũng không tỏ vẻ khó chịu, dù sao cũng lớn rồi, trầm ổn hơn còn bé mấy phần. Hắn ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía Lục Tông, tùy ý hỏi: “cô đợi người một lúc lâu, người làm gì giờ mới tới?”

Lục Tông đáp: “Thăm bệnh.”

Ngắn gọn sáng tỏ, dường như không muốn nói với hắn nhiều hơn. Thái tử nhìn vàng trán Lục Tông, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, suy đoán: “đi thăm tức phụ?”

Ánh mắt Lục Tông sáng lên, nhìn Thái tử, không phủ nhận.

Thái tử sang sảng cười to, nói: “Nhìn người uy phong lẫm liệt như vậy, sau này thành thân, còn không để tức phụ quản chặt mình sao. Sao? Vẫn là tiểu bánh bao lần trước?” Thái tử cẩn thận nhớ lại, đại khái quá khứ đã trôi qua nhiều năm, có chút không rõ ràng, chỉ nhớ tiểu nữ oa bụ bẫm, nhìn rất đáng yêu. Hắn nhìn Lục Tông, trong mắt có chút ước ao, hắn ước ao tự hắn có thể thành thân với cô nương mình thích.

Hắn nhìn xa xa, gió thổi áo choàng bay phấp phật: “Kỳ thực ta cũng ước được giống như người. cô cũng muốn như người ra chiến trường giết địch, làm chuyện nam nhi nên làm.” Hắn thoáng cúi đầu, lẩm bẫm nói: “... Cũng muốn nuôi dưỡng một cô vợ từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi, mà không phải là những danh môn quý nữ của những quan lại được ứng tuyển vào vị trí Thái tử phi đầy âm u từ khi kia, những cô nương kia, một bữa ăn bao nhiêu com, một miếng com nhai bao nhiêu lần, rất quý cù. Lục Tông, nếu có thể, cô muốn đổi với người.”

nói xong, Thái tử vung roi ngựa trong tay, “giá” một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa chạy ra xa, một người một ngựa, tiêu sái rong ruổi.

Phùng Hoài Viễn cười ngựa đến bên cạnh Lục Tông, nhìn Thái tử cách đó không xa, nói: “Thái tử trẻ tuổi nóng tính, một phen cừ chỉ vừa rồi, con đừng để trong lòng.”

Lục Tông nói: “sẽ không. Thái tử không có ý đồ gì xấu, chỉ có chút tranh cường háo thắng.”

Phùng Hoài Viễn gật đầu, cũng rất tán thành.

Tính cách Thái tử rất thẳng thắn, ngay cả Hoàng thượng cũng là một người khoan dung rộng lượng, tuy rằng trước kia có khoảng cách với Vinh Vương, nhưng cũng chưa chân chính làm gì hại đến Vinh Vương phủ, ngược lại vị Hoàng Hậu kia... Quá mức nhỏ nhen. Phùng Hoài Viễn còn nhớ, lúc Lục Tông mười tuổi, thi cười ngựa thắng Thái tử, vị Hoàng Hậu này liền mang lòng oán hận hạ độc thủ, suýt nữa hại cái mạng nhỏ của hắn. Bây giờ Lục Tông lập chiến công, Hoàng thượng nhìn hắn với ánh mắt khác xưa, khen không dứt miệng, chỉ có Hoàng hậu xem hắn như cái đinh trong mắt.

Phùng Hoài Viễn hiểu rõ tính tình cháu ngoại này của mình, là người ngoài lạnh trong nóng, cũng coi như lớn lên cùng Thái tử, sau này Thái tử kế vị, tất nhiên hắn sẽ che chở địa vị vững chắc cho Thái tử, sẽ không có ý nghĩ sợ phiền phức. Chỗ ngồi kia, không phải kẻ nào cũng có thể ngồi lên.

Phùng Hoài Viễn nghĩ Lục Tông đã mười chín, liền nói: “Tuổi con không còn nhỏ, vẫn không có thành thân, đừng bảo học ta nha? Tông nhi, cha con có chút oán ta, sợ ta đưa con đi đến hồng rồi, không muốn thành thân a.” Chính hắn không phải không muốn thành thân, chỉ là không thành thân được với người muốn thành thân. Nếu trong đầu toàn là người kia, cưới một người khác, cũng chính là phụ lòng đối phương, cũng phụ chính mình.

Quan hệ giữa Phùng Hoài Viễn và Lục Tông như cha con ruột thịt, ở chung lại càng giống anh em kết nghĩa. Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Đợi thêm một năm nữa.”

Phùng Hoài Viễn hiểu Lục Tông nhất, nghe xong ánh mắt liền sáng lên, nói: “Làm sao? Thích tiểu cô nương nào sao?”

Phùng Hoài Viễn nhìn, thấy lỗ tai Lục Tông đỏ lên, lúc này mới hài lòng cười to, vỗ bờ vai của hắn nói: “Được, cậu ủng hộ con.” Cháu ngoại này của hắn xưa nay trầm ổn hơn nam tử bình thường một chút, bây giờ thanh niên trẻ tuổi, có tiểu cô nương mình thích, thật tốt. Tuổi trẻ thật tốt a.

•

Lục Bảo Thiên trở về Vinh Vương phủ, hơi mất tập trung. Ở hành lang đụng phải Lục Bảo Yên, cũng không như ngày xưa ác ý đối mặt, mà là không để vào mắt, trượt tiếp đi ngang qua. Nàng đi đến viện tử, thấy Vinh Vương, lúc này mới đi tới, kêu một tiếng: “Cha.” Mà nàng cũng không thèm để ý Phan trắc phi đang đứng bên cạnh Vinh Vương.

Vinh Vương thấy nữ nhi bảo bối, trong lòng vui mừng.

Tuy hắn là Vương gia, nhưng cũng thê tử đã chết phu thê tình thâm, hy vọng có thể hưởng thụ cuộc sống gia đình hạnh phúc bình thường, liền yêu thích cách xưng hô “Cha” này, mà không phải hai chữ mệnh mẽ lạnh như băng “Phụ vương”.

Gò má Vinh Vương giương lên nụ cười tươi, vươn tay xoa đầu nhỏ nữ nhi, than thở: “Bất tri bất giác, Thiên nhi của chúng ta đã trở thành Đại công nương.

Phan trắc phi lẳng lặng đứng một bên, nhìn Vinh Vương sủng ái Lục Bảo Thiên như vậy, trong lòng cũng vì nữ nhi nhà mình cảm thấy oan ức. Yên nhi của nàng, hiền lành ngoan ngoãn, mỗi lần nàng oán giận, vẫn là nữ nhi an ủi nàng, nói cái gì mà “Tỷ tỷ không có mẫu thân rất đáng thương, cha nên sủng ái tỷ ấy nhiều hơn mới đúng.” Đúng, còn nhỏ mất mẫu thân rất đáng thương, nhưng từ khi nàng sinh ra đã là Quận chúa, thân phận cao quý, Yên nhi của nàng gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ, nhưng nàng ta có từng đối xử với Yên nhi như muội muội của mình không?

Phan trắc phi nắm chặt tay áo, nhìn nam nhân bên cạnh, vừa tức giận, lại vừa thất vọng.

Lục Bảo Thiên dựa vào người Vinh Vương, liếc nhìn Phan trắc phi bên cạnh, liền nhớ tới mẫu thân sinh bệnh ngày đó. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng rất nhớ chuyện hồi nhỏ. Nương sinh bệnh, nàng ta lại thừa lúc mẫu thân vắng mặt mà chen vào, cướp đi sự sủng ái của cha, lại còn mang thai hài tử. Lục Bảo Thiên nhớ tới mẫu thân hai mắt cay cay, liền nhỏ giọng nói: “Cha, cha bồi Thiên nhi một chút đi.”

Rốt cục cũng trưởng thành rồi.

Trong lòng Vinh Vương trấn định, nếu là hồi còn bé, nữ nhi thấy Phan thị, nhất định sẽ ồn ào không muốn gặp nàng, bây giờ hiểu chuyện, ngược lại rõ ràng đang làm khó người làm cha là hắn. Vinh Vương nói: “Được, vậy cha đi theo con một lúc.” Vinh Vương nghiêng đầu nhìn Phan trắc phi một chút, nói: “Việc hôn nhân của Tông nhi, người trở về suy nghĩ thật kỹ, nghĩ thêm cách.”

Theo lý thuyết Phan trắc phi là thiếp thất, không có tư cách quản việc hôn nhân của Thế tử, nhưng bây giờ trong phủ không có nữ chủ nhân, chuyện hậu sự những năm nay, đều do một mình Phan trắc phi quản lý. Nhiều năm như vậy, xử lý rất rõ ràng ngay ngắn, không xảy ra sự cố gì.

Phan trắc phi “ạ” một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Vinh Vương và Lục Bảo Thiên ngày càng đi xa.

Vinh Vương chậm rãi đi tới, hỏi: “Xán Xán làm sao? không có chuyện gì chứ?”

Lục Bảo Thiên nói: “Chỉ là bị phong hàn, nữ nhi thấy khí sắc Xán Xán không tệ, xem như không có chuyện gì.”

Như vậy Vinh Vương cũng yên lòng, hắn rất yêu thích hài tử, có một tiểu bối bằng thanh ngọc tuyệt đáng yêu như vậy, lại nhìn con bé từ nhỏ đến lớn, tất nhiên quan tâm hơn mấy phần. Hắn gật đầu nói: “không có chuyện gì thì tốt rồi, Xán Xán từ nhỏ đã rất có phúc, cha nhìn thấy liền yêu thích.”

Lục Bảo Thiên “ân” một tiếng, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Vừa rồi cha nói việc hôn nhân của ca ca, là có chuyện gì? Lần trước không phải ca ca đã nói không vội thành thân sao? Nếu cha ép buộc, với tính khí ca ca, chỉ sợ...”

Vinh Vương đáp: “Chuyện hôn nhân đại sự, lời cha mẹ mai mối, hắn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ cưới tức phụ rồi hắn còn có thể lui thân sao?” Vinh Vương rất thương yêu nhi tử, nhưng việc hôn nhân này quả thực làm khó hắn rồi. Lớn tuổi như ông này, cả chỉ biết khua đao múa kiếm, thế nào cũng phải có một người vợ quản hắn.

Lục Bảo Thiên rũ mắt.

Đôi mắt Vinh Vương sáng lên, cúi đầu nhìn nữ nhi, hỏi: “Con hay ở bên cạnh ca ca, lẽ nào lại không để ý ca ca có thích ai hay không? Xưa nay Tông nhi ít nói, chuyện này cũng sẽ không nói với cha, con nói cha nghe xem, có phải ca ca con thích cô nương nào rồi không?”

Lục Bảo Thiên ngẩn người, nàng ngẩng đầu nhìn cha, nhớ hôm nay nhìn thấy cảnh đó ở Ngọc Kỳ viện, lại nhớ đến nam tử yêu cười sáng khoáy kia. Nàng do dự không quyết định, một lát mới hấp háy môi, nhỏ giọng nói: “Nữ nhi cảm thấy, ca ca... hình như thích Lâm Lang.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Edit: Mira

Beta: Kye

Vinh Vương cũng khá hài lòng với Chu Lâm Lang. Dù sao Chu Lâm Lang là một trong số ít bạn tốt của nữ nhi, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy lớn tuổi hơn nữ nhi một chút, nhưng còn nhỏ tuổi đã có tri thức hiểu lễ nghĩa, phong thái đó cũng khiến hắn không nhận được khen ngợi. Tình tình An Vương phi không tốt, nhưng việc dạy dỗ nữ nhi lại là xuất chúng, phóng tầm mắt toàn bộ Tấn thành, sợ là tìm không được một cô nương thứ hai có khí chất danh môn khuê tú như Chu Lâm Lang.

cô nương tốt tất nhiên trăm nhà cầu, thêm việc An Vương phủ nhiều năm thịnh sùng không suy, mấy năm qua, người cầu thân đương nhiên đập nát ngưỡng cửa.

Vinh Vương suy nghĩ một chút, hỏi: “Thiên nhi làm sao biết được?”

Đứa con trai này của hắn xưa nay tâm tình không lộ ra ngoài, cho dù yêu thích một cô nương, sợ rằng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Lục Bảo Thiên vừa nói xong, trong lòng đã sớm ảo não không thôi, đôi bàn tay trong tay áo nặn nặn, lúc này nghe Vinh Vương hỏi như vậy, liền có chút chột dạ nói: “Hôm trước...hôm trước con nhìn thấy ca ca mua một hộp trang sức nhỏ có hoa văn mẫu đơn, con muốn nhìn thử xem, nhưng ca ca không để cho con nhìn, sau đó... Sau đó con thấy Lâm Lang có thêm một bộ trang sức hoa văn mẫu đơn, con hiếu kỳ hỏi một chút, nhưng nàng ấp úng không nói với con là mua ở chỗ nào, con nghĩ... chắc là ca ca tặng.”

nói tới đây, Vinh Vương coi như đã hiểu.

hắn mặt mày hớn hờ, nói: “không nghĩ tới Tông nhi nhìn đầu óc chậm chạp, tới lúc đó cô nương vẫn còn có chút thủ đoạn, không tồi, không tồi...”
hắn nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi mình, vui vẻ nói, “Hôm nay nghe con nói lời này, trong lòng cha cũng nắm chắc rồi. Đứa nhỏ Lâm Lang này thật không tệ. Chờ hôn sự của ca ca con định ra xong, cha liền để ý hôn sự của con hơn. Cha đối với con thế nào, trong lòng con rõ ràng nhất, hôn sự này, cha cũng tôn trọng ý kiến con.”

Lục Bảo Thiên từ đầu đã hốt hoảng, nàng tùy ý gật đầu, sau đó mới cất tiếng nói: “Cha, nữ nhi có chút không thoải mái, con về phòng trước.”

nói xong, Lục Bảo Thiên vội vàng vàng chạy đi.

Vinh Vương cho rằng tiểu cô nương gia nhắc tới hôn sự nên thận trọng, lúc này mới mỉm cười than thở: “Đứa nhỏ này...”

Sắc mặt Lục Bảo Thiên trắng bệch hướng về viện của mình, đi thật nhanh, liền va vào Lục Bảo Yên trước mặt, thân thể bất ổn, liền ngã ngồi trên mặt đất.

Lục Bảo Yên sợ hết hồn, chỉ lo Lục Bảo Thiên phát bực, vội vàng đỡ người lên, ân cần hỏi han: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Lục Bảo Yên ngày thường khiêm tốn, biết nàng không muốn thấy mình, liền tận lực ít xuất hiện trước mặt nàng. Nàng nhỏ hơn Lục Bảo Thiên một tuổi, một khuôn mặt nhỏ to bằng lòng bàn tay, đôi mắt to sợ hãi, tràn đầy bất an.

Lục Bảo Thiên bụm mặt, ngồi bệt dưới đất không đứng lên, chỉ yên lặng khóc.

Lục Bảo Yên bị dáng vẻ này làm cho sợ hãi.

Nàng không sợ mình bị trách phạt, chỉ sợ tỷ tỷ thật sự bị ủy khuất gì đó.

Lục Bảo Yên quỳ trên mặt đất, lấy khăn tay muốn lau nước mắt cho nàng, những nghĩ tới nàng không thích mình, liền do dự, tới khi nước mắt nàng như hạt đậu vàng rơi xuống, lúc này mới không nghĩ được tới chuyện khác, một tay kéo tay nàng đang che mặt, thay nàng lau nước mắt, động viên nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc.” Nàng không biết làm sao an ủi người khác, chỉ có thể đỡ nàng lên, khom lưng thay nàng phủi váy, sau đó mới kéo cánh tay nàng, nói, “Để muội đưa tỷ trở về.”

Lục Bảo Yên kéo cánh tay Lục Bảo Thiên, tâm trạng lại căng thẳng không thôi. Nàng thấy Lục Bảo Thiên khóc, trong lòng cũng khó chịu, nhưng thân mật kéo cánh tay tỷ tỷ mình như thế, là chuyện nàng xưa nay không dám hi vọng xa vời. Nàng biết mình là con thứ, cũng từng nghe nói chuyện mẫu thân cùng Vương phi, nhưng như thế nào đi nữa, hai nàng tóm lại vẫn là tỷ muội. Có lúc nàng đứng xa nhìn Chu tiểu thư, Khương Lục tiểu thư các nàng cùng nhau chơi đùa, trong lòng không biết có bao nhiêu ước ao.

Lục Bảo Thiên hiếm thấy không có rút tay lại, tùy ý Lục Bảo Yên kéo tay đưa mình về chỗ ở.

Vừa vào phòng, hai nha hoàn hầu hạ bên người Lục Bảo Thiên là Tiểu Phiến và Kinh La bị dọa sợ hết hồn, sau đó mới vội vàng từ bên người Lục Bảo Yên đưa chủ nhân lại đây. Kinh La biết Quận Chúa mình xưa nay không thích Nhị tiểu thư, liền khách khí nói: “May nhờ có Nhị tiểu thư đưa Quận Chúa trở về, Nhị tiểu thư, Quận Chúa của chúng ta muốn nghỉ ngơi thật tốt, xin mời trở về đi.”

Lục Bảo Yên mặc một thân váy màu xanh nhạt hơi trắng thêu hoa văn, chải song kê, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn so với Phan trắc phi càng thêm diễm lệ, chỉ là lúc này mày nhíu lại, có chút lo lắng.

Nàng nghe Kinh La nói xong, cũng không ở lại thêm, chỉ lưu luyến không rời bước ra khỏi gian phòng.

trên giường gỗ đen khắc hoa văn, trong tay Khương Lệnh Uyển cầm một quyển “Sử ký” coi đủ nửa canh giờ, nhưng tổng cộng chỉ lật có hai ba trang. Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn, đôi mắt to nhìn mẫu thân ngồi cạnh giường, trong lòng ảo não. Mẫu thân có một đôi hoa nhân kim tinh, dưới mí mắt nàng, mình làm mấy trò khôn vặt gì cũng đều vô dụng. Khương Lệnh Uyển nhẹ nhàng ho một tiếng, nói: “Nương, người ở cùng con cả ngày rồi, trở về nghỉ đi, trong lòng nữ nhi thấy có lỗi.”

Trong tay Chu thị cầm châm tuyền, đang cúi đầu thêu, nghe tiếng liền giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nữ nhi, nói: “Thế nào? Thấy nương chường mắt?”

“không không không, sao có thể như vậy được?”

Khương Lệnh Uyển buông sách trên tay xuống, khuôn mặt tươi cười, vội vàng đưa người tới.

Chu thị nhíu nhíu mày, suýt chút đâm vào đầu ngón tay, lúc này mới thả việc trên tay xuống, nói: “Xán Xán, những ngày tháng nương còn có thể bảo vệ cuộc sống của con như thế này không còn nhiều, nhìn một cái, đầu mắt liền thành đại cô nương.” Nàng vuốt ve mặt nữ nhi, tiếp tục nói, “Đội một lát nương nhìn con uống thuốc xong rồi mới trở về. Mấy ngày nay con nghỉ ngơi đi, chỗ Tạ tiên sinh nương sẽ báo lại.”

Lời này đúng là khiến nàng thoải mái, Tạ Cửu này, như thế có thù hận gì với nàng, dầu muối không ăn, cực kì khó đối phó. Phong hàn nho nhỏ này, như lời nàng nói, không có gì nghiêm trọng, cần gì phải nghỉ vài ngày?

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển tươi cười, âm thanh mềm mại: “Nương thật tốt, vẫn là nương hiểu nữ nhi nhất.” Như nghĩ tới điều gì đó, Khương Lệnh Uyển nói, “Nương, nữ nhi nói cùng người một chuyện. Nữ nhi muốn cho Hạnh Nhi ra ngoài phủ, có được hay không?”

Chu thị lẩm bẩm nói: “Hạnh Nhi?” Nàng hình như có chút ấn tượng, bỗng nhiên lông mày nhíu lên, “Nha hoàn này không quản được miệng, thực sự không thích hợp ở lại viện tử con làm việc.”

Khương Lệnh Uyển đáp: “Nương đáp ứng là được.” Nàng hiểu rõ tính tình Khương Lộc, mặc kệ hắn có thật lòng với Tô Lương Thần hay không, vẫn là người thương hương tiếc ngọc, cùng một bộ dáng hồ đồ như Nhị thúc nàng, chính là đau lòng cho người thương, tất nhiên là muốn gì được đấy, không để nàng chịu một xú oan ức nào. Bây giờ Hạnh Nhi không quản được miệng, Khương Lộc lại bị lão thái thái hung hăng trách cứ một trận, cục tức này không làm sao giải thoát được, sao có thể tha cho Hạnh Nhi? Nha hoàn kia cũng hối hận, hôm qua ôm đùi nàng khóc tới đáng thương, nàng không đành lòng nhìn, tất nhiên là muốn đưa nàng ít bạc rồi đuổi đi. Dù sao cũng từng là chủ tớ, cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị Khương Lộc bắt nạt.

Chu thị nói: “Chuyện này nương sẽ đề Đào ma ma xử lý, con không cần quan tâm, đường tốt thân thể là được.”

Đào ma ma làm việc rất tốt, Khương Lệnh Uyển yên tâm.

Mẹ con hai người đang nói chuyện, Sơn Trà trong tay cầm hai bao đồ vật đi vào. Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, thuận miệng hỏi: “Trong tay cầm cái gì đấy? Cho ta xem một chút?”

Sơn trà đem hai túi giấy đặt lên bàn nhỏ ba chân cong bằng gỗ đàn hương cạnh giường, nói: “Đây là do Vinh Thế tử vừa mới đưa tới, nói là thấy Lục tiểu thư thân thể không khỏe, tiện đường mua.”

Lục Tông.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển “lộp bộp” một tiếng, cẩn thận từng li từng tí một xem xét nét mặt mẫu thân mình.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn ngồi không dám nhúc nhích, lại là Chu thị với sắc mặt thản nhiên đem hai bao giấy mở ra.

một bao là điểm tâm, một bao là hạnh khô.

Điểm tâm này đúng là bánh táo hình hoa có tiếng ở Tấn thành, cùng với bánh táo hình hoa bình thường khác biệt vô cùng, phần đầu tinh tế, màu sắc rõ nét, tay thợ khéo léo, trông rất sống động, nhìn như một đóa sen nở rộ, ở giữa tô điểm thêm mứt táo, vừa mở ra đã thấy thơm ngát vị táo tàu. Còn hạnh khô này, nhìn bao giấy bên ngoài, liền biết là của Trần Tu Trai, miếng lớn no đủ, sắc vàng rực rỡ, màu sắc vui mắt, mùi hạnh nức mũi, cắn một cái, chính là quả khô nguyên chất mềm và dai, chua ngọt ngon miệng.

Chu thị cầm lấy một khối bánh táo hình hoa, ngửi khí không nghe ra là tâm tình gì: “Còn nóng hổi, Tông biểu ca của con... Đúng là có tâm.”

Khương Lệnh Uyển vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng. Đến Phẩm Tảo Trai lấy bánh táo hình hoa nổi danh, Tấn thành chỉ có một nhà ấy, ở đường cái phía đông; mứt hoa quả ở Trần Tu Trai ăn ngon nhất Tấn thành, đừng coi khinh mứt hoa quả nhỏ nhỏ này, giá tiền tuyệt đối không rẻ, nhưng ở đường cái phía tây.

một cái hướng đông, một cái hướng tây, Lục Tông nói “tiện đường” vẫn thật thuận miệng.

Khương Lệnh Uyển bám vào đệm giường dưới thân, thanh âm mềm mại kêu: “Nương...”

Chu thị liếc mắt một cái, nói: “Được rồi, đừng nhìn nương như vậy. Tông biểu ca của con dù thế nào cũng là một phen tâm ý, có thể ghi nhớ trong lòng.” Chu thị sao lại không nhìn ra vấn đề, quản được người nữ nhi, sao có thể quản được tâm nữ nhi? Nàng nhìn điểm tâm cùng mứt hoa quả này, nhớ tới bản thân hồi còn trẻ, lúc này mới nắm tay khuê nữ mình, chăm chú dặn dò, “Nghe nương nói một câu, cô nương gia nên biết rụt rè. Tông biểu ca tốt với con, trong lòng con nhớ kỹ là được, nếu ngày sau... Ngày sau hai đứa thật có thể thành sự, lại đối tốt với hắn cũng vẫn kịp, hiểu không?”

Mẫu thân đã nói rõ như thế, nàng còn có cái gì không hiểu.

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, đột nhiên xấu hổ, lẩm bẩm: “Bất tự còn chưa viết lên, nương trước tiên đừng đề ý vấn đề này, bận tâm hôn sự của ca ca đi, có được hay không?”

Chu thị đối với nữ nhi quả thật hết cách.

Nàng cho rằng chuyện của mình không vội? Lục Tông lớn hơn Dụ một tuổi, bây giờ phong quang hồi Tấn thành, bà mới tới làm mai muốn đập nát cửa. cô nương tốt nhiều người truy cầu, nam tử cũng cùng một lý này. Chu thị nhìn bộ dáng thanh thoi của nữ nhi, lại còn coi Lục Tông chắc chắn chọn trúng nàng? Nếu đổi lại ngày mai Lục Tông định thân cùng cô nương khác, lúc đó lại khóc không kịp.

Dù sao hôn sự này, không đơn thuần là mình thích, quan trọng nhất là lời cha mẹ.

Phong hàn của Khương Lệnh Uyển đỡ hơn, liền tiếp tục tới Ngọc Bích đường đi học.

Nàng nghĩ với tính tình Tạ Cửu, chắc chắn sẽ làm khó nàng, có điều lần này là nàng cả nghĩ quá rồi, nửa tháng này, Tạ Cửu mỗi ngày dạy xong bài, để lại bài tập sau đó liền vội vã trở về, ngay cả trong lớp, cũng không hỏi bài nàng.

Khương Lệnh Đề biết chút nội tình, nói: “Lần trước tỷ nói với muội phu quân Tạ tiên sinh bệnh nặng, lúc này tình huống hình như càng thêm khó khăn.”

Nghe xong lời này, vẻ mặt Khương Lệnh Uyển dờ ra.

Sống chết có số, nếu nàng nhớ không lầm, phu quân Tạ Cửu quả thực không còn bao nhiêu ngày. Chỉ là những năm nay Tạ Cửu liều mạng kiếm bạc, trên người bản thân chưa từng trang điểm qua, một kiện đồ mới bình thường cũng không nỡ bỏ tiền mua, tất cả số bạc này đều đem đi mua thuốc cho phu quân, mua loại dược liệu tốt nhất. Điều nói “Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử”*, phu thê có thể làm tới mức này, Tạ Cửu cũng là tình thâm ý nặng. Đáng tiếc số mệnh tự có thiên định, tới thời điểm ông trời thu hồi tính mạng của người, ai cũng không có cách nào thay đổi.

*Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử: nằm lâu trên giường bệnh không có con trai hiếu thảo, ý rằng cha mẹ nằm lâu trên giường bệnh thường con cái sẽ không còn hiếu thảo.

Khương Lệnh Uyển không suy nghĩ nhiều, chỉ nhớ đến việc hôm sau cùng Khương Lệnh Đề ra ngoài, dự định mua nhiều son phấn một chút.

Đặc biệt là son môi.

Nàng muốn điều chế cho mình một vài thứ mới, mùi vị tốt.

Khương Lệnh Uyển bặm mặt, trong lòng tính toán, nếu còn sớm, nàng liền đi một chuyến đến Vinh Vương phủ thăm Bảo Thiên. Nhắc đến, đã nhiều ngày chưa gặp Bảo Thiên, mấy ngày nữa chính là hội hoa, nàng muốn hẹn Bảo Thiên đi dạo một vòng, thuận tiện có thể đi Tương Nguyên tự cầu một lá thăm đi tới Vinh Vương phủ, còn có thể gặp Lục Tông, để hắn nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của mình một cái.

Khương Lệnh Uyển ngồi trước gương trang điểm, trong tay cầm hộp son tinh xảo, đầu ngón tay trắng thuần thoáng chầm chầm, nhìn vào gương trang điểm, cẩn thận từng chút một bôi son lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng ngồi trên xe ngựa.

Khương Lệnh Đề nhìn về phía Lục muội muội, đánh giá kỹ một lát, yêu kiều cười khê: “Hôm nay Lục muội muội trang điểm thật xinh đẹp.”

Hai người thân thiết từ nhỏ cho nên khi ở trước mặt Khương Lệnh Uyển, Khương Lệnh Đề thường ngày ngoan ngoãn ít nói cũng trở nên hoạt bát hơn, lúc ở trước mặt trưởng bối lúc nào cũng phải cẩn thận cử chỉ từng ly từng tí sợ bản thân làm sai, nói sai, tính tình giống mẫu thân của nàng.

Khương Lệnh Uyển sờ sờ bím tóc trước ngực mình, nhìn về phía Khương Lệnh Đề nói: “Chờ mùa hoa này qua, Tứ tỷ tỷ sẽ đến lễ cấp kê, như vậy có thể búi được kiểu tóc rất xinh đẹp. Muội chưa đến tuổi, vẫn phải búi kiểu nữ đồng. Lần sau nếu muội muốn nghiên cứu chút kiểu tóc, có thể mượn tóc của Tứ tỷ tỷ được không? Muội nhất định sẽ búi cho tỷ thật đẹp, có được không?”

Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội rất thích nghiên cứu những thứ này, phấn thom thường ngày muội ấy hay thoa cũng là do muội ấy tự làm ra. không cần nói đâu xa, lần trước chỉ cần thoa ngọc dung tán mà Lục muội muội cho nàng, da ở hai bên gò má quả thật mềm mại rất nhiều. Nhìn Lục muội muội, tuổi còn nhỏ, da dẻ thủy nộn, mặt không một chút phấn, chỉ thoa ít son nhạt lên cánh môi béo nộn, tuy không phải loại đỏ sẫm như các loại son bình thường khác, nhưng lại rất thích hợp với tiểu cô nương tầm tuổi này. Khương Lệnh Đề tuy đã nhìn quen, nhưng vẫn không thể rời mắt nổi, “Nếu là trang điểm, tỷ nghĩ là không cần đâu, đi ra ngoài đường... Tỷ vẫn nên thu liễm bản thân một chút.”

“Tứ tỷ tỷ làm việc quá cẩn thận.” Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt Khương Lệnh Đề, cười nói: “Xem kia, Tứ tỷ tỷ của chúng ta thật xinh đẹp, nếu như không mặc trang phục đẹp thế thì quả thật là đáng tiếc. Nếu muội là nam tử, nhất định sẽ cưới một cô nương dịu dàng khả nhân như Tứ tỷ tỷ.”

Bản thân nàng tuy tốt, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, quả thực là một người quá phiến toái, quá yếu ớt, cưới một thê tử như vậy, không biết là phúc hay họa.

Cũng chỉ có Lục Tông mới chịu được.

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, sau đó lại sợ bị Khương Lệnh Đề nhìn ra manh mối nên thoáng cúi đầu.

Khương Lệnh Đề nhắc nhở nàng nhìn ra bên ngoài, bỗng kinh ngạc nói: “Lục muội muội, muội nhìn kia, người kia không phải Tạ tiên sinh sao?”

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng, cũng ngẩng đầu lên nhìn. Tuy rằng có chút xa, nhưng xác thực người kia là Tạ Cửu —— Tạ tiên sinh vẫn khoác chiếc áo dài mà thường ngày nàng hay mặc khi giảng bảo cho bọn họ, áo đã có chút cũ, đầu búi một kiểu tóc đơn giản, chỉ đeo một cây trâm gỗ mộc mạc.

Lúc này Tạ Cửu đang ở tiệm cầm đồ, sắc mặt vội vã.

Khương Lệnh Đề vô cùng kính trọng Tạ Cửu, thấy tình cảnh này, không khỏi lo lắng nói: “Tạ tiên sinh thiếu bạc sao? Tỷ thấy bộ dạng gấp gáp của tiên sinh, trong lòng có chút lo lắng, Lục muội muội, không bằng chúng ta...”

Khương Lệnh Uyển hiểu ý của Tứ tỷ tỷ chỉ là nàng càng hiểu rõ cái tính cách ương ngạnh của Tạ Cửu, sợ là nàng cũng không muốn học sinh của mình thấy bộ dáng chán nản bất lực này của bản thân.

Nhưng thấy Tứ tỷ tỷ lo lắng như vậy, nếu thật sự không xuống xem, sợ rằng nàng sẽ không an tâm, chỉ đành gật đầu nói: “Vậy chúng ta xuống xem một chút.”

Khương Lệnh Đề lập tức nói: “Ừm”

Xe ngựa hoa lệ dừng lại trước cửa tiệm cầm đồ, vô cùng khiến người chú ý. Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng bước xuống xe, vừa vận thấy một thanh niên trẻ mặc xiêm y cầm bào màu trắng.

Khương Lệnh Uyển thấy vị này dung mạo thanh tú, khí chất ôn hòa như lan, cử chỉ lại vô cùng khiên tốn, còn có thể là ai khác ngoài đại tài tử Tạ Trí Thanh.

Hai con mắt Tạ Trí Thanh ngẩn ra, không ngờ rằng sẽ gặp được hai vị cô nương ở chỗ này, nhanh chóng đi cùng với hai người vào bên trong nói chuyện: “Nhị vị Khương tiểu thư, không biết tới nơi này vì...”

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay Tạ Trí Thanh, trong lòng có mấy phần hiểu rõ, lại thấy Tứ tỷ tỷ căng thẳng không nói ra lời, lúc này mới lên tiếng: “Tạ tiên sinh chỉ dạy ta và Tứ tỷ tỷ nhiều năm, ân sư như núi, vừa rồi ta và Tứ tỷ tỷ thấy Tạ tiên sinh mới từ nơi này đi ra, lo là tiên sinh sẽ cảm thấy khó xử, vẫn đang nghĩ cách để giúp cho tiên sinh.”

Khi còn bé Tạ Tinh Tinh và Khương Lệnh Uyển coi như là cùng chung hoạn nạn, cũng từ đấy, cái nhìn của Tạ Tinh Tinh đối với Khương Lệnh Uyển thay đổi rất nhiều, vẫn luôn coi nàng là bạn tốt, thỉnh thoảng sẽ gọi nàng cùng đi chơi, Tạ Trí Thanh lâu lâu cũng thấy xuất hiện, tiếp xúc vài lần, biết nàng là người hoạt bát lương thiện.

Tạ Trí Thanh là một vị trạng nguyên tài năng, đọc đủ tứ thư ngũ kinh, làm người văn tĩnh nhã nhặn, hôm nay gặp phải hai vị cô nương, nhất thời có chút căng thẳng, ngôn từ cũng có chút sốt sắng. Tạ Trí Thanh cũng hiểu, hai vị cô nương là đang quan tâm đến Tạ Cửu, nhìn khối ngọc bội phẩm chất thượng thừa trong tay, cảm thấy hẳn cũng không nên giấu giếm: “Mỗi một vị nữ nhi của Tạ gia, từ lúc mới sinh đã đã được trao tặng một miếng ngọc bội, cô cô từ nhỏ đã vô cùng thông tuệ, tổ phụ vô cùng yêu thích người, chỉ hận rằng tài tình của nàng vượt qua nam tử, nhưng lại là thân nữ nhi... cô cô đã rời nhà nhiều năm, tổ phụ cũng không cho phép ai trong gia tộc được nhắc đến, cho dù ta lo lắng, nhưng cũng chỉ hữu tâm vô lực, vừa rồi ta thấy cô cô cầm có miếng ngọc bội kia, nghĩ đến hẳn là thật sự gặp phải chuyện gian nan, nên muốn giúp cô cô một chút.”

Khương Lệnh Uyển cũng có nghe về tính khí của Tạ lão gia tử, hôm nay thấy được hành động của Tạ Trí Thanh, trong lòng cũng mang mấy phần kính phục, “Tạ công tử có thể quan tâm Tạ tiên sinh như vậy, đúng là lòng tốt hiếm thấy.” Tạ Cửu đã rời khỏi Tạ gia hơn mười năm, lúc đó Tạ Trí Thanh vẫn còn nhỏ tuổi, bây giờ hẳn có thể nhớ kỹ như vậy, xác thực là vô cùng có tâm.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, thấy rằng nàng nên nhắc nhở, “Chỉ là tính tình của Tạ tiên sinh vô cùng quật cường, sợ là sẽ không tiếp nhận ý tốt của Tạ công tử.”

Tạ Trí Thanh khẽ mỉm cười, giống như đang tắm trong gió xuân, hẳn nhìn vị tiểu cô nương trước mắt, ôn nhu nói: “Đây vốn là chuyện của Tạ gia, hôm nay là ta nhiều lời. Đa tạ nhị vị Khương tiểu thư đã quan tâm đến cô cô, chuyện này, để ta suy nghĩ thêm biện pháp.” Lễ nghi của Tạ Trí Thanh vô cùng chu toàn, hào hoa phong nhã cúi chào hai người, sau đó mới rời đi.

Khương Lệnh Đề giương mắt nhìn bóng lưng đi xa, than thò nói: “Vị Tạ công tử này thật là có lòng.”

Cái tên Tạ Trí Thanh đã sớm vang vọng Tấn thành, rất nhiều thiếu nữ khuê các âm thầm thu gom thơ từ hội họa của hắn, truyền cho nhau đọc, thậm chí là còn cảm thấy kiêu ngạo, khoe khoang so đo. Hắn không chỉ tài hoa hơn người, càng có một bộ dung mạo xuất chúng, khí chất thanh phong nhả nguyệt, nam tử như vậy, tâm tư của hắn còn vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, xác thực là chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu. Chỉ là nam nhân tốt như Tạ Trí Thanh, đời này chỉ sợ là không có duyên trở thành nhị tỷ phu của nàng.

Sau đó, Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng đi tới cửa hàng sơn, sau khi mua đồ xong, Khương Lệnh Uyển vốn muốn mang Khương Lệnh Đề đi dạo Vinh vương phủ, nhưng Khương Lệnh Đề lại lắc đầu nói: “Lục muội muội, tỷ không đi có được không?”

Khương Lệnh Uyển thấy tứ tỷ tỷ không muốn, cũng không miễn cưỡng, nàng biết Tứ tỷ tỷ và Lục Bảo Thiên có chút không hợp, càng đừng nói là Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển mua cho Lục Bảo Thiên hai chuỗi kẹo hồ lô và một bao bánh hoa quế, tuy Lục Bảo Thiên lớn hơn nàng một tuổi nhưng sở thích lại rất giống nàng, đều thích ăn những món đồ ăn của tiểu hài tử.

Xe ngựa vừa đến Vinh vương phủ liền dừng lại, Khương Lệnh Uyển được hai nha hoàn nâng xuống.

Khương Lệnh Uyển vừa mới xuống ngựa, bên tai liền nghe thấy tiếng vỗ ngựa “Cộc cộc.”

Nàng nghiêng đầu nhìn, thấy người đến là Lục Tông, không nệ được nói thắm một câu: Đùng là có duyên.

Lục Tông ngồi trên lưng ngựa, nhìn tiểu cô nương đứng cạnh một chiếc xe ngựa xa hoa cách đó không xa, một đôi mắt to như đang mỉm cười nhìn hắn, sáng lấp lánh, gấp nằng, lòng hắn liền trở nên ấm áp. Lục Tông tung người xuống ngựa, giao cương ngựa cho gã sai vặt, sau đó tiến đến gọi một tiếng, “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển “Ân” một tiếng, giờ hai xâu kẹo hồ lô trong tay lên, cười nói: “Muội thật lâu chưa gặp Thiên tỷ tỷ, có chút nhớ tỷ ấy, hôm nay vừa vận xuất môn một chuyến, nên muốn đến xem Thiên tỷ tỷ. Tông biểu ca, Thiên tỷ tỷ không bận gì chứ?”

không phải đặc biệt đến thăm hắn.

Lục Tông lạnh nhạt nói: “không bận.”

Khương Lệnh Uyển cười tươi, “Vậy muội đi gặp tỷ ấy.” nói xong liền nhắc váy đi lên bậc tam cấp.

Lục Tông nhìn bóng lưng hoạt bát của tiểu cô nương, nghĩ muốn cùng đi với nàng, nhưng cúi đầu, thấy xiêm y của bản thân vẫn chưa thay ra, cả người đầy mồ hôi, sợ lát nữa đến gần sẽ ảnh hưởng đến nàng. Lục Tông tiến lên vài bước đuổi theo tiểu cô nương, từ trên cao nhìn xuống, con mắt hơi dừng lại trên bờ môi béo mạp của nàng, cổ họng hắn có chút khô, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Ta đi đổi xiêm y trước.”

Nàng còn không biết trong lòng hắn đang đánh chủ ý gì? Con mắt nhìn trừng trừng, kém chút muốn nuốt nàng vào miệng.

Khương Lệnh Uyển cười cười, giờ tay đánh nhẹ vào ngực hắn, thúc giục: “Hồi muốn chết, mau mau đi nhanh.”

Lục Tông nhìn không được cười một tiếng, hắn vốn vô cùng tuấn mỹ, nhưng lại không thích cười, đột nhiên cười lên lại vô cùng mê người. Hắn giờ tay xoa xoa đầu nàng, nói một tiếng “Được”, sau đó xoay người về phòng của mình.

Lúc Sơn Trà hoàn hồn lại, mới trợn mắt lên kinh hô: “Trời ạ, không ngờ Vinh thế tử lại cười với tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Sơn Trà nhát mắt mấy cái, xoa xoa gương mặt tròn tròn của nàng, “nói cái gì vậy?” Tại sao Lục Tông không thể cười với nàng?

Sơn Trà che mặt ngượng ngùng nói: “Mê chết người.”

Khương Lệnh Uyển “Xì” cười ra tiếng, dùng sức xoa nhẹ mặt nàng, phỏng má nói: “Vậy sau này thấy hắn chuẩn bị cười thì lập tức nhắm mắt lại.”

Lục Bảo Thiên đang ở Vân Đường viện, trong viện có rất nhiều loại Hải Đường, chỉ là chưa đến thời điểm hoa nở, chỉ có chút nụ đang phát triển. Khương Lệnh Uyển thường đến đây, vô cùng quen cửa quen nẻo, vừa vào phòng, thiếp thân nha hoàn của Lục Bảo Thiên lập tức hành lễ đưa nàng vào. Bên cạnh Lục Bảo Thiên là mấy giá thêu, thêu Khương Lệnh Uyển đến, động tác ngừng lại, tự nhiên thả đồ thêu trong tay xuống, đi ra đón.

Khương Lệnh Uyển cũng tươi cười tiến đến, giờ kẹo hồ lô ra, quơ quơ trước mặt nàng, sau đó để Kim Kết đặt lại lên bàn, nói: “Thiên tỷ tỷ, mấy ngày rồi muội vẫn không thấy tỷ, thật có chút nhớ, nhìn xem thử đi, kẹo hồ lô này vừa lớn lại vừa tròn, tỷ có thích không?”

Lục Bảo Thiên nhìn Khương Lệnh Uyển cười vui vẻ, thái độ cũng không hoạt bát như trước, chỉ gật đầu một cái nói: “Ừm, thật thích, Xán Xán đối với tỷ tỷ thật tốt.” Nàng không có nhiều bằng hữu, ngoại trừ Lâm Lang, chỉ có Lâm Lang đối xử tốt nhất với nàng. Nhưng khi nàng nghĩ tới lời nói của bản thân ngày ấy với cha... Trong mắt Lục Bảo Thiên vương chút lệ, trong lòng có chút khó chịu. Hạ tâm mất xuống, niết mất đều đã âm ỉ.

“Thiên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Khương Lệnh Uyển thấy Lục Bảo Thiên có chút không thích hợp, giờ tay thử dò trán của nàng, phát hiện cũng không phải sinh bệnh, hơi nhíu mày nói, “Thiên tỷ tỷ...”

Lục Bảo Thiên là tiểu quận chúa của Vinh vương phủ, chỉ có nàng bất nạt người khác, chứ không ai có thể bắt nạt nàng, huống hồ, vừa rồi nàng mới gặp Lục Tông, Lục Tông cũng không nói gì, sợ là... sợ là bản thân Lục Bảo Thiên đang có tâm sự. Khương Lệnh Uyển trầm suy nghĩ một chút, đỡ Lục Bảo Thiên ngồi xuống, sau đó ôn nhu nói: “Thiên tỷ tỷ, nếu như tỷ có thể tin tưởng muội, vậy hãy nói cho muội đi, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nàng nhớ đời trước Lục Bảo Thiên đối với ca ca là một mảnh tình si, lại nhân Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của Lục Tông, nên một lòng muốn kết giao. Nhưng bên cạnh Lục Bảo Thiên đến cùng vẫn còn có một Chu Lâm Lang, một số việc cũng không thể nói với nàng, tuy rằng hai người vô cùng thân mật, giống như tỷ muội tốt vậy, nhưng đến cùng trong lòng vẫn có một tầng cách trở. Đời trước Chu Lâm Lang biết rõ Bảo Thiên thích ca ca, nhưng vẫn gả cho ca ca lợi dụng tình cảm của ca ca, còn phản bội tình tỷ muội hơn mười năm với Bảo Thiên. Nàng tuy biết hết thấy mọi chuyện, cho dù lúc này Chu Lâm Lang vẫn chưa làm gì cả, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy chán ghét. Lục Bảo Thiên lại không giống nàng, từ nhỏ Bảo Thiên đã coi Chu Lâm Lang là bằng hữu tốt nhất, trong lòng của Lục Bảo Thiên, địa vị của Chu Lâm Lang còn cao hơn nàng. Nàng tuy muốn ly gián quan hệ giữa Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên, nhưng cứ do dự mãi, đến giờ vẫn chưa hạ thủ được.

Lục Bảo Thiên nói: “không có chuyện gì, chỉ là tỷ có chút nhớ mẫu thân thôi.”

Vừa nhắc tới Vinh vương phi, trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng có chút khó chịu, Lục Tông tuy rằng không nói ra, nhưng cảm tình của hắn đối với mẫu thân lại rất sâu nặng. Lục Tông mất đi mẫu thân khi còn nhỏ, một đại nam nhân, tuy rằng không thể mặc kệ hết thấy để phát tiết nỗi lòng như Bảo Thiên, nhưng hắn lại rất cần có một người yêu thương hắn. Bây giờ nhớ lại, lòng nàng cũng có chút chua xót.

Khương Lệnh Uyển ôm Lục Bảo Thiên vào trong lòng, vỗ vỗ lưng nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, muội biết tỷ rất khó chịu, lần sau muội cùng đi với tỷ đến bái tế di, cùng tỷ đi gặp người, có được không? Tỷ a, phải sống cho thật vui vẻ, như vậy, di ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ an tâm. Giống như nương của muội vậy, ngày thường tuy rằng quản lý muội rất nghiêm, nhưng mỗi lần muội khóc nương đều không nỡ, chúng ta không khóc, có được không?”

Lục Bảo Thiên liên tục gật đầu, ôm nàng một cái, nói: “Xán Xán, tỷ thật sự rất yêu thích muội, luôn coi muội là muội ruột của tỷ vậy.”

Nghe được lời này của Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển vô cùng vui vẻ.

Nàng cũng vậy, từ nhỏ đã luôn coi Lục Bảo Thiên là em dâu để yêu thương.

Khương Lệnh Uyển trấn an xong tiểu cô nương trong ngực, chờ một lát thấy Lục Bảo Thiên không biết đã ngủ từ lúc nào. Nàng gọi nha hoàn vào đỡ người lên giường ngủ, hỏi nha hoàn của Lục Bảo Thiên mới biết, mấy ngày nay Lục Bảo Thiên vẫn luôn không được ngủ ngon. Nha hoàn có chút lo lắng nói: “Nô tỳ chưa từng thấy quận chúa như vậy bao giờ, luôn lăn qua lăn lại không thể ngủ được, nô tỳ có đi mua chút hương liệu và trà an thần, sau khi quận chúa dùng xong, tuy rằng ngủ được, nhưng luôn nằm ác mộng, đã nửa tháng nay rồi, mặt dường như đã hốc hác hết cả.”

Khương Lệnh Uyển nghe, thấy Lục Bảo Thiên xác thực đã gầy đi rất nhiều, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nàng nhìn tiểu cô nương ngủ yên trên giường nhỏ, cúi người xuống, dịch lại góc chăn cho nàng, sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục như vậy sẽ không tốt, chúng ta phải suy nghĩ mới được, đúng rồi, người nói nửa tháng trước, vậy cụ thể là bắt đầu từ ngày nào?”

Khinh La nói: “Hồi Khương lục tiểu thư, chính là lần trước khi Lục tiểu thư sinh bệnh, quận chúa sau khi đến vệ Quốc Công phủ thăm Lục tiểu thư, sau khi trở về, nói chuyện với vương gia một lúc, sau đó liền trở nên là lạ, còn phải nhờ Nhị tiểu như đỡ về.”

Lục Bảo Yên?

Khương Lệnh Uyển biết Lục Bảo Thiên không thích Lục Bảo Yên, khi đó lại đồng ý để nàng tiếp xúc tứ chi, còn phải nhờ nàng nâng vế, đúng là một chuyện ngạc nhiên.

Khương Lệnh Uyển nói: “Để cho ta suy nghĩ kỹ một chút. Ta đi tìm Tông biểu ca để thương lượng trước, một lát nữa lại đến thăm Thiên tỷ tỷ, hai người phải chăm sóc cho Thiên tỷ tỷ thật tỉ mỉ, tận lực chiều theo ý Thiên tỷ tỷ, đừng chọc giận tỷ ấy.”

Khinh La vô cùng có hảo cảm với vị Lục tiểu thư của Vệ quốc công phủ, lúc này thấy nàng quan tâm quận chúa như vậy, trong lòng có thể hiểu được tại sao quận chúa lại vô cùng yêu thích nàng. Tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại quan tâm người khác như vậy, ai lại không thích được a.

Khinh La gật đầu nói: “Nô tỳ đã biết.”

Khương Lệnh Uyển vừa ra khỏi sân, đã thấy Lục Tông đã thay xong xiêm y, đang tiến lại đây, Lục Tông này, mặc quần áo cũng như cỡi quần áo, đều nhanh như vậy.

Mới có nửa tháng không gặp, nàng cũng rất nhớ hân.

Khương Lệnh Uyển hơi cong khóe miệng, để Kim Kết và Sơn Trà đứng đợi lại, nhấc chân tiến về phía hân.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông thấy nàng ở đây, hân suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Muội có muốn qua chỗ của ta ngồi một chút không?”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút không thích hợp, hơn nữa trước khi nàng đi mẫu thân đã ngàn dò vạ dặn rằng nàng phải biết rụt rè. Nàng giương mắt nhìn hân, thấy vẻ mặt hân vô cùng nhu hòa, tâm tình dường như tốt hơn. hân là người không để lộ tâm tình ra ngoài, nhưng với nàng lại không có chút che giấu. Đồi trước nàng không cần thận trọng, chỉ lo hưởng thụ, bây giờ nhìn lại, cảm thấy, bộ dạng này của hân đúng là vô cùng ôn nhu, quá mê người.

Khóe miệng nàng vênh lên, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, quệt miệng làm bầm: “Như vậy... không được tốt cho lắm.”

Lục Tông nhìn tiểu cô nương còn chưa trưởng thành trước mắt, sau đó nói: “Vậy chúng ta ra ngoài viện nói chuyện một chút.”

”Ừm.” Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn hắn, đôi mắt to tròn ngập nước chăm chú nhìn hắn, “Muội có chuyện muốn nói với huynh.”

Khương Lệnh Uyển vừa đi tới, vừa nhớ lại chuyện của Lục Bảo Thiên, “... Muội thấy Thiên tỷ tỷ có chút không tự nhiên, sợ là trong lòng có gì khúc mắc nên thành tâm bệnh. Tính tình của Thiên tỷ tỷ vô cùng hoạt bát, thường này cho dù vô cùng hào sảng, nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương, có chút chuyện không thể nói với đượng và biểu ca, muội muốn giúp tỷ ấy một chút, nhưng lại sợ tỷ ấy không muốn nói với muội.” Vừa rồi Bảo Thiên có nói nàng nhớ mẫu thân, rõ ràng là muốn che giấu, sợ là trong lòng Bảo Thiên, nàng cũng không thân cận đến độ có thể nói ra.

Lục Tông suy nghĩ một chút, nói: “Nếu mấy ngày nữa còn như vậy, ta sẽ phái người đi An Vương phủ, để Chu Lâm Lang đến trò chuyện với Bảo Thiên”

... Trong lòng em dâu, vị trí của nàng đến cùng vẫn không bằng Chu Lâm Lang a.

Khương Lệnh Uyển có chút bi thương, khuôn mặt nhỏ rũ xuống, nhũ mày phồng quai lên. Nhưng hôm nay nghe cách Lục Tông xưng hô với Chu Lâm Lang vô cùng xa lạ, trong lòng không khỏi có chút mừng thầm, không khỏi khen hắn coi như thức thời. Nàng gật gù hỏi tiếp, “Công việc hôm nay của Tông biểu ca có thuận lợi không?”

Lục Tông nói: “Cũng không có nhiều chuyện phải xử lý, chỉ là mấy ngày nay Thái tử mỗi ngày đều muốn đến tìm ta tỷ thí.”

Thái tử.

Khương Lệnh Uyển lập tức nắm lấy ống tay áo của Lục Tông, sốt sắng nói: “Muội có chút ấn tượng với thái tử, tính của hắn khá tốt. Chỉ là... hoàng hậu nương nương sẽ không làm khó huynh chứ?”

Lục Tông cúi đầu nhìn nàng, nhìn nàng nắm lấy ống tay áo mình, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nói: “Yên tâm.”

Khương Lệnh Uyển thoáng dùng chút sức giật giật, nhưng cũng không rút về.

Nàng phồng miệng, ảo não nói: “Tông biểu ca...” đang ở ngoài viện, hai người bọn họ ở cùng nhau vốn đã không hợp lẽ nghi, nếu như bị hạ nhân nhìn thấy hai người đang nắm tay, thanh danh nàng còn có thể đặt ở đâu? Chỉ là ngón tay của Lục Tông cầm kiếm nắm cung bao năm, nắm chặt lấy tay nàng càng có cảm giác chân thực. Nàng thấy hắn chơi xấu không chịu buông tay tiếp tục nói, “Nương muội từng đặc biệt cần dặn muội, cô nương gia phải rụt rè, huynh còn bắt nạt muội, sau này muội không đến nữa. Chúng ta tuy là đang rất tốt, nhưng bất tự vẫn chưa xem, không cho phép lại tấy máy tay chân, trừ phi... trừ phi muội đồng ý.”

Lục Tông nhìn cái miệng nhỏ đang không ngừng lái nhai của nàng, tầm mắt hơi tối, rất muốn cứ vậy mà hôn xuống.

Bản thân hắn cũng cảm thấy thật buồn bực, khi còn bé hắn chỉ thấy nàng đáng yêu, lại vô cùng thân cận với hắn, nên bất tri bất giác, đối với nàng, hắn có nhiều hơn mấy phần nhân nhượng, sau đó, dường như đã trở nên quen thuộc, nghĩ đến cái gì, đi tới chỗ nào, cũng không quên nhớ phải mua một phần lễ vật cho nàng. Từ nhỏ hắn đã thích học võ, khát vọng muốn tiến thân lên chiến trường, cảm thấy, đó mới là việc mà nam nhân nên làm. Còn tình yêu nam nữ, hắn xưa nay không để ý lắm. Trong quân doanh, ở đó quá lâu, đương nhiên không thiếu có nữ nhân đánh chủ ý đến hắn, thậm chí còn có người đánh bạo gọi thẳng ra tên hắn, thấy hắn còn trẻ, nghĩ rằng hắn còn chưa nếm trải qua tư vị của nữ nhân, mỗi người đều trêu ghẹo sau lưng hắn. Khi đó hắn chỉ cảm thấy thật vô vị, có thời gian rảnh, không bằng luyện cưỡi ngựa bắn cung. Nhưng từ biệt nhiều năm trở về, nhìn thấy tiểu bánh bao tròn tròn đáng yêu giờ đã trở nên duyên dáng yêu kiều, trên người còn có mùi hương rất thơm, nhìn gương mặt của nàng, lại khiến hắn nảy sinh ý nghĩ khác.

Chỉ là thời điểm hắn còn chưa phát hiện, có những phản ứng đã nhanh chóng nhắc nhở hắn.

Khương Lệnh Uyển dò xét nhìn, mắt to đen láy chuyển động, cảm thấy bầu không khí lúc này đột nhiên có chút lúng túng, đang chuẩn bị muốn nói chuyện, bỗng nhiên thấy Vinh Vương đứng cách đó không xa, lời chuẩn bị nói ra lập tức thu vào, hoang mang nhanh chóng gật tay trở về.

Khương Lệnh Uyển tươi cười đi tới, quy củ hành lễ với Vinh vương.

Vinh Vương nhìn tiểu cô nương trước mắt, yêu thích từ nội tâm, nụ cười ôn hòa nói: “Xán Xán không cần khách khí như vậy, hôm nay ta nghe người nói con đến thăm Thiên Nhi, đúng là có tâm.”

Khương Lệnh Uyển thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Vinh vương sợ là không nhìn thấy Lục Tông nắm lấy tay nàng, vội hỏi: “Trước đến giờ, quan hệ của con và Thiên tỷ tỷ rất tốt, đã nửa tháng không gặp nên muốn đến thăm tỷ ấy một chút. Có điều con thấy khí sắc của tỷ tỷ lại không được tốt, giống như là đang có chút tâm sự.”

nói đến nữ nhi, lòng Vinh Vương có phát sầu, mấy ngày nay, nữ nhi giống như đang biến thành người khác, không thích tươi cười. Vinh Vương nhũ mày nói, “Nữ nhi lớn lên, sợ là có chút chuyện không thể nói cho cha biết, ngày mai ta sẽ nhờ Lâm Lang đến nói chuyện với nàng, hai nhà đầu quan hệ rất tốt, ngày sau...” Vinh Vương liếc mắt một cái nhìn về phía con trai của hắn, nhĩ tử dung mạo bất phàm khí thế hiên ngang, cảm thấy con trai này của hắn nhìn người thật tinh mắt. Sau này nếu Lâm Lang thành con dâu của hắn, vậy thì bây giờ nàng tiếp xúc nhiều với Thiên Nhi cũng tốt. Lời này Vinh vương cũng không nói tiếp, dù sao chuyện còn chưa thành, chỉ là giữa hai lòng này mang theo ý cười, “Ta và Tông Nhi có lời muốn nói, Xán Xán nếu có rảnh, con có thể đi với đượng đến thăm Thiên Nhi một chuyện?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Được, vậy Xán Xán lập tức tới tìm Thiên tỷ tỷ.”

Nhìn tiểu cô nương khả ái hoạt bát dần chạy đi xa, ý cười trên mặt Vinh Vương cũng chưa từng tản đi, Xán Xán được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, tính tình của nàng cũng rất được mọi người yêu thích, khó trách con trai này của hắn lại đồng ý nàng thân cận.

Vinh Vương nghĩ tới nhi tử lạnh lùng khi còn bé, chỉ đặc biệt quan tâm tới Xán Xán. Vinh Vương nhìn nhi tử, cười nói: “Con a, sợ là ở trong quân doanh quá lâu, bây giờ cũng không biết cái gì gọi là lễ nghi.”

Vinh Vương dừng một chút, tiếp tục nói: “Khi còn bé quan hệ của người với Xán Xán rất tốt, thân cận một chút cũng chẳng có gì, nhưng bây giờ Xán Xán đã là đại cô nương, nếu con nói chuyện một mình với nàng, bị bọn hạ nhân nhìn thấy, sẽ làm hỏng thanh danh của Xán Xán.”

Trong lòng Vinh vương, hẳn luôn cho rằng nhi tử của mình xem Xán Xán là muội muội, cho nên mới thân cận như vậy. Bây giờ Xán Xán đã lớn, những điều nên tránh thì vẫn phải tránh đi, dù sao trong mắt người khác, bọn họ sẽ không chấp nhận điều này.

Lục Tông không lên tiếng.

Vinh Vương nhìn nhi tử trầm mặc ít lời, bất đắc dĩ thở dài, “Lần trước ta đã nói về chuyện hôn nhân với con, trong lòng ta đã có dự tính. Lúc trước con nói không cần vội, có phải trong lòng con đã có người, không thể nói cho cha biết sao?” hẳn tấy nhi tử vẫn không nói lời nào, lại cười nói. “Con trai, cần gì then thừng với cha? Yên tâm, Thiên Nhi đã nói với ta rồi, tiểu cô nương người ta lui tới gần với Thiên Nhi, quan hệ hai người cũng tốt, ngày sau có trở thành chị dâu cũng không phải vấn đề lớn. Quan trọng nhất là con thích... Sao? nói đến mức này rồi, con còn muốn gặt ta?”

“... Lần tới chọn ngày lành tháng tốt, chúng ta liền tới nhà cầu hôn, cưới về từ vào cửa sớm một chút, con thấy sao?”

Vinh vương nói chuyện không ngừng, nghe tới đây, Lục Tông mới mở miệng, “Chờ một chút thời gian.”

Tuổi nàng còn nhỏ.

Lời này Vinh Vương lại không thích, lập tức nhíu lông mày, không vui nói: “Chờ? cô nương nhà người ta là một cái bánh bao thịt a, người đến cầu thân đã xếp dài thành hàng. Còn còn chờ? cô nương người ta có thể chờ con sao? Việc hôn nhân này không thể kéo dài thêm nữa...”

Lục Tông nhíu mày, sau đó xoay người đi mất.

Vinh Vương đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn nhi tử nhà hắn, tức đến giờ chân.

Khương Lệnh Uyển cũng không trực tiếp đi đến phòng của Lục Bảo Thiên, dù sao nàng ấy cũng chỉ mới ngủ, bây giờ đi vào chẳng phải sẽ quấy rầy đến người ta. Khương Lệnh Uyển muốn chờ khi nào Vinh Vương và Lục Tông nói chuyện xong nàng sẽ cùng đi, chỉ là vừa tới hành lang, đã tình cờ gặp phải hai mẹ con Phan trắc phi và Lục Bảo Yên.

Phan trắc phi nhìn Khương Lệnh Uyển, quan sát gương mặt mỹ mạo vô cùng của nàng, không hề hít sâu cảm thán, khách khí chào hỏi: “Khương Lục cô nương.”

Khương Lệnh uyển liếc mắt nhìn Phan trắc phi, thấy nàng mặc một thân áo dài màu hồng, thêu những cảnh nho nhã, tóc vấn mềm mại, cài trâm như ý, khuyên tai hi thủy, dây chuyền mã não, nghiêm nhiên thể hiện tư thái của chủ mẫu. Có điều, Phan trắc phi này nhìn như đoan trang rộng lượng, trong lòng còn thật tự coi mình là nữ chủ nhân Vinh vương phủ, đời trước không biết bị nàng chọc tức biết bao nhiêu lần, bây giờ nhớ tới, không nhịn được thậm chí cười trong bụng. Khương Lệnh Uyển tươi cười nói: “Đây là Bảo Yên đi, ta nhớ hình như cô nương chỉ nhỏ hơn ta mấy tháng, có phải không?”

Ánh mắt Lục Bảo Yên sáng ngời, hiển nhiên không ngờ rằng Khương Lệnh Uyển lại chú ý đến nàng, có chút thụ sủng nhược kinh, nói: “Ta cùng tuổi với Lục cô nương, có điều sinh ra vào tháng sáu.”

Khương Lệnh uyển nói: “Ta sinh vào mười bốn tháng giêng, vừa vặn lớn hơn cô nương nửa tuổi.”

Lục Bảo Yên nhìn vị Khương Lục tiểu thư trước mắt, dáng người không chỉ thanh thoát yếu điệu, ngữ khí nói chuyện còn khiến người nghe rất yêu thích, không khỏi nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Nàng hỏi: “Khương Lục cô nương đến thăm tỷ ty sao? không biết tình huống hiện tại của tỷ ty như thế nào rồi?”

Tuy rằng đời này nàng chưa từng có tiếp xúc gì với Lục Bảo Yên, nhưng ấn tượng với nàng vẫn rất tốt. Khương Lệnh Uyển nói: “Ta thấy Thiên tỷ ty gần đây đi trông thấy, có chút lo lắng cho tỷ ấy, bây giờ Thiên tỷ ty ngủ được một chút, trong lòng mới thấy bớt lo lắng. Được rồi, không nói nhiều nữa, ta đi xem thử Thiên tỷ ty đã tỉnh dậy chưa.”

Lục Bảo Yên nhìn bóng lưng dần đi xa của Khương Lệnh Uyển than thở: “Khương Lục cô nương cười lên thật xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy yêu thích.”

Phan trắc phi nghiêng đầu nhìn nữ nhi, thấy được trong mắt nàng tràn đầy ước ao và khát vọng, biết nàng từ nhỏ đến lớn bên người cũng không có một bằng hữu tri tâm, không khỏi có chút đau lòng, nói đến cùng, cũng là tại người mẫu thân này.

Khương Lệnh Uyển một đường đi thẳng đến đường viện của Lục Bảo Thiên, đã thấy Lục Tông cùng đang đi tới.

Mặt nàng mang cười, ngược đầu hỏi: “Tông biểu ca nói chuyện với dượng xong rồi sao?”

Lục Tông nhìn sang nàng một lúc, không lên tiếng, sau đó mới tiến lên nắm lấy cổ tay của nàng, kéo người vào trong góc tường. Khương Lệnh Uyển bị hành động của hắn dọa sợ hết hồn, giương đầu lên, đã thấy hắn cúi người xuống hôn lên môi nàng, khí tức mát lạnh tràn đầy cương tính của nam tử hung hăng áp sát nàng, khiến cho nàng không kịp né tránh, nhất thời bị nhốt cứng lại tại chỗ.

Lục Tông ôm người vào trong ngực hôn một lúc, không dám dùng sức, lại sợ khiến nàng sợ hãi, chỉ hôn một cái cũng khiến lòng hắn tràn đầy thỏa mãn. Một hồi lâu, Lục Tông mới thở dốc, cúi đầu nhìn nàng.

Giương mặt Khương Lệnh Uyển đỏ bừng vì ngượng, không ngờ hắn lại làm ra chuyện như vậy ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy môi hắn dính đầy màu son của nàng, đáng vẻ có chút buồn cười, liền duỗi đầu ngón tay nhẹ dầm dầm lông ngực cứng rắn của hắn, cười dài nói: “Ném được vị gì không?”

Mặt mày Lục Tông trở nên nhu hòa, nhẹ nâng tay nhỏ của nàng lên hôn một cái, nói: “Ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Son của nàng có vị anh đào, đương nhiên là ngọt rồi. Khương Lệnh Uyển thoáng cúi đầu, hai gò má ửng hồng, muốn thoát ra khỏi trói buộc của Lục Tông. Lục Tông lại nắm lấy cánh tay thon nhỏ của nàng hỏi: “Đi chỗ nào?”

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn một chút, nghiêm túc nói: “Lục Tông, chúng ta không thể như vậy.”

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới chuyện của Khương Lộc và Tô Lương Thần, bây giờ nàng và Lục Tông đang lén lút thân cận nơi chỗ này, không có gì khác hai bọn họ cả. Lại nói, Lục Tông là nam tử khí huyết dương cương, nếu như không thể khống chế làm ra chuyện gì hồ đồ, như vậy người chịu thiệt thòi chẳng phải là nàng hay sao? Quan trọng nhất, nàng còn có thể bị hắn xem nhẹ, Khương Lệnh Uyển nói, vừa lấy khăn tay, nhó chân lau khóe miệng cho hắn, lau sạch vết son trên môi, sau đó nháy nháy mắt nói: “Muội đi xem Thiên tỷ tỷ.”

Lần này, Lục Tông không ngăn nàng nữa.

Vừa rồi hắn quá sốt ruột.

Nửa tháng nay, tâm trí Lục Bảo Thiên luôn không yên, mà Chu Lâm Lang, đoạn thời gian gần đây luôn theo tiên sinh học cầm kỳ thư họa, từ nhỏ đã vô cùng khắc khổ, lại còn rất có năng khiếu, chỉ là họa, còn thiếu đi một chút linh khí, nếu chỉ nhìn qua sẽ thấy bức họa của nàng vẽ rất đẹp mắt, nhưng ở trong mắt người chân chính thường họa, đây chỉ là một bức họa chết —— hình ảnh tuy duy mỹ, nhưng lại khuyết thiếu linh hồn.

Chu Lâm Lang là người theo đuổi sự hoàn mỹ, nàng muốn dốc hết sức để học được, nhưng nếu như chỉ cang bỏ nhiều công sức vì cái trước mắt, thứ nhận được sẽ cang đi ngược lại. Hôm nay nàng muốn ra ngoài cảm thụ một chút, muốn đến Vinh Vương phủ thăm Lục Bảo Thiên.

Chu Lâm Lang nhìn thấy Lục Bảo Thiên gầy gò ốm yếu đi trông thấy, trong lòng vô cùng kinh ngạc, vội ân cần hỏi: “Mới hơn một tháng không gặp thôi mà sao đã thành bộ dạng này rồi?”

Lục Bảo Thiên có tâm sự, hơn nữa chuyện này nàng cũng khó có thể mở miệng, vẫn chôn ở trong lòng thành tâm bệnh. Lục Bảo Thiên coi Chu Lâm Lang là tỷ muội tốt nhất, bây giờ thấy nàng đến, trong mắt lại thoáng hiện lên nước mắt, đột nhiên sinh ra tâm trạng ỷ lại, bất lực nói: “Lâm Lang, hình như ta... ta đã làm sai chuyện rồi, nhưng ta không biết nên làm sao bây giờ.”

Lục Bảo Thiên là một người tính tình hoạt bát, hiếm thấy khi nàng trở nên sầu não uất ức như vậy, Chu Lâm Lang kéo cánh tay nàng, ôn nhu nói: “Ta... Ta thích một người.”

Chu Lâm Lang nghe xong, sau đó loãn môi cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì to tát? Như vậy thì có gì lớn lao a, tiểu cô nương mới lớn, có nam tử ái mộ cũng không phải điều đáng ngạc nhiên.”

Lục Bảo Thiên có chút ngượng ngùng, nói: “Ta thích Khương Dự.”

Khương Dự? Ca ca Khương Lệnh Uyển, Chu Lâm Lang hơi kinh ngạc. Khương Dự này có được một bộ tướng mạo không sai, nhưng cũng không phải người tài, làm việc vừa kích động lại lỗ mãng, Lục Bảo Thiên tự nhiên lại thích hắn, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Dự biểu ca tướng mạo đường đường, anh tuấn khí phái, Bảo Thiên, ánh mắt của người thật tốt.”

Nhắc đến Khương Dự, trong lòng Lục Bảo Thiên liền ngọt như ăn mật. Chỉ là nghĩ đến Khương Lệnh Uyển, nàng lại cảm thấy có lỗi, Lục Bảo Thiên nói: “Nhưng mà... nhưng mà Xán Xán yêu thích ca ca ta, hơn nữa ca ca ta cũng giống như rất yêu thích Xán Xán, nếu như sau này ca ca ta cưới Xán Xán, vậy ta và Dự biểu ca... sẽ không thể cùng nhau, Lâm Lang, lòng ta thật khó chịu.”

Chu Lâm Lang nhất thời thay đổi sắc mặt: “Tổng biểu ca thích Xán Xán?”

Lục Bảo Thiên “Àn” một tiếng, gương mặt nói: “Lần trước ngươi và ta nhìn thấy ca ca cầm theo cái hộp nhỏ kia, đó là trang sức ca ca đưa cho Xán Xán, ta từng thấy ở trong phòng Xán Xán, không sai được. Hơn nữa... hơn nữa vào ngày ấy Xán Xán bị phong hàn, ta và ca ca cùng đi thăm bệnh, lúc ca ca đơn độc ở chung với Xán Xán, ta nhìn thấy ca ca ôm Xán Xán, Hai người... hai người rất thân cận.” Lục Bảo Thiên chỉ lo nói, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt của Chu Lâm Lang đang dần trở nên trắng bệch, “Kỳ thực ta rất yêu thích Xán Xán, Xán Xán xinh đẹp, lại còn hoạt bát như vậy, ca ca nếu cùng với muội ấy, nhất định sẽ rất vui vẻ. Chỉ là... chỉ là ta cũng nghĩ đến bản thân, nghĩ nếu như bản thân cố gắng, cũng không phải không thể, vì vậy ngày ấy, khi cha hỏi ta có phải ca ca đã vừa ý cô nương nhà ai không. Ta nói với cha, người ca ca yêu thích là ngươi, Lâm Lang, xin lỗi...”

Nghe đến đó, Chu Lâm Lang đại khái cũng hiểu rõ.

Chẳng trách mấy ngày nay nàng luôn sầu não, thì ra là bởi vì áy náy trong lòng. Chỉ là khi nghe được đến câu cuối, trong lòng Chu Lâm Lang lại lộ ra chút vui sướng nhỏ nhỏ. Khi còn bé Lục tông chỉ duy độc cùng chiêu Khương Lệnh Uyển, khi đó nàng không cam tâm, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tính khí tiểu hài tử, chỉ có điều là chịu không nổi khi bị làm lơ, tâm trạng uất ức. Còn bây giờ, Lục Tông tuần mĩ vô song, văn võ toàn tài, lại là một vị nam tử tiền đồ vô lượng, ở trong lòng nàng, dù cho ngày sau thái tử có ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, cũng không thể nào đuổi kịp được Lục tông.

Nàng không ngốc, Lục Tông yêu thích Khương Lệnh Uyển, kì thực nàng đã sớm phát giác.

Khương Lệnh uyển duy độc yêu thích mẫu đơn, Lục tông tuy là mẫn phu, nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ đến mức hiếm thấy, biết chiều nàng vui lòng. Dung tâm như vậy, nếu không phải yêu thích thì còn có thể là gì? Chu Lâm Lang có chút không cam lòng. Mọi thứ nàng đều không thua Khương Lệnh Uyển, nhưng nam nhân trên đời luôn chỉ xem mặt, Lục Tông cũng không ngoại lệ. Dung mạo của nàng tuy rằng xuất húng, chỉ là không có được một gương mặt kiều diễm hút mắt, chuyên đi chọc họa như Khương Lệnh Uyển.

Chu Lâm Lang hít sâu một hơi, nhủ mảy nói: “Tuy ta có chút tức giận, nhưng Bảo Thiên, người là tỷ muội tốt nhất của ta, ta sẽ không trách ngươi. Chỉ là chuyện này... tóm lại là giấu không được.” Lục Tông là người không thích nói nhiều, cho nên Vinh vương mới không biết người thật sự hấn đề trong lòng là ai, nhưng chuyện đã như vậy, một câu nói của Bảo Thiên sẽ vạch trần tất cả. Chu Lâm Lang suy nghĩ một chút, tỉ mỉ đánh giá gương mặt của Lục Bảo Thiên, nói, “Kỳ thật, ta cũng rất hi vọng có thể gả cho người mình thích, ngươi và Dụ biểu ca là một đôi trời đất tạo nên. Bảo Thiên, chuyện của ta không quan trọng, thấy ngươi gầy nhiều như vậy, trong lòng ta thật khó chịu.”

Chuyện tình liên quan đến danh tiếng của nữ nhân, nhưng khi thấy Chu Lâm Lang không tức giận, trong lòng nàng lại cảm thấy áy náy.

Nàng nói: “Kỳ thực, ta cảm thấy bản thân quá ích kỷ, thật sự xin lỗi Xán Xán và ca ca, hơn nữa... hơn nữa Dụ biểu ca chưa chắc sẽ thích ta, ta...”

Chu Lâm Lang nắm lấy tay Lục Bảo Thiên nói: “Người thật khờ, ngươi vừa thông tuệ lại đáng yêu, sao Dụ biểu ca có thể không thích được chứ? Nếu chuyện đã đến mức này, người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, trước mắt phải điều dưỡng thân thể cho tốt. Ngươi nhìn lại mình đi, gầy đến mức cả ta cũng thấy đau lòng. Hôm nay ngươi nói với ta, chính là vì tin tưởng ta, sau khi quay về ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp.”

Lục Bảo Thiên lau lệ khỏe mắt, gật đầu nói: “Mấy ngày nữa Xán Xán sẽ hẹn ta cùng đi Tương Nguyên tự đập thanh cầu phúc, ngươi cũng đi chung luôn đi, chúng ta cùng đi giải sầu, có được không?”

Ngày xuân gần qua, khí trời cũng bắt đầu ấm lên. Khương Lệnh Uyển xuất môn đi chơi cùng Lục Bảo Thiên, thấy Chu Lâm Lang khí phách đoan trang hào phóng đang đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên, nàng cảm thấy có chút ngạc nhiên. Nhìn lại khí sắc của Lục Bảo Thiên, đáng là đã tốt hơn rất nhiều, lúc này nàng mới cảm thấy an tâm.

Từ lần trước được Chu Lâm Lang khuyên nhủ, tâm trạng của Lục Bảo Thiên xác thực đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hôm nay vừa thấy Khương Lệnh Uyển, trong lòng vẫn còn chút hồ thẹn và chột dạ. Nàng nghiêng đầu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương. Tuổi còn nhỏ nhưng đã xinh đẹp khuynh thành như vậy, khó trách ca ca của nàng sẽ thích. Ngay cả nàng cũng còn cảm thấy yêu thích a.

Khương Lệnh Uyển nhìn phong cảnh dọc đường bên ngoài xe ngựa, xoay người liền thấy Lục Bảo Thiên nhìn mình không chớp mắt, nàng liền mỉm cười nói: “Thiên tỷ tỷ nhìn muội làm gì a? trên mặt muội có vết bản sao?” nói xong, liền nhận lấy gương nhỏ tinh xảo trong tay Kim Kết, tỉ mỉ quan sát, lẩm bẩm nói: “Hình như không có a...”

Lục Bảo Thiên nhin không được phì cười, nói: “không có gì, chẳng qua là ta cảm thấy Xán Xán thật xinh đẹp, nhìn không được nhìn nhiều hơn mấy phần.”

Nghe được lời này, trong lòng Khương Lệnh Uyển vô cùng thoải mái. Đột nhiên nghĩ đến hôm qua nàng bị Tranh biểu tỷ bức ép đến không có chỗ để trốn, buộc phải đến Vệ Quốc Công phủ.

Tranh biểu tỷ cùng ngũ chung với nàng, luôn luôn khen da nàng thật mềm, thật non, cứ sờ tới sờ lui mãi, khiến nàng không biết phải làm sao. Lục Bảo Thiên lại nói: “Lúc ra cửa ta đã nói với ca ca, chạng vạng ca ca sẽ đến đón chúng ta.”

Khương Lệnh Uyển biết hôm nay nàng xuất môn cùng với Bảo Thiên, Lục Tông nhất định sẽ nghĩ cách đến gặp nàng, cho nên hôm nay nàng cũng tốn tâm tư trang điểm hơn thường ngày. Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, phảng phất như không có hứng thú với Lục Tông, Lục bảo Thiên thấy vậy, hơi hạ mắt, nhất thời cũng không nói gì.

Ba tiểu cô nương cùng đi đến Tương Nguyên tự, vừa vặn gặp phải huynh muội Tạ gia cũng đến lễ phật.

Tạ Trí Thanh mặc áo bào trắng, khí chất của hắn giống như trích tiên, khiến cho không ít nữ hành hương lần lượt dừng chân ghé mắt qua, Tạ Tinh Tinh

mặc một bộ xiêm y màu hồng thêu hoa sen, vạt áo nam hồng ngọc, mặt cười đỏ bừng, tuy từ nhỏ được nuông chiều ương ngạnh, mặt cao hơn đầu, nhưng đối xử với người bên cạnh lại rất tốt, mấy năm nay luôn coi Khương Lệnh Uyển là bạn tốt.

Tạ Tinh Tinh nhìn ba người, lập tức xông đến, kéo lấy cánh tay của Khương Lệnh Uyển, nói: “Được lắm, đến Lễ Phật lại không gọi ta tới, thật đúng là vô lương tâm, nói xem, ta nên phạt các người như thế nào?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Quý nhân ngài đây luôn luôn bận rộn, ta sợ quấy rầy không dám gọi. Nhưng mà bây giờ không phải hữu duyên gặp được sao?”

Tạ Tinh Tinh trừng mắt to, mười phần linh khí, bĩu môi nói: “Đừng lừa gạt ta, lúc này ba người các người nên đỡ ta người giận mới đúng.”

Bốn tiểu cô nương vừa nói vừa cười, cùng đi vào trong chùa, Tạ Trí Thanh là nam tử, hần rất lễ độ cách ra một khoảng cách, chậm rãi theo sau lưng.

Sau khi bái bô tát xong mọi người liền đi xin xăm, xăm Khương Lệnh Uyển cầu không phải là xăm cô nương chưa lấy chồng nên cầu, nên tách ba người bọn họ ra, một mình đi xin.

Sau khi cầu xong, Khương Lệnh Uyển không tìm thấy ba người, liền để Kim Kết đi tìm.

Hôm nay xuất môn nàng chỉ mang một mình Kim Kết, Kim Kết cảm thấy không thích hợp, liền mở miệng khuyên: “Tiểu thư, hay là cứ để nô tỳ đi theo tiểu thư?”

Khương Lệnh Uyển không muốn đi nữa, nàng ngồi lại trên tảng đá, hai tay chống cằm, nói: “Ta ngồi ngay trong đình, người đi tìm là được.”

Kim Kết không còn cách nào, chỉ có thể nhanh chóng đi tìm Lục bảo Thiên và Chu Lâm Lang.

Khương Lệnh Uyển đợi nửa khắc, vẫn chưa thấy Kim Kết, trong lòng có chút lo lắng thấp thòm. Nàng đứng dậy đi qua bên cạnh ao, khom lưng xem cả hai tay chống lấy lan can.

Lan can để lâu vẫn chưa tu sửa.

Nàng chỉ hơi dùng sức, toàn bộ thân thể liền ngã xuống nước.

Lúc này Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang đang đứng phía sau núi giả, đình gặp mặt Khương Lệnh uyển, đột nhiên nhìn thấy tình cảnh này, Lục Bảo Thiên lập tức muốn đi qua giúp đỡ, nhưng Chu Lâm Lang bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kéo nàng lại.

Lục Bảo Thiên nhìn tiểu cô nương đang dấy dựa trong nước, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, xoay người vội vàng nói: “Lâm Lang? Người làm cái gì vậy?”

Chu Lâm Lang lạnh nhạt nói: “Yên tâm, ao không sâu đến nỗi khiến người chết đuối.”

Lục bảo Thiên nghe vậy nhìn qua, thấy Khương Lệnh Uyển giờ khắc này đã đứng vững trong nước, nước trong ao chưa tới càn cổ nàng, xác thực là không nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này Lục bảo Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là thấy Khương Lệnh Uyển vẫn chưa gọi người đến cứu, đúng là có chút kinh ngạc. Nhưng sau một khắc nàng liền hiểu rõ, nếu như lúc này Khương Lệnh Uyển gọi người đến, sợ là sẽ hỏng mất thanh danh của nàng.

Lúc này thân thể nhỏ bé của Khương Lệnh Uyển đang quẫy đạp trong nước, đang nỗ lực bò lên, nhưng nàng thử mấy lần rồi mà vẫn không lên được, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần bị ngâm đến trắng bệch.

Lục bảo Thiên đau lòng nói: “Vậy chúng ta nên qua cứu Xán Xán, trời lạnh như vậy, nàng lại ở trong nước, nếu bị cảm thì phải làm sao bây giờ?”

Chu Lâm Lang nói: “Bảo Thiên, người nhìn xem người đang tới kia là ai?”

Lòng Lục Bảo Thiên nóng như lửa đốt, nhưng Chu Lâm Lang lại gắt gao kéo nàng lại, không cho nàng qua. Nàng nghe Chu Lâm Lang quay qua xem, thấy được nam tử trẻ tuổi đang đi đến, chính là Tạ Trí Thanh. Chỉ là người trong nước không lên cứu, nên lúc này Tạ Trí Thanh vẫn chưa phát hiện, nhưng hần chỉ cần đi tới hành lang, liền có thể nhìn thấy người rơi xuống nước.

Chu Lâm Lang chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện mà ngày ấy ta nói với người, ta thấy người nghĩ lâu như vậy vẫn nghĩ không ra cách nào, dù sao Xán Xán lớn lên cùng chúng ta, quan hệ rất tốt, chúng ta cũng hi vọng nàng có thể gả cho người mình thích. Nhưng hôm nay ta thấy, có thể là thiên ý... Bảo Thiên, chúng ta xem thử đi, chờ một lúc khi Tạ Trí Thanh đi nàng qua, khi hần thấy Xán Xán rơi xuống nước, cứu muội ấy lên, hai người có da thịt thân cận, chuyện này truyền ra, Xán Xán nhất định phải gả cho Tạ Trí Thanh. Ta thấy Tạ Trí Thanh từ sớm đã có ý với Xán Xán, dù sao Xán Xán cũng là tiểu cô nương được mọi người yêu thích. Nếu hai người thành thân, Tạ Trí Thanh nhất định sẽ đối xử tốt với Xán Xán. Hơn nữa... tên tuổi của Tạ Trí Thanh sớm đã vang vọng Tấn Thành, tài hoa hơn người, cũng rất xứng đôi với Xán Xán, nói thế nào Xán Xán cũng sẽ không chịu thiệt thòi.” Nàng dừng một chút, nói, “Bảo Thiên, ta hi vọng người có thể được như nguyện gả cho người mình thích, bây giờ ông trời cũng nhìn không nổi khi thấy người âu sầu, lẽ nào người vẫn chưa hiểu rõ sao?”

Lục Bảo Thiên lúc này mới chợt hiểu ra, mím môi nhưng không nói lời nào.

Tạ Trí Thanh xác thực là một nam tử dung mạo toàn tài, trước khi ca ca khỏi hoàn trở về, Tạ Trí Thanh chính là nam tử được hoan nghênh nhất Tấn thành, còn có hai vị quận chúa vì hần mà tranh giành, Nam tử như vậy, gả cho hần khẳng định là không chịu thiệt, Tạ Trí Thanh và ca ca, một văn, một võ, ai cũng có sở trường riêng, đều là trang nam tử khí phái.

Bây giờ nàng không đi, Tạ Trí Thanh sẽ cứu Xán Xán, Xán Xán không chỉ bình an vô sự, hơn nữa chuyện nàng thích Khương Dụ cũng sẽ không còn bị cấm cản.

Chu Lâm Lang nhìn Lục Bảo Thiên, thấy nàng không nói lời nào, biết là lòng nàng đã ngấm đồng ý, lúc này mới yên tâm, chậm rãi buông lỏng tay.

Nhưng mà nàng chỉ vừa mới buông tay, Lục Bảo Thiên liền lập tức chạy tới bên cạnh ao.

Sắc mặt Chu Lâm Lang nhất thời chìm xuống.

Lục Bảo Thiên bước nhanh đến cạnh ao, tiểu quận chúa quen sống trong nhung lụa, nhưng lúc này nàng không màng đến bùn đất, lập tức ngồi xổm xuống, nhìn Khương Lệnh Uyển trong nước, vươn tay ra ngoài nói: “Xán Xán, nhanh, đưa tay cho tỷ, tỷ kéo muội lên.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Bảo Thiên chỉ là một tiểu cô nương, tay mềm lực yếu làm sao đủ sức để kéo Khương Lệnh Uyển lên?

Khương Lệnh Uyển đưa tay ra, thấy đôi mắt nàng mông lung, khóe mắt hơi nhiễm lệ, gương mặt trắng đỏ bừng, liền mạnh đưa tay kéo nàng lên. Trong lòng Khương Lệnh Uyển cảm thấy ấm áp, dựa vào lực của nàng, chậm rãi bò lên trên. Nước trong ao không sâu, cũng coi như sạch sẽ, khí trời lúc này không tính là quá lạnh, nhưng thân thể tiểu cô nương có chút mảnh mai, dáng người cũng thấp, khiến nàng bị lạnh đến run lên.

Vừa mới rời khỏi ao, Lục Bảo Thiên liền ôm người vào trong lòng, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Xán Xán, muội không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển thấy nàng sốt ruột, nhanh chóng động viên: “Muội không sao, cảm ơn Thiên tỷ tỷ.”

Lúc này Tạ Trí Thanh mới nhìn thấy, đang muốn tiến lại, Lục Bảo Thiên nhanh chóng che chở người trong lòng, nhìn Tạ Trí Thanh nói: “Bây giờ Xán Xán có chút bất tiện, Tạ đại ca đừng lại gần.”

Dứt lời, Tạ Trí Thanh mới tỉnh táo lại.

Cũng đúng, phi lễ chó nhìn.

Tạ Trí Thanh suy nghĩ một chút, cởi áo bào bản thân ra, thả qua một bên, nói: “Khương Lục tiểu thư bị nhiễm nước, vẫn nên phủ thêm áo choàng vào, sau đó trở về hậu viện nghỉ ngơi một chút.” Lời đã nói xong, tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng vẫn phải xoay người rời đi.

Hương hỏa của Trương Nguyên tự vô cùng cường thịnh, cho nên cũng xây thêm nhiều phòng cho khách hành hương xa ở lại, Khương Lệnh Uyển được đỡ đến phòng nhỏ, cởi áo bào ra, tìm một bộ xiêm y sạch sẽ thay ra. Chỉ là da của nàng vô cùng mềm mại, xưa nay chỉ mặc xiêm y của Cẩm Tú phượng, bây giờ vừa mặc xiêm y này vào, cả người liền cảm thấy khó chịu. Lục Bảo Thiên vô cùng lo lắng, thấy gương mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển trở nên trắng xám lại, môi cũng bị lạnh tím, vành mắt liền đỏ lên.

Khương Lệnh Uyển thấy bộ dáng này của Lục Bảo Thiên, liền tươi cười nói: “Thiên tỷ tỷ không cần quá lo lắng, không phải muội đã không có chuyện gì rồi sao? Chỉ là mấy năm qua thân thể của muội, muội luôn chú ý chăm sóc, bây giờ lớn hơn, càng thêm cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo bản thân sẽ cảm lạnh. Hôm nay không cẩn thận bị rơi xuống nước, chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Lục Bảo Thiên gật gù: “Hừm, không có chuyện gì là tốt rồi.” Trong lòng nàng cảm thấy bất an, bây giờ bình yên vô sự, mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đến khi Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đến, cả hai chỉ có thể đứng một bên nhìn, trên mặt đều lộ vẻ sầu lo.

Lúc Lục Tông mới đến, liền thấy Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế dài lót nệm bông, mái tóc dài rối tung, đôi mắt ướt nhẹp, thấy hắn đến liền sáng lên. Lục Tông gật đầu chào hỏi các vị cô nương khác trong phòng, sau đó mới xoa bước đi tới, liếc mắt nhìn Khương Lệnh Uyển nằm bên cạnh Lục Bảo Thiên. Lục Bảo Thiên có chút chột dạ, gương mặt gọi: “Ca ca.”

Tạ Tinh Tinh tuy rằng ngày thường thích trêu đùa nghịch ngợm, nhưng cũng là người rất có nhãn lực, nhanh chóng kéo lấy ống tay áo Chu Lâm Lang, nói: “Lâm Lang, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Chu Lâm Lang nhẹ nhàng cắn môi, sau đó mới thở dài, liếc nhìn Lục Tông một cái, ung dung đi ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Tạ Tinh Tinh liền thấy Tạ Trí Thanh cách đó không xa, nhanh chóng chạy tới, Tạ Trí Thanh hỏi: “Khương Lục cô nương như thế nào rồi?”

Thấy ca ca của mình quan tâm cô nương người ta như thế, Tạ Tinh Tinh giờ lên khoe miệng, nói: “Ca ca không cần lo lắng, Xán Xán không sao.”

Tạ Trí Thanh gật đầu, không có chuyện gì là tốt rồi.

Trong phòng, Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, cười tươi nói: “không phải Tông biểu ca nói buổi chiều mới tới sao?”

Sắc mặt Lục Tông cũng không thay đổi, nghe nói nàng rơi xuống nước, trong lòng hần vô cùng lo lắng, bây giờ thấy nàng không có việc gì, hần coi như yên tâm, hần nói: “Hôm nay không sao, lần sau phải chú ý.”

Lục Bảo Thiên xoay người, hiểu được ca ca có lời muốn nói, vô cùng thức thời: “Ca ca, muội đi xem canh gừng của Xán Xán nấu xong chưa.”

“Ai, Thiên tỷ tỷ...” Khương Lệnh Uyển thấy sắc mặt Lục Bảo Thiên không được tốt, có chút lo lắng, nàng bắt mắt nhìn Lục Tông, hơi giận dữ nói: “Hôm nay muội không cẩn thận bị rơi xuống nước, là Thiên tỷ tỷ giúp muội lên, muội thấy cổ tay tỷ ấy đã bị xước đỏ...”

Lục Tông nghe nàng nói, hất áo bào ngồi xuống bên cạnh nàng, giờ tay vuốt ve tóc nàng. Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, nhìn không được cười cợt, hôm nay vốn dĩ nàng đã tốn công tỉ mỉ chuẩn bị trang phục, nhưng lại bị rơi xuống nước, mọi công sức đều mất hết, sắc mặt nàng bây giờ hần là rất tái nhợt. Nàng cắn cắn môi, thấy khăn bông đặt ở bên, lúc này mới cầm lên, đưa cho Lục Tông, tươi cười xinh đẹp nói: “Tông biểu ca, giúp muội lau tóc đi.”

Lục Tông “Ân” một tiếng, giống như rất tình nguyện làm việc này. hần đỡ lấy đầu nàng, để nàng nằm xuống, đặt đầu lên bắp đùi của mình, thay nàng lau tóc.

Bên ngoài, Lục Bảo Thiên vừa ra ngoài liền nhìn thấy Chu Lâm Lang. Nàng nhìn Chu Lâm Lang, sau đó mới chậm rãi đi tới, nói: “Lâm Lang, ta...”

Trong lòng Chu Lâm Lang có chút tức giận, nhưng đến cùng vẫn không thể phát tác, chỉ cau mày lại nói: “Ngươi làm đúng, hôm nay là ta quá sốt ruột, một lòng luôn nghĩ cho ngươi, nhưng dù sao, chung quy thì trong lòng ta, ngươi quan trọng hơn Xán Xán, cho nên... cho nên khó tránh khỏi có chút thiên vị. Bảo Thiên, chuyện này...”

Lục Bảo Thiên chặn lại: “Ta biết, ta sẽ không nói với Xán Xán. Ngươi là vì tốt cho ra, ta hiểu. Chỉ là nếu như lúc này ta không đi qua, Xán Xán được Tạ Trí Thanh cứu, vậy cả đời này ta sẽ sống không an. Ca ca rất đề ý Xán Xán, ta cũng rất yêu thích Xán Xán, Tạ Trí Thanh dù tốt, nhưng Xán Xán không thích, vậy chẳng phải chúng ta đã hại nàng cả đời. Ta... Ta không thể ích kỷ như vậy.” Huống hồ, Xán Xán còn là muội muội ruột của Khương Dự, từ nhỏ đến lớn muội ấy là đại bảo bối trong nhà, nàng luôn miệng nói yêu thích Khương Dự, cho dù không quen biết Xán Xán, thì bởi vì Khương Dự, nàng cũng nên che chở Xán Xán. Huống chi, nàng và Xán Xán còn có nhiều năm tình nghĩa như vậy.

Chu Lâm Lang thầm cười nhạt, khuôn mặt lạnh nhạt nói: “đã như vậy, ta sẽ tôn trọng lựa chọn của ngươi. Ngày sau nếu như có chuyện gì khó xử, cứ việc nói cho ta, ta nhất định sẽ thay ngươi nghĩ cách.”

nói ra một hơi, trong lòng nàng đã dễ chịu hơn nhiều, bây giờ thấy Chu Lâm Lang không trách tội, trong lòng càng vui mừng. Nàng mỉm cười nói: “Cảm ơn ngươi, Lâm Lang.”

Trong phòng, Khương Lệnh Uyển đã sớm khô ráo, đầu gối lên chân Lục Tông không chịu dậy. Hơi giật giật đầu, cảm giác như có cái gì không đúng, nháy mắt một cái, như nhớ ra điều gì, lập tức đứng dậy. Nàng ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Lục Tông, thấy vẻ mặt của hần vô cùng bình thường gấp khăn lại, trên mặt không hề hiện vẻ lúng túng, gấp khăn xong hần liền bỏ qua một bên, giương mắt hỏi nàng: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Gương mặt Khương Lệnh Uyển đỏ lên, hơi mím môi, không lên tiếng, chỉ lắc đầu. Sau mới nói: “Kỳ thực cũng không có gì, nước trong ao cũng không lạnh, Thiên tỷ tỷ tới kịp, nên chẳng có chuyện gì xảy ra. Còn nữa, hôm nay muội cầu được một quả xăm tốt, vô cùng hài lòng.”

Lục Tông nói: “Cầu được quả gì?”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn hần, lẩm bầm một câu: “Tâm nguyện của nữ nhi, sao có thể nói cho một đại nam nhân như huynh.”

Lục Tông nghe nàng nói, mặt mày trở nên ôn hòa, cũng biết hôm nay nàng cầu được gì.

Khương Lệnh Uyển nhìn hần vài lần, thấy sắc mặt của Lục Tông hơi tốt hơn, lúc này mới thành thoi lắc hai chân, chờ Kim Kết đưa canh gừng vào.

Lục Tông quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt đột nhiên rơi xuống cầm bào màu trắng đặt trên ghế dựa, không khỏi ngẩn ra, hỏi: “Áo choàng này, là của người nào?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Là của Tạ đại ca. Muội bị rơi xuống nước, xiêm y bị ướt hết, may mà có hần.”

Lúc này Lục Tông mới hơi đổi sắc, vàng trán nhướng lên, hỏi: “Tạ đại ca?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn, mắt to vội chuyển, phát hiện sắc mặt Lục Tông có chút không dễ nhìn.

Đúng là bình dân, mới có chút đã đề ý.

Có điều, may mà Bảo Thiên phản ứng nhanh, nếu không, đổi lại là Tạ Trí Thanh đến cứu nàng, chuyện mà truyền ra, vậy thanh danh của nàng cũng không còn.

Chỉ là hiện nay thấy Lục Tông như vậy, nàng cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Kỳ thực nàng cũng nghĩ không thông, đời này nàng và Lục Tông quen nhau từ bé, nhưng Lục Tông khi đó, căn bản là không có chút tình cảm nam nữ nào với một tiểu nữ oa mập mạp trắng trẻo như nàng, coi như là nàng vô cùng đáng yêu đi, nhưng dù sao cũng là tiểu nữ oa còn chưa dứt sữa. Bây giờ lớn rồi, Lục Tông khai hoàn trở về, giữa hai người cũng không còn kháng khí như khi còn nhỏ, sao hắn lại đề ý nàng như vậy?

Khương Lệnh Uyển đưa tay sờ mặt, trong lòng thầm lẩm bầm, hay là Lục Tông cũng giống như nàng, nhìn người chỉ cần xem mặt?

Lục Tông thấy tiểu cô nương nhú mày lại, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, liền đưa tay lên vò vò gò má của nàng. Hắn cúi đầu nhìn con mắt của nàng, vô cùng thủy nộn. Lục Tông nhìn, có chút không thể dời mắt nổi. Hắn là người không thích lãng phí thời gian, nhưng hôm nay hắn chỉ ngồi đây nhìn nàng, nhìn bao lâu cũng không chán.

Hôm nay xảy ra chuyện, hắn không có bên cạnh, nếu Tạ Trí Thanh trợ giúp nàng, hắn cũng nên cảm tạ. Hắn không phải loại người không hiểu lý lẽ, cho dù Tạ Trí Thanh nhân lúc cứu nàng, có tiếp xúc da thịt, việc đầu tiên hắn làm sẽ là cảm ơn Tạ Trí Thanh vì đã cứu Xán Xán, sau đó... lại nghĩ cách khác.

Tiểu cô nương quá mức chói mắt, Lục Tông là nam tử máu nóng, đang muốn đến gần để hôn nàng, nhưng phía sau lại đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lục Tông lập tức buông lỏng tay, mới thấy Khương Dụ nhanh chóng đi vào, phía sau là Kim Kết đang bưng một bát canh gừng.

Mắt Khương Lệnh Uyển nhất thời tròn to, thấy bộ đồ Khương Dụ đang mặc, không nhịn được nói: “Ca ca, sẽ không phải là ca trốn học đó chứ?”

Khương Dụ nhìn muội muội nhà hắn một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mới nói: “Thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?”

Khương Lệnh Uyển quả thật hết cách với ca ca của nàng, lập tức chặn lời hắn lại: “Ca ca, ca yên tâm, muội không sao. Ca nhìn muội đi, không phải vẫn khỏe mạnh sao?”

không có chuyện gì, không có chuyện gì là tốt rồi. Khương Dụ thở phào nhẹ nhõm, thấy muội muội bên cạnh Lục Tông, nhịn không được trêu chọc: “Biểu ca đến đây thật nhanh.”

Lục Tông không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thầm nói thật ra là đến chậm.

Khương Dụ vội đến, trên trán đổ mồ hôi, bây giờ thấy muội muội không có chuyện gì, lập tức sang sàng nở nụ cười, ảm áp như nắng mặt trời, hắn đưa tay nắn nắn gò má của muội muội nhà mình, nói: “Muội nha, làm việc gì cũng không chịu cẩn thận, mỗi lần muội ra ngoài ca đều không yên lòng. Muội xem, ca vừa không ở cạnh liền xảy ra chuyện rồi? Vậy mà còn luôn tự nói rằng bản thân đã trưởng thành, không phải tiểu hài tử. Nhưng mà...” Tươi cười sùng nịnh của Khương Dụ lập tức tan đi như bong bóng, nhớ tới điều gì, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tương Nguyên tự này thiếu tiền hay sao? Ao sâu như vậy, sao không tu sửa lan can hàng năm? Thiếu bạc cũng không thể thiếu đến mức này được, không được, nhất định ca phải đi nói với bọn họ —— “

nói cái gì a?

Khương Lệnh Uyển lo lắng, chỉ sợ ca ca nàng đào phải một cái động, sau đó trèo không lên được. Nhưng nàng còn chưa kịp khuyên bảo, ca ca này của nàng liền giống như một làn khói, lập tức chạy ra ngoài. Khương Lệnh Uyển nhất thời kinh hãi, nhanh chóng nói với Kim Kết: “Nhanh can ca ca lại, đừng để hắn gây sự.” Tương Nguyên tự dù sao cũng là nơi thanh tịnh, hôm nay xảy ra chuyện, Tương Nguyên tự cũng có một phần trách nhiệm, nhưng dù sao nàng cũng không xảy ra sự cố gì lớn, chỉ cần nhắc nhở bọn họ một chút là được.

Thấy Kim Kết đã ra ngoài, Khương Lệnh Uyển mới rũ đầu xuống nhìn Lục Tông.

Thấy Lục Tông không thay đổi sắc mặt, hắn là trong lòng hắn ngầm đồng ý hành vi của Khương Dụ.

Đúng vậy, đây xác thực là trách nhiệm của Tương Nguyên tự, nên phải cho bọn họ chút giáo huấn mới được. Hắn cảm lấy chén sứ nhỏ màu trắng, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Trước uống miếng canh gừng, cẩn thận đừng để bị nhiễm phong hàn.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển giờ tay lên đốn, lúc đang định uống lại nghe tiếng kinh hô của Kim Kết ở bên ngoài. Khương Lệnh Uyển chợt thấy là lạ, Nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài viện là một tiểu cô nương mặc xiêm y sang quý màu lục, vạt áo viền lông thú, tóc chải song ké, khuôn mặt nàng hơi có chút trắng bệnh.

Bộ dạng của tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp, vóc người kiều nhỏ, chỉ là sắc mặt không tốt, lúc này đang nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Mây hơi chau, gương mặt sạch sẽ trắng nõn, giống như Tây Thi bị bệnh.

Hai nha hoàn phía sau, vẻ mặt hoảng loạn vội vàng nâng người dậy, Tạ Tinh Tinh, Lục Bảo Thiên mấy người cũng vây lại. Một vị thiếp thân nha hoàn dáng người hơi cao, nhìn chăm chăm Khương Dụ, nhủ thầm nói: “Vị công tử này, nếu như hôm nay quận chúa của chúng ta xảy ra sơ xuất gì, nhất định sẽ tìm người tính sổ!”

Khương Dụ vừa nghe, lúc này sững sờ ở tại chỗ.

Hắn nhìn tiểu cô nương trong ngực nha hoàn kia, tuổi của nàng không lớn hơn mười mười của hắn bao nhiêu, kiều kiều nhược nhược, không ngờ thân thể lại kém như vậy, vừa mới va phải đã bị...

Khương Lệnh Uyển cũng không nghĩ tới ca ca nhà nàng lại đụng hôn mê cô nương nhà người ta!

Hai nha hoàn đỡ cô nương đi mất, nhưng nhìn trang phục của nàng, không giàu sang thì cũng cao quý. Khương Lệnh Uyển nghĩ tới xưng hô của nha hoàn kia, không khỏi nhíu mày: “Đây là cô nương nhà ai? Ca ca, chúng ta phải đi xin lỗi người ta.” nói xong liền dặn dò Kim Kết, để nàng đi hỏi thân phận của cô nương người ta.

Ngày thường tuy rằng Khương Dụ làm việc gò đờ, nhưng cũng sẽ không bắt nạt cô nương gia, vừa rồi nhất thời sốt ruột, mới có thể làm việc lỗ mãng.

Lục Bảo Thiên nhìn Khương Dụ, trong lòng nàng như có lửa đốt. Lúc này Chu Lâm Lang nhanh chóng mở miệng, sắc mặt lạnh nhạt: “Nếu như ta không nhìn lầm, vị vừa rồi hẳn là Di An quận chúa. Tuy rằng Di An quận chúa không thường xuyên ra khỏi phủ, nhưng năm ngoái ta có may mắn được gặp nàng một lần. Từ nhỏ thân thể của nàng đã rất yếu ớt, ta thấy, khả năng là không sai được.”

Di An quận chúa.

Nghe Chu Lâm Lang nói như vậy, Khương Lệnh Uyển nhất thời có chút ấn tượng.

Di An quận chúa là ái nữ của trưởng công chúa, khuê danh Gia Nguyệt, từ nhỏ đã được mọi người đau sủng, toàn gia, tính cả Hoắc phò mã và ba vị ca ca, mỗi người đều xem Di An quận chúa như bảo bối. Chỉ là lúc Di An quận chúa ra đời đã hơi chút hấp hối, khi còn bé suy yếu thì chết yểu, nếu không phải từ nhỏ đã là kim tôn ngọc quý được nuông chiều, hẳn là cũng không sống nổi đến bây giờ.

Đời trước nàng và Di An quận chúa cũng không có nhiều tiếp xúc, chỉ là sau này Di An quận chúa gả cho Lương vương Thế tử Lục Lễ. Di An quận chúa thân thể đơn bạc, khó có con nối dòng, kết hôn ba năm, chật vật lắm mới sinh được một nhi tử, ngày ấy nàng tham gia yến hội đầy tháng của tiểu thế tử, mới chính thức tiếp xúc với Di An quận chúa. Di An quận chúa là một nữ tử ôn nhu yên tĩnh, cử chỉ khéo léo. Chỉ là thân thể của nàng có chủ suy yếu, sau khi sinh hài tử thân thể lại càng yếu ớt, cho dù sơn phấn trên mặt cũng không thể che dấu sự tiêu tụy của nàng. Bản thân nàng bởi vì vẫn không có hài tử, nên đối với yến hội này có chút mâu thuẫn, nhưng Di An quận chúa làm người vô cùng khiêm tốn có lễ độ, khiến nàng nhìn không được sinh ra hảo cảm. Sau đó nàng không cẩn thận làm đổ mất ly trà, Di An quận chúa còn tự mình dẫn nàng đi thay y phục, lúc hai người đi ra hòn núi giả, mới nhìn thấy thế tử Lục Lễ đang đã hợp cung với một nữ tử.

Nữ tử kia chính là Chu Lâm Lang.

Ngày ấy ở tiền viện vô cùng náo nhiệt, đương nhiên là có rất ít người tới nơi này, nàng thấy tình cảnh này còn chưa kịp ứng phó, nhưng hai người kia phảng phất như vô cùng tập trung, không chú ý tới có người đang tới gần. Chu Lâm Lang được Lục Lễ ôm lên, cổ giương cao, trâm cài và châu ngọc rơi đầy trên đất, sắc mặt ửng hồng, bộ dáng vô cùng say mê. Nhìn ra được cử chỉ của hai người này hiển nhiên là không phải lần đầu tiên. Nàng thấy phải một màn dâm loạn như vậy, sợ đến nỗi không thốt ra lời, nhanh chóng nhìn về phía Di An quận chúa, đã thấy sắc mặt của nàng cũng trở nên trắng bệnh, đôi môi phát tím, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Lúc này mới kinh động đôi dã uyển ương kia.

Lương thế tử đối với người vợ cả Di An quận chúa cũng có chút cảm tình, trong lòng không thể cổ hön được những chuyện khác, vội vàng mặc xiêm y vào, ôm lấy Di An quận chúa đã sớm té xỉu, nhanh chóng rời đi. Mà Chu Lâm Lang thấy nàng có hơi ngẩn ngơ ra, sau đó sắc mặt không hề thay đổi, đầu vào đẩy mặc vào xiêm y ngay trước mặt nàng.

Nàng tức giận đến phát điên, trực tiếp tiến lên cho nàng một bạt tai, mắng nàng dâm dăng hạ tiện.

Nhưng Chu Lâm Lang lại nói: “Cho dù có dâm dăng hạ tiện thì ca ca của người cũng coi ta như bảo vật.”

Sau đó nàng trở về phủ, không nhìn được nhào vào lòng Lục Tông gào khóc.

Dưới cái nhìn của nàng, Chu Lâm Lang này tuy rằng kiêu căng tự mãn, nhưng không thể nào làm ra được loại sự tình như vậy. Chỉ là hôm nay nàng quả thực ngoài ý muốn, chỉ cần nhớ tới cái hình ảnh dâm dăng kia, nàng nhất thời liền cảm thấy buồn nôn, trực tiếp nôn khan trong lòng Lục Tông.

Nhưng mà khi đó, Chu Lâm Lang đã sinh một nhi tử cho ca ca.

Cho dù nàng có không thích Chu Lâm Lang nhưng chất nhĩ lại vô cùng thông minh lanh lợi, tính cách cũng rất giống ca ca. Khi còn bé chất nhĩ rất thân cận với nàng, đáng tiếc, sau này dần hiểu chuyện lại bị Chu Lâm Lang giáo dục, từ đó cũng không nguyện thân cận với nàng.

nói toi Di An quận chúa, từ sau khi đánh vỡ gian tình của Lương thể tử và Chu Lâm Lang, nàng tự lo còn chưa xong, đương nhiên là không còn tâm tư quan tâm đến người khác. Chỉ là nghe người ta nói, Di An quận chúa bị bệnh phát tác trong ngày đầy tháng của nhĩ tử, không cẩn thận té xỉu, sau đó tỉnh dưỡng ba ngày trên giường, không chịu đứng được, tuổi còn trẻ như vậy mà đã không còn.

”Xán Xán, Xán Xán...”

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, giương mắt, thấy Lục Tông đang gọi nàng, nhất thời viên mắt nóng lên, theo bản năng ôm lấy cánh tay của Lục Tông.

Chu Lâm Lang nhìn thấy như vậy, sắc mặt ngẩn ra.

Lục Tông thấy sắc mặt Khương Lệnh Uyển có chút tái nhợt, trong lòng lo lắng.

Khương Dự vừa mới hoàn hồn, thấy muội muội của mình như vậy, cũng nhíu chặt lông mày, ân cần hỏi: “Xán Xán, không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn ca ca nhà mình, lại liếc mắt nhìn Chu Lâm Lang bên cạnh Lục Bảo Thiên, nhất thời trong đầu lần nữa liên hiện ra hình ảnh đời trước. Sao nàng lại chán ghét Chu Lâm Lang như vậy? bởi vì cho dù đời này Chu Lâm Lang chưa hề làm ra chuyện gì, nhưng trong lòng nàng, Chu Lâm Lang vẫn chính là nữ nhân tính tình là loi.

Lúc này Kim Kết vội vàng trở về thông báo: “Đại công tử, Lục tiểu thư, nô tỳ đã hỏi thăm được, vị vừa rồi chính là Di An quận chúa, con gái của trưởng công chúa Minh Hoa. lúc này vừa mới tỉnh lại, giống như là không có gì đáng ngại, chỉ là quận chúa đã lên xe ngựa hồi phủ.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết, tuy rằng Di An quận chúa tính tình ôn hòa, nhưng mẫu thân của nàng, Minh Hoa trưởng công chúa, và ba vị ca ca kia, tính tình của mỗi người vô cùng bênh vực người nhà.

Ngày thường Di An quận chúa chỉ cần ho nhẹ một tiếng, cả đại gia đình đều sẽ vây quanh, bây giờ ca ca nàng còn xô bảo bồi quý giá nhà người ta ngã hôn mê ngất xỉu, có thể không tới cửa tính sổ sao?

Ba vị ca ca kia của Di An quận chúa, ai cũng không chịu ngồi không, nếu như Di An quận chúa có mệnh hệ gì, thật sự nháo lớn chuyện, Vệ Quốc Công phủ bọn họ quả thật cũng không thể nào bưng bít được.

Chuyện sai vốn là bởi ca ca nàng, nhưng ngọn nguồn cũng là do nàng.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, nhìn về phía Khương Dự nói: “Ca ca, chúng ta phải nhanh chóng quay về nói cho cha mẹ biết, sau đó phải lập tức tới cửa bồi tội mới được.”

Khương Dự nghĩ tới tiểu cô nương thân thể yếu ớt ban nãy, trong lòng hần cũng vô cùng áy náy, lập tức gật đầu nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển và Khương Dự cùng trở về Vệ Quốc Công phủ, lập tức liên báo việc này cho Khương Bách Nghiêu. Khương Bách Nghiêu cũng biết con trai này của hắn xưa nay luôn gây chuyện, tức giận suốt chút nữa cảm gây đánh người, “Di An quận chúa thân thể không tốt, khắp Tấn thành ai mà chẳng biết, người xem người làm chuyện tốt gì? một đại nam nhân, đi đường cũng không có mắt, làm cô nương người ta ngã hôn mê, nếu như hôm nay Di An quận chúa có mệnh hệ gì, người ta muốn trách phạt người như thế nào, ta cũng sẽ không quân!”

Khương Bách Nghiêu cũng là một người yêu thương nữ nhi, suy bụng ta ra bụng người, cũng hiểu nữ nhi mảnh mai yếu ớt từ nhỏ nâng trong lòng bàn tay nuôi lớn lên, chỉ sợ chút gió cũng khiến nữ nhi cảm lạnh. Thân thể nữ nhi của hắn coi như không tệ, nhưng Di An quận chúa sống mười mấy năm, hầu như không ngày nào nào không rời khỏi chén thuốc, trong lòng cha mẹ sao có thể không lo lắng đề phòng?

Chu thị nhanh chóng kéo lấy ống tay áo Khương Bách Nghiêu, chỉ sợ hắn tức giận liền động thủ, nhanh chóng khuyên nhủ: “Quốc Công gia, chuyện này xác thực là Dự nhi làm sai, nhưng Dự Nhi cũng chỉ là quan tâm đến Xán Xán, hành động không tránh khỏi có chút lỗ mãng. Lại nói, Di An quận chúa không phải đã tỉnh rồi sao? Ta thấy hẳn là đã không có chuyện gì, chúng ta nhanh chóng đến cửa xin lỗi công chúa và phò mã, tránh cho người ta tìm tới cửa, nói chúng ta không hiểu lễ nghi.”

Có lỗi trước, đương nhiên phải cúi đầu xin lỗi, tóm lại là không sai.

Khương Lệnh Uyển cũng nhanh chóng kéo lại cánh tay của cha mình khuyên nhủ: “Đúng vậy, cha, chuyện này đều do nữ nhi, là nữ nhi không cẩn thận, ca ca chỉ lo lắng cho nữ nhi thôi. hiện tại chuyện quan trọng nhất, chính là đi thăm hỏi quận chúa.”

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ tử một chút, nói: “Người nên cầu nguyện cho Di An quận chúa không có chuyện gì xảy ra, nếu như nàng có mệnh hệ gì, đời này của người cứ chuẩn bị đi làm trâu làm ngựa cho người ta, đừng mong trở về Vệ Quốc Công phủ.”

Làm trâu làm ngựa, cũng may là cha nàng có thể nghĩ ra được.

Khương Lệnh Uyển nhìn không được cười liếc mắt nhìn ca ca mình một cái.

Khương Bách Nghiêu mang nữ tử đến nhận lỗi, nhìn rất có thành ý.

Chỉ là Minh Hoa trưởng công chúa lại là một người tính tình nóng nảy, thấy phụ tử Khương Bách Nghiêu đi tới, không hề có chút sắc mặt gì tốt, chỉ lạnh lùng cho người đến phụng trà, lẳng lặng không nói lời nào. Phu quân của Minh Hoa trưởng công chúa, Hoắc Phò mã, lại là người tính tình ôn hòa, lúc trước có trò chuyện mấy lần với Khương Bách Nghiêu, xem như là hợp ý, nhưng chuyện này có liên quan đến nữ nhi bảo bối, giờ khắc này hắc cũng không dám lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn Minh Hoa trưởng công chúa.

Minh Hoa trưởng công chúa mặc một thân quý khí, chải một kiểu tóc tinh xảo đang rất được ưa chuộng, nữ trang lóa mắt, gương mặt kiêu diễm đoan lệ, đáng người thương tha, một đôi mắt phượng hơi xếch, nhìn vào liền có cảm giác đây là một vị chủ tử khó tính. Bên cạnh nàng là ba người con trai, mỗi người đều cao lớn anh tuấn, ba vị huynh đệ từng năm từng năm được sinh ra, dung mạo giống nhau đến bảy tám phần, đứng cùng một chỗ, khí thế vô cùng bức người.

Hoắc Tam công tử mở miệng trước: “Gia Nguyệt vừa về đến nhà liền không thể bước ra khỏi giường, gương mặt trắng bệnh không chút khí sắc, ta nhìn liền đau lòng.”

Hoắc Nhị công tử liền phụ họa: “Đúng nha, Gia Nguyệt từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu chút ủy khuất nào, từ khi còn bé đến lúc học đi, luôn có ba người chúng ta giúp đỡ nàng, nâng trong tay còn sợ rớt chứ đừng nói gì đến chuyện để nàng té ngã. Lúc về phủ yếu ớt như vậy còn nói giúp rằng người ta cũng không phải cố ý, Gia Nguyệt nhà chúng ta thật là quá mức hiểu chuyện.”

Khương Dự nghe xong, trong lòng không ngừng tự trách, vừa định mở miệng nói chuyện, Khương Bách Nghiêu ngồi bên cạnh liền hơi giơ tay, ra hiệu cho hắn bình tĩnh, đừng nóng nảy. Khương Bách Nghiêu mỉm cười khiêm tốn, hần nói: “Công chúa, Phò mã, khuyên tử làm việc lỗ mắng, làm quận chúa bị té ngã, bây giờ tại hạ mang khuyên tử đến quý phủ, thứ nhất là muốn hỏi thăm sức khỏe của quận chúa, thứ hai...” Khương Bách Nghiêu nhìn Khương Dự một chút, sau đó nhìn Minh Hoa trưởng công chúa nói, “Công chúa và Phò mã muốn trách phạt hần thế nào, tại hạ cũng không đứng ra che chở, mặc quý phủ tùy ý trách phạt, muốn làm gì cũng được.”

Khương Lệnh Uyển nhìn toàn gia phủ công chúa, ai cũng không phải là người tầm thường, nếu như ca ca nàng rơi vào tay ba vị huynh đệ này, lấy tâm tư của ba người bọn họ, còn không dẫn vật ca ca nàng đến chết. Khương Lệnh Uyển nhủ mảy, sau đó tiến lên, hành lễ với trưởng công chúa, nhò giọng nói: “Trưởng công chúa, chuyện hôm nay nguyên do tất cả ca đều vì thần nữ, thần nữ có chút lo lắng cho quận chúa, có thể... có thể đến thăm quận chúa một chút?”

Minh Hoa trưởng công chúa gương mặt, nhìn tiểu cô nương trước mắt, thấy gương mặt nhỏ của nàng còn hiện lên vẻ non nớt, nhưng lại xinh đẹp đến kinh người, không khỏi nhìn lâu một chút. Nàng biết đây là nữ nhi bảo bối của Khương Bách Nghiêu, thấy gương mặt nàng tươi cười hồng hào, vừa nhìn cũng biết thân thể không sai, không giống như Gia Nguyệt của nàng... nghĩ đến nữ nhi của chính mình, Minh Hoa trưởng công chúa không khỏi đau lòng.

Minh Hoa trưởng công chúa nói: “Nếu người đã có tâm, vậy ta sẽ để nha hoàn mang người qua, tiện thể giúp Gia Nguyệt giải buồn. Có điều thân thể Gia Nguyệt có chút suy yếu, người đừng nói nhiều với nàng.”

Hôm nay nàng cho phép nữ nhi đến Tương Nguyên tự cũng bởi vì nữ nhi ở trong phủ cũng quá lâu. Tiểu công nương mới vừa cập kê, mỗi ngày đều bắt nàng ở trong phòng thì sao mà chịu nổi? Nhưng ngày đông gió rất lạnh, nữ nhi của nàng không chịu được gió, vất vả chờ đến mùa xuân, sao nàng có thể khiến nữ nhi buồn bã nhủ mảy? không nghĩ tới, nàng vừa đáp ứng để nữ nhi xuất môn, nữ nhi liền xảy ra chuyện.

Khương Lệnh Uyển vội vàng cảm tạ, sau đó theo nha hoàn đi tới khuê phòng của Di An quận chúa, ngoài sân trồng nhiều cây cảnh quý giá, khiến người bước vào không khỏi cảm thấy thoải mái trong lòng. Nàng nhìn thấy một chiếc xích đu tinh xảo treo bên ngoài, không nhìn được hỏi nha hoàn: “Quận chúa thích chơi cái này sao?”

Nha hoàn thấy vị Lục công nương này xinh đẹp đáng yêu, ngữ khí cũng ôn hòa mấy phần, chỉ là vừa nhắc tới quận chúa, lông mày cũng hơi nhíu lại, thờ dãi nói: “Từ nhỏ thân thể của quận chúa đã vô cùng yếu ớt, sao có thể chơi đu dây? Nhưng quận chúa tuy không chơi được nhưng ngài sẽ để chúng nha hoàn trong phòng chơi, quận chúa chỉ ngồi bên cạnh, tủm tỉm cười, giống như người đang chơi đùa là quận chúa. Khương Lục cô nương, tính cách của quận chúa rất tốt, chuyện hôm nay, khi trở về quận chúa cũng không có bất kỳ lời nào trách móc Khương công tử, chỉ là ba vị công tử trước giờ luôn sủng ái quận chúa nên không thể nuốt trôi cơn giận này...”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, có chút thất thần.

Di An quận chúa quả thật là một vị cô nương tốt, đáng tiếc thân thể của nàng ấy... đáng tiếc. Khương Lệnh Uyển đi vào, liền thấy Di An quận chúa ngồi trên ghế quý phi, trên người đắp một chiếc khăn bông mỏng màu trắng, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp yếu ớt, tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng vẫn tốt hơn khi ở Tương Nguyên tự rất nhiều.

Nha hoàn hành lễ nói: “Quận chúa, vị này là Khương Lục tiểu thư.” Khương Lệnh Uyển khẽ cúi chào, Di An quận chúa vội nói: “Khương Lục tiểu thư không cần đa lễ, ngồi đi.” Quận chúa lại thật khách khí, là người không câu nệ lễ tiết, nói nàng ngồi xuống bên cạnh.

Khương Lệnh Uyển phần nào cũng hiểu được tính cách của nàng, cũng không từ chối, ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Thân thể quận chúa có tốt không? Có chỗ nào không khỏe hay không?”

Di An quận chúa mỉm cười, chậm rãi nói: “Khương Lục tiểu thư không cần khách khí như vậy, gọi ta là Gia Nguyệt là được.” Nàng dừng một chút, đôi mắt to tròn vô cùng có thần thái, “Muội yên tâm, ta đã nói với mẫu thân, mẫu thân sẽ không trách phạt ca ca muội. Lúc cha muội mang huynh trưởng đến đây, mẫu thân trong lòng có chút tính toán chi li, chỉ vì tính cách hơi chút nóng nảy, lời nói tuy hơi nặng nề, nhưng lại rất dễ mềm lòng, thường ngày mẫu thân luôn nghe lời khuyên của ta. Ba vị ca ca cũng vậy, ta đã nói bọn họ đừng làm khó dễ Khương công tử, bọn họ sẽ chỉ khua môi múa mép chứ tuyệt sẽ không động thủ.”

Khương Lệnh Uyển nguyên tưởng rằng, Di An quận chúa từ nhỏ thân thể yếu ớt, lại được người nhà bảo vệ quá tốt, hẳn sẽ là một người tính tình đơn thuần, nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là một vị chủ tử tâm tư vô cùng mềm mại hiểu lý lẽ. Hai tay Khương Lệnh Uyển đặt lên gối, có chút ngượng ngùng nói: “Có lời nói này của quận chúa... Gia Nguyệt, ta liền yên tâm. Cảm ơn tỷ, ca ca ta hẳn, ngày thường cũng rất trầm ổn, hôm nay cũng bởi vì ta...”

Di An Huyền Chủ nói: “Ta rõ ràng, ba người ca ca kia của ta cũng là như vậy.” Làm ca ca, nào có ai không che chở muội muội?

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu, nhìn mặt Di An quận chúa, nhớ tới kiếp trước nàng tuổi còn trẻ là qua đời, thực sự làm người ta đau lòng. Cô nương tốt như vậy, ông trời làm sao lại không có mắt đây? Nàng biết Di An quận chúa ngày thường ít khi ra ngoài, bị mấy ca ca che chở, bằng hữu cũng ít ỏi, nhân tiện nói: “Nếu Gia Nguyệt không chê, sau này muội sẽ thường xuyên tới thăm tỷ, cũng coi như là thay ca ca muội bồi thường, có được không?”

Di An quận chúa nghĩ tới nam tử tuần lãng vừa thấy, tuy rằng có chút lỗ mãng, nhưng cũng là nam nhân ôn hòa như mặt trời, chuyện lần này thực sự là ngoài ý muốn. Chỉ là... nàng nhìn tiểu cô nương trước mặt một chút, nụ cười điềm tĩnh, nói: “Hừm, tỷ cầu cũng không được đây. Chỉ là, muội đừng chê tỷ nhàm chán là được, hơn nữa... hơn nữa rất nhiều chuyện tỷ không biết, muội đừng chê cười tỷ đó.”

.

Bước ra khỏi phủ công chúa, Khương Bách Nghiêu mới nói: “Người thật là, không biết là dẫm phải vận gì.”

Khương Dự cười cười, trong lòng cũng cảm thấy may mắn. Nhìn Minh Hoa trưởng công chúa và ba vị kia, hẳn còn tương ít nhất cũng sẽ bị lột một lớp a, không ngờ lại hữu kinh vô hiểm, chỉ mất vài câu. Khương Dự liếc nhìn Khương Lệnh Uyển bên cạnh, trong lòng vẫn canh cánh chuyện hãm hại phải tiểu cô nương nhà người ta, lập tức hỏi: “Di An quận chúa không có chuyện gì chứ?”

Khương Lệnh Uyển cũng thờ phào nhẹ nhõm, trả lời: “không có chuyện gì, ca ca cứ yên tâm. Hơn nữa Di An quận chúa còn nói sau này nhờ muội, nếu có rắc rối thì đến trò chuyện với nàng. Ca nhìn đi, muội muội ta còn phải lấy thân mình ra để giúp ngài chuộc tội đây.”

Nghĩ tiểu cô nương không có việc gì, Khương Dự nói: “không có chuyện gì là tốt rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện, trong lòng ta cũng không an...”

Chuyện này coi như cứ vậy mà trôi qua. Khương Lệnh Uyển nhớ tới hôm nay khi Lục Bảo Thiên kéo nàng lên, cổ tay có chút bị trầy, chỉ là hôm nay xảy ra chuyện của Di An quận chúa, nàng liền quên mất chuyện này. Khương Lệnh Uyển nói chuyện này với Khương Bách Nghiêu, Khương Bách Nghiêu cũng đồng ý với nàng, lúc đi ngang qua Vinh Vương phủ, tiện đường ghé vào thăm Lục Bảo Thiên một chút.

Khương Lệnh Uyển vừa tiến vào Vinh vương phủ, lập tức liền chạy ngay đến tiểu viện của Lục Bảo Thiên, vừa vặn gặp phải Phan trắc phi.

Phan trắc phi thấy Khương Lệnh Uyển đi gặp Lục Bảo Thiên, liền cười dài nói: “Khương Lục tiểu thư cũng thật quan tâm đến quận chúa, có điều lúc này Chu tiểu thư cũng đang ở đây, Chu tiểu thư cũng giống Khương Lục tiểu thư, đều thật dụng tâm đối đãi với quận chúa nhà chúng ta. Có điều ít hôm nữa Chu tiểu thư vào cửa, quận chúa và Chu tiểu thư càng có nhiều thời gian ở chung —— “

Đối với vị Phan trắc phi này, Khương Lệnh Uyển vốn chỉ định nghe nước đổ đầu vịt, nhưng nghe tới câu cuối, sắc mặt lập tức thay đổi: “Người nói cái gì? Cái gì vào cửa?”

Phan trắc phi lập tức vỗ vỗ cái miệng, nói: “Ài, xem cái miệng ta này, chuyện gì cũng có thể nói lung tung. Có điều, dù sao thì Khương Lục tiểu thư cũng không phải người ngoài, sớm biết một chút cũng không sao. Vương gia chúng ta cũng đã biết thể tử gia vừa ý Chu tiểu thư, đang muốn chọn ngày lành tháng tốt tới cửa cầu hôn đây. Vương gia nhà chúng ta a, trước giờ luôn tôn hết tâm tư lo lắng cho việc hôn nhân của thể tử gia, định thân xong, khẳng định sẽ vội vàng để cho bọn nhỏ bái đường thành thân...”

Khương Lệnh Uyển hơi ngẩn ra, biết rằng trong này khẳng định là có hiểu lầm, nhưng trong lòng lại giận mà không có chỗ phát tiết.

Nha hoàn bên người Phan trắc phi nhìn bóng lưng đã đi xa của Khương Lệnh Uyển, nhú mày nói: “Khương Lục tiểu thư này làm sao vậy?”

Phan trắc phi khẽ mỉm cười, quay người trở về, lạnh nhạt nói: “Còn không phải tiết mục nhữ tranh nhất phu sao? nói cho cùng, vẫn là Chu tiểu thư cao hơn một bậc, nảy sinh cảm tình rồi cũng chưa chắc tất cả mọi thứ đều có thể chiếm được thượng phong.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển nào có tâm tình để đi gặp Lục Bảo Thiên a? Chỉ thiếu chút nữa gặp người liền phun lửa.

Nàng trực tiếp muốn quay về phủ, lại nhìn thấy Lục Tông đã trở về.

Lục Tông thấy nàng, vẻ mặt hẳn vô cùng vui vẻ, nhanh chóng đi tới: “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển cắn răng một cái, lập tức tiến lên, giờ tay nhéo cánh tay của Lục Tông, nhưng mà thịt của hắn quá cứng, nàng cắn bản là không nhéo được, hơn nữa tay còn rất đau.

Nàng xoa xoa tay, sau đó lại nhắc chân đạp một cái lên mu bàn chân của hắn, quai hàm tức giận phình lên: “Ăn trong bát còn nhìn trong nồi, Lục Tông, người quả là có năng lực a!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông hơi ngăn người, tiểu cô nương khí lực tuy nhỏ, nhưng một cước đâm xuống lại dùng hết sức lực. Hắn cũng biết nơi này không phải nơi để nói chuyện, nhanh chóng kéo nàng đi vào trong viện. Trong lòng Khương Lệnh Uyển còn đang tức giận, đương nhiên là không chịu nghe theo. Lục Tông sợ thanh danh của nàng bị người ta đàm tiếu, chỉ ôn tồn nói: “Chúng ta đi rồi nói, có được không?”

Khương Lệnh Uyển liếc nhìn Lục Tông một chút, sau đó nói với hai nha hoàn: “Các người đợi ở chỗ này.” Sau đó nói thêm, “... Nếu một khắc ta vẫn chưa ra, thì đi vào tìm ta.”

Lục Tông bắt đắc dĩ, gương mặt tuấn lãng mỉm cười sùng nịnh mà bắt đắc dĩ, hóa ra là xem hắn như người xấu mà đề phòng? một khắc liền một khắc, trong lòng nàng nghĩ cái gì vậy, nói rõ là được rồi. Lục Tông không nói với nàng, chỉ dẫn nàng vào viện, dọc đường đi hai người không ai nói một lời, cho đến khi vào trong Long Ngọc viện, Lục Tông mới kéo người vào trong, khép cửa lại.

Hắn tiến tới, nàng lui về sau, mãi cho đến khi không có đường thối lui.

Hắn đưa tay xoa xeo khuôn mặt nhỏ mềm mềm của nàng, hỏi: “Sao vậy? Ai chọc muội giận?”

Khương Lệnh Uyển trầm áo não, nhắc tay lên vỗ vỗ tay hắn, nhưng hắn lại không phản ứng, lòng bàn tay nàng lại đau.

Khương Lệnh Uyển lầm bầm nói: “không ai chọc ta cả, ta tự mình tức giận trong lòng.”

Tính khí tiểu cô nương chính là như vậy, Lục Tông cũng hiểu được một chút, vị muội muội kia của hắn cũng vậy, rõ ràng trong lòng có tâm sự, nhưng lúc hỏi, cũng không chịu nói. Lục Tông cũng không muốn nàng giữ khư khư chuyện trong lòng, hắn cũng muốn biết nguyên nhân nàng tức giận là gì mà lại lan đến hắn. Còn câu “Ăn trong bát còn nhìn trong nồi” vừa rồi có nghĩa là gì, hắn thật là oan uổng a. Trước đến giờ hắn ăn trong bát, cũng chỉ nhìn trong bát, đã khi nào từng nhìn qua nồi khác? Lục Tông cũng không phải người tính tình hiền lành gì, nếu như là người ngoài nói hắn, hắn đương nhiên là không cần để ý đến, nhưng hôm nay người nói lại là tiểu cô nương trước mắt, hắn sao có thể đành lòng để nàng cứ như vậy tức giận trong lòng. Hắn thích nhất là thấy nàng cười. Hắn còn nhớ rõ năm ấy khi hắn rời khỏi Tấn thành, nàng tuy rằng vẫn còn là một cục bột nhỏ, nhỏ như vậy nhưng lại còn vô cùng sôi nổi, thiếu mất một cái răng liền không chịu nhìn thấy hắn. . .

Lục Tông nâng tay, xoa xoa đầu nhỏ của nàng, giống như đang sờ đầu một con mèo nhỏ, muốn ôm nàng vào trong lòng, lại thấy tiểu cô nương bắt mắt mím môi: “không cho chạm vào ta, ta đang tức giận đến đau hết cả đầu.”

Thấy nàng tuổi còn nhỏ đã học đại nhân nhử nhử lông mày, Lục Tông liên tục xoa nhẹ lên mấy lần, nó: “Vậy ta để muội sờ.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy cơn giận của nàng dường như đã bớt được một chút, lập tức tỏ cáo: “Lúc này, muội muốn đi gặp Thiên tỷ tỷ.”

“Ừm”

“Nhưng mà sau đó muội gặp phải Phan trắc phi.” Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, cảm thấy vóc dáng Lục Tông quá cao, cổ nàng thật mỏi, nàng chép miệng, nói tiếp, “Phan trắc phi tùy ý nói mấy câu với ta, giống như không coi ta là người ngoài, nàng kể cho ta chuyện huynh vừa ý Chu Lâm Lang, nói muốn cha huynh chọn ngày đến cầu hôn, còn nói ngày sau khi hai người đã kết hôn, Chu Lâm Lang và Thiên tỷ tỷ hai chị em dâu sẽ ở chung vô cùng hòa hợp ——”

Khương Lệnh Uyển nói xong liền ngừng lại, đôi mắt lườm nguýt Lục Tông, ra hiệu cho hắn giải thích.

Lục Tông ngẩn ra một chút, sau đó lạnh nhạt nói: “Ta chưa bao giờ nói rằng ta vừa ý Chu Lâm Lang, có thể là cha ta hiểu lầm, một lát nữa ta sẽ nói rõ ràng với cha.”

nói rõ ràng chuyện gì? nói người hắn thích là nàng sao? Câu “hiểu lầm” này nói thật là nhẹ, nhưng trong lòng Vinh Vương sẽ đồng ý sao? rõ ràng là Vinh Vương cũng vừa ý nếu Chu Lâm Lang trở thành con dâu, dù sao Chu Lâm Lang cũng là khuê nữ xuất chúng trong toàn Tấn Thành. Đối với việc này, nàng coi như giả vờ không biết, nhưng trong lòng cũng không quá thoải mái.

Những năm nay Vinh Vương tuy rằng đối đãi với nàng rất tốt, nhưng cũng chỉ bởi vì nàng là tiểu bối, chưa từng coi nàng là con dâu. Kiếp trước, Vinh Vương không hài lòng nàng khả năng bởi vì nàng vẫn chưa có thai, Vinh Vương cũng bởi vì chuyện này mà từng tranh chấp với Lục Tông. Nếu kiếp này nàng lại tiếp tục dính lên Lục Tông, nói trắng ra cũng chỉ bởi vì lưu luyến tình cảm của hắn đối với nàng, nàng là người chỉ biết hưởng thụ không biết hồi báo, đặc biệt là về phần tình cảm, ích kỷ vô cùng. Nhưng kiếp này nàng đang cố gắng thay đổi, nàng sẽ đối xử tốt với Lục Tông.

Lại nhớ lại chuyện hôm nay của Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển cảm thấy mũi có chút nghẹn lại, nhìn Lục Tông nàng liền cảm thấy oan ức, lời cũng nổi giận nói: “Hiểu lầm gì chứ, muội thấy toàn bộ Vinh Vương phủ này đều rất yêu thích nàng, cưới vào của không phải quá tốt rồi hay sao?”

Tính khí của tiểu cô nương chính là như vậy, ở trước mặt nam nhân luôn thích nói láo như vậy, để người ta đi dỗ mình thì lòng mới có thể thoải mái được. Nếu như hắn dám nói hòa theo lời của nàng... bằng thứ đầu óc này, vậy thì đáng đời hắn bị nàng giận.

Lục Tông nhìn mặt nàng, nói: “thật nghĩ như vậy?”, người này cứ nhất định không chịu dỗ nàng sao?

Khương Lệnh Uyển buông mắt xuống, không thèm nhìn hắn, chơi đùa hai tay của mình, ngón tròn đảo quanh, không trả lời.

Gương mặt của Lục Tông không hề có cảm xúc một tay đỡ trên tường, một tay kéo cằm của nàng lên.

Tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp khiến người không thể rời mắt, trong đôi mắt to tròn ẩn hiện vết nước khiến hắn nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Khương Lệnh Uyển bị ép ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nhìn một lúc, đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng nói: “Sao huynh lại nhìn muội như vậy?” Sau đó nàng lại nghĩ đến một chút chuyện, nói, “Chuyện của hai chúng ta, nói thẳng ra thì cũng không có gì, huynh mới trở về có hơn hai tháng, chúng ta gặp mặt cũng không nhiều, muội không hi vọng huynh sẽ rất yêu thích muội. Là ta tự bản thân không biết xấu hổ...” nói đến đây nàng liền muốn bịt mắt, hắn là một người tính tình chất phác, nàng nhớ lại những chuyện kiếp trước, nói thẳng ra là nàng luôn dựa vào chuyện của kiếp trước để khẳng định rằng hắn nhất định sẽ yêu nàng, cho nên từ nhỏ đã làm nũng bướng bỉnh trước mặt hắn, luôn cảm thấy rằng hắn sẽ bao dung nàng, nhưng chuyện hôm nay khiến cho nàng hiểu rõ —— Lục Tông của kiếp trước, và Lục Tông kiếp này, tóm lại là vẫn có một chút không giống.

Nghe lời nàng nói, ngoại trừ tức giận ra, thì hắn lại suy nghĩ càng nhiều. Nàng chỉ mới mười ba tuổi, vẫn còn là một tiểu cô nương, có một số việc đối với nàng mà nói, thật sự có chút quá sức. Lục Tông hiểu rõ, liền nắm lấy trọng điểm trong lời của nàng để trả lời: “Vậy sau này ta sẽ chủ động một chút, có được không?”

Khương Lệnh Uyển liền giả ngốc: “Có ý gì?”

Lục Tông cúi người hôn một cái lên gương mặt của nàng, hơi thở của hắn phả trên mặt nàng, nói: “Giống như vậy.” hắn là nam nhân, những chuyện này vốn nên là hắn làm, tính cách của nàng tuy hoạt bát, nhưng đến cùng vẫn là một tiểu cô nương, hắn ôm sát người vào trong lòng, để nàng tựa đầu lên ngực hắn, nói, “Chuyện hôm nay là ta khiến cho muội chịu oan ức, nếu muội đồng ý, ta sẽ lập tức tới nhà cầu hôn, định xuống chuyện hôn nhân này.”

cô nương gia giống như đều yêu thích loại hình nam tử có hơi chút bá đạo, nàng cũng không ngoại lệ. Nghe lời hắn nói, gương mặt giấu trong ngực hắn không nhìn được cong khúc miệng, nhưng lời ra khỏi miệng lại không chịu thua: “Muội còn chưa nói là muốn gả cho huynh nha.”

Lục Tông cúi đầu, cắn một cái lên mặt nàng, “Vậy muội muốn gả cho ai? Tiết Vành?”

Chuyện này thì có liên quan gì đến Tiết Vành?

Nhưng một khắc sau, nàng đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, đôi mắt híp lại nói: “Người kia, người mà muội hôn là Tranh biểu tỷ, tỷ ấy thích mặc nam trang, nên...”

“Ta biết.”

“Vậy huynh còn...” “Ta muốn nghe chính muội nói.”

Khương Lệnh Uyển không nhìn được cười ra tiếng, cảm thấy cũng không tức giận như vừa rồi. Lục Tông thấy nàng đã nguôi giận, lúc này mới nói: “Mấy tháng nữa thôi.” hắn thấy nàng giống như lại không vui, liền nói, “Muội yên tâm, ta rất nhanh sẽ quay trở lại. Đến khi đó ta sẽ tới nhà muội cầu hôn.”

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Muội không nghĩ chuyện này, chỉ là...” Nàng ngẩng đầu lên, đáy mắt có chút hưng phấn, “Son phấn của Lạc Châu rất tốt, khi nào huynh trở về, nhớ mua hai hộp cho muội, đừng quên.”

Lục Tông không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển lườm hắn một cái, giot tay đâm đâm ngực hắn: “Nhớ rồi chứ?”

Lục Tông khẽ vuốt cằm. Để một nam nhân như hắn đi mua son phấn một nàng có thể nghĩ ra được.

Lần này trong lòng Khương Lệnh Uyển vô cùng thoải mái, nhớ tới hắn vừa cầu hôn, trong lòng nàng vẫn vô cùng vui mừng. Kiếp trước hai người cứ ngờ ngợ ngắc ngắc thành thân, nàng lại ôm tâm thái “Gà gà theo gà, gà chó theo chó.”, bây giờ loại cảm giác người tình ta nguyện này, khiến nàng thấy rất tốt.

Chỉ là ——

Khương Lệnh Uyển trầm giọng nói: “Muội còn chưa cập kê, bên trên còn mấy vị đường tử vẫn còn chưa định thân, sợ là huynh phải đợi thêm một chút.”

Tuy rằng trong lòng Lục Tông có cảm thấy gấp gáp mỗi ngày, nhưng tiểu cô nương đến cùng vẫn còn nhỏ, cho dù bây giờ có định thân, thì muốn kết hôn cũng phải chờ sang năm.

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Hơn nữa cha mẹ chê muội tính tình quá hoạt bát, có ý muốn lưu muội nhiều hơn vài năm...” Lúc nói lời này, nàng lặng lẽ nhìn sắc mặt của Lục Tông, trong lòng vô cùng thỏa mãn với phản ứng của hắn, lúc này khóe miệng mới nhấc lên, “Có điều huynh cứ yên tâm, nhiều nhất cũng chỉ chờ thêm một năm.” Nàng là một thê tử tốt, cũng rất đau lòng hắn a, tóm lại là không thể để hắn nhìn đến chết.

Hai người nói chuyện đến đây, bên tai liền truyền đến tiếng gõ cửa “Cốc Cốc Cốc”. Khương Lệnh Uyển ngăn ra, sau đó nghe thấy tiếng của Kim Kết.

Lúc này nàng mới nhớ ra, đã đến một khắc, nhanh chóng nói với Lục Tông: “Muội không thể ở lâu. Muội về trước.” Nàng rời khỏi ngực Lục Tông, đi ra bên ngoài, đến cửa bỗng quay đầu lại, gương mặt nhỏ đỏ bừng, nói: “Cha muội thích nhất là trà ngon, nương muội thích nhất là trang sức xinh đẹp, ca ca muội thích mùa đào mùa kiêu, nếu huynh luận bàn võ nghe với ca ca, cho dù đánh ngã cũng đừng nhường, ca ca hắn cực kỳ sĩ diện... Ai, nhớ kỹ, muội đi trước.”

Lục Tông mỉm cười nhìn theo nàng rời đi, mãi cho đến khi không còn thấy bóng người.

Lục Tông dần dần thu liễm nụ cười, sau đó xuất môn, một đường đi thẳng tới sân viện của Lục Bảo Thiên.

Vừa vào trong phòng, hắn đã lập tức hỏi Kinh La: “Quận chúa đâu?”

Kinh La thấy sắc mặt thê tử gia không được tốt, vội vàng trả lời: “Quận chúa đang trò chuyện với Chu tiểu thư, Thê tử gia có chuyện...”

Lục Tông nhàn nhạt trả lời: “Gọi muội ấy ra.”

Kinh La bị điệu bộ của hắn dọa sợ, cố gắng trả lời: “Nhưng mà...”

“Ca ca...” Lục Bảo Thiên vừa nghe thấy thanh âm của Lục Tông liền bước ra.

Lục Tông vừa thấy Chu Lâm Lang bên cạnh Lục Bảo Thiên, sắc mặt hắn lạnh nhạt nói: “Đưa Chu tiểu thư trở về.”

Chu Lâm Lang nhất thời thay đổi sắc mặt.

Lục Tông thường ngày tuy rằng lạnh nhạt, nhưng vẫn rất hữu lễ, chưa bao giờ hắn không nề mặt nàng như vậy. Tâm trạng Chu Lâm Lang hiện tại vô cùng xấu hổ, nhưng nhìn điệu bộ này của hắn, lòng nàng cũng đoán được mấy phần, liền nở nụ cười khéo léo nói: “Được rồi, nếu Tông biểu ca có chuyện muốn nói với Bảo Thiên, vậy ngày khác ta sẽ trở lại thăm Bảo Thiên.” nói xong, nàng giơ tay khẽ vỗ vỗ tay Lục Bảo Thiên, nói, “Người nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ừm.” Lục Bảo Thiên gật đầu, để Kinh La đưa nàng ra ngoài.

Chờ người đi rồi, Lục Bảo Thiên mới giương mắt nhìn sắc mặt của ca ca mình, cũng biết là chuyện đã vỡ lở. Nàng bỗng nhiên lại thấy thở phào nhẹ nhõm, trong mắt không nhìn được lại rưng rưng nước mắt, hơi hạ mắt xuống, “Ca ca, muội... muội sai rồi.”

Lục Tông để nha hoàn trong phòng lui ra, lúc này mới tiến lên nhìn nàng.

Tuy rằng hắn không nói gì, nhưng hôm nay nàng tình nguyện để ca ca mắng nàng, Lục Bảo Thiên nước nỡ rơi lệ, trong lòng thực sự rất khó chịu, nói: “Muội biết, muội biết người ca ca thật sự yêu thích chính là Xán Xán, muội cũng rất yêu thích Xán Xán, nhưng mà ca ca... Muội cũng thích Dự biểu ca, muội thật sự rất thích Dự biểu ca.” Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, từ sau khi kết thúc tết Nguyên Tiêu, nàng liền tâm tâm niệm niệm Khương Dự, nhắm mắt lại liền nhớ tới nụ cười hòa ái của hắn, một chàng trai như vậy, hoàn toàn trái ngược với ca ca lạnh như băng của nàng.

“... Nhưng mà... muội chỉ nghĩ cho chính muội, nghĩ rằng nếu ca ca không cưới Xán Xán, vậy thì muội có thể gả cho Dự biểu ca. Cho nên khi cha hỏi muội, muội liền nói dối. Ca ca, xin lỗi.”

Nàng thật sự biết sai rồi. Đừng nói là Khương Dự có thích nàng, cho dù Khương Dự và nàng hai bên đều tình nguyện, thì cũng không nên ích kỷ như vậy.

Tuy rằng ngày thường Lục Tông không thường xuyên ở trong phủ, nhưng đến cùng hắn cũng rất yêu thương người muội muội này. Hắn hiểu tính tình của muội muội, chỉ cần nàng nói dối, trong lòng liền cảm thấy bất an, mấy ngày nay, sợ là chịu không ít dằn vặt. Hắn nói: “Chuyện này, muội còn nói cho người nào khác không?”

Lục Bảo Thiên suy nghĩ một chút, do dự một lúc mới nói: “Muội chỉ nói cho mỗi Lâm Lang, muội cũng cảm thấy có với nàng ấy...”

Lục Tông không phải người ngốc, chỉ nhìn sắc mặt tái nhợt của muội muội hắn cũng đoán ra được, liền nói: “Chuyện này ca ca sẽ xử lý, hôm nay tuy ca không trách muội, nhưng có mấy câu ca vẫn phải nói —— Sau này Xán Xán sẽ là tẩu tẩu của muội, hi vọng muội có thể coi nàng là người của mình, Xán Xán trước tới nay rất bệnh vực người nhà, rất quan tâm tới những người mà muội ấy yêu thích, muội tiếp xúc nhiều với muội ấy cũng biết. Còn nữa... Muội nên hạn chế lui tới quá nhiều với Chu Lâm Lang.”

Lục Bảo Thiên cũng sờ gương mặt nhìn: “Ca ca?”

Lục Tông nói: “Bản thân muội hãy suy nghĩ thật kỹ, ca ca không hy vọng muội muội của Lục Tông ta là một kẻ ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Chu Lâm Lang vừa về tới An vương phủ, liền nhanh chóng trở về phòng của mình.

Chu Lâm Lang ngồi trước gương, gương mặt nhất thời không còn chút máu, trắng bệnh hồi lâu, sau đó mới nhìn nha hoàn nói: “đi xuống hết đi ta muốn ở một mình.”

Bọn nha hoàn nhanh chóng hành lễ lui ra ngoài, lúc này Chu Lâm Lang mới cắn chặt môi, vung tay lật đổ gương xuống dưới đất.

“Rầm” một tiếng, tất cả trang sức và châu báu bên trong đều đổ xuống dưới.

Trâm vàng vòng ngọc đều vỡ nát, hạt dây chuyền rơi rải rác, lăn tới các góc trong phòng.

Đôi mắt Chu Lâm Lang đỏ hồng, tức giận đến mức không thể kiềm chế, sau đó mới từ trong ngăn kéo lấy bộ trang sức mẫu đơn ra, ném cả tráp ra ngoài cửa sổ!

Nếu không phải nàng làm rơi chiếc khăn tay nên phải quay trở lại, nàng cũng thật không nghĩ tới, ở trong lòng Lục Tông, nàng lại là nữ nhân như thế! Hắn chỉ một mực nhận định Khương Lệnh Uyển, ích kỉ đến mức không để ý tới hạnh phúc của muội muội mình cũng muốn cưới Khương Lệnh Uyển!

“Lâm Lang” An Vương phi nghe được động tĩnh đi vào, nhìn thấy những đồ trang sức rơi rải rác đầy trên đất, lúc này mới sợ hết hồn. Nàng nhìn qua, thấy viên mắt của nữ nhi đỏ bừng, khóc đến mức thương tâm vô cùng, lập tức lo lắng nói, “Làm sao vậy? Đến tột cùng là đã phát sinh chuyện gì?” Nữ nhi của nàng, từ khi còn nhỏ đã vô cùng đoan trang khéo léo, vô cùng chú tâm đến vẻ bề ngoài, trước đến nay chưa từng để lộ tâm tình ra trước mặt người ngoài. Nhìn đáng vẻ này của nữ nhi, An Vương phi sốt ruột, thấy nữ nhi chỉ lo khóc than mà không chịu nói lời nào, khuôn mặt nhỏ vô cùng đáng thương, càng khiến cho lòng nàng lo lắng bất an.

Chỉ có ở trước mặt An Vương phi, Chu Lâm Lang mới có thể lộ ra kiêu thái bình thường của một tiểu cô nương, nàng không cần phải chú ý tới thứ gọi là đáng vẻ thực nữ, chỉ dựa vào lòng An Vương phi, oan ức nói: “Nương, nữ nhi không phục, nữ nhi không phục!”

An Vương phi nhẹ nhàng vỗ về sống lưng của nữ nhi, nhìn nàng khóc như vậy, lòng càng thêm khó chịu. Chỉ cần nữ nhi vừa khóc, lòng của nàng liền vô cùng đau đớn.

An Vương phi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nữ nhi, sau đó mới hỏi: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? nói với nương đi, nương sẽ nghĩ cách cho con.”

Chu Lâm Lang cũng biết mẫu thân của mình là người thâm minh đại nghĩa, chắc chắn sẽ đứng về phía nàng, bầy mưu tính kế cho nàng, chỉ cần nói hết tất cả mọi chuyện, ngoài trừ chuyện nàng ngăn cản Lục Bảo Thiên cứu Khương Lệnh Uyển ra, “... Khi còn bé, nương đã nói rằng, chỉ cần nữ nhi nỗ lực học tập cầm kỳ thư họa, ngày sau Tông biểu ca nhất định sẽ nhìn nữ nhi bằng con mắt khác, nhưng đến bây giờ Tông biểu ca vẫn chỉ quan tâm đến Khương Lệnh Uyển, nữ nhi không cam lòng.”

Biết được nữ nhi phải chịu oan ức như vậy, An Vương phi cũng vô cùng buồn bực, thăm mắng Lục Tông kia qua không có mắt. An Vương phi cúi đầu, thấy nữ nhi khóc đến thũng hai con mắt, liền nhẹ giọng nói: “Vậy con phải nói thật với nương, con thật sự yêu thích Lục Tông?”

Chu Lâm Lang nức nở một chút, gương mặt nhỏ nhất thời nổi lên mấy phần đỏ ửng. Đến cùng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, nói đến loại chuyện như vậy luôn luôn có chút ngượng ngùng. Nàng hạ mắt, trên hàng mi còn dính nước mắt, ngữ khí nức nở nói: “Nữ nhi cũng không biết, chẳng qua là cảm thấy Tông biểu ca có khí phái nam tử hơn tất cả mọi công tử quý tộc trong Tấn thành, là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, nữ nhi nhìn thấy biểu ca liền thấy vui

về. Nương, chuyện này nữ nhi chỉ nói với một mình nương...”

“Nương cũng là người từng trải, đương nhiên cũng hiểu.” An Vương phi nhớ tới bản thân nàng năm đó. Hành động của nàng dừng cảm hơn tất cả khuê nữ bình thường trong Tấn thành, chưa từng che lấp ái mộ đối với Khương Bách Nghiêu, đáng tiếc, tấm lòng son lại bị phụ một cách không thương tiếc. Nàng luôn tự hỏi, gia thế, dung mạo, tài nghệ, mọi thứ nàng không hề thua Chu Tổ Cẩm, nhưng trong mắt Khương Bách Nghiêu lại chỉ có một mình Chu Tổ Cẩm, chưa từng nhìn về phía nàng. Nàng trong lúc nhất thời tức giận mới tiếp nhận Chu Chấn, trở thành tẩu tẩu của Khương Bách Nghiêu và Chu Tổ Cẩm, cũng coi như là ép nàng ta một đầu... Nhưng mà, chỉ như vậy sao có thể che lấp nỗi oan ức trong lòng nàng?

Mỗi ngày tết đến, nàng nhìn thấy hình ảnh ân ái của hai vợ chồng Khương Bách Nghiêu, cho dù bọn họ đã kết hôn hơn hai mươi năm, nhưng yêu thương của Khương Bách Nghiêu đối với thê tử chưa bao giờ suy giảm, ngay cả thiếp thất, cũng chưa từng có một người. Hai vợ chồng cũng sinh được một trai một gái, cuộc sống viên mãn đến không thể viên mãn hơn được.

Mà bây giờ, nữ nhi của nàng, cũng giống như nàng ngày trước.

Hai mươi năm trước, Chu Tổ Cẩm đoạt phu quân của nàng; hai mươi năm sau, nữ nhi của Chu Tổ Cẩm lại tới cướp con rể của nàng.

Con giận này sao nàng có thể nuốt trôi?

An Vương phi lau khô gương mặt nhỏ đầy nước mắt của nữ nhi, ôn nhu nói: “Lâm Lang, con yên tâm, ta cũng rất thích Lục Tông, con coi trọng hẳn, đúng là rất tinh mắt.”

Chu Lâm Lang giương mắt: “Nương?”

An Vương phi nói: “Nếu như con vừa ý Lục Tông như vậy, nương tất nhiên sẽ thay con quyết định. Con nha, đừng có gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc lóc, nếu như bị người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì? Đến đây, cùng đi rửa mặt với nương, nếu như lần sau con khóc, nhất định phải khóc cho thật xinh đẹp, có được không?”

Con giận trong lòng Chu Lâm Lang đã nguôi, lúc này lại cảm thấy thất thố, nhanh chóng cúi đầu cắn môi nói: “Nữ nhi biết rồi.”

Sau khi An vương phi trấn an nữ nhi, liền ra khỏi viện của Chu Lâm Lang.

Sau khi trở về phòng, nàng mới chợt nhớ tới một chuyện, quay về phía nha hoàn tâm phúc nói: “Vương gia đâu?”

Nha hoàn tâm phúc của An vương phi tên gọi Kim Xuyên, đã hầu hạ An Vương phi mấy năm, làm việc rất ổn thỏa, vô cùng được An Vương phi tín nhiệm. Kim Xuyên nói: “Hồi Vương phi, hôm nay... Hôm nay là sinh nhật của Nhị tiểu thư, vương gia đã đi thăm Nhị tiểu thư...” Kim Xuyên đánh giá sắc mặt của An Vương phi một chút, sau đó nói tiếp, “Vương gia còn nói đêm nay vẫn còn chuyện quan trọng phải xử lý nên sẽ nghỉ ngơi ở thư phòng, Vương phi không cần chờ ngài ấy, dặn Vương phi nên đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sắc mặt An Vương phi nhất thời giận run, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, một hồi lâu sau mới cười nói: “Tốt, thật là có cốt khí.”

Kim Xuyên lại nói: “Vương phi, kỳ thực nô tỳ cảm thấy, Vương gia thật lòng vẫn rất quan tâm Vương phi. Những năm nay, ngay cả một thiếp thất cũng không có, mặc dù có hơi chút quan tâm đến Nhị cô nương, nhưng những chuyện khác Vương gia vẫn rất chu toàn. Nhị tiểu thư tuy là thứ nữ, nhưng nói đến cùng vẫn là nữ nhi của vương gia, còn mất nương từ sớm, máu mủ tình thâm, Vương gia nhìn Nhị tiểu thư cô đơn như vậy đương nhiên là không thể nhẫn tâm khiến Nhị tiểu thư chịu thiệt thòi. Vương phi đừng trách nô tỳ lắm miệng, nếu như Vương phi chịu lui xuống một bước, Vương gia ngài ấy ——”

“Muốn ta lui bước?” An vương phi nhất thời thu hồi ý cười, trong lòng lại cảm thấy hoang đường. Nàng nhìn Kim Xuyên nói, “hắn có tới đây hay không, ta căn bản không để ý, cho dù hắn có cưới thứ phi, sủng phi, ta cũng sẽ không nói nhiều một câu. Kim Xuyên, ngươi chưa gả làm vợ nên người không hiểu, nếu như một nam nhân đã không yêu ngươi, cho dù trong lòng hắn có ngụy trang đến mức nào, hắn ôm ai trong lòng, điều ấy cũng không hề quan trọng.”

Kim Xuyên vội vàng cúi đầu: “Nô tỳ biết sai.”

.

Sau ngày nàng từ Vinh Vương phủ trở về, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy trong lòng nàng luôn ngọt ngào như ăn mật vậy, lúc đi học thì nhớ hắn, buổi tối đi ngủ, trong đầu cũng chỉ có hình ảnh của hắn. Gộp cả hai kiếp lại cũng chưa bao giờ nàng nghĩ tới một người nhiều như vậy. Đời trước, chỉ khi nàng và Lục Tông kết hôn, lần thứ nhất nàng nhớ hắn là khi hắn đi xa nhà, mới thoáng có chút nhớ nhung, nhưng ngày sau khi nghe nói Cẩm Tú phương lại đưa tới mấy bộ y phục mùa xuân xinh đẹp, nàng liền quên Lục Tông sạch sành sanh.

Lúc trước nàng không cảm thấy có gì quá khác biệt, nhưng đến bây giờ, khi trong lòng chứa đựng một người, lúc rảnh lại nhớ tới, tâm tình cũng thật thất vọng.

Tâm tình thoải mái giống như làm việc gì cũng đều thông thuận, ngay cả Tạ Cửu cũng nhiều thêm mấy phần ôn hòa với nàng.

Ngày hôm đó sau khi học xong, Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nhìn thấy khối ngọc trên cổ Tạ Cửu. Lần trước Tạ Cửu vì thiếu bạc nên phải mang ngọc bội kia cầm cố, Tạ Trí Thanh đã nhanh chóng chuộc về lại, chỉ là Tạ Cửu làm người vô cùng kiêu ngạo, không muốn người khác nhìn thấy đáng về chán nản bất lực của nàng, chắc chắn sẽ không dễ dàng tiếp nhận gấp đỡ. Bây giờ thấy nàng có thể thu hồi ngọc bội, nghĩ rằng chắc hẳn Tạ Trí Thanh đã phải

tổn không ít tâm tư. Khương Lệnh Uyển tự nhận bản thân không hề thiện tâm như Tứ tỷ tỷ của nàng, nhưng nhiều năm thầy trò, tóm lại vẫn có chút tình nghĩa, lúc trước nàng đã đề cập chuyện này với Chu thị, Chu thị vốn rất cảm kích Tạ Cửu, đương nhiên sẽ thêm chút bạc cho nàng, có điều nàng cũng sợ Tạ Cửu nghĩ nhiều, nên cũng chỉ dám thêm một chút.

Khương Lệnh Uyển bước ra khỏi chỗ học, lúc nàng mới cảm thấy cả người trở nên khoan khoái. Khương Lệnh Đề nhìn dáng vẻ này của Lục muội muội, hai con mắt nheo lại hiện rõ ý cười: “Tâm tình của Lục muội muội gần đây hình như rất tốt.”

Bị nhìn ra rồi.

Khương Lệnh Uyển che mặt cười, “Đúng là không tệ.” Dù sao nàng và Lục Tông coi như tâm đầu ý hợp. Nàng nhìn Tứ tỷ tỷ của mình, mắt thấy Tứ tỷ tỷ chuẩn bị cập kê, bà mỗi đều đã lục tục tới cửa làm mai. Tứ tỷ tỷ tuy là thứ nữ, nhưng xét trong hầu hết gia tộc, lại là một người cực kì xuất sắc, Tứ tỷ tỷ nàng sau khi gả đi chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi. Nhưng mà, cô nương tốt không lo không có chỗ gả, Tứ tỷ tỷ nàng chỉ mới vừa cập kê thôi, việc hôn nhân này là chuyện cả đời, đương nhiên là phải chậm rãi lựa chọn. Hơn nữa bên trên còn có một Khương Lệnh Dung, Khương Lệnh Huệ, việc hôn nhân vẫn chưa cần gấp gáp.

Son Trà mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc bích, gương mặt nhỏ đỏ bừng chạy tới nói: “Lục tiểu thư, Di An quận chúa đến thăm tiểu thư.”

Di An quận chúa.

Khương Lệnh Uyển mỉm cười, lúc này mới nhanh chóng đi Ngọc Chi viện chiều đãi Di An quận chúa.

Nàng vừa vào nhà, liền nhìn thấy Di An quận chúa ngồi trên ghế tử đàn thường mai, búi tóc chải một kiểu đơn giản, mặc một bộ xiêm y bằng gấm màu hồng nhạt, trang phục đoan trang khéo léo, đang nói chuyện với mẫu thân nàng. Khương Lệnh Uyển đi tới, nhìn về phía nàng gọi một tiếng, “Gia Nguyệt.”

Chu thị lại nghiêm mặt nói: “Lễ nghi ngày thường nương dạy cho con chạy đâu hết cả rồi?”

Di An quận chúa nói: “Phu nhân, con và Xán Xán vừa gặp đã quen, là con nói muội ấy gọi con như vậy, hơn nữa, gọi như vậy sẽ thân thiết hơn.” Nét mặt của nàng vô cùng thân thiết và ôn hòa, tuy rằng không xán lạn tràn đầy sức sống như nhưng cô nương cùng tuổi khác, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thoải mái tự tại, không hề có chút nào giống như giả bộ, càng không yếu ớt như tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ, nhìn giống như một tiểu cô nương yên tĩnh nội liêm.

Chu thị cũng biết, mấy ngày nay, nữ nhi rất thường đến phủ công chúa để thăm Di An quận chúa, xem như là bù đắp sai lầm của nhi tử. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Di An quận chúa, nàng thật sự rất yếu, có thể dễ dàng thấy được, tiểu cô nương này là một người yếu đuối mong manh. Nhưng tính cách của nàng lại rất tốt, được cả gia đình sủng ái, nhưng lại có thể ôn hòa hữu lễ như vậy, đúng là khó được.

Khương Lệnh Uyển tiếp xúc nhiều với Di An quận chúa, đương nhiên là hiểu rõ tính cách của nàng, động tác cũng đi mấy phần câu nệ, nhanh chóng nói với Chu thị: “Nương, ngài đi trước đi, để con tiếp Gia Nguyệt là được. Ngài ở lại chỗ này, tiểu cô nương chúng con nói chuyện sẽ không tiện.”

Chu thị cũng biết mình ở lại sẽ không tiện, thấy tính cách của Di An quận chúa tốt như vậy, nàng cũng rất yên tâm, tùy ý để hai tiểu cô nương ở lại nói chuyện. Thấy Chu thị đi rồi, Khương Lệnh Uyển mới ngồi xuống bên cạnh Di An quận chúa, tình tứ đánh giá một chút, lại cười nói: “Muội thấy khí sắc của tỷ hình như đã tốt hơn rất nhiều.”

Di An quận chúa nói: “Ừm, đúng là đã tốt hơn rất nhiều.” Nàng nhìn tiểu cô nương trước mắt, gương mặt tròn tròn đỏ ửng, vô cùng hân hạnh nói: “Nếu như tỷ có thể khỏe mạnh như muội thì tốt rồi, chỉ là tỷ...”

Khương Lệnh Uyển nắm lấy tay Di An quận chúa, nói: “Tỷ nha, đừng suy nghĩ lung tung. Bây giờ trong viện đang nở hoa, chúng ta cùng đi xem đi, tâm tình sẽ tốt hơn nhiều, có được không?”

Di An quận chúa gật đầu.

Hai người cùng nhau ra ngoài, bên ngoài đã có người vừa mới học xong hấp tấp chạy đến.

Vì đi gấp, cho dù đã kịp dừng lại, nhưng cũng va phải tiểu cô nương trước mắt.

Khương Dự ngăn ra, lúc này đúng là lại dẫm phải vết xe đổ, nhanh chóng kéo người lên.

Di An quận chúa giương mắt nhìn nam tử trước mặt, hai người cách nhau rất gần, nhất thời gương mặt liền đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu.

Khương Dự nhanh chóng buông tay, lắp bắp nói: “Xin lỗi, ta... muội không có chuyện gì chứ?”

Khương Lệnh Uyển thật sự bó tay với ca ca này của nàng, nhủ chặt lòng mảy nói: “Ca ca, ca phải bỏ cái tính hấp tấp này đi thôi, cả tật xấu va phải người khác này cũng phải bỏ ngay. Nếu như ca lại khiến Gia Nguyệt hôn mê, ba vị Hoắc công tử tiếp tục tha cho ca mới là lạ.” nói xong liền quan tâm nhìn Di An quận chúa một lượt, thấy tiểu cô nương thân thể kiều nhỏ chẳng những không trở nên trắng bệch, hơn nữa còn trở nên hồng hào. Khương Lệnh Uyển ngơ ngẩn, đương nhiên cũng biết tiểu cô nương đang thẹn thùng. Nàng đột nhiên nhớ tới mỗi lần Di An quận chúa nói chuyện với nàng, chỉ cần nghe nàng nói tới ca ca, giống như là sẽ trở nên chăm chú.

Khương Lệnh Uyển cầm lấy tay nàng, lại liếc nhìn ca ca nhà mình một chút.

Thấy lỗ tai hần nóng lên, nam nhân da dày thịt béo, quả là vô cùng ít khi thấy hần ngưng ngừng.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ thăm dò ý tứ của Chu thị, nhưng nàng vẫn chưa đề cập đến chuyện của ca ca.

Ấn tượng của Chu thị đối với Di An quận chúa đúng là không tồi, chỉ là vừa nghĩ đến tiểu cô nương thân thể suy nhược kia, lại thờ dãi: “Đứa nhỏ Di An này, quả thật không tệ, chỉ là thân thể quá kém, sau này sợ là phải thật sự chú tâm điều dưỡng.”

Sắc mặt Khương Lệnh Uyển trở nên âm trầm.

Đời trước Di An quận chúa và ca ca đều bị người bên gối phản bội, nếu như đời này ca ca có thể thích Di An quận chúa, mà Di An quận chúa cũng để ý ca ca, như vậy hai bên đều tình nguyện, không thể nào tốt hơn được nữa. Nàng cũng biết Bảo Thiên thích ca ca, nhưng ở chuyện cảm tình, không phải một bên thích là có thể được. Giữa ca ca và Bảo Thiên, về tình về lý, nàng đương nhiên sẽ nghiêng về cảm thụ của ca ca. Lúc trước nàng vẫn lo lắng ca ca sẽ giẫm và vết xe đổ Chu Lâm Lang mà ngã đến mức không thể đứng lên được, sau đó lại tiếp tục huyền não gia đình không yên, nếu như bây giờ ca ca không còn yêu thích Chu Lâm Lang, mà lại có ý với Di An quận chúa. Hơn nữa Di An quận chúa lại là một cô nương tốt, không nên để cho Lục Lễ chà đạp, nếu như có thể cùng một chỗ với ca ca nàng, vậy quả là một mối nhân duyên tốt.

Nhưng mà mẫu thân nàng tuy rằng có ấn tượng tốt với Di An quận chúa, nhưng lại không hề liệt tỷ ấy vào danh sách ứng cử viên con dâu của nương.

Lão tổ tông vẫn luôn nhắc đến việc hôn nhân của ca ca, muốn ôm chặt trai sớm, cho dù tính tình Di An quận chúa có tốt, nhưng sợ rằng cũng sẽ không đồng ý.

Khương Lệnh Uyển bật thốt lên: “Có cần phải đặt nặng việc sinh con như thế không?”

Chu thị biết được nữ nhi nàng là kiểu người không biết xấu hổ, lại cũng che chở cho Di An quận chúa, nghe xong lời của nàng, tất nhiên là không thích, nhưng có một số việc nữ nhi không hiểu, nàng cũng không thể giải thích cận kề, “Xán Xán, con còn nhỏ tuổi, một số việc con không hiểu. Nhưng con phải nhớ, con nói dối, là điều quan trọng nhất đối với một nữ nhân. Con không biết, trước đây, khi nương vừa mới gả vào, lão tổ tông cũng không hài lòng nương, sau khi có ca ca con, thái độ của lão tổ tông với nương mới tốt hơn một chút. Nhị thẩm thẩm của con, cũng như vậy.”

Khương Lệnh Uyển mím môi, nhất thời không thể phản bác.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong liền lên giường, nhưng nàng lại trần trọc khó có thể ngủ được.

Nương thương thức Gia Nguyệt như vậy, nhưng bởi vì vấn đề con cái lại loại bỏ tỷ ấy khỏi phạm vi tuyển con dâu của nàng.

Điểm này kỳ thực nàng hiểu rất rõ.

Đời trước, thời gian đầu nàng gả cho Lục Tông tuy rằng trôi qua vô cùng tự tại, nhưng sau này lại vẫn chưa có con, xác thực là có không ít người chỉ chỏ sau lưng nàng. Thói đời chính là như vậy, nàng lại muốn độc chiếm Lục Tông, cho dù không thể sinh hài tử, nhưng vẫn không mở miệng đồng ý nạp thiếp cho hần.

Khương Lệnh Uyển nằm trong chăn, tóc dài đen như mực xỏa tung sau gáy, suy nghĩ một chút liền cảm thấy chóp mũi có chút chua xót, kéo chăn lên che lại mặt, sau một lúc mới thò đầu ra, hà miệng thở dốc.

“Cốc cốc cốc.” tiếng gõ cửa sổ.

Trời tối như mực, tuy rằng động tĩnh nhỏ, nhưng nàng vẫn có thể nghe được rất rõ.

Hô hấp Khương Lệnh Uyển hơi cứng lại. lúc này mới bước chân trần xuống giường, nhìn thấy có bóng người bên ngoài, lập tức gợn cây trầm sắc bén trong tay lên, cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Xán Xán, là huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Khương Lệnh Uyển mới để cây trầm trong tay xuống.

Nàng mở cửa sổ ra, đã hơn nửa đêm, hắt đang ở bên ngoài, dáng người cao gầy như trúc, mặc một chiếc áo choàng đen, sau lưng hắt là vầng trăng sáng tròn, ánh trắng nhẹ nhàng tỏa trên gương mặt của hắt, khiến cho ngủ quan vốn lạnh lùng giờ phút này lại trở nên nhu hòa. Hồ hấp của nàng ngưng lại, có chút sững sờ nhìn hắt, sau đó mới ngượng ngừng nói: “Huỳnh... sao huỳnh có thể...”

Lần trước hắt nói muốn chủ động một chút, nhưng nàng thật không nghĩ tới hắt sẽ chủ động đến mức nửa đêm mò đến phòng nàng!

Khương Lệnh Uyển theo bản năng muốn đóng cửa sổ.

Lục Tông giờ tay lên cán, bàn tay hắt nắm lấy bàn tay của nàng, đôi mắt nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn của nàng, hơi nhú mào, mở miệng nói: “Khóc?”

Khương Lệnh Uyển thu tay về, sờ sờ mặt mình, phát hiện trên gương mặt có chút ẩm ướt. Nàng không phải một tiểu cô nương yếu đuối, chỉ là khi nhớ lại chuyện đời trước nàng liền cảm thấy có chút oan ức, trong lòng khó chịu. Nàng lau khô nước mắt, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Mơ thấy ác mộng, huỳnh đến đây làm gì?” Hơn nửa đêm, hắt không ngủ lại chạy tới tìm nàng? Hơn nữa, quan trọng nhất chính là... “Sao huỳnh có thể tiến vào?”

Đây là hậu viện của Vệ Quốc Công phủ, nếu như ai cũng có thể tùy tiện ra vào như vậy thì sao nàng có thể yên tâm?

Vậy mà Lục Tông lại vô cùng thành thật nói: “Đối với ta, đây không phải việc khó gì.”

Vào được cũng không phải chuyện nở mày nở mặt gì.

Khương Lệnh Uyển nhú mào không nói lời nào.

Hắt là chưa từng làm chuyện như vậy, hơn nữa nàng cũng cảm thấy chuyện này không thích hợp, Lục Tông lăng lăng nhìn tiểu cô nương, nói: “Ta có thể vào ngồi một chút không?”

Cho dù bọn họ là hai bên tình nguyện, nhưng hắt cũng không thể đi tìm nàng vào buổi tối, lại còn lén lút như vậy a!! Đôi mắt Khương Lệnh Uyển hơi chuyển động, thấy hắt như vậy, không biết là tới từ lúc nào. Chỉ là, nàng cũng có điểm mấu chốt của nàng, chuyện này nếu như để nương biết được, một tầng da của nàng đảm bảo rằng sẽ bị lột xuống. Nàng hơi hạ mắt, vừa muốn mở miệng từ chối thì Lục Tông lại nói: “Lạc Châu có chuyện gấp, hoàng thượng mệnh cho ta ngày mai lập tức phải xuất phát, lát nữa ta sẽ rời khỏi Tấn thành.”

Khương Lệnh Uyển “A” một tiếng, “Vậy huỳnh đừng có quên phần thơm của muội.” nàng dừng một chút, sau đó mới như phải ứng được lời của hắt, đôi mắt sững sờ nhìn chăm chăm hắt.

Hóa ra là hắt muốn đến đây tạm biệt nàng sao?

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, nhất thời nhẹ dạ, trong đầu cũng nghĩ trước sau gì thì nàng cũng gả cho Lục Tông, chỉ cần cẩn thận một chút, không để người bên ngoài biết, cho hắt vào ngồi một lát, hai người cũng không làm gì cả, như vậy cũng không phải không thể.

“Muội —— “

“Thôi, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của muội, ta đứng ở đây nói với muội mấy câu rồi đi ngay.” hắt gương mặt nhìn nàng nói, “Lại gần một chút.”

Khương Lệnh Uyển nhăn nhó nhìn người đứng bên cửa sổ, chân tiến lại gần hắt một chút, mắt thấy Lục Tông liền nhướng người vào, giờ tay kéo nàng vào lòng ngực. Người được mùi hương quen thuộc mà ấm áp của hắt, chớp mũi của nàng có chút chua chua, liền kéo lấy tay áo của hắt nói: “không sao, huỳnh vào đi. Đứng bên ngoài càng dễ bị người nhìn thấy, đến lúc đó nếu thanh danh của muội bị huỳnh làm hư, huỳnh cũng đừng trách cha mẹ muội sẽ đến tìm huỳnh tính sổ.”

Lục Tông ngẩn người.

Khương Lệnh Uyển lại nói tiếp, nhưng nàng cũng không dám lớn tiếng: “không muốn thì huỳnh đi đi.”

Lục Tông cũng không phải ngốc, đương nhiên là vô cùng lưu loát nhay vào cửa sổ, hiện ngang tiến vào phòng, Khương Lệnh Uyển nhìn nam nhân trước mắt, nhất thời cảm thấy bản thân hắt là điên mất rồi, nàng nỗ lực đè ép ngữ khí để khiến bản thân bình tĩnh một chút, lo lắng hỏi: “thật không có người nào nhìn thấy?”

Lục Tông gật đầu, “Muội yên tâm”

Vậy thì được, Khương Lệnh Uyển thở phào nhẹ nhõm, nàng nhìn hắt, đúng là có chút nhớ nhung, khoe miệng cong lên, nhất thời không lên tiếng. Lục Tông cúi đầu, thấy hai chân trắng nõn của nàng để trần, không khỏi liếc mắt nhìn nhiều hơn. Khương Lệnh Uyển nhận ra được ánh mắt của Lục Tông, lỗ tai liền đỏ lên, nhanh chóng đi đến bên giường đeo giày ngủ vào, sau đó phủ thêm một chiếc áo khoác, bao lấy bản thân thật chặt, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

nàng nhỏ giọng hỏi: “Huỳnh tới gặp muội, chính là vì muốn nói lời tạm biệt?”

Lục Tông nhìn cái đầu nhỏ của nàng, thật là đáng yêu, liền nói: “Ừm, đến để tạm biệt muội.”

Bỗng như nghĩ tới điều gì, Khương Lệnh Uyển nói: “Muội nghe nói các cô nương ở thành Lạc Châu không cần đội mũ trên đường, núi non dường người, mỗi người ai cũng trong veo thanh lệ như nước, là nơi không ít mỹ nhân. Huynh đi ra ngoài, không cho phép mang bất luận cô nương nào về. Chúng ta vẫn chưa định chuyện hôn nhân, nếu huynh dám làm bừa, muội nhất định sẽ vô cùng tức giận...” Nàng càng nói, càng cảm thấy không đúng, vội sửa lại, “không đúng, cho dù định rồi, huynh cũng không thể ——”

“Ta biết.” Lục Tông vui vẻ nghe nàng không ngừng nói chuyện, hẳn có chút không muốn đi. Hắn vốn cho rằng bản thân không phải người vì nhi nữ tình trường, đầu cũng là điều người bên ngoài đều nghĩ như thế, nhưng lúc này, hắn lại không thể không từ mà biệt. Nàng là người lòng dạ hẹp hòi, nếu như hắn đi mà không tự mình nói với nàng, ngày sau khi hắn trở về chắc chắn nàng sẽ giận dữ với hắn. Hắn giờ tay xoa xoa đầu nàng, đúng là không nghĩ tới sẽ làm nhưng chuyện thân cận, hắn chỉ muốn đến xem nàng một lát, nhưng lại không thể kìm chế giơ tay ôm nàng vào trong lòng.

Hắn không nói lời nào, chỉ ôm nàng.

Khương Lệnh Uyển cũng không đành lòng đẩy hắn ra, chỉ bĩu môi nói: “Huynh biết là tốt rồi. Còn nữa, huynh nhất định phải nhớ kỹ chăm sóc cho bản thân.” Tính cách của hắn nàng hiểu rất rõ, đối với nàng thì vô cùng thận trọng, nhưng đối với chính bản thân lại rất qua loa.

Lục Tông “Ừm” một tiếng, hít sâu để lưu rõ mùi hương trên người nàng, giống như có thứ gì đó đang âm thầm phát triển trong lòng hắn, hắn đành phải nỗ lực không nghĩ đến những thứ này nữa, nói: “Chuyện này ta đã nói với cha, chuyện này là hiểu lầm. Bảo Thiên thích Khương Dự nên muội ấy nhất thời hồ đồ cho nên mới nói dối như vậy, chỉ là chung quy thì muội ấy cũng là muội muội của ta, ta rất hiểu, tính cách muội ấy không hề xấu, bây giờ đã nghĩ rõ ràng. Nếu muội trách Bảo Thiên, cứ tính lên đầu ta là được.”

Hắn không hề che giấu chút nào khiến cho nàng có hơi kinh ngạc.

Chuyện này nàng cũng đã nghĩ tới, Vĩnh Vương có thể nhận định Chu Lâm Lang, đương nhiên không thể tùy tiện tin tưởng lời nói của người bên ngoài, trừ phi là người mà mình thân cận. Mà chuyện này là do Phan trắc phi nói với nàng, Phan trắc phi hẳn là muốn nhìn nàng gây ra chuyện đáng cười, cho rằng nàng ái mộ Lục Tông, nhưng trong lòng Lục Tông lại chỉ có Chu Lâm Lang, cho nên chuyện này sẽ không phải là Phan trắc phi nói cho Vĩnh Vương, như vậy cũng chỉ còn lại có Lục Bảo Thiên. Lúc nghĩ tới chuyện này, nàng có chút khó chịu, dù sao nàng luôn coi Lục Bảo Thiên là bạn tốt, hơn nữa nàng ấy lại là muội muội ruột của Lục Tông, nhưng nói thẳng ra, Lục Bảo Thiên có thể thành thật nói ra chuyện nàng làm không phải cũng bởi vì ca ca nàng ấy thôi sao. Còn nàng, bản thân nàng không phải cũng có ích kỷ của riêng mình sao, hơn nữa... nàng còn vì ca ca không thích Bảo Thiên mà trong lòng cũng thờ phào một hơi.

“Muội không để trong lòng.” Khương Lệnh Uyển nói. Ngày ấy nàng tức giận cũng chỉ là tức giận với Lục Tông mà thôi. Ở trước mặt hắn, nàng có náo loạn cáu kỉnh như thế nào cũng không sao, bởi vì nàng biết Lục Tông luôn luôn nhường nhịn nàng.

“Ta sẽ trở về rất nhanh, muội cũng phải chăm sóc cho bản thân. Được rồi, ta không thể ở lâu, tránh làm hỏng thanh danh của muội.” Lục Tông nói xong, hai tay liền buông lỏng, không hề do dự, nhấc chân liền định ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển đột nhiên kéo lại ống tay áo của hắn.

Lục Tông quay lại, chưa kịp nhìn rõ, chỉ cảm nhận rằng nàng dường như có hơi chút do dự, nhưng sau đó lại đột nhiên nhón chân tiến tới gần hắn, hôn nhẹ một cái lên gương mặt, âm thanh kéo dài lại mềm mại khiến người nghe thấy trong lòng liền thoải mái, “Chờ huynh trở về, muội sẽ đưa cho huynh một lễ vật.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông phụng chỉ đi Lạc Châu, chuyện này vẫn chưa ảnh hưởng gì đến sinh hoạt hàng ngày của Khương Lệnh Uyển, chỉ là trong đầu luôn mong nhớ một người, những lúc rảnh rỗi sẽ không nhịn được nhớ tới hắn.

Cũng may Lục Tông nhiều nhất chỉ đi một hai tháng, cho dù có nhớ, thì hắn cũng rất nhanh liền trở về.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, rất nhanh đã đến cuối xuân. Khương Lệnh Uyển mặc một bộ xiêm y bằng lụa mới tinh màu đỏ gấm, trên áo thêu hai đóa mẫu đơn trắng, ngồi trên phòng của nàng, đôi chân thon mảnh lúc ẩn lúc hiện, ngồi trước gương bôi loại son môi mới chế tạo. Ngón tay trắng nõn lấy một chút, đưa lên chóp mũi ngửi, sau đó cong môi cười. Son môi trộn lẫn nước hoa đào, nghe thấy một cỗ mùi hương hoa đào nhàn nhạt, so với hương hoa mai nhẹ thì có thêm vài phần tươi đẹp phần chân tình thần, rất thích hợp với tiểu cô nương.

“Lục tỷ tỷ, Lục tỷ tỷ...”

Thanh âm trẻ con giòn giã vang lên cùng với tiếng bước chân “Thịch thịch thịch“. Khương Lệnh Uyển không nhanh không chậm đóng hộp son lại để qua một lên, sau đó cầm lấy khăn tay lau đi chút son dính trên đầu ngón tay, sau đó mới xoay người lại, người đến chính là Hữu nhi tròn tròn đáng yêu.

Hôm nay Hữu nhi mặc trang phục màu xanh ngọc, trên đầu nhỏ đội một chiếc mũ quả dưa ngốc ngốc đáng yêu, gương mặt trắng mịn như nước, đôi mắt to đen láy như quả nho. Hữu nhi vui mừng chạy tới bên cạnh Khương Lệnh Uyển, ngẩng đầu lên nói: “Lục tỷ tỷ, hôm nay Thiên tiên sinh vừa khen đệ, khen đệ rất thông minh.”

Khương Lệnh Uyển thấy Hữu nhi giống như vừa học xong liền đến tìm nàng, không khỏi có chút vui vẻ, bóp bóp gương mặt nhỏ của bé nói: “Hữu nhi của chúng ta từ trước tới nay vẫn luôn rất thông minh, tiên sinh của Hữu nhi quả là tinh mắt.”

Hữu nhi gật gù đầu, biểu thị lời của nàng vô cùng có lý, sau đó liền hưng phấn kể lại những chuyện ngày hôm nay bé học được những điều thú vị lại cho Khương Lệnh Uyển: “Lục tỷ tỷ, Hữu nhi vừa mới học xong liền tới đây, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều người kỳ quái, đôi mắt màu xanh lam, rất đẹp, còn để lộ cánh tay, rất kỳ quái...”

Mắt xanh? Vậy không phải là người Đại Chu.

Ma ma đi theo Hữu nhi nhìn không được ý cười nói: “Người ta nói là Phù Châu vương tử và đệ nhất công chúa của Tây Khương quốc đến tiến cống vật phẩm.”

Tây Khương quốc.

Khương Lệnh Uyển nhủ mảy lại, giống như có chút ấn tượng. Đúng rồi, nàng nhớ tới chuyện này dường như đã xảy ra ở kiếp trước, Phù Châu vương tử và Huệ Kỳ công chúa đến tiến cống Đại Chu, đây vốn là chuyện tốt, nhưng Tây Khương quốc cho dù chỉ là một nước nhỏ, nhưng lại là quốc gia vô cùng tranh cường hào thắng, cho dù đến tiến cống cũng không chịu an phận, còn phải đến tỷ thí một chút. Đại Chu là nơi địa linh nhân kiệt, nhân tài trong Tấn thành nhiều nhiều lớp lớp, vốn cũng không sợ một tiểu quốc nơi biên giới, nhưng Phù Châu vương tử lại đề ra một yêu cầu vô cùng xảo trá, tỷ thí tổng cộng ba lần, cuối cùng Đại Chu chỉ thắng được một lần, khiến Thừa Đức đế mất mặt, vô cùng giận dữ.

Hữu nhi nghiêng đầu nhỏ, chớp đôi mắt long lanh ngập nước nói: “Tên thật kỳ cục, đệ nhất công chúa họ đệ nhất sao? Bởi vì nàng ta là trưởng tỷ? Hay mỗi lần nàng kiểm tra luôn đứng số một?”

Khương Lệnh Uyển bị Hữu nhi chọc cười, nói: “Đương nhiên không phải, đệ nhất công chúa chỉ là tôn xưng, trên nàng còn mười mấy vị công chúa khác, cũng bởi vì vị đệ nhất công chúa này đáng yêu ngoan ngoãn được cha nàng yêu thích, cũng giống như Hữu nhi của chúng ta vậy, cho nên mới có được danh xưng này, Ừm... nếu như tỷ nhớ không lầm, khuê danh của vị đệ nhất công chúa này hình như gọi là Di Tang, đúng là một cái tên rất hay.”

Đôi mắt Từ ma ma sáng lên, không ngừng khen ngợi: “Lục tiểu thư quả là người có nhiều kiến thức.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, dù sao chuyện này khắp Tấn thành, không người nào không biết. Khương Hữu vừa đi, Khương Lệnh Uyển liền dùng ngón tay để đếm ngày, Lục Tông đi đã được một tháng, hẳn là nửa tháng nữa sẽ trở lại.

Ngày tiếp theo, Vệ Quốc công phủ liền thu được thiệp mời, mời lão thái thái và Chu thị cùng vào cung dự tiệc.

Khương Lệnh Uyển đoán được sự việc sẽ xảy ra như ở đời trước, ba cuộc tỉ thí giữa Đại Chu và Tây Khương quốc, có thứ rất đáng để xem. Chỉ là Thừa Đức đế vốn muốn thể hiện khí thế, không ngờ sau đó lại bị thua thảm hại. Loại yến hội này vốn không nên mời nữ quyến, có điều, trong này còn có một tầng ý tứ khác —— đó chính là muốn chọn một vị cô nương tài mạo song toàn trong Tấn thành gả đi kết giao, đôi lấy giao hảo giữa hai nước.

Tây Khương quốc là quốc gia sống trên lưng ngựa, nhà trên sa mạc, gió thổi như lò nung, cho dù có được danh hiệu công chúa cao quý, thì tiểu thư khuê các nào cũng sẽ chẳng muốn đi. Hơn nữa Tây Khương quốc này còn có một danh hiệu kinh thế hãi tục, ví dụ như vì muốn duy trì huyết thống thuần khiết của hoàng thất, chỉ có huynh muội mới có thể kết hôn, còn người Tây Khương lại là quốc gia nam nhiều nữ ít, huynh đệ trong nhà có thể cộng thể, hoặc một nữ tử gả cho nhiều nam nhân... nói chung là, đối với cái nhìn của nữ tử Đại Chu, bất luận thế nào cũng không thể chấp nhận.

Chu thị nhận được thiệp mời cũng cảm thấy phát sầu, nhưng trên thiệp có ghi rõ ràng phải mang theo nữ tử tiến cung dự tiệc.

Cho nên, Xán Xán của nàng không thể tránh được.

Buổi tối hôm đó, Chu thị liền đến đây, cố ý căn dặn một phen, nói nữ nhi cần phải biết chọn lựa trang phục. Khương Lệnh Uyển cũng không ngốc, dù nẫu thân không nói, nàng cũng phải tiết chế bản thân. Đời trước nàng cũng như vậy, mặc một bộ trang phục không quá được chú ý, Phù Châu vương tử đương nhiên cũng không coi trọng nàng.

Có điều lúc này nàng không lo lắng chuyện trang phục, bởi vì nàng biết người không phải do Phù Châu vương tử lựa chọn, mà do chim Ngọc Châu do vương tử mang tới để chọn người.

Chim Ngọc Châu là thánh hiệu của Tây Khương quốc, các đời vương hậu của Tây Khương quốc đều do nó lựa chọn.

Thánh hiệu này cũng rất có linh tính, có thể nhận ra đâu là xử nữ, chọn ra một vương hậu vô cùng tiêu chuẩn. Cho nên mới nói, cho dù thánh hiệu có đậu xuống vai ai, đây cũng là mệnh định.

Khương Lệnh Uyển bắt đầu dĩ nói: “Nương, ngài yên tâm đi, nữ nhi không phải người thích làm chuyện náo động. Ngày mai nhất định sẽ mặc bộ trang phục bình thường nhất, đảm bảo sẽ giống như một tiểu nha hoàn.”

Nghe xong lời này, Chu thị mới yên tâm.

Nữ nhi của nàng rất yêu thích trang phục xinh đẹp, ngày mai lại là loại trường hợp như vậy...

Ngày kế, Khương Lệnh Uyển cùng Chu thị xuất môn, mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, chất vải chỉ hơi tốt một chút, búi kiểu tóc nho nhỏ, trang phục vừa thích hợp với tiểu cô nương, lại vừa có vẻ biết điều không hề đáng chú ý, ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng vô cùng sạch sẽ, chỉ thoa một lớp phấn mỏng màu hồng nhạt để nhìn cho có chút tinh thần.

Khương Lệnh Uyển lên xe ngựa, thấy Tô Lương Thần cũng ngồi xuống bên người lão thái thái, nàng có chút giật mình.

Nàng nhớ tới lão tổ tông cũng có mấy phần sủng ái Tô Lương thần, ngày ấy lão tổ tông tiền cung cũng chỉ mang Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn hiểu chuyện, chỉ là... vừa nghĩ đến Khương Lệnh Dung âm u đầy từ khí của kiếp này, nàng cũng có chút hiểu được ý tứ của lão tổ tông.

Chu thị nhìn qua trang phục của nữ nhi, đúng là rất vừa lòng, lại tiếp tục dẫn dò: “Chuyện tối hôm qua nương nhắc con, con đã nhớ kỹ chưa? Quý nhân trong cung rất nhiều, chúng ta phải tận lực làm tốt việc của mình, đừng để bị người khác bắt bẻ.”

Hoàng cung tuy rằng hoa lệ, nhưng lại là nơi ăn tươi nuốt sống, chủ nhân bên trong mỗi người đều buồn chán đến tê nhạt, chỉ một chút xíu chuyện nhỏ vật vãnh cũng có thể phóng đại đến mức vô cùng, thực sự quá nhân rồi.

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn: “Nương, con biết rồi.”

Chu thị khẽ vuốt cằm, đánh giá Tô Lương Thần bên người lão thái thái, lại cười nói: “Nếu con có thể ngoan ngoãn bằng một nửa của tỷ tỷ, nương cũng sẽ yên lòng.”

Tô Lương Thần nhìn Chu thị, thấy rõ khinh thường trong mắt nàng. Bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, gương mặt, lạnh nhạt nói: “Cô cô ngài quá khen, mấy ngày nay mọi người cùng học tập ở Ngọc Thạch đường, Tạ tiên sinh đã rất hài lòng biểu hiện của Lục biểu muội đấy ạ.”

Hài lòng.

Khương Lệnh Uyển nói thầm trong lòng, mấy ngày trước đây nàng cũng bởi vì học tập không chuyên tâm mà bị Tạ Cửu khê tay đây, Tô Lương Thần cũng không phải không biết.

Lão thái thái nhìn tôn nữ bảo bối, cười tủm tỉm ngoác tay: “Xán Xán, đến đây ngồi với nãi nãi.”

Nhìn lão thái thái, Khương Lệnh Uyển vui vẻ cười ngồi xuống bên cạnh, thân mật kéo tay lão thái thái, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán còn tưởng rằng nãi nãi có Lương Thần tỷ tỷ rồi thì sẽ không yêu Xán Xán nữa.”

Hôm nay Lão thái thái chải kiểu tóc đứng tuổi, trang sức bằng phi thúy, dây chuyền vòng vàng vô cùng quý phái, xiêm y bằng vải gấm màu hoa hồng, những đóa hoa trên thân áo đều được thêu bằng chỉ vàng, rất quý khí trang trọng. Lão thái thái cưng chiều ôm tiểu tôn nữ vào trong lòng, cười không khép được miệng, xoa xoa gò má của tiểu tôn nữ, nói: “Nhìn con đi, con và Lương Thần tỷ tỷ của con đều là miếng thịt trên bàn tay của nãi nãi a, môi hở răng lạnh, là ai thì nãi nãi cũng đều yêu thương.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, dựa vào bên người lão thái thái, liếc mắt nhìn Tô Lương Thần đang ngồi bên cạnh.

Xe ngựa của Vệ Quốc công phủ tiến vào hoàng cung, mọi người lúc này mới có vẻ trở nên câu nệ. Tuy rằng ngày thường Khương Lệnh Uyển thích đùa giỡn, nhưng ra bên ngoài nàng vẫn thể hiện được khí khái thực nữ của một vị tiểu thư quý tộc, chuyện này không thể làm khó được nàng. Xuống xe ngựa, sau đó mọi người được cung nữ hướng dẫn mọi người đến Quỳnh Hoa đài. Chu thị vốn còn có chút không yên lòng với nữ nhi, nhưng nhìn thấy cử chỉ khéo léo của Khương Lệnh Uyển, trong lòng nàng liền thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi vào điện, Khương Lệnh Uyển liền đưa mắt tìm Di An quận chúa, tìm được người liền vui vẻ nói: “Gia Nguyệt.” Sau đó cúi đầu hành lễ với Minh Hoa trưởng công chúa.

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, hai mắt cũng sáng lên, thấy trang phục nàng hôm nay có vẻ bình thường, đương nhiên cũng hiểu được dụng ý.

Sắc mặt nàng trông đã tốt hơn, nhìn Khương Lệnh Uyển cười nói: “Vốn ta còn cho rằng bữa tiệc sẽ còn rất lâu mới tổ chức, nhưng bây giờ nhìn thấy Xán Xán ta liền an tâm.”

Di An quận chúa quay về phía Chu thị và lão thái thái để tiếp đón, nhìn thấy Tô Lương Thần bên người lão thái thái, hai người đã gặp mặt một lần ở Vệ Quốc Công phủ, trí nhớ của nàng xưa nay rất tốt, có thể gặp một lần liền không quên, đương nhiên cũng khách khí gọi một tiếng “Tô cô nương”.

Hai tiểu cô nương thân thiết ở chung một chỗ, đương nhiên là có rất nhiều chuyện nói không hết.

Sau đó toàn gia của Trung Dũng Hầu phủ cũng tiến vào.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Tranh mặc một bộ xiêm y bằng lụa, chân bước từng bước nhỏ, không khỏi cảm thấy buồn cười. Tiết Trang cũng nhìn thấy nàng, vừa định lớn tiếng chào hỏi, nhưng lại dừng phải đôi mắt như dao của mẫu thân nhà mình, lập tức liền ngậm miệng, chờ sau khi ngồi xuống bên cạnh Khương Lệnh Uyển, nàng mới hạ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên Tây Khương vương tử này, đúng là muốn ta đến chịu tội mà.”

Tiết Tranh ngồi bất động, hình ảnh này chính là một vị danh môn quý nữ kiều mị đoan trang, nhưng chỉ cần hơi động một chút, trong khi nàng giơ tay nhắc chân liền tỏa ra một loại cảm giác nồng đậm khí khái nam tử.

Khương Lệnh Uyển kéo ống tay áo Tiết Tranh, ra hiệu cho nàng ngồi lại đoan chính.

Trước khi xuất môn, Tiết Tranh được mẫu thân của mình dụng tâm giáo huấn qua một hồi, nàng cũng không phải không biết là người, đương nhiên là rất ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả uống nước cũng chỉ uống từng ngụm từng ngụm. Cữ chỉ này, đủ để có thể đem đi lừa gạt người bên ngoài. Khương Lệnh Uyển nhìn, thỏa mãn gật đầu, vị Tranh biểu tỷ này của nàng, cũng coi như trẻ nhỏ dễ dạy.

Lúc này, một vị công công liền phát cây phát trần trong tay, giọng nói lạnh lạnh vang lên.

”Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm“.

Lúc này mọi người liền nhanh chóng để chén nước trong tay mình xuống, quỳ nghênh thánh giá.

Sau khi hành lễ xong, Khương Lệnh Uyển lần nữa ngồi xuống vị trí của mình, nhìn Thừa Đức để mặc long bào vàng óng, uy nghi bề vệ, gương mặt của hắn đúng là có mấy phần giống với Vinh Vương, chỉ là, người làm hoàng đế nói sao thì cũng có chút không giống, khí thế không gian tự uy này, khiến người nhìn không nhịn được run rẩy. Còn vị hoàng hậu ở bên cạnh, mặc phượng bào tinh xảo hoa lệ, đầu đội mũ phượng, trang dung tinh xảo, nhìn cũng biết là một vị chủ nhân khó dây dưa. Vừa nghĩ tới hoàng hậu này không thích Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền như bị đụng phải tâm bệnh, không hề có chút ấn tượng tốt gì với vị hoàng hậu này.

Sau đó, Thái tử và Cửu công chúa cũng tiến vào.

Thái tử mặc xiêm y màu đỏ nhạt, đầu đội kim quan, mặt mày anh tuấn như ngọc, khí khái tuấn lãng. Khương Lệnh Uyển hơi liếc mắt nhìn cửu công chúa bên người Thái tử, nếu nàng nhớ không sai, vị cửu công chúa này hiện nay cũng đã mười ba, chỉ nhỏ hơn này mấy thái, nhưng mà... đời trước, chim Ngọc Châu đã đậu trên vai của công chúa.

Khương Lệnh Uyển hơi hạ mắt.

Dưới gối hoàng hậu chỉ có một vị thái tử, cho nên cũng có mấy phần thương yêu đối với vị cửu công chúa thông minh lanh lợi này, cửu công chúa cũng đáng yêu hiểu chuyện, cũng rất được Thừa Đức để yêu thích, nhưng đường đường là đại quốc, đương nhiên là không thể nói chuyện không giữ lời, cho dù Thừa Đức để có yêu thương cửu công chúa đến bao nhiêu, thì cửu công chúa vẫn phải gả đến Tây Khương quốc. Có điều theo như nàng nhớ, cửu công chúa tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng lại là người có đảm có mưu, nếu đổi thành người khác, phỏng chừng sẽ còn khóc lóc van xin, nhưng cửu công chúa chỉ mỉm cười tiếp nhận, biểu thị nàng nguyện ý hòa thân. Chỉ là Phù Châu vương tử chết sớm, cửu công chúa gả ra ngoài chưa tới hai năm đã thành quả phụ, sau đó Nhị vương tử kế vị, cửu công chúa lại tái giá với Nhị vương tử, vị vương tử này cũng là một người biết tranh đoạt, sau khi ngồi vững bảo tọa, thái độ của hắn đối với cửu công chúa cũng rất tôn trọng, hai người phu thê ân ái, sau khi mang thai liền sinh hạ một đôi long phượng thai.

Có điều... Những chuyện này cũng không liên quan gì tới nàng.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Tranh không có động tĩnh gì, lúc này mới xoay người nhìn nàng một chút, chỉ thấy nàng đang ngo ngoe nhìn thái tử và cửu công chúa, lúc này mới hỏi: “Tranh biểu tỷ, làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt Tiết Tranh không tốt, hơi hạ mắt, lúc này mới cầm lấy cái chén uống một ngụm, có lẽ vì uống quá gấp, đột nhiên liền bị sặc.

Khương Lệnh Uyển nhanh chóng vỗ vỗ sống lưng cho nàng.

Thái tử nghe tiếng quay đầu, nhìn tiểu cô nương mặc bộ xiêm y màu xanh lam ngồi ở góc bên trái, không nhịn được nhìn thêm một chút, sau đó dường như chợt dạ vội vã rời mắt, không tiếp tục nhìn nữa. Hắn lờn nàng lâu như vậy, với tính cách của nàng, sau khi gặp lại phỏng chừng sẽ không nhịn được đánh hắn một trận.

Tiết Tranh lắc đầu một cái, nói: “Tỷ không sao.”

Khương Lệnh Uyển lo lắng vô cùng, sau đó lấy khăn thay nàng lau miệng, nói: “Nhưng mà, Tranh biểu tỷ, muội thấy sắc mặt không được tốt lắm...” Vị biểu tỷ này của nàng, thân thể từ nhỏ đến lớn vô cùng khỏe mạnh, rất ít khi sinh bệnh, ngày nào tinh thần cũng vô cùng sáng khoái, phần chấn vui vẻ, sắc mặt có khi nào trở nên tái nhợt như vậy?

Tiết Tranh theo bản năng nắm lấy tay tiểu biểu muội, vẫn chưa ngẩng lên nhìn, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Chỉ là cảm thấy có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển nhất thời hiểu rõ.

Cũng đúng, với tính tình của Tranh biểu tỷ đương nhiên không thích hợp với những trường hợp như thế này.

Bắt đầu nhập tiệc, cung nhân liền dâng hoa quả điểm tâm lên, trò chơi chuẩn bị bắt đầu.

Phù Châu vương tử tiến vào, hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, sau đó liền nói: “Tiểu vương nghe nói Đại Chu nhân tài như mây, cho dù là nữ tử, tài nghệ cũng vô cùng thông tuệ tuyệt đỉnh, hôm nay có thể được thưởng thức rượu ngon từ Đại Chu, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Lúc này rượu đã qua ba tuần, tiểu vương đề nghị với hoàng thượng có thể mở trận luận bàn văn võ để cổ vũ, từ chuyện này có thể kết nối giao hảo giữa hai nước,

tại hạ cũng càng có thể mở mang được tầm mắt...”

Tiết Tranh bĩu môi, bất mãn nói: “Tuy là mắt xanh, nhưng dung mạo cũng không tồi. nói một hồi, cũng chỉ vì muốn tỷ thí a. Đại Chu chúng ta, còn có thể bị một tiểu quốc nói biên giới xa xôi đánh bại sao?”

Khurong Lệnh Uyển nghe xong âm thanh xem thường của Tiết Tranh, không lên tiếng. Biểu tỷ của nàng võ nghệ cao cường, lòng tràn đầy một niềm ái quốc, hận nhất chính là bản thân là một nữ nhi, nếu không nàng đã sớm chạy ra ngoài bảo vệ quốc. Khurong Lệnh Uyển cũng thầm cảm thấy may mắn Tiết Tranh là nữ nhi, dù sao... Lục Tông và ca ca đã cùng lên chiến trường, nàng phải sống những ngày tháng lo lắng đề phòng, đương nhiên không thể để Tiết Tranh đi mạo hiểm thêm nữa. trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, vị biểu tỷ này của nàng tính tình lỗ mãng kích động y hệt ca ca của nàng, đôi trước ca ca của nàng còn có Lục Tông che chở, nếu như không có Lục Tông...

Khurong Lệnh Uyển nhéo nhéo bấp đùi của mình, thầm nghĩ: Sao nàng lại nghĩ tới Lục Tông rồi?

Thừa Đức đế đương nhiên cũng xem thường loại tiểu quốc như vậy, chỉ là bây giờ tây Khurong quốc được một vị tân vương dẫn dắt, binh lực càng ngày càng mạnh, thời gian dài, chắc chắn không thể khinh thường. Hôm nay Thừa Đức đế vô cùng cao hứng, đương nhiên liền lập tức gạt đầu đồng ý, rất nhanh liền định ra quy trình tỷ thí, cuộc so tài tổng cộng có ba phần: Trận đầu đấu văn, trận hai đấu nhạc, trận ba đấu võ.

Đệ Nhất công chúa Di Tang của Tây Khurong quốc đứng dậy, chủ động nghênh chiến trận đầu đầu tiên.

Vị Di Tang công chúa này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng lại không giống người Tây Khurong bình thường, da nàng trắng như tuyết đôi mắt xanh lam long lanh to tròn như nước, mặc trên người trang phục của Tây Khurong, quần dài màu đỏ khảm đủ loại bảo thạch, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, mắt cá chân lộ ra một chuỗi vòng đeo chuông bạc.

Khurong Lệnh Uyển nhìn người đầu là xem mặt, vị Di Tang công chúa này vóc người cao gầy, trước đột sau kiêu, cũng không biết là ăn gì lớn lên, hai khóa trước ngực được một loại áo yếm nâng đỡ làm cho càng tròn tròn đầy đặn giống như muốn làm rách cả miếng vải trước ngực. Vị nữ tử này, hiển nhiên là loại mà nam tử thích nhất, ngực đủ khiêu gợi, không bởi vì nhiều ánh mắt đỏ đôn vào mà ngại ngùng. Khurong Lệnh Uyển khen ngợi gật gù, nàng là nữ tử còn nhìn chăm chăm không chớp mắt, chứ đừng nói là nam tử, đôi con mắt như rơi cả xuống dưới đất.Đôi trước Khurong Lệnh Uyển vẫn luôn theo đuổi cái đẹp, thấy loại yếm này của Tây Khurong quốc, về nhà nàng lập tức đi tìm tòi nghiên cứu, loại yếm này không giống với Đại Chu bọn họ, không phải chỉ là một tấm vải đơn thuần, mà cố định vải lại thành dạng hai cá bát, ôm trọn lấy ngực, phần ngực sẽ sát lại với nhau, dễ dàng cố định hình dạng.

Đôi trước nàng dụng tâm nghiên cứu, bản thiết kế vẽ rất đẹp, sau đó để Kim Kết làm hai cái cho nàng, cuối cùng... cuối cùng đều bị tên mãng phu Lục Tông kia xé hết.

Nghĩ đến hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập kia, Khurong Lệnh Uyển bỗng nhiên đỏ mặt.

A, kỳ thực nàng và Lục Tông, vẫn còn nhiều hồi ức tốt đẹp.

Mặt Khurong Lệnh Uyển đỏ bừng, Di An quận chúa ngồi bên cạnh thấy vậy lo lắng hỏi: “Xán Xán, muội không thoải mái sao?”

Khurong Lệnh Uyển nhanh chóng lắc đầu, đáp ứng nói: “không... không có chuyện gì.”

Đều do Lục Tông!

Khurong Lệnh Uyển không nghĩ tới Lục Tông nữa, tiếp tục xem kịch vui.

Đối chiến với Di Tang công chúa, Đại Chu đương nhiên không thể để nam tử ra nghênh chiến, nếu không sẽ bị người ta nói Đại Chu bắt nạt một nữ tử yếu đuối. Di Tang công chúa cũng là người thoải mái, chủ động nói: “Nghe nói Tần thành là nói nuôi dưỡng ra rất nhiều vị tài nữ, theo như Di Tang biết, vị công nương nổi tiếng nhất xuất thân từ An Vương phủ, Di Tang ngưỡng mộ đại danh của cô nương đã lâu, muốn luận bàn một vấn với Chu công nương.”

Dứt lời, dưới chỗ ngồi lập tức truyền đến tiếng ồn ào.

Chu Lâm Lang xác thực là danh môn khuê nữ tài năng xuất chúng, tài mạo song toàn, người gặp người khen, nhưng không ngờ danh tiếng của nàng ta lại lan ra tận Tây Khurong quốc... Nếu như hôm nay có thể thắng được vị Di Tang công chúa này, vậy địa vị của vị của Chu công nương ở Tần thành e rằng sẽ nâng lên một bậc.

Chu Lâm Lang vừa nghe, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Nàng quay đầu nhìn sắc mặt của mẫu thân, liền thấy An Vương phi vô cùng đặc ý mỉm cười, hiển nhiên, có một nữ nhi như vậy, quả thật khiến cho nàng nở mày nở mặt.

An Vương lập tức dẫn Chu Lâm Lang bước ra khỏi ghế ngồi, ánh mắt của mọi người cùng rơi xuống trên người vị tiểu cô nương này, thấy tuổi nàng còn trẻ, mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn xinh đẹp thêu hồng mai tinh xảo, tóc được búi lên bằng một cây trâm ngọc, trang phục vốn vô cùng khiêm tốn, nhưng gương mặt trắng nõng trắng nõn, xinh đẹp không tì vết, mắt hạnh hững hờ hơi khép, khiến cho hoa nguyệt cũng phải e thẹn, mảnh mai sạch sẽ, xinh đẹp đoan trang.

Thừa Đức đế rất coi trọng An Vương, Chu Lâm Lang cũng từng có mấy lần cùng An Vương phi tiến cung diện kiến hoàng hậu nương nương, bây giờ Thừa Đức đế nhìn Chu Lâm Lang, đương nhiên cũng quen mắt, ngay tại trước đại diện khen An Vương biết cách dạy nữ nhi. An Vương khiêm tốn trả lời

lại, sau đó trực tiếp để Chu Lâm Lang tham gia tỷ thí, cách ăn nói và cử chỉ của Chu Lâm Lang rất tự nhiên hào phóng, càng nhận được rất nhiều ánh mắt khen ngợi của mọi người.

An vương phi hướng mắt về phía Chu thị, khóe miệng mỉm cười, giống như khiêu khích.

Chu thị không thể nhìn nổi điệu bộ này của nàng ta, trong lòng vô cùng buồn bực.

Khương Lệth Uyên nhìn hai người, đều đã làm mẫu thân, nhưng không thể hiểu được tại sao An Vương phi này vẫn còn ấu trĩ như vậy, thật là buồn cười. Chỉ là... Nàng nhớ lại trận tỷ thí này ở kiếp trước, Chu Lâm Lang đã thua.

Chu Lâm Lang học đủ tứ thư ngũ kinh, traten văn đầu này, cho dù là làm thơ hay đối câu, cũng không thể làm khó được nàng ta. Đáng tiếc, Chu Lâm Lang không biết, Tây Khương quốc không thích làm thơ, Di Tang công chúa nhận một chiếc hộp nhỏ làm bằng bảo thạch từ trong tay của tỷ nữ, mở hộp ra, không phải vàng bạc châu báu, mà là một túi hương.

Di Tang công chúa nói: “Đây là Giả Là hương nổi tiếng của Tây Khương quốc, mùi thơm ngát, thanh nhã vô cùng, đây là một loại túi hương đơn giản, nhưng để trong cung điện, hương thơm có thể để tận ba ngày mà không bay hương. Trận tỷ thí này, Di Tang đương nhiên không suy nghĩ nhanh nhẹn bằng Chu tiểu thư, không thể so thi từ, chỉ xin đặt một vấn đề.”

Chu Lâm Lang cho rằng Di Tang công chúa muốn hỏi những loại hương thơm có thể so sánh, khóe miệng mang theo nụ cười khéo léo, nhỏ giọng trả lời: “Kính xin công chúa ra đề.”

Di Tang công chúa lấy túi hương trong tráp ra, đi tới bên người Chu Lâm Lang.

Vóc dáng của Di Tang công chúa cao hơn Chu Lâm Lang nửa cái đầu, nhưng Chu Lâm Lang lại tràn đầy tự tin, khí tràng không hề thua kém. Di Tang công chúa mở túi hương lấy ra hương liệu, bỏ vào bên trong lưu hương, nói: “Bỏ một cây Giả Là hương vào trong lửa, đốt xong cần tổng cộng khoảng hai khắc, chỉ là tính chất của hương liệu không đều, nếu chia đôi ra để đốt sẽ chỉ mất nửa thời gian, nhưng vẫn chưa tới một khắc, bây giờ Di Tang muốn Chu tiểu thư đốt hết túi hương này, trong vòng một khắc...”

Di Tang công chúa nói xong, liền hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, nói: “Đây chính là câu hỏi của Di Tang.”

Nghe xong lời của Di Tang công chúa, ánh mắt mọi người đều đưa về phía lưu hương, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến biện pháp để giải đề. Chu Lâm Lang nghe xong, cũng đứng người đứng tại chỗ, bình tĩnh một lúc, nàng nghĩ đến một đáp án, nhưng lại lập tức phủ định. Nàng ngăn người, phát hiện vấn đề này nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại vô cùng xảo trá, tính chất của hương liệu cũng không đều, nếu chia làm hai phần, vậy đốt hết một phần cũng không phải một khắc... Như vậy...

Di Tang công chúa nhìn Chu Lâm Lang nói: “Mời Chu tiểu thư đưa ra câu trả lời.”

Chu Lâm Lang cảm thấy lạnh cả người, liếc mắt nhìn về phía An Vương phi, sau đó như sợ nhận được ánh mắt thất vọng, lập tức liền dời đi, nỗ lực để bản thân bình tĩnh nghĩ biện pháp.

Nhất thời, trong toàn cung điện, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Di An quận chúa hình bộ dạng của Chu Lâm Lang, lại nhìn Khương Lệth Uyên bên cạnh, ghé vào tai nàng nói: “Đề này tỷ chưa từng nghe qua, Di Tang công chúa này quả là biết làm khó dễ người ta, nếu như Chu tiểu thư không giải được cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.”

Cũng đúng, Chu Lâm Lang cho dù có thông tuệ đến mức nào thì cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi mà thôi.

Khương Lệth Uyên nhìn Chu Lâm Lang đang đứng ngây người giữ điện, nâng tay, thanh thoi cắn một miếng điểm tâm, nhướn mày nói: “Kỳ thực, đề này không khó.”

Di An quận chúa ngăn ra.

Khương Lệth Uyên nhìn Di An quận chúa, mỉm cười, sau đó khẽ sát bên tai nàng nói. Di An quận chúa nghe xong, đôi mắt tròn trĩnh lên, thốt lên kinh ngạc: “Thì ra...”

Xuýt. Khương Lệth Uyên nhìn Di An quận chúa ra hiệu cho nàng im lặng, bây giờ không khí vô cùng yên lặng, các nàng lén tán gẫu đã có chút vô lễ.

Thừa Đức đế vốn mang ý cười, nhưng sau khi thấy Chu Lâm Lang một chữ cũng không thể nói ra, ý cười trên mặt liền dần thu lại. Mãi cho đến khi kết thúc thời gian quy định, lúc này mới tuyên bố kết quả tỷ thí. Chu Lâm Lang hạ mắt, khuôn mặt nhỏ trắng bệnh như tờ, đây chính là lần đầu tiên nàng chịu thất bại như vậy. Di Tang công chúa đứng ra an ủi: “Chu tiểu thư đừng để trong lòng.”

Chu Lâm Lang miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Kính xin công chúa giải thích nghi hoặc.”

Di Tang công chúa xoay người, nhìn về phía các vị nữ quyến nói: “Không biết ở đây có tiểu thư nào biết đáp án hay không?”

Thừa Đức đế cảm thấy mất mặt, nhưng dù sao cũng có ba phần thi, trận này thua cũng không quan trọng, xem như để cho Tây Khương quốc chút mặt mũi, dù sao vẫn còn có hai cuộc tỷ thí. Hắn nói: “Nếu như có vị tiểu thư nào ở đây biết được đáp án, cứ mạnh dạn đứng ra, chỉ cần trả lời, ắt sẽ có thưởng.”

Dứt lời, liền thấy một vị tiểu thư bước ra khỏi chỗ ngồi, bước đi khoan thai, dáng vẻ khéo léo. Khương Lệnh Uyển sững sờ, nhìn chăm chăm Tô Lương Thần, trong lòng nằng vô cùng kinh ngạc.

Đời trước... rõ ràng không có chuyện như vậy.

Tô Lương Thần hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, biểu thị rằng bản thân đã có đáp án. Thừa Đức đế nghe xong mặt rồng vui vẻ, hỏi họ tên xong mới để cho nàng giải đề. Tô Lương Thần nhìn Di Tang công chúa, hành lễ với nàng, sau đó mới rút cây hương liệu ra khỏi túi hương, sau đó đồng thời nhóm lửa vào hai đầu, lửa cứ như vậy cháy từ hai đầu cây hương liệu lan vào phần thân.

Sau đó mới đặt lại phần tro của cây hương liệu đã đốt xong vào lại lư hương.

Tô Lương Thần chậm rãi nói: “Lúc này công chúa đã nói, Già Là hương muốn đốt hết tổng cộng cần hai khúc, nhưng tính chất lại không đồng đều, chia một nửa ra đốt lại chưa tới một khúc. Vậy đáp án chính là phải cùng đốt hai đầu. Nơi hai ngọn lửa tụ lại làm một khẳng định không phải là chính giữa, nhưng thời gian để đốt xong cây hương liệu này chắc chắn chỉ bằng một nửa so với chỉ đốt bằng một đầu, cũng chính là một khúc.” Nàng dừng lại một chút, mỉm cười nói, “Công chúa, không biết lời dân nữ nói có đúng hay không?”

Di Tang công chúa nghe xong, vô cùng sang khoái nở nụ cười: “Vị tiểu thư này thực thông minh, đây chính là đáp án chính xác.”

Tên tuổi của Tô Lương Thần cảm bản không cách nào so sánh được với Chu Lâm Lang, bây giờ nhờ trận tỷ thí này, lại khiến cho một Tô Lương Thần vô danh, bước ra ngoài hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tô Lương Thần mặc xiêm y trắng ngà, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười nhân nhật, dung mạo của nàng không hề thua kém Chu Lâm Lang... một cô nương như vậy, toàn Tần thành sao lại không có người nào biết được?

Thừa Đức đế nghe xong, vô cùng vui vẻ.

Tô Lương Thần cúi đầu, quy củ trở lại chỗ ngồi, nhìn lão thái thái: “Ngoại tổ mẫu, con...”

Lão thái thái cười nói: “Hài tử ngoan, ngồi xuống đi.”

“Vâng.” Tô Lương Thần ngồi xuống, ánh mắt vô tình liếc nhìn về phía Khương Lệnh Uyển.

Di An quận chúa là một người thông tuệ, sao có thể không nhìn ra địch ý giữa hai người, chỉ là... nàng nhìn tiểu cô nương ở bên người, thấy đôi gò má còn mang theo chút mập mạp của trẻ con nhưng bây giờ đã lộ ra vẻ xinh đẹp của thiếu nữ, hơn nữa, đáp án kia, muội ấy cũng biết. Có thể nhìn ra được, nàng là người không thích sự huyền ảo.

Khương Lệnh Uyển không muốn là huyền ảo, đây là nguyên nhân chủ yếu, còn một nguyên nhân khác nữa, cũng bởi vì đáp án này là kiếp trước Lục Tông đã nói cho nàng. Có điều, đây chỉ là một vấn đề cực kì đơn giản, chỉ là suy nghĩ không đúng hướng, nên sẽ đi đến ngõ cụt, đương nhiên là không nghĩ ra được biện pháp, nếu như thanh đối cách nghĩ, đáp án rất nhanh sẽ lộ ra.

Tô Lương Thần từ bây giờ liền hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt. Chu Lâm Lang ngồi ở bên cạnh An Vương phi trong lòng âm thầm tức giận, nuốt không nổi cơn tức này, mãi cho đến trận thi đấu thứ hai mới chủ động ra sức, lấy công chuộc tội.

Chu Lâm Lang từ nhỏ đã học đủ cầm kỳ thư họa, hơn nữa, tiên sinh dạy đàn cho nàng chỉ là Văn tiên sinh, nhạc công có tiếng của Đại Chu. Có điều, một năm trước Văn tiên sinh đã đi chu du thiên hạ, trước khi đi có nói với Chu Lâm Lang, những điều có thể dạy nàng đã dạy, chuyện còn lại phải để bản thân Chu Lâm Lang tự đi ngộ.

Trận đấu thứ hai, Di Tang công chúa đàn một khúc tỳ bà vô cùng đặc sắc, khiến cho toàn sảnh đường nghe đến ngây người, nhưng sắc mặt Chu Lâm Lang không hề thay đổi, đầu ngón tay bấm xuống phím đàn, đánh một khúc Bách Điều Hường Phượng đi sâu vào lòng người, sau lại hấp dẫn được một đàn chim khách, kỳ cảnh bức này, không khỏi khiến mọi người há hốc mồm. Cuối cùng, đương nhiên là Chu Lâm Lang thắng được trận này, vô cùng có mặt mũi, hơn nữa còn có thể bảo vệ danh tiếng của mình.

Hai cuộc tỷ thí, Đại Chu đều thắng cả hai, kết quả kiếp này bị lệch khỏi kiếp trước, cũng vì có Tô Lương Thần đứng ra giải đề.

Kế tiếp là đấu võ, cực kỳ quan trọng.

Nội dung tỷ thí chính là cưỡi ngựa bắn cung.

Đại Chu những năm gần đây cũng chú trọng võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung là chương trình học không thể thiếu đối với con cháu quý tộc; mà người Tây Khương quốc bọn họ lớn lên trên lưng ngựa, mỗi một kĩ xảo, một động tác đều vô cùng điều luyện, trận tỷ thí cuối cùng, hai bên có thể nói là lực lượng ngang nhau.

Phù Châu vương tử nói: “Tiểu vương nghe nói, thái tử là người vô cùng am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, nếu ngày hôm nay có thể so tài với thái tử, vậy đây chính là vinh hạnh của tiểu vương.”

Lời này vừa dứt, thái tử đang vốn định cầm lấy chén rượu liền khựng lại một chút, sắc mặt hơi trở nên trắng bệch.

Tiết Tranh lại theo bản năng nhìn về phía hấn, hai người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu mới tách ra.

Khương Lệnh Uyển cũng biết nội tình. Nếu nàng nhớ không lầm, thái tử này mấy ngày trước đây mới bị một vết thương ở chân, những bước đi khi này hẳn đều cực lực ần dẫu, nhưng nếu nhìn cẩn thận thì vẫn có thể nhận ra được. Đời trước thái tử cậy mạnh, vẫn không chịu nói rõ, sau đó liền thất bại ở Phù Châu vương tử, khiến Thừa Đức để vô cùng thất vọng.

Phù Châu vương tử mỉm cười nhìn thái tử, nói: “Sao vậy? Hay là Thái tử không muốn cho tiểu vương chút mặt mũi, không muốn tỷ thí với tiểu vương?”

Tiết Tranh siết chặt chén rượu trong tay, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, nàng muốn đứng lên, nhưng lại bị Khương Lệnh Uyển kéo lại, thấy giọng nói: “Tranh biểu tỷ, tỷ làm cái gì vậy?”

Tiết Tranh nói: “Tỷ không ưa gì bộ dáng này của tên vương tử kia, thái tử hần... trên chân có thương tích, sao có thể thắng được tỷ thí?”

Nghe xong lời này, Khương Lệnh Uyển sững sốt, hỏi: “Tranh biểu tỷ làm sao biết được?”

Tiết Tranh mím môi, sắc mặt không tự nhiên nói: “Hai ngày trước, tiểu tử kia, không đúng... thái tử vì ta mà té khỏi lưng ngựa.”

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển tròn trĩnh lên, hiển nhiên là không thể ngờ rằng Tiết Tranh có quen biết với thái tử. Nàng tỉ mỉ suy nghĩ đến hành động vừa rồi của Tiết Tranh, hình như là từ sau khi thái tử tiến vào liền trở nên là lạ, nói như vậy... Sợ là hai người không không đơn giản chỉ là hơi có chút quen biết.

Tiết Tranh nói: “hần vì tỷ mà bị thương, tỷ giúp hần ứng chiến, sao lại không thể?”

Khương Lệnh Uyển vội khuyên nhủ: “Tranh biểu tỷ đừng kích động.” Vì biểu tỷ này của nàng thanh danh đã như vậy, nếu lần tỷ thí này may mắn có thể chiến thắng Phù Châu vương tử, chuyện này đối với một cô nương cũng không phải là chuyện tốt gì. Hơn nữa tài cưỡi ngựa bắn cung của vị Phù Châu vương tử này nàng đã từng thấy qua, Tranh biểu tỷ của nàng cho dù có lợi hại, nhưng sợ rằng cũng không phải đối thủ của hần.

Tiết Tranh thấy thái tử đang định đứng lên ứng chiến, vội vàng muốn đứng dậy, khi nàng đang định chạy ra ngoài, mới nhìn thấy một người đang từ ngoài cửa tiến vào.

hần mở miệng, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Thái tử đang bị thương ở chân, không tiện tỷ thí với vương tử, nếu như vương tử không chê, tại hạ nguyện ý chấp nhận thách đấu.”

Thanh âm nói năng vô cùng khí phách, lại vô cùng quen thuộc, Khương Lệnh Uyển nghe được liền cảm thấy vui vẻ, nhanh chóng giương mắt lên nhìn.

Người đứng ở cửa vóc dáng cao lớn, gương mặt tuấn mỹ vô song, mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, hoa văn thêu ráp mạnh mẽ, chỉ cần hần đứng yên một chỗ đã khiến mọi người cảm nhận được một luồng khí tràng khiếp người.

Nam tử như vậy, không phải Lục Tông của nàng thì còn có thể là ai được?

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, trên mặt không giấu được vui mừng, nàng cũng không ngờ rằng Lục Tông lại về sớm như vậy.

Lục Tông là một người khiến cho người rất có cảm giác an toàn, giống như chỉ cần nhìn thấy hần thì mọi chuyện dù khó giải quyết đến mấy cũng khiến lòng người không còn lo lắng. Nàng lấy lại tinh thần, vội vàng kéo Tiết Tranh về chỗ, nhỏ giọng nói: “Tranh biểu tỷ, ngồi xuống.”

Tiết Tranh thấy mẫu thân nàng giống như muốn nhào lên đánh người, đầu lập tức co rút lại, néo néo mu bàn tay của muội muội, yên lặng ngồi xuống.

Phù Châu vương tử nhìn thấy người đến, nhú mày hỏi: “Người là người phương nào?”

Lục Tông hành lễ, thanh âm vang dội trả lời: “Thái tử đã từng nói với thần, nếu ngày khác hữu duyên, hy vọng có thể được tỷ thí một lần với Phù Châu vương tử. Chỉ là hôm nay chân của thái tử đang bị thương, không tiện luận bàn với vương tử. Từ nhỏ thần đã theo thái tử học cưỡi ngựa bắn cung, tuy rằng tài nghệ không bằng thái tử... nhưng nếu vương tử không chê, thần nguyện ý thay thái tử nghênh chiến.

Thái tử nhìn Lục Tông, chậm rãi đi đến bên người hần, giờ tay vô vô trường bào của hần, nụ cười sang sảng nói: “Đúng vậy, cô mệnh người thay cô nghênh chiến!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

Tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung tổ chức tại thao trường của hoàng gia.

Thừa Đức đế và hoàng hậu ngồi bên trên, xung quanh còn có vương công đại thần cùng các vị nữ quyến ngồi hai bên trái phải của khán đài.

Lục Tông xuất hiện khiến Khương Lệnh Uyển vừa buồn vừa vui, vui vì hẳn có thể bình an trở về, buồn... đó chính là kết quả của cuộc tỷ thí này.

Lục Tông là một người hiểu rõ tình thế, nếu như hôm nay hẳn không ra mặt, Thái tử chắc chắn sẽ bại, khiến cho Thừa Đức đế mất mặt trước láng giềng, nhưng dù sao thì cũng không liên quan đến hắn. Cho dù hắn có không đến xia đến thì chuyện lớn hay chuyện nhỏ, hắn vẫn có thể phân biệt rõ ràng. Nhưng cho dù kết quả là Lục Tông thắng, thì vị hoàng hậu luôn luôn thích tính toán chi li kia cũng sẽ không vì vậy mà đánh giá cao hắn, nhưng nếu thua, chắc chắn sẽ đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu hắn.

một lát sau, đã thấy Lục Tông thay xong trang phục kỵ mã bước ra, theo sau là một gã sai vặt áo xanh đáng dắt một con ngựa. Dung mạo của Lục Tông vô cùng anh tuấn, không phải loại măng phu thô lỗ, hẳn càng có vẻ như văn nhã ôn hòa, chỉ là trang phục kỵ mã màu đen này càng có vẻ thích hợp với hắn hơn áo gấm, nếu một người đầu tiên nhìn thấy hẳn sẽ có cảm giác như vị thiếu niên này từ nhỏ đã cưỡi ngựa bắn cung chứ không phải làm thơ vẽ tranh. Lần trước Lục Tông khai hoàn trở về, không ít quý nữ đã tận mắt nhìn thấy anh tư của Lục Tông, lần này khí thế lạnh lùng cùng với diện mạo bất phàm của hắn càng khiến cho những tiểu cô nương chưa định hôn nhìn thấy hắn liền ngượng cùng cúi đầu cười đỏ mặt xấu hổ, dung nhan lựa che đi nửa gương mặt, ánh mắt không nhìn được nhìn về phía hắn.

Đột nhiên, Lục Tông lại bất ngờ liếc mắt nhìn về phía khán đài.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, thấy hắn quay đầu lại, ánh mắt hai người lập tức chạm vào nhau.

hắn đang nhìn nàng.

Trong vô vàn người, ánh mắt đầu tiên của hắn vẫn có thể tìm được nàng.

Lòng Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nàng tự nhiên hơn các tiểu thư khuê các bình thường rất nhiều, ánh mắt cũng không tách khỏi hắn, khoe miệng còn cong lên, miệng nhỏ khẽ nói, giống như đang cổ vũ cho hắn, Xa như vậy, nàng cũng không biết Lục Tông có thể nhìn thấy được không, chỉ thấy vầng trán của hắn có vẻ càng nhu hòa hơn so với vừa rồi, giống như dễ thân cận hơn rất nhiều.

Phù Châu vương tử cũng đôi xiêm y, một bộ kỵ mã màu xanh ngọc, rất thích hợp với đôi mắt của hắn, khiến cho vị Phù Châu vương tử này càng có vẻ anh tuấn hơn rất nhiều, không giống như Lục Tông, vẻ đẹp của hắn còn mang theo mấy phần phong tình nơi dị vực, cũng coi như là một vị nam tử vô cùng khí phái. Nhưng Khương Lệnh Uyển cũng chỉ liếc nhìn hắn mấy lần, sau đó liền ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa. Bất kể như thế nào, bây giờ hắn vẫn là kẻ địch của Lục Tông, cho dù có anh tuấn, thì nàng cũng không sinh ra nửa phần hảo cảm, ai bảo nàng có bệnh bao che người nhà chứ?

Lục Tông và Phù Châu vương tử đều có một loại khí phách như đã xâm nhập vào trong cốt tủy, từng người trước sau xoay mình lên ngựa.

Khương Lệnh Uyển nhìn tấm khiên to lớn trên lưng Phù Châu vương tử, hẳn cưỡi ngựa song song với Lục Tông, khiến cho Lục Tông nhìn càng có vẻ tuấn tú nhả nhặn... Thấy thế nào cũng không giống như đối thủ của Phù Châu vương tử.

Tuy nàng tin tưởng năng lực của Lục Tông, nhưng đôi trước nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy tài cưỡi ngựa bắn cung của Phù Châu vương tử, là bách phát bách trúng, không lệch một tên.

Nhìn hai người lần lượt cầm cung tên lên, lưng đeo một chiếc túi đựng tên. Trong túi chỉ có ba mũi tên, mà phía xa lại có ba tấm bia. Trận thi đấu này vẫn mang tính nhả nhặn, không có loại hình giống như vận lộn, điều này không khỏi khiến Khương Lệnh Uyển thoáng thờ ơ một hồi, nếu không, với hình thể vai u thịt bắp của Phù Châu vương tử, nàng thật sẽ đổ mồ hôi lo lắng thay cho Lục Tông.

Đấu võ chủ yếu chính là bắn cung, hai người cùng ngồi trên lưng ngựa, mỗi người cầm hai mũi tên nhắm thẳng về ba tấm bia, ai bắn trúng hồng tâm nhiều nhất, người đó sẽ chiến thắng. Nếu bia thứ nhất bị bắn trúng hồng tâm thì không thể tiếp tục bắn tấm bia đó, chỉ có thể bắn tấm bia thứ hai, nói cách khác, trong hồng tâm, chỉ có thể có một mũi tên, cho nên, lần tranh tài này, ngoại trừ độ chính xác ra thì còn một chuyện trọng yếu hơn nữa chính là tốc độ.

Tỷ thí bắt đầu, hai người lại không gấp gáp lập tức bắn tên, mà chỉ cho ngựa chạy quanh, giống như đang làm nóng người.

Vương tử cưỡi ngựa khiến cho hắn càng có vẻ tiêu sái hơn thường ngày, Khương Lệnh Uyển nhìn xa xa, thấy Phù Châu vương tử là một động tác có độ khó cực cao trên lưng ngựa, khiến cho những người vây xem bên khán đài không khỏi ủng hộ dồn dập, bầu không khí của cuộc tỷ thí phảng phất như cũng trở nên ung dung hơn. Chính khi mọi người đang thư giãn, Phù Châu vương tử lập tức ngồi thẳng lại trên lưng ngựa, rút một mũi tên ra, nhanh chóng ngắm bắn vào bia, “Vút ——” một tiếng, mũi tên vừng vàng nằm ngay chính giữa hồng tâm.

Tiếng ủng hộ im bật, vị Phù Châu vương tử này đã dẫn trước một bước.

Phù Châu vương tử tiếp tục cưỡi ngựa, nhàn nhã đi mấy bước, khi nhìn về phía Lục Tông, trong mắt hắn có vài phần ngạo mạn: “Đa tạ.”

Mặt Lục Tông vẫn nhìn không ra cảm xúc, cũng không liếc nhìn về phía những người đang vây xem, sắc mặt vô cùng hờ hững, tiến đến hiệp thứ hai. Trong hiệp này, trong lúc Phù Châu vương tử mới vừa giơ tay kéo cung, trong chớp mắt, một mũi tên liền bay sát qua một bên mặt của hắn, bên tai hắn còn có thể cảm nhận được âm thanh lướt gió của mũi tên, sau đó “Phập” một tiếng, mũi tên kia đã nằm ngay hồng tâm.

Tốc độ của Lục Tông rất nhanh, khiến cho Phù Châu vương tử không thể biết được hắn động thủ từ khi nào.

Hai hiệp hòa, kết quả này khiến co những người đang quan sát thở phào nhẹ nhõm, nhưng một khắc sau, trái tim của bọn họ nhin không được nhảy lên tận cổ. Phù Châu vương tử tán thưởng nhìn Lục Tông: “không sai.” hần hơi hạ mắt, đăm chiêu, trong đầu suy nghĩ kỹ càng, nhanh chóng sắp chuyển sang hiệp thứ ba.

Trận này là mấu chốt nhất, Phù Châu vương tử cũng không nhanh chóng ra chiêu, chỉ cười ngửa chậm rãi đi mấy bước, sau đó đứng che trước người Lục Tông, tốc độ cực nhanh kéo cung tiễn bắn ra ngoài.

Phù Châu vương tử không hề lệch tên, mũi tên của hắn một lần nữa ghim trúng hồng tâm.

Sắc mặt của Thừa Đức đề đề liền thay đổi, hoàng hậu ngồi bên cạnh không nhin được châm chọc: “Tài bắn cung của Lục Tông này cũng chỉ đến như thế...”

Dứt lời, Thừa Đức đề liền nhủu mày lại, giống như có chút thất vọng, nhưng càng nhiều là mặt mặt.

Nay thắng bại đã phân, Phù Châu vương tử cười cợt nhìn về phía Lục Tông, lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết, chỉ là vẻ mặt của Lục Tông vẫn vô cùng hồ hững, không nhanh không chậm rút mũi tên thứ hai ra, lưu loát đặt lên cung. Phù Châu vương tử thấy thế, hần lên tiếng nhắc nhở: “Bia thứ ba đã bị ta bắn trúng hồng tâm, dù ngươi có bắn trúng, cũng không làm nên chuyện gì cả.”

Lục Tông quay đầu, nhìn lên trên khán đài, sau đó mới lập tức ngồi thẳng trên lưng ngựa, vững vàng giữ cung, cánh tay hơi dung sức, có thể nhìn thấy rõ từng đường nét của cánh tay được vải áo bao quanh. hần dung lực kéo dài dây cung, cánh cung cũng vì vậy mà trở nên cong khoằm lại như trăng tròn, sức giãn mười phần, sau đó, “Vút” một tiếng, mũi tên lao thẳng về phía hồng tâm. Tốc độ cực nhanh, mũi tên của Lục Tông vừa vắn găm trúng đuôi của chiếc tên đang găm trên bia, lập tức liền xé mũi tên đó ra làm hai nửa, sau đó liền vững vàng găm trúng hồng tâm, còn mũi tên cũng đã rời khỏi bia, rơi xuống trên mặt đất.

Phù Châu vương tử nhất thời thay đổi sắc mặt, sau đó rất sáng khoái nguyện thua cuộc, tươi cười nhìn về phía Lục Tông ôm quyền cúi đầu: “Tài nghệ của tiểu vương không bằng người, người thắng.”

Thừa Đức đề vỗ mạnh một cái vào tay vịn, mặt rồing vui vẻ: “Tốt, tốt!”

Tim của Khương Lệnh Uyển liền thả lại chỗ cũ, tươi cười nhìn về phía Lục Tông, nếu không phải tình huống hiện tại khiến nàng không thể tự ý hành động thì nhất định nàng sẽ chạy tới ôm hần một cái.

Rất biết tranh thủ sĩ diện cho nàng!

Thừa Đức đề không tiếc lời khen Lục Tông, sau đó mọi người cũng chuyển hướng đến Quỳnh Hoa đài tiếp tục lễ hội.

An Vương phi hơi dừng lại, vẻ mặt không cảm xúc nhìn nha hoàn Kim Xuyên bên người nói: “sự tình đều an bài thỏa đáng cả rồi chứ?”

Kim Xuyên gật đầu, khoe miệng mỉm cười: “Nô tỳ đã làm việc thì Vương phi ngày cứ yên tâm.”

“Ừm.” An vương phi cong môi, giờ tay lên, tùy ý đỡ nàng đến Quỳnh hoa đài. Hai con mắt Khương Lệnh Uyển nhuộm đầy ý cười, biết được sau khi yến hội kết thúc, Lục Tông nhất định sẽ chủ động tới tìm nàng, nhất thời cũng không nóng lòng, thoải mái để Kim Kết và Sơn Trà cùng nàng tiến đến Quỳnh Hoa đài. Sơn Trà thấy không có ai, lúc này mới như một chú chim sẻ nhỏ liu ra liu riu nói, “Lục tiểu thư, lúc này Vinh thế tử thật sự uy phong nha, trời ạ! Ngài nhìn, tim gan của nô tỳ đều muốn nhảy ra ngoài.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, khen Lục Tông cũng giống như khen chính nàng vậy, vô cùng vui mừng.

Chủ tớ ba người đi trên đường mòn lát đá, lại thấy một cung nhân vội vã xông tới, bởi vì chạy có chút gấp, lập tức liền đụng phải người Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh uyển lùi lại sau mấy bước. Vị cung nữ kia mới nhanh chóng cúi đầu, cuống quýt quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy cũng không phải chuyện gì to tát, cung nữ này hẳn là cũng có chuyện gấp, cũng không trách cứ, tùy tiện nói: “không có chuyện gì, người đứng lên đi.”

Vị cung nhân kia thấy Khương Lệnh uyển không trách tội, lập tức nói: “Đa tạ tiểu thư.” Sau đó đứng dậy vội vàng chạy đi.

Sơn Trà lại không thích, gương mặt nhủu lại, nói: “Cung nữ trong cung không phải đều rất quy củ sao? Làm sao còn có một người không có mắt hơn cả ta? Nếu như khiến tiểu thư nhà chúng ta bị thương thử xem, xem nàng còn dám chạy kiểu gì!”

Khương Lệnh Uyển nhủu mày lại, nói với Sơn Trà và Kim Kết nói: “Các người có ngửi thấy mùi gì không?”

Sơn Trà giống như một con cún nhỏ ngửi ngửi bên người Khương Lệnh Uyển, nháy mắt nói: “không phải là mùi hoa sắc vì tiểu thư thường thoa lên người sao?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, nàng luôn nhạy cảm với các loại mùi hương, đương nhiên là không phải loại mùi mà nàng thường hay dùng, hẳn là của cung nữ lúc này. Nàng suy nghĩ một lúc, Kim kết lại ở bên cạnh thúc dục.

Khương Lệnh uyển cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ đành nhanh chóng trở lại Quỳnh Hoa đài.

Khương Lệnh Uyển vừa tới, Chu thị lập tức hỏi: “Làm sao lại lâu như vậy?”

Khương Lệnh Uyển nói: “trên đường không cẩn thận trì hoãn một chút.”

Chu thị thấy nữ nhi không sao, cũng không hỏi thêm nữa. Nhưng Khương Lệnh Uyển lại luôn liếc nhìn sang bên cạnh, vẫn chưa thấy Tiết Tranh đâu, trong lòng nghi ngờ, lại liếc mắt nhìn về vị trí bên cạnh Hoàng thượng, phát hiện bên cạnh Hoàng thượng chỉ có Hoàng hậu và Cửu công chúa nhưng không thấy bóng dáng thái tử ở đâu cả.

Chuyện này...

đang lúc Khương Lệnh Uyển suy nghĩ lung tung, Tiết Tranh liền trở về.

Nàng nhìn Tiết Tranh, thấy quần áo của tỷ ấy có chút loạn, vẻ mặt lại vô cùng giận giữ. Nàng nhắc tay, kéo Tiết Tranh qua một bên, tình tế quan sát gương mặt của Tiết Tranh, nhất thời đôi mắt tròn lớn, nhỏ giọng hỏi: “Tranh biểu tỷ, môi của tỷ bị sao vậy?” Vừa rồi Tiết Tranh chỉ trang điểm nhạt, nhưng trên môi vẫn thoa son đỏ. Bây giờ hai má lại ửng đỏ, son môi lại vô duyên vô cớ không còn nhìn thấy, hơn nữa đôi môi còn có chút bị cắn sưng da. Nàng không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, không hiểu chuyện nam nữ, nhìn đôi môi của Tiết Tranh, sao, đương nhiên biết tại sao lại bị như vậy, nhưng đây là Tranh biểu tỷ a, sao lại có người dám cả gan xuống tay với tỷ ấy?

Tiết Tranh cầm chén nước uống một hớp, sắc mặt rất không tự nhiên nói: “vừa rồi không cẩn thận cắn phải, sau đó cũng tiện đường đi lau son môi. Xán Xán, muối cũng hiểu tỷ, vô cùng không thích những thứ son son phấn phấn này.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, cũng không vạch trần, chỉ khẽ gật đầu.

Nhưng mà, chờ đến khi thái tử đi vào, nàng ngẩng đầu lên lại thấy bên má trái của thái tử có một vết bầm nhỏ ửng đỏ, trong đầu lại nghĩ đến một chiều hương.

Nếu nhưng vừa rồi suy đoán của nàng không quá xác định, vậy thì, thời khắc này, nàng chắc chắn có thể xác định —— Tranh biểu tỷ của nàng có mối quan hệ dính líu tới thái tử, hơn nữa còn là... dính líu chuyện tình cảm.

Khương Lệnh Uyển nhất thời cúi mặt xuống, có chút không biết phải làm sao.

Có người yêu thích Tranh biểu tỷ, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu người kia là thái tử, vậy không biết là phúc hay là họa. Với thân phận của Tranh biểu tỷ, không phải là không thể làm thái tử phi, nhưng chuyện ở đây là... Tính cách của biểu tỷ nàng không thích hợp để làm thái tử phi. Tiết Tranh vẫn luôn mong có thể tự do tự tại, một nữ tử mong ước bản thân có thể trở thành loài điều hâu, có bay lượn về phía chân trời, chứ không phải là một con hoàng yến bé nhỏ nhốt trong cái lồng vàng son, tù túng bế tắc như cung điện, hơn nữa, vị hoàng hậu kia khẳng định cũng sẽ không đồng ý.

Hoàng hậu nhìn thái tử, nhất thời ngẩn ra, sột sắng hỏi: “Vân Nhi, mặt của con...”

Thái tử theo bản năng sờ lên mặt, tuy rằng bị đánh một quyền, nhưng khi nhớ lại đôi môi mềm mại của tiểu cô nương, gương mặt ánh trăng của thái tử lại hiện lên nụ cười đầy thâm ý, cười nói: “Nhi thần thấy biểu ca thắng tỷ thí, trong lòng vô cùng vui mừng. Vì vậy trong lúc vui mừng đã không cẩn thận va phải cột. Mẫu hậu, nhi thần không sao, ngài đừng lo lắng.”

Hoàng hậu đương nhiên cũng không nghi ngờ gì lời của thái tử, chỉ là khi vừa nghe thấy Lục Tông, sắc mặt nàng liền thay đổi, nói: “hắn thay còn ngênh chiến, tất yếu phải thắng trận này. Nếu thua, như vậy mới khiến Đại Chu chúng ta bị mất mặt. Được rồi, con ngồi xuống trước đi, chờ một lát mẫu hậu sẽ tự mình thoa thuốc cho con. Ôi trời, nhìn gương mặt này của con mẫu hậu liền đau lòng.”

Thái tử cười cười, vui vẻ hơn hờ ngồi xuống, hai mắt thỉnh thoảng còn nhìn về phía khán đài.

Chuyện cuối cùng của yến hội, chính là đề nghị kết giao.

Lúc này, các vị danh môn quý nữ bắt đầu không tự giác cảm thấy sột sắng, mỗi người đều nhìn về phía mẫu thân của mình, trong lòng thầm lo lắng vận rủi sẽ giáng xuống đầu bản thân. Khương Lệnh Uyển lại không hề lo lắng, nàng chỉ đồng tình nhìn về phía cửu công chúa đang ngồi bên cạnh thái tử, nhớ lại sau khi cửu công chúa gả đi, cuộc sống trôi qua cũng coi như không tệ, trong lòng cũng thay nàng cảm thấy vui mừng. Dù sao vị nhị vương tử kia, cũng coi như là phu quân của cửu công chúa.

Thời điểm Phù Châu vương tử mang chiếc lồng chim bằng vàng ra, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, nghe hắn nói Chim ngọc Châu bên trong chiếc lồng này sẽ thấy hắn lựa chọn vương hầu tương lai, mọi người đều cảm thấy hoang đường. Chỉ là một con chim bình thường thôi, tuy rằng có chút xinh đẹp, nhưng bản lĩnh lớn như thế nào? Bọn nhất Chim Ngọc Châu này không có mắt, đậu xuống vai phụ nhân đã kết hôn thì phải làm thế nào cho phải?

Phù Châu vương tử lúc này liền đứng ra giải thích: “Ngọc Châu chính là thánh điều của Tây Khương, các đời vương hậu đều do nó lựa chọn. Chim Ngọc Châu có thể phân biệt ai là xử nữ, các vị nương nương ngồi ở đây không cần phải lo lắng.”

Đến cùng cũng là người Man, thân xử nữ, lời này cũng có thể treo ngoài miệng.

Chu thị xưa nay không thích người thô tục, nghe xong đương nhiên là không thích nhử lông mày.

đã sớm biết được kết quả nên Khương Lệnh Uyển cũng không hiếu kỳ. Nhìn Phù Châu vương tử mở lồng ra, chim Ngọc Châu lập tức bay khỏi lồng, hót

từng tiếng lanh lảnh. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều hướng về chú chim nho nhỏ kia, nàng lại thần nhiên cảm lấy bánh phù dung, miệng nhỏ thông thả ăn.

Chờ chọn xong người, bữa tiệc này cũng kết thúc.

Lục Tông khẳng định sẽ nhanh chóng đến tìm nàng.

Khương Lệnh uyển ăn xong một khối bánh phù dung, liền cảm giác có gì đó không đúng.

Nàng ngẩng đầu.

Nàng mắt liền nhìn thấy chim Ngọc Châu đang nhìn lại lại, giống như gà con tìm thấy mẩu thức ăn vậy, hưng phấn kêu vài tiếng, thẳng tắp bay về phía nàng, sau đó vờn vàng đậu trên vai trái của nàng hót “Lú lo... Lú lo ——”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

Chim Ngọc Châu toàn thân xanh biếc, đầu nhỏ có một nhúm lông màu đỏ thẫm, vị vậy cho nên mới được đặt cho cái tên Ngọc Châu.

Khương Lệnh Uyển đánh giá nó, cảm thấy loài chim này xác thực xinh đẹp hơn các loài chim bình thường nhiều. Nhưng hôm nay nó lại lăm lẹ đứng trên vai nàng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhưng thấy vậy, nàng lại chỉ muốn nhổ trụi lông nó đem đi nướng. Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn nó, lại thấy vẻ mặt trắng bệch của mẩu thức ăn nhà mình, nàng không nói nổi một câu, trong lòng lại nổi lên chút sợ sệt. Đời trước cho dù cứu công chúa địa vị cao quý thì cũng bị gả tới Tây Khương quốc...

Vậy còn nàng...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Khương Lệnh Uyển nghĩ đến có người muốn hại nàng. Nàng nhanh chóng nhớ lại những chuyện xảy ra vừa rồi, đột nhiên liền nhớ tới vị cung nữ không cần thận dụng phải người nàng, sau đó nàng liền nghĩ thấy một mùi rất kỳ quái. Mùi? Khương Lệnh Uyển trắng mặt, sau đó mới làm bộ như vô ý đánh đổ ly rượu trên bàn, “Keng” một tiếng, rượu đổ xuống trên váy nàng, lăn vài vòng trên thảm mềm, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

Ngọc Châu vốn có chút hưng phấn, nhưng vừa nghĩ thấy mùi hương rượu ngào ngạt liền ghét bỏ kêu lên vài tiếng, lẩn nữa vùng cánh bay lên, bay qua bên cạnh các tiểu cô nương gần đó, lần này lại đậu lên người Di An quận chúa. Dừng lại một lúc, lại bay đến bên người Tiết Tranh, sau lại đậu trên người Chu Lâm Lang...

An vương phi thấy chim Ngọc Châu đậu trên vai nữ nhi mình, sắc mặt nàng liền tái nhợt, nhưng giây tiếp theo, nó lại bay lên, nhắm thẳng về phía đại điện, sau đó vờn vàng đậu lên mũi phượng của hoàng hậu.

Sắc mặt hoàng hậu nháy mắt trở nên trắng xanh, sau đó liền chuyển sang đỏ, vô cùng đặc sắc, sau đó mới nghiêng rang nghiêng lợi nói: “Còn không nhanh vứt con chim này ra khỏi người bản cung?”

Thấy cung nữ hai bên chuẩn bị tiến lên động thủ, Phù Châu vương tử sốt ruột nói: “Hoàng hậu nương nương, không được, đây là thánh diệu của Tây Khương ——”

Thừa Đức đế vô cùng giận dữ, vỗ thật mạnh xuống tay vịn, nói: “Phù Châu vương tử luôn miệng nói đây là thánh diệu, nhưng vừa rồi thánh diệu này không ít lần dừng lại trên vai nhiều vị tiểu thư như vậy, cuối cùng là muốn bao nhiêu tiểu thư gả tới Tây Khương mới vừa lòng? Bây giờ Chim Ngọc Châu lại đậu trên người hoàng hậu, vậy cũng buộc trẫm phải đưa Hoàng hậu cho người? Vương tử, khẩu vị thật không nhỏ a!”

Phù Châu vương tử và Di Tang công chúa cùng nhau hành lễ, Phù Châu vương tử hoang mang hoảng loạn nói: “Chuyện này... Thánh diệu chưa bao giờ xảy ra sự cố, đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Vương chứng kiến...” Sắc mặt Phù Châu vương tử rất khó coi, nhưng giọng điệu của hắn thật không giống như đang nói dối.

Lục Tông đang đen mặt nhìn Khương Lệnh Uyển, thấy tình hình song phương như vậy liền tiến lên một bước, chấp tay cúi đầu tâu: “Hoàng thượng, thần cho rằng, có lẽ vì đường xá mệt nhọc, thánh diệu có chút không khỏe, cho nên mới xảy ra sự cố...”

Phù Châu vương tử từng tỷ thí với Lục Tông, giờ lại thấy hắn giải vây thay bản thân, trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần hảo cảm, vội nói: “Đúng, tiểu vương cũng cảm thấy như vậy. mong hoàng thượng cho tiểu vương nửa canh giờ, để tiểu Vương có gắng xem xét tình trạng của thánh diệu, chờ một lát

rồi lại chọn ra vị vương hậu tương lai.”

Thừa Đức đế vô cùng hài lòng với biểu hiện của Lục Tông ngày hôm nay, sau khi nghe lời hấn nói, sắc mặt cũng hoãn đi mấy phần: “Vậy nếu sau nửa canh giờ, Ngọc Châu này vẫn không thể nhận ra người mà bay lung tung thì sao đây?”

phù Châu vương tử liền nói: “Nếu như vậy, vị trí vương hậu này hoàn toàn do hoàng thượng tự mình lựa chọn.”

Sau khi Thừa Đức đế nghe xong liền gật gù nói: “Tốt lắm, vậy trăm cho vương tử nửa canh giờ, nửa canh giờ sau bắt đầu tuyển lại.”

Nghe xong lời của Thừa Đức đế, Khương Lệnh Uyển xem như thờ phào nhẹ nhõm. Nàng giương mắt nhìn Lục Tông, thấy hấn cũng đang nhìn nàng, nhất thời trong lòng có chút bối rối. Lão thái thái bị tình hình vừa rồi dọa sợ, sắc mặt không hề dễ coi. Chu thị lo lắng kéo nữ nhi vào trong lòng, thấy nữ nhi có chút sửng sốt, nàng nhanh chóng hỏi han: “Xán Xán, con không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, tay nhỏ cầm lấy ống tay áo của mẫu thân, nói: “Nữ nhi không sao. Nương...” Lần này nàng thực sự sợ hãi, nếu như lúc này nàng cứ tiếp tục ngay ngực không làm gì, vậy người đi Tây Khương quốc chính là nàng rồi.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, sắc mặt đã hơi có khởi sắc, nói: “Nương, xiêm y của nữ nhi vị bản, muốn thay xiêm y.”

Chu thị gật đầu, để cung nữ phía sau mang hai mẹ con các nàng đi thay y phục. Sau khi thay xong, Khương Lệnh Uyển liền đem đầu đuôi mọi chuyện xảy ra hôm nay nói với Chu thị, Chu thị nghe xong, trong lòng tức giận đến nghiến răng: “Đến tốt cùng là người nào ác độc như vậy, rắp tâm muốn hại con?”

Nàng hơi ngây người, trong lòng lập tức có đáp án.

Chu thị nói, “Xán Xán, nương để Đào ma ma đưa con về trước, nương có một số chuyện muốn xử lý.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được, cũng biết trong lòng mẫu thân hấn là đã biết chuyện này do người phương nào gây nên, liền ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, nữ nhi biết rồi.”

Khương Lệnh Uyển thay xong xiêm y, lại lấy Sắc Vi lộ ra thoa thêm nhiều một chút, chỉ sợ cái mùi hấp dẫn chim Ngọc Châu còn lưu lại trên người. Nếu như nàng nghĩ không sai, người muốn hại nàng đã để mùi mà loài chim này thích lên người nàng, cho nên khi đó, chim vừa được thả khỏi lồng liền bay về phía nàng... Lúc đó nàng sốt ruột, đánh đổ ly rượu, mùi rượu kia trùng hợp lại là mùi mà chim Ngọc Châu không thích, hai mùi trộn với nhau làm nhiều loạn phán đoán của nó, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy. Bây giờ trên người nàng không còn mùi này, chờ lúc nữa chim Ngọc Châu hấn là sẽ không đậu lên vai nàng, nhưng lòng nàng vẫn còn kinh hãi.

Đào ma ma đưa tiểu thư trở lại, vừa đi vừa động viên: “Lục tiểu thư không cần lo lắng, nếu con chim không có mắt kia lại đậu lên vai Lục tiểu thư, cái mạng này lão nô không cần đếm xỉa nữa, chắc chắn phải vật trụi lông của nó.”

Có thể thối ra lời này, Đào ma ma hấn là vô cùng tức giận.

Khương Lệnh Uyển nghe xong cong môi nở nụ cười, sau đó bước chân lại hơi dừng lại, sửng sờ nhìn người đang đứng trước mặt.

Đào ma ma cũng dừng lại, ngẩng đầu lên xem, nhìn thấy người đến, lập tức quỳ gối hành lễ: “Lão nô kính chào Vinh thế tử.”

Lục Tông mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, hoa văn chim nhạn có vẻ thô ráp mạnh mẽ, đầu đội ngọc quan, hấn đang lăng lăng đứng phía trước, khí chất ngọc thụ lâm phong thanh quý mà tao nhã. Khương Lệnh Uyển nhìn hấn, nàng suy nghĩ một chút, sau đó nhỏ giọng nói với Đào ma ma: “Đào ma ma, con... con muốn nói mấy câu với Tông biểu ca, có được không?”

Đào ma ma nhất thời khó xử.

Lục tiểu thư dù sao cũng là một cô nương...

Lục Tông không chờ Đào ma ma mở miệng, nhanh chóng nhấc tay nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng đi về lầu bát giác bên góc vườn. Khương Lệnh Uyển bước từng bước nhỏ đi theo, thấy bốn phía lầu bát giác đều trống thối trúc, vô cùng yên lặng, đại khác cũng sẽ không có người tiến lại, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm. Nàng giương mắt nhìn về mặt của Lục Tông, lúc này trong lòng mới cảm thấy chút ỳ khuất, làm nàng nói: “Lục Tông...”

Lục Tông cúi đầu, thấy trong đôi mắt to tròn của tiểu cô nương hiện lên hơi nước, biết hôm nay nàng hấn là bị dọa sợ, trong lòng hấn mềm nhũn, giơ tay vuốt ve mặt nàng, sau đó thuận lợi ản nhẹ gáy nàng vào lòng, cảm thấy lòng nàng vẫn còn không yên, hấn hỏi: “Còn sợ sao?”

Đối mặt với chuyện này, nàng thật sự sợ hãi.

Lục Tông nói: “Muội yên tâm, có ta ở đây.”

Khương Lệnh Uyển giơ tay cầm lấy góc áo của hấn lòng nàng nhất thời liền trở nên yên lòng, nhưng sau đó lại hỏi: “Vậy nếu như, muội thật sự bị thánh đế lựa chọn thì sao? tông biểu ca sẽ làm thế nào?”

Lúc trước nàng cho rằng, sống lại một lần là có thể biết được mọi chuyện của kiếp trước, đời này nàng cũng có thể thuận lợi mà sống, làm lại rất nhiều chuyện mà kiếp trước nàng đã bỏ lỡ, nhưng kết quả lại không như vậy, một số chuyện đã thay đổi, thậm chí... cho dù nàng và Lục Tông đã thật sự đến với nhau, nhưng trong đó không chừng lại xuất hiện thêm nhiều chuyện phiền toái khác.

Lục Tông nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của nàng, nói: “Cho dù là cướp, ta cũng nhất định sẽ đoạt lại muối.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong lời hắn nói, nàng liền tươi cười, thầm nghĩ Lục Tông lúc nào cũng biết cách dỗ nàng, nàng phồng quai hàm lên, oán giận nói: “Con chim kia thật quá đáng ghét.”

Lục Tông cũng hòa theo nàng: “một lát nữa ta thay muối bắt nó nướng ăn.”

Khương Lệnh Uyển chọc chọc ngực hắn, nhắc nhở: “Ai, huynh đừng kích động. Đây là thánh điều của Tây Khương, nếu như xảy ra sự cố gì, đến lúc đó huynh sẽ gặp phiền phức, muối cũng chỉ tùy tiện oán giận mấy câu thôi.”

Lục Tông nắm đầu ngón tay của nàng, nhớ lại hình dạng sợ sệt khi nãy của nàng, bây giờ tim hắn còn ầm ầm có chút đau lòng. Hắn nói ra lời này đương nhiên không phải chỉ là thuận theo lời nàng, nếu nó không kịp thời bay đi hắn thật sự sẽ mang con chim kia lên vỉ nướng, không cần biết nó có phải là thánh điều hay không, ở trong mắt hắn, nó là nguyên nhân khiến nương tử của hắn không thoải mái. Lục Tông cong khóe miệng, lúc ở Lạc Châu, trong lòng hắn cũng chỉ có nàng, ban ngày tận hết sức để làm việc một cách nhanh nhất, rốt cuộc cũng có thể trở về trong vòng nửa tháng... hắn nghe nàng nhắc nhở, liền nghe lời phụ họa: “Đều nghe theo muối.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, cảm thấy Lục Tông của nàng càng ngày càng ngoan. Nàng nhón chân lên, giơ tay, học động tác của hắn, xoa xoa đầu hắn, nói: “Tông biểu ca thật ngoan. Vậy muối đi trước, chúng ta không thể ở lâu.”

Lục Tông cũng hiểu, hắn gật gù nói: “Được.” Sau đó buông tay, nhìn theo nàng rời đi.

Khương Lệnh Uyển trở về chỗ ngồi, phát hiện mẫu thân nàng còn chưa về. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, thấy An vương và An vương phi bên cạnh Chu Lâm Lang cũng không có. Nhất thời, suy đoán trong lòng nàng liền chắc chắn ba phần.

.

Mà giờ khắc này, Chu thị đang nói chuyện với An Vương phi.

An vương phi trên người một bộ phục trang đẹp đẽ, thấy Chu thị nổi giận đùng đùng, thuận miệng nói: “Ngươi tìm ta làm cái gì?”

Chu thị thấy dáng vẻ này của An Vương phi, tức giận trong lòng nhất thời không có chỗ thể phát tiết, “Chuyện của Xán Xán, có liên quan đến ngươi có phải không? Cung nữ cố ý đụng phải kia, là ngươi an bày, ta nói có đúng không?”

An Vương phi dùng một chút, sau đó liếc đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Chu thị: “Ngươi có chứng cứ gì?”

Chu thị ngăn người, nở nụ cười, “Quả nhiên là ngươi. Đồ độc phụ này!” Nàng nhất thời nhớ đến nữ nhi của mình, liền không nhịn được, nâng tay lên, muốn tát An vương phi.

Chính lúc này, lại có một bàn tay dùng sức nắm lấy cổ tay nàng.

Chu thị ngẩng đầu, thấy người chặn nàng là An vương, rốt cuộc nhìn không được, tức giận nói: “Chu Chấn, mắt ngươi bị mù sao? Nữ nhân này, nàng ta hại cháu ngoại ngươi như vậy, ngươi còn che chở nàng? Xán Xán là nữ nhi của ta, ta coi nàng hư bảo bối, ngươi cứ để mặc cho nữ nhân này hại nàng sao?”

An vương hiển nhiên không ngờ đến việc này, hắn chỉ thấy muối muối chuẩn bị động thủ, nên mới theo bản năng muốn ngăn cản. Bây giờ nghe lời muối nói, An vương mím môi, nhìn An Vương phi hỏi: “thật là nàng làm?”

An Vương phi cũng hiểu, mấy ngày nàng hắn vẫn luôn ngủ trong thư phòng, giống như cố hết sức muốn phân rõ giới hạn với nàng vậy, bây giờ nhìn thấy gương mặt này của hắn, lòng nàng nhất thời phẫn nộ, hất cằm nói: “Đúng, là ta làm. Ta chính là không ưa mẹ con các nàng, là nàng ta cướp đi thứ vốn thuộc về ta. Làm hoàng hậu Tây Khương không tốt sao? Thân phận này vô cùng cao quý a, Xán Xán nên cảm ơn người mẹ này mới phải —— “

Lời còn chưa dứt, An vương bỗng nhiên buông tay Chu thị ra, giơ tay về phía An vương phi.

“Chát!” một tiếng, cái tát liền rơi xuống một bên má của An Vương phi, nhất thời, gò má của An vương phi liền trở nên sưng đỏ.

An Vương phi bị đánh bất ngờ, có chút mờ mịt, sau khi lấy lại tinh thần, mới như phát điên nắm lấy vạt áo của An vương, hai mắt đỏ ngầu rít gào: “Chu Chấn, ngươi dám đánh ta? Ngươi thể nhưng dám đánh ta!” Thấy gương mặt sưng đỏ của An Vương phi, An vương nhất thời hối hận, nhưng khi nghĩ đến chuyện nàng làm, trái tim hắn liền trở nên nguội lạnh, chỉ đứng lẳng lẳng tại chỗ, không nói một chữ.

Chu thị hiển nhiên không ngờ rằng vị ca ca hào hoa phong nhã của nàng lại có ngày động thủ đánh người, nhưng dù sao đi nữa, người này đã động đến nữ nhi của nàng, không phải một bạt tai là có thể tùy tiện tiện giải quyết hết tất cả. Nàng lạnh mặt nói: “Ta không muốn nhìn thấy các người ở đây làm bộ làm tịch, nàng hại nữ nhi của ta, ngay sau ta chắc chắn sẽ đòi lại! Tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.”

An vương nhìn muối muối của hắn rời đi, lại nhìn bộ dạng chật vật của thể tử, nhất thời tức giận đến nổi gân trên trán nhảy lên thành thịch.

hắn thật sự sai rồi, lúc trước, lúc trước hắn không nên cưới nàng.

An vương nhìn An Vương phi, lúc này mới hỏi: “Tống Diệu Nghi, ngươi không có trái tim có phải hay không?”

An Vương phi bị tức giận và xấu hổ đan xen, nàng được nuông chiều từ bé, sau khi gả cho An vương lại được hân nuông chiều trong lòng bàn tay, chưa bao giờ nhận phải nhục nhã như thế này, nói: “Ta có tim, chỉ là trái tim ta xưa này chưa từng đặt trên người người mà thôi, chuyện này không phải người đã sớm biết rồi sao? Người cũng biết vì sao ta lại làm như vậy mà? Chính vì ta cũng không muốn khiến nữ nhi của ta cũng phải chịu oan ức giống như ta, không muốn cả đời nàng phải ở với người nàng không yêu —— “

“Được rồi.” An vương mạnh mẽ gạt ra bàn tay đang nắm chặt lấy vạt áo hân của An Vương phi, thì ra, một nam tử phong lưu tựa ngọc kia xưa, chẳng biết lúc nào đã sớm trở nên lạnh băng như vậy, hân nói, “Được, vậy ta tác thành cho người. Chờ đến khi hồi phủ, ta sẽ cho người một bức hưu thư, Sau khi trở về, người muốn gả cho ai thì gả cho người đó, ta tuyệt đối sẽ không dây dưa.”

Trích nguyên văn lời editor Tiểu Huân: Há há... Há dạ vãi))

nói xong lời này, An vương mới bước chậm đi ra ngoài.

Lúc trước hân từng nói, cả đời này cũng không rời bỏ nàng, sẽ chỉ bảo vệ nàng, đến một ngày nào đó hân có thể khiến cho trái tim băng giá của nàng ấm lại. Nhưng nói đến cùng thì hân vẫn đánh giá cao chính mình, hân không làm được. Hai mươi năm qua, cho dù cảm tình của hân cho dù có nóng bỏng như thế nào, thì cũng bị lạnh nhạt của nàng mài mòn không còn chút gì.

một câu buông tay, giống như... cũng không khó như vậy...

.

Sau yến hội, Phù Châu vương tử đã trấn an được chim Ngọc Châu, lần nữa mở lồng thả nó ra ngoài. Trong lòng Khương Lệnh Uyển vẫn có hơi chút hoảng sợ, thấy con chim chết tiết kia lại bay về phía nàng, trái tim nhất thời nguội đi một nửa, nhưng nó giống như rất nhát gan, cảm nhận được ánh mắt Lục Tông phía sau nàng, nó liền sợ đến co rụt đầu lại, nhất gan lú lo gọi vài tiếng, sau đó bay vài vòng xung quanh, cuối cùng đậu trên đầu vai cừu công chúa.

Thánh điều thân mật cọ cọ gò má của cừu công chúa, cừu công chúa lại là người hoạt bát đáng yêu, không nhịn được tươi cười, sau đó bắt đầu chơi đùa với nó. Nàng đưa tay ra, nhìn chim Ngọc Châu trên vai nói: “Nhanh nhanh, đứng trên tay bản công chúa.”

Đường đường là thánh điều, nhưng nó lại giống như nhìn thấy được chủ nhân của mình, nhất thời trở nên ngoan ngoãn vô cùng, rất nịnh hót bay đến mu bàn tay cừu công chúa.

”Lú lo lú lo —— “

”Lú lo lú lo —— “

Thừa Đức đế thấy thế, nhất thời lộ vẻ mặt đau lòng, sau đó mới hỏi: “Tiểu Cừu, con có bằng lòng...”

Cừu công chúa rất nhanh trí, đương nhiên cũng hiểu ý của Thừa Đức đế. Nàng vội hành lễ, đặt chim Ngọc Châu lên vai, khuôn mặt non nớt nở nụ cười, nói: “Nhi thần vô cùng hiếu kì đối với Tây Khương quốc, phụ hoàng, nhi thần đồng ý gả tới Tây Khương quốc.”

Nàng yêu thích cuộc sống tự do tự tại. Nhưng thế gian này chính là như vậy, muốn cái gì, phải đánh đổi với giá trị tương đương. Mà cái giá này, nàng trả được.

Thừa Đức đế thờ dài, nói: “Tốt, tốt, không hổ là nữ nhi của trẫm.”

Cừu công chúa gả đến Tây Khương, kết quả giống như đời trước. Khương Lệnh Uyển hoảng hốt, nhìn vị cừu công chúa tuổi tác tương đương với nàng này, nhất thời sinh ra mấy phần kính phục. Vị Phù Châu vương tử tuy không phải là một vị phu quân phù hợp với nàng nhất, nhưng sau khi đến Tây Khương, nàng sẽ gặp được phu quân chân chính, chuyện này, giống như thiên ý từ trước. Sau khi yến hội kết thúc, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ đi theo lão thái thái và Chu thị hồi phủ, trên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển thấy sắc mặt mẫu thân nàng vẫn không tốt lắm, đương nhiên là không dám nói lời nào, sợ chọc nàng càng thêm không vui.

Hồi lâu, Chu thị mới xoay người liếc mắt nhìn nữ nhi, sau đó quay sang lão thái thái: “Nương, con có chuyện muốn thương lượng với người.”

Hôm nay lão thái thái cũng bị dọa sợ, liền hỏi chuyện gì.

Chu thị nắm chặt lấy tay của nữ nhi nói: “Con vẫn nghĩ, trước tiên phải định xuống việc hôn nhận cho Xán Xán.”

Chuyện này vốn không quá hợp lý, dù sao trong Vệ Quốc Công phủ còn có mấy vị cô nương lớn hơn còn chưa được làm mai. Nhưng lão thái thái cũng hiểu vì sao Chu thị lại lo lắng, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nếu như số không may, tôn nữ bảo bối của nàng sẽ phải gả đến Tây Khương. Nơi đó chỉ toàn là sa mạc, dầm mưa dài nắng, ai cũng là người man, sinh hoạt không ra một thể thống tôn ti, điều đó cũng có nghĩa, cả đời này cũng không thể gặp mặt.

Lão thái thái vừa nghĩ đến liền cảm thấy run sợ, thương tiếc nhìn tiểu tôn nữ của mình.

Lão thái thái cũng là người từng trải, bản thân nàng cũng là mẫu thân, đương nhiên hiểu rõ nhất tính tình của một người mẫu thân, liền nói với Chu thị: “Cũng được, vậy con lưu ý một chút. Chuyện hôn nhân của Xán Xán, nên nhanh chóng định ra.”

Chương 88

Từ khi Chu thị quyết định muốn định việc hôn sự cho nữ nhi, nàng lúc nào cũng quản chặt nữ nhi trong phủ, tự bản thân dạy cho nữ nhi cách quản lý sổ sách gia vụ. Đồi trước Khương Lệnh Uyển đã từng gả cho Lục Tông một lần, cũng học được một hai phần, nhưng chuyện trải qua đã lâu, nàng cũng đã sớm quên gần hết. Học một ngày, Khương Lệnh Uyển trở về phòng, cả người như không còn chút sức lực nằm trên giường. Sơn Trà mang một chiếc chén phủ dung đến, bên trong là trà hoa nhài, mùi thơm thoang thoang, uống rất ngọt ngào, Khương Lệnh Uyển hợp một ngụm, sau đó mới nhìn về phía Sơn Trà, “Hôm nay Tông biểu ca có tặng quà đến không?”

Sơn Trà gật gù, nhận lấy chén từ trong tay Khương Lệnh Uyển, để lên trên bàn, nói: “Có một chiếc rương gỗ màu đỏ, không biết bên trong có thứ gì. Lục tiểu thư chưa trở về, chúng nô tỳ cũng không dám đụng đến.”

Khương Lệnh Uyển “Ân” một tiếng, thấy bọn nha hoàn cẩn thận từng li từng tí mở rương gỗ ra, nàng đành tự mình qua xem.

Vừa mở ra, nhìn những món đồ lấp đầy trong rương, nàng đúng là kinh hãi.

Sơn Trà kinh hô, sau đó khom lưng cầm lấy một hộp phấn thơm khắc đồ án phù dung, than thở: “Trời ạ, ngài ấy mua tất cả phấn thơm trong cửa hàng chuyển đến đây sao?”

Khương Lệnh Uyển có chút dở khóc dở cười.

Nàng chỉ muốn Lục Tông tiện đường mua cho nàng hai hộp là được, dù đối với một tiểu cô nương, đương nhiên rất hiếu kỳ với các loại phấn thơm. Nhưng mà Lục Tông... hẳn làm quá rồi.

Nguyên một rương này, cho dù để nàng dung mười năm cũng không dùng hết a.

Tuy nói, đồ mà Lục Tông cho nàng, nàng không muốn tặng cho người khác, nhưng nhìn những hộp phấn này, nếu để lâu, bị hỏng sẽ không tốt. Khương Lệnh Uyển liền chia ra cho người trong phủ, tuy quan hệ giữa nàng và Khương Lệnh Huệ, Khương Lệnh Dung, Tô Lương Thần không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng phải y tứ một chút, còn Tứ tỷ tỷ, nàng đương nhiên sẽ tỉ mỉ lựa chọn mấy hộp thích hợp với tỷ ấy nhất.

Khương Lệnh Uyển chọn ra năm hộp, đưa cho Kim Kết, “... Năm hộp này ngươi đưa cho Nhị thẩm, nói là bằng hữu của ta từ Lạc Châu mang về.”

Kim Kết nhận phấn hương, đếm đếm, sau đó nhắc nhở: “Tiểu thư, bị dư một hộp.”

Khương Lệnh Uyển cười nói: “Hộp này cho ngươi. Dù sao cũng là đại cô nương, cũng nên biết chăm chút bản thân.”

Có cô nương nào lại không thích phấn son, thấy tiểu thư hào phóng như vậy, Kim Kết liền nói một tiếng “Cảm ơn Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển lại chọn ra một hộp đưa cho Sơn Trà. Khi đang chia phấn thơm, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng bước chân. Nàng giương mắt, nhìn thấy người đến, con ngươi cong cong, ngọt ngào gọi một tiếng: “Nương.”

Chu thị đương nhiên cũng biết những thứ này là Lục Tông đưa tới, qua đây nhìn, thấy bên trong chất đầy phấn son, có chút kinh hãi.

Khương Lệnh Uyển là lưỡi tinh nghịch một cái, đúng là không tiện giải thích: “Trước đó mấy ngày Tông biểu ca phải đi Lạc Châu, phấn son của Lạc Châu rất có tiếng, nữ nhi thuận miệng dặn biểu ca mang một chút cho nữ nhi.”

Chu thị nhũn mày lại, nói: “Con nha, thật đúng là không hề coi Tông biểu ca như người ngoài, để một đại nam nhân đi mua son phấn, cũng một con có thể nghĩ ra được. Hôn nữa son phấn của Lạc Châu cũng không hề rẻ, một rương lớn như vậy, ót nhất cũng phải ba, bốn trăm lượng... Ngày thường hẳn đưa chút quà đến nương cũng mở một mắt nhắm một mắt, nhưng Tông biểu ca của con chung quy cũng chỉ là biểu ca thôi, sao con có thể dùng bạc của hắn được?”

Vừa nghe lời này, Khương Lệnh Uyển chợt dạ nói: “Nữ nhi chỉ nói Tông biểu ca mua một chút, ngày sau nữ nhi nhất định sẽ trả lại cho hắn. Nữ nhi có tiền riêng.” Tiền mừng tuổi mấy năm qua nàng tích góp cũng đủ cho nàng tiêu xài.

Chu thị lại nói: “Con cảm thấy Tông biểu ca của con sẽ nhận tiền của con sao?”

“Nương...” Khương Lệnh Uyển mím mím môi, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Lục Tông đương nhiên sẽ không thu bạc của nàng. Nhưng mà... Nàng có thể mua lễ vật cho Lục Tông a, lần trước nàng mua tua kiếm cho hắn, lần này lại mua một phần lễ vật khác thôi, có gì phải gấp. Nàng đương nhiên cũng biết là không nên tiêu bạc của hắn, nhưng nàng không nghĩ tới Lục Tông sẽ

mua cho nàng nhiều phần thơm như vậy. Khương Lệnh Uyển có chút khó xử, nháy nháy mắt nói, “Vây, nữ nhi mua chút lễ vật cho Thiên tỷ tỷ, coi như hoàn lại bạc cho hân, có được không?”

Chu thị nghe xong mới gật gù, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “Mấy ngày nay không thấy Bảo Thiên qua đây, con với Bảo Thiên có xích mích gì không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu lia lịa, nói: “Sao có thể a, quan hệ của nữ nhi với Thiên tỷ tỷ tốt lắm, nương yên tâm đi.” Bảo Thiên không tới gặp nàng, hẳn là vì chuyện lần trước của ca ca nàng. Nhưng mà nàng từng nhiều lần vô tình hoặc cố ý thăm dò ca ca, ca ca cũng chỉ coi Bảo Thiên là biểu muội bình thường, hơn nữa, còn thường xuyên đi với nàng kiếm Gia Nguyệt. Ca ca của nàng tính cách thô lỗ, khi hân đầyêu thích một cô nương, liếc mắt liền có thể nhìn ra, còn Gia Nguyệt, rõ ràng cũng có ý với ca ca nàng, chỉ là mẫu thân nàng sẽ không đồng ý. Hơn nữa, vì chuyện lần trước ở Tương Nguyên tự, ba vị ca ca của Gia Nguyệt đều nhìn ca ca nàng không vừa mắt, thực sự là khó đối phó vô cùng.

không có chuyện gì là tốt rồi. Ấn tượng của Chu thị đối với Lục Bảo Thiên cũng tốt, giống như nghĩ tới điều gì đó, Chu thị nói: “Việc hôn nhân của Tam tỷ tỷ, coi như đã định ra rồi.”

“Là công tử nhà ai?”

Chu thị nói: “Là con trưởng phòng thứ ba của Quảng Bình hầu phủ, hân cũng là một nhân tài, bây giờ đang làm việc ở bộ binh, lão tổ tông cũng rất hài lòng chuyện hôn sự này.”

thật không tệ.

Khương Lệnh Uyển gật gù, đôi trước Khương Lệnh Huệ gả cho tứ công tử Ngô Thiếu Đường của Quảng Bình Hầu phủ. Sau khi Khương Lệnh Huệ lập gia đình, bụng của nàng đúng là không chịu thua kém, anhem tý muội từng người từng người lần lượt ra ngoài, Ngô Thiếu Đường này đối với thể tử hân cũng không tệ, là người đường hoàng, chỉ có chút ham món hời nhỏ, tính tình cũng vẫn ôn hòa. Khương Lệnh Uyển lại nói: “Vây còn Nhị tỷ tỷ?”

Vừa nhắc tới Khương Lệnh Dung, Chu thị liền trầm mặc, nói: “Lúc trước có mấy gia đình tới hỏi hôn, nhưng mà Nhị tỷ tỷ con lại không chịu, ban đầu Nhị thẩm con còn tưởng nàng then thùng, kết quả... Ai, quên đi, Nhị thẩm con đã tổn rất nhiều tâm tư. Khi còn bé, trong mấy tiểu cô nương, Nhị tỷ tỷ con ngoan ngoãn nhất, không ngờ sau khi lớn lên lại thay đổi nhiều như vậy. Nhị thúc con còn nói, nếu như nàng tiếp tục không nghe lời, không chịu lập gia đình, sẽ trực tiếp đưa đi am ni cô, cả đời không cần gả cũng được.”

Lời này, quá chuẩn xác với tính cách của Nhị thúc thúc nàng.

Khương Lệnh Uyển hạ mắt, Khương Lệnh Dung sẽ tới mức độ như vậy, dù chuyện này không liên quan với nàng, nhưng nói đến cùng, cũng bởi vì mẫu thân của Khương Lệnh Dung là Từ thị. Dù sao cũng là người từng hãm hại nàng, hơn nữa Khương Lệnh Dung này lại như rắn độc ẩn mình trong bụi cỏ bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới cắn nàng một ngụm... Nàng không có cách nào để đồng tình với Khương Lệnh Dung. Nàng chỉ là người bình thường, không có hoài bão bảo vệ quốc gia giống Tiết Tranh, nàng chỉ muốn vui vẻ lớn lên, chăm sóc cho phụ mẫu, sau đó gả cho Lục Tông, sinh con dưỡng cái cho hân, cứ đơn giản như vậy sống đến hết đời, thậm chí... Nàng căn bản cũng không muốn để Lục Tông ra ngoài chiến trường. Chu thị nói: “Con nha, trước phải quản tốt bản thân con, ta đã nghe nói Vành biểu ca của con đang ồn ào muốn đến quý phủ chúng ta cầu hôn...”

Tiết Vành.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, lẩm bẩm nói: “Nương, ngài cũng không phải không biết, con chỉ coi Vành biểu ca như...”

“Tỷ muội. Nương biết. Chỉ là nếu Vành biểu ca thật sự có thể thuyết phục được cô và dượng của con đến đây cầu thân, như vậy sẽ tình hình sẽ trở nên khó xử rất nhiều, hai nhà cũng sẽ trở nên vô cùng lúng túng. Ta thấy a, lúc nào đó con tự mình đi gặp Vành nhi nói rõ ràng đi, đừng trì hoãn hân nữa.” Chu thị vẫn luôn thương yêu Tiết Vành, đương nhiên cũng muốn hân sớm thành gia lập nghiệp, đừng chỉ mãi nghĩ đến nữ nhi nàng.

“Vâng, nữ nhi biết rồi.”

Chu thị giãn mày, khuôn mặt xinh đẹp nhìn không thấy tuổi, lại nói: “Vừa rồi phủ công chúa nhận được thiệp mời, mời các vị quý nữ cùng đến phủ, Cửu công chúa đồng ý gả đến Tây Khương, đừng khí của nàng thật khiến người tin phục...”

Nghe mẫu thân nàng nói đến chuyện này, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nghĩ đến chuyện đời trước.

Kiếp trước, chính là lúc nàng tham gia yến hội của Cửu công chúa, bởi vì hiếu kì muốn ngồi thử trên lưng con ngựa Tây Khương tiến cống, kết quả, con ngựa kia lại mất khống chế, nàng suýt nữa chết dưới móng ngựa, cuối cùng còn là Lục Tông xuất hiện cứu nàng.

Chỉ là như vậy, mà nàng và Lục Tông đã có tiếp xúc, hơn nữa còn là trước mặt mọi người. Tuy rằng chuyện này trôi qua đã rất lâu, cũng không biết vì sao nàng vẫn nhớ rõ. Ngày ấy, Lục Tông nhảy lên lưng ngựa, theo sát phía sau ôm lấy nàng, nói với nàng đừng sợ. Nhưng khi đó nàng nhất gan, trong lòng lại cực kì hoảng loạn, lời của Lục Tông sao còn có thể nghe lọt? Cuối cùng Lục Tông chế phục được con ngựa kia, nhưng nàng lại bị dọa sợ gần chết, khóc đến mức thở không ra hơi, chỉ biết nắm chặt lấy vật áo hân không chịu buông tay, hành động này không khỏi khiến bao nhiêu người ghê mắt.

Mà Lục Tông cũng không thả nàng ra, trực tiếp ôm ngang nàng mang vào phòng nhỏ.

... Ngày thứ hai sau đó, hân liền đến cửa cầu thân.

Kì thực, với tính tình lãnh đạm của Lục Tông, cứu người là có khả năng, nhưng tuyệt đối sẽ không ôm nàng trước mặt mọi người.

Trong lòng nàng có một cái suy đoán nho nhỏ, có thể... có thể như trước khi xảy ra chuyện ở phủ công chúa hần đã thích nàng. Vậy chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này, giúp hần thuận đường ôm được người, hơn nữa cũng giúp cho chuyện cầu thân của hần sau đó cũng càng thuận tiện hơn.

Chu thị thấy nữ nhi trầm mặc, lại nghĩ tới chuyện ngày ấy xảy ra ở Quỳnh Hoa đài, nhất thời nhủ mảy.

Bất kể như thế nào, nàng chung quy cũng phải cho Tống Diệu Nghi một bài học, nếu không... nàng ta còn thật cho rằng nàng và nữ nhi của nàng đều là quả hồng mềm.

An Vương phi.

An Vương phi lẳng lặng nhìn xuống bức hươu thư, sừng sốt hồi lâu cũng không thể nói thành câu. Nàng xưa nay luôn chú trọng trang phục, giờ khắc này trang dung vẫn tinh xảo như cũ, nàng nhìn chữ viết trên hươu thư, chữ viết như rồng bay phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ. Nàng từng vô số lần nhìn thấy chữ viết này, nhưng những vần thơ tình chưa xốt kia, nàng liếc mắt cũng không muốn nhìn lần thứ hai. Nhưng mà nàng biết Khương Bách Nghiêu đã từng viết thơ từ cho Chu Tố Cẩm... Nàng nằm mơ cũng hi vọng những vần thơ kia là do Khương Bách Nghiêu viết cho nàng.

Kim Xuyên cũng bị dọa sợ, vội vàng nói: “Vương phi, ngài... Ngài vẫn nên lùi một bước đi, lúc này Vương gia giống như đã hạ quyết tâm.” Nàng hầu hạ Vương phi nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng biết được thâm tình của Vương gia đối với Vương phi, nhưng mà Vương phi vẫn luôn xem thường, Vương gia nói thế nào cũng là nam nhân, tóm lại cũng phải có sĩ diện. Nhiều năm như vậy, cũng coi như làm khó ngài ấy. Kim Xuyên thấy An Vương phi thờ ơ không động lòng, nàng lại tiếp tục khuyên nhủ, “Nếu vương phi không nghĩ cho ngài thì cũng nên suy nghĩ cho hai hài tử, ngài nhìn —— công tử còn chưa cưới vợ, tiểu thư lại là khuê nữ, nếu phu nhân đi rồi, chuyện này phải làm như thế nào cho phải?”

An Vương phi nâng tay, đôi tay thon dài như ngọc, đầu ngón tay được sơn một lớp màu đỏ sẫm, nàng nhũ lông mày, nắm chặt hươu thư, dùng hết sức nắm chặt, vô thành một đoàn, ném sang một bên.

Cuộn giấy lăn xuống, vừa vặn dừng lại dưới một đôi giày cảm ngoa.

Về mặt An Vương lạnh nhạt, khom lưng nhặt cuộn giấy lên, đi tới, đặt hươu thư lên bàn một lần nữa, nói: “Nàng và ta tốt xấu cũng đã là phu thê bao năm, nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Hành Nhi và Lâm Lang. Nếu như cần thiết, ta sẽ tìm một vị kế mẫu cho bọn nhỏ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai hài tử.”

“Chu Chấn, người dám!” An Vương phi xoay người đứng dậy, mắt đi đáng về bình tĩnh của nàng, ngẩng đầu quát lớn: “Người dám cưới người khác!”

An Vương nhìn gương mặt xinh đẹp của nữ tử trước mắt, tuy rằng thời gian đã trôi qua hai mươi năm, nhưng gương mặt của nàng vẫn xinh đẹp như trước. Chỉ là trong đôi mắt kia của nàng, chưa bao giờ có hần.

An Vương nói: “Từ nay về sau, ta cưới ai, cũng không liên quan gì đến người.”

Khi một nam nhân sùng ái một nữ nhân, hần sẽ móc gan móc phổi, hai tay dâng lên một tấm chân tình cho nàng, nhưng khi mảnh chân tình đó bị roi nát, thấm đẫm máu thịt, như vậy, tình cảm kia triệt để chết rồi. Khi đó, tâm của nam nhân sẽ trở nên cứng rắn, đao thương bất nhập.

Thân thể An Vương phi run lên, con mắt tròn từng lên, có chút không thể tin.

Trong trí nhớ của nàng, nam nhân này, từ khi thành hôn đến nay vẫn chưa từng nói một lời nặng với nàng, luôn ân cần hỏi han nàng, săn sóc tỉ mỉ, nghe lời vô cùng. Nàng còn nhớ, lần đầu khi nàng mang thai, hần vui vẻ như hài tử, khi đó phu thê bọn họ vẫn cùng giường, hần ngủ bên ngoài, đêm nào cũng giúp nàng xoay người, đôi nàng đi tịnh thất... Sau đó, khi nàng sinh hạ hài tử, hần cũng không để ý đến phòng sinh không sạch sẽ, luôn đứng bên giường động viên nàng, rõ ràng nàng mới là người sinh, nhưng về mặt của hần giống như còn sốt sắng hơn cả nàng...

An Vương phi ngẩn người, thấy trong đáy mắt hần không còn sót lại bất kỳ nhu tình nào, nhất thời trong lòng có chút lo lắng, xa lạ hoảng loạn.

Nàng thấy hần xoay người, theo bản năng kéo ống tay áo của hần, mở miệng gọi: “Chu Chấn...”

Bước chân của An vương hơi dừng một chút, hai con mắt bình tĩnh như nước, cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn như ngọc đang lôi kéo ống tay áo của hần. Bàn tay xinh đẹp như vậy, hai mươi năm qua lại chưa từng may cho hần một đường chỉ, nhưng đôi tay này lại vô số lần viết những lời yêu thương ái mộ dành cho một người nam nhân khác.

Những điều này, hần biết cả.

An Vương nhấc tay, gạt bỏ tay nàng, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Xe ngựa ngồi phi thúy châu anh dừng lại bên ngoài phủ công chúa.

Khương Lệnh Uyển nhắc váy xuống xe, nhìn một đoàn xe ngựa tùm tùm năm ba bên ngoài, cũng biết nàng đến đây không tính quá sớm.

Nàng vừa muốn đi vào, liền thấy xe ngựa của Vinh Vương phủ tiến đến.

Khương Lệnh Uyển đứng chờ một lát, nhìn thấy hai thiếp thân nha hoàn của Lục Bảo Thiên nâng nàng ấy xuống xe, lại không thấy Lục Tông, lúc này mới đi tới chào hỏi, “Thiên tỷ tỷ.”

Lục Bảo Thiên hôm nay mặc một bộ trang phục rất đẹp, bộ trang phục hồng nhạt thêu hoa sen, khuỷu tay khoác hồ một chiếc khăn lụa màu xanh lam, búi tóc tinh xảo, cài một chiếc trâm ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thủy nộn, mắt to nhìn nàng một cái, theo bản năng hơi né tránh, có chút chột dạ.

Khương Lệnh Uyển biết trong lòng nàng nhớ cái gì, liền nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Thiên tỷ tỷ, mấy ngày trước nương của muội còn nhắc đến tỷ, nói có phải muội chọc tỷ không vui hay không...”

Lục Bảo Thiên chột dạ vô cùng, vội vàng lắc đầu: “không phải, ta chỉ là —— “

Nàng chỉ là cái gì?

Chỉ là có chút tư tâm, bởi vì yêu thích ca ca của Xán Xán, cho nên mới nghĩ cách phá hoại việc hôn nhân của muội ấy và ca ca? Câu nói này, sao nàng có thể nói ra được? Lục Bảo Thiên hạ mắt, nhẹ nhàng cắn môi, nàng nhớ tới ca ca của mình, cũng biết tiểu cô nương trước mắt là một người tâm địa thiện lương. Nhưng có một số việc, trong lòng nàng còn khúc mắc không thể đối mặt, cần một chút thời gian để thích ứng.

Lục Bảo Thiên nói, “Xán Xán, tỷ có chút không thoải mái, tỷ vào trước.”

Kim Kết và Sơn Trà không biết nội tình, trong lòng cũng cảm thấy Lục Bảo Thiên hôm nay có chút kỳ quái, Sơn Trà nhìn bóng lưng của Lục Bảo Thiên, nhún mày nói: “Hôm nay tiểu quận chúa bị sao vậy? Bình thường không phải rất hoạt bát đáng yêu hay sao? Luôn luôn nói cười với tiểu thư nhà chúng ta, hôm nay tiểu thư chủ động tiếp lời, quận chúa lại không lạnh không nhạt, thật khiến người khác tức giận.”

Khương Lệnh Uyển có chút thất lạc, lại nói: “Thôi, chúng ta cũng vào đi thôi.” Tính tình của nàng chính là như vậy. Nàng không thể ép buộc Lục Bảo Thiên, từ từ rồi mọi chuyện sẽ tốt. Dù sao, sau này mọi người cũng là người một nhà.

Lục Bảo Thiên cắn môi, để người hầu của phủ công chúa dẫn tới hậu viện, lúc này mới thấy Chu Lâm Lang lẻ loi đứng một mình trong chòi bát giác cách đó không xa. Nàng giương mắt lên nhìn, chợt nhớ tới lời ca ca nàng. ... Tuy nàng ghét ghê, nhưng sao không thể thấy được rằng Chu Lâm Lang cũng có ý với ca ca mình? Chu Lâm Lang lợi dụng nàng, làm bằng hữu nhiều năm như vậy, lòng nàng đương nhiên cũng rất khó chịu. Nhưng mà chuyện bản thân nàng làm, còn ác liệt hơn Lâm Lang rất nhiều.

Nàng có lỗi với Xán Xán.

Trong lúc Lục Bảo Thiên đang suy nghĩ, nha hoàn của Chu Lâm Lang đã qua đây, khách khí hành lễ với nàng, “Quận chúa, tiểu thư mời quận chúa đến trò chuyện.”

Tuy đã quyết định không kết giao, tuy nhiên không thể không nể mặt mũi như vậy. Lục Bảo Thiên gật gù, bước chân khoan thai tiến về phía chòi bát giác. Nàng đi tới trước mặt Chu Lâm Lang, mới phát hiện thiên chi kiều nữ thường ngày luôn luôn chói lóa ánh mắt mọi người, nụ cười luôn xinh đẹp rạng rỡ, nhưng khí sắc hôm nay lại không tốt, cho dù đã tỉ mỉ trang điểm, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự tiêu tụy.

Đối với Chu Lâm Lang, đến cùng nàng vẫn có chút cảm tình, kinh ngạc hỏi: “Lâm Lang, ngươi sao vậy?”

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn Lục Bảo Thiên, đôi mắt mờ sáng, giống như nhìn thấy được người mà nàng có thể tin cậy, lúc này mới để cho bọn nha hoàn lui ra. Nàng nói: “Bảo Thiên, ta... nương ta về nhà mẹ rồi.”

Lục Bảo Thiên ngạc nhiên, vừa định hỏi tại sao, nhưng lời đến miệng, may là không hỏi ra, “Sao có thể chứ? Cha ngươi không phải luôn rất tốt với nương ngươi hay sao?” Chu Lâm Lang hạ mắt, mi mắt rất thấp, sạch sẽ đáng yêu, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, nói: “Chuyện này, ta không biết nên nói với ai, nhưng mà, lòng ta thật khó chịu. Bảo Thiên, hai ta từ nhỏ đã là bằng hữu tốt nhất, ở trong lòng ta, ngươi đã là tỷ muội ruột, cho nên ta mới nói chuyện này cho ngươi.”

Lục Bảo Thiên nói: “Lâm Lang, ngươi cũng đừng quá khổ sở, kỳ thực... Tuy rằng ta không quá hiểu rõ chuyện của cha mẹ ngươi, nhưng mà ta cảm thấy, cha ngươi đối xử với mẹ ngươi rất tốt. Nếu như tính tình của nương ngươi có thể buông lỏng đi một chút, cha ngươi nhất định sẽ nhẹ dạ, Lâm Lang, ngươi đi khuyên nhủ mẹ ngươi đi.”

Chu Lâm Lang lại lắc đầu, thở dài nói: “Sao ta có thể chưa khuyên nương? Nhưng mà... Nhưng mà ngươi cũng biết tính khí kia của nương ta, tuyệt đối sẽ không cúi đầu.” Chu Lâm Lang lau nước mắt, nửa thật nửa giả, chờ khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển ở cách đó không xa, lúc này nàng mới khóc càng thêm thương tâm, cả người tựa vào lòng Lục Bảo Thiên, trầm thấp nức nở.

Lục Bảo Thiên sợ hết hồn.

Hai người tương giao nhiều năm, nàng chưa từng thấy bộ dáng thương tâm như vậy của Chu Lâm Lang. Dù là quyết định ngày sau sẽ ít đi lại với nàng, nhưng khi thấy tình cảnh này, nàng lại nhìn không được có chút nhẹ dạ. Lục Bảo Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chu Lâm Lang, từ trong lòng lấy ra khăn

tay lau nước mắt cho nàng, an ủi: “Ngươi đừng khóc...”

Vai Chu Lâm Lang hơi rung động, nói: “Bảo Thiên, có một số việc, ta vẫn chưa nói cho ngươi biết. Trong lòng ta đã ghen rất lâu, bây giờ vô cùng khó chịu... Kỳ thực, kỳ thực ngày ấy ta khi nghe ngươi nói ngươi thích Dự biểu ca, ta muốn giúp ngươi, nhưng trong lòng cũng tồn tại tư tâm.”

Lục Bảo Thiên nói: “Lâm Lang, ngươi...”

Chu Lâm Lang nói: “Quên đi, không nói cũng được. Ta chỉ cảm thấy thua thiệt trong lòng, nhưng mà mọi ngươi đều ích kỷ, không phải sao? Bảo Thiên, ngươi có thể tha thứ cho ta không?”

Lục Bảo Thiên trầm mặc.

Chu Lâm Lang tự giễu cười, “Tông biểu ca thông minh như vậy, khẳng định là huynh ấy đã nghĩ đến. Tông biểu ca không thích ngươi lui tới với ta, đúng hay không?”

Lục Bảo Thiên không ngờ Chu Lâm Lang lại thông suốt như vậy, nhất thời không biết nên làm sao nói chuyện với nàng. Lúc này nàng nhẹ dạ, nhưng mà mấy ngày nay, cũng làm cho nàng hiểu rõ ràng, kỳ thực nàng nhìn thấy Chu Lâm Lang, chỉ là bề ngoài thôi. Những năm nay, nàng luôn coi Chu Lâm Lang là bằng hữu tốt nhất, trong lòng nàng, thậm trí còn quan trọng hơn Xán Xán, nhưng khi nghĩ lại thật kĩ càng, Xán Xán đối với nàng quả thật là tốt đến mức tìm móc phôi...

“Lục tiểu thư, kia không phải là quận chúa sao?” Kim Kết nhắc nhở.

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy Lục Bảo Thiên đang ở cùng với Chu Lâm Lang, hơn nữa —— Chu Lâm Lang còn khóc vô cùng thương tâm, mà Lục Bảo Thiên thì đang an ủi nàng. An Vương phi bị hưu, Chu Lâm Lang phải xa nương đương nhiên là vô cùng thương tâm, chỉ là... Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn, liền hạ mắt. Đời trước nàng chưa từng dụng tâm để kết giao với một người như vậy, tìm mọi cách để tốt với nàng, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, cho dù bản thân có chủ động dấn lên, thì ở trong lòng người ta, nàng cũng không trọng yếu ngang bằng như vậy. Lục Bảo Thiên kiếp trước, và Lục Bảo Thiên kiếp này, đến cùng là vẫn giống nhau...

Thôi.

Khương Lệnh Uyển vẫn không đi về phía trước, mà nghe thấy một tiếng cười lạnh lạnh vô cùng dễ nghe, lúc này mới đi về phía viện.

Nàng nhìn thấy một ma ma ôm một nõa oa béo trắng trong ngực, ngồi trên băng đá, bên cạnh là một tiểu nam hài bốn, năm tuổi, đang nói chuyện với tiểu oa nhi. Nhưng tiểu oa nhi này lại là một đứa nhỏ khó hầu hạ, quệt miệng phun bong bóng, sau đó “Oa” một tiếng khóc lên. Ma ma vội vàng dụ dỗ, nam hài kia giống như bị dọa sợ, ngo ngắc đứng một bên, bộ dáng có chút oan ức.

Khương Lệnh Uyển thấy vậy, mím môi cười, đi tới.

Thấy trang phục của tiểu hài tử, có thể thấy được là một bé nam, đôi mắt đen to tròn đang đọng đầy nước, nhưng cũng chỉ mở to miệng gào, nước mắt lại không hề rơi xuống một giọt, một đức hạnh giống như nàng khi còn bé. hấn ngừng đầu nhìn nhìn, nháy mắt một cái, lúc này mới a a a mở cánh tay mập ra.

“Có thể để ta ôm một cái sao?”

Nghe thấy giọng nói, ma ma mới ngừng đầu.

Thấy tiểu cô nương trước mắt, nàng mới mười hai mười ba tuổi, đôi mắt linh động, bộ dáng thủy linh, khuôn mặt khi cười còn dễ nhìn hơn các vị chủ nhân trong cung.

Ma ma là người rất có nhãn lực, đương nhiên cũng biết được vị trước mắt này hẳn là danh môn khuê nữ nhà vị đại nhân nào, lại cúi đầu xem xét hài tử vẫn khóc ồn ào trong ngực, đành nói: “Tiểu chủ nhân rất khó hầu hạ, nô tỳ sợ tiểu thư...”

“Y y y...” Tiểu tử kia nhanh chóng vươn cánh tay mập ra, ánh mắt lấp lánh nhìn Khương Lệnh Uyển. Ma ma không còn cách nào, đành nói: “Vậy được rồi, phiền toái tiểu thư.” Ma ma sợ tiểu thư này còn nhỏ, không có kinh nghiệm ôm hài tử, đành cẩn thận từng li từng tí giao vào tay nàng, không ngờ tiểu cô nương ôm hài tử vô cùng thành thạo, khiến nàng có chút giật mình. Khương Lệnh Uyển ngửi mùi sữa thơm của hài nhi trong lòng ngực, yêu thích không buông tay, quay về phía ma ma hỏi: “không biết hã tên là gì?”

Lúc này, tiểu nam hài này giờ vẫn luôn đứng bên cạnh không nói gì mới mở miệng, nghiêng đầu nhỏ nói: “Đệ đệ tên là Thập Nhị, còn đệ là Thập Nhất.” Tiểu nam hài dừng một chút, thanh âm giòn giòn nói, “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì? tỷ thật xinh đẹp, còn dễ nhìn hơn mẫu phi của đệ.” Khương Lệnh Uyển ôm tiểu oa nhi lật người, cúi đầu nhìn tiểu hài tử nằm nhoài trên vai nàng, miệng nhỏ mềm mềm gặm gặm mặt nàng, dính một ngụm nước. thì ra trong lòng nàng là Thập Nhị hoàng tử, còn người trước mặt chính là Thập Nhất hoàng tử. Khương Lệnh Uyển ôm hài tử có chút không tiện, chỉ hơi cúi người, “thì ra là Thập Nhất hoàng tử.”

Thập Nhất hoàng tử nói: “Thập Nhị đệ thích nhất những cô nương xinh đẹp, dung mạo của tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, tỷ nhìn đi, tỷ vừa ôm đệ ấy, đệ ấy lập tức liền không khóc.”

Khương Lệnh Uyển tạm thời coi lời này là lời khích lệ nàng, nhất thời nhin không được cong khóe miệng. Thấy vị Thập Nhị hoàng tử này vươn bàn tay nhỏ mập mập vồ lấy cổ nàng, đối với nàng vô cùng thân cận. Nàng vẫn rất yêu thích hài tử, cho dù là nam oa hay nữ oa, khẳng định đều là những tiểu tử

đáng yêu ngọc mài.

Nàng hôn gương mặt mềm mềm thịt thịt của Thập Nhị hoàng tử một cái nói: “thật ngoan.”

Ở hân lang cách đó không xa, Thái tử đang nói chuyện với Lục Tông, “... Hôm nay trước đây cô đã nói với phụ hoàng, lần tới nếu Thuận Vu quốc còn xâm phạm biên giới nước ta, cô sẽ tự xuất trình ra trận, đánh cho bọn họ toi bời hoa lá, ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra... Uy, Lục Tông, cô đang nói chuyện, người có nghe không?”

Lục Tông chỉ nhàn nhạt “Àn” một tiếng.

Thái tử xoay người nhìn theo tầm mắt hắn, thấy ánh mắt của Lục Tông hướng đến tiểu cô nương cách đó không xa. Tiểu cô nương búi hai búi tóc giống như nụ hoa nhỏ, mặc một bộ y phục màu phấn nhạt, trước ngực đeo một khóa trường mệnh, vừa nhìn liền biết là tiểu thư nhà quý tộc. Tiểu cô nương tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng môi hồng răng trắng, xinh đẹp kinh người. Thái tử bỗng nhiên mỉm cười, đương nhiên cũng nhận ra người kia là ai, lời nói không khỏi có chút trêu ghẹo: “không ngờ, bản thân người loại măng phu này, da dày thịt chắc, nhưng đôi mắt chọn nương tử lại không tệ, đưa bé mập mập ngày xưa sau khi lớn lên, quả thật rất xinh đẹp...”

Thái tử thấy tiểu cô nương ôm Thập Nhị đệ trong ngực, nụ cười long lanh, đang nói chuyện với Thập Nhị đệ, có cảm giác như đại hải tử đang dỗ dành tiểu hải tử, rất buồn cười, “Thê tử của người đúng là rất yêu thích hải tử.”

Lục Tông lẳng lặng nhìn tình cảnh này, thấy nàng cười vui vẻ như vậy, đúng là rất yêu thích hải tử. Có điều, chuyện này hắn đã sớm biết.

Thái tử nói: “Nếu đã nhìn thấy, có muốn đến trò chuyện không?”

Lục Tông suy nghĩ một chút, lại nói: “không cần.” Hôm nay phủ công chúa mời quá nhiều người, nàng rất sĩ diện, nếu bị người khác nhìn thấy, sợ là sẽ lại tức giận. Sau này muốn gặp mặt cũng khó khăn.

Thái tử nhún nhún vai. Tiểu thê tử ở ngay trước mặt, nhưng lại không có dũng khí đi gặp, hắn muốn gặp còn không gặp được đây.

Khương Lệnh Uyển ôm Thập Nhị hoàng tử một chút mà tay đã hơi mỏi, lúc này mới trả Thập Nhị hoàng tử lại cho ma ma. Thập Nhất hoàng tử đang chơi thả diều ở bên cạnh, nhưng thả một hồi lâu mà diều vẫn không bay lên, liền buồn bực trách cứ chúng nha hoàn. Khương Lệnh Uyển chuyện khác nàng không biết nhiều, nhưng nói đến chơi đùa thì không gì không giỏi, cho dù là đá cầu, nhảy dây hay chơi diều, trốn tìm, nàng chưa từng sợ bất kỳ ai, ngay cả bản cung, nàng đã đặc biệt trốn đi học với Tiết Tranh. Khương Lệnh Uyển liền đi qua, giúp Thập Nhất hoàng tử chơi diều. Dù sao cũng là tay già đời, tuy đã lâu ngày chưa thả diều, nhưng nàng vẫn rất quen cửa quen nẻo kiến con diều uy phong này thả bay lên trời. Thập Nhất hoàng tử đứng ở một bên, con mắt sáng lấp lánh, vỗ tay nói: “Tỷ tỷ không chỉ xinh đẹp mà chơi diều cũng rất lợi hại.”

Khương Lệnh Uyển là người rất tự phụ, rất thích được khen, tiểu nam hài vừa khen, nhất thời đuôi nàng đều đã vênh lên tận trời rồi. Nàng nhoẻn miệng, nhanh chóng chuyển động que gỗ trong tay, thả một chút, diều không cẩn thận đã bị mắc lên cây, con diều cứ như vậy nằm chết cứng trên ngọn cây.

Về mặt Thập Nhất hoàng tử liền trở nên âm trầm: “Đây là con diều mấy ngày trước Thái tử ca ca tự mình làm cho đệ.”

Khương Lệnh Uyển là lười một chút, sắc mặt lúng túng.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có người nào, lúc này mới gượng tay, nhón chân lên. Đáng tiếc vóc người nàng thấp, căn bản là không chạm đến được.

Khương Lệnh Uyển một tay nhắc váy, ra sức nhảy một cái, vẫn kém một chút.

Mặt nhỏ của nàng hơi rũ xuống, đúng là không có cách nào.

Lúc này, lá cây vang lên tiếng rì rào. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy có người nâng tay lên, sau đó rất dễ dàng lấy con diều kia xuống.

Khương Lệnh Uyển nhanh chóng đứng thẳng, nghiêng đầu nhìn Lục Tông, ánh mắt sáng lên, gọi một tiếng: “Tông biểu ca.”

Hai người cách nhau rất gần, nàng chỉ đến ngực của hắn, hắn ở trên cao nhìn xuống nàng, có thể nhìn thấy rõ xương quai xanh xinh đẹp trong cổ áo nàng, còn có hai nơi hơi nhô lên. Lỗ tai của Lục Tông nhất thời đỏ lên, nhanh chóng dời mắt, nhét diều vào trong ngực nàng, nói: “Bản thân cũng chỉ là nửa hải tử, còn dám ở trước mặt Thập Nhất tỏ vẻ uy phong.”

Lời này nàng không thích nghe.

Khương Lệnh Uyển phòng quai hàm, bất mãn nói: “Sao chứ? Muội đã lâu chưa được chơi diều, ngưng tay mà thôi, nếu so thật, chưa chắc huynh có thể thắng muội đâu.”

Lục Tông, nghĩ một chút, cũng biết từ nhỏ nàng đã chơi diều.

Hắn cũng từng làm cho nàng nẩy con diều, nhưng chưa từng thả chung với nàng.

Lục Tông muốn dẫn nàng đi chỗ khác trò chuyện, nhưng Khương Lệnh Uyển lại lưu luyến không rời, lấy một bông hoa cài trên đầu xuống đầu cho Thập Nhị hoàng tử, lại hôn lên gương mặt nhỏ một cái. Lục Tông nhìn có chút ước ao.

Thập Nhất hoàng tử cúi đầu nhìn điều, lại nhắc mắt nhìn thấy hai người đã đi xa, vào lúc này Thái tử mới bước ra ngoài. Thập Nhất hoàng tử nhìn về phía Thái tử nói: “Tỷ tỷ vừa rồi thật xinh đẹp. Sau khi Thập Nhất lớn lên, sẽ cưới tỷ ấy làm nương tử.”

Thái tử nghe xong sang sảng cười to, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của tiểu Thập Nhất, nói: “Đám cưới nương tử với biểu ca đệ, có tiền đồ!”

đi mấy bước, Lục Tông mới hỏi: “Có thích phần hương không?”

nói đến phần hương, Khương Lệnh Uyển lại không nhìn được bầu môi, dừng bước chân lại oán giận nói: “Tông biểu ca, huynh phá sản đi là vừa, có bạc cũng không thể tiêu như huynh được, nương muội đã giáo huấn muội một trận.”

Lục Tông là người biết sai liền sửa, hắn nói: “Được rồi, vậy sau này ta sẽ mua ít một chút.” Sau đó lại nói, “Lần trước muội nói với ta, chờ ta từ Lạc Châu trở về, muội sẽ tặng ta một món lễ vật.”

Khương Lệnh Uyển đột nhiên đã quên mất. Lúc trước xác thực nàng muốn đưa cho hắn một cái hầu bao, nhưng hôm nay nương nàng đang chuẩn bị làm mai cho nàng, thời điểm mấy chót như vậy, nếu nàng đưa hầu bao cho Lục Tông, không phải nói rõ muốn Lục Tông tới cửa cầu hôn sao? Nàng đương nhiên là vừa ý hắn, nhưng cũng không phải tự đưa mình tới cửa, nếu nhận được quá dễ thì sẽ không biết quý trọng, đạo lý này nàng vẫn hiểu. Bây giờ Lục Tông còn đang thích nàng, tình cảm của hắn còn nóng, nhưng sau này nàng không thể chắc chắn. Chờ khi thành thân được mấy năm, Lục Tông hẳn lại nghĩ Nga, lúc trước bản thân nàng nhất định muốn gả cho hắn. Như vậy, chẳng phải nàng sẽ chịu thiệt rồi sao?

Suy nghĩ hồi lâu, Khương Lệnh Uyển quyết định giả khờ, nháy mắt mấy cái: “Có sao? Muội quên mất rồi.”

Lục Tông hơi nhíu mày lại, giống như có chút thất vọng, sau đó “Ừm” một tiếng, lại không có sau đó.

Phủ công chúa có nhiều người, nàng và Lục Tông không nên ở cùng một chỗ quá lâu, sau đó liền tách ra. Khương Lệnh Uyển đi mấy bước, nhớ tới ánh mắt thất lạc của Lục Tông, nàng vẫn không đành lòng. Sờ sờ hầu bao đã sớm chuẩn bị trong ngực, quyết định đi tìm Lục Tông.

Kim Kết và Sơn Trà cũng biết quan hệ giữa tiểu thư nhà mình và Vinh Thế tử, nhìn tình huống này, trong đầu liền nhận định, Vinh Thế tử sau này sẽ là cô gia, bây giờ hai người qua lại thân cận, chỉ cần không khiến người khác chú ý, vậy thì không có gì phải vội vàng. Khương Lệnh Uyển quay lại tìm kiếm, liền thấy Lục Tông đang ở khúc quanh bên hành lang.

Nàng vừa định đi qua, đã thấy Thái tử cũng ở, không khỏi dừng bước chân lại, dự định chờ Thái tử đi rồi nàng sẽ qua.

Thái tử vòng tay đứng bên cạnh Lục Tông, vóc dáng thấp hơn hắn nửa cái đầu, gương mặt của hắn cũng rất tuấn tú, hắn nói: “Thấy người chịu khổ như vậy, bản Thái tử đứng là không đành lòng, nếu coi trọng tiểu cô nương người ta, vậy vì sao không định ra sớm? Được rồi, coi như người vì Đại Chu chúng ta lập công lao lớn như vậy, cô sẽ thay người nghĩ chút biện pháp —— được rồi, thế này, trong phủ Tiểu Cửu có một con tuần mã vừa được Tây Khương tiến cống, đáng đáp không sai, rất được tiểu cô nương yêu thích, chờ lát nữa cô sẽ nghĩ cách để Tiểu Cửu nhờ nương tử người lên thử mã, chờ đến khi tình cảnh không thể khống chế, người chạy qua anh hùng cứu mỹ nhân. Ừm... tiếp xúc da thịt trước mặt mọi người, ngày mai người liền tới quý phủ cầu hôn, cha mẹ người ta đương nhiên sẽ đồng ý gả nữ nhi cho người... Như thế nào? Có phải thấy cô rất đầy nghĩa khí?”

Lục Tông nghe xong, chỉ trầm mặc một lúc, sau đó dứt khoát trả lời: “không cần.”

Khương Lệnh Uyển sững sờ đứng tại chỗ, nghe Thái tử nói, ký ức của nàng cũng dần dần trở nên trùng hợp.

Đời trước, Lục Tông xác thực cũng cứu nàng trong tình huống này.

Đời trước nàng không thích cưỡi ngựa, nếu không phải Cửu công chúa tự mình mở miệng, nàng tuyệt đối sẽ không trèo lên lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Edit: Kye

Beta: Mira

.

Khương Lệnh Uyển không kịp nóng nảy, nhưng khoe miệng cũng không kim được dương lên. Người a, ai chẳng có lòng hư vinh, chớ nói chi là tiểu cô nương, nam tử ưu tú như Lục Tông lại chỉ si tâm với một mình nàng, trăm phương ngàn kế muốn cưới nàng về làm vợ, nói thật, trong lòng nàng cũng có đắc ý nho nhỏ. Có điều có thể là vì người kia là Lục Tông, nếu đổi thành người khác... Nàng còn chưa tưởng tượng ra cảnh nàng gả cho người khác. Trong lòng Khương Lệnh Uyển vừa vui mừng vừa tức giận, như vậy kiếp trước Lục Tông sớm đã để ý đến nàng, nhưng mà... Nàng một chút cũng

không để ý. Được đó, giấu thật sâu.

Thừa dịp hai người còn chưa bị phát hiện, nàng nhanh chóng rời đi.

Khương Lệnh Uyển trở về viện tử, nhìn nhóm tiểu cô nương trẻ trung quần áo hoa lệ, đang nói chuyện với nhau. Nàng nhìn một chút, chờ đến khi thấy một gương mặt quen thuộc, lúc này mới đi tới gọi “Gia Nguyệt.”

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, cũng rất vui mừng. Hôm nay sắc mặt nàng không tệ, nhưng so với khuôn mặt những tiểu cô nương bình thường khác vẫn nhợt nhạt hơn một chút. Khương Lệnh Uyển nói chuyện với Di An quận chúa một lúc, đã thấy mấy tiểu cô nương đang vây quanh Tô Lương Thần mặc một thân váy xanh lụa, chải búi tóc lẳng lơ kể. Dung mạo Tô Lương Thần vốn đã rất xuất chúng, bây giờ trang điểm tỉ mỉ, trên đầu cài trâm hoa son trà lung linh, tuy không giống như những tiểu thư quý tộc đeo vàng bạc đầy người, khí chất lại như hạc đứng trong bầy gà, đặc biệt nổi bật. Khương Lệnh Uyển không thể không thừa nhận, Tô Lương Thần này thật biết làm bản thân nổi bật, biết sử dụng ưu điểm của bản thân, trên người chỉ tùy ý đeo vài món đồ không đáng chú ý, nhưng lại có tác dụng thu hút hoa trên gấm. Nếu không phải không hợp nhau, nàng cũng muốn giao lưu với Tô Lương Thần một phen.

Di An quận chúa nói: “Vị biểu tỷ này của muội, thật có năng lực.”

Lời này, xem như khích lệ đi.

Khương Lệnh Uyển gật đầu. Cũng đúng, ngày ấy Tô Lương Thần ở Quỳnh Hoa đài danh tiếng vang xa, tuy hiện nay vẫn kém Chu Lâm Lang, nhưng khi mọi người đến, vẫn không nhìn được mà khen ngợi nàng ta. Nếu Chu Lâm Lang cao quý như hồng mai trong tuyết trắng, vậy Tô Lương Thần lại thanh nhã như hoa lan trong cốc vắng... Hơn nữa sau khi được cung đình ban thưởng, trên dưới trong phủ không ai dám coi khinh vị biểu tiểu thư này nữa.

Nhưng nàng thực sự không hiểu trong lòng Tô Lương Thần đang nghĩ cái gì, hôm qua người Tô gia đến, muốn đón nàng về phủ, nhưng nàng lại nói nàng ở bên cạnh lão tổ tông quen rồi, không muốn trở về phủ.

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, hai gò má mang ý cười nói: “Muội không thoải mái sao?”

Tuy hai người quen biết không lâu, nhưng gặp như đã quen, nói chuyện đều rất thẳng thắn, không có ý che che giấu giấu. Khương Lệnh Uyển nói: “Muội không sao.” Tô Lương Thần muốn tích lũy lâu dài để sử dụng một lần cũng được, muốn thượng vị ở Vệ Quốc Công phủ cũng được, nhưng trước tiên không nên đánh lên những chủ ý bằng môn tả đạo... Nàng tự cho mình thông minh, nhưng người khác cũng không phải là ngốc tử.

Di An quận chúa hiểu tính tình Khương Lệnh Uyển, cũng không nói nhiều, hai người tìm một chỗ ngồi xuống. Khương Lệnh Uyển không cẩn thận đụng phải tay Di An quận chúa, lúc này mới kinh ngạc thốt lên: “Sao lại lạnh như vậy?”

Di An quận chúa cười cười: “Ta ốm yếu từ nhỏ, bên ngoài lạnh hay không cũng vậy, bốn mùa ta đều như vậy, không ấm hơn được.”

Thân thể nữ tử lạnh như thế, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc sinh dục. Đòi hỏi Khương Lệnh Uyển lộ vẻ lo lắng, nhớ kiếp trước, Di An quận chúa thật vất vả mới sinh được hài tử, đang sống sờ sờ lại bị phu quân của mình và Chu Lâm Lang chọc giận, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn, thực làm người ta tiếc hận. Khương Lệnh Uyển cầm tay che ô của nàng, cười dài nói: “Khi còn bé muội cũng sợ lạnh, nhưng nghịch ngợm vô cùng, một mặt thích chơi tuyết, một mặt lại sợ lạnh. Nên mỗi lần cảm thấy lạnh, muội liền gọi ca ca đến, sau đó đặt tay lên cổ hần...”

Di An quận chúa nói: “Ca ca muội thật tốt.” Nàng cũng có ba ca ca sủng nàng, đáng tiếc nàng chưa bao giờ chơi đùa dưới tuyết.

Khương Lệnh Uyển gật đầu. Tất nhiên, ca ca của nàng luôn đối xử với nàng rất tốt. Khương Lệnh Uyển nhìn Di An quận chúa, cong môi hỏi: “... Nếu có một nam tử thích tỷ, sau đó dùng một chút thủ đoạn nhỏ với tỷ, chính là vì muốn cưới tỷ, sau đó tỷ biết, tỷ có tức giận không?”

Di An quận chúa nháy mắt mấy cái: “Vậy muội có yêu thích hần không?”

“Muội...” Nàng yêu thích hần không? Kiếp trước nàng luôn ý lại và tín nhiệm Lục Tông, kiếp này, phần lớn là bởi vì ích kỷ muốn sở hữu, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy, nàng cũng yêu thích hần đi. Mặt Khương Lệnh Uyển hơi nóng, rũ mắt, nhún mày đáp: “... Coi như có đi.”

Di An quận chúa nói: “Là nữ tử, có thể giả cho người mình thích, đó là chuyện hạnh phúc của bản thân. Xán Xán, nếu hần làm mọi chuyện đều là vì muội, vậy còn gì tốt hơn sao?”

Còn gì tốt hơn.

Đúng nha. Coi như kiếp trước Lục Tông ngầm đồng ý với hành vi của Thái tử, hại nàng bị kinh sợ, nhưng sau khi hần cưới nàng, xác thực luôn cố gắng yêu thương nàng. Bởi vì nàng biết Lục Tông có bao nhiêu tốt, sở dĩ có một số việc, nàng có thể bỏ qua không tính. Khương Lệnh Uyển nắm hờn bao trong ngực, nhất thời cảm thấy thật thoải mái.

Sau đó Cửu công chúa sai người dắt một con ngựa tới, toàn thân con ngựa kia trắng như tuyết, được coi là con ngựa đẹp nhất trong những con ngựa được.

Lúc này Cửu công chúa cũng không chủ động gọi tên Khương Lệnh Uyển, nàng liền ngồi một bên, nhìn mấy tiểu cô nương hoạt bát xoay người lên ngựa.

Con ngựa này từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện bất kì sai lầm nào.

Sau khi Khương Lệnh Uyển vui mừng, lại ý thức được một vấn đề: Nếu kiếp trước chuyện này là do Thái tử gây nên, vậy thì sao Khương Lệnh Dung lại phải thừa nhận? Hơn nữa còn chủ động xin lỗi nàng. Nàng nhớ lúc đó con ngựa bị mất khống chế, sau đó tra ra là nha hoàn của Khương Lệnh Dung có hành động kì lạ, mẫu thân nàng gọi tới hỏi mấy câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lệnh Dung tràn đầy sựcột dạ, không nói được mấy câu, liền lập tức nhận tội. Khi đó Khương Lệnh Dung sắp xuất giá, cộng thêm nàng cũng không xảy ra chuyện gì, hơn nữa cha mẹ cũng rất thỏa mãn với vị con rể Lục Tông này, nên cũng gây quá nhiều khó dễ cho Khương Lệnh Dung. Khương Lệnh Dung tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ thừa nhận chuyện này, nếu nàng chột dạ, lại thừa nhận nhanh như vậy, hơn nữa kiếp trước sau khi nàng ta lập gia đình, càng ngày càng xa lánh Khương Lệnh Uyển nàng, đủ để chứng minh nàng ta xác thực đã làm những gì —— hơn nữa chuyện này còn nghiêm trọng hơn chuyện con ngựa bị mất khống chế.

Chuyện này, nhất định nàng phải điều tra rõ ràng.

Yến hội tan tành, Khương Lệnh Uyển đưa Di An quận chúa lên xe ngựa, liền nhìn thấy Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang cùng đi ra, nàng nhìn một chút, cũng không tiến lên. Lục Bảo Thiên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, muốn nói gì, nhưng bị vương Chu Lâm Lang ở đây, cũng không đi qua. Chu Lâm Lang đã không còn vẻ nhu nhược đáng yêu như lúc này, trên mặt là một nụ cười khéo léo hào phóng, dường như không bị ảnh hưởng bởi chuyện của An Vương phi.

Chu Quý Hành tự mình đến đón muội muội, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, cũng không nhận được nhìn nhiều hơn mấy lần. Sau khi do dự một hồi, vẫn bước đến.

Ánh mắt Khương Lệnh Uyển dừng lại, có chút không tình nguyện tiếp xúc với Chu Quý Hành. Kiếp này, nàng tiếp xúc với Chu Quý Hành rất ít, nàng cố hết sức giữ khoảng cách với hắn, ngay cả sinh nhật hăm một năm một lần, nàng cũng kiếm cớ không đi. Bây giờ nhìn Chu Quý Hành, thấy hắn mặc một thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười lười, đầu đội ngọc quan, mặt mày như ngọc, thật là một công tử hào hoa phong nhã.

Khương Lệnh Uyển tùy ý gọi một tiếng: “Hành biểu ca.”

Chu Quý Hành nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt, trong lòng không ra tư vị gì. Từ nhỏ đến lớn, hán như một vị huynh trưởng bình thường che chở nàng, nhưng mỗi lần nàng đều không muốn ở cùng, chơi đùa với hắn. Bây giờ dần lớn lên, càng ngày càng xa lánh hắn, quanh năm suốt tháng, đều không gặp được mặt nhau mấy lần. Chu Quý Hành nói: “Chuyện của nương huynh, muội biết không?”

Khương Lệnh Uyển không biết vì sao Chu Quý Hành lại nhắc đến chuyện nhà hắn, dù sao đó cũng phải là chuyện hay ho gì, hơn nữa... Hơn nữa đột nhiên nhắc tới, khó tránh khỏi có chút đột ngột. Khương Lệnh Uyển không muốn nói nhiều với hắn, nhưng đến cùng vẫn là quan hệ biểu huynh muội, không tiện từ chối, chỉ nói: “Nương muội kể cho muội nghe rồi. Hành biểu ca, huynh đừng quá khổ sở.”

Chu Quý Hành lắc đầu một cái, nói: “thật ra huynh cũng không khó chịu lắm. Thực sự cảm thấy, rồi đimới tốt.” Cha hắn thực sự đã quá tốt với nương không còn gì để nói, một mảnh chân tâm bày ra trước mắt nàng, nhưng xưa nay mẫu thân đều không liếc nhìn lấy một lần. Hai người cứ tiếp tục như vậy, chỉ càng tăng thêm buồn phiền, hơn nữa hắn và muội muội cũng lớn rồi, sau này hắn vẫn có thể chống đỡ cho gia đình này.

Khương Lệnh Uyển không nói nhiều nữa.

Chu Quý Hành biết tiểu biểu muội lạnh nhạt với hắn, trong lòng không khỏi chua xót, nàng là tiểu cô nương hoạt bát lung linh, vì sao chỉ không chịu cười với hắn? Hắn từng cẩn thận nghĩ lại, chỉ nhớ từ sau khi tiểu biểu muội bốn tuổi, liền không chịu thân cận với hắn nữa. Hắn cũng không muốn gây phiền phức cho nàng, chỉ nói mấy câu liền cười ngựa rồi đi.

thật ra, Chu Quý Hành cũng coi như là một nam tử tốt, tính cách và phẩm hạnh đều không chê được vào đâu.

Nàng giương mắt, nhìn Chu Quý Hành ngồi trên lưng ngựa, không nhận được thở dài một hơi.

“Khu, khu khu.” Sơn Trà đứng một bên đột nhiên ho khan.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày hỏi: “Sơn Trà, cổ họng muội không thoải mái sao?”

Sơn Trà bắt đầu dĩ, vội vàng ra hiệu.

Khương Lệnh Uyển đầu óc mơ hồ, đợi nàng nhìn về hướng Sơn Trà ám hiệu, liền thấy một dáng người cao gầy ngọc thụ lâm phong đứng đó, không biết đã nhìn bao lâu. Nhất thời nàng có chút chột dạ, nhưng lại đảo mắt nghĩ: Nàng chột dạ cái gì? Nàng với Chu Quý Hành rất rõ ràng nha. Chỉ có điều... Kiếp trước coi như có xú dây dưa tình cảm mà thôi.

Chỉ là nàng không thể vượt qua điểm mấu chốt trong lòng, vẫn quyết định đi qua nói rõ ràng với Lục Tông, miễn cho hắn phải suy nghĩ lung tung. Nàng nhớ kiếp trước Lục Tông rất hay ghen tị, đặc biệt hay nhắm vào Chu Quý Hành.

Nàng đi qua, thấy khuôn mặt Lục Tông, liền cầm một góc ống tay áo của hắn, nhìn bốn phía xung quanh không có ai nhìn, lúc này mới kéo hắn ra rừng cây phía sau. Nàng ngừng đầu, ánh mắt trong sáng thuần khiết: “Muội cùng Hành biểu ca chỉ nói mấy câu...”

Vừa dứt lời, Khương Lệnh Uyển thầm mắng bản thân không có tiền đồ. Nàng cúi đầu nhìn mũi giày của mình, sau đó nhẹ nhàng đá đá chân Lục Tông mấy cái, bất mãn nói: “Ai, không nói lời nào muội định...”

Trong lòng nàng lẩm nhẩm đếm: một, hai, ba...

Lúc đếm đến năm, Lục Tông vẫn chưa có động tĩnh gì.

Tốt, nàng còn chưa gả đi, hẳn liền trưng sắc mặt cho nàng xem? Khương Lệnh Uyển hít một hơi, dùng sức đập lên chân Lục Tông một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Xán Xán...”

Gò má Khương Lệnh Uyển đỏ lên, tiếng nói của hắn ở ngay bên tai nàng, hai tay vững vàng ôm nàng từ phía sau, giống như một tên lưu manh a. Nàng ý tứ giãy giụa mấy lần, nhìn hai tay hắn không chuyển, liền nói: “Huynh làm gì vậy? Bị người khác nhìn thấy thì sao?”

Nàng là tiểu thư khuê các, nhưng hôm nay càng ngày càng không có nguyên tắc.

Lục Tông cúi đầu, không nhìn được hôn lên mặt nàng một cái. Khương Lệnh Uyển co đầu lại, lẩm bẩm nói: “Huynh đừng như vậy...” Ban ngày ban mặt, còn thể thống gì nữa? không đúng không đúng, buổi tối lại càng không được.

Nàng mắc cỡ, ngửi khí hăm hồ nói: “Lại bắt nạt người ta, sau này sẽ không thêm gặp chàng nữa.”

Sắc mặt Lục Tông hòa hoãn mấy phần, nhìn bộ dáng nàng như con chim cúc nhỏ, liền thả lỏng tay, sau đó nắm lấy hai tay nàng, Khương Lệnh Uyển đỏ mặt, không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên, một đôi mắt đen lay lay long lanh hơi nước. Nàng cong môi, cố gắng nhìn cười, đôi mắt lấp lánh, đặc ý biết nhưng vẫn cố tình hỏi: “Huynh nhìn muội làm gì? trên mặt muội có gì sao?”

Lục Tông ho nhẹ một tiếng, hai mắt nhìn Khương Lệnh Uyển chăm chú, nói: “Xán Xán, ta muốn hôn muội, được không?”

Khương Lệnh Uyển hơi biến sắc, thầm nghĩ: Muốn hôn thì hôn chứ, huynh không thể bá đạo, trực tiếp tiến lên sao? Nàng không lên tiếng, rút tay khỏi tay Lục Tông, thoáng cúi đầu, đếm đếm ngón tay chơi đùa.

Đếm đến mười...

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp tròn tròn: “Huynh muốn hôn hay không hôn, không hôn muội liền... A——”

Hôn môi với người mình thích cảm giác như thế nào? Đường như ngọt ngào như bong bóng, khi hô hấp toàn là hơi thở của hắn, cả người nóng muốn tan chảy. Nàng không phải là người thích thân mật với người khác quá mức, kiếp trước gả cho Lục Tông, cũng rất lâu mới quen được với sự hiện diện của hắn. Nhưng hắn thích hôn nàng, ôm lấy nàng hôn loạn, dường như nàng là đường nhân, ăn vào có thể khiến người ta bị nghiện. Lúc đầu hắn còn cẩn thận từng li từng tí, nhưng sau đó hoàn toàn bại lộ bản tính bá đạo hung hăng, tay ôm đầu nàng, dùng lực hôn.

Hôn hôn, giống như mở ra một cánh cửa lớn...

Nguyên lai hôn môi, còn có thể tiến thêm một bước nữa.

Mấy lần trước thân mật, coi như hôn môi, cũng chỉ là chạm môi, nhưng lúc này thân mật như vậy, Khương Lệnh Uyển có chút ngại ngùng, hôn xong liền chôn mặt trong lồng ngực Lục Tông, cong môi thờ dốt...

Gương mặt tuấn tú Lục Tông mỉm cười, ôm thân thể nhỏ nhỏ của tiểu cô nương trong lòng, lỗ tai hơi nóng, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh. Nhất thời trong lòng còn tức giận gì nữa?

Khương Lệnh Uyển sau khi thờ dốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng, nhưng không nhìn được cười trộm, cực kì giống như trộm được một con mèo nhỏ. Hai người gần gũi, nàng có thể cảm giác được thân thể hắn biến hóa, người nàng cứng đờ, nhất thời ngượng ngùng không ngớt, vội vàng đẩy Lục Tông ra.

Lục Tông tiến lên một bước, cầm lấy cổ tay Khương Lệnh Uyển.

“Đừng” một tiếng, một vật theo đó rơi xuống. Lục Tông cúi đầu nhìn, là một hủ bao tinh tế, lúc này mới khom lưng nhặt lên, sắc mặt ôn hòa nói: “Cho huynh?”

Khương Lệnh Uyển phình quai hàm, mạnh miệng nói: “Muội thù chơi đùa.”

Lục Tông không ngốc, biết rõ nàng không tiện, lại cúi đầu cẩn thận nhìn hủ bao, mở miệng nói: “Thêu không tệ.” Tính nàng thẳng thắn, làm việc không đủ thận trọng, có thể thêu được một hủ bao tinh tế như thế, xác thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi. Hủ bao này, nàng thêu ròng rã một tháng đó. Kiếp trước nàng đưa hủ bao cho Chu Quý Hành, có điều lúc đó nàng chỉ thêu qua loa cho xong, nhưng Chu Quý Hành lại xem nó như là bảo bối, liên tục khen ngợi. Lục Tông này, không biết đồ dành tiểu cô nương gia a. Làm chút trò vật, danh chính ngôn thuận đoạt lại hủ bao của nàng.

Nhớ đến chuyện này, trong lòng nàng còn tức đây.

Lục Tông bỏ hủ bao vào ngực, sau đó cầm lấy tay Khương Lệnh Uyển không chịu thả ra.

Khương Lệnh Uyển bị ngọt ngào làm cho choáng váng đầu óc, trầm mặc một hồi mới nói: “Nương muội cũng muốn để muội định thân sớm một chút.”

Lục Tông nghe xong, trên mặt vui vẻ: “Xán Xán, huynh——”

Khương Lệnh Uyển ngược đầu nhìn hắn, lập tức nói: “Đừng tưởng bây giờ muội với huynh được rồi, cha mẹ sẽ đồng ý gả muội cho huynh. Tấn thành nhiều nhất chính là những thanh niên tuổi kiệt phong độ, huynh tối đa chỉ ở hơn trung bình một chút...” Khương Lệnh Uyển nói lời này có chút trái với lương tâm, dù sao phóng mắt toàn bộ Tấn thành, nàng còn chưa tìm được nam tử nào tốt hơn Lục Tông, chỉ ít trong lòng nàng là như vậy. Nhưng nàng chính là không quen bộ dáng này của hắn, thật giống như chỉ cần hắn nhắc chân đến cầu thân, cha mẹ sẽ ngay lập tức đồng ý gả nàng cho hắn vậy.

Nàng rất quý hiếm a.

Lục Tông lại nói: “Huynh sẽ cố gắng.”

Lời này, nghe cứ sao sao ý nhị.

Khương Lệnh Uyển không hài lòng, nàng lẩm bẩm nói: “Muội vẫn cảm thấy muội quá chủ động, huynh đứng ở đằng kia, như chờ muội ba ba nhảy hố, không cần phải làm cái gì. Nếu sau này chuyện chúng ta thành, huynh còn quý trọng muội hay không? Muội càng nghĩ càng có khả năng, dù sao tình cảm hai ta cũng không sâu, huynh tùy tiện liền cưới được muội, quá không công bằng.”

Lục Tông có chút bất đắc dĩ, việc hôn nhân thuận lợi hơn chút, chẳng lẽ không được sao? Hơn nữa, hãchỉ nhận định nàng.

“Xán Xán, đừng suy nghĩ lung tung.”

Khương Lệnh Uyển tránh thoát khỏi tay Lục Tông, theo thói quen xoa mặt, sau đó ngẩng đầu nói: “Vậy huynh cho muội biết trước, huynh thích muội chỗ nào? Con mắt? Mũi? Hay miệng?”

Lục Tông thoáng cúi đầu, nhìn tiểu cô nương hai mắt to tròn, mũi khéo léo, ánh mắt lại một lần nữa dừng trên môi của nàng. Mâu sắc hắn chìm xuống, nói: “Xán Xán đừng nhìn huynh như vậy...”

“Hả?”

“Huynh sẽ không nhận được.”

Hai gò má Khương Lệnh Uyển nóng lên, nắn một câu vô lại, sau đó vội vàng nhắc váy chạy ra ngoài.

.

Khương Lệnh Uyển vui như nhặt được bạc trở về Vệ Quốc Công phủ, vậy mà lúc hồi phủ, liền thấy cha nàng tức giận không ra hình thù gì, mầu thân nàng ở một bên an ủi. Nàng vội vàng chạy tới, nhìn ca ca quỳ trên mặt đất, lại quay về phía cha mẹ hỏi: “Cha, nương, ca ca làm sao?”

Khương Bách Nghiêu nói: “Xán Xán, con về phòng mình trước đi.”

Khương Lệnh Uyển hấp háy môi: “Cha, con-----”

Chu thị vội vàng kéo nữ nhi sang một bên, nhỏ giọng nói: “Ngoan, mau về phòng, chớ chọc cha con tức giận.”

Khương Lệnh Uyển “Ồ” một tiếng, bất đắc dĩ trở về phòng của mình. Lúc đi tới hành lang, mới thấy nha hoàn thiếp thân bên cạnh Khương Du là Tuyền Họa chạy tới. Tuyền Họa là nha hoàn thông phòng của ca ca, nên Khương Lệnh Uyển mới tốt với nàng ta hơn một chút, liền nghe nàng ta kể lại chuyện ngày hôm nay: “... Quốc Công gia rất hài lòng Trần Nhị tiểu thư, lão thái thái cũng gật đầu, muốn cho đại công tử đi cầu hôn, nhưng công tử lại nói không muốn, chọc Quốc công gia tức giận.”

“Trần Nhị tiểu thư?”

Tuyền Họa gật đầu, đáp: “Có cháu gái Trần các lão.”

Trần các lão, là chỉ người trông coi nội các Trần Khải Mậu, mà vị Trần Nhị tiểu thư này, chính là quý nữ nổi danh Tấn thành Trần Hàm Trinh. Trần Hàm Trinh tuy không nổi danh bằng Chu Lâm Lang, nhưng Trần Nhị tiểu thư làm việc khiêm tốn, nhân duyên không tồi. Hôm nay nàng còn gặp nàng ấy ở phủ Công chúa đây, trang phục đoạn trang giản dị, là người hiền lành, không có gì không được. Còn dung mạo, cũng không tồi. nói tóm lại, vị Trần Nhị tiểu thư này cũng là một người xuất sắc, chắc hẳn cha mẹ nàng cũng tốn không ít tâm tư.

Nhưng ca ca...

Khương Lệnh Uyển nói: “Được, chuyện này ta biết rồi, ta sẽ cố gắng nói chuyện với ca ca.”

Tuyền Họa nghe xong lúc này mới yên tâm: “Xưa nay Đại công công tử rất nghe lời Lục tiểu thư, nô tỳ tự nhiên yên tâm. Nô tỳ nghe nói Trần Nhị tiểu thư này tính tình khá tốt, nhân duyên ở Tấn thành rất tốt, cô nương tốt như vậy, Đại công tử không nên phản đối.”

Thấy Tuyền Họa toàn tâm toàn ý cân nhắc vì ca ca, trong lòng Khương Lệnh Uyển nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Nàng nhìn bóng lưng Tuyền Họa, nhìn Kim Kết bên cạnh nói: “Người thay ta đi thăm dò nha hoàn bên cạnh Nhị tiểu thư, theo dõi xem nàng ta có hành động gì bất thường hay không, điều tra cẩn thận một chút, nếu cần bực, cứ việc nói cho ta.”

Kim Kết nghe xong, không hỏi nguyên do, chỉ gật đầu nói: “Nô tỳ biết rồi.”

Giao phó xong chuyện, Khương Lệnh Uyển vẫn chưa trực tiếp trở về Ngọc Kỳ viện của mình, mà đến Phẩm Trúc hiên của Khương Dự.

Xưa nay Khương Dự thương yêu muội muội, Phẩm Trúc hiên cũng cho nàng tùy ý ra vào, cứ như vậy, một đám hạ nhân cũng chỉ biết khách khí cúi đầu khom lưng, chỉ lo đắc tội vị tiểu chủ nhân kim tôn ngọc quý này. Khương Lệnh Uyển đi tới thư phòng của Khương Dự, bước qua bên bàn đọc sách, nhìn trên bàn chỉ để một trang giấy Tuyên Thành trống trơn, lúc này dường như nghĩ tới điều gì, vờn tay lấy tờ giấy ra ——

Phía dưới là một bức họa.

không giống bức họa nàng nhìn thấy lần trước —— điểm tinh xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là một cô nương huệ chất tâm lan.

Khương Lệnh Uyển che kín bức họa lại một lần nữa, đi khỏi thư phòng.

.

Ngày kế, phu quân Tạ Cửu lâm trọng bệnh, nên cho lớp tạm thời ngừng học. Khương Lệnh Uyển thấy bản thân có thời gian rảnh rỗi, nhưng nương nàng lại dứt khoát ngồi ở Ngọc Kỳ viện, nhìn chăm chăm nàng tính sổ sách. Nhìn những văn tự và con số khô khan, Khương Lệnh Uyển bó tay toàn tập.

Lúc này Đào ma ma vén màn đi vào, hành lễ, cười dài nói: “Phu nhân, Vinh Vương và Vinh Thế tử đến rồi.”

Chu thị đang đóng đề giày, mặc một thân váy hoa phù dung thêu trái xoan, búi tóc uyển đả kế cài trâm phượng điểm nạm mã não đỏ, trang điểm tùy ý, nghe Đào ma ma nói, liền nhắc mắt lên, hỏi: “Lúc này Vinh Vương đến làm cái gì?” Nhưng ngày gần đây không xảy ra chuyện gì lớn, hơn nữa lại đem cả Lục Tông đến nữa.

Đào ma ma nói: “Nhìn bộ dạng đó, hẳn là đặc biệt đến cầu hôn.”

Chu thị nghe xong sững sờ. Sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, chậm rãi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn khuê nữ đang giả vờ giả vịt xem sổ sách, lạnh nhạt nói: “Tin tức sao linh thông vậy, chẳng lẽ Vinh Vương sắp xếp nội ứng vào quý phủ của chúng ta hay sao?”

Nội ứng đang xem sổ sách không nói tiếng nào, chột dạ cúi đầu, nhưng khóe miệng lại không nhịn được cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Edit: Kye

Beta: Mira

An vương phủ.

Chu Lâm Lang sắc mặt trắng bệch nằm trên giường gỗ khắc đàn hoa. Hôm qua bị con ngựa dọa cho chấn kinh, nàng không cẩn thận té bị thương, nhưng may mắn thương thế không nghiêm trọng lắm, bắp chân chỉ gãy xương thôi. Nhưng cái này cũng không quan trọng, điều làm nàng lo lắng nhất chính là mặt nàng bị trầy da. cô nương gia, quan trọng nhất chính là gương mặt, nếu không cẩn thận phá hư, đời này nàng xong rồi.

An Vương và Chu Quý Hành đứng một bên.

An Vương thanh âm ôn hòa nói: “Lâm Lang, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt lên thôi.”

Chu Lâm Lang nhìn cha nàng, lại nhớ tới mẫu thân, liền nói: “Cha, việc này thật kì lạ. Con ngựa sẽ không lí do chấn kinh, nhất định là có người muốn hại nữ nhi —— “

An Vương đáp: “Được rồi, đừng nói nữa. Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.”

Trong mắt Chu Lâm Lang dâng lên ánh nước, muốn rơi lại chưa rơi, hai tay nắm chặt dưới chân, nói: “Cha che chở người kia như thế sao? Nàng ta là muội muội ruột của cha, nhưng con là nữ nhi ruột của cha, cha liền trơ mắt nhìn nữ nhi mình bị người khác bắt nạt, suýt nữa hại chết sao?”

Chu Quý Hành sững sờ: “Lâm Lang, muội nói bậy bạ gì vậy?”

Chu Lâm Lang giương mắt, cong môi nở nụ cười: “Muội nói bậy? Cha, người nói cho nữ nhi biết, nữ nhi nói bậy sao? Cha hừ nương, không phải vì cô

sao? Người và nương có cùng hai mươi năm tình cảm, sao người lại nhẫn tâm như vậy?” nói xong, Chu Lâm Lang vội lấy tay An Vương, khóc lóc nước mắt giàn giụa: “Nữ nhi không truy cứu việc này nữa, chỉ cầu xin cha tìm nương trở về. Cha, người biết không? Lúc nương đi, nữ nhi thấy nàng ngồi trong phòng khóc, nữ nhi chưa từng thấy nàng khóc như vậy bao giờ—— “

An Vương nghe xong, trong lòng run lên.

Nàng sẽ khóc sao? Nàng sẽ vì hấn roi lệ sao?

Làm sao có khả năng? hấn thả nàng đi, nàng vui mừng còn không kịp. không nỡ, cũng sợ chỉ vì hai hài tử này. Nàng chính là người có tâm địa còn cứng hơn tảng đá.

An Vương mặt không cảm xúc, trong lòng rất nhanh bình tĩnh lại, thay nữ nhi dịch góc chăn, ôn hòa nói: “Lâm Lang, cha biết con là một hài tử tốt, cha và nương con, không thích hợp sinh hoạt chung một chỗ. Nếu con nhớ nương, con có thể đi thăm nàng, cha sẽ không ngăn cản. Nếu con lo lắng trong phủ không ai có thể chăm sóc tốt cho con, cha có thể suy nghĩ thật kỹ, vì con và Hành nhi tìm một kế mẫu, sẽ chăm sóc cho các con.”

“không muốn, cha không phải là người như thế. Trong lòng chỉ vẫn chỉ có mẫu thân.”

An Vương biết nói nhiều cũng vô dụng, chỉ dặn dò đám nha hoàn chăm sóc nữ nhi thật tốt, sau đó cùng nhi tử đi ra ngoài. Hai cha con, hiện giờ hai cái đầu cao cao giống nhau, An Vương nhìn nhi tử bên cạnh, nói: “Tuổi con không nhỏ, việc hôn nhân có dự định gì không?”

Tay Chú Quý Hành siết chặt thành nắm đấm trong ống tay áo, không lên tiếng. hấn nên nói cái gì? Nếu chuyện lần này có quan hệ với cô, thậm chí chuyện lần trước cha bỏ nương, cũng có quan hệ với cô, vậy làm sao hấn có thể mở miệng, nói muốn thành thân với Xán Xán?

An Vương hiểu nhi tử mình nhất, biết tính hấn giống mình, đều là người có tâm nhân. Nhưng có mắt thisao, lại dấn vật người ta cả đời. An Vương thở dài một hơi, đứng chấp tay: “Con yêu thích Xán Xán, cha nói đúng không?”

“Cha, con —— “

An Vương cười, nói: “Xán Xán ngoan ngoãn đáng yêu, mỗi lần con thấy con bé, đều đặc biệt đối với nó rất tốt, sao cha có thể không nhìn thấy? Nhưng tính tình Xán Xán giống như tiểu hài tử vậy, chỉ xem con là biểu ca bình thường, trong lòng con có để ý không?”

Khuôn mặt tuấn tú của Chu Quý Hành tràn đầy ôn nhu, nói: “Con tin tưởng, chỉ cần con cố gắng ở chung với tiểu biểu muội, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ quan tâm đến con.”

An Vương hiếm khi thấy nhi tử mở rộng cửa lòng cùng hấn nói chuyện như vậy, trong lòng thôn thức không thôi.

thật giống hấn thời còn trẻ a.

An Vương nhớ đến ánh mắt thất vọng của muội muội mình, mới nói: “Cha đã tận lực, giờ mẹ con đi rồi, phần thắng này, có lẽ cũng lớn hơn một chút.”

Chu Quý Hành hơi kinh ngạc: “Ý cha là—— “

“Ở chỗ cô dưỡng con cha sẽ tận lực. Nhưng cô dưỡng con hiểu rõ Xán Xán nhất, tuy nói việc hôn nhân là do một lời cha mẹ định ra, nhưng nói cho cùng, Xán Xán yêu thích mới là quan trọng nhất. Hành nhi, con hiểu chưa?”

Chu Quý Hành suy nghĩ một chút, dùng sức nắm chặt tay, trong đầu nhớ đến tiểu biểu muội hoạt bát đáng yêu kia, gật đầu thật mạnh.

.

Chu thị vừa rời khỏi Ngọc Kỳ viện, Khương Lệnh Uyển cấp tốc khép lại sổ sách trong tay, đứng lên.

Son Trà vội vàng nhắc nhở: “Lục tiểu thư, ngài đừng nên đến đó.” Đối phương tới cầu hôn, trong lòng cô nương gia sẽ rất ngại ngùng a.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển do dự. Kiếp này cùng kiếp trước, Lục Tông đều đến cửa cầu hôn như nhau. Nếu chuyện này thuận lợi, hôn sự liền được định ra. Nhưng kiếp trước nàng không biết gì về Lục Tông cả, hơn nữa là do việc bị dọa ở phủ công chúa, nên tất nhiên không muốn thấy mặt hấn. Ngày ấy Vinh Vương đến cầu thân, nàng buồn bã ngồi trong Ngọc Kỳ viện, việc hôn nhân này, cha mẹ nàng thế nhưng lại đồng ý. Sau khi mẫu thân nhìn thấy Lục Tông, không nhận được đứng trước mặt nàng khen ngợi, cảm thấy mối hôn sự này cũng không tính là oan ức cho nữ nhi. Chỉ là ngày đó tính nàng ham chơi, không nghĩ tới sẽ định thân nhanh như vậy, đối với việc lập gia đình một chút nàng cũng không để ý tới.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ, lúc này chỉnh sửa lại đầu tóc của bản thân lại một chút, đi ra ngoài.

Son Trà bất đắc dĩ, biết bản thân nàng không khuyên nổi tiểu thư, chỉ yên lặng đuổi theo sau.

Lúc đi qua hành lang, Khương Lệnh Uyển đụng phải Tô Lương Thần và Khương Lệnh Huệ. Vinh Vương phủ đến cầu thân, tất nhiên Khương Lệnh Huệ biết, liền quái gờ nói: “Xi, vội vã gặp người như vậy, là tiểu thư khuê tú, còn biết xấu hổ hay không?”

Khương Lệnh Huệ ái mộ Tạ Trí Thanh, nhưng cũng biết các cô nương ở Tấn thành này yêu thích Tạ Trí Thanh quá nhiều, nàng được hứa hôn với Quảng Bình hầu chỉ thứ ba đích trưởng tử đích tôn Ngu Thiệu Đường, đối với việc hôn nhân này, nàng cực kì thờ ơ. Ngu Thiệu Đường không hiền lành lịch

sự như Tạ Trí Thanh, nhưng tướng mạo đoan chính, nam tử khiêm tốn có lễ. Nàng lặng lẽ nhìn qua một lần, biết sau này phải gả cho Ngu Thiếu Đường, trong lòng vui mừng, còn Tạ Trí Thanh... Thiếu nữ nào chưa lấy chồng lại không có một lần động tâm với hắn? Nhưng cuối cùng có mấy ai đi cùng với hắn. Nhưng hôm nay Vinh Vương tự mình vì nhi tử đến cầu hôn, Lục Tông tư thế oai hùng, nàng cũng từng thấy qua, có văn có võ, trên người không có thói xấu như những mąż phu thô tục kia, dung mạo, thân phận, tiền đồ, đều không có chút sai lầm... Cùng Lục Tông so sánh, Ngu Thiếu Đường kia chẳng có mấy đáng chú ý.

Kye: Có ai như tui không? Đọc tên Ngu Thiếu Đường mà cười sml))

Mira: Chắc ý nói anh vừa ngu vừa thiều đường hả?)))))

Khương Lệnh Uyển nhoen miệng cười, biết Khương Lệnh Huệ này không si nhục người ta thì cả người liền không thoải mái: “Lần trước người Quảng Bình Hầu phủ đến quý phủ chúng ta cầu hôn, muội cũng thấy Tam tỷ tỷ diện đồ thật đẹp đi gặp người ta, làm sao? Đến phiên muội muội mình, chính là không biết xấu hổ, vậy Tam tỷ tỷ thật cũng không biết xấu hổ sao? Thường ngày, nương muội vẫn nói muội nên nhìn Tam tỷ tỷ học tập một chút, xem ra sau này không phải học nhiều nữa, đỡ phải học cái xấu, Tam tỷ tỷ thấy đúng không?” “Khương Lệnh Uyển!”

Khương Lệnh Huệ nhìn người đã đi xa, để lại cho nàng một bóng lưng hờ hững, nhất thời tức đến giậm chân: “không phải chỉ là Lục Tông thôi sao? Có gì đặc biệt, người khác không biết còn tưởng người đi gặp Hoàng Hậu.”

Tô Lương Thần hơi nhíu mày, thầm nghĩ Khương Lệnh Huệ này quả thực là không có não, câu nói như thế này cũng có thể nói lung tung sao? Nhưng mà... Bây giờ Khương Lệnh Uyển chưa cập kê, Vinh Vương này lại liền khẩn trương chạy tới cầu hôn, không lẽ còn sợ cô con dâu này chạy mất sao? Vẫn là —— Lục Tông thực sự yêu thích nàng, muốn định ra hôn ước, hận không thể lấy nàng về nhà sớm một chút? Tô Lương Thần không nhìn được công môi: không phải chỉ là thiếu nữ được nuông chiều từ bé, một khuôn mặt xinh đẹp ngu ngốc hay sao? Chỉ là một bình hoa, yêu thích cái gì?

Khương Lệnh Uyển đi tới tiền sảnh.

không hiểu sao, nguyên bản tiểu cô nương lấm lấm liệ liệ, đột nhiên có chút e thẹn.

Nàng sờ sờ mặt, cảm thấy gò má hơi nóng, chỉ dám vén rèm nhìn nhìn bên ngoài một chút.

Lão tổ tông mặc một thân áo ngoài bằng lụa hai màu hoa văn hoa hồng tím, ống tay áo hẹp, ngồi trên ghế dựa gỗ khảm ngọc, tóc chải chỉnh tề, tay nâng chung trà bằng phi thủy, hai gò má hơi nhiễm ý cười, ngồi nghe một lão thái thái bên cạnh có mái tóc hoa râm nói chuyện. Lão thái thái kia mặc một thân đồ sẫm hoa văn tiên hạc ngọc thảo ngũ bức phụng vân*, tóc hoa râm, mang một đai đỏ thêu chữ Phúc màu vàng trên chân, trên mặt nhiều nếp nhăn, nhưng lại là người vui vẻ hòa ái, nói: “...Ta nói lão muội muội, ngài còn có gì không hài lòng? Nhìn xem, phóng tầm mắt toàn bộ Tấn thành, còn có thể tìm ra người trẻ tuổi càng xuất sắc hơn Thế tử sao? không phải lão bà tử ta khen, đứa nhỏ này, ta nhìn nó lớn lên, tuổi còn trẻ, nhưng so với nam hài tử bình thường trầm ổn nội liêm...”

*khúc này cái hoa văn tui cũng không biết tả sao luôn, “ngũ bức phụng vân” dịch từng chữ ra đúng thuần việt là năm con doi nâng mây nha...tui google cũng không ra chính xác cho lắm, nó ra hai hình hoa văn, tui sẽ up ở cuối chương nha

Lão thái thái nhìn Lục Tông đang đứng bên cạnh Vinh Vương một cái, thấy tướng mạo hắn đoan chính, dung mạo bất phàm, người đẹp như ngọc, cực kì tuấn tú. Tôn nữ bảo bối kia của bà đáng đáp rất tốt, lung linh xinh đẹp, phu quân gả cho cũng phải tuyển chọn thật tốt, điểm này bà rõ nhất. Mà Lục Tông này, bà cũng không xa lạ gì, khi còn bé đối xử với tôn nữ của bà rất tốt. Tôn nữ của bà lúc nào cũng một miệng “Tông biểu ca”, gọi đến nỗi so với ca ca ruột còn thân thiết hơn.

Vinh Vương phủ bọn họ cũng là người có gốc có rễ, Lục Tông này tính tình rất tốt, tiểu tôn nữ của bà gả đi, cũng sẽ không lỗi.

Lão thái thái nghe đối thoại, trong lòng rất thỏa mãn, chỉ nghiêng đầu nhìn con trai con dâu một chút.

Khương Bách Nghiêu đứng là sắc mặt hờ hững.

hắn xác thực thỏa mãn hài tử Lục Tông này, bây giờ Vinh Vương mời lão thái thái Định Quốc Công Thẩm Thị, xem như rất có thành ý. Chỉ là... Nữ nhi này của hắn vẫn còn nhỏ, mà Lục Tông này đã sớm đến tuổi nên cưới vợ.

Trong lòng Khương Bách Nghiêu suy nghĩ một phen, nói: “Ý tứ lão thái thái, Nguyên Trục rất rõ ràng. Chỉ là...” hắn nhìn Vinh Vương một chút, lại liếc nhìn Lục Tông, thấy hắn tuổi còn trẻ nhưng bình thường sắc mặt lại không hề kinh biến như những thanh niên trẻ bình thường khác, bây giờ bỗng có chút sốt sắng rồi. Hắn khẽ mỉm cười, đến cùng vẫn là người từng trải, trong lòng cũng có nhận định, liền nói: “Xán Xán tuổi còn nhỏ, ta và thế tử chỉ có một nữ nhi bảo bối, không nỡ định hôn cho con bé nhanh như thế. Có thể để bên nhà suy nghĩ thêm mấy ngày được không?”

Lời này vừa dứt, Thẩm lão thái thái cũng thấy không có gì bất ngờ, nụ cười trên mặt không thay đổi, nói: “Cũng đúng, việc hôn nhân đại sự, không nên qua loa như vậy...” Thẩm lão thái thái là người có kinh nghiệm, khen khuê nữ nhà người ta một phen, liền nói: “Vậy mấy ngày nữa ta tới thêm một chuyến.”

Khương Lệnh Uyển trốn ở phía sau rèm che nhìn lên, chỉ hận giờ khắc này không thể lao ra ngoài.

Làm sao vậy chứ? Tại sao cha lại không chịu đồng ý?

Kiếp trước cũng là Vinh Vương chuyên tâm mời Thẩm lão thái thái đến, Thẩm lão thái thái này có danh vọng cực cao ở Tấn thành, có giao tình mấy chục năm với lão tổ tông. Ngày ấy, việc hôn nhân này rất thuận lợi định ra.

Khương Lệnh Uyển nhủ mảy, giương mắt nhìn lên, thấy Lục Tông nhìn về phía nàng, nhất thời bốn mắt nhìn nhau, nàng đột nhiên cảm thấy thật ngại ngùng.

Tự nhiên bị nắm thóp, bị hấn nhìn thấy bộ dáng sốt ruột mất rồi.

Nàng vội vàng thả rèm che xuống, quay lưng thở ra một hơi.

Kỳ thực trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn: một mặt muốn thuận lợi gả cho Lục Tông, nhưng một mặt lại cảm thấy như vậy quá mức tiện nghi cho Lục Tông rồi... Nhưng hôm nay cha khéo léo từ chối, trong lòng nàng quả thực có chút thất lạc. Vào lúc này nghĩ lại, quả thực tiện nghi cho Lục Tông, cũng không có cái gì cần phải vội vàng, trên người nàng cũng không mất đi một miếng thịt nào.

Nghe mấy người bên ngoài nói lời khách sáo, trong lòng Khương Lệnh Uyển loạn như ma, cũng không có tâm tư nghe người lớn nói tiếp, đột nhiên nàng thấy mẫu thân đi vào, lúc này đứng khúm núm bên tường, cúi đầu đếm ngón tay, thanh âm yếu ớt nói: “Nương...”

Chu thị rõ ràng tâm tư nữ nhi mình nhất, thấy nữ nhi xuất hiện ở chỗ này, cũng không bắt ngờ, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Con đã nghe thấy?”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển gật đầu, sau đó bất mãn nói: “Nương cũng tán thành quyết định của cha sao?”

Chu thị nói: “Trước đó nương với cha con đã thương lượng qua, ý cha con, chính là ý của nương.”

Lần này đến phiên Khương Lệnh Uyển khóc không ra nước mắt, nàng kéo kéo ống tay áo của mình nói: “Nương, tại sao? rõ ràng cha và nương rất thích Tông biểu ca, nãi nãi cũng vậy... Hôm nay Vinh Vương có thành ý tới nói chuyện hôn nhân, các người sao có thể...”

“Con nha.” Chu thị không nhịn được nặn nặn gò má nữ nhi, cười nói: “Còn nhỏ tuổi, sao lại không biết xấu hổ như thế, còn chưa gả đi, cùi chỏ đã chia ra ngoài rồi?”

Khương Lệnh Uyển vò vò mặt, lầm bầm nói: “Nữ nhi mới không có.”

Chu thị nói: “Tâm tư giáo hoạt của con, nương không biết sao? Hôm nay đúng là Vinh Vương rất có thành ý, Tông biểu ca của con cũng là người đáng giá phó thác chung thân, cha mẹ giao con cho hấn, nửa đời sau, cũng coi như con không chịu thiệt thòi.”

“Nhưng mà... không phải nương không đồng ý sao?”

Chu thị thở dài: “không phải không đồng ý. Tuy Lục Tông rất được, nhưng người ta vừa mới đến cửa cầu hôn, chúng ta liền đồng ý ngay lập tức, dễ dàng cưới được con về như thế, sau này con gả đi cũng sẽ bị xem thấp mấy phần.”

Khương Lệnh Uyển đại hỉ: “Ý nương là——”

Chu thị thấy nữ nhi hăng hái như vậy, vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Được rồi, cha nương còn có thể hại con hay sao?”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển reo vang, hơi di chuyển bước chân, thân thể mềm mại không xương đi qua, ôm chặt lấy cánh tay mẫu thân nhà nàng, giương mắt nhìn lên, nàng nhỏ giọng thương lượng: “Cái kia, nương đừng tiếp tục làm khó Tông biểu ca, lần tới hấn đến, liền... Nương, có được không?”

Chu thị nói: “không có cốt khí.” Sau đó cong môi rời đi.

Khương Lệnh Uyển bất mãn lầm bầm một câu, sai đó vén rèm nhìn Lục Tông đứng bên ngoài, càng nhìn càng thỏa mãn.

Mẫu thân nói cũng đúng, con rể tốt như vậy, còn cái gì tốt hơn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.